

IJA # 3575

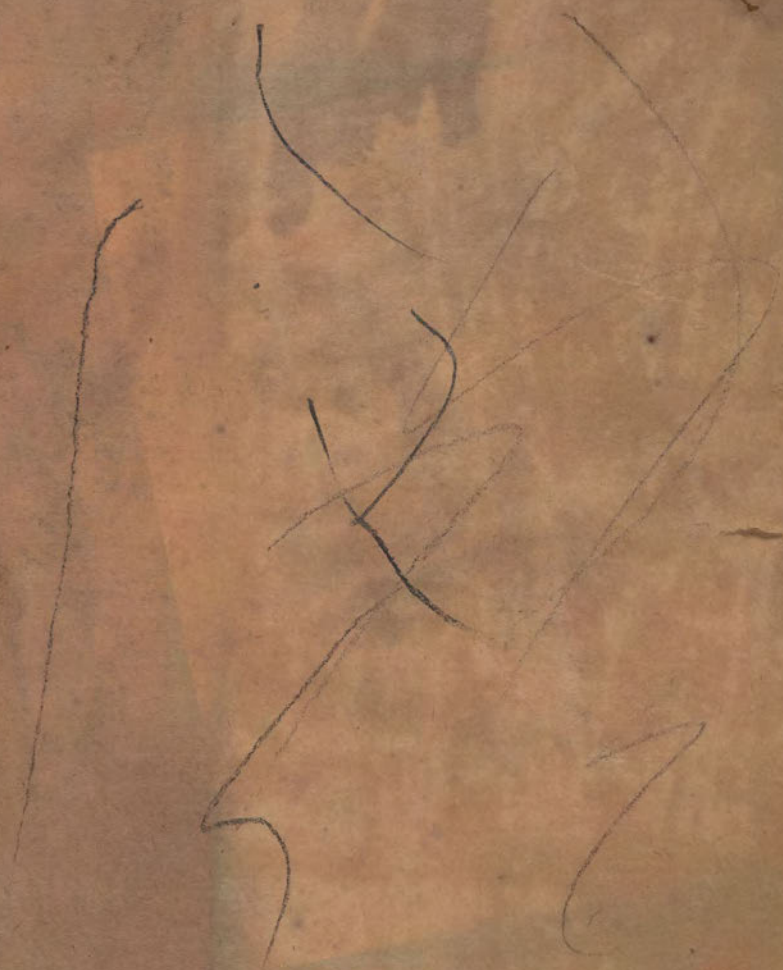
Book Section - Sefer Ben Ish Hai

Joseph Hayyim ben Elijah al-Hakam

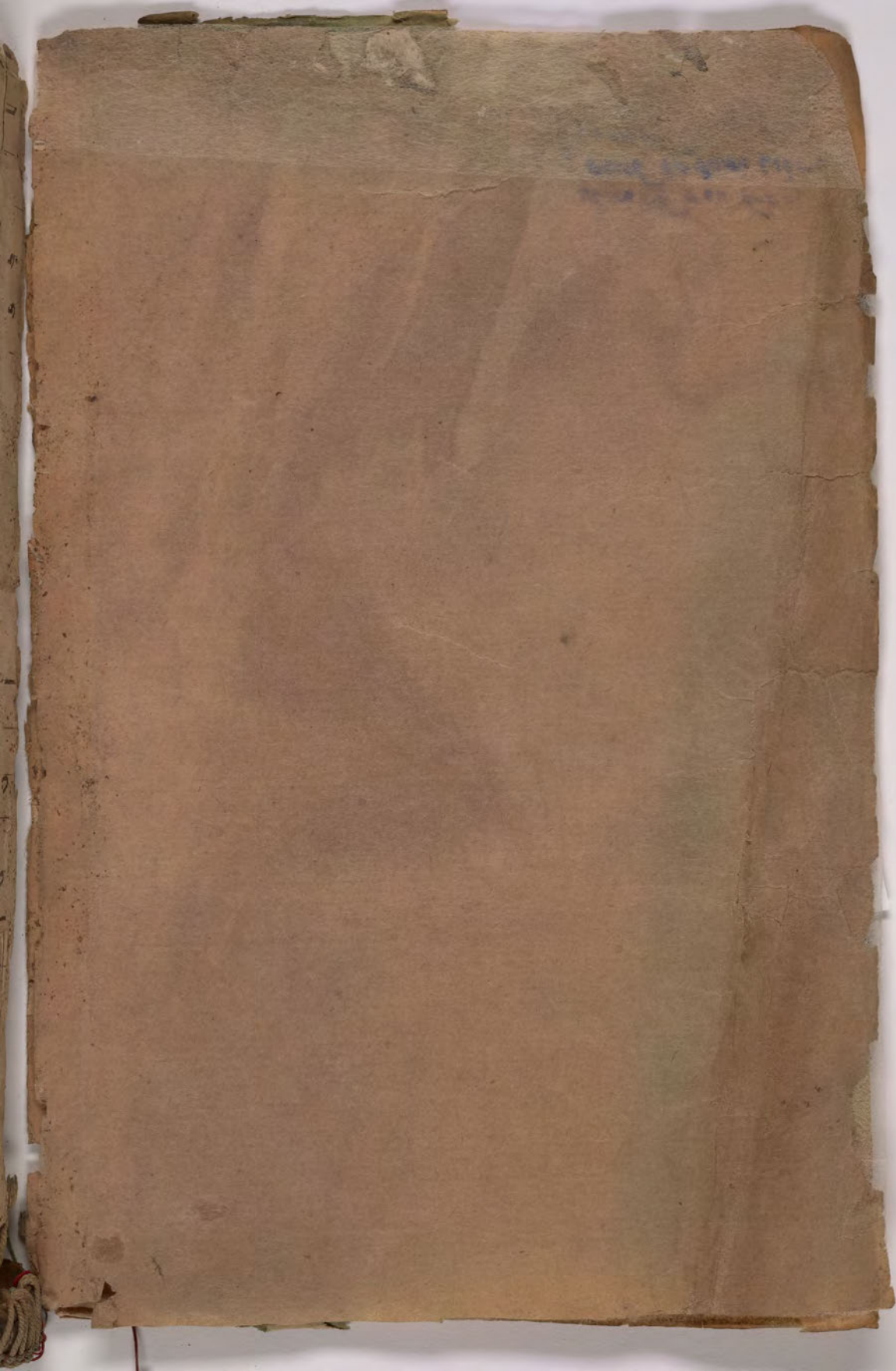

fragment/insert found with book / إدراج وجد(ت) مع كتاب قطعة شظية

Handwritten text in Arabic script, likely a title or header, located at the top of the page.

פרשת

בו איש חי

בראשית

*פרשת בראשית
מבואר על פי חכמי
קדמונים*

הלכות

שנה שניה

פרשת בראשית

ותרא

האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאווה הוא לעינים ותאווה העץ להשכיל ותקח ופטריו ותאכל הנה רז"ל אנוני עץ שאכל אדם הראשון חטא היה עוד אנוני גפן היה עוד אנוני תאווה היה ובאנוני אלו ואלו דברי אלהים חיים דכחושי איחכחו כי עץ הדעת היה צו פרי עץ חטא ופרי עץ חטא גפן ואל תחווה על הדבר הלא צונו ולינו דלרז"ל שהיה ותהפך לכל טעמים שבעולם ונראה דהיה בעץ הדעת פירות ושלשה נתינים אלו שהם ר"ת חג"ת וכוונתם לשלשה קווין שהם חסד בצורה תפארת אשר ג"כ ר"ת שלמה חג"ת ושלמה שנקרא עץ הדעת הנה גם צו ים שלשה קווין שהם חג"ת ולכן זכר הכתוב שלשה חלוקות טוב העץ למאכל כנגד פירות שהיה צום טעם חטא וכרומה החטה צוללת טוב צוללת טי"ת ואלו צי"ת אוחיות אוחיות עם הכולל עולים וקפ"ר חטא שהוא כ"ב וכי תאווה הוא לעינים כנגד פירות שהם צום טעם תאווה וכרומה החטא צה"ת תאווה כי הוא יתחיל צו"ן וכולל תאווה הם אוחיות תאווה וכילד יתחיל הנה הוא אוחיות א"ט צ"ת ג"ז ד"ו יתחיל דל"ת ואות דל"ת באוחיות דל"ת יתחיל צו"ן וקדר חלוקה כזה וכולל צדוד ארבעה נהרות ועוד ולינו לרבינו האר"י ז"ל שכתבנו צה"ת כיוצא בזה ותאווה העץ להשכיל כנגד פירות שהם צום טעם גפן כי הגפן יולל ונוני יין שהוא וקפ"ר כו"ט רז"ל חטא וריחני פקחין וכרומה העכ"ט צה"ת העץ להשכיל כי אוחיות עץ עם כולל צ' אוחיות עולים וקפ"ר ונכ"ב ר"ל ש"ג צען טעם ונכ"ב :

ורכין

צעה שאכחנו וכנסין לטבת נעשה קדושת הטבת צעלטה דבנים לחקן קלקול עץ הדעת שנעשה קווד לכניסה טבת שהיה צקוף יום קדו שכתב החמילה חוספת טבת להכנס והיינו שנעשה קדוש של טבת צכניקתו צ"ן ונכ"ב והיינו לחם תיקון של ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאווה הוא לעינים כי הנאת הכר היא לנראה עינים ולר"ך ג"כ להסתכל צננות וסיין של הקידוש תיקון של ותאווה העץ להשכיל כי חטא וריחני פקחין ולכן נביא ג"כ הדם להנ"ה :
וכמ"א כהנתי צק"ד כונו שחטא אלה"ר ותרא היא ע"י אכילה כן עיקר התיקון שצ"כין אכחנו לחקן יהיה ע"י אכילה כונו שוללנו צהכ"ר כלים של איקור דק"ל ככולנו כך פולטו וכן הדבר הזה כונו שצלעו הנשמות זואונו ע"י אכילה כן יפלטו הזואונו ע"י תיקון האכילה וכן הילכ"ר שהוא הטבת והוא הנחם ונאמר שואה שהחגצורת שהיה לו על האדם הוא ע"י אכילה לכך הוא יתגבר וילחם בענייני האכילה ותד ולכך לר"ך האדם לקדש עלונו בענייני האכילה צי"ת הן ואל הצרכות שהיו צכונה עלינו והן ואל גוף האוכל שהיה נקי וכל העצמות איקור של חולעים ושל דם ושל העצמות איקור צעלי חיים ונבלות ועריפות וכל דברים אקורים

וגם שיהיה נקי ונגול וכיוצא ושיהיה בלימוד תורה על השלחן ויחזק ויכל לזכר חסיד
על השלחן ויכל יימי כעס והקפדה כי צענייני האכילה יהיה יקוד לכל חיקויי צדוקה
קודם שיצדוק האדם את צדוקו :

ולכן ארז"ל אין קידוש אלא צנוקס קעודה רעונו לפי דרכם שלא יתקדש האדם
בקדושה יחידה לפיכך הקינים הצלועים צו אלא צנוקס קעודה כלומר כאשר
יהיה אחר באכילתו בכל הפרטים ארז"ל ועוד רעונו חז"ל לפי דרכם ע"ד שאמרו
קעודה שהסאחך ארובה צה עסוך ידך מונכה כי ע"י ויעשו אכילה ונקמה האדם
קדושה יתירה לנפשו ונחה עליו רוח ה' ולכן הקיננו על שלדיק עובד אלהים הוא כיכר
ע"י אכילתו וכמו אותה הועשה שכתב בגאון חיד"א ז"ל צנוחה הכגל דף ע"ד ע"ב
צנוחי קדש ורחץ וכו' ונעשה שהיה צנוח ארז"ל ונח"י קובו ז"ל יע"ש :

ואחשוב צוה ע"ד מוסר דלכן נחן הקצ"ה ונלכח אוכל נפש הקדושה שהם
החורה שנקרחת להם ויין ויניס שצב הנפש ונתקדשה ומזכה צנוקס
אכילה של הגוף שנתן ה' עסק ה' עסק החורה צהך הפה שצו אכילה ונחן של הגוף
כדי שהאדם יקח מוסר לעצמו להשוות לפחות ונלכח הקודש שהיה צנוקס הוא כמו
ונלכח החול דכמו שהוא עושה צנוקס זה ונלכח הגוף צלכון לצ ובשנוחה וזריות
ועסק מורץ ואל כל איברי וידידיו כן יעשה ונלכח הקדושה היא עסק החורה אשר
יהא ג"כ צפה וכוונת רז"ל כי חיים הם לעולמיהם לעולמיהם צפה ואם לא יקח שתי
ונלכח אלה אין לו מה להסיב צעורו צדין צנוקס האלהים ואחשוב ע"כ : צו לאחד
הגדל ה"ה שהיה לו תלמידים צקורים שלמד עושה בכל יום גונח ויהי ב"ה והגם
ע"כ יום י"ו צנוחה קטור יום העניית ליצור והתלמידים צע"כ צאו לפניו ללמוד בגורל
כך אל היונים אך דאח פניהם וזעפים והרגיש כי נחונה עורחו צאו ורולים ללמוד
צנוקס ונלכח ועלצות ועלצות באורם דאח כוחם נחונה העניית מה עשה המלמד אחר
שיצאו לפניו קודם שהתחיל בלימוד ח"ל אפי היום חק כח ואיני יכול ללמוד ורולה אני
נפשו צנוח עסק קטורין צערי קנא"ר ה"ש צכס ויי שידע לטחק צוה השחוק ויענו
כוחם בשנוחה לצ ויאמרו יש ויש הנם כילנו חכמים כילנו נצורים צ"ה והציא להם
התורה של השחוק והתחילו לטחק צהם עסך רצב עשה צחשק נמוץ וכה גדול ובזעקות
התורה במנהגם ואחר שצבר רצב עשה אחר להם צני אני השצתי נחונה כי יום יום
הוא צניתי אין צכס כח ללמוד ולדבר ועשה אני רואה שיש לכם כח גדול גם ציום זה
הוא צניתי הגונחה ונלמוד וסם כלודו צדבר זה שהוכרחו ללמוד אותו היום צכס וספק
כח ללמוד להם התלללות לומר יום העניית הוא שצבר הנאו כוחם חזק ונלכח של
חוק וצנוקס עשה הקצ"ה ונלכח של נחון הנפש וקדושה צפה שסם הוא עוקס
ונח"ש של נחון הגוף והיזיקו כדי שלא יוכל האדם לעשות ההלללות של
יתר צנוקס ונלכח צנוקס החורה והנה הוא נתפס וינייה וצ"ה לכן האדם יקדש עלמו
צנוקס החורה לעשותו צפה בהתלללות וספק ונחונה וכה עסק בגשמי המלוי כ"ה לנפחות
היה כוננה כמזדקיה ולכן ארז"ל אין קידוש אלא צנוקס קעודה עלמו צנוקס החורה
הוא אלא צנוקס קעודה הוא הפה שנוקס יקח מוסר השכל לזכר זה :

א ויהי צין ציום צין צלילה אינו אלא צנוקס קעודה נח"ש שכלאו וקוחת לשבת
ע"כ רמז רז"ל צנוקס ענב קעודה שנת סם תחא קריאת הקידוש ועל כן לא
נבטתו קידש ולא קעור אחריו שלא ילא י"ה קידוש אלא גם אם קידש צצית זה
ואכל ע"כ אחר צין שהיה דעמו החלה לאכול צצית האחר צין שהיה דעמו לאכול

פרשת בן איש חי בראשית ב

בצית שקידם צו ואח"כ כוונת לאכול צבית האחר לא ילא י"ח וכר"ך לחזור ולקדש קודם
שיאכל צבית האחר ויש אוונרים שאם צטעת אכילתו צבית האחר יכול לראות ונשם
ונקום שקידם צו אפילו דרך חלון ואפילו ונקלתו בצבד חשיב שפי ונקויות חלו בנקום
אחד לענין קידוש ואין לסמוך לכתחילה על סברה זו לכן יזהר שלא יביא עליו ליד
כך וצטעת הדק שסילך לכך צהכרה ואינו יכול לקדש צבית האחר יש לסמוך על
סברה הנקילים ברוחא את ונקויו אפילו וצית צבית :

ב שני סדרים צבית אחד וקדש צהדר זה ואוכל צהדר השני או שקידם צהרעה
ואוכל צהגרר אס לא הים דעהו לכך ואינו רואה את ונקויו לא ילא י"ח קידוש
ואס הים דעהו לכך אע"פ שאינו רואה את ונקויו אין לכוך לחזור ולקדש כיון שאס
צבית אחד ויהו עכ"ל לכתחילה לא יעשה כן ואס ונוכח לאכול בנקום השני יזהר
לאכול בנקום שקידם צו כזית ואח"כ יאכל בנקום השני ופס עירנו צהדלד שכיח דבר
זס אצל הכתים שאין דרכם לאכול על הסלחן עם האכסים אע"פ שאין שם אורחין
זרים אלא דרכם לסמוע קדוש צהדר הסלחן וכן צע"ס ואח"כ הולכין לחדר אחר
ואוכלין ואס היו רואין צהדר את ונקום הקידוש ואפילו ונקלתו הסרסנו אך לא עקא
שאינו כראה ונקום הראשון כלל זה יונאל על הרוב צביתם הגדולים של העשירים
על כן יזהרו לאכול כזית בנקום הקידוש וילכו לחדר אחר לאכול שם

ג אפילו צהדר אחד אס קידם צבית זו ע"ד לאכול שם וכונת לאכול צבית שנים
לא יעשה כן לכתחילה אע"פ דוראין ז"ל פסק כהרצ"ס והרא"ש ז"ל דשרי עכ"ל
הרי"ף ז"ל ודענ"ס חולקין וכהצו האחרונים ז"ל דגם ור"ן ז"ל יודה לכתחילה לא
אריך לעצד הכי לכן גס צזס יעשה כך לאכול כזית חמילה צבית שקידם צה ואח"כ
יפנה לזית אחרת :

ד לכוך לאכול בנקום הקידוש לאחור ואס לא חבל עד לחמ"ל לא ילא י"ח אכל אס
צדעהו הים לחמ"ל ויד ורק אירע לו חונס ולהעבד לחמ"ל ש"ז ילא י"ח ויהו יש
חולקים על זה וס"ל אפילו אס הים צדעהו חמילה לאכול חמ"ל אפילו אחר צעה
וצתים ואפילו אחר צעור עיכול כנוי ילא צדיעצד וכיון דק"ל סב"ל לכן צכל בווא
לא יחזור ויקדש ויהו אס אירע זה בקידוש חמילה או קודם ציבדך המוליא יסרהר
צרכת הקידוש או יאנר אותה צפיו צלא שם ונלכות ואס הוא ציוס יכוין צצרכת
המוליא לנלות קידוש כאלס שנקדש על הפה ויאנר פקוקים של קידוש היום
קודם נע"י :

ה יכול אדם לקדש לאחרים אע"פ שאינו איכל עמהם ואין צום חשש ונשום קידוש
שלא בנקום קעודה כיון דלחשיונעיס סיולאים י"ח הוא ונקום קעודה וניהו כל
סיכא שהנקדש אינו איכל דהוא עלמו אינו יולא י"ח קידוש או סכבר קידש לעלמו
בנקום קעודה ואינו ונקדש פה אלא ללוך אחרים דוקא ש"ז לא יקדש לאחרים
לכתחילה אא"כ סס אינס יודעים לקדש צעלונס :

ואם חלו האחרים שנקדש להם אינס יודעים לצדך צרכת הקידוש אך צרכת
צפה"ג יודעים לצדך נקתפק הרב חס"ל ז"ל אס יכ"ל לצדך להס גס צפסי"ג
וכתב דווסתצרה אחד אוונר כל הקידוש לכן יוחר עוצ שיטתה שם רביעית יע"ש
ובתצתי צק"ד צסה"ק ונקב"לאל אס כבר קידש צביתו ואכל וצא לקדש לחלו די לו צשענעוס
מן היין ואס לא קידש עדין אסיר לו לנעוס ויהו ה"ן כיון שאינו איכל שם ואח"כ
ככתוב לקמן ואס יעשה רביעית כו"ש הרב חס"ל ה"ן סגוי צנוהוקה כאשר ככתוב

פְּרִשְׁתַּת בֶּן אִישׁ חַי בְּרֵאשִׁית

לקמן ויחיו לקמן כבאר שיש לקמוך על ספרת הוהירין לשמות רביעית לעת הלודך ולפי
כ כני חשיב לודך וספיר הורה הרב ז"ל לצרך צפה"ג כי ולשמות רביעית וכל זה
 הוא אם כשהולך לציחו לקדש ולאכול עם נוולאים כניו וצני ציחו שהוא מוליא אותם
 י"ח קידוש עונו אך אם צציתו לא יש אדם אחר שיוליאו י"ח קידוש אלא עם ונקדש
 לעלוו צלצד הנה צום אחר ונחל צקלע הוהלוקח כיון דיש סוצרים אם קידש צווקוס
 אחר וסחה רביעית יין ילא י"ח קידוש צווקוס סעודה ועל כן אדם כזה שהוא ונקדש
 א"כ צציתו לעלוו צלצד לא יכריס עלונו צדצד זה לקדש לאחרים תחלה על סוף
 שיסחה רביעית עם וכל זה הוא צקידוש הלילה דליכא צרכת קידוש אצל ציוס דליכא
 צרכת קידוש לים לן צה ויובל לקדש לאחרים תחלה ויצרך צפה"ג ויסחה רביעית וא"כ
 ילך לציחו ויקדש אפילו לעלמי צלצד כיון דלינו וצרך אלא רק צפה"ג

ן אם ונקדש לאחרים ואינו אוכל עוהס והוא עדיין לא קידש צציתו הרי זה לא
 יעווס כלום ון הכוס כי אסור לטעוס קודם קידוש שהוא אינו יולא י"ח צקידוש
 זה דלין קידוש אלא צווקוס סעודה :

ך אע"פ שאזכרו אין קידוש אלא צווקוס סעודה וי"ח אם אכל כות פת או כית
 ויני וזוכות או סחה רביעית יין וולצד כוס הקדוש ילא י"ח קידוש כאן ויכול
 לאכול א"כ צווקוס אחר צלא קידוש ויחיו שאר פירות ונשקין לא וסחי ואע"ג ד"ח
 דקני צסהיית כוס הקידוש עלונו אם יסחה וונונו רביעית וי"ח אין לקמוך על ספרת
 זו אלא לעת הלודך כגון כוס של ויילה ואין עם קטן להשקותו ופה עירנו צדלא"ד
 יע"ח הוהכג פשוט שהוהסל וצרך על כוס הוילה וסחה וונונו רביעית ואע"פ שיעוודים
 עם כווס קטנים ואין כותים לקטן לשחות על כן לריך שהוהסל יתכיון ללאת צום י"ח
 קידוש ויסחה רביעית שליוס :

ח אם שווע קידוש ונשכנו ילא י"ח כיון דהשווע הוא שווע צווקוס סעודה ורק
 לריך שיחכוין הווקדש להוליאו י"ח

ט יש אוננים דלין ונקדשין אלא צווקוס כן וי"ח שאין הקידוש תלוי צכר ולריך
 להזכר כצרת הראשונה לקדש צווקוס כן כי כאן ראוי להיות צ"פ הסוד ורק
 צצציל לודך והכרת גדול יש לקמוך על ספרת ססניה :

י וי"ח ון הסורה לקדש צדצרים שנאמר זכור את יום הסצת לקדשו זכרה זכירות
 סצת וקידוש ולריך לזכרו צכניסחו צקידוש וציליאתו צהצדלה וי"ח שהצדלה וד"ס
 ואין לריך ון הסורה אלא צכניסחו ולכן ון הסורה ילא אדם י"ח צחפילת ערצית
 ש"ש ורק חז"ל הקנו לקדש על היין ויחיו יש אוננים כל שיש לו יין אינו יולא ון הסורה
 י"ח קידוש צחפילה גם יש אוננים כל שאינו וכוין צחפילה ללאת י"ח קידוש אינו
 יולא ון הסורה :

יא הקידוש ציו"ט וד"ס ואע"כ יש לו דין קידוש סצת לכל דבר וגם הסנים
 חייצין צקידוש סצת ון הסורה וקידוש יו"ט וד"ס דכתיב זכור וסוור כל
 שיסנו צשוועה יסנו צזכירה :

יב קטן אפילו הוא צן י"ח סנה ויום אחד כל שיש להסתפק צו שווא לא סניא
 סחי סערות אינו מוליא לא את האיש ולא את האשה ואצ"ב דהסתפלו האיש
 או האשה תפלה ערצית אינו מוליאס י"ח וכני"ש צק"ד צסה"ק וקבלילל ועיין תיקוף
 סצת קיי רע"ח ק"ג ואשל אצרהס ריש קיי רע"ח ונצ"ז עם ואליה רבא
 קיי רע"ג ק"ק י"צ ע"ש :

פרשת בן איש חי בראשית ג

יג אע"כ קידוש שנת לאורייתא נותר לכתחילה להתפלל ולקדש ונע"כ דקובעין להלכה כו"ד חוקפת שנת לאורייתא ואע"כ לחיוב סגנונות ודעויות דפליגי כבר הביא ונ"ח ז"ל ק"י רס"ו סק"ג בשם הורדכי ז"ל דגם לגו"ד חוקפת שנת דרצון יולא בקידוש זה בין דבשעת דתקדש יבא יח"כ לידו סיוב לאורייתא ע"כ ואע"כ דהו"מ ז"ל הור"ך ע"ן בזה ועוד להבאין דע"כ ז"ל כתב הורדכי ונ"ח כסף ונע"כ ז"ל ונבאר דלא כהורדכי ז"ל ע"כ וע"ן ע"ד ו"ש בס"ד בסק"ק רב ברכות דף ל"ד ועוד ו"ש בס"ד שם בנערכת ספ"ה גדין הפדיון יע"ש וי"ו סא לחיוב בזה ס"ס והוא ונהפך ג"כ ועל כן כג"ו העולם בזה בבעה נקוות לקדש ונע"כ והנחמיר לקדש בודאי לילה הע"כ אך הנחמיר לקדש בודאי לילה לא יתפלל ונע"כ וינהיין סכסא עד לילה ודאי לקדש דלכתחילה לניך לקדש ויד אחר התפלה וכי"ל אלא זה יעשה כוונתו רצונו הור"י ז"ל לקבל שנת כסמיה בראש אילנות לחו עד שתתפלל ערבית ויבא מצות הכנסת ויחייב הסקוקים והפיוט והזאת שמוהגים לומר קודם ימים זמן מסיבה ויקדש :

יד קטן סגדיל ונעשה צן י"ג שנה ויום אחד בליל שבת קודש העלמי בס"ד בסק"ק רב ברכות דף ל"ד דיומין בקידוש עד לילה ודאי יע"ש וכן דאי לאומות לכתחילה דאין בזה לא ברחא ולא הפסד דע"כ יפסיד אם ינחין עד הלילה והנה ודאי דקובעין לחזקה לחיובתא לומר שהביא שתי טעמות דלוקא להקבל לא סוביין לחזקה בנודי לאורייתא :

טו לניך שבני הבית הסוועין קידוש ון בעה"כ יסיוו לזם היעז לשנוע ברכת הקידוש ונהלה וע"כ ווי שחזרו כבדות ואינו יכול לשנוע או שבעה"כ זקן ומנ"מם בלשונו ודאי להס לקדש בפ"ע וכו"ה סבות הכרחיות העלמי בסק"ק ונקב"אל שזה האדם שאינו יכול לשנוע ברכת ון בעה"כ יתן ע"ו ב"כ שצ"ד בעה"כ שנקדש עליו ויאמר בנחש ברכת הקידוש כולה בשעה שבעה"כ ונקדש וס"ה שבהי דבני הגאון ר"ח ז"ל בחטובה ס"י ז' טעמה תיקן לומר ברכת הקידוש בלי פתיחה ומחייבה ופקפקתי בזה יע"ש וקובעתי בצ"ר זה שכתבתי על ו"ש הרב ברכי ז"ל ק"י דל"ה איה ד' ב"ש ונר"י ז"ל ו"ל וכי"ל סיוב דיעבד כיון דא"ל לו לקדש על סיוס בפ"ע וללחזו צ"ד :

טז סווא וכל לקדש ול' וליא אשה וב"כ י"ח קידוש דכל הפוקקים תלוך על רצונו ירוחם דדין הסווא ויכו אם יש פקחים עווגים על השלחן והקווא בעה"כ לא חנינא דעתיא אם יקדש אחד ונבני ביתו עוב סיקדש זה הפקח ללחז י"ח לכ"ע כיון דאפטר בסי :

יז אסיר לטעום אפילו ויס קודש קידוש וססגוע זמן הקידוש יסיונו ביקשמושות אכילו שלא הספלנו ערבית עדין וי"הו אם הוא במענית נותר להדיח פיו קודש קידוש והעלתי בסק"ק ונקב"אל כל שלא כרחה עדין טעם אפילו על כוחל ובזה נחשב לבקש ואסור לטעום אפילו ויס ופה עירנו בגדל"ד יע"כ ונחיל בין השמושות שבעה דקיס קודש קרייתא סג"כ סקירא בסק"ק שעה י"ב ולכן פה עירנו כיון דנשאל שבעה דקיס לקרייתא סג"כ לא ישמה אפילו ויס דהל עליו חובת קידוש וכי"ל בסק"ק רב פעלים בתבונה בס"ד :

יח קידוש הלילה אינו הלוי בהפלה ערבית שאם יולא לקבל שנת ונע"כ ולקדש ולחזול ולהתפלל ערבית בלילה רשאי וכן לניך שיחזיל ללכול חלי טעם קודש (ש"ש ב)

פרשת בן איש חי בראשית

ויון ק"ש אבל קידוש היום הלוי בחפלה לכל זמן שלא החפלה שחרית לא חל עליו חובת קידוש ולכן ביום שבת בצוקר וכל לשחוח ויום קודם חפלה ופני סביון ללא החפלה לא חל עליו חובת קידוש וכל זה הוא באנשים לחל עליהם חובת חפלה בצוקר אחר עמוד השחר אבל הנשים ונשעלה עמוד השחר חל עליהם חובת קידוש ואסורין לשחוח ויום קודם קידוש ופני דים אוננים הנשים קיימי אדיכא דאורייתא שאין להם נוסח קצוב ולא זמן קצוב לחפלה ובמעט אחד ביום שיאמרו נוסח חפלה ילאו י"ח וא"כ לדידהו אין הקידוש הלוי בחפלה ולפיכך ונשעלה עמוד השחר אסורין לעשות ויום קודם קידוש וכמ"ש הרב סקל לאברהם בהקדמה ב"א ק"ו וא"ו יע"ש :

י אם שכה ואכל קודם קידוש אפילו אכל סעודה גמורה לריך לקדש וייד בעה שחבר ואסור לו לעשות כלום ונשכח עד שיקדש ואם נאנס או היד ולא קידש בלילה י"ח לו השלושין לומר כל היום ויאמר כל ברכת הקידוש של לילה חוץ ונפשת ויכלו שאינו אוננה ביום ואם גם ביום שכה או נאנס ולא קידש ונכר בין השונות של היום שהוא ספק קודם ספק חול הכה אם החפלה חפלה של שבת אן בלילה אן ביום נחלא ילא י"ח קידוש וכן נשאר עליו חובת קידוש ונרצבן וכוין דהוא צ"ח השונות שהוא ספק יום ספק לילה העליתי בפה"ק וקבלתי שיקדש ויאמר ברכת קידוש של לילה בלי שם ונלכות אלא יהנהר שם ונלכות בלבו ובחבתי שם דאין לו"ח לא נחייב אותו לקדש כלל כיון דהוא ספיקא דרבנן וק"ל ספיקא דרבנן לקולא זה אינו דהא איכא דק"ל כל שיש לו י"ח אינו יולא י"ח קידוש וכן החורה בחפלה ועוד הנה הרב חוספה שבת כתב כל שלא כיון ללאח י"ח קידוש בחפלה אינו יולא י"ח וכן החורה ולכן לריך לקדש על סיון ויצרך ברכת הקידוש בשם ונלכות ואם לא החפלה שם חפלה בשבת נחלא הוא חייב בקידוש וכן החורה לכ"ע ועתה צ"ח השונות לריך לקדש על סיון ויצרך ברכת הקידוש בשם ונלכות כדן בה"מ: ש"ח וכן החורה דאם נחפסק בה דחור ויצרך ועיין להרב נשעלות ז"ח ז"ל ק"י רע"ח סעיף י"ח יע"ש :

ב לריך שיהיה על השלמן ושה חמה שפת ונמה לנעלה ונשיי נעמים ה"ל זכר ליון וה"ו דתימי סעודתא דקצתא ביקרא ועוד י"ח נעם שלישי בנמה העלונה ונחם בנמה ספה :

כא כוס הקידוש אפילו אם הוא נקי לריך הדחה ונצמטים ונטיפים ונחמן ונלל על כל גדותיו ולא יהיה פגום שאם שמה וננו פגמו ויסיה שלם בשפתו ונצמטים שלו וסדק אפילו בלא חקרון פועל ולריך שימן אותו דאם אחר בשתי ידיו חם הנוקדס יקבלנו וננו בשתי ידיו ויציאנו בשתי ידיו בלא שחאלו כנגד החמה ואס"כ ילאו צו ביד ימין בלבו ויצמיתנו ונעל השלמן עשה לשחוח וימן עיניו צו שלא יסח דעתו וננו :

כב אם אין לו כוס אחר וקדש צו בלילה וסופך וננו לכיס אחר ונחתה שאם ישמה ון הכוס עלנו ה"ו נעשה פגום ואינו יכול לקדש על הנשאר לומר לכך שיפך וננו לכוס קני ונחתה נכוס השני והנשאר בכוס ראשון יוקף עליו ויום למחר ויקדש עליו ואם לא נשאר אלא ונעט שאם יוקף עליו ויום' להשלימו לרביעיה לא ישאר צו נעם יין שלא יוכל לצרך עליו בפה"ק הרי זה שוחחו כולו בלילה ב"ח אם יש לו כוס אחר להצדלה אבל אם אין לו כוס אחר להצדלה הרי זה ונתיב כוס זה להצדלה ויקדש בלילה וביום על ספה ופני דקידוש אפשר לקדש על ספה אבל הצדלה לא אפשר ועיין אליה רבא סעיף כ"ב וחוספה שבת סעיף כ"ג ושאר אמרינו

פרשת בראשית ד

כג לתחילה לריך שיטעום הנקדם ואלא לוגווי ונולדו ון הנובחר לשמות רביעית
וצד ענד אס לא טעם הנקדם וטעם אחר ון הנקובין ואלא לוגווי ילאו כולם
יית ונולדו ון הנובחר שיטעמו כולם וצוה"ו אין נונעיס לשמות וזכום שפתה ונינו
חזירו וחסש חולי וואחר דצדור להם כי צעס"ג שקידם ושפת ון הזכום הוא גקי
ואין צו חולי :

כד קידם וקודם טעם נשפך הכיס יצאו לו כום אחר ויצרך צפס"ג אך לא יצרך
צרכה הקידום שכבר ציך אותה וכן ה"ה אס הפסיק דציבור שלא מלכדי
הקעודה וגם הנקובין יחסו שלא יפסיקו דציבור קודם שיטעום הנקדם :

כה אין נקדמים על יין טריחו רע ונחמה שכתבנום צכלי נאזום אע"פ דריחו
וטעמו יין שנצרכים עליו צפס"ג וטיס הקריצהו לפסחיד וכו' וכן נמי אין
נקדמים על יין שנחלה ולכחלה יחס אפילו על גילוי שעה ויוציגה ורק דזיענד
אין להקפיד אצל אס עבר לילה אמת גילוי נפסל לקידום אע"פ שלא
נונר ריחו וטעמו :

כו יין טעמו חונן אפילו ריחו יין אין נקדשין עליו ואין נצרכין עליו צפס"ג אצל
אס טעמו יין אפילו ריחו חונן נקדשין עליו דעינא עיקר :

כז יין שטושין ולינוקין שסם ענבים יבשים אס היה יולא וחס לחמות על ידי
דריכה קודם ששחאום צמים וואחר לשחות צמים להוליא וחס ון ונקדם עליו
ואס לאו אסור לקדם על זה וגם צפס"ג אין לצרך עליו :

כח אס אין לו יין כלל יקדם על הפה ובלילה כך יעשה יטול ידיו בשביל צרכה
הנווליא וישב צוקו ויחמר ויכלו בעור הפה נחוס ואח"כ יגלנו ויצרך הנווליא
ואינו צולע ויחמר אז צרכה הקידום צעוד שתי ידיו על הפה וצולע ואוכל והנעם
שליך לסתיה ידיו על הפה צרכה הקידום הוא כי כמו שליך לאחז כום הקידום
צידו כן עתה שסוף ונקדם על הפה לריך לאחז הפה צידו וסיה ד' ונעם זה לסתיה
יד אמת צלצד אך כיון דלריך לצרך צרכה הנווליא ולהכיח בה שתי ידיו על הפה אין
נכין לקלק ידו אמת אחר צרכה הנווליא צטעה צרכה הקידום שלא ישאר שתי ידיו עד
שגומר צרכה קידום וצולע וכנוי צחרכים ז"ל וכל זה הוא צלילה דים היכר גדול
לקידום ע"י צרכה הקידום אך ציום דאין צו צרכה של קידום לא יש היכר לקידום
צרכה הנווליא על כן אס יש לו חמר ודיכה כגון שבר תנורים או שבר שטורים וכילא
יטול ידיו ויקס כום רביעית וחמר ודיכה ויצרך שכל וישתה ואלא לוגווי ואח"כ יצרך
הנווליא שאס יקדים צרכה הנווליא אינו ניכר שנקדם ואס אין לו חמר ודיכה או שיש
חמר ודיכה ואינו יכול לשחות כי זיק לו וא"ל לשחותו כלל ונחמה קופי חריפותו ש"ה
אינו ונלווד לשחות וזה כלל יצרך הנווליא צלצד ויצלע ויחבל אך יאחר קודם צרכה
הנווליא הפסוקים וספיוט שטוהגים לומר בקידום היום :

כט זהו קדר הקידום המיוקד ע"פ דברי רבינו שאר"י ז"ל אחר תפילה ערבית
יכנס לצדו וכסיכנס לעקום השלחן יאחר בקול רם וצמחה יחירה שבת שלום
וינסק ידי אציו וידי אמו אס הם צמיים אח"כ יסתכל צאור סגר אשר צרכו עליו ויסתכל
צמתי נרות ויכוין שסם א' כנגד זכור וא' כנגד שמור גם יכוין שסם א' צה"א או וא' צה"א
אחרונה שצטס הו"ה ואע"פ שהדליקו ז' נרות לכבוד שבת עכ"ל הוא לא יסתכל אלא
רק צמתיים וכיון צהסתכלותו קיארנו נרות העליונים ואח"כ יעמוד צוקום שיושב צו
אלל השלחן ויאחר בקו"ר דא היא שגודתא דחקל תפסין ואח"כ יקף אס השלחן דרך

פְּרִשְׁתָּ בֶן אִישׁ חַי בְּרֵאשִׁית

ינין יסוד ויעמוד צנוקס מעמוד זו קודם הקפה ואלו צעודו שם יקם צידו צי הגדות
 הדם בהם אף כנגד זכור ואלו כנגד שנוק ויאחזק ויאחזק יחד כדרך גדילתן צן שתי ידיו
 ויצדק עליהם עלי צנוקס וירחם בהם ויאמר שיריה אלו תיכף ונייד צעודם ונחובנים
 יחד צין צתי ידיו יאמר צפיו זכור ושנוק צדיצור אחד נאמרו וגם יאמר ג-כ פסקו זה
 יחם כיהת אסם לה' כי צתיצות אלנו נמוזים כל הכינות של צרכת הריה ואלה"כ יסוד
 להקיף השלחן פעם שניה צשהיקה צעוד ההלם צידו אך אין לךך שיהיה צין שתי ידיו
 גם צעת צנוקף אלל די נאחח ציד ינין צלצד ואלס יאמר אחח צין שתי ידיו הנה ונה
 טוב ונוס נעים לכין לעשות כן ואלמר שעשה ההקפה הסניח צהדק וחזר לעמוד צנוקסו
 הרשטין ישלך ההלם ציד ינינו לחצוב מלוח ויאמר שלום עליכם ונה"כ וכו' ויאמר ונלך
 נולפי הנלכיס ואלל יאמר ונולך וכו' וכמו צקידור רב יעצן ואל יעין כף ההי"ס ואלה"כ
 יאמר כי נללכיו ילח לך וכו' וכו' צה"כ יוס"ך שהח צק"ת פסיק זה ובה"כ כל"ך שהח
 ננוח צא"ת כ"ף של חצבת כי וצחותיות לך ונחצבת ונללכיו ואלה"כ הו יסוד לחתך
 וצולך וכו' ואלה"כ בלי הפסן יאמר חקף פקוקים אסת חיל וכו' וכו' יעין שס"כ כ"צ פקוקים
 כנגד כיצ לירות של ועלה שבעת הזאת הם פחותים ונריקים שפע וצרכה ונחצריכה
 העלובה ונחש כל הכתרים ואלה"כ יאמר לחקינו מעודתה וכו' אהללה שם הו צקיר
 וכו' הו יע"ז וכו' ואלה"כ פזנון אומר צשבחין וכו' ואלה"כ יסא רעוא וכו' ואלה"כ זהר
 ויקהל יונל לא ונעטררר וכו' ודע דלעיג דרבינו סארי יקד פזנון אומר וכו' הנו
 לאמרו צהדק הסעודה עכ"ל פסוק הנוכח צכל הנקוות לאומרו קודם קידוש וכ"כ רב
 יעצ"ך ואל יעין להנאון ה"ל"א ואל ס"י קס"ו אום ג' ונחגיבו לפעמים כס"ס קיצה
 ונעלה הקידוש כגון ציוני העומר וכיוצא נאמר פזנון סנ' צחוק הסעודה :

אח"כ יח"ל צלר סק ד"ס שהח הכנת הנועשה והכנת הדיבור וקודם קידוש
 ואלה"כ יאמר נוסף זה ליקצתו וכו' הנה נאחמו צא"ת לקיים ונע
 דאיריתא לקדש את הסבה ולקיים ונ"ע דרצנן לקדש על היין כמו שפירשו רז"ל פי
 זכור את יום השבת לקדשו וכו' וצדקיס הנלמדים על היין לחתן שירש מלוח ו'
 צנוקס עליון והרי נאחמו ונכנים להנוסף אורות עליונים לחקל הפומין קדישין על
 ידי הכנה צסוד הנועשה והכנה צקוד הדיבור ויסרנו ה' ה"ל"א שיעלה לפניך כאלו
 כוננו צכל הכינות הראויות לפון צקיר הנועשה וצקוד הדיבור אשר יקדו לנו עבדיך
 חפני ונחל צקדר הקידוש של שבת ועלה לפניך קידוש זה עם קידוסי צניך הירדעים
 ונחובנים כהונן ונעשך שפע וצרכה רבה צכל העולמות הקדושים ונעש ינעך שפע רב
 לנפשו רוחנו ונשננונו לעדך צאונה ולשנוור את כל צצחות קדשך כל יוני חיינו
 צנחשצת ודיבור ונעשה צירחה ואלה"כ ונעשה רבה וסרי נאחמו ונכנים לקבל עלינו
 ונ"ע של ההצדק כו"ס וצבת עד ה' אלתיך ושנועט צקולו ויהי נועם ה' אלסינו
 עלינו וכו' :

ויחד"ב הו ה"ל"א שיהא עתה עליון לפניך ונעשך לנו ולנפשותינו ולצנינו
 וצנחותינו ולכל ישראל שפע שלום טובה וצרכה חיים מן ומקד ונחנים על
 ידו שנים ונעשים ליטות עליונים אשר הם פחותים ונריקים שפע והרכה וצרכה
 העליונה ונחש כל הכתרים ויסרנו ה' ה"ל"א שצכות ונלוח נויגת כוס היין של
 סקידוש צנוס ונלל ילדינו ונצרכותיך ונעושר ונחמות י"ד"ך וצכות יעקב צנויך
 אשר ונחש הגבות צחקים וצכתוב ויצל לו יין ושת דלדני ליה וניא כינאל כן
 צנחניך וסקדיך ינחמקו כל הגבות וסדינין ונוללו סקדים טובים :

פרשת בן איש חי בראשית ה

ויהר"מ הי א"ח סצוכות וולות הצרכה של קידוש שבת על כוס יין ונלא יחולאו
 אלויות כוס שסס כ"ף וא"ו סנ"ך שעולים וספר הצרכה ויהיו לינרות
 לקבל לנו שפע הצרכה ון הצרכה העליונה ונוקוד הצרכות ויתקיים כנו וקרא שכתוב
 ילו סי אהך את הצרכה צאסנו"ך וכל ושלח ידך ועסה אלני סי סאל וצרך את
 צית ענדך ונצרכתך יצורך צית ענדך לעולם יהיו לללון וכו' :

אח"ך ההחיל צהכנת הנועשה וכוא כי צעודך עונד צנוקונך תקבל סכוס צסחי
 ידך ואלס אחד רשד גס הוא יאחזנו צסחי ידיו וינכרהו לך ולחס תעמיד
 הכוס צסחי ידך כלגל החיה שלך ואח"כ סקיר וניד סנאלך ותאחזנו ציד ימיך צלצד
 כדי לכלול הסנאל צינו"ן וצקר הנועשה הזאה יש כונת ענוקת ורזין עלאין ולכן לא
 חסר אלילו פרע קטן וסדר זה וחכו"ן צכל שיש קוד צדכר ואחר שיאחזנו צינו"ן צלצד
 אז תחזוג לנחקו צנו"ס ועוז סאותו אלס סנוקר לך הכוס צסחי ידיו הוא יעסה
 המזיגה ציד ימינו ותמזיגה יעסנה ג"פ דהיינו צשלסס הסקקות צזא"ז ולא יסן כל וני
 המזיגה צפעס אחס ד"ז של המזיגה סהיה צג"פ לא נצבר צדצרי רציו סארני ז"ל
 רק נולא וספרס צספר ונצבר יצק ולא ציאר טעמו של דבר וצכס"ק וקבל"חל ציארתי
 צס"ד הטעס כי ונציאר צדצרי רציו סארני ז"ל יחזוב הי"ן לנחקו צנו"ס סהוא שלסס
 סנות י"ס דהס"ן לעולים וספר סעסה יודי"ן דעי"ב ס"ג ו"ה וכ"כ צקידור רציו
 סרש"ס ז"ל נולא קוד המ"ס סנו"ג צו הי"ן הוא שלסס פענו"ס יוד"ד ה"ס שעולים וספר
 וי"ס ולכן יעסה המזיגה ג"פ זא"ז לכיו"ן צשלסס יוד"ד ה"ס סכו" ונולא לפ"ז בצרא
 רצא אונר ונלחא דנצכצד טענא וצדל"י כך היתא קבלה צידו ונוקידל"ס נלונכ"ס לכך
 כל אלס יזאר צ"ה ועליו תצא צרכה טוב ואחר המזיגה תתן עיניך צכוס הי"ן וסכתכל
 צו ו"ס קוד ענוק וכונה גדולה צהסכתלות זו וכל אלס פשוט די לו לכיו"ן צהסכתלות
 עין יו"ן צחוססס היו"ת שעולים וספר עין וצהסכתלות עין סנאל ג"כ צחוססס היו"ת
 שעולים וספר עי"ן! כזה

ייו"ן יהו"ה יהו"ה	סנאל יהו"ה יהו"ה
יהו"ה יהו"ה	יהו"ה יהו"ה
יהו"ה	יהו"ה

ונכס"גו לראות את הולח צי"ן ולכו"ן וולא וספר הללח"ה וחסה צזה נשלמה סכנת
 הנועשה ונעשה סחיקון והנעכח סאור להיות לנלכות חקל ספוסין קדיסין סה"ס ס"ח
 אחרונה סצסס ה"ה ע"י סכנת זו של הנועשה :

ונישאר עסה סכנת סחיח סהיא סכנת דציבור כי הנועשה סאורות וסחיקון
 הנועשה צקוד הקידוש אל צחינת ס"ח אחרונה סנקרלח חקל ספוסין
 קדיסין הוא נעשה צסחי סכנות סהס סאחת צקוד הנועשה וסזו צקוד דציבור דק
 ע"י סחי סכנות אלנו דוקא יוסלס הנועשה סאורות וסחיקון סלריכו"ן אכנתו לסנשיך
 עסה צליל שבת צקידוש של סעידה זו סנקרלח סעידתח דחקל ספוסין קדיסין :
וזהו ערו"ן סכנת סחיח של הד צור סיה"ס על ידי סוירת ויכלו וצרכה סקידוש
 סהוא צחינת דציבור ותחלת סכל סאונר ונעור לדוד סי ריעי וכ"ו כולו ואח"כ
 סאונר י"ס סייסי ויכולו ססו"ס ו"ס כונה טענו"ס ע"פ סקוד ג"ה סמו"פ"ס צו סיצות
 י"ס סייסי עס ויכולו ואח"כ סאונר סצרי ונרנן ואע"פ סאחת ונקדש לצדך וא"ן אחר
 עונד ענד ג"כ לריך אהס לונר סצרי ונרנן שיש צזה קוד וכונה ואח"כ סאונר צרכה
 צסס"ג ואח"כ נוסס צרכה סקידוש שיש צה ל"ה סיצות דוקא ואח"כ ססז וססתה כוס

פרשת בן איש חי בראשית

היין מיושב ודע כי בלילה כל קדר הקידום והכבוד לך לכהן ועמוד ע"פ סקוד אך
 ח"ש על שחיית היין שחיה ויושב ח"ש סמן העיד רצונו וחסדו ז"ל על ונחג
 רצונו האר"י ז"ל שהיה יושב וסופהו וכנ"ל כפי פני עץ חיים אין קפידה בזה ע"פ
 סקוד אלא זהו ונחכות לך ארץ של הסעודה ועין אליה רבא ק"י ק"ע ס"ב"ק כ"ג
 ח"ש בשם הרוקח ע"ש ועין בנחמ"ל דג"טין דף ע"י שלשה דברים וזקן גופו של אדם
 ומד ונחיהו שמה ועמוד אך סמוכ"ס ז"ל זהו דעות פ"ד לא זכר זה ואפשר לק"ל עד
 לעבד לכלהו צבת אחת ואפשר דהעולם שאין וקפידין על שתיים ועמוד הוא מועט
 זה ועכו" ונאמר שראינו עדותו של רצונו וחסדו ז"ל על ונחג רצונו האר"י ז"ל צ"כ
 לריכין אנטו להזכר בזה :

ל בנחמה חמקינו בקעודה של הלילה לא יסיים ועמיקא קדישא ח"ש אחין לקעדה
 בדהים וכן ס"ה בשל שחרית ונחמה נמי לא יאמר הקיום הזה ולא יגיד דכתיב בן
 בכל הקידורים וכ"כ בקשר הכינות סקידר וחסדו ז"ל עכו" בסקידר רצונו הרש"ס
 ז"ל וסקידר רצ"ע ז"ל לא נזכר הקיום סמוך וכתב לי הרמ"ג וחסד"א ונ"י ר"י ר"י ר"י
 ק"ל וזה סמוכ"ס הכינות הוא ון מועמיק ולכן הוא אינו אומר הקיום סמוך עכו"ל
 וז"ל אלא עבדא כך ניהו וכך נוגה לרבים יען דכל גדול ים בכו"מ סב ואל תעשה עדיף :
ג בענין הקפות של השלחן כתב לי הרב סמוך ר"י דנחמ"ו הוא ח"ש שלל נחמ"ל
 לו הדם יעשה שני הקפות בלא הדם והדעות לו בזה כי הקפה השנית בלא הדם
 אם לא תועיל לא הזיק ואחר דוקק בשחיקה :

ל אם חל יו"ט בשבת לא נחפרם בדברי רצונו האר"י ז"ל אך יעשה בקדר
 הקידום והשלחן ורק בסקידר רצונו הרש"ס ז"ל בפסקה שכל בשבת כתב שיכין
 על השלחן י"ג לחמים ושאר דברים לא נזכרו בפירוש ואנחנו ונחמ"ו צביתו כשכל
 יו"ט בשבת לק"ק צ"פ ולחמיה כשאר שבתות ואוורים שלום עליכם ואשת חיל ויפה
 רעוא ונקדרים י"ג לחמים כשאר שבתות גם כאלו חמקינו קעודתא ואומר בשבחין
 יען כי ונח"ו שיש חיוב כפי הקוד בשלש קעידות ובס"ת בנחמה ואני חפלתו וכו'
 ורק אם חל ראשון של פסח בשבת אין ונחמ"ו לומר פזוון אומר בשבחין אבל נעשה
 הקפות והדם ואין לי טעם וקפידין בדבר זה לטעום בין ליל פסח לשאר לילות יו"ט
 בענין הפזוון סמוך וכן אם חל יו"ט של ראש השנה בשבת אין ונחמ"ו לומר פזוון אומר
 בשבחין אבל נעשה הקפות והדם ורשי"ת יח"י ענינו בחורחו אח"י :

פרשת נח

ואתם פרו ורבו טרלו בארץ ורבו בה כ"ל בק"ל אדם אוחות אונת שהם רומזים
 לכ"ב אוחות החוכם כי אל"ף הוא בראש ונ"ס באולע ות"ו באוק דהיינו
 אם חכמים אוחות ונלפ"ך בחוף הכ"ב אוחות אז תהיה אוח נ"ס באולע וידוע כי
 כ"ב אוחות החוכה הם לינורות השפע ולכן האוחות נקראים כלים וכאשר ירבו
 האוחות בנילווא ונילווא ועוד כנה ונילוואים אז ירבו הלינורות ונילווא ירבה
 השפע בקוד נ"ס חלישע טע"ה לבי טא"י לך כלים ון סחן ונאח כל שכתב כלים נוקים
 אל מועשיו גם עיד ים בחינה אחת לרצו השפע כאשר יגדלו הלינורות בכמותם כי
 דוע שיש אוחות קטנות וים אוחות בינונים וים אוחות גדולות וכאשר יגדלו האוחות
 היותם בקוד אוחות גדולות נולא הכלים הם גדולים ונילווא יתרבה השפע ונחמ"כ

זהם כי אינו דומה לטור רוח קנה לליכור רוח. חציה וכיון דנהרבה השפע למעלה
יהיה רצוי טובה לנטה צארץ החסונה וז"ש ואחס רוח לכללות כ"ו ליטורות החונה פרו
ורצו תחמי קאמר האי ואלד הנילו ונילו הנילו וכו' מלד גדל האותיות שיקו אותיות
גדולות שיקילו בחיכס שפע רצ ואלו עיי"כ תהרבה הטובה לנטה צארץ החסונה חכו
שכלו צארץ ורצו זה :

או כ"ל בק"ד אחס אותיות חיות רוח לעילמות צי"ע טהם קוד אמדים עשנות
ונורת וצום פתטו ונאמר רז"ל הוהמו של הקצ"ה חונה דליהא צען חיים שער
דרוסי לצי"ע פיה השלס עולמות צי"ע בקרלים חותם האלילות וז"ש הוהמו של
הקצ"ה חונה רוח לצי"ע וידוע כי עיקר התיקון של וועשיכו הוא בעולמות צי"ע וכאשר
יתרבה לנטה אלליו כי הנכ"ן של ישראל בא"ס וון צי"ע וז"ש ואחס אותיות חונה
רוח לצי"ע טהם חוהם חונה פרו ורצו למעלה בקוד התיקון ועיי"ז שכלו צארץ
החסונה ורצו זה :

ועל כן קיום החורה והנולות לריך להיות שלם בשלטה טהם כונה ודיבור ונעשה
טהם בחינה צי"ע להכינה ט"ס צינה טה"ס הצריחה והדיבור וזקן צי"ע
והנעשה בעשיה והס כנגד כ"ן של אדם וכל עולם וון צי"ע כלול וון צי"ע וכל חלק
ון כ"ן כלול וון כ"ן ואס יחקר אחד וון שלטה תיקונים הכו' טהם כונה ודיבור
וועשה יחקר התיקון וון שלטה הכו' טהם צי"ע ונכ"ן וצ"ה וזבן בק"ד הטעם
שנעשלו הנולות לרי דכ"י כר ונזה וטורה אור כי צאור הנר י"ס שלטה גוונים כנגד
צי"ע וכנגד כ"ן וכנגד כונה ודיבור ונעשה ואטי"פ שצוהר כחצו י"ס צנר ד'
שלחוציות כנגד ד' אותיות טהם הכה צחי הרצינית בעלנות שהוא בקוד נעשה
לכשנ"ס ולכן בחצו צר"ה ז"ל צאור הנר י"ס שלטה ולכן חייב אדם להדליק הנר בשבת
יען כי גם השבת ושושלת בשלטה בחינה קדושה של שלטה קעודות ולכן לריך להדליק
הנר ט"ס צו שלטה ויני אור בהניסה השבת :

גם כ"ל בק"ד לומר טעם אחר להדלקת הנר בשבת לרעוה כוון שהנר כל ויה
שודליק האדם וווננו אינו חקר ונאורו כלום כן השבת חגיג"פ שכל ימות החול
כשפעים ונאורים וווננו אינו חקר ונקדושהו כלום ולכן אוננו צוונרש ויבדק אללים אח
יום השביעי רצ' אליעזר אומר צנר וכן היה ונעשה פעם אחת הדלקתי אח הנר
צליל שבת וצאחי ונאלחי אחוה צליל ונאלחי שבת דלוק ולא חקר כלום וסכונה שצנרו
צנר ר"ל שיהיה דוגמה הנר שהכל מוונים ונאור קדושתו ויה"א אינו חקר כלום ולכך
נעשה הנס הזה לרצו אליעזר גלוי בחוש הריחות שדליק נר שבת ולא נחמר גם וון
הטעון כלום כדי לרעוה על דבר זה הכו' :

והנה ונה שודליקין צליל שבת שחי נכ"ו ראיחי טעם בקפריס כי צי"פ כ"ר עולה
ט"ק וכה"ש ואשמו הם גוף אחד וצפנר צליל שבת שהוא וון סוונר ונאיש
י"ס ננ"ה איברים וצאטה רכ"י וקך הכל ט"ק כוכין צי"פ כ"ר שחאיר ונזה זו צכל
איברים שלטה וכנ"ש כי ענך וקור מיים צאורך נראה אור וכו' בק"ד צ"פ כ"ר עולה
ווקמר חנון הורבה לקלות כי בהדלקת כ"וה שבת יהיה תיקון לשע"א חוס ונקלת השע"א
ולכן צליל שבת ונריחים הנאלחים ידיהם על ראש האדם ואיוונים לו וקר עוניך ומע"אך
האמר ולכן עוז שהאשה הפרי"ם קודם הדלקת שתי"ס או שלט פרוטות ללדקה להיות
הלדקה עיר לקליחה ולכפרה וכן נהגו מה עירנו קל"ה נמים להפרי"ם ללדקה קודם
הדלקה גם כ"ל בק"ד לר"ז בהדלקת שחי נרות ונא"ל ען מיים מע"ל ט"ק שבת ולכן

והלויקין נר כפול שסוף וקפד ח"ק להוסיף ולקבל שפע וענין חיים ולכן ארוזל הזהיר
בפלוס זו זוכה לנשים חכמים כי החורה שפולה וענין חיים והיא עין חיים לנחמיקס
זה ועוד כ"ל ב"ק"ד ע"ש נסחי נרות להסיר הארס כפולה לפעם ולגוף כי בשנה גם
הענוג הגוף הוא נולה וכנ"ס או תהנהג על ה' ועוד כ"ל ב"ק"ד לרנ"ז בהדלקת הנר
על ציבור נ"ק שיהיה נוחח לעילא דבנות אור הנר העולה ונחח לעילא ולהיות
הציבור היא כפול לכן נכסלו הנרות :

א נר שנה החיוב וכן הדין הוא נר אחד אך ע"פ סקוד לריך להדליק שתי נרות
אחד כנגד זכור ואחד כנגד שמואל גם עוד הם כנגד שני הסייג דסס הוי"ו ב"ה
שסס סוד צ"ה ונולדות העולם וקפדס הקס"ג כוונת הפס"ה וזו"ו השכיב"ה והולקדקין
והלויקין שבעה נרות ואוונרים העולם כנגד ז' ספירות חג"ת כה"ס סגנונים בשבוע
ואסילו הולדויקין ז' נרות עכ"ל כפי"ה לציורו יסמכל בשתי נרות דוקא ויכוין שסס או
כנגד זכור ואו כנגד שמואל גם יכוין או כנגד היא נאשונה וא' כנגד ס"ה אחרונה גם
יכוין שיאירו נרות שבקדושה לנעלה :

ב עיקר הדלקת הנר בנזקוק שאיכל ועליהם הנרך האשה הולקת את צרכת
הדלקת הנר ונייני תקנו הו"ל שדליק נר אחד בנזקוק שיטן סס וכן צ"ה
ההבטיל ובכל נזקוק שיט לו בביקס בו בלילה להוליא ולהכניס ובכל נזקויית אלו מדליק
האשה בלא צרכה ואס"ה הדליק בנזקוק השלחן בצרכה ואס ירלה האיש להדליק בנזקוק
שינה צידו עכ"ל אך לא יצרך יען כי אשתו נצרכה בנרות של נזקוק השלחן וזו"ו שאין
לו נעוה לקטנה טוון שנה יחזור ענ הפתחים ויקנס אך לאלס כזה סגי נר אחד :

ג נר שנה ויין לקידוש נר קודם לעפ"י דקידוש דאוייתא יכול לקדם וכן החורה
על הפה ווד"ס הוא דלריך יין לפיכך נר שנה קודם ונסוס שלום ציורו ויהו א"ס
יש לו כדי לקטנה טוון לנר אחד וכדי יין לק דום אצל אין לו כדי לקנות לנר שני אין לצטל
היין בשביל לקטנה לנר שני כי וכן הדין סגי נר אחד :

ד אע"פ שאיכל ונזקוק על הגג שאור הלכנה זרחה על שלחנו ונצרכ עכ"ל והלויקין
נר שנה בצרכה יען דנר שנה ונלכד ע"ש הפשטי של שלום הבית יש צו חיוב
ע"פ הסוד כן העליתי בסק"ק וקבלילאל וציין אשל אברכה סיי רס"ג קע"ק כ"ה יע"ש :

ה אחד האיש ואחד האשה חייבין בנר שנה בלא ספא"ס וזוהרת עליו ציורו ויש
לה דין קדושה על בעלה בנולה זו ואס ירלה הבעל להדליק היא בעלנו יכולה
לעכב צידו ויהי אס ירלה הבעל להדליק בנזקוק שינה נסאי ולא יצרך וכנ"ס לעיל
ונסנו באסס יולדה ודליק הבעל בנזקוק שלחן וענכך בשנה ראשונה שאחר הלידה :

ו טיב שהבעל יעקוק בע"ש בתיקון הנרות בהנחה השוון והפהילות וכנ"ס
צדכרי רבינו האר"י בסק"ס הכותם וז"ל גם זוהר בתיקון הנרות של שנה אונס
הדלקת הנר היא מלוח על האשה בעלת הבית כנ"ע עכ"ל ע"פ וכן אמתו כוהנים
בציתנו לערוך ולחקן הנרות צידינו :

ז לא תקדים ולא תאחר וזו"ו הדין יכולה להדליק אחר שיגיע זמן ערבות דהיינו
שעה ורביע קודם הלינה בשעות זמניות אבל קודם זמן זה אינה יכולה להדליק ומלוח
זון הנובחר להדליק חלי שעה קודם שקיעת השמש וכן כוהנים בציהנו :

ח האשה חל בליה קבלה שנה בהדלקת נרות שנה ויהו לא חל אלא עד שתקיים
כל הנרות אשר נולקת בנזקוק השלחן שסס הדין הצרכה שלה ואחר שתקיים
כל הנרות ח"ק ועוד חזוק וידה הפתילים שמהלקת צה לוח הנרות ותכיה ידה על

עיניה ותעלוס עיניה והצרך חיקף ויש עעס על פי הסוד צעלינות עיניה לחוה טעה
 ואחר סיום הצרכה הפחה עיניה וחלטה זריחה אור הננות והחפצנות אופן צנוקס
 ההוא ואם צנוקס הוא פרוס צו קדינין על הקרקע ואינה יכולה לזרוק הפחילה
 הצרך הענויד אחד חללה כדי שתיכף ויול צסיום הסדלקת יקח הפחילה וידם ויכנה
 ודוקא האטה החול עליה קבלה שנה צהדלקת הננות על שנה אצל האנשים ודליקין
 נרות שנה צידם אע"פ שוצרכין עליהם לא תחול עליהם קבלה שנה חלל כשאוננים
 צואי כלה ומוזנור סיר ליום השנה וכאשר כצאר לקוון ולכן יכולים לעשות ונלכה אחר
 שדליקין ויהו עוב שיחמו צפירוס צעה הסדלקת שאין וקצלים שנה צהדלקת הנר :
 ככון לסדליק אחר שחחליף צגדי שנה ויהו אם אימרה ומוטטה שאם החליף
 צגדים לא יבאר לה זמן לסדליק אז תוכל לסדליק צצגדי חול ואחר כך החליף
 צגדים ואם האטה ותחפלה לריך שתחפלה ונחה קודם הסדלקת ולא אחר הסדלקת
 דהא כבר קבלה שנה צהדלקת וא"ך תחפלה על חול וק ערציה על שנה תחפלה
 אחר הסדלקת :

י שנה וצרכין לסדליק נר של שנה ציו"ט וצרכין לסדליק נר של יו"ט ופה
 עירני כוסבים הנשים לצרך ציו"ט שהחיינו צהדלקת הנר אם הוא יו"ט
 שחוננים צו שהחיינו צקידות ודוקא צשנה כחצנו לצרך אחר הסדלקת אצל ציו"ט
 וצרכין ואח"כ ודליקין ונחאר דציו"ט וצרכה ואח"כ ודלקת לריכה להוטר שלא חשיה
 עד אחר גוור כל הנרות שוצרכת עליהם ואם טעה שלא וועיין הסדלקת אם עדיין לא
 סדליקה אפילו נר אחד תחזור והצרך ואם קודם שטעה סדליקה נר אחד ואלו הנרות
 שצרכה עליהם לא תחזור והצרך :

יא שנים וטלם צעלי צחים שאוכלים צחדר אחד כל אחד על שלחנו וודליקין שם
 יעמוד אחד עתה לצרך ולסדליק ויעשה כונה על השאר ואז ידליקו על סוף
 צרכה שלו ואם כבר קדם אחד וצירך וסדליק והשאר לא שועו צרכהו לא יצרכו על
 נרות טלם צסם ונלכות חלל יצרכו צלי טם ונלכות ויהרשו טם ונלכות צלצס
 ופני יריכה פלוגחה צזה וקצ"ל וכל זה אם אוכלים וישים טם צאוחו חדר אצל אם
 רק אוכלים טם וישים כל אחד צחדר צפ"ע ידליקו השאר כל אחד צנוקס שינה
 ויצרך ואם יילה לסדליק צנוקס חכילה ג"כ ידליק צלה צרכה ורק לריך להניח שוון
 צנר שדליק צנוקס שינה שיספיק עד זמן שיצא לישן טם וא"ש ואשחו טים להם צן
 כסוי אטה והחנות מללקת ווצרכת צנוקס שלחן אז חדליק כלתם צנוקס שינה טלה
 וחצרך טם ורק חזר להניח שוון שיספיק עד עת השינה ואם חרלה הכלה לסדליק
 צנוקס השלחן לא חצרך ונחאר דחנותה סדליקה כבר וצרכה :

יב סונה יכולה לסדליק ולצרך על נר שנה ויו"ט אם יש לה צעל טקה ככון
 טהוא יצרך ודליק :

יג חסיר ליגע צנר שנה שצרכו עליו אחר טהולק ופני שהיקלה לנחותו אע"פ
 טזה הטובע לא קבל שנה עדיין דווחר לעשות ונלכה ואפילו כגיעה צלה נדנור
 חסור ולכן חסור להוסיף צו שוון ויהו ווחר לסדליק פחילה ונעלצת דנר שנה
 לכיור שנה כיון דאינו טובע צפחילה על נר שנה :

יד ידליקו נר שנה צנוקס הנחתם ולא ידליקו צזו"ת זו וינחמו צזו"ת אחרת
 אפילו אם ז"ס הנתיחה וועלעלה הוא ככרי באין לו איסור ווקלה שאם יעשו כן
 אינו ניכר טהולקו לכבוד שנה וכן לא סדליקס צעודם ציד סומרת וכ"פ טלה
 (ט"ה ג)

פרשת בן איש חי נח

תדליקם בחוץ ויכניסום צפנים ואפילו אם האשה חולה לריכה להדליק נרות
 שבת צנוקים הנחתם :

טו ידליקו נרות שבת רוב היולא מן הפתילה שאם לא ידליק אלא ראש הפתילה
 ויסקל ידו ונונה חשיב כאלו דלקה ואלה ואיני ונקיים ואלה צהלקס וכן היה
 צננות הנונה של צהמ"ק ולכך להזהר בזה גם צננות חנוכה ולכיון להזהר לכסות
 ערות הקטנים צפני נרות שבת צצרכו עליהם :

טז שומן האלים אחר שנינוח אע"פ שהוא כעשך אחר הפתילה גזרו צו חז"ל ונשם
 סיכא ללא כינוח דהיינו גזרה שמה יציא חתיכה אליה ויניח הפתילה צתוכה לכן
 אם אחר כנ"ח ביומן כל"ה ע"כ צ' כמן ככר כגון שומן זה או שומן שושונין וכיוכל אז
 ויותר להדליק צו וה"ם החלב שקורין צעצעי שמי"ם ג"כ דינו כן דיותר להדליק צו
 אחר שנינוח על ידי הערובת שומן אחר כשר וכן קרבי דגים שנינוחו ג"כ אסור להדליק
 בהם ורק על ידי הערובת שומן כשר ויותר אבל שומן של צצר הדגים עליון דהיינו נה
 סיולא חצ' מן צצר הדגים צעת העיגון צנוחצת על האש אם הוא ללול ונוצ וותר
 להדליק צלי הערובת שומן אחר ושומן הנולי צפרס שקורין אותו דה"ן אל כרו"ע הרי
 זה פסול להדליק צו אפילו על ידי הערובת שומן כשר כי זה הוא שומן קיק דלאסר
 צנוחצת ערובה דפירשו בגמרא למד מ"ד דהוא קיקיון דיונה ופירש הרמב"ם שהוא שומן
 הנקרא כרו"ע זה פסול לכ"ע וכמו"ס הפיקקים ז"ל :

יז אם נוכל עכבר ונה צתוך כד השומן אע"פ שיש פנים כנגד העכבר אם אותו
 השומן נואם לאכילה נפסל להדלקת נרות שבת שצצרכים עליהם ונשם הקרבהו
 נא לפחתוך אבל וותר להדליקו צפאר ונקיונות פלריך לו נר צהם וכחוצ צקפר חורה
 לנשם אם הניח שומן זה או שומן שושונין שהם ראויים לאכילה תחת הנשם קורה
 עליהם רוח רעה ונפסלים לאכילה ולכן נפסלים להדליק נר שבת ונר חנוכה ונשם
 הקרבהו לפחתוך ונאחר דנא"ס לאדם צאכילה אבל שומן נר שאינו ראוי לאכילה אינו
 קורה עליו רוח רעה וותר להדליקו צנר שבת ונר חנוכה :

יח אסור להשתמש לאור הנר צצצת כל דבר פלריך עיון הרבה כגון לפנות צגדיו
 או לקרות צקפר אפילו אינו וול"א נפיו ונשם שהוא קורא גזרה שמה יסכח ויעה
 הנר לקרצ השומן אל הפתילה כדי שהדליק יפה ויש ונחירים צנר שעות או של חלב
 הכרוך קציב הפתילה שאין דרך להטוהו ויש אוקנין גם צזה גזרה שמה ינאסוע ראש
 הפתילה שיש צזה כצוי וכחצו האחרונים ז"ל דאין לנאחז ציד הנקילים צנר שעות
 הכרוך קציב הפתילה דיש להם על נה שיקאוכו על כן יש להחיר צכה"ג ללורך ואלה
 דהיינו ללמוד חורה וא"א לו שיניח שומר עליו לשומר אבל אם אצטר לו להניח שומר
 אין לקמוד להחיר אפילו צנר שעות או של צ הכרוך קציב הפתילה ודע שיש נרות חלב
 כרוכין קציב הפתילה שאינם נעשה ידי אונן ואלו לריכין לנחית תו"ד כל זמן דליקתם
 וכאשר אכחנו רואין צחוש הנח צאלו אין להחיר וכן נרות זכוכית שנוחין בהם ניש
 ושומן על הנשם והפתילה דולקת צאנלע הנר אע"ג דאלו לא שייך בהם העי"ה יש
 בהם ונחיתם ולכן גם אלו הקורין ואע"ג דאנחנו שיש לקמוד על הנחירין צנר שעות
 או חלב הכרוך על הפתולה דאין דרך לנאסוע אותם צהיכא דל"א לו להניח שומר עכ"ז
 יר"ש אם אצטר לו להניח נר שעות סכו' צתוך כלי זכוכית שיש צו פתח וקוגר הפתח
 נע"ש צנונעו ל צנול ויוקור הנפתח ציד אדם אחר או שיגור הפתח צקפר ונשמה
 יעשה כד כדי לקיים גזרת חז"ל צלי פקפוק ועיין צנחצ"ר וצחק"ל נסדורא צחרא ועיין

והחלית השקל ריש קיו ער"ה ושאר אחרונים ו"ס ז' דבר זה :

י וזה שאמרו חז"ל לאור הנר אפילו אם הנר נצוה כוונת קומוט שאינו מביע אליו כוונת אקור ונשום דלא פלוג רבנן בגזרתה ואם פקיס קורין צענין אחד ביחד צספר אחד ונותר אצל אם כל אחד הופק טפר צפע"ע אע"פ שקורין צענין אחד אקור דכל חד נרוד לעיין צספרו ואינו נורגיס צנועסה חזירו אם יבא להטות כדי שינעסו ויש ווקילין צקורין צענין אחד אפילו אם כל אחד תופק צפע"ע ו"ס לקמוך על ז"ה צשעתה סלמק כי לדיכא העיקר כסבגל ראשונה דאוקרין גם צ"ה ואם אחד קורא לאור הנר ומכאן אללו שונר שאונר לו הן דעתך עלי שלא אטה הכי זה ונותר לכולי עלמא ואפילו לאשחו יכול להניסה שונרת עליו :

ך ק"אם שהאדם רגיל צה הרבה כגון ונזווי תהלים לאדם הרגיל צהם וכ"ס ונזווי טבה וכן קריאה שקורין קודם קידוש שהורגל צה צכל ליל טבה וכן ארצעה פרקיס של ונענה דשצח הראשונים שרגיל לאונרם על השלחן צכל ליל טבה ואינו לריך צכל אלו לעיין צספר אלא ראשי פרקיס ס"ז ונותר לקרות לצדו לאור הנר כיון דאינו לריך לעיין צהם כי"כ לאור הנר שיהיה יפה כדי שיעה ואפי"ן צלאור קל סגי ליה וכן ההגדה צליל פסח שחל צשצח דרגיל צה וסגורה צפיו ונותר לקרות וס"ה לסיר השירים לנ"י שרגיל צהם וכן הפליה של שחית שהוא סדר הקצנות ונזוורים דרגיל צהם ונותר לקרות לאור הנר לצדו צלי שונר ונ"ה שהחיר הגאון יעב"ץ ז"ל צ"ח פרקי ונענה להרגיל צהם לא ונודינא ליה צהם :

כא כלים הדומים זליז ולריך עיון רצ להצחין צין זה לוח אקור לצדקן לאור הנר אצל ונשכל הוא ונ"ה טבות וצקעה לאור הנר שסתירו לו ונפני הנקיות ונבני השכלה וכן כל כי"א צזה וכלי נוראה השעות אם הששעות של השעות והדקים קטנים ונאל שלריך להם עיון רצ להכירם אקור לראותם לאור הנר אצל אם גסים ונענ שאין לרך להם עיון רצ ויחנר ול"יות הנוקבכים ונעורצבים הרבה ולריך עיון רצ להפנידם ולצדקם אקור להפנידם ולצדקם אצל אינם ונוקבכים שני ועיין ונאונר ונרדכי ז"ל :

פרשת לך לך

ואכרם כד ונאל צנוקה צכקף וצזהב כ"ל צס"ד צא הכחוצ ללמדנו טבה צברהם הע"ה צנוידות טעויות הנפקות לוונר אע"פ שאתה רואה שהיה לו וידת הזריות גדולה וכאשר ביארנו צס"ד צפרטה זו צפסק וילך אכרם כאשר דבר אליו ה' כלונר חיקף וויד ואע"פ שהיה צ" ע"ה פקיס וכן כאשר א"ל סקצ"ה לך לך אל ארץ המנויה רבו והעלהו טס לעולם השכים צצוקר צצוקר לעשות לרון הש"י"ת אל תחשוב טהים ונשחוט צונדת הזריות שהיתה אללו חשמיש של חול להחנה צזריות גם צעניינים הגופניים לא כן אלא אדרבא היה ונחנהג לפסך צכצדות ו"ה ואכרם כד ונאל שהיה ונחנהג צכצדות צנוקה צכקף וצזהב ר"ל צקין טים לו צכקף וצזהב לא היה זריו ורודף אחריהם להשיגם ועיין להרצ חיד"א ז"ל צצברים אהדים צפסקו לך אל כוונת עלל נאה דוכים ונכס ר"ל תלמוד הזריות ונ הכוונת אך אחת השחוט צזריות צצברים הנפשיים ותוריים דוקא שתייה לך הזריות צהם להכונה ולא השחוט צה להשגח הגשויות שהם הצל יע"ש :

פרישת בן איש חי לך לך

וכן דוד הע"ה אשר חשתי ולא התעוהמתי לשמור ושפתי לדקדק וי"ל להלשון כפול כיון לאמר חשתי למה אומר ולא התעוהמתי וכ"ל צק"ד ט"ז להפליג וזה הור"ח שלו בעצירת שנים שסיתה גדולה בקלס האחרון שאם האדם יסיה הולך לבית אחר בעציל לעשות ח"ה דבר שם והוא זריו לכת צמורה גדולה הסם כשיגיע לרחובות העיר שהם חלזים בני אדם וה"ל לרוץ בפניהם הסם הוא הולך בנחת לאט לאט עד שיכנס לאותו בית כי כיון שהיה כן הרבה הסם הוא יגע הרבה צמורותיו ולכך אחר שציעל ריאתו אינו יכול לילך בצמורותו בפסיעות גדולות שהוא ר"מ קטנה אלא ילך בנחת הרבה והזריו ביותר גם אחר שציעל ריאתו הגדולה הוא הולך ג"כ בצמורותו בצמורה קטנה ולא בנחת וכן היה עשה אדונינו דוד הע"ה כשהיה יולא ומוקמו לילך לדבר ואלו שהיה כן צמחילה ואחר שיגיע לילך צמורות שמוכרת להפצית ריאתו הגדולה לא היה נוח מרובע לעלו לעשות הלכו בנחת הרבה אלא ג"כ הוא מהלך צמורה ח"ש חשתי צמחילת הליכתי וגם לא התעוהמתי לצקוף כדי לתת מרגיע לעלמי וכל זמיות זו חכי ושתמום צם לשמור וכ"ו :

א י"בן צק"ד ד"דוע כל דבר ש"ו קשה לזקנים אם היה האדם מורגל צו צקטותיו יהיה קל עליו צוקותו כי התרגל עושה את הדבר טבעי אע"פ שהוא קשה ואלו עלמו והסם עלינו צמדת כלבים דא"ל טבעה דברים אומר שלמה הע"ה על העלל וזה שאמר וקשה היה גדול וכולם כ"ל אמרו לעלל רצך צעיר לך ולמוד חוכה נמנו והוא ושיי צוחס ו"ל ותיירא חכי ון. אחרי שצדך ונין שחומר אומר עלל שחל צדך אמרו לו הלא רצך צחוק הנודים עמוד ולך חללו ח"ל ותיירא חכי שלא יהיה חרי צין סמכותו שחומר חרי צמדות ח"ל חרי הוא דר חלל ציתך ח"ל והחרי צחוק שחומר אומר עלל חרי צחוק ח"ל חרי להם ואם הולך חרי ועולא חלנת נעול חכי וחזר וצ"א (בתעיה) ח"ל פתוח הוא ונין שחומר חלנת חקוצ על לירם ועלל על ועתו לסיף שלא היה יודע מה להשיב חומר להם אם חלנת פתוח אם נעול חכי וצקס ל"סן עוד ונעט שחומר עד ותי עלל חסכז ותי חקיס ושתתך עמוד ושתתו צצוקר נחמו לפניו לחכול הוא ושתעלל לחה לחוך פיו ונין שחומר ענין עלל ידו צללחה ללחה להשיבה אל פיו ואינו שציעית הוא וזה שחומר ונחודק עלל לא יחרוש ושאל צק"ל וזין וזהו ונחודק עלל לא יחרוש חומר רש"י ז"ל שאינו לונד חוכה צנעוהו ונצקס ללמוד צוקיותו ואינו יכול חקור שחל צק"ל וזין ונעט שחומר ונעט חיה סיה גדול וכולם ונין שחומר כי קרוב חליך הדבר חלד צפ"ד וכלצבך לצקותו חולא דבר ונחודק פ"ך עכ"ל יע"ש :

והנה הולך שלמה הע"ה לומר צמחותו על העלל טבעה דברים לרמוז דונת העללות בעצרת הקודש צאם לאדם ון היל"מ"ר ולא ונצבע החומי ט"ז דהא חכמו רזין לאדם בעינים שנסתיים הוא זריו ולמה יהיה עלל בעצרת הקודש כלצד אם העללות היא חללו ואלו טבעו ונחמו על כן ודאי נוספה לו ון היל"מ"ר שהוא כלול ון ז' כוחות טוואם כנגד ז' שמות ש"ש ליל"מ"ר כנדוע ולכן חומר שלמה הע"ה על העלל ד"מ"ת ז' דברים לרמוז שהעללות צאם לו ונצבעה כוחות של היל"מ"ר שהם ז' שמות ש"ש צו והנה דודר יחוס כזה לייך ליקח ווקר יוחר ון דבר השטי חכו שחומר נחמו לפניו לחכול הוא ושתעלל לחה לחוך פיו וכן הדבר כאן חנה החשוקים לא היו יכולים ללמוד חורה שצעי"ם ון סכתז והיו לריבים לטרות חלד ללמד"ה בעל פה ונעט חיה וחס"ו חותר לחתוצ ונשום עת לעשות לחי חך לא חיה יכול כל אדם ללמוד, לו

פרשת בן איש חי לך לך ט

ספרים יען כי ספרי כ"י יקרים הם ולא"כ נחחדקה ונלככה הדפוס ונחברנו הספרים ועכ"ז היו ציורק ואין יד כל אדם ונשגת כל ספרים הלכיים לו ח"י: נחשכנו צוללכה זו ונעשה הדפוס צולל ורבו הדפוסים בכל ונקום ונודפסים ספרים רבים חדשים גם ישנים ואז נוללים צ"ד כל אדם ועכ"ז יש נרחח על האדם לצקט חיה דין ואיזה ענין ונדי"ח אך הנה צעחה נחברנו הנוחצרים צעלי אקופות הנוחספים ד"ה ע"ס הנוערכות ונוליינים ונוריס ונקום על כל דבר ודבר קטן וגדול שגזס האדם יוכל לנולל כל דבר הנועמד לו צנקל צלי סוס יגיעה נולל הראשונים חרשו וזרעו וקלכו וצרכו ונמנו ונקדו ולשו ואלכו וצטלו וערכו הכל על השלחן לפנינו ואנחנו ונחעללים לתת לחוך פינו:

ורבר השציעי המחיל הוא ג"כ לריך לנו ונחד ליקח וננונו ויכר השכל והוא כי בצמרותנו אם היינו כופים נצבענו ליקח הנוחכל ונעל השלחן הערוך לפנינו לתת לחוך פינו היינו אוכלים נמחה גם צימי הזקנה צרם דח עקא שלא ליעדנו ענמינו בצמרותינו לאכול ונן העוכן ונזיזון ועל כן אם נרלס ונחאזה צזקנוהינו לתת ונן השלחן הערוך לפנינו לחוך פינו לאכול יקשה הדבר עלינו ונפני שלא הורגלנו צזה בצמרותינו הוא הדבר אשר אנו רשבי ע"ה זה שאינו לנוד חורה צנערתו ונצקט ללמוד צזקנתו ואינו יכול וסעעס להדבר הזה הוא ונפני כי לעקק החורה לריך זריות וא"א להסיג השלמוד ונחוך העטוב וננחה וכנ"ש צנורח אם אנו אדם לא ינעתי ונולחתי אל האמן ואם אנו ינעתי ונולחתי האמן ונולחתי לריך לה יגיעה הנה היא דבר הנוחנגד לזקנה וקשה עליה כפי הטבע ולכן אם האדם הורגל ציגיעה זו של הזריות ונצמרותו ונערתו אז הורגל עושה את הדבר נבעי וכיון דנעשית היגיעה נצבעת אלל האדם ונחה הרגלנו צה אז לא חסיס קשה עליו צזקנתו וכאשר צרכו צנונה טעמינו צחמילת צברינו:

ובזה יזן הטעם ונ"ש דוד הע"ה חשתי ולא התחננהתי פירוש הנה צעחה אע"פ שאני זקן חשתי שאני נשחמש צזריות ואע"פ שלריך לה יגיעה שסיח נגדיית אל הזקן ונלל הטבע יען כי אני לא התחננהתי צנערתו נהגתי ונשחמשתי צזריות שיש צה יגיעה ונולחתי שחורצלתי צום ונערתו נעשית אללי נצבעית וכיון שנעשית נצבעית לא היה וניעה אללי ונלל הזקנה וכל הנכהתי זאת היא נק לשמור ונשפתי לדקך שלא נהגתי צזריות צעניינים הגשמיים אלל רק צחורה ונולת צללד והנה צאונה נאה ויאה השצה של הזריות על דוד הע"ה כי כן העיד עליו השי"ח צענין צנין צהנ"ק כנ"ו צילקית צפסוק ויהי צלילה הפוח ויהי דבר זה אל כחן אנו הקצ"ה לנחן הנציה נחן הא"ש הזה שאני ונלחך אללו ויהי הוא צנוללכתו עד שלא יסכור פועלים לך אנוור לו לא אחס הצנה לי ציה שלא יהיה לו עלי"ח תרעונות ע"כ ולכן נאמן ולדיק אדונינו דוד הע"ה צאווננו חשתי ולא התחננהתי לשמור ונשפתי לדקך:

ונ"ל צק"ד לרנתי זכ"ו עולה ונספר זה טוב כי נולת הזריות היא כחר טוב לאדם שעל ידה יוכל לעבוד עבודת הקודש כראוי שלכן אנו החלל היו קל כנשור וכן כלצי יגבור כארי לעשות רלון חניך שצטמים וכחצתי צק"ד צנ"א כי לכל דבר יש שורש ויסוד ונקור וזהה הנקור והשורש של הזריות היא נולת השמחה שיהיה לאדם צחיה ונולת כי כן ונח"צ הטבע של הנצראים שכל דבר שהאדם שמה צו עושהו צזריות ואם אינו שמה וכ"ש אם יהיה עלצ צו יעשנו צעללות ונחחה הכרה ונולל

פרשת בן איש חי לך לך

כי ונתת הפנמה היא האם של ונתת הזריות והיא ילדתה לכן הם אחים וקשרים
ז"ל ושהיה כאלו עוזים וזוהו וזוהו בק"ד ספיר ונאמר רז"ל שדרכו בתיבה והיה להם
אנדרו אין והיה ללא לשון פנמה והם אנדרו אין והיה ללא ניד שהם הזריות כי
צאונה הא צהא תליא ולכך שניהם כשנעים צתיבה והיה על ידי שניהם יהיה יסוד
שם הוי"ו צ"ה שהיא אחיות והי"ו :

א ונור הכתוב והיה ציוס הששי והכינו את אשר יצאו וארז"ל כננו כחן שני
דברים צעשיית לרכי טבח ציוס הששי האחד הוא שיעשה לרכי טבח צעשיית
שדרשו אין והיה ללא לשון פנמה והצ' פלר"ך לעשה צז"ריות להשכים צבוקר להכין
לרכי טבח שנאמר והיה ציוס הששי והכינו אין והיה ללא ניד שנאמר והיה כי קס
הפלשתי כלומר כשהיה יום הששי בטמיה יכנו לרכי טבח וכנ"ש ור"ן צ"י צסס
ההכוננה ורצונו הטיר ז"ל הביא טעם אחר צמיוצו החכמה צזריות צבוקר דכתיב
והכינו את אשר יצאו וטעמו דההכנה תהיה דנתיב דהכנה שיהיה צבוקר
שנאמר וילקטו אותה צבוקר צבוקר ונאמר דנעפקי לה לריוות דהכנה ותיבת
רז"ה שהיא לשון ניד על כן אע"ג דעד די טעיה חשיב צוקר עכ"ז לר"ך להשכים
להקדים לרכי טבח בכל מה לאפשר על כן גם נ"י שדרכו לקצוה בכל יום עת ללמוד
תורה אחר החפלה לא יעשה קצוה זה צע"ש ללא רק ללמוד שנים וקרא ואחד חגגו
של פרשת השבוע וילא לקנות לרכי טבח ואם ירלה ללא קודם שיקרא שמו"ת כדי
שילך לקנות צוהרם קפאי ואש"כ יקרא צתיבו וכן הוהאג פה עירנו צגד"ל דלע"פ
שלוהדים קציעות צמ"ת בכל יום אחר החפלה אין ליוהדים צע"ש ולא צע"ב יו"ט :

ב צטר וכדומה דקפלי עליה ציני צע"ש ואם יוהין לקנותו עד אחר חפלה לא
יואל צטר עוב מותר לקנותו קודם חפלה וקודם דחשיב זה לירך וזוהו של עוב
טבח אך צהכאי שלא יצטל חפלה עם הליצור ללא יואל לו הם ונאמר שהפלה
עושה ועיין וט"ז ומ"י אדם וטאר אחרונים :

ג אע"פ שובין אדם ונשחית וזוהו להוסף להכין צין השמעות וכדליתא
צחכוננה א"ר זעירא אע"פ שובין אדם ונשחית וזוהו שיוסף צין השמעות
שנאמר להם וטעם ע"ש וזכור לטוב עט"ר אדוני אבי זל"ה שיהי ונחגו להכין
צקוף היום לנולד קערות צוני עתיקה וניי פירות שיניחום על השלחן צקעודם
ראשונה ליל טבח שיהי ונחגו הטוב לצרות צאלה על השלחן לכבוד טבח ולר"ך כל
אדם לייסד לו אי"ה הכנה לעשותם לכבוד טבח צקוף היום קודם שילך לצית סכנסת
להפלה ולכא עבדא ונחגי להקן כוה טבח סנו"ך להדלקתם :

ד אפילו אם יש לאדם כוה ונשחית צציה לשונשו יזמר לעשות היא צעלוה אי"ה
שינום לכבוד טבח דאנדרו צנמחא רב סקדא ונחחך ירק ורצה ורצ יוסף
ונקעים עליה ורבי זירא ודליק אש רצ"י אבהו נופח צנפוח ורצ פשא גליל פחילות ורצ
נחחו ונחון הנה ונחצ הרצ ונחצ"ר ז"ל צסס ספר הכוה יסן דסזיעא שהאדם
ויוע צעק"י לרכי טבח הקצ"ה ונחח צו כל העוה כוה דעוה יע"ש וזכור לטוב
עט"ר אדוני הרצ ונ"ר אבי זל"ה שיהי נחג בכל ערצ טבח שילך לשוק לנקום
שעוכרים פירות לקנות פירות ללורך טבח והיא היה צורר ונחגי לחך הוואזנים של
המנוני ואש"כ ישא הנושרת את הפירות וצי"אם לצי"ת :

ה לר"ך לכש"הי הקכין בכל ער"ש דהכי הניח צכפרי ודעה כי שלוח אש"ך זו
השחח סכין ויליף לה ונדתיצ והכינו את אשר יצאו דננוהו סכין צתיבות

פרשת בן איש חי לך לך

אם נלכון לאיתים ולחומרות וזהו נכבוד הסבת שוכין עלמו לאכלה ולכן חזר עלה
 כי שלום אהלך טאם לא יסחיזי הסכין וקהה הכנול שלא יוכל לחחוך אן כאן גלוס
 ציה וכנזו צרוקה יע"ש והגם כי דבר זה כלאור לפי ונכה רוב הנקומות שלריכין לכסין
 צעעה קעודה הן ללורך הלחם הן ללורך הצער וש ונקומות שאין לריכיס כ"כ לכסין
 ונאו כיון דילא הדבר הזה ופי רז"ל וקווכו אוחו על הכחי' לריך לזיהר צום צבל
 הנקומות כי אי' שלא ילערכו לכסין צעציל פיירות :

ך לפ"ד רבינו האר"י ז"ל כל לרכי שבת יקנה ציוס שטי כדי שתחול עליהם קדושת
 שבת ויהיו אם יראה שהיוס קלר ויש דברים שלריכין תיקון הרבה ואם יקנה אוחס
 ציוס שטי לא יתיה להם פכאי להקנס ונותר לקנות ציוס חנוישי ולכן אע"פ שהצער
 לריך לקנותו ציוס שטי עכ"ז הקרב שקורין צערכי פכאי' שלריכה תיקון ועסק הרבה
 יוכל לקנות ציוס חנוישי כדי שיתקנוס ויקנס ציוס חנוישי חבל חפיית הפה שהוא
 עיקר קעודה שבת ודאי לריך לאפיה ציוס שטי ואפילו ווי סדרכו לקנות פת וון
 שזוק צבל יוס עכ"ז פת שבת יאשה צציתו כדי שתוליא חשתו חלה וון העיפה ודבר
 צעתו ויה טוב לפי שצערב שבת נכרל אלה"ר שהוא חלתו של עולם וצי ציוס נעשה
 ויה שנעשה ולכן יש רשים כוהגיס לתת פרועות ללדקה קודם הפרשת חלה וקידם
 הדלקת כ"ש וקודם עזילת וולוה וקיונס חכ"ה שהוא חלה נדה הדלקה :

ץ לא יפחות ונשי הצבילין לכבוד שבת ואם דרכו בחול צשנים יוס"ף צצעה ויין
 אחד יותר לפחזו ואם יצי' דגיס חסיב תוספת חשונה ונולוה לטעום וכל
 ההצבילין צע"ש דבר וועטו ואם הוא צתענית כתב אהל חברהם ז"ל טועם ופולט
 רזוכה לחיים העליונים :

ח עזרא הקופר ע"ה תיקן לישראל שיהיו ונכסין צגדים צחנוישי צצעה לכבוד שבת
 ואין רשין לכבס ציוס שטי ואם ונכסין ציוס ד' ג"כ חסיב לכבוד שבת כנוי יוס
 חנוישי כי תחללם ההכנה לשבת היא ויוס ד' ונשא"כ יוני אצ"ג הם ונשבת צעברה וא"ו
 כיכר צ"ה כבוד שבת ויהי אם יש להם הכרח צאצ"ג לית לן צה ואע"פ שאמרכו דאין
 נשאין לכבס צערב שבת אם נאנקו ולא כצקי קודם רשאין לכבס צע"ש וכנוי צמועה
 יאודה ז"ל :

ט הנה נודע ודבריו רבינו האר"י ז"ל דההכנות של השבת יש צומחצה ויש צדיבור
 ויש צוועשה וההכנה של הוועשה כבר ציארנו אותה שהיא קניה ועשים צנאכל
 ונשתה ללורך שבת ועוד נווי תיקון נרות שבת וכילא ככל זה הוא ענין וועשה וכנו"ל
 אונס ההכנה שהיא צדיבור הנה הוא הסדר של חק לישראל הנחוקן ע"פ רבינו
 האר"י ז"ל וכבר נדפס צספר חק לישראל הכונה שלריך לבוין קודם קריאה פסקי
 הפרשה צכל יוס צקדר הולוי של שם צין שהם אוחיות ודהו"ה דבר יוס ציומו ואם
 נא"ס יוס אחד ולא קרא צו כציצא ציוס שלאחריו יקרא חלה פסקי הפרשה כל
 החנוול שלא קראם ואח"כ יקרא סדר אותו היום אע"פ שללורך יוס החנוול לא יעיל לו
 דע"ז כלאור וועיות לא יוכל לתקון עכ"ז לריך לקרות פסקי תורה של החנוול קודם
 שיקרא סדר אותו היום וכונפורט צדברי רבינו האר"י ז"ל צצער טענוי הנולות פ' ואחשן
 וכזה הרב ונהר"ס פאפירט ז"ל דה"ה אם לא קרא ד' ינויס כציצא לקרות ציוס חנוישי
 יקרא חלה הקריאה של הארבעה ינויס ואח"כ סדר יוס חנוישי יע"ש וכן ה"ה כשחל
 יו"ט צאמלע השבוע שיקרא צמוה"ו הקריאה הריך של יו"ט כי ציו"ט אין קורין סדר
 הקריאה של חק לישראל וכנהפקהי ציו"ט של צצעות שצו"ל שחל ציוס ד' ויה אינתי

יקרא הקריאה של ר' וס' ולא מלאחי גלוי לזה וכן כג"כ שחל בחמישי אינתי יקרא
הקריאה של יום כ"ג וידדנו הרה"ג והרה"א וכו' כד"ו אשר סמוך מדעתו עשה
כך שלמד כליל שתי עקרא חלטה הפקוקים של יום חמישי וקרא לזכר פעם אחת ואחרים
למוד כ"ו פקוקים של ליל ששי ויפה עשה :

י ככלל ההכנה של הדיבור המ' הוא לקרות כליל ששי אשר חלטה באשמורת כ"ו
פקוקים הנדפסים בספר חק לישראל ולא יקרא התרגום אלא וקרא כלזכר ויקראם
פעם אחת ולא יכפול ואם יודע בעלמו צבירור שאחר שיטן לא יהיה כיבוד קודם
עלות השחר כדי לקרות כ"ו פקוקים המ' אז יקרא א"ה קודם שיטן בחלטה הכלילה
ואם נאכס ולא למוד כ"ו פקוקים המ' כלילה וכבר האיר היום עכ"ז ילמוד אותם צבוקד
ואע"פ שהאיר היום ילמדם וקרא כלזכר בלא תרגום יכתב לי הרה"ג והרה"א וכו' כד"ו
דחפשי הונגב בעה"ק תוצ"ח דאם לא למוד כ"ו פקוקים כלילה שאוור אותם פעם
אחת וקרא קודם קריאה שנייה :

יא גם לריך עוד הכנה צדיבור ציום הששי בעלמו לקרות הפרשה כולה שנים
וקרא ואחד התרגום ואחר שניים הפרשה יכפול פסיק האחרון ואין לריך
לכפול גם התרגום שלו ואין קורין התרגום בטעמים כזו בשער טעמי הכולה ואם
נאכס ולא קרא הפרשה שמו"ח ציום ששי יקראה שמו"ח ציום שבת אחר החפילה
קודם קידוש שבת ואם הל שבת צ"ח או שקלים וחכור ופרה והמודע לריך לומר
הפרשה של שמו"ח הפטרה השבוע הן אס קורא השמו"ח ציום ששי הן אס קוראה
ציום שבת עלמו :

ודע כי הקרתי בק"ד נאחר כי קריאה קיר חק לישראל בכל יום וקריאה כ"ו
פקוקים ליל ששי הוא צבציל הכנה לשבת צדיבור א"ב כסחל אללינו שבת
צראקה ציום אכרו חג דמולא שלא למוד צפרטה צראקה צבציל ההכנה אפילו לימוד
של יום אחד וגם אס כ"ו פקוקים ג"כ לא למוד א"כ איך נעשית ההכנה של אותו
שבת והצתי שקרה זו להרה"ג והרה"א וכו' כד"ו והשיב וודע לצינה דונה שלריך
הכנה הוא כשולגעים ימי החול שהם הק"א דאז לריכין לעשות הכנה להנשיך קדישה
שבת לשתי חובליה אלו לנשיך קדישה שבת לנו לסייענו שלא ישלטו עלינו ימי החול
צב"ס והשנית כדי לקבל הארת שבת צהדכונה ולא ללחץ צפעס אחת ונחשיכס לאורה
אונס כשהוא יו"ט שאין שליטה אין לריך ההכנה עכ"ד כד"ו :

יב אחר צבירנו ההכנה של הדיבור נבאר ההכנה של הנושבה והוא שיכין עלמו
בנושבתו לקבל אור תוספת שבת ובכן יהיה בכלל והתקדשותם והייחס קדושים
וחלטה ההכנה הוא ויום רביעי צבצוב שיכין עלמו בנושבתו שיהא ראוי ויוזן לקבל
תוספת הכפש ונשבת הצלה וציום חמישי יכוין להכין עלמו שיהיה ראוי ויוזן לקבל תוספת
דוח ונשבת הצלה וציום הששי יכוין להכין עלמו שיהיה ראוי ויוזן לקבל תוספת כשונה
ונשבת הצלה ונעשם זס לא היו אנשי ונשור ונעניס ציום ששי ופני כבוד השבת
פירוש כדי לקבל תוספת כשונה השבת אך ציום ראשון צבצוב יכוין שהוא וזכן
להשאר צ"ח תוספת כשונה ונשבת שבער כי ציום ראשון ישאר חלק ונחוספת כשונה
של שבת ולכן אנשי ונשור לא היו ונעניס ציום ראשון כי לריך להנשיך ציום שהוא
קלס קדושה כשונה ונוחה ועונג שבת אך זס החלק הנשאר ציום ראשון יתחלק חיקף
בשחלטה ליל צו ותוספת הרוח נשאר עד סוף יוט צו ולריך לכוין ציום צו להיות
מוזן לקבל השארת חלק תוספת הרוח ותוספת הנפש נשארת עד סוף יוט ב' ואח"כ

התחלק ולכן ציוס בני יכוין להיות נוכח לקבל השארה חלק הוצפה הנפש ולכן אם
לא הבדיל צנוולא שבת וצדיל והולך עד יום ג' ורק לא יצרך צסס ונולכיה וצסס קצ"ל :
יג טוב לפנות קורי עכצים שצצית צכל עש"ק כדי לגרש הקליפה וכבר הרצ
כף החיים ז"ל ופי השנוועה דכחן לפנות זה קודם חלות דוקא :

יד הגם דמן הדין ונסחפרין כל היום ואפילו וספר ישראל טוב ויטר להסחפר קודם
חלות כי רצונו האר"י ז"ל : ויה וקפ"ד להסחפר קודם חלות בין בחול בין צע"ש
ויטר לקוף לפרני ידיו ורגליו צכל ער"ש ואם לא יוכל צכל ער"ש ונפי שטרוה גדולם
יטר לקוף כל שחי שבהם ולריך לקצור הלפרימים צצית הסכא בחוף המקב ולא יזקס
כלאחר יד כדי שלא יחפזו וחס בקרקע הצית וידקו עליהם ואם קוף לפרניו וזוק
אי וחס שאינו רואהו יכד העקים הסוא צנוכצדא וזוק האצל צנקב של צית הסכא
או צאטפה ויטר צקליח הלפרימים שלא יפלו על צגדיו ופי"ש שלא יקוף ויטר על צגדיו
ולריך להזכר שלא יניח הלפרימים אפילו על ונעליו ואין חילוק צזה בין לפרני ידים
לבין לפרני רגלים :

טו ונזיה לכחוף פניו ידיו ורגליו צנוים חמין צכל ער"ש ויכוין צזה לדמות הקליפה
ויידו ורגליו צסס קלוות יסיד של הגוף ונזיה לרמח צצורים ג"כ ויכוין לעשות
צזה החיקון של הסכיה צהיהס נוסגה אלל הארש"מים שהיו סכין חוויד וסחילס יעשה
אחר קליח הלפרימים וכבר צקפ"ד כ"ו שלא ירחץ רגליו צחוס חמים שרמח צסס
פניו וידיו אלל ישפסס ויציא ויס חדיבים גם יטר לנגב פניו וידיו צזה אסת קודם חלית
רגליו ואחר סירמח רגליו ג"כ יטר לנגבם חלס צנוטפחט ואח"כ יצום ונעליו ולא
יצום ונעליו צעודה לחיס ולא ינגס צצגדו או צחלוקן

טז וזה עוב ונע נעים ער"ש הסוד לעבול צערי"ש כדי לקבל חוספת כר"ן דליל
צצח ער"י טצילה וטצילה ראשונה לטהרה וכל טוואה וסיה לתקן עין סכעס
וסליסיה להפשיט צגדי חול ונעל הנפס ורציעים לסקיר ולהפשיט ונעליו חרות שהיה
שוקס עליו ציווי החיל כדי שיסרה עליו עחה רוח וצצירס חס יהיה ער"י חס"ים צנולו
הס"ן כוס חל"ף ס"ה יו"ד ס"ה ויכוין צי צעצילה זו וחוסיסיה סיה לכצוד הסצת
לקבל חוספת והארס של קדושה הסצת ויס טוהגין לעבול סלסס טציות כנגד כר"ן
וס טוהגין חוסס כנגד כרס"י :

זג ציוס שבת צצוקר קודם הפלת שחריט טוב ויס אחר לעבול כדי לקבל חוספת
כר"ן דיוס שבת כי חוספת כר"ן של היום סס גדוליס יטר ונש"ל ילס ססס
צחינה דונגל ואם שונס ונחוו צליל שבת יעבול צצוקר שחיס אי להעציר רוח טוואה
וכדי לקבל חוספת שבת של היום ונ"ל אע"פ שלא סינעס ג"כ כחן לעבול שחיס כי
א"י נעו"ח צעיפס קטנה צסחנה ולא חלעתיס וסרס"ג ונח"ח ונ"י כ"ו כחצ י
ונסג חסס דיס צע"ק חוצ"ח לעבול צסחריט של שבת שחיס ח"ו להעציר רוח
טוואה וס"י לקבל חוספת שבת כפשיט דצני וז"ל ויס טוהגין לעבול צקצלת חוספת
שבת חונסה כנגד סרטי כרס"י ויס ווקיפין עוד שחיס כנגד חיס ויחידס דכללות
עכ"ד כר"ו :

יז לפ"ד רצונו האר"י ז"ל צשער סכיות לריך לזכר שלא יגבז עלונו צנוטפחט
כשיעלה וסעצילה כי ויווי שבת לריך סהג"ף ישאב חיס ונ"ס כ"ל בין סדבר
זה אינו ונעכצ צעיקר הנזוס וסחיקון של הטצילה סנה כל חלס אחר יקסס עליו
דבר הזס לעשותו ואלד חזנו אינו לריך להזכר צכך ללא וצעיר צציות סחוקף אטר חוסס
(ט"ש ד)

פרשת בן איש חי לך לך

ונוכחים לנגב ונחמה הקב"ה חלל אפילו ביונות הקיץ יש בני חנם שאין יכולים להשאר בלי כיבוד על כן כ"ל וי' שד"ז קשה עליו יגב כל גופו ורק ישאר נוקם אחד בגופו בלא כיבוד וטוב שיסחר וזו עוונתו :

יח יחס לייחד צדדים נקיים וטובים לכבוד שבת והשילם לה כהגו צדק לייחד לשבת החלוק והמוכנסיים ויהו המהר בזו תע"ב וכו' כי רצו האר"י ז"ל הים מהר בזה והזיר לה רצו והרח"ו ז"ל כשילבוש החלוק של שבת צע"ס לכיון צדדים קדושים והרי"ל וכו' או וועלת להנשיך הקדשה אליו ויחס כל חכם שלא ילבוש בגדים שמורים בשבת ואפלו עיברי דרכים יחסו שלא ללבוש בגדי חיל ובגדים שמורים בשבת גם צעידים צדק ששיבחים בפונדק או בנודד או בקפינה ואחס המהגים ללבוש צחוק י"ב חודש של ח"א בגדי חול וגם שמורים בשבתות וי"ט טועין הם ואיקורא עבדי וכו' לטוב עמ"ר חלוקי הרב וי"א ז"ל שהיה וחי"ק בגדיו בשבתות וי"ט צחוק י"ב חודש של ח"א וכן עשינו ונעשה צחוק י"ב חודש של חלוקי חגי זל"ה דלחר הפעירה צחוק אחד החלפנו חגי ואחי הצגדים בשבת ולא לצטנו בגדים העיקרים של שבת חלל עשינו בגדים חדשים ונחוקים לשבתות של אהה השנה וכן עשינו צחוק י"ב חודש של חלוקי חגי חלל"ה ועיין צדכי יוסף וי"ד ק"י הי' ועיין צע"ע י"ד ק"י שפ"ט קט"ו גי יע"ש :

יט צב"ל עשיק היה ונכסו של רצו האר"י ז"ל לקיים וולית ערובי חליות ושחובי ונזואות ונצרך על הפת צרכה העירוב ואומר צדק עירובא וכו' ונחמה לבני המלך ע"י חכם וכו' צע"ס צע"ס הכונות דף ל"ב ע"ב יע"ש ופ"ה עיניו בגדלד יע"א חכמו עושין עירוב זה נשנה לשנה בנולד הכשרה להם הנולדת וההילות לחלל ש"ס לנו זכיה בנולד זה שנעשה העירוב ונשכלנו ונזכה לכל בני העיר הזאת ואין רש"ה לבד חכם זלתינו לעשות הנולד הנו' כי היא אחת נחלת אבות וזמן עמ"ר הגה"ב וי"ד זקני רצו ונש"ה חיים זל"ה והנכס להניח העירוב הנו' צדק הכנסה הגדולה :

ך אסור לעשות ונלחם צע"ס ון זמן ונחם קטנה ולנעלה שהוא חשע שעות ונחלה בשעות : ונחיה ואע"פ שיש קוצר"ה לאסור ון זמן ונחם גדולה קי"ל הלכה כדברי הויקל בדברי סופרים ולא אסרו חלל ונלחם גמורה אבל פ"ק עמ"א ונחמה ואע"ב דיש ונחמ"ים גם בזה וי"ו פשט הנחמה בהיתר בכל הנקוות והא דנלחמה גמורה אסרה סיני בקיצע עלמו עליה אבל אם היא לפי שעה דרך עמ"א ונחם וכהא דהתן צע"א ח"ן סידין דיו וקוונתין וכשניין חלל כדי שישינו ונע"ב וכו' ונחמ"ים ונחמ"ים ולכן יש להזכיר בזה חופרים ומיימים ואונגין ונגין ולונופ"ים שקציעין לעשות ונלחמם וכן גם קופרים הקצועין לנלחמה הספרות של קמ"ס לריכין להזכיר אבל הכוונת ספרים לעלמו דרך לנודו שרי אפילו קוצע עלמו ואפילו שאינו כוונ' דבר חידוש כיון שהוא לורך ונחם שרי וכו' בפוסקים ז"ל ואגרת שלונ"ם שרי וכן יש להסיר אפילו כתיבת חגבה של פקונטי"א ואפילו שאינו דבר האבד ועיין בהלכות חו"מ ק"י חקמ"ה וכן יש להסיר לכתיב חשבונותיו ולחשוב ונלחמ"ו כדי לה"ו וכו' הוא ויהו חשבון הכתיב חללו בפנקס היוני ורול"ה לסדרו בפנקס אחר אסור ועיין ונח"א ז"ל ואל"ה רב"א ק"י חקמ"ה וכן אם צ"ל לו חשבון ונחמ"ו וע"ה אחרת ורול"ה להעתיקו בפנקסו אסור לח"ן זה דבר האבד להפטר להעתיק אחר שבת וי"ו שהוא עני ועושה ונלחמה כדי להזכיר הסכר ללורך שבת ונחם אפילו שיש לו בל"ה כדי וי"ס ונחם ח"ן לו לענג בשר או דגים שרי ועיין חק"ו ק"י כח"א ובקמ"ק וקבל"ה העליתי דאם הוא חסין בצוקר צהול"ה צע"ל

פרישת בן איש חי לך לך יב

עונם שנת צטר וכיולא על סוּך השכר שיהיה לו צינר שנת צוללחכו שיעקב זה כל היום שרי ליה לעסוק כל היום לאסור לו לא יבין צבוקר צהלווא :

כא אסור לקבוע צע"ש קעודה גדולה של ושתה שאינו רגיל בה ציווי החול אפילו צבוקר ופני כבוד הסבת דל"ח צקעידת הרעות או אפילו קעידת וולוס אלא שאין זונה ויכנס להיום אוחי היום שהוא יכול להחמס אחר שנת אכל קעודת וולה שזונס איתו היום כגון קעידת וילה וקעודת ארוסין ונשואין ונחר אע"פ קע"כ לא יוכל לאכול קעודת שנת צלילה לחיובין כי"כ אין צדך כלום ויהיו יזסר שחיה קידס שעה עשירית וכל ויה שאפשר לו להקדים יקדים וקעודת צר וולה אס הוא ונע ציום שבעה צר וולה דינס כקעודת וילה וכן קעודת פדיון הסן צוננו להיינו ציום ל"ח ללידה שרי :

כב קעודה סרגיל בה ציווי החול להיינו קעודה קטנה שאינה של ושתה ונחר ון הדין לאכלה כל היום אכל וולה לסונע וזה ושתלת שעה עשירית כדי שיאכל קעידת הלילה של שבת לחאבון ולאכול ולשתות בלי קצינות קעידה אינו נונע עד קצלת שבת וי"ו סונחיר צ"ס צזה חע"ב :

כג כל הענית יחיד שאין קבוע לו זמן סיוכל להשתעית צאזס יום סירלה אין ושתנה צע"ש אכל אס זנו: צע"ש כגון הענית יחל"יע או הענית שבעה צאלר או הענית ער"ח ונחר להשתנות צע"ש אך לא ישלים עד לאת הכוכבים ויקבל אוחו ויעיקרף אלעתא דסבי ורן עשרה צע"ש שכל צע"ש לריך להשלים עד לאת הכוכבים ועוז לוור ע"ש קודס קצלת שבת שרי השירים צשנחה וקול נעים :

פרישת וירא

כי צדך אצרכך והרצת ארצת את זנעך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים הלשון כפיל ונכופל ונ"ל צק"ד לידוע שאין לך דצר צעולס שאין צו חילוכיות ופכ ויות דהיינו לקחר ונגלה ולכן כל דיציר הצטחה שהצטיח הקצ"ה ללדיקים יס צזה נקחר הרווח על עיבת הנשונה ונגלה הרווח על עובת הנוך ולכן בהצטחה הריצו קצצטיח הסיי"ח לאצרהס אע"ה יס צזה נקחר דהיינו שיהיו זרעו לדיקים שנוטלו לכיכבים כו"ש וולדיקי הוצים ככוכבים לעולם ועד וזה הרצו הוא צאי כות סכל אחד יהיה סקיל ונחשז כנ"ס או כאלף צני אדס או יותר ויס בהצטחה זו דצר נגלה שהיא רצו צכמות שיהיו זרעו רצים לבולגלתס כחול סלא יספר וז"ש כי צדך אצרכך שחי צרכות אחת צנקחר הנונע לנפס ואחת צכ"לס הנונע לג"ף ופירס ואזר והפצה ארצת את זנעך צסני ויני רצו סאי צאיכות שיהיו ככוכבי השמים כלוור לדיקים שאז סס רצים צאיכות סאחד נחשז להמון רצ וכונ"ש שצעים אלף איס זה אציסי שהיה סקול צלדקחו כשנעים אלף איס והו עוז כפשיי וסצ' רצות צכמות שיהיו רצים כחול אשר על שפת הים שאין וקער לבולגלתס ואור על שפת הים ולא אור כחול צקחס לרעוה שיהיו סס שונרים אח העולם כונ"ש רז"ל ע"פ כ"דנע רוחת השמים כסס סא"ח לעולם צלי רוחו כך א"ח לעולם צלי ישראל וידוע כי הקצ"ה סס החול על שפת הים לקמיר אח העולם סלא יסווף הים אח העולם שצאונת הוא צצות ון סיצקה וכונ"ש אשר שנותי חול צצול לים חק עולם ולא יענרנהו נולא חול אשר על שפת הים סס אוחו הקצ"ה לשנחה אח העולם :

פרשת בן איש חי וירא

וכמ"ש שאין לך דבר שאין בו חילוקיות ופניניות כן כל נולדה ונולד יש בה חלוקיות ופניניות וכן הוא בנולדה עיני שבת הנולדה שהגוף נחשב ביום ים באכילה ושחיה וכסות ועונם בחוספה ורובה על יוני החול וכן נחשב צונתה שהוא שבת וכל נולדה ועסק גשמי וכל זה הוא נגלה והפניניות שבה הוא עיני הנפש בחיפסיה רגין של קדושה שבה ושארית עילוי העולמות וחובי המדות הנעשה לנענה וכל זה הוא נקטר וזה יוגן בק"ד הטעם שאוורים בקבלת שבת שני פעמים צ"ל כלה צ"ל כלה ופ"א צלחט והיינו צ"פ בקול רם כנגד חלקי החלוקות שהם כגלים הפיכים לגוף שהם אי ענג אכילה ושחיה שהוא בקוס עשה ואי ענג ונחמה בצבחהו ונולדה שהוא ענין שז ואל העשה ופ"א צלחט כנגד הפניניות שהוא דרך נקטר השייכה לנפש בחיפסיה הקדושה ונשנה יתירה לשבת קודש :

לפ"ד רבניו שארי ז"ל לריך לומר בקבלת שבת שני פעמים צ"ל כלה בקו"ר ופעם אחת צלחט ונה שלל הזכירו בחיפסיהם אלא רק הרין זמנין ופורט הטעם בדברי רבניו ז"ל יע"ק ונפ"רש דצבריו כי צ"פ בקו"ר כנגד חכמה ובינה דילי"ה ופ"א צלחט כנגד הדעת דילי"ה אשר אירנו וכלל ה"ק וכנ"ו בצער הכוחות ואלע"ב שזהו הטעם האמיתי עכ"ל דברי חכם כפ"י"ש יפולץ סלע וכ"ל בק"ד עוד פעם אחד לפי הפשט כוונתו לריך לקבל שבת בקדושה המהשבה והדבור ונעשה דלכחשילה לריך לשמרו גם בהההו ולכן אוורים צ"פ צ"ל בקו"ר כנגד הדיבור ונעשה שהם גלויים וכסרים לכל ואוורים פ"א צלחט כנגד המחשבה שהיא נקטרות ואינה נכרת לקום אדם כי אם להי לבד :

וה"ל בק"ד צ"ל כלה עולם וקפ"ר חיים לקדושה השבת היא נחיים העליונים ולכן לא כחנה אלא לישראל דכ"ז צה"י חיים כולכם היום וידוע תיבת היום דק"ו רז"ל על סעודות השבת בחתחא היום דכתיב צ"פ צלחט גם כ"ל בק"ד ג"פ צ"ל כלה עולם וקפ"ר דנו ליק"ד לדיק הכחוז צונוור השבת לדיק כהנור יפרה ונפורט קוד"ו בצער הכוחות יע"ק גם הם וקפ"ר י"צ פעמים עוז לקדושה השבת ויטכח ע"ז ל"ב שצ"י ישראל וכן י"ב פרופי האלילות גם צ"פ צ"ל כלה דקו"ר הם וקפ"ר קול ופ"א צ"ל כלה דלחט הוא וקפ"ר חיים הרי קול חיים והצ"ן זה גם כ"ל בק"ד צ"ל עולם אהבה כי אוח יו"ד נחלקה לשתי שהי"ן ואז צ"ל אוחיות אהבה ואוורים ג"פ צ"ל דנו כי לעת עתה לריך להקטר צורת האהבה צנחטה ודבור ונעשה ולסתחוק ונ"ס שגחא והעמלוקת וכנ"ש הגאון חיד"א ז"ל צוורה צלצ"ע אוח ק"ק כעלות המנחה צע"ק הנה הוא עת וקובן לעמלוקת בין איש לאשתו ובין הנשגחים והקט"א עורחה הרבה לתחור ר"ב והאי"ס הירא יב"ק יל"ו שלל יעורר קים ועמלוקת והקפ"ה ולדברא יבקט שלום יע"ק :

ודע כי הנה כל אדם העומק קטטה ונריבה עם אשה או צ"ו או נשכחיו ודאי נראה לו שצ"ד עניו ור"וי לריב על הנוכחלה ש"לאה נחמה ים צעניי הנית אך באמת נ"י קים לו עומ בקדקדו בין יבין שאם ילא איזה נוכחול נחמה ים אינו נעשה נחמה ואין זה נעשה ידיהם אלא הוא נעשה שטן כדי לתרום ריב ונודון צנת הירא ולא השטן עומד כנגד האשה או הנשכח ונכסילט צעניי טביה לעשות דבר שאינו נחוקן לבע"כ"ו מה כהם לדח"ת נעשה שטן וכי ים אדם שיוכל להלחם עם השטן ולכלהו נ"י ז"ל יאמר יכלתי וכלחתי על כן כל איש נצ"ן ששיראה איזה נוכחול וקט"ו צעניי"ם של הנית לא ימים אשנה על אשהו ונשכחיו לריב אהם אלא

פרשת בן איש חי וירא יג

יעשה להם בלצבו ההכללות הזאת שכתבנו כי אונת היא ולא ישחוק ולא יריב אהם
ולא יתכעס וטוב לו צעוהו וצעוהו 3 :

והאיש הנושכיל יפקח עיניו ויראה צהריא עיזלא דליחא בצדקיים 77 ק"ו
צהריא בר צבג דקליק לארעה דישראל ונסיב אהתא וא"ל צשילי חנין מלפוחי פירוש
עדשים וצלה חנין ונעם למחר א"ל צשילי גריזא וביטלא שיעור רב א"ל אייתי לי חנין
בולינין פירוש אצעיחיס והצ"ה לו חנין סרגין אמר לה חצרי יחסון על צבא פירוש
על פתח הסלר והיא הלכה וצברתם על ראש צבא בן צוטא ע"ה ע"ש ולא כהצו חכוי
התלמוד ונעשה זו אלא להודיעני כוונת לריך האדם להיות סגלן צברע דברים סכסכ"ס
צבא צני ציחו לפי חוונס אע"פ שהם קשים שאין טבע החוונס סגלן כי לפי נח"ל
וחומר האדם הים ראוי שאותו האיש יכנה ויקללנה ויגרשנה על הפחיות שהיתה צה
ועכ"ז סבל וסוור לפיו ונחוס והסיב ידו ונעשות רע וכבר כודע נ"ש בצמרא צהנך
איכסי דהוה הטען ונחגרה צבא צליל צנת לעשות ונריצה גדולה ציניסם ואקבע רבי
נחירי להחם שלשה שנתות עד דעצדו שלנא וסווע שקרא הטען וי דלפיקיה ר"ת
לחוסר צברא וציחיס כנלא הנקפיד ועושה נריצה הוא ונחזיק ידיו של טען ולהסך
הוא ונגרשו וצרי ישראל :

ב סדר קבלת שבת כפי דברי רבינו האר"י ז"ל הוא כך הכה צחלת הכל אס
אפשר לעשות קצ"ש צדה נה טוב ונה נעים והיא נולד וון הנוצח ואם א"ל
לעשות צדה טוב ללא צקצ"ש לחלר צוקוס פנו ונובלס וכנ"ז צק"ח 77 קס"ז
ואיך שיהיה הקדר כך יעמוד האדם ויחזיק פניו כנגד רוח נוערב ויסגור עיניו וישים
יד השמאלית על החזה ויד ימין על השמאלית ויכוין באיזה ויראה כעמוד לפני העלך
לקבל תוספת קדושה שבת ויתחיל לוור ויוור הצו להי צני אלים כולו צנעיננה
(ואח"כ פיוט לכה דודי כפי ונהג ישראל) ואח"כ יאמר שני פעמים צואי כלה צקו"ר
ופעם אחת צלחש צואי כלה שבת וילכחא ואח"כ יאמר ויוור שיר ליום השבת כולו
צנעיננה ואח"כ ה' ונלך גלות לצב כולו ואח"כ יפתח עינו וכנ"ו צשער הכוונות והנה
צאנירה צאי כלה כוהגיס העולם ללדד פניהם ללד ימין שלהם ואווריס צאי כלה האז
ואח"כ וולדדים פניהם ללד סנאל ואווריס צאי כלה הצ' ואח"כ כסאריס זקופיס
כלפי נוערב ואווריס צאי כלה הג' צלחש ומוסיף צזס הג' לוור שבת וילכחא וכנ"ל
ויס סנוך ללידור ימין וסנאל ואונלע ודצרי חז"ל צשער הכינות קצ"ש כשעושין צחורחם
ון השדה לציה לתקיף השלחן ויחר ונחצאר דבר זה ונלשין ונחש"ו ז"ל צחונדה ישראל
כ"י אך צקידור רבינו הר"ש ז"ל לא חובר ענין חזרת הפנים לימין ולשמאל ועכ"ז ונחג
ישראל חורה הוא ויס טעם וסנוך לנחנס וכן ראוי לעשה ואותם צני אדם שעושין
קבלת שבת צהולכה והוצאה סהולכין וצאין לארבע רוחות סנוקיס טועין הם אלא לריך
שיעמדו כלפי נוערב ודע שגגירת העינים צעת קבלת שבת הוא לורך גדול ויס צזס
סיד לכן לזמר צזס ורק איהם צני אדם סנווכחיס לעשות קצ"ש וסנוך סידור
חפילה הם נוכחיס לפחות עיניהם לנחות צספר שצידס ואין לנחות צידס צעבור זה
וכנ"ש צחפילה סעניודה .

ג צליל שבת יש לאדם שלשה ויני חוספת שבת האי חוספת נפש זה נעשה צעת
קבלת שבת צאוורו צאי כלה והצ' חוספת הרוח זה נעשה צעת שאיוריס צרכו
קודם ערבים והג' חוספת הנשמה זה נעשה צעת שאווריס ופרוס עלינו ועל ירוסלים
עירך טובת דחמים וסלום ואלו הם צחוכת הלילה של שבת דהיינו שהם נולד סהולכות

פרשת בן איש חי וירא

שזמן עלייתה הוא צליל שנת אך ציוס שנת יס עוד גי ויני חוספת של צמינה סיוס
 וחס יותר ועילין שהיא ואל התפארת שהיא יותר עליון שה"ס ד כרא ושלסס אלן
 נבארס לקמן בשנת הנחה צעיה ולכן צעה קבלת שנת צאונרך צואי כלס יכו' שהיא
 עיקר קבלת שנת חכוין לקבל חוספת הנפש וצאונרת צרכו חכוין לקבל חוספת הרוח
 ומפורש בקידור רבינו הכ"ס שקבלת חוספת הרוח תהיה צעניית צרכו דעיני כאשר
 עונה ולאונר צרוך ה הוצורך לעולם ועד יע"ש ומ"ו נעה שאונר צעל הקדים צרכו
 חת ה הוצורך יכוין הסונע לסכוין עלמו לקבלה זי וכן זה שאונר הקדים עלמו ג"כ
 עיקר קבלת הרוח אללו כשאונר צרוך ה' הוצורך וכתבו צסס רבינו מהר"ח ז"ל
 פלריך האדם להיות עונד בקדים צרכו כדי לקבל חוספת הרוח ועוד וכן לריך
 לקוס כשאונר ופרוס כדי לקבל חוספת הנשמה ועינוד ומלא שאס לא יחלל בליצור
 דאינו שיוע צרכו ועונה הסס הוא ומסיד קבלס זו ויהי טוב לוונר היחיד צרייתא
 זו אשר עקיצה היה אחז עינודת צרקיע וטנה ישראל וחקיק על וכלמז ישראל עונדה
 צאונרת הרקיע ולאונרת צרכו חת ה' הוצורך וכל גדודי וגבלס עינים ולאונרת צרוך ה'
 הוצורך לעולם ועד ע"כ ואע"ג דלא תועיל צרייתא זו צונקוס עניי ה צרכו דקדים ונעס
 לעכוין זה דחוספת ויינו מהתייא פירחא ולטקיס בתפילת יחיד חסני ליה כי ה' לא יונע
 טוב להולכים בחמים :

ד. אם שנה ולא כוין לקבל חוספת הרוח צצרכו הרשעין או שלא שונע וצעל הקדים
 כדי שיענה ויכוין יס לו חקנה לכיון צקבלת חוספת הרוח צצרכו האחריון שאונרתס
 אחר כעונרתה קודס עליונו לשנה יאז יקבל אחת שעה חוספת הרוח וחוספת הנשמה
 ג. יחד יען כי וואחר דלא קבל הרוח צצרכו הרשעון יחיל לקבל חוספת הנשמה צאונרתו
 ופרס ולכן עתה יכוין לקבל שניהם יחד וכמו בצדרי רבינו האר"י ז"ל צבער הכינות :

ה. פיוע לכה דודי לא נוכר בצדרי רבינו האר"י ז"ל כי זה הפיוע חצרו רבינו צלנעס
 אלקצן ז"ל ואין חיוצ צאונרתו אך פשע הונקס לצינורו חבל אונרתה צאי כלס
 צאי כלס צאי כלס שנת וכלתא היא מוצרי רז"ל ונזכרה בגונרא וצתיקונים וכפי
 דברי רבינו האר"י ז"ל עיקר קבלת שנת היא צאונרתו צאי כלס ולו נאשר צעשיית
 ואלכה אע"פ שלא אונר צדיין ונננור סיר ליוס ומ"ש מן ז"ל צשהינ דנאשר צעשיית
 ואלכה מביחחיל לוונר מוננור סיר ליוס השנת היינו עפני צציוני לא נחפסטנו צצרי
 רבינו האר"י ז"ל או יתכן דהיה ונכגס לוונר צאי כלס אחר אונרת הוצנור ונאנחנו
 אין לנו חלא דצרי רבינו האר"י ז"ל דקבלת שנת חלס צאונרת צאי כלס וכ"כ הרצ
 הלכות קטנית דכשאונר צאי כלס קבלים לשנת ואקור צונלכה יע"ש ודע כי ציונו חל
 עליהם קדושת זי"ע צאונרתה צרכו דקודס ערצית וככוין להצנור ונאונרת הוצנור :

ו. חייב אדם להסיף מחול על הקודם וזמן חוספת זה יס צו כונס סצרות הלוקות
 ונאנחנו אין לנו חלא דצרי רבינו האר"י ז"ל שאונר זמן קבלת שנת הוא סמוך
 נשקיעת השנה ונאננו כיונכו כ"ל כשהנמה צראס חילנות דהיינו שליש שעה קודס
 קריאה הוננר"י סקירא צס"ק שעה י"ב עייס והנאחר לוונר קבלת שנת צין הסונסות
 סונח"ל שצעה דקיס וחל קודס קריאה הוננר"י הפסיד גלות החוספת ומפורש לסדים
 בצדרי רבינו האר"י ז"ל צבער הכינות דף ל"ז ע"ב דאין נקרא חוספת חל"כ נונסכה
 קודס זונס סרואי לה חבל כשיקדס השנת עלמו ויהיה נונס ליל שנת גונרת אינו
 נקרא חוספת רק קדושת שנת עלמו יע"ש ויהי כל זה על קבלת שנת צאונרת צאי
 כלס חבל קדים צרכו סצרו חוספת הרוח וכו אונרת ופרוס שנת חוספת הנשמה אינו

פרישת בן איש חי וירא יד

לכך טיהרם זה זולתי יום אלה אע"פ שנעשה לילה אין צדק כלום וכן נראה להדיא
 בשער סוכות דף ל"ט ע"ב שרבינו האר"י ז"ל עלמו סיה עושה כל זה אחר
 שנעשה לילה ונוס :

ז וי שקבל מצה וצנע"י יוכל לוור לחצירו שלא קבל מצה עדין לעשות חי"ה ונלכסה
 ועיין ונוצ"ר ושאר אחרונים ויחזר ה"צ חס"ל ז"ל הציא ונחשבה צ"ח ז"ל לזכרון
 להספור בזה יע"ש וכ"ל ללמוד ונראה יש להקל ולא להספור וכן הנהגה פשוט :

ח אם עשה בערבית דקצת והתחיל חפילה חול וכוכב בחוללע הזכרה גומר אותה
 זכרה ויחזיר לוור של מצה וזה הדין יטנו גם בחפילה שחריה ומנחה אבל אם
 עשה צנוקף שוקף חפילו בחוללע הזכרה ולא יגמנה אלא יתחיל של מצה חי"ק
 ומפוסג בדברי רבינו האר"י ז"ל בערבית יאמר ויטחו זה ובשחרית ויטחו זה אך בנחה
 לא נחפרט בדבריו כלום וגם בקידור רבינו הרש"ש לא נחפרט על נחה וטעמתי
 למנחה חס"ק דים צעה"ק חוצ"ב לוור בנחה זה אך אכתוב ונחגיגו לוור בנחה צם
 כנ"ש הרמ"ז ז"ל : ומנחה חס"ק דים ז"ל

ט אחר חפילה ערבית אוונ"ס ויכולו בקור"ר ועינוד חפילו הנחשל ציחיד חייב
 לאוונ"ס ט"ס קוד ענוק בחמיר"ה ג"פ ויכולו ואין לגרוע מהם חפילו ציחיד :

י זכרה ועיין שבע אין עיקר טעם שלה הוא וי"ש רז"ל טנחקה בטביל הנחמירין צ"ח
 הכנקה טעמה אלא באמת יש בה לירך גדול ע"פ הסוד והוא צנוק"ס ח"ז"ה לכן
 גם אם נחפלין ליצור צ"ח חמיר"ס ואכלים וכיולא באין שם ק"ח חייבין לוור זכרה
 ועיין שבע וכן פשוט הנהגה בע"ה"ק ירושלים לאיננה בכל ווקוס טנחפליים בעשרה
 אע"פ שאין שם ק"ח זה הנהגה נחפסע וזונו רבינו הרש"ש ז"ל וכו"ש בשער פרי
 האדמה וכן נהגתי פה עירנו יע"א בעזה"י :

יא אחר חפילה ילך לציחו חי"ק וניד לקדש וקדר הקידוש כחצתי לעיל בקמ"ד וניד
 אחר הקידוש יעשה נע"י כהלכתה וכלי שאינו נקיז וקודם שיטול ידיו יאמר
 ויזכור לדוד הו רועי לא אחקר שים בו ז"ן תיבות ויכוין שלא יספר וזכור גם מוון הנפש
 וכחו בקידור רבינו הרש"ש ז"ל ויש נוהגים לאוונ"ס אחר נע"י ואין לנחות צידם וכחו
 בנחה צ"ר ק"י קמ"ו גם קודם שיטול ידיו יאמר נוסח זה ליקב"ו וכ"י הריני בא לקיים
 וי"ע דרבנן ליטול ידי ולקטפ"ס קודם קעודה כדי לעשות כ"ר יול"י ולעשות לזון זולתי
 לחקן שירג ונראה זו צנוק"ס עליין ויהר"ו ס' חלקינו והל"ה חצונוי בהסיה חסוצה
 ונקובלת ור"י"ה לפיך ונ"ס זו של נע"ילת ידים והקטפ"ס קודם קעודה כאלו כוונתי בכל
 הסוכות הראויות לכיין בנ"ס זו ויהר"ו הו ח"י"א טכוכה ונ"ה הזכרה אשר נצרך
 על נע"י קודם קעודה יחיה עתה עת רלון לפיך ויושך ון א"ר אין סוף טעם מוחין
 ואורות גדולים לשנים עשר פרלופים הננוח"ס בעשר ספירות הכוללים הננוח"ס בעשר
 אלבעות הידים ונ"ס נקבל טעם עשרה זכוכה ככה"ו ויתן לך האל"ה"ס (למשך ח"א"ס
 מוחין ושפ"פ) ונ"ל השנו"ס (הכונה) ונשנו"י הארץ (צ"נה) ורוב דגן (דעת) וחירוף
 (חשד) יענ"דך עו"ס (גבורה) וישתחו"ו לך לאוונ"ס (הפארת) הוי גביר (נ"ה) לאח"ך
 (סוד) וישתחו"ו לך בני אונ"ך (י"סוד) אונ"ך ארוך ונצרך צנו"ך (מלכות) :

יב בשבת ל"ך ליטול ידו קודם שלם קעודה ועוונ"ד כחו בדברי רבינו האר"י ז"ל
 וה"ה לזכרה וננו"ב כ"י ל"ך ועוונ"ד וכחז הרה"ב ונ"ה"א ונ"י כחו דל"ו
 דיקא בנע"ילת לאכילה אלא גם בנע"ילת שחרית ליום שבת ג"כ כומלין ונצרכין וננו"ב
 ועוונ"ד ש"כ"כ רבינו הרש"ש ז"ל וכבר הרב חורח חכם ז"ל עשה וטעמו"ס לזכר וכחז

פְּרִשְׁת בֵּן אִישׁ חַי וִירָא

עוד שהוא כתיב כהג כן גם צווינו להם אינו נועיל אינו נזיק עכ"ל כתיב וז"ל
 יפה אונן חנין על ויני אף אלא עבדא א"ל לי לעשות כע"י דשחרית דקינה ונעווד
 והאשחלד לקיים זה הע"ב :

יג כשעול ידיו לקעודה יקח הכלי ידיו הונח ויתנהו לידו השמאלית כדי
 להכניע השמאלית ליעין ויעול וזו השמאלית על ה"ן ג"פ רלופים זל"ו ואח"כ
 יעול על השמאלית ג"כ ג"פ רלופים זל"ו ואח"כ יספיק ידיו זה בזה ג"פ רלופים ליד
 ימין וג"פ רלופים ליד שמאל וכו' בקדור רבינו הרמ"ם ז"ל ואע"כ כי דבריו רבינו
 הארי"ל בשער טעווי סוולת ד"ף כ"ב ע"ב זכר בנטיילת שני פעוויס ובספיק פעס
 אחת כלונן רבינו הרמ"ם בזה שכל דבריו סיה עולילת אותם ועולידם מדבריו הארי"ל
 ז"ל בעלנו :

יד אחר נע"י יבנים ידיו כנגד ראשו ויברך חיבף וז"ל צעוד ידיו וקופים כדי שלא
 חסיה הננסה ידו דריקניא ובעוד ידיו וקופים יפסו ידיו שיש בזה יו"ד
 אלבעות לקבל טפע וברכה ונעטר ויני טפע ויכוין להמשיך ונוקיס עליון ויחין וספע
 וחס עשר ויני ברכות הזכרים בפסוק ויהן לך האלהים וכו' על ונצריך צורך וכו'
 בקידור רבינו הרמ"ם ז"ל ופיוע לנבלע על רפחא ויש נוהגים לאווננו אחר נעילה קודם
 בלעה וכונ"ש הגלון ונחבר ק"י קס"ו על ונכג רבנן קדישי יע"ש וציתנו נוהגים
 ונאזרחנו לונר אטר נעילה קודם הנו"א ולריך לאווננו בשלש סעודות :

טו לריך לבלוע על שתי ככרות בכל סעודה ושלש סעודות ויחיו שלשות זכר לזון
 דכתיב ציה לחם ונסנה וגם הנשים אם איבלים לזדס חייבים ג"כ בשתי ככרות
 וכו' בפוקים ז"ל ויהו לז"ד רבינו הארי"ל ז"ל לריך לקדר בשלחן י"ב ככרות בכל
 סעודה ושלש סעודות כוס :

ובארבע ככרות האולעים יכוין שהם כנגד ארבע אותיות שם הוי"ה צ"ה ושתים
 העליונות הם כנגד אות יו"ד וא"ת וה"ו שהם אותיות הזכרים ושתים שזאתותם הם
 כנגד שתי התי"ן שהם אותיות הנקבות ה"א ראשונה תחת א"ת יו"ד שכלד ימין וה"א
 אחרונה תחת א"ת וה"ו שכלד שמאל וכשתברך זרבת הנו"א תחז צי ככרות העל-זות
 שסם כנגד אותיות יו"ד וה"ו והאחרים יחד דבוקים אחר זאור וזוה נעשים ככר אחד
 שיש לו שתי פנים ונשני לדיו שיהיה בזה כדעוין לחם הפנים שנוקדט והאחרים צין
 שתי ידין ששהים יוניך על פני ככר הו"ד ושאלך על פני ככר הו"א וצ"עוד שתי
 ככרות אלו צדיך לריך שיהיו ונחיים צדיך כנגד צי ככרות התחתונים שהם כנגד שתי
 התי"ן כדי שישפיעו הזכרים בנקבות ומצד אז זרבת הנו"א בעודם צין ידיך ואחר
 שתנוור הזכרה הצלע ונלחם הימני שהוא כנגד אות יו"ד שיעור כו"ם יתעבלנו שלשה
 פעוויס צולח ומאכלנו וחכיון לטם ונלות סעודה שבת וגם חכיון דכויח זה הוא כנגד
 אות יו"ד דשם הוי"ה ואחר שתאכל וזעעוס וכו"ה זה אז תיכף הצלע עוד ונכבר
 סנ"ו שיעור כצילה ותמן לאשחך ומכון כי זה הוא כנגד אות יו"ד של שם אר"י
 וחכיון אז לטם סקילוב של הוי"ה אר"י שיהי שם יאזדוכסי והוא הדבר אשר יקד

רבינו אהרן ז"ל בפיוט שלו לזבלע על ריפחא כזיחא וכזיעתא חנין יודיין נקטא
קתייון ופרישין אח"כ תבלע לשאר העוקובין ותוסר בעת שהזבלע אח כזח שלך וכזילה
של אשהך שלא השמיט כבר הסני שהוא כנגד אות וא"ו ויידך אלף תבלע בעודו וחוזר
בידיך עם אותו הכר שאתה זולע ונזנז וקדר זה העשהו בשלש קעודות ואם לא נזולא
לך י"ב ככרות חקדר ארבע ככרות אך ידאי וזלם רבה להשתדל לקדר י"ב ככרות כפי
הליור שרשנוכו לעיל וקדר זה הוא המיוקד ע"פ דברי רבינו אהרן הקדוש זלמ"ה
כנ"ז בשער הכינות :

טו שיעור כז"ח הוא השעה דרמ"ס ושיעור כזילה הוא י"ח דרמ"ס ואחר שהזבלע
שעור כז"ח לעלנוך תוסר לאכול עוד מן הפת להשלים שיעור י"ע דרמ"ס כי לריך
לאכול למתחילה פת בקעודה שבה יותר ומכילה ורק ויי שהוא חולה ובעל ומאובים
דקשה לו אכילה הפת קני ליה כזיח זבלע ועיין בדרכי יוסף וסיו"ב ושאר
אחרונים ז"ל :

יז כאשר חקדר האשה הפת על השלחן תוסר להניח נופה תחתוכה ונפיה עליוכה
וי"ח בזה כונה טעמים ע"פ הבטני ואחר שתניח נופה העליונה תניח שתי ידיה
על השלחן ותאמר פקוק ויד-אלי זה השלחן אשר לפני ה' וע"י דבור זה השנה
הקדושה על השלחן וכמו בקשר כ"ו ונזקקתה ונלחא כו"ש על כפא חליהו הנביא
זכור לטוב בשעת המילה שלריך לומר בזה ז"ל הכפא וכו' ועיין ז"ל ז"ל :

יח וזלם לאכול דגים בשלש קעודות של שבת אפילו דבר ונוטע וכמו בפוסקים
ואמרתו טעם נכון לאכילה דגים בשבת כי הדגים נבראו מן הנו"ם אבל בהנחת
נבראו מן העפר וכמו במדרש רבא וידוע כי קדר הארבע יקודות לנעלה הוא כך ויס
אם רוח עפר וכמו"ש רבינו ז"ל בשער ואמרי רז"ל דף י"ב ע"ב ביאור האור האור
פשיעוהו של הצרכה אבינו יע"ש וזה פרשתי בק"ד דברי רבינו ז"ל בען חיים שער
בוין פרק א' הקושיא שנתקשו סם ולפ"ד רז"ל שלנעלה הקדר הוא ויס קודם אש
נחפרשו דבריו בע"ס היטב אך קשיא נזולא לנעלה הנו"ם הוא עליון ולכן הדגים
בשבת עדיפי ונבטר בהנהב שזכרתי וייקוד החמיון להדגים נבראו מן הנו"ם שהוא
קוד העליון והשבת מן ומוקוס עליון ונזהר ואלד ועוד פרשתי בק"ד טעם אחר ע"פ
ז"ל במדרש בראשית רבא פרק ז' בעובדא דיעקב א"ש כפר גברתי שהורה זלור
שהדגים טעונין שמיטה וטוע רבי חגי ושלח אחריו ואלקפו וכו' והביא לו רבי חגי
ראיה מן ההורה דכתיב הלחן ובקר ישחט להם ונלח להם א"ש א"ש כל דגי הים יאסף
להם ונלח להם ונחאן ראיה לאן ובקר צעי שמיטה ודגי הים די להם באקופה מן
הים יע"ש וזה מובן הענין לאוכלין דגים בשבת להורות כמו שהדגים אין לריך לתיקון
שלחם ונעשה ונלחבה כן השבת אין לריך לבירורים שלו התיקון ע"י ונעשה ונלחבה :

יט ויי שנתקם ולא אכל קעודה ראשונה זליל שבת יאכל שלש קעודות זיוס ויס
קעודה השלשונות יאכל בה פת ויקדר קלחנו כמו קעודה השנייה של הלילה וכן
היה ציו"ט יעשה כן ועיין ונ"ח ק"י רל"א ושאר אחרונים ז"ל סם ואם שלחו לאדם
אחז דבר ונלח שיאכלנו בשבת לא יאכלנו בחול והו' וניידה הקידות וכמו בק"ש
לפנאון ר"ז ז"ל צ"י רמ"ב ק"ח יע"ש :

ך טוב שילמוד על השלחן זליל שבת ארבע פרכים ראשונים של נשנה דשבת ומשאר
יגמור ציוס ואם קשה עליו הלימוד זליל שבת ילמוד לפחות פירק אחד וכמו בשער
הכינות וטוב לומר דברי הורה לזכי ביהו זליל שבת על ענין הפרכה וכן היה ונכחו
(ש"ס ה)

של ענין אצל אחרי זלתיים דר"ם נוספה וזלתי על השלחן :

כא אחר בהננין נחזור ליקח שתי אגודות הסדק בשהי ידך ותחברם יחד והאומר זכור ושמור כדיבור אחד כאומר ואח"כ חזרך ותחיה וכמו דברני רבינו האר"י ז"ל בבער הכותות וייל קלריך להסיר הסדק אחר קדוש שכבר בריך עליו ולהלכישו במקום אחר כדי שיוכל להציאו אחר בהננין ולצדק עליו שנית אצל לא ישאר לפניו אע"ג דבהננין השיב סילוק הא חיבא פלוגתא בזה ולפי"ד רבינו האר"י ז"ל נוסף טוב לקרות בכל ליל שבת אחר בהננין הנוספה דנוספת עירובין ואנו לא נהגנו בזה וויי שאפשר לו חע"כ :

כב נוסף רבינו האר"י ז"ל להניח השלחן במוקדו בליל שבת אחר בהננין והנוספה פרוקה עליו וכיס של צרכה ג"כ נוסף עליו והיה נוסף ר"ב נעט יין כדי להשאיר עס צרכה ליל שבת צ"ד לקוד שנין האומר באלישע הע"ה כחב"ד בזה"ל וגם לקיבה זו היא נש"י חמת נוסף בפרוקה נעט פתיחין של פת אצל לא להס שלם וכמו בבער הכותות אך לריך לסמור זה ון החתולים הנולדים צדית שלא יכסו ויאכלו הפת והמסר בכל הכו"ל תבא עליו צרכה :

כג ענין הזוג והעונה של שבת הוא נולד רבה ואשרי הזוכה לעשות כל מעשיו לק"ש וכבר ארז"ל בגמרא עונתן של תיח ולייל שבת לילי שבת ורק בליל ראשון של פסח ולייל ראש השנה ולייל שמיני עצרת ולייל שני דקבועות אפילו דמלו בבער חין לעשות זוג בהם ע"פ הקוד אלא רק אם הוא ליל ערילה וזוהי זה הוא לת"ח ואכ"פ נעשה אצל הוון העם ווי בידע בעלמו שאינו יכול לעמוד בדבר זה שאינו יכול לכבדו האותו ונחר לו לקנות אפילו בלילות החול ורק מייב להזמר לפרוט קמוך לוקחה וגם בעונה של ליל שבת שהיא נולה גדולה ח"נה נולה ון המוצר אלא רק אם ישמש אחר חלות לילה נולדה אחת לנד ארבעה נדרגות יס בכתובים הנוטה אלו הנדע הוא הנושגם ציוות החול קודם חלות לילה והצי הנועלה נוננו הוא הנושגם בחיל אחר חלות לילה והצי הנועלה נוננו הנושגם בליל שבת קודם חלות ואדי הנועלה וכולם הנושגם בליל שבת אחר חלות ואם נודמן לו ערילה נולה בלילי החול שני זה נשגם בלילה ח"ה ע"פ שהיא חקיד ופרגם ואינו רא"י לעכבה עד ליל שבת ועשה בזה חיקון כמו עונה של ליל שבת ובלוונת ונח"ק דאללו נחשב ליל ערילה בליל שבת ולכן טוב שיהיה לקיימה ג"כ אחר חלות לילה היבא דאפשר לו אצל אם חושש פן ח"ו יבא קרי אם ישן קודם השנייה ה"ו נשגם קודם שינה אפילו קודם חלות וגם בלילי נ"ח ח"י י"ש נעלה ב"זוג ע"פ הקוד וחס"דים ולכ"פ נעשה נקיי"וים בזה נולה עונה :

ודע דאיתא בקפר פרי עץ חיים וז"ל נורי זלתיים היה אומר דכל אזהרה נע"ש לע"ש הוא בנשגם לשם הריון ללודך צנים ולריך להיות או הזוג כדי שיסרה בשהי טיפה נשגם קדושה עליונה והזיווג העליון אצל אם אשתו כבר נעוצרת או וניקה חין לחוש עליו כ"כ והטעם כי כל עלונה של אזהרה זו ח"נה אלא לכל יאשיב נשגות הנקראים לדיק ורע לו רק נשגות דשבת כזו אצל אם היא כבר נעוצרת או וניקה בטלה טענה זו עכ"ל ונדרשו"ו ז"ל עס יע"ש ועוד ראיתי לרבינו ונדרשו"ו ז"ל בעולה הו"ד דף ק"ט ע"א מדקדק ון החיקונים סוף דף ל"ב כפי הסילוק הכי דיש לחלק בנעוצרת או וניקה יע"ש ובקה"ק נקב"לחל כחב"ד ב"ד דאין סתירה נדרגים הכי לנ"ח רבינו ז"ל בבער טעווי הנולה ובבער הכותות בענין הזוג של ימות החול וכחב"ד דאע"ג דגם ת"ח יכולים לקמוך על דברי ונדרשו"ו ז"ל בקפר פרי עץ חיים הכי לשמש בחול בנעוצרת וניקה עכ"ל ראוי שיסתהגו בפרשיות ולא ירגילו עלונם

כך וכן אם צדק ונקרה מזונן להם דבר זה בחול אין לחוש :

כד הפיי בחדשי העבור וחדשי יניקא וחציו אשה עקרה או שפקדו דגיה שאינה ראיה להוליד עוד חייב בעלה לקיים נולות עונה גם ואפילו שהוא חכם ומסיד אינו כשאי לצטל מוננה נולות עינה ואל יחשוב שצעינתו תהיה לצטלה אלא באונת גם ציילות לו עושים פרי לנעלה ויולידו וזהו נשומת וכופותם כדברי רבינו האר"י ז"ל צקער טעמי הנולות וז"ל אבותינו אברהם יצחק ויעקב הגם כי היו נשומתם עקרות לא היו ננעשים וזו הוזהר והו נכונתם אל זוגו חתדירי וכי יע"ש והגאון חיד"א ז"ל צע"ק דף פ"ג וז"ל ח"ק צכ"י וז"ל ח"ר שנועזן לעולם יקיים אדם נולות עונה צווגתו לשי"ש שכל איתם וכו' ח"ק שהיא עקרה וקנה אינם הולכים לצבור אלא הקצ"ה מזה לנלאך המוננה שינעם לעז"ל ויהיה לכל אי גוף ויהיו לו צנים רבים וכי יע"ש

כה טוב שיתן האדם נטתו בין לפון לדנים וכנ"ש חז"ל ויהיה דוגמת אלה"י כשצרכו וכך יעשה ראשי למונה כנגד הדעה הנקרה נורה דכתיב ומונה אביא זרעך ורגליו לנערכ כנגד יסוד ונולכות וידו סיננית דלדום שהוא הספק ויד השנאלית צלפון שהיא הגבורה וכנ"י כדברי רבינו האר"י ז"ל שער טעמי הנולות דף ו"א ע"ב ע"ש ולר"ד לשמות על הצטן עד שיכלו מיפות הזרע לגמרי וכן יזהר שלאחר שנוט נטתו אפילו נאוחת המיפית שהם כמו מים ואינם קשורות כלוצן בילה כי כל זה צכלל השחתת הזרע וכנ"ש רבינו ז"ל צבער טעמי הנולות דף ז' ע"ב יע"ש ויהיו כ"ל דאינו נעכש עליהם כיון דהוא אכ"ס בזה ואל קיום הנולות וידוע כי אלא רוב צבי אדם אינם נפקקים ילולות אלו רק אחר שיסתין על כן ישאל להסתין ולא יעביל קודם שיסתין ובוכה רבינו ז"ל להזהירו בזה :

כו אסור לשמש לאור הכר ואינו נאפקינן נתינת נחילת סדיעים של פשתן סביב המטה אלא לריד שלא יהיה אור הכר נאחר בחוך המטה כלל ועיקר וכנ"ש רבינו ז"ל צקער טעמי הנולות דף ז' ע"א יע"ש ונלשון רז"ל נוכח דאם יסן צאכסדרם גדולה או על גב גדול וצכר דחוק וזו המטה ואין נצ"ע אינו לנע"ה כלל כרי אע"פ שהוא רואה צעיניו את הכר דולק ונ"ש הגאון מ"ר צק"ק ז"ל דאם נאנש צכ"סיו של קדין גדול ורצו כרי אין דצרי ונחורין וכאשר הסבתו צחצובה וא"ש ואשתו ש"ש להם ילד קטן יונק ויסתים צחדר ולר"ד להם אור צחדר שלא תוכל להניק צחושך כילד יעשה צצנת שאינו יוכל לצבות קודם תשניש וצחלניקו אח"כ עשית להם תקנה שיניחו הכר בחוך ח"ן עמוק העשוי צכיתל ויעשו לחלון דלת וצעת תשניש יסח"ס חללה ולא יראה אור הכר צחדר ואחר תשניש יפתחו כרי שתניק האשה לאורו :

ודע כי המנהג פשיט פה עירנו צגלאל יע"א עוזון קדוין דהסתן שנושא צתולת ישנש צליל חופה שהיא ציאה ראשונה לאור הכר אפילו הוא חכם ומסיד צלתי ש"ס פקסוק ואני אונתי טעם להיתר זה צציאה ראשונה שהיא אינה ראיה לעבור דאין אשה נחצצרת ונציאה ראשונה כי אם רק היא לעשותה כלי ולכן אין החלוקים ונחגרים צ"ה ואין כאן עינש של צבים נכפיש דלחז"ל יען כי איתו תשניש אינו ראוי לסריון כי ענין זה הוא קבולי והא חליא צהא ודע כי אור הכר הוא חוור ונאור הלצנה ועיקר החק יהיה נאור הכר דוקא ויהיו א"ס אור הלצנה זורה להדיה על המטה לא ישנש אצל א"ס אין אור הלצנה זורה ונעם על המטה אע"פ שנאורה המטה ונכח אור הלצנה החוק וננכה ונותר לשנש ע"י שיהיה ונאפיל צקדין שיהיה פנוק עליו לגמרי ונצעת הדמק שהוא לריד לשנש ואור הלצנה זורה על המטה ואינו

פרשת בן איש חי חיי שרה

יכול להשתין עד שיצבור האור ועליה הרי זה ואלפיל צקדין סיפרקטו עליו ועל אשתו
עד שיסוד ויחוקין בו לבגודי וסרי וצקה וקצליאל העליתי להם עלה עמוד הסהר כל
זמן שלא האיר היום שהוא תחלה לציטה הפילין צחול חסיב צכלל לילה ומוחר לו
לפוש ואין זה צכלל וקשום ונעמו ציום ויטהלל האדם לטובל אחר תשניש הוושם
וצפרנו ציום שצח כרי טיקצל חוספה שצח של היום צגוף טבור :

פרשת חיי שרה

ויברכו את רבקה ויאמרו לה אחותנו את היי לאלפי רצנה י"ל תיבה את לשון יחר
דחול"ל אחותנו היי לאלפי רצנה וי"ל צק"ד דידוע דלרצנה ודרכות
יש צונספר והם אחרים שהם צחיי עטיה וצחי' ונלכות וצחי' ה"א אחרונה דשם הוי"ה
ועקרית שהם צחיי י"לרה וצחיתת חגי"ת נה"י וצחי' וא"ו דשם הוי"ה ונולדת שהם צחיי
צריאה וצחי' צינה וצחיי ה"א ראשונה ואלפים שהם צחיי אלילות וצחי' חכמה וצחיתת
י"ד ויוד יש ודניגם חגיטית שהיא רצנות והיא צחיי עולם למעלה ואלילות וצחיי
כחרי וצחיי קולו של י"ד דשם הוי"ה צ"ה וידע כי צחיתית שהם כנגד אחרים
עפרות וצחית שהם צי"ע יש יניקה לחיובים ואופ"ע כי צי"ע יש תענוצת רע אך צחיי
האלפים ורצנות אין יניקה לחיובים כלל ועיקר ועליהם כאמר לא יגורך רע ולכן לצן
וקיעתי שהם וקטי"א וזלם חזי דאין להם יניקה ואלפים ורצנות ורק רבקה שהיא
צדקת דקדושה יש לה יניקה ואחיה צאלפים ורצנות וז"ל לה אחותנו את דיקא
ר"ל את לצדק היי לאלפי רצנה ושא"כ הם אין להם ובע שם וצחית פרשתי צק"ד
רעו סכחצו לחינו ואלפיות ורצנות דישאל נקראו צסם ללן דכתיב ואחנה ללן
והעתי וז"ל עליהם ואלפיות ורצנות שיש להם יניקה ואחיה צאלפים ורצנות ולכן
כתיב טובה הי רצנות אלפי ישראל :

ורכז צונחת שצח קודם צונסך לנו שפע והארת ונכנגד הרצנות שהוא הכח כי
הכח הוא צחי' רצנות וצונחת שצח יתגלה אור עליון ונע"ק שה"ס כח
הנקרא רלון כי שם הוא רלון געור ולכן אוננים אהנו אותה שצח פסוק ואני הפלתי
לך הי עת רלון שהיא באמר על גבוי הארס הכזי ואין חלק ואחיה צהארס זו דכח
שהוא כנגד וקסר הרצנות אלא רק לישראל דוקא :

א ועם לאונית פסוק ואני הפלתי לך הי עת רלון צונחת שצח ופני כי צחול צעת
הונחה הוא עת לרה שונחגלין דייים קסים אצל צעת ונחת שצח ונחגלה צחית
הכח העליון ונחשט אור עליון הנקרא רלון ועיי"כ נכספים וכנעיים הדינין והגבורות
ולכן נקרא עתה עת רלון וכמו צרברי רצינו הארמי ז"ל צעור הכוכות ויש צי עוד ועם
ע"פ הפשט הנאמר צנדקס אור דוד לפני הקצ"ה רצנ"ע אין אונות זו כשאר אונות כי
הרש"ע כששתין ונשתכרין ונלכין ופוזין ואחנה ללן כן אלא אע"פ ששתיו ואני הפלתי
לך הי עת רלון וכמו צלצות :

ב פסוק זה אוננים אותו אחר קדושה וצח לליון וזי שדרכי ללבוש עליה צונחת אוננו
אחר טילבוש וכח רצינו וקס"ו ז"ל צספר חמדת ישראל פסוק זה אוננו הש"ן
פעם אחר וסוזין הקהל ואוננים אותו וחי"ר הש"ן ואוננו וסוזין הקהל לאוננו פעם
שנית וע"ס וצעור הכוכות ובסי פרי עץ חיים לא נזכר לאוננו שני פעמים ואולי ויש
חיי"ן לאו לעיכובא אלא כך היה הונסג צימ"ס שהם ועכ"ז כיון דזכור דצד זה צספר

פרשת בן איש חי חיי שרה י"ז

חיי אולי לניכוחא הוא לכך ראוי לכל אדם לאוונרו שני פעמים בזמ"ו וכן חני רוסג
 צעזע"י ואוונרים פסוק זה וועיגד כנו"ו צונחצ"ר ואין ונקסים הוולח וספכים צטליח צונחמ
 שצח כו"ש צס"ז צסס וסר"י לעז ז"ל :

ג וזליחין ס"ח צונחמ ועילין שלסה כנגד שלסה ראשונות חצ"ד וסצעה סעלו
 צסחריח סס כנגד חצ"ח נס"י"ס וכחצחי צסס"ק ונקצליח"ל כמו ססזסיר רציו ז"ל
 סיסחלל האדם לעלות ססי צסחריח ופני ססשסי הוא וועילה יוסר ססוא צחינח סיקוד
 כן יסחלל לעלות צונחמ סליסי ססוא צלעת סגס זה הוא יועיל לתקון סיקוד וכאשר חצין
 וון סרוזו סלסס :

ד חין אוונרים קדיס אחר קריחא ס"ח צונחמ סצח יען כי צונחמ סצח חין
 ונפסיקין צאשרי צין קריחא ס"ח וצין קדיס דקודס סעוידה לכן וסחי קדיס
 דעוידה לזס ג"כ וכנו"ו צלצס ועיין צ"ד סל סלמס ז"ל ס"י אצ"ג יע"ש ופס גדלח
 כוהנים לוונר וזוונור סיר ליוס ססצח אחר קריחא ס"ח ואוונרים קדיס וסחפללים עוידה
 וכן הונגה צע"ק יושלים וסאר ארלות סחיים חוצ"ב :

ה לריך לסוהר צחפלת הונחמ דסצח קודס הרצה ס"ש צה עליות גדולות למעלה
 ואע"פ סיס קידונים סכחצו צסס ווי כעונך ישראל סעיקר לריך לוונר כעונך
 כישראל וכנ"ס צס"ח צסס וסר"י לנ"ח כנגיד ונלות וכן הוא צקידור רציו סרס"ש ז"ל
 סכנולח אחנו ונלסון סער סכוונח ססזכיר כעונך ישראל חין וזה סוכח סלל ואחרי
 צס"ד דגסס סל כישראל הי"ל ככונה יוסר יען כי צסוולל צ"ל ס"י ז' כחי צישראל
 וצ"ד צי"ס ס"י י"ז כחי צישראל לכן כראה דספיר כחצ וסר"י לנ"ח ז"ל דל"ל
 כישראל וססס ד"הו פסוק דצ"ח"ס וכיולח צזה ולינו צאוירח ונגדול יסועות ונלו
 צצה"ז דצצח אוונרים ונגדול כנ"ס צצ"ח"ס וצחול ונגדיל כנ"ס צכחצ"ס :

ו וזה סאוונרים צע"ד"ס יכיו צניך וידעו כי ונאחך ונחחס לריך לכיון צחיצח
 ונאחך ונח ח"י סהוא כחר ונחחס כי צונחמ סצח נוסך הארס וון סכח וכן
 אכחנו אוונרים עתה יכיו צניך ססס ישראל וידעו כי ונח ח"י סהיא סכח ונחס נוסך
 לסס ונחחס עתה צעעה זו ונחפורס צדצ"י האר"י ז"ל צסער סכוונח :

ז צאוונרו ועל ונחחס יקדישו אה סנוך יכוין לוקוד נפסו על קידוס ססס ויס קוד
 גדול צדבר זה ס"ס לורך גדול עתה צווקירח נפס על קידוס ססס וכנפורס צסער
 סכוונח :

ח ענין הקדוסה סל סזרח ספלת ונחמ דסצח יס צה קוד גדול כי עתה הקדוסה
 סזרח ננשכח ונוקוס עליון וגציה ונחל וכנ"ס רז"ל צסער סכוונח על כן לריך
 לסוהר צה ונחל צכוונח :

ט ענין גי"פ דלקתך וכ"ו לפי ספסעו אוונרים אוחס צונחמ סצח כנגד שלסה
 דליקים יוסף סע"ס וסרע"ס ודוד סע"ס סכפסרו צצח חך טעס סעקרי ע"פ
 סקוד הוא כי לריכין אכחנו עתה לעורר ע"י נשוות שלסה דליקים סנו"ו סיון גדול
 סלריך לעח עתה צונחמ סצח כי לעח עתה לריכס הולכות להעלות אורות ויין
 לנוקיס עליון וגציה ילריכס לסלסס כשוות סל שלסה דליקים סנו"ו סיעלו גס סס ארוה
 ויין עתה ואס חל סצח צר"ח ח"כס הולכות אל עליית סלסס דליקים סנו"ו סע"ס
 סיסיו וועלים עתה ולכן חין אוונרים גי"פ ל"ל סנו"ו סצח סחל צר"ח וכנו"ו צדצ"י
 רציו סר"י ז"ל צצער סכוונח וסונגה פסונו דגס כסחל סצח ציו"ע וסכ"ס וסאר
 יו"ס סחין אוונרים צסס סחמס צחול דחין אוונרים ל"ל ולא עוד אלא גס אס סנו

פרשת בן איש חי חיי שרה

ימים שאין אוננים בהם חתנה ציוס ראשון בשבת כמי אין אוננים לאל ציוס שבת ועל זה אין צידנו נעם לידע איך נעשה באותו שבת התקין הכ"ז הלריך לנולכות ע"י שלשה לדיקים באמירה ב"פ הכוז ועיין אונת ליעקב נינו ז"ל דף ק"ב ע"ד ט"י י"ד וכתב לי הרמ"ב ומה"א וכו' כ"ו סגולה בכ"י של הרב ירמ"א ז"ל וז"ל וכתב קדוש צבית ויכ"ף לכון כל הכוונות בל"ב בין החזרה לקדש וכן הוא באמירה ל"ן וכתובים הכוונות סוף פנחסה חוץ ור"ם שאין וכתובים טוב כונה בין החזרה לקדש עכ"ל הרב חיד"א ז"ל :

י בשעודה הונחה קודם שחגול ידיך להנחילא תאמר בקי"ר ובשנחה רבה לתקינו שעודתא דוהיננוטא שלינחא חדותא דנולכא קדישא לתקינו שעודתא דנולכא לא היא שעודתא דו"א וכו' בשער הכוונות ודע כי שונעתי שהסגידים הנוקבלים בעמ"ק חוב"ב אין אוננים זעיר אכפין במ רש" אלא אוננים ז"א צב"ה דוקא הן בלימודם בקבלה הן באחיקו וכו' הכוז וקשיא לי על דצריסם ופיעו בני היכלא דכסיפין שתקנו רבינו האר"י ז"ל ונעם רח"ה דהיה אונן זעיר אכפין צפירות להסגלים הנשקל ואין לומר רבינו האר"י ז"ל שאבי דאלרצה להיטרו גדול ואלד דיצורו פועל יותר ואלה ליה לנחש טפי ונשאר אדם ובספר כ"ו חיתא וז"ל להיות שהשעה זאה הז"א עולה צעליה גדולה עד הדיקנא אין ען האלוי בלכ"ר אותו צמוח זה של זעיר אכפין לכן לעת עתה יאונרו זהיר אכפין עכ"ל ואני נושא לקיים לא היא שעודתא דנולכא קדישא בל"ב ולפעמים אני וסיידלא היא שעודתא דנולכא קדישא זהיר אכפין :

יא אין צחינה קידוש על סיין בשעודה זו לפי ששורש שעודה זו הוא צנוקס עליין ובציוס ואלד שאין סם צחינה יין סה"א דין ובצירה ועכ"ז באולע אכילה הסעודה הוז לריך לשחוח יין ולצרך עליו צפה"ג אבל לא לקדש עליו בקדוש הו"א צחמילת הסעודה כצפאר הסעודות וכנ"ש כל זה בשער הכוונות דף ק"י ע"ש ובקס"ק וקנל"ל כהתקפתי אם אין לו אלא כוס אחד בל"ב ונה יעשה אם ישתהו צחוק הסעודה ויצרך צהנו"ז בלא כוס או עדיף טפי לצרך צהנו"ז על הכוס ולא ישתה צחוק הסעודה והעליתי לעדיף טפי להיטרו לצהנו"ז ואל"ו דמלוח כוס זה של חוך הסעודה זונה קודם כוס צהנו"ז כון דמלוח כוס צהנו"ז עדיפה ונול"ז או נלחית ופריה וסבאחי צק"ד ראה לזה וננוחא דיונא דף ל"ד בפליגתו דת"ק ורבי דכחצו התוספות איכא צינייתו לצור קלא הו"א להס נקבים אלא יאחד וכו' דלפ"ז נול"ל לנ"ד גמר של ערבית ושל שחרית אע"ג דעתה של ערבית היא לפנינו וצידנו עכ"ז אין וקריבין הנקבים עתה אלא נעשהם אותם עד שחרית ייטוס לעדיף טפי וכן הענין לנ"ד ה"ז ולכן גם צב"ד אע"פ שהוא יושב צחוק הסעודה ומלוח זו דשתיית הכוס לפנינו וניה הכוס בצהנו"ז ונעם לעדיף טפי :

יב צחוק הסעודה לריך להציא שתי אגידות הסדס וחצרך וחריה צהס וכנ"ש בשער הכוונות וכו' לריך לומר ג"כ זכ"ר ושעור בצבור אחד כאוננו כנוו צשחרים ואין ונחבניו להק"ף הסלחן צונחה שבת יען כי לא נחפרט דבר זה בצב"י רבינו האר"י ז"ל על שעודה זו אך ודאי לריך להניח י"ב בכחות כפי סקוד כוון סעודה הלי"ה ושחרית וגם לריך שני נפוח אדם לנעלה עון הלחם ולחם לנעם דאע"ג דצקעודה זו ליכא קידוש ובעל נעם צושח הפת הא חיתא עיד שני נעוים דסייכי גם צקעודה זו וצניין נע"י יעשה כנ"ש לע"ל וכתב בצפ"ר בני יששכר שיש קבלה צידס לומר צקעודה סלישת שלשה פעמים ונור סו רובי :

פרשת בן איש חי תולדות יח

יג אחד האיש ואחד האשה מייבין לקיים מעודה שליטת צפה ועל הסילמן
 כמעודה ראשונה ושניה בחין הפרט ואפילו חל יו"ט לחיות צמולאי צבת ג"כ
 לריד לקיים מעודה שליטת צפת וזכרו לומר הפילת יהא נעוה קודט שיטול ידיו
 למעודה זו והפיוט של צבי היכלא לכסיפין שקידר רבינו האר"י ז"ל למעודה זו שפעמי
 שיש חסידים נונעיים לאומרו ונחנה הפחד שזכר בו דברים כנגד הקליפות ואומרים
 טיראים להחנרות בקליפות ורבינו האר"י ז"ל הוחדר הפיוט שאני דרב מיליס וניל
 דהמנהג לאומרו לא יבעל ונהגו וכך יזהר לומר וין פסוק קריבו לי וכו' בלחם נונע
 עד פסוק הכי הטהר וכסיחיל בפסוק הכי הטהר יגזים קולו וסבי עדף ואין צזה
 נוחים ואחנהו אין נוגים לאומרו כלל :

יד זמן מעודה שליטת אחר הפילת הונחה ואם נאכס ועשה קודם ילא דיעבר
 וצלצד שלא יעסנה קודם שש מעות ונחלה לאז היא צלל סחרית ולפי הקוד
 טבילה רבינו האר"י ז"ל צזה נראה לאם עשה קודם הפילת הונחה לא ילא
 י"ח גם דיעבר :

פרשת תולדות

וא"י שדי יצרך אותך כ"ל צק"ד הכה צרכה זו שצריך ילחק את יעקב באחרונה
 ונחלת צלות וא"ו ונסיינת צלות ו"ס רוח לנולוי שם הוי"ה דויד"ן שעולם
 ונפטר ו"ו אצל צרכה ראשונה שצרכו צויתן לך האלהים ונחלת צלות וא"ו ונסיינת
 צלות כ"ף הרי כ"ו כונין שם הוי"ה כפשוטו נוולא חחלה צרכו כנגד ונפטר הפשוט
 ואח"כ צרכו כנגד ונפטר הנולוי שהוא ו"ו דהוא ונלוי ע"צ שעולה חקד ודוע ו"ש
 צזוס"ק צמנה זו דף קו"ו דיעקב ורעו לא כשחנשו צעוה"ז אלא בצרכה אחרונה
 של ילחק והיא זו אצל צרכה ראשונה שצורה ליוות הונטה וצזה פרשתי צק"ד רוח
 הכחוצ הו עו לעווי יתן ה' יצרך את עמו בצלות חלק חיצה שלום לקחים וקרי צה
 של ו"ו כ"ו וצרכם עתה צזוס"ז בצרכה של ו"ו שהיא צרכה של ואל שדי הונחלת
 צחית וא"ו ונסיינת צלות ו"ס וצזו צק"ד רוח הכחוצ חניאנו וחטענו צסר
 נחלתך ונכון לשצחק פעלה ה' קרי צה חציא ו"ו והטע ו"ו דסייני צרכה ואל שדי
 טראשה וא"ו וסופה ו"ס צהר נחלתך ר"ל קידם ציאת הונטיה שאז נחלתך שהוא
 צהו"ק נקרא הר אך כשיהיה נכון לשצחק צצית שליטי נקרא צית אז פעלה ה' בלוור
 חפעול בצרכה ראשונה של ויתן לך האלהים טראשה וא"ו וסופה כ"ף כונין שוך הו :

ואמר ויתן לך את צרכה אצרכם לפי שיחך ונחתו וצורה שהיא נדה לילה ויש
 לאוה"ע יניקה ונונה אך אצרכם נדתו חקד שהוא נדת יוס ואין לאוה"ע
 יניקה וננו וז"ל אע"פ שאני הצורה ונברך אותך ואומרו לך צרכה אצרכם שהוא
 חקד נדה היום וכונ"ס ויכס אצרכם צצוקר לך ולזרעך אחר כי ווס אין יניקה
 לזולתכם אלא יהיו לך לצדק ואין לזרים אחכה שהיא חפענה ונעילה ונדולה לחפילו
 צצבת טכילו קודם יש ונעלה גדולה בחוספת כר"ן של היום על חוספת כר"ן של הלילה
 כי אז צחי נוקבה וזו צחי דוכרא :

א החוספות של כר"ן צחי לילה כצר ציחרכו ונקוס קבלתם ועתה נצאר
 נקיס חוספת כר"ן של היום שהם נעולים וגדולים ון הלילה והוא צחירית
 בשעת כל חי הכוין להכין עלוהך לקבל עתה חוספת נפש של היום גם לניך שחכין

פְּרִשְׁתַּת בֵּן אִישׁ חַי חוֹלְרוֹת

כְּרִי"ח כְּמוֹת כֹּל חַי עוֹלָה וְנִסְפָּר שְׁלֹשָׁה הַיּוֹמִים וְגַם הַכּוּיִן כֹּל חַי עוֹלָה וְנִסְפָּר אֲשֶׁר
יְהוּ"ה אֲבִי"ה וְהֵם וְנִסְפָּר חַיִּים וְכִינּוּחַ אֱלֹהִים הַתּוֹרָה הַתְּפִלִּין כִּי הֵם הַתְּפִלִּין
וְנִסְפָּר אִישׁ חַי הַיּוֹדֵם וְכִינּוּחַ אֲשֶׁר הַרְבֵּה וְהַרְבֵּה וְזֶה הַרְבֵּה וְזֶה הַרְבֵּה וְזֶה הַרְבֵּה
לְדוֹד קָיִי יִיג הַזֶּה לְוֹנֵר ק"ש בְּשֶׁנֶּה וְלֹא אֲנִי הַחֵלֶס כְּמוֹת כֹּל חַי דּוֹמֵם קָלָה לְפִי
קוֹדֵם לְקוֹרָא ק"ש בְּלֹא תְּפִלִּין ע"ש וְלִכֵּן לָרִיךְ לְסוֹסֵר כְּמוֹת אֱלֹהִים הוּא אֲדָם פְּשׁוּעַ
גַּם יִכּוּיִן בְּחַיִּינָה כְּמוֹת כֹּל חַי לְהוֹשִׁיךְ תּוֹסֵפֶה קְדוּשָׁה שְׁנֵה צְעוּלֵס הַיְלִינָה כִּי תִקּוּן
כְּמוֹת כֹּל חַי הוּא בְּקֶדֶם הַזּוֹמִירוֹת שֶׁהֵם צִלְיָרָה וְזוֹ הַכּוֹנֵה לָרִיךְ לְכִיּוֹן אֲוֹתָה וְלִצְדָּה
אֲוֹתָה שֶׁכְּתוּב לְכִיּוֹן בְּחַיִּינָה כְּמוֹת כֹּל חַי לְקַבֵּל תּוֹסֵפֶה נֶפֶשׁ יְתִירָה בְּחַיִּינָה הַיּוֹם
וְעוֹבֵד שֶׁהָאֵלֶם יִרְשֵׁם כֹּל כִּינּוּחַ אֱלֹהִים בְּקִדּוֹר שְׁבִידוֹ כְּדִי שֶׁתִּהְיֶה כִּינּוּחַ בְּקַבֵּל עֲלָיו כִּי כֹל
זֶה לָרִיךְ לְכּוּיִן בְּשִׁלְשָׁה חִיבּוֹת אֱלֹהִים כְּמוֹת כֹּל חַי וְאִרְיָךְ צָהֵם עַד שֶׁתְּקַלֵּם כֹּל כִּינּוּחַ
הַכּוּיִן צָהֵם :

ב וְיִי שְׂכַח לְוֹנֵר כְּמוֹת וְצִיָּךְ צִרְכָּה יִשְׁחַצֵּה אַחַר שִׁירָה הֵיט כְּמוֹתָהּ צְחִיל כְּתִב
הַרְבֵּה וְנִסְפָּר לְדוֹד דָּלֵס חֹכֵר קוֹדֵם צִרְכּוֹ אַחֲרֵי זְמִינָה הוּא ע"ש וְנִסְפָּר
וְנִסְפָּר אֲשֶׁר הַעֲלִינִי אֲעִי"פ שְׁמוֹת הַקְּדִישׁ וְעַנֵּה צִיָּךְ הֵי הַמְּצוּדֵךְ כֹּל עוֹד קָלָה הַתְּפִלִּין
בְּצִרְכָּה יוֹלֵר אֲוִי יִאֲוֵר כְּמוֹת כְּדִי לְקַבֵּל תּוֹסֵפֶה הַנֶּפֶשׁ כִּי עֵינֶיךָ קָבֵלָה תּוֹסֵפֶה הַנֶּפֶשׁ
צִיָּם הוּא בְּחַיִּינָה כְּמוֹת כֹּל חַי וְלֹא בְּצִרְכּוֹ וְנִסְפָּר אֲשֶׁר הַתְּפִלִּין צִרְכָּה יוֹלֵר אֲוִי אֵין לוֹ
לְהַסְקִיךְ לְוֹנֵר כְּמוֹת אֱלֹהִים אֲוֹנֵרָה אַחַר הַתְּפִלָּה בְּלֹא אֲוִינָה צִרְכָּה יִשְׁחַצֵּה וְיִהְיֶה כִּי
דָּלֵס חֹכֵר בְּצִרְכּוֹת ק"ש קוֹדֵם שְׁחוֹתָם גָּלֵל יִשְׁרָאֵל יִהְיֶה צְלָבֵם שְׁמוֹתָם חִיבּוֹת אֱלֹהִים
כְּמוֹת כֹּל חַי הַנִּבְרָךְ אֲתָם שׁוֹךְ הֵי אֲלֵהֵיכִי וְצִעַת שְׁוֹהֵרָה צָהֵם יִהְיֶה גִי"כ בְּקַבֵּלָה
תּוֹסֵפֶה הַנֶּפֶשׁ כִּי הַרְבֵּה אֵינִי חֲשׂוֹב הַמֶּסֶךְ וְיֵשׁ צוֹ הוֹעֵלֵת קָלָה לְקַבֵּל תּוֹסֵפֶה הַנֶּפֶשׁ
וְכִינּוּחַ הַשְּׁמוֹת קְדוּשָׁה וְשׁוֹךְ וְהוּא צְחֹךְ תְּפִלָּה הַעֲמִידָה וְכֵן כִּינּוּחַ צוֹ בְּדִינֵי צִרְכּוֹת
שְׁאֵינִי יִכּוּל לְצִרְכֵם צָהֵם :

ג שְׂכַח זֶה לְכְּמוֹת כֹּל חַי הוּא יִקַּר וְנִסְפָּר מֵאֵל וְלָרִיךְ לְאֲוֹנֵרֵי כְּיִעִינָה וְהוּא וְנִסְפָּר
עַל כֹּל לְרָה שְׁאֵלֵם עִינּוֹד צֵם שִׁידוֹר כְּדֵר לְוֹנֵר אַחַר הַלְּלָה וְנִסְפָּר שְׂכַח זֶם שֶׁל
כְּמוֹת כֹּל חַי וְיִעִיל לוֹ וְכִינּוּחַ צָהֵם ר"י הַחֲקִיד ז"ל וְנִסְפָּר בְּחַיִּינָתוֹ כְּמוֹת וְרוּחַ כִּי לֹא
זָכוּ לְנִסְפָּר וְרוּחַ אֱלֹהִים יִשְׁרָאֵל אֲזַל אֲוִינָה אֵין לֵהֵם אֲלֵהֵם נֶפֶשׁ מֵאֵל הַקְּלִיפָה וְעַל שְׂכַח
זֶם נִסְפָּר עִם זוֹ יִרְכֵי לִי הַתְּפִלָּה יִסְכְּרוּ וְיִדַּע לְקֵד כְּמוֹת כֹּל חַי הוּא בְּחַיִּינָה תּוֹסֵפֶה
קְדוּשָׁה שְׂכַח צְעוּלֵס הַיְלִינָה :

ד הַנֶּסְפָּר הַתְּפִלָּה הֵיא לְוֹנֵר וְה' אֲלֵהִים אֲוֵנָה לֹא יִנּוּס וְלֹא יִשָּׁן וְכֵן מֵאֲחֲרֵי צִקְסָר
חַוֵּדָה יִשְׁרָאֵל לְרִצְנוֹ וְהַרְבֵּה ז"ל גַּם לָרִיךְ לְוֹנֵר וְהַלְּלָה יִרְאִיךְ וְהַקְּרָב וְהַכְּלִינּוֹת
יִזְוֵרוּ לְשׁוֹךְ כְּדִי שִׁיחָה הוֹנֵךְן שֶׁלֵם וְכִינּוּחַ צִקְסָר וְאֵינִי וְנִסְפָּר אֵין לָנוּ גּוֹאֵל יַעֲוִשֵׁעַ
פּוֹדֵם וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר
לְפִיִם לְעִינָה וְנִסְפָּר אֵין לָנוּ מִיָּךְ עִינּוֹת וְנִסְפָּר לֵאמֹר עַל זֶמֶן אֵף הַשְּׁבִיעִי וְאֵינִי
אֲלֵהִי הַרְבֵּה וְהַרְבֵּה כִּינּוּחַ צִקְסָר הַרְבֵּה וְנִסְפָּר הַסֵּם הַחֲצוֹת שֶׁהֵם בְּחַיִּינָה וְהַחֲצוֹתִים
וְנִסְפָּר וְהַחֲצוֹתִים וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר
וְאֵדוֹן כֹּל הַחֲצוֹת אֲכַשֵׁי כְּנֵסֵב וְהַחֲצוֹתִים וְהַחֲצוֹתִים וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר
הַחֲצוֹתִים כִּינּוּחַ וְעִינּוֹת צִקְסָר וְהַחֲצוֹתִים :

ה עַל אֲחַת מֵאֵלֶיךָ אֲלֵהִים וְכִינּוּחַ וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר וְנִסְפָּר
תִּקְוֵה אֲכַשֵׁי כְּנֵסֵב שִׁיעוֹר זֶם בְּאֲלֵהִים וְנִסְפָּר כִּי בְּאֵף אֲלֵהִים אֲלֵהִים יִסְעֵרָה
וְנִסְפָּר בְּמִסְפָּר שֶׁהֵם אֲחֵדִים עֲשָׂרוֹת מֵאֹת אֲלֵהִים עֲשָׂרָה אֲלֵהִים וְנִסְפָּר אֲלֵהִים אֲלֵהִים

פרשת בן איש חי תולדות יש

אלפים עשרה אלפי אלפים ואלות אלפי אלפים אלפי אלפים הכי כאן עשרה
 ודרגות כנגד עשרה ספירות ועשרה הילולים שאמר דוד המלך בהללויה הללו אל בקדשו
 אל כל צבא רבי רבנות יש שלשה עשר ודרגות שהם חלדים עשרות ואלות אלפים
 רבנות עשרה רבנות ואלה רבנות אלף רבנות רבי רבנות עשרה רבי רבנות ואלה
 רבי רבנות אלף רבי רבנות רוב רבי רבנות הכי כאן שלשה עשר ודרגות כנגד י"ג
 וכלן דרמוני וי"ג נודות וי"ג סגחים על יסודות ואמר יודו ויצרכו וישבחו וישאלו
 וישורכו כנגד חנוכה בחינות הרמונים בחנוכה אותיות דשם הוי"ו וקולו של יי"ד שהם
 קוד ככח"י ואמר שבעת עניינים אלה השנוע אלו ישראל היושבים בגלות ולעקת הדל
 הוא ונשיה בן יוסף המדוכה ציטורין כוונ"ש והוא נחולל ונפשינו :

ו צרכת יסודות יש י"ג סגחים והם כנגד י"ג וכלין דרמוני וי"ג נודות ויאמר איהם
 כנעונים וצנחה רוח פיו ולבו שוים ואין לריך לאומנם כנעונים אלה לכך לא יאמר
 באמירתם והם הרביע שאלה החיל בקדושים וקדושה יוחין שלא יתחיל לאומנם אלא
 עד שיבנה קדיש או קדושה כדי שלא יפסיק בהם וכבר כתבתי בלוי יסודות צנחה
 ענברה בק"ד וזה שלמך להזכר בצרכה זו ובאמירת י"ג סגחים הכו" :

ז צרכת יולך לטבת הוא בחינת חוספה קדושה טבת צעולם הצריחה כי כל קדש
 יולך הוא בצריחה וכוונ"ש צעור הכוונה וטבת לאל אשר טבת הוא טבת טכוכפ
 צו עילוי הטבת וכוונ"ש וזיוס הטביעי נהעלה וישב על כסא כבודו הכונה כי בחינת
 ה"א הראשונה דשם הוי"ו צ"ה ונקנת בצריחה ובחינת ואלו ציורה וכל זה ציונות
 החול אל כל ציוס טבת בחינת ואלו טבת נהעלה וכן הילכה וישב על כסא כבודו
 בצריחה ול"ה וזיוס הטביעי כלומר ואלו ציוס הטביעי נהעלה וישב על כסא כבודו
 וכמו צעור הכוונה ולריך לומר דעת והצננה סובבים הדוד וכן כיתבים לו כל לבא
 נודות וכן לריך לומר טרפים ומיות ואופני הקידש וכמו צעור הכוונה וכוונ"ש קרא
 לשנים וזרח ו"ל זיוון וקידש כונו ראו קרא הי צטס כללאל וכו' ישראל וקראי כלומר
 השנים לא הים נזרית אור לתחתיים לולא כי זיוון וקידש אותו הסי"ת לכך ואומר
 ראה והתקין לורה הלכנה ו"ל צ"ד וולת ראה ע"ד וי"ש הרעובין ו"ל צפסוק ורא
 אלפים את האור כי עוב כי הרלון צקיוס יקרא ראה טהור כענין וראיתי אתי דק"ל
 וכן וראו האש כי עוב הען לנחל טהור כענין טהור רואה אתי את דברי הרמון
 וכונתו ויאמר הנלך אל לדוק הכסן טהור אלה שובט העיר צט"ו וכן כאן אומר ורא
 אלפים את האר כי עוב טרלה צק"ונו לעד עכ"ד ו"ל וכן הענין כאן אינך ראה והתקין
 ו"ל חפץ וולה והתקין לורה הלכנה טהור צט"ו והם עינדים כחש"י ב"א
 יחפד ויהם חפלו ורלונו רגע יהו לאין :

ח אם החיל הנזכר לארץ צוקוס הכל יודיך כוונתו צפול אם לא חובר אלף עד
 אחר שהחיל אל צדך גדול דעה וכו' יגויר כל אלפא ציחא דאל צדוך וכו'
 ויחזור ויאמר וון הכל יודיך על הסדר על טבת ואפילו אם לא חובר אלף עד אשר
 שהחיל לאל צדוך כעיוות כל שלא חסם עדיין בא"י יולך הנזכרות לריך לחזור ולומר
 וון הכל יודיך על הסדר ודלא כמו טבת דאינו הורר לומר אלף לאל אשר טבת או אל
 הדון על כל הנועשים יען כי בלוח חנוכה הכל יודיך וכו' הוא לריך גדול צטבת דכאן
 כוונתם טבעה הילכות דצריחה הנפתחים ציוס טבת והם כיוונים צטטה פעמים הכל
 הנזכרים בצרכה זו להכל לשון היכל וקדר וקוס הרמז שלהם ופוסם צעור הכוונה
 על כן לריך להחיל וון הכל יודיך וכו"ל בק"ד לומר עיד עוב להחיל וון עושה וצורה
 (ט"ו)

פרשת בן איש חי תולדות

אח הכל והע"פ שהיבואו אליו ישנה ציור דחול וכבר חננה וי"ו נאמר שהפסיק ביניהם
 באוונת העליון לאח ולדריס וכו' יחד טוב וכו' לחוד לאוונת כדי להבדיל עם הכל
 יודק כי סגנון של טענה היבואו ונתחיל וכן הכל על וכו' את הכל ואחריו רנון של
 הכל י"ד :

ט היבא דאונר יולר דחיל ולא נזכר אלא עד שחמס הצרכה ליוולר הנאמר ות אינו ס"ג
 לונר הסדר של שנת אלא ג' נור צרכה אהבת עולם ועיין ש"ך דף כ"ח יע"ש וכל
 כיוצא לונר כל קדר הולר דקצת צהרור הלכ וגם הצרכית יהרסר צלב וכל שהוא
 צהרור י"ט צו חועלת ואין צו דין הפסק ולא צרכה לצטלה וכונ"ש צו"א :

י גם צרכה לריך לקמוך גאולה לחפילס ולא יפסיק חפילו לקד"ש וקד"ש וזכרו
 ויזכר שלא יעשה להפילל של חיל ולא עשה ידאג כל אותו שצו ויפסק צוועשו
 ואם עשה וההפילל הפלת חול וזכר באונלע הצרכה יגמור אהבה צרכה טע"ז בה
 ואח"כ חורר לשל שנת ואם היה קצור שהוא חול והתחיל לדעתא דחול ומיד כשאור
 היבוא אהבה נזכר קודם שאור היבוא חו"ל התחיל צל חול א"ס הוא בחפלת שחיות
 שא"ס ונתחלה באהבה אצל א"ס הוא בחפלת ערבית ונתחלה שנתחילים באהבה אינו גומר
 אהבה חו"ל אלא עקיים צל שנת כיון שזכר קודם שאור היבוא חו"ל אצל א"ס היה
 יודע וזכר שהוא שנת וכלא צרכה התחיל היבוא אהבה חפילו א"ס הוא בחפלת שחיות
 שא"ס פותחת באהבה אינו גומר אהבה חו"ל דחשציון ליה כעשה בחפלת שנת צין זו לזו
 שרי יכול לונר אהבה קדמת או אהבה אחר ולכן עתה יאונר חפך יגמור ושהו ליבוא
 טענה צהרור והתחיל צל חול וזכר אינו גומר הצרכה של חול אלא פסק ונתחיל
 צל שנת כי דין זה הו"ו לא נאונר אלא בחפלת לשם ולא בחפלת החזרה :

יא טענה וההפילל של חול צרכה ולא הזכיר של שנת א"ס הגיע לעושה שלום
 חע"פ שלא עקר רגליו חוזר לראש וא"ס לא הגיע לעושה שלום חע"פ שקיים
 הפלתו אינו חזר אלא לשל שנת וא"ס טענה וההפילל של חול ולא נזכר אלא עד אחר
 שהפילל ונוסף חע"פ ד"ט וי סכחצ שאינו חוזר להפילל שחיות של שנת וי"ו הנכון
 הוא להפילל ונתחלה שחיות כדן וי טענה להזכיר ר"ח צחיות וזכר אחר ונוסף שפסק
 הצרכה ז"ל להפילל ונתחלה שחיות וכונ"ש צרכה ועיין בית ונתחלה חיות ד"ע"ש :

יב א"ס צליל שנת וההפילל של י"ח צלצד ולא הזכיר שנת א"ס טענה ושלילה ליבוא
 צרכה וועין טענה ונא"ש ועל סוף י"א ולא חזר ונתחלה ולכן שלילה ליבוא
 עליו טענה צלחם שלו יולר י"ח צרכה וועין טענה וא"ס חלדס וקחפיק א"ס טענה
 וההפילל של חול חו"ל לאו אינו חוזר להפילל דאונרין וקחפיקא ההפילל של שנת כי חוננו
 של יום גורם דרתי חנפיה טענה הפלה וזכר להפילל חפילת שנת :

יג כשעווד להפילל שחיות אחר שאונר פסקו חלדי שפתי הפתח ופי יגיד החלחך
 יכין לקבל חוספת סגור של צחיות חיוס וכו' לקבל זה קודם שיתחיל צרכה
 חיות וכונ"ש צעור הכוונת וכהצתי בקח"ק וקצליאל שא"ס שכה לכין כונה חו"ל של
 קבלת חוספת חיוס י"ט לו חקרה לכין איתא בחתולת הפילת עוסק אחר שאונר
 פסקו חלדי שפתי הפתח וכו' :

יד בענינה של שחיות דקצת כשאונר חידה יוניס אותו קראח חין וקיימים זכר
 לנעשה צחיות ורק בערבית וז"ל חיונים זכר לנעשה צחיות וקפסר ונעשה
 חקידס חתן ע"ס לז"ס ע"פ סקד אך צרכה רבינו האר"י ז"ל לא נא"ש טענה
 ופוסק על זה :

פרשת בן איש חי תולדות ב

טו בשנת אוונר החין קדם הולאה ק"ת אחת הראת לדעת וכו' וחס' חו' פקוקים כנגד שבעה העולים לק"ת והאפטי"ר וציו"ט ודלגין ב' פקוקים ונחמילין ון יחי' ה' אלהינו עוננו ונחול אוונר ג"פ בלכד כנגד גי' העולים וכמו' בש"ץ והנוקסין וגרעין אין להם על ונה שיתעווכו ולריך כל אדם ליונר בריך שנייה דנאחי עלנא בעת הולאה ק"ת ון הסיכל צין בשנת צין ציו"ט צין ציוה"כ ובכסא אליהו בתוב שיאונר איהו גם ברה"ט ופני' שגם ברה"ט אוונרים כתר בקדושה ונוקף ולכן ולי' ליוונר נוקף סוף בריך כהרך וחרוך ונשאל"כ בחול אין שעס לאוונרו :

טז כשנולד אין ק"ת ון הסיכל פותחין אותו ונולדין אותו לכל הקהל ולריך שכולם יסתחונו לק"ת כשהוא פתוח אפילו נקיס ועף ויאונרו ואתה בתורה וכו' אל שדי אונת ונסה אונת וחורחו אונת והטעם כי החורה נחנה לנו ונעולם הצריאה ששם נולד ח"ל שד"י ושם קיד הצנים שה"ק שם אה"ה שנוקספו כ"ל וכ"ל פעונים אה"ה עולם וקספר אונת ולכן ונסה שחנה חונה על ידו ונקראת על שמו הכה וקספר שמו עולה ח"ל שד"י ואם האדם עיווד בעוקס שאינו יכול להפסיק בדבור יסתחונו בלכד וכליחי בקספר אחד שכתוב שם עוב סקהכל האדם בחיבה שיח' אוח ראשון שלם כונו אוח ראשון שצננו וכו"ס בשנת בשחרי"ת יסתחונו לק"ת שבעה השחשויות כנגד העולין וכן כל זמן יחי' השחשויות כנגד העולין לק"ת ונכון הוא :

והנה בשער הכותיה ופוסק ונהגו על רבינו הארי' ז"ל בהולאת ס"ת כך היא ונשק הס"ת ונלווהו ללכת אחריו כשנולדיו אותו ון הסיכל אל התיבה לקרות צו ונח"כ היה נשאר שם קנוך אל התיבה עד שיהיו פותחין את הס"ת ונולדיו איהו לקהל ואז היה נקחכל בהויות הס"ת ונשק ויהי איונר שע"י הסתכלות האדם ונקרוב כ"כ סיכל לקרוא האותיות היבב עי"ו נוסך אור גדול אל האדם ונח"כ היה חורר לנוקונו האשון ויושב שם ויושב עד קיום קריאה הפרשה ולא כאותם הכותבים לעיווד בקריאה ונש"ת ע"כ יע"ש ופה עירנו בגדלד כוהגין לפתוח הס"ת להראותו לקהל בעה שנולדיו ון האנה שכתובל בחיך הסיכל ופתיחה זו אינה נראית לכל הקהל ואח"כ נולדיו הס"ת לתיבה אשר צאנלע בית הכנסת ופותחין אותו ונולדיו לקהל בארבע רוחות התיבה שני פעונים בול"ו ונח"כ ונח"ס איה' על הכסא שבראש התיבה לקרות צו ונח"כ שנינונרין הקריאה סיגרין התיק ולין פותחין אותו להראותו לקהל בעה שנולדיו אותו ון התיבה להיכל כוהנה ונקיוות אחרים שוכר עו"ס ז"ל צרחה"ה ואחי' אונתי ונהג עירני שלא לפתוח פעם שנית הס"ת כשנולדיו אותו להיכל הוא ונהג יפה ונח"קן ע"פ הסוד יען כי ופוסק בדברי רבינו ז"ל בשער הכותיה דפתיחה הס"ת הוא יתגלה הארת החורה הכתובה בחוכו לחוף אל כל הקהל ונח"כ בעה שקורין בתורה אז יולא האור שכתובו לחוף שהוא פתוחה עלנה שנקראת אור וכתב שיד שם אה"י ח"ל ונח"ה האנה זו אינה נשכרת כך רק לפי שעה ונח"כ חורין ונח"עיו"ס צל"ס כנח"לה ולכן היתק אחר הקריאה קורין הס"ת ונח"רין אותו לנוקונו חיך הסיכל עכ"ל ונח"ה נראת ונהג עירני נכון שסיגרין אותו היתק אחר הקריאה וחו' אין עעס לפתיחתו אחר שעשו בקנינה רוח להשעלמות האורות צפנים :

יז בשנת עולין לק"ת שבעה חוץ ון האפטי"ר והס' כנגד תיבת נח"ס חוה סדר ועלמס על פי הסיד הששי גדול ונח"ס שיה' כנגד סיקוד והשכי' לו צועלס הוא השלישי שהוא כנגד הפארת והשלישי צועלס הכתן שהוא כנגד חסד ואחריו הלוי שהוא כנגד כלל ואחריו הסנוסי' שהוא כנגד הוד ואחריו השציעי' שהוא כנגד נלכות ולכן קטן

פרשת בן איש חי תולדות

עולה לזמין שבעה שביעי דוקא וצונחתה שבת קירין שלשה כנגד חצ"ל ובי"ט חנוכה
 הראשון כנגד כלל דמכונה וזש"י נגד כלל דבינה והשלישי הוד דמכונה והרביעי הוד
 דבינה והחמישי יקוד דמכונה וכמו צשער הכונות ולפ"ז ביו"ט החמישי גדול וכולם
 וכחצו הפוסקים סיוון לשלשה דמנחת שבת וז' והי פסוק יצרך הי וישנוד שחול שלשה
 תיבות וסיוון לעולים ביו"ט שהם חנוכה פסוק יאר ח' וגו' וסיוון לעולים בשחרית
 דשבת יאר הי פכיו וגו' וכל סקיוון לעולים של יו"ט שרם ששה פסוק ושנו את
 שני על בני ישראל עד כאן נשלים הלווי ותיבות ואני אזכרם אינם בכלל הלווי ועוד
 כיון דיש אהכ"מ בתיבת ישראל הכי נשלים כאן הפסוק דכל אחכ"מ נחשב סף
 בסיק כנודע :

יח העולה לק"מ יראה החלה וקום הקריאה ויקחכל צפוק הראשון שעתיד לקרות
 ואח"כ יבסא הכתב ע"י ונפה ויצרך זרכת הסורה ויסיך הנופה ויקרא ואחר
 שגור יחזור ויבסא הכתב צופה ויצרך זרכת אחרונה ויזרז צעת שונדך לאחיו צק"מ
 עלמו ע"י הנופה ולא בתיק ויכח שחי ידי אחת צעת הצרכה נולד זה ואחת נולד זה
 ויכין לכלול הסנאל ביו"ן ואחר שגורר הצרכה שלפניה ויסיך יד הסנאל ויאר אחו
 ציד יונין בלבד ע"י ונפה וכונ"ש רבינו ז"ל כל זה צשער הכונות וכחצו ע"ס ונרש"ו
 ז"ל דאין היצב לאחיו הס"מ צונטפתח אלף רק צעת קריאת הסורה בלבד שאלו ונתל"ס
 האורות העליונים כאמור אבל שלא צשעת קריאת ס"מ כנון שר"ך לתקנו או שאיחזו
 ללודך אחר אין כאן חוב לאחיו צו ע"י הנוטפתח יע"ש ונ"ל צשעה שהיא פוחז
 הס"מ להראות הכחצ להקבל ויורא שאינו פוחז צל"ה פרשה שקורין זה ולר"ך לגלול
 צו שנים או שלש דפ"ס דלר"ך לז"ה לאחיו ע"י הנוטפתח גם לפ"ד ונרש"ו ז"ל יען
 כי ונפוש דצב"י רבינו ז"ל דצעה שפותח הס"מ צהיכל כדי לקרות ונחג"ה הארז
 הפורה הכתיבה צחוכי לחון אל כל הקהל צקוד צקיעה השנית כנו' צשער הכונות
 ולכן לר"ך להזכר צזה ונאותה טעה וכן יזכר סס"ץ צעת שקורא צו בליצור ונשלים סדף
 שפתוח לפניו שלר"ך לנשודך הידיעה ודף נדף עד סיום הפרשה דלר"ך לס"הר קיאהו
 ציריעה ע"י הנוטפתח :

יט אם הוא באינלע ק"ש וקראוהו לק"מ אפילו שקראוהו צשנו לא יעלה אלף
 דוקא אם יודע צעלמו שיוכל לנעור הק"ש צדך הילוכו עד שיגיע אלף סק"מ
 ואם הוא עומד בצרכות ק"ש וקראוהו צשנו העליתי צקה"ק רצ פעלים צחצונה צק"ד
 שיוכל לעלות ועשיתי כו"ה ס"ק וכולם ונחפכים :

ך העולה לק"מ לא יסנוד עלמו על העמוד או על כסא התיבה וכן סחון הקורא
 זכר צך וצוה"ז לנחג"ס דחזון הוא הקורא יזכר העולה לקרות עם סחון
 צלחש שלא יסניע לאזניו והעולה אומר קודם הצרכה צרכו את הי הנוצוד והקסל
 עוכין צרוך הי וכיו ופה עירנו נחג"ס לנעור רצון צרכו את הי הנוצוד ויכין בצרכה
 אחרונה אשר נחן לנו תורת אונה זו תורה צבכת צומי עולם נטע צחוכינו זו תורה
 צצ"פ וישתלל האדם לצלות לק"מ לפניה פעם אחת צחודש וכל העולה לק"מ יעלה
 צדך קל"ה ויזר צדך ארובה ואקור לאדם ללאת ולהניח הס"מ פחות אפילו צין
 בצרה לצב"ה ונחוד דוחק שרי צין בצרה לצב"ה ואם קורין לאדם שסניע קריאת ס"מ
 צצית הסנקה זו כדי שילך ויעלה לק"מ אחרת צצית הסנקה אחרת נותר ללאת אפילו
 באינלע הקריאה כיון דג"ס הוא הולך לקרות צחורה וכ"ש היכא להציצור על צית
 הסנקה אחרת ונחניס עליו לצ"ה :

פתח

פרשת בן איש חי ויצא כא

כא

אכל צהוד י"ג חודש על א"ח חועיל עלייה הצן לנפטיר יחד טוב ונעלייה
הנעלים וכ"ש אס הוא ונפטיר בקרצניה הנוספים וכ"ש אס הוא ונפטיר
ז"כור ופרה ד"ח סהס דאורייתא :

כב

אחר קריאת התורה יתפללו ונוסף ויאמרו נוסח חכמה שהוא ניוקד על אלפא
ציהא בקדר ח"ר"ק ויקיפו חנשה תיבות בקדר אותיות ונלפ"ך ויש קידורים
שכדפס דברים יתרים על חנשה אותיות דונלפ"ך ואין ראוי לאונורם דאין גזע נעם :

כג

בחזרה בליצור יאמר קדישה כתר ובשאיור החזן תיבת א"ס יאריך זה הרבה
כדי שכל אדם יכוין אותה שעה לקבל תוספת נשמה של בחינת היום וקבלה זו
לריכה להיות בחינת א"ס דוקא לכן לריך הש"ץ להאריך זה בניגון ואם האדם עודנו
בעמידה בלחם ושומע שש"ץ אומר קדושה ישחוק וישמע וכוין בהרסור הלז בקבלת
תוספת נשמה בחינת א"ס ובשיאור פסוק שנוי ישראל בקדושה ונוסף יכוין לקבל עליו
למסור עלמו על קדוש השם ואשרי הזוכה לעשות קבלה זו באמת ובתמים ועליו
תבא ברכת טוב :

פרשת ויצא

ויקה

יעקב אבן וירינה ונלצה ויאמר יעקב לאחיו לקטו אצנים וכו' לריך להצין
וה רנו יעקב אע"ג דבצר זה שלקה הוא החלה אבן אחת גדולה יירינה ונלצה
דכוין דאמר ונלצה ונשמע דהיחה אבן גדולה ואח"כ אמר לאחיו שהם בניו לקטו אצנים
קטנים להתיחס על אותה האבן הגדולה או סווק לה ונשו יחד גל והלא דבר הוא
וה כוין לרנוח בכל זה וכו' בק"ד דירוע ישראל נקראו צהס אבן דכתיב ונשם רועה
אבן ישראל ופרטנו הטעם דנקראו אבן ונפני כי האבן אשר תנולאנה לנוטה בקרקע
ונדרס כף רגל הנה אפשר שתעלה לנעלה לנעלה שיצני אותה בכיפת הנוגד אשר ישב
הנוגד בתוכו ונולא עיוותה לנעלה ונראשו של נו"ך והוא הדבר אשר דבר הכתוב אבן
ונאקי הצונים היתה לראש פנה כן ישראל אשר ירדו לנגות לציור עניקתא והיו לנדרס
כף רגל אז יתעלו בתכלית ויתקיים בהם ונחנך ה' אלהיך עליון על כל גויי הארץ אך
ידוע לא גלו ישראל ונעשו נדרס כף רגל אלא כדי שיחסיפי עליהם גרים כי א"ח
לישראל צלי תוספת יען כי ישראל נקראו קודש דכתיב קודש ישראל לה' וכל קודש
לריך לו תוספת כי לריך להוסיף נחול על הקודש בכל וקיים ולכן יעקב אע"ג לקח
החלה אבן אחת גדולה הרנוות לישראל עלום שהם גוי אחד בארץ ואמר לציני לקטו
אצנים רנו גרים שלריכס להסתדל לקצץ גרים חנויד בכל דור ודור כדי להוסיף נחול
על הקודש כי זהו כזויו של קודש לעשות לו תוספת ונ החול צכ"ו ולכן השצת
שקראו הכתוב קודש לריך לעשות לו תוספת ונ החול הן צכניסתו הן ציליאתו .
א ונאחרין הפלת ערצית כדי להוסיף נחול על הקודש ולריך להוסיף ונן שהוא
ודאי לילה ופה עירנו בנדלדל יע"א ויהגים להנחין עד שיעבור שליש שעה
ונקריאת המוגרב וענ"ר אדוני אבי זלה"ה הים ונחוניר להנחין ח"י שעה ועכ"פ אין
נשאין לפחות ונן שליש שעה שהוא עשרים דקים אחר קריאת המוגרב כיון שנהנו בכך
ובתב הרב צרכ"י ז"ל שנולא צכתיי ונחנחו ז"ל צהס דצינו האי גאון ז"ל טוב שיחיה
האדם ונוסף ונאריך צעניית צדוק ה' המצודך לעולם ועד צאסוקי שבת ויעיל להללחה :
ב להנח"צם ז"ל ונ"ע ונן החורה לקדם השצת דצברים ציליאתו ולשאר פוסקים

פרשת בן איש חי ויצא

הוא וד"ס ולכן חקנו אנשי כנה"ג נוסח אהה חוננתנו לאווננו צתפלה וצוה
ונקיים האדם ונלוח ל' ד'ס השצנה צדצרים ואח"כ חזרו וחקנו חז"ל לקדשו על הכוס
וחקנו נוסח ירכה ההצלה על הכוס ונלמד אוננת אהה חוננתנו אשר אוונרים
בהפלה ולריך להסתדל להצדיל על הכוס ולחזור לחזיו כדרך שנתחזרין על ונלוח שהם
חוצה הגוף הע"פ שאונר אהה חוננתנו ורף אס א"א לו לנולח כוס להצדיל עליו אז
יולא י"ח צאהה חוננתנו שצתפילה וחז"ל קצבו ההצלה צצרכה אהה חין ופני טיס
לה דונין עמה ואס סכה ולא אונר אהה חוננתנו צ'אנלע הצרכה ה"ז סל אהה חונן
אס אונר צא"י ונזכר העפ"י סלא אונר עדין חיון הדעה ה"ז ונשלים הצרכה לונר
חיון הדעה ואין לריך לונר אהה חוננתנו שהרי אחר תפלה יצדיל על הכוס ולכן גם
צשווע תפלה לא יאונר אותה ורק יוסר סלא לעשות טוס ונלחכה אחר תפלה קידס
סיצדיל על הכוס אבל אס לא הזכיר טסס אלא כשאונר צרוך אהה חוכר הרי זה
יאונר וייד אהה חוננתנו וכו' על הסדר ויתחוס צא"י חונן הדעה :

ג הא דאווננו אס עעה ולא הזכיר אהה חוננתנו דאין לריך לאווננה צשווע תפלה סינו
דוקא אס הוא יודע ט"ס לו כוס להצדיל עליו אבל אס יודע שאין לו כוס להצדיל עליו
וגם לונחר לא יהיה לו הרי זה אונר אהה חוננתנו צשווע תפלה כיון ששכה לאווננה
צצרכה אהה חונן כדן ויי ששכה טלה צצרכה טסס"ס שאווננה צשווע תפלה ואס
גם צשווע תפלה טכה ולא אוננה לריך לחזור ולהתפלל כדי לונר אהה חוננתנו
ונפני שהוא חין לו כוס להצדיל עליו וי"ס יודע שגם לונחר חין לו כוס ואס
אינע לו כן צתשעה צאצ ששכה לונר אהה חוננתנו צאהה חיון וגם לא אונרו צשווע
תפלה חין לריך לחזור ולהתפלל כדי לונר אהה חוננתנו הע"פ שצבילה חינו מצדיל
על הכוס ונאחר שידוע היא סיצדיל על הכוס צוולח"י ע"צ ורק יוסר לונר צביל ע"צ
קידס עשיית ונלחכה צרכה הוצדיל צין ק דס לחיל צלל טס ונלכות :

ד כחוצ צוזה"ק פרשה צראשית ד' י"ד וצציקותח וצדלי צללותח ונצדלי על
הכוס פרחי ונחונן וכו' יע"ש וכתבתי טס צק"ד צהגהותי על הזיסר הכינה
שונגשים לאורה וזיקים צהדיגות ותחלה אוונרים הצלה צללותח דלתש וצזה נעקר
ונחלש כח הפניני של הנוצקין ואח"כ סיר של פגעים וצזה נעקר ונחלש כח האנלע
טלסס ואח"כ הצלה צקול אס וצ"ה נעקר ונחלש כח החינין טלסס ואז פרחי לגונרי
ואולי להו לונדצרה וכו' יע"ש :

ה צנוקים שרובם עוני טארץ ואין יודעים לונר אהה חוננתנו על פה ונלוח על ט"ץ
לונר אהה רוננתנו כולו צקו"ר כדי שיאונרו עונו או יכיונו לאונרתי ועין כף
הסיים סיי ל"א אוח טו יע"ש :

ו אוונרים ויהי כועס אחר הפילה הענידה של ערצית ונזאגים לכפול פקוק אורך
ימים אשציעהו להשלים הוננין וע"פ הסוד עכ"ן ויהי ינעם שאוונרים בכל ונולחי
טצנה היא עכ"ן נפלא וגדול ואלד כי היא כדי להונשך חוספת קדושת טצנה לתל ינו
הטצנע טצנה עד טצנה האחרת ועל כן מוננור זה של ויהי כועס לריך לאוונרו כולו
ונעיווד ולפחות האונר פקוק זה של ויהי כועס נעוונד ואח"כ טצנ ונעטעס הוא כי
הכינה עתה כדי לקצב אור החזרה ונן הציכה הנקרה נעטעס ה' ונאוד חוספת טצנה
ולכן לריך שייהי ונעוונד ועתה לריך האדם להכין עלונו לקצב אור חוספת הטצנה
צטעה ינוי הזול וצכן יהיה ונכלל והתקדשתם ותייחס קדישים טנריך האדם להתקדש
ציוני ה' ול ונקדושת הטצנה ודע כי טני ויני חוספת קדושת טצנה נחוסף ציים וסס

פרשת בן איש חי ויצא כב

הא' ע"י כונת התפילות של שבת וסדר ע"י כונת הסעודות וכנגד הנושבת תוספת קדושת שבת ליוני החול ונבחינה הסעודות לחכנו עיטין קעודה רביעית צוולא' שבת וכונתה היא להוסיף אור קדושת סעודות שבת לכל סעודות יוני החול וכנגד הנושבת תוספת קדושת שבת ונבחינה התפילות לחכנו אונוריס וזוור זה של ויהי נועם עמי

ורכן עוז שכל אדם יאונר צפיו קודם אנוינה ויהי נועם סריי ווכין עלווי לקבל אור תוספת קדושת השבת ליוני החול ולחקקט צעזע"י ציוני החול ומקדושת השבת כמו שלינו הי' אהינו בתורתו הקדושה והתקדשתם והייתם קדושים ויהי"ו הי' אור"ח שיעלה לפניך כאלו כונתי בכל הכונות הראויות לכון צום ודע דלע"פ סכהצו הפיקקים הפטענים דאין לוונר ויהי נועם כשחל יו"ט צאוולע הסצווע ויו"ט ע"פ סקוד לריך לאוונרו צכל ויולא' שבת וכונ"ט הרב חיד"ח ז"ל בצרכ"י ס"י רל"ה וכ"כ צט"ץ ד' ר"ח ע"ג וצקפר סק"ל כהצ ע"פ סקוד ראוי לוונר ויהי נועם אפילו צוולא' שבת שחל צמוס"ו וכן ראוי לעשות בצלנע לכת והנה פה עירנו בגדלד יע"ח היה המנהג ונקדושה דלא קלא לוונר ויהי נועם כשחל יו"ט צאוולע הסצווע והסילות לאל קודם כוונת סריי תקתתי צק"ד המנהג צכל צחי כנקיות אכר פה עירנו בגדלד לוונר ויהי נועם עד סוף הוונור צכל ויולא' שבת צאין הפרש כלל :

ז ענין קדושת וצא לליון סאוונריס צליל ויולא' שבת הכונה היא להוסיף הארת עולם האלילות אכר צקוד תוספת שבת אל עולם הצניחה כי שם צבחינה קדושת וצא לליון גואל וכונתו היא להוסיף תוספת הקדושה היא צצריחה כדי שתחקים כל ששה יוני החול עד שבת האחרת ולכן אין קדושת זו נאמרת צלילה אחרת זולת ויו"ט ופני דאין צדינו כח להוסיף הארת האלילות אלא צלילה הזאת ולא צבאר לילות החול וכונ"ט צצרי רציו האר"י ז"ל צבער הכונות ולכן לריך להזהר צם מחד :

ח לריך להזהר צכוס הסגולה צכל דצריס סכהצונו על כוס של קידוש וכחצ רציונו והרמ"ו ז"ל צבער הכונות ע"צ שלח להטיל וי"ט צכוס של הסגולה צסוס אופן יע"ט וכ"ל וי"ט צסוס אופן כונתו לוונר צין אס יניח הו"ט צכוס קוד"ט שניח ס"ין צין אס יניח הו"ט אחר ס"ין כשאר וצריגות וצין אס יערצ הו"ט צ"ין צחוק הללויה וחכ"כ יסן ס"ין צכוס :

ט לענין עלי צענויס ופוסר צצרי רציו האר"י ז"ל צבער הכונות וגואתם סתי אגודות הדק ט"ס לך וון שבת סהס וסולט"ס תקח ונהס עתה צליל וי"ט שלט"ה הדקיס כסריס ותריח צהס צעת צרכת עלי צענויס ולריך סיהיו שלט"ה הדקיס אלו קסו"ט קסר א"י ולגודה א"י ותכין להסאיר לך כח ונתוספת רמ"ן סנתוספו לך צצבת וזה נעשה לך עתה ע"י ג' הדקיס אלו צהרייך ונהס וכבר נודע דכל פעולות ליל ויולא' שבת סס כדי להסאיר חלק ונתוספת קדושת שבת ליוני החול הצא"ס וככו כ"ז צבער הכונות וכחצ צקפר כ"ו כסריי יוסוך וישאצ הריח צחיטונו שלט"ה הנושבת וסא"יות צזא"ז כנגד רמ"ן וגס עתה יכין ונחשצתו צכרצב תיבות אלו טהס ריח ניחוח אשה לה :

י יסר טיטול הדקס צצעת צרכה וריח צו כדך גדילתו ולריך סיאחזו ציונין וכסווא צעלנו ונכך על היבס דלו אוחז הדקס צצוולו לניך צצענת צרכס של הדקס יאחז הכוס צצוולו וסדקס ציונינו ואכר סיצרך וסאוי האס יסור הכוס ליונינו ויצך עליו צרכת הסגולה כי כל דצר סונצך עליו ראוי לאחז ציונין ואכר סיצך על

פרשת בן איש חי ויצא

הדקם לא יזקקו בארץ אלא ימים ארוח צחיקו או יונקרו לאחל עבדי ציחו וכחצו
צספר חיה לשונה הדקם של שבת לא יזקקו אחר מולאי שבת שיהיה עם הזבל
לאשפה אלא ילניענו עד שיהייבם ויכחנו צהקת החבור של לחוי שבת :

יא אם אין לו הדק יצרך על שאר מיני צמוים שיש בהם ריה טיב וחכשטי של
זסיצים שחולין הנסים בלוארם על הדלים ונתיחים צו צמוים שקיין קרנפיל
אקור לצרך עליו דום נקרא צמוים של ערום ואם צירך עליו צמו"ש לא ילא י"ם ולריך
לחזור ולצרך על צמוים כשרים :

יב הקנו ח"ל לצרך צורה נאורי האש צמו"ש זכר למה שנתן הקצ"ה דעם צאדה"ר
לחדש יליח האור צמו"אי שבת שלקה שתי אנבים והקישן צמו"י וילא נהס איב
ולכן יכול לצרך על האור שהוליאו ישראל עתה צמו"ש נאצנים וכיולא חוץ ונוילאי יו"כ
דאין נצרכים על זה אלא רק על אור שצבת דהחם יש עעם אחר לצרכם זו ועשית
שהדליקה נע"ש וכשארם דלוקה צמו"ש נצרך עליה אצל נר שהודלק צצבת עלונו כיון
דהילק צאיסור אין נצרכים עליו צמו"ש ואפילו הדליקו נכרי ללורך עלונו אין נצרכים
עליו נפטי שאם היה ישראל נדליקו היה עובר עליו וסרי זה דנו כנר שהדליקו ישראל
ואם צירך על נר זה שהדליקו ישראל או הנכרי צצבת לריך לחזיר ולצרך על אור
אחר ויהיו אם הדליק ישראל או הנכרי את הנר צצבת ללורך חולם שיש צו סכנה או
ללורך היה שהיו לריכים לנר אין זו נולאכה עבירה ונצרכים על נר זה צמו"ש :

יג נכרי שהדליק צמו"ש את הנר ונר של ישראל נצרכים עליו אצל אם הנכרי
הדליק את הנר ונר של נכרי אין נצרכים עליו גזרם שנוא יצאו לצרך על נר
שהדליק הנכרי צצבת וצדיעבד אם עבר וצירך על נר זה אין לריך לחזור ולצרך ואם
הנכרי הוליא אור צמו"ש נאצנים וכיולא והדליק הנכרי את הנר נז"ה האש שהוליא
הנכרי י"א דנוח לצרך עליו ויש איקרים ולכתחלה יש לחוש לדברי האוסרים ולא
יצרך אלא עד שידליק האשראל נר אחר נז"ה ויצרך על הנר שידליק הישראל וכל הלכות
אלו הם ונלויים הרבה אלא צעלי צמים שיש להם שפחות ונשרחים נכרים צציתם ודע
עוד דאין נצרכים על נר שנדליקים לכבוד צית הכנסת או לנחמת הנחיים :

יד היה הנר בחוץ הכלי שקירין פינר ואפילו בחיך כלי זכייית אין נצרכים עליו
עד שיראה גוף שהצבת ננוש צלי הפסק ולכן אפילו אם הנר גלוי ונופיע אור
הרבה בכל נקום ורק יש צני אדם עומדים צלילו ואינו רואה את שלהצבת הנר אינו
נצרך ואע"פ שרואה את שלהצבת הנר לריך שיתקרב לאורו צבלי סיובל להכיר צין נעצב
נדינה זו לנעצב נדינה אחרת שנודתם וכנוחם שום וקומא לא יצרך וכחצו צספר
חורה לשונה אע"פ דנון הדין כל סיובל להצחין צין נעצב לנעצב קסאי לצרך וי"ע נלום
מן הנוצמר שיתקרב אל הנר ציותר סיגיע לו האור צסופע נרובה :

טו כשיצרך על הנר יכוף ראשי אלצבעותיו הינכים אל תוך כפו ויהיה הנודל נכוסה
חחה הארצב אלצבעות ויהיו נכפפים לפני הנר ולפני האדם עלונו ולא יעשה
כאוחם הנוהגים להקחכל צאה רי האלצבעות צהיותם פשוטים צלתי כפופים וגם לא
יעשה כאוחם הנוהגים לשום פני האלצבעות זקופות כנגד הנר ואח"כ כופפים אוחם
ולא כאוחם שנהפכים פני הכף כלפי הקוקע ואחורי האלצבעות שהוא נוקם השפרכיים
כלפי נעלם לשוים וככו כל זה צדברי רבינו הא"י ז"ל ואעפ"י דנחיר לצרך על נר
שונון או של חלצ וי"ע שם הקוד טוב לצרך על נר של טעוה גם יותר ככון לצרך על
אצוקה דסיינו שתי נרות טעוה קלועים יחד וככו צונגני רבינו האר"י ז"ל צשה"כ ופי

שהצדיל כבר לעלמו וחרור ונצדיל לאחרים אע"פ שיוכל לצדק להם זריחה ההצדלה לא יצדק להם זריחה ונצדיל האש דים פלוגתא צום וקצ"ל א"ל יצרכו הם :

טז כל אוחס שהש"ץ ויבליחם י"ח יחנו עיניהם זכום צטעה הנזכה ולא יחזו מנוקומם עד שיצמוד הש"ץ זריחה הוצדיל גולה ולא כאוחס הצורים אשר דרכם להקטנו אנה ואנה דפיניה ללכה וללחא זה פונה ללבוש ומעליו זה פונה לחפס אחר צנו או אחר הצירו ללכה ענו וינאל וקצ"ל דעהם ועיקר זריחה ההצדלה לאין שומעין אוחס כולה :

יז וי שפוח אזכור כבודו ואינו יכול לשמוע זריחה המצדיל הש"ץ ואין לו יין להצדיל עליו הרי זה מוסכל ודואה זכום היין שצד ש"ץ ואוור זריחה המצדיל כולה ואע"פ באין אוחס הכום צירו צעה כדחק שאני דזה הכרס גדול והמצדיל יטהה הכום ואין לריך להטעם לאחרים ואם אינו יכול לשתיהו יעעמנו ועט וישפחו אדם אחר שכיון עליו ומוכנין לשפוך ועט יין ונחביק על כארץ להימן עיב זה ישסה אחר שתייהו שיפחירו צו דבר ויעט יקדם שיפוך יעביל ראשי אלצעייתו באלו השורין ויעצרים על ונלחו לחציב מורה :

יח כיון שהגיע קפק חשיכה אסור לאכול או לשתות עד שיצדיל ואם היה יושב א"י ואיכל ונצט"י והשכס לו לריך להפסיק ומותר שיצמוד כרלנו ואם הפסיק והשפיל ערביה אפילו אם עדיין לא חשכה אכור נאכל ולשתות עד שיצדיל כיון שהשפיל ערביה והא לאמריקן צהים י"ט ואיכל דקצע עלמו לאכילה לאינו לריך להפסיק היינו דוקא אם החמיל קודם חלי טעה לחשיכה אבל אם החמיל חוד חלי טעה אז אסור לאכול כשיגיע קפק חשיכה עד שיצדיל וי"ט נהיה שאל להצדיל באלמע רקעודה או באלמע השניה ועוס דים פלוגתא אם יצדק צפה"ג על כום ההצדלה או לאו וכן י"ט פלוגתא אם לריך לחזור לצדק על האכילה שיאכל אע"פ כשיצמוד קעודה :

יט אם לא היה יושב ואוכל אלא רק היה יושב וצוה דקצע עלמו לשתיה צלצד כשיגיע זמן שהא קפק חשיכה לריך להפסיק ואסור לשתות עוד ויש צני אדם שעושים קעודה שלישיה ונוגרים צציתם ונאים לטייל צציתם אחרים צעודם צהוד קעודהם ויוצאים עומים צמציצה לשתות דוקא ואין אוכלים עומים ללריקן אלו ליזאר כיון שהגיע קפק חשיכה שלא ישחו עד דלע ללא נאקרה ששהים מדינא אלא רק ציין ובכר ושאר משקין אבל מים מותר איהו יש ויחזירין צום מעצם א"ז :

ך אם נמסכה קעודה עד אחר חשיכה ונמר קעודהו ונולה לצדק צהמ"ז אם דרכי המיד לצדק צהמ"ז על הכום יצדק גם עתה על הכום אבל בקפק חשיכה אפילו אין דרכו המיד צצהמ"ז על הכום יצדק עתה על הכום ועיין חיי אדם כלל ח' אות כו ושאר אחרונים ובקמ"ק וקצ"ל אל כחצהי ד"ס חייני צדרכו המיד לצדק ער הכום צקעודה שלישיה אבל וי סדרכו לצדק המיד על הכום צקעודה ושניה אבל צקעודה שלישיה אין דרכו לצדק על הכום אינו וצדק עתה וכן וי סדרכו לצדק המיד על הכום צקעודה שלישיה אע"פ שאין דרכו לצדק המיד צקעודה ראשונה ושניה ה"ז וצדק עתה וכחצהי עוד לאפילו וי שאינו נהנה המיד אם נולה לצדק אין גוערין צו דים לו על יום לסמוך ועיין אליהו רנ"א והוספה שנה ושאר אחרונים :

כא אע"פ דנדינא מותר לצדק מיושב ואלדנא מר"ן צשה"ט כחצ שלריך להצדיל ויש צו וקפ"ד דכיון שהאחד פיטר את הצירו יש להם לעשות קביעה ומעומד לא היו קביעות ומורה ז"ל צהגמ"ס הוא דכחצ דמצדילין מעומד מ"מ מלינו ש"ס

פרשת בן איש חי ויצא

ונקמות שהם קצלו הוראת ור"ל ועכו"ז כהגו להציל ועמוד שעמודים שה"ן וכל
הקהל כולם לכבוד הו"לך הוא השבת הקדוש שנו"ם אותו ודוך לז"ה ועמוד וכן
נוהגים בעירנו בגדלד יע"א לעמוד כל הקהל בשעת ההצלה ועי"ן כף החיים סי' ל"א
אות ל"ח וקטעתי בעמ"ק תוב"צ אין נקפידין ונצדילין כפי מה שז"מנן זין עומדין
זין יוסזין שאין נדקדקין בזה :

כב חע"ג דאיכא פלוגתא בענין ההצלה זדן הנשים קי"ל להלכה דהנשים יכילים
להציל לעלון ולא עיר אלל גם ניי שהציל בצי"ת הכנסת ויל"א י"ח יכול
להציל להם וכאשר פעלה כן להלכה הגאון חיד"א ז"ל וכן נוהגים פה עירנו בגדלד
וייהו כ"ל דאם האשה ידעת לצדך טוב שתנרך וחצדיל לעלנה דאין הנשים צני סומכה
לשנווע הצרכט ונהחלה וע"ס ופי הוצדיל :

כג נאכס ילל הצדיל צליל ונולחי שבת יש לו זמן להצדיל עד סוף יום שליטי ויל
יצדך אלל צפה"ג על הי"ן וברכת הוצדיל ויהיו ברכת הוצדיל יאמר צלי סס
וונלכות משום דאיכא פלוגתא בזה ולכן כיון שעברה ליל ונולחי שבת ולא הצדיל על
הכוס יאמר ברכת הוצדיל צלי סס וונלכות ורק יהרהר סס וונלכות בלבו והצדלה דיו"ט
אין לה חשלונין לכל שעברה הלילס של ונולחי י"ט אין לו עוד זמן להצדיל :

כד אסור לעשות ונלחה קודם שיציל והשו"ס לר"ך להדליק נר להצדלה כיון
שאמר חתה חונכתו בתפלה מותר להדליק הנר ויהיו יש אוונ"ם חע"פ
שאמר חתה חונכתו עכו"ז קודם שידליק הנר יאמר ברכת הוצדיל צלי סס וונלכות וכן
ראוי להיירוח וכן יעשה אפילו אם לא התפלל עדיין או אם שכח לומר חתה חונכתו
שיאמר ברכת הוצדיל צלי סס וונלכות וידליק הנר ואלדס יתן דעתו על משרתי הציה
להזהירם צדך ואין מדליקין הנר צו"ש אלל עד אשר קדים תחקבל :

כה נקומות ההלכה שבתקני עליהם ארבעה צרכות בהצלה ונחמיל הסדר שלהם
ונלוטט לנעלה והוא לסיינא טבא לעשי"ת הסדר דרך עליס לרמוז דגס האדם
צעקיו יהיה הלך וגדול ונוהגים לומר פסקים של וי"ן לך וכ"ו כל אחד בצדו לצדו
אך רבינו האר"י ז"ל היה ונהגו לאוונרם צעת ההצלה על הכוס ונהגו ג"כ לומר כל
אחד בצדו ק"ל פעמים אליהו הנביא זכור לטוב פעולה נקפר ד' היצות אלו ארבע
מאות להכניע ה' כוחות של קט"א צקוד הכתוב והכ"ז עשו צא וארבע מאות אי"ס עמו
ובקפר תורה לשונה כחוב כונה באוניתה אליהו הנביא זכור לטוב כו"ש כי אליהו עם
אות סי של הנביא הם אותיות אל הוי"ו כקדרן ואותיות נבי"א נקפר ק"ג כוננין
סס ק"ג שווננו המרכסה ושונ"ת אל הוי"ו נקפר אוכל שמוה נוסך הוונן ואותיות
זכור נקפר הוי"ו דידיין ואהי"ו דיודין ואותיות לטוב נקפר סכור הוי"ו ואהי"ו
יע"ש ונכהגו של עט"ר אדני אבי זלה"ה לומר פח"ת אליהו זכור לטוב קודם שיאמר
ק"ל פעמים אמו וכן אנהגו נוהגים עתה בציתנו דבר צעתו מה טוב ומה נעים ודרכנו
לכסול פסוק ואונרסם כה לסי וכ"ו שעה פעמים כנגד שעה קלוות והיקוד כליל זמן
וי"ק להושיך ווננו שפע שלום לטעת ימי החול :

כו לעולם יקדר אדם שלחנו צוולחי שבת בלחם ונשנה ואפילו שאינו יכול לאכול
אלל רק כזית ללוות השבת ציל"תו וכבר כתבנו לעיל כי להושכת חוקפת
קדושת שבת ליווי החול ונצחית הסעודה עושין סעודה רביעית צוולחי שבת
ונוכחים בה כדי להושיך אור קדושת שבת לכל סעודות ימי הקול וכמ"ל וכנפוס
צדצני רבינו האר"י ז"ל יש ונשתדלים להציא על השלחן לאכול איזה דבר מדם וי"ן

פרשת בן איש חי ויצא כד

פרי או ויין ונרקחה וויני ונחוק שלא אכלו ונונו בשלם קעוודו אוחו סיוס וועלעט
גדולה שאללה ונחצו קצב וזיא נקראה על עס דוד העי"ה לכן אומרים קודם נעילה
אחיקו קעוודתא דנהיננותא דא היא קעוודתא דדוד ונלכא ונסיחא ואומרים פיוטים
הסייכים לדוד העי"ה בחוף הקעוודת גס בשביל ליווד ועסק תורה ונחוק קעוודת זו על
כן ונחגנו לומר פתיחה אליהו זכיר לנו עוד הפעם בחוף קעוודת זו וגם כי סוף
הנצטר טוב על ונלכות ונסיח צן דוד שיצא צ"א ולכך אכחנו אומרים צנכות
השפטרס שנחכו הי אליהו צאליהו הנביא עבדך ובמלכות צית דוד ונסיחך ואנחתי
צק"ד אליהו ונפטר צין ודוד העי"ה ונפטר י"ד לירוף שניהם הוא חיצה כד"ב וז"ש
צמסלי י"ב רבים יחלו פני כד"ב וכל הריע לאיש ונחן פירוש הכל נלפס ונחתיים
לראות פני כד"ב סס דוד ואליהו שהם י"ד כ"ב אך דבר זה תלוי באחדות ובלקחה
זהו כל הריע שהוא אחדות שייך ישראל רעים זע"ה ועוד תלוי באיש ונחן כנ"ס
ונחן צקטר שהוא ונחן הלקחה וז"ל ונכבדות עמי כד"ב כלומר ונכבדות עמי היא תלויה
בכד"ב שהם דוד העי"ה ואליהו זכיר לנו :

כז כחצ צנחצ"ר צסס ספר סכוכות ישן דאין ראוי להחצק צנלכסה שאינה אוכל
נפס או צתורה א"ה עד אחר שיעשה קעוודת רביעית דמולאי שצת וכחצו סאחרונים
ז"ל שלא יסיר צנדי שצת ונעליו אלא עד אחר קעוודת רביעית ונחנה עד אחר ארבע
צעות ויאמר צצה"ז ונגדול צוא"ו ועיין כף החיים אות כ"ט יע"ש וכ"ל אע"פ שנחכו
לה שיעור עד אחר די צעות היינו לנוח ונן המוצטר אבל אם נאכס יוכל לקיימה
עד הלית לילה דהא כחצ רבינו ז"ל בשער הכוכות דעד חלי הלילה אינה הולכת קדושה
השצת ולכן הוציר שלא לומר ודוי צנולאי שצת קידס חלות לילה :

זכר ויי שאינו וקיים קעוודת רביעית נחצב לו כאלו לא קיים קעוודת שליטת
לכבוד שצת דאז נחצב לו שאכלה בשביל קעוודת הלילה לכל אדם דרכו כל
לילה לאכול ואין זה לכבוד שצת ולכן אלו שונתעניס הפסקות חקור להם לעשות
הפסקה צמ"ש דחקור להשענות צליל ונ"ס ועיין כף החיים ונ"ס צום ואם יהיה האדם
אכיל ונחונת חולי ואינו יכול לקיים קעוודת רביעית עכ"ל יסדר שלחנו צנחונות ופירות
ויאכלו צני ציתו והוא ג"כ יעשה עונסה ונן השלחן כפי יכלתו וכחצו הנקובלים יש
עלם באדם שאינו נחנה ונחם אכילה אלא רק ונן קעוודת רביעית דמי"ס ועלם זה נשאר
קיים צקבר ואין שולט צו קצנן והוא נקרא נכס"י וגם נקרא צחאל ואנחתי צזה ונח
כי שלשה שעות של עלם חנ"ה סס ר"ח לצ"ן וסס ק"ח שלשה שעות שהם ישראל יעקב
יס' ונחם העלם יצנה הגוף צחחית הנחיס זהו יהיה לישראל דוקא הנחונר צסס
ואחס הדצקים צה' אליהם חיים כולכם סיוס :

פרשת וישלח

ויאמר אליהם אל יעקב קום עליה צית אל וכו' ועשה עס ונחצו לאל סכראה
אלך הנח נודע דקצלו רז"ל שא"ל הקב"ה צזה ליעקב אע"פ שכל הלעזר
הצא לו צעני דונה היה צעצור דאחר נדנו ונחעכב צדרך ללא לורך ועל כן א"ל
ציוסר לעלות צית אל לקיים נדנו ונחם יקח האדם ווסר גדול לעלמו שאם יעקב
אע"פ צחיר שצצרות נענש כ"כ על אחר סכר סכר צפיו ולא הגינה עליו דקחו
להלילו ונן העוכס כ"ס וכ"ס שאר אדם שלריך להסונר ולהסור צעניינים אלה שלא יקל

פרישת בן איש חי וישרה

בדבורו סיוליא מפיו בענייני הקידש ולכן שלמה המעיז אומר בקהלת א הצל על פיד ולבך
א ימחר להולא דבר לפני האהים כי האהים צעונים ואהם על הארץ על כן יהי דברך
מעשים כאשר תדור נדר לאהים א תאמר לשלמו וכי א תתן לה פיד לחטיא את צערך
ואל האמר לפני העולך כי סגנה היא וכי והכינה לחינו דומה דבורו של קדושה
לדבורו בעניינים של חיל דעניו מול פהם לרכי נופי וצנינוי אס האמר לעשות ולא עשה
אין עליו דין והצנן אך בעניינים של קדושה אס האמר דבור בעלמא לריך לקיים וכן
ארז"ל חטיאכו לגבות כמטיאכו להדיע ועל כן לריך לשקול היעצ הדק בכל עניינים
של קדושה ואל יבהל אה פיו ולבו כל ימחר להוליא דבר לפני האלהים וני לנו גדול
ועקב אע"פ לאע"פ שקיים נדרו נענש על איחור סדר :

ו ננוו בדברי חז"ל שדרשו צסקוק מוליא חשלך ודבר דבר שלח יהיה דבורך של
שבת כדבורך של חול לאע"פ שפשו דבריהם ק"י על שבת וחיל ממש נמו
עוד לפי דרכם מוקר זה צניעם לשונם טקובל כמה פנים ללמוד אותנו בזה שלא יהיה
קל בעיני האדם דבר טקדושה למחר להוליא מפיו דברים שאין צאים לדי קיים
ופועל כאשר דרכו להוליא מפיו דברים של חול ואע"פ שהם לצטלה שאינו מקיים
אס לדין דברים אלו של קדושה שוים עם דברים של חול יען שאס האמר היום אלך
לפרדס אלך למרחץ אקנה חפץ פ' איכל דבר פי וכי"ל צ"ה ואח"כ יחס ולא קיים
דבריו אן עליו דין והצנן למעלה צעונים אך אס האמר אלך לצהני"ד לו למקום מליה פי
או ללמוד פרשה זו וממחר זה פיק זה חייב לקיים דבורו ואס לא קיים יהיה עליו
דין והצנן צעונים וצניע יע"ש וכונ"ש רז"ל האמר אקנה פיק זה נדר גדול נדר לחלפי
ישראל וידע כי עניי הקדושה כולם נכונים צעם שבת מפני שהם דברים השייכים
לעו"ב הנקרא שבת וכל עניינים הגופניים נכונים צעם חיל ולכן ארז"ל לא יהיה
דבורך של שבת כדבורך של חול :

א כתיב גמי שבת וכבדתי מעשות דרכי ומוליא חשלך ודבר דבר ודרשו חז"ל שלח
יהיה דבורך של שבת כדבורך של חול ולא מצייח לומר לחבירו לעשות לי עסק
פלוגי דאקור בזה ונאם לחמירה מועלת לעשים דעמי לחמירי אז חבירו עושה העסק
למחר אלא אפילו לחמירי ודבור שאין בהם חועלה כגון שמדבר על עלמו ואומר דבר
פלוגי מעשה למחר דאף אס לא יאמר צפיו סנה הוא עשה למחר אהי דבר אפ"ס
אקור כל שאומר על עשיית דבר שאסור לעשותו צענה ואפילו אס זה המעשה אינה
מלאכה לאורייתא אלא אקורה מדברי סופרים ג"כ אקור לומר שבת לעשות למחר
ואס הוא דבר מליה כגון שאומר צענה שרולה לכתיב למחר ק"ה או הפילין ומחוס
וכי"ל בזה יש מחירים נאם דחפלי שוים הם ויש איקרים דק"ל לא אמרו חפלי
שוים מותרים לדבר צעם צענה אלא דוקא אס יש לריך למלה בואו דבור אכל
לומר למחר לכתיב הפילין ומחוס אין לריך בואו דבור דבין אס אמר בין אס לא
אמר סנה הוא עשה ממלה למחר ולריך לחוס לדברי האוקריין ויהו כהב הרב תוספת
שבת ז"ל דאס מחמירא טמא יתשל בדבר שני לרתי נפשים דהוי כנדר כוונ"ש
ציו"ד ק"י ר"ן :

ב אס לריך לחבירו או לחוס גוי לשכר צו"ש לחוס מלאכה אקור לומר לו צענה
בא חללי לערב דחטיב בזה כאלו נודבר עמו צפירות לשכרו כיון שצמח צדעתו
לשכרו ואמר לו בלשון לויי סיבא חללו לערב אכל אס אינו אומר בלשון לויי אלא
בדרך שאלה שא"ל סנחא בעיך שצנח חללי צערב מותר אע"פ שום מבין שלכך

פְּרִשְׁת בֶּן אִישׁ חַי וַיִּשְׁלַח כָּה

לו לַשְׁכָּרו לַמַּלְאָכָה :

ג וַיִּחַר לְוֹמֵר לַחֲבִירוֹ לַכֹּרֶךְ פְּלוּנִי אֲנִי הוֹלֵךְ לַמָּדָר וְכֵן וַיִּחַר לְוֹמֵר לוֹ לֵךְ עִמִּי לַכֹּרֶךְ פְּלוּנִי לְוֹמֵר כִּיֹּן שְׂחִיִּים הוּא הֵיךְ יִכַּל לֵיכַךְ אִם הֵיךְ צוֹרְנִיִן צַדִּיק פִּירוּס שְׂוֹרִי קוֹכִיחַ סָכַל אַחַךְ מוֹצְלֵעַ חַדִּיק שְׂעִיעִים אֲוֵיחַ וְאַרְבַּעַת עַפְחִים סָל חַבְרָתָה דַּעִיב יִכֹּלִים לֵיכַךְ כּוֹחַ פְּרַסְאִיחַ חַבְרָתָה וְאַעִיִּי שְׂבָחוֹת לֹא הֵיךְ צָחוֹתוֹ סָבַת צוֹרְנִיִן אַעִיקִימוֹ לְאוֹתוֹ כַּכֵּךְ אֵיךְ הַדְּבֹר כַּכֵּךְ וְכֵן כֹּל כִּיּוֹלָא צוּם שִׁים לֵךְ הֵיךְ לַעֲקוֹתוֹ הֵיךְ יוֹכַל לְוֹמֵר לַחֲבִירוֹ שִׁיעֲשֻׁכוֹ לְוֹמֵר וַיִּהְיֶה זֶה־כֵּךְ פְּלוּנִי לְסוֹן שְׂכִירוֹת סָלָא יֵאוּר כְּשִׁבִיר לֵיכַךְ לְמַקְוִים פְּלוּנִי אִו כְּרַכַּז לְמַקְוִים פִּי עַל קוּס אִו צִקְרוֹן כִּיֹּן דְּלִיךְ צְסָכִירוֹת אִו כְּפִיבָה הֵיךְ צְסָבָה צְסוּס אִוּפִן וְכֵן אִם יֵשׁ לוֹ דְּצִרִים וְוֹקְלִים צְוֹקוּס אַחַךְ אִקְוִר לְוֹמֵר לְאַחַךְ שִׂיבִיחַ לְוֹמֵר וּפְנִי שְׂהַם אִקְוִרים לַעֲלֵטַל צְסָבָה וְאַקְוִר נִוִי לְהַחֲשִׁיךְ צְקִיק סַחֲסוּס כְּדִי שְׂוִיחַר לֵיכַךְ עַם צְלִילָה לְהַצִּיחַם וַיִּהְיֶה כְּתָב הַרְבַּ הוֹסַפְתָּ שְׂבַת דְּפִירוֹת שְׂאִיכַס וְוֹקְלִים אִפִּילִי שְׂהַם רְחוּקִים הַרְבָּה צְעִינן סָלָא הֵיךְ אַפְסָר לְהַצִּיחַם צְסָבָה וּמַחַת רִיחוּק כְּמַקְוִים וַיִּחַר לְוֹמֵר לְאַחַךְ לְהַצִּיחַם לוֹ לְוֹמֵר כִּיֹּן דְּלִיךְ אִקְוִר צְסָבָה גוֹרַם לוֹ לְצָבְחִי יְצִיחַם הֵיךְ כִּי אִם רִיחוּק הַמַּקְוִים הוּא הַוּוֹנֵעַ יְצִיחַם הֵיךְ וּלְכֵן וַיִּחַר לְוֹמֵר לְהַצִּיחַם לְוֹמֵר :

ד אִפִּילִי צְסִיחַת דְּצִרִים צְעִלִים שְׂאִיךְ צְהַם זֶכֶר עִשִׂית וּמַלְאָכָה כֹּלֵל אִקְוִר לְהַרְבּוֹת צְסָבָה כְּדִי סָלָא יֵהִיֶה דְּבֹרֵי צְסָבָה כְּדְצוּיִן צְחִיל וְצִנִּי אִדַּם סְסִיפּוֹרִי מַעֲשִׂיחַת וְכַוְנֵיחַת וְדְצִרִי חַדוּשִׁים עוֹנֵג לְהַם וַיִּחַרִים לְסָפֵר צְסָבָה אַבְלִיךְ לְהַם לְהַרְבּוֹת צְסִיחַת אִלוֹ וַוִי סְחַסְקַב עַל וּמַלְאָכָה צִיּוּס סָבַת לַעֲקוֹתָה צְחִיל אִיכָה וְהַצְרַכְתָּ כִּיֹּן שְׂחַסְבַּ עֲלִים צְסָבָה וְכַוְנִי צְחַסְמִל וְעִיִּין כֵּךְ הַחִיִּים דִּךְ רִיחַ :

ה אִקְוִר לְסַסְבַּ חַסְבּוֹתִיִן צִיִן חַסְבּוֹן הַעֲתִיד לְהִיּוֹת צִיִן חַסְבּוֹן סַעֲבַר כְּבַר אִלָּא סְלִרִיךְ לְהִיּוֹת לוֹ עַתָּה לִידַע אִוּתוֹ כְּנִיִן כּוּיב הוֹלְאָחִי עַל צְנִיִן פִּי צְסָכִירוֹת הַפִּיעִלִים וְהוּא עֲדִיִן לֹא עָשָׂה חַסְבּוֹן עוֹנֵס קוֹדֵם סָבַת וְלֹא יִדַע אִם וַנִּיבַע לְהַם עוֹד אִלְלוֹ אִו כּוֹחַ יְגִיעַ לְהַם עוֹד וּלְכֵן אִקְוִר דְּמוֹלָא יֵשׁ לוֹ לִירֶךְ עַתָּה צוּם חַסְבּוֹן סְסִיחַ וּמַחְסַב אַעִיִּיפ סָסוּחַ כְּבַר עֲבַר וְאַעִיִּיפ סַעַחַת צְעַקוֹתוֹ חַסְבּוֹן צִיִּי לְצִיִן עֲלֵנוּ וְלֹא סְאִיכוֹ חִיִּיב לְהַם כְּלוּם עֲכִיז הִרִי קוֹדֵם הֵיךְ וַנְּחַפְקָה וְעַתָּה כְּחַצְרֵךְ לוֹ וְנוֹלָא יֵשׁ לוֹ צוּם לִירֶךְ וְאַקְוִר וְכֵן אִפִּילִי סְהוּא לֹא הֵיךְ לוֹ לִירֶךְ צָחוֹתוֹ חַסְבּוֹן כֹּלֵל סַכְבַּר עָשָׂה חַסְבּוֹן עוֹנֵס וְרַק חוֹזַר וְחוֹסַב הַסִּיבֵּלָה סָל חַצְבִּין סִינְסָה כְּדִי לְהוֹדִיעַ לְאַחֲרִים שִׁים לְהַם לִירֶךְ צִידִיעָה זֹו שָׂמַם הַם רוֹלִים לַעֲקוֹת צְנִן כּוֹחַ וְרִלִיכַם לִידַע כּוֹחַ לִירֶךְ לְהַם הִרִי זֶה אִקְוִר אַבְל חַסְבּוֹתִיִן סַעֲבַרוֹ שְׂאִיךְ לִירֶךְ צְהַם כֹּלֵל לֹא לוֹ וְלֹא לְאַחֲרִים וְרַק הוּא וַזְכִּיר אִוּתָה צְסָבָה צְקִיִּשׁוֹר דְּצִרִים צְעֵלֵנֹא וַיִּחַר וּלְכֵן וַיִּחַר לְסַסְבַּ כּוֹחַ סְאִים חַבּוּחַ הֵיךְ לוֹ צְסָבָה סַעֲבַרַם וְכּוֹחַ וּמַחַת סָלַח לְעִיר פִּי וְכּוֹחַ דִּיכִיִּים הוֹלִיחַ עַל צִיחַו וְכִיּוֹלָא צוּם דְּצִרִים סְאִיךְ לִירֶךְ צְהַם עַתָּה לֹא לְהַם וְלֹא לְאַחֲרִים אִךְ לִירֶךְ לִיחַר סָלָא לְהַרְבּוֹת דְּצִרִים אִלוֹ וְכַתָּב הַבְּאִיךְ חִידִיל זֵיֵל צְוֹרַתָּה צְאֻלְבַּע אִוּת קַמִּיחַ הַבַּם דִּישׁ וַחֲתִיִּים חַסְבּוֹתִיִן סַעֲבַרוֹ יֵשׁ אִקְוִרִיךְ וְסוֹנֵר כַּפְּסוֹ יַחַסְק וְהַם וְהַן לוֹ יֵהִי דְּרִי וְזֵה יֵצֵא לְדְצִרִי הַגּוֹרַם לַעֲתִיד עַל כֵּן יַסְחוּס הַפְּתַח וְיִצֵּב לוֹ יַעִיִּשׁ :

ו אִקְוִר לְוֹמֵר לַחֲבִירוֹ כַּכֵּךְ וְכֵן קַחֲתִי סַחֵךְ זֶה אִו כְּלִי זֶה אִם יוֹדַע חַסְבּוֹתִי סְרוּלָה גַם הוּא לְקַחוֹת וּנְוֵנוֹ לְזֹו יֵשׁ לוֹ לִירֶךְ לִידַע עַדִּךְ חַסְפֵּךְ וְדְצִרִי זֶה אִלוֹי צִיִן אִישׁ לְרַעְסוֹ צִיִן אַסָּה לִיעוֹתָה לְכֵן לִירֶךְ לְהַזְכִּיר צוּם אִחַ הַסְּסִיכַם אַבְל אִם אֵיךְ לִירֶךְ לְחַצְבִּיר צִידִיעָה זֹו הִרִי זֶה סְקוֹר דְּצִרִים צְעֵלֵנֹא וַיִּחַר וּמַחַת סְדִין וּלְכֵן וַיִּחַר לְוֹמֵר

פרשת בן איש חי וישלח

כ"כ פולחתי בחטונה וכ"כ פולחתי בצבין וכיולא צום ואקור לדבר דבר
קזכר צו לערו :

ז פעמי סובות וכיולא וכן אגרות שכבר קראם אקור לקרות צהם ואפילו לעיין
צהם אקור והרי הם מוקלים דאקור לטלטלם אבל אגרת שלא קראם עדיין ולא
ידע וזה כחוצ צה מותר לבתתם ע"י גוי ולעיין צה דקויה ים צה דברים טהם לרכי
הגוף ואם ים צחובת פחקאות של חסבותות לא יעיין צהם כלל ואגרת זו החדשה
דאזכנו מותר לקרותה היינו לעיין צה אבל לא יוליא דברים ופיו אם הם דברים של
טעם ונחן ואחר טיקראנה פעם אחת סוב אקור לעיין צה פעם שנית אלא ילכענה
צנוקס אחר דלא יעסית אללו מוקלה ונהגו שלא לקבל האגרת ויד הכרי הטובה
צצנת אלא אוננים לו טיכחנה ע"ג קרקע או ע"ג השלמן דחוטטין טעם ערם
טיעמוד הכרי לפוס ינוול הישראל האגרת וידו ונוולא הישראל עושה הכלה ואקור
מד"ס אף צום"ז טים אוננים דאין לנו דין כה"ד וכמו"ש הגאון ר"ז צט"ע קע"ף כ"ח
ועיין ב"ק החיים ד"ק כ"ט :

ח ווי טרולה לזון אורחים לטעודה צצנת וכחצ טווחם וטע"ש לזוכרת כדי שלא
יטבח לקראם צצנת וכן אצי טצן או סחתן טווחן אורציו וקוציו לעליית ט"ח
צצנת וכחצ טווחם וטע"ש אקור לצעל הטעודה עליו או אצי טצן וסחתן לקרות
צכחצ ז"ז צצנת דגזרו חז"ל טע"א יחוק טם אחד וון הקרואים אשר ניחם עליו טא"כו
דולה לקראו וגם גזרה טע"א יקרא צטטרי דטיועות אבל טע"ש מותר לאחז ולעיין
צכחצ טרטינות של טנות טאנטיס טהם כדי לקראם דאין טי"ך צו גזרה טע"א יחוק
ואט"ג ד"ת צים וט"ס טע"א יקרא צטטרי דטיועות אט"ה נהגו העולם היתר צום
טע"ש קרא וט"ך כחצ טום טנות טווחניס דטטי"ז לרכי וליה ולא גזרו צום
וט"ס יקרא צטטרי דטיועות ויהו אחר טהטלים טע"ש ונלכחו וקרא צו טווחניס
אקור לו לקרות ולעיין צו עוד צצנת וכן ויה טנהגו טהט"ש קרא צצית טכנסת כחצ
הכחצ של טכטווח וטקוני העיר טוכר"זין הצ"ד ופרנטי הקהל וט"ס דלרכי רבים
טטי"ז לרכי ונל"ה ואחר טכר"ה לא יקראו ויעיינו צהם עוד צו ציום :

ט כל דבר טאקיר לישראל לעט"ו צצנת אקור לומר לכרי לעשותו ואפילו ברנו
ואפילו טא"כו רונה לו דברים אלא רונה לו צידו צחיה טנועה יאפילו רנו
לכרי טיאור לכרי אחד לעכצ הכרי צצנת צצציל סחוב אבל מותר לומר צחול
לטופו הכרי ודוע לא עכצ הכרי צצנת טעברה אט"ס טוצין וט"ך דכ"ו טיעכצנו
צצנות הצאים אם יזנון אז לעיר ויהו וי טים לו ח"צ אלל גוי ונדע לו צצנת
צילך וון העיר ואט"ר שלא יטוב עוד מותר לילך צצנת לקבל פני הוישל טיפריענו
דצנוקס טקידא לא גזרו אך אם לריך לסצי"א אט טע"ה לפני הוישל לא יעלפל הטער
צידו אלא יק"ט עמו גוי והוא יטלטל הטער ויכאנו לטושל ואם אט"ר לעשות גם
טקוצלנא ע"י סגוי טנה ויה טוב ואם לריך לעבור צכטינה קטנה אט"ג דהרצ טיי
אלס ז"ל כחצ צחיה דא"כא טפקד צרו"ט אם לא יעציר ים לטחיר כ"ל דלא אריך
לסרות כן ידא וטער צכטינה צצנת אוט"א ונלח"א וי"ט צזה חלול טהם לפני סגויס
ועיר ים צום אקור וט"ס ונלח"א העין דטרוחה טוטצ טיכרל לעייל וטיי"א דא וט"ך
דינא דקוצלנא :

י אם סגוי טיה חפוק צצית האקורים צצציל יכודי טחיי"צ לו מותר לומר היסודי
למישל לקבל ערבות אחר אבל לא יאמר לו טיכחצ ז"ח צערכאווה אבל אם הוישל

פרשת בן איש חי וישלח כו

ועלנו כחצו חין לחוס וזה דוקא כהיכא ש' צ' ל' ידי פקידא אצל אס ליכא פקידא
אסור גם אסור לעכב נכסי ראוונן ציד שמועין צעצת :

יא אס יש לראוונן על אדם אחד פוליק'ה שבאה לו ועיר אחרת על אדם אחד
לזמן ידוע וזה האדם שבאה עליו הפוליק'ה לא פרע ציון הפרעון ואם ראוונן
לא ילך ציוס שבה לצית ועד של התגרים לעשות פורתיקה'ו לא יוכל לחצוע המעות
וון כוחצ הפוליק'ה הגה שורס הדין צוה הוא אי ליכא פקידא כגון שזה שבאה עליו
הפוליק'ה אינו אנווד ואפשר שהוא וסובר ג'כ אז ווחר לראוונן ללכה לצית ועד
התגרים להודיע הענין ויציא גוי אחד והוא יקח את הפוליק'ה צידו ויראנה לראש צית
ועד התגרים והוא לא יאמר לו סיכוחו לו פונתיקה'ו אלא הוא יעשה מדעחו צודאי
וא' אפשר שלא ילך הוא כלל אלא הכל יעשה ע'י נוי הגה ויה עוב ואם ליכא פקידא
כגון שזה האדם שנתחייב צפוליק'ה הוא אנווד צודאי יפרע אח'כ אסור לישראל
לעשות דבר זה בצבת אע"פ שעי"כ יאבד כח זכות שי' לו צ'ו הפוליק'ה על אדם
הכותב חוה :

יב אס צא לו כתב צתי"ל גר'ה' ציוס שבה והגוי לא יעקור אותו לישראל אלא
עד שיחתום צחוה שלו על נייר הקבלה שיציא לו כנהוג העלתי צס'ד צס'ה'ק
כצ ברכית ד' קמ'ו שייה' אלא ישראל מוונן ונוכן חותם צס'ו הכחוצ ככתב ישמעאלים
או כתיבה אחרת צאופן שאין צו כתיבה אשורית וכשיציא לו הגוי את הפלגרא'ף קודם
שיעקרו לידו יניח לישראל לפני הגוי את החותם שהוא צסתיקה'ו וצ'ו מצינ מעלנו
ויקח החותם ועל הקרקע ויחתום צו את נייר הקבלה וילך לו :

יג אס צא לו אגרת חמונה ווחר ליתן אותה לככרי לפתחה וצלבד שלא יאמר לו
הפתחה אלא מוקרה צידו והוא מצינ מעלנו דבר זה ויפתחנה וי"ח אס לא
סצינ הגוי דבר זה לפתוח אותה מעלנו ווחר לומר לו אין אני יכול לפתוח אגרת זו
צצבה כדי שיצינ הגוי ויפתחנה כי צענין זה של פתיחות האצת יש לדדים לתקל
צרמו והכי נהוג :

יד אסור ליתן מעות לככרי עע"ש לקנות לו צצבה וכן אסור ליתן לו פקונטי"ח
למכור לו צצבה אצל אס לא א"ל לקנות או למכור צצבה אלא כהן לו צי"י
החול צתס' אע"פ שזה הככרי קונה או מוכר צצבה ווחר וצלבד שיקלץ לו שכר ערסו
כדי שיח' הנכרי לדעתה דנפשי קעציד וס' דסתנו צקלן צניתן לו צתס' ואינו אנווד
לו צצבה היינו דוקא צהיכא דאפשר לככרי לקנות או למכור זה ציוני החול אצל אס
א"ח לו לקנות או למכור אלא דוקא צצבה כמו מקוונות ש'וס השוק שלהם הוא ציוס
שבה דוקא אז אפילו אס אנור לו צתס' ולא הזכיר לו יוס שבת ואפילו שקלץ לו שי'ע
מימה החול אסור כיון דא"ח לקנות ולמכור זה אלא צצבת הו"ל כאלו אנור לו צפירות
לקנות או למכור צצבה ואע"פ שצתס'ק רצ ברכות החרתי צבה'ג צנותן לו צתס'
ואינו מוכיר לו שבת לא החרתי צזה אלא צעצור לוכך גדול מאל שסשול'היה מוכרה
מאל דצבר זה שאס לא יעשה כן ילא לו נוק גדול ולכן סוכתי עס על דעת המתינים
צבה'ג צהיכא דקלץ ואנוור לו צתס' שאינו מוכיר שבת כלל אצל צלתי לוכך גדול
ומאל חין להחיר כי רצו האוקרים :

והנה פה עירמ צנדלד יע"ח מאל ענין כזה שהוא לוכך גדול מאל ששולמיס
מכאן לעיר אחרת צספינה של אס לכוונת כסף או זהב והספינה שולכת
ציוס שני והקפעה"ן אינו מקבל לכוונת אלא רק ציוס שבת כי ציוס ראשון הוא אי"ד

פרשת בן איש חי וישלח

שלו ונס בערב שבת לא יקבל מפני שאותו היום הגיעה הקפינה ויש קומרים ישראל
שלמיכין לשלוח לרעות נספך לבגדא או לבנוני ויש להם לורך גדול מאד וזה מפני
שהם נזכרו פוליקים על הפקיד שלהם בבגדא או לבנוני ואם לא ישלחו לו לרעות
הכסף ילא להם נזק גדול סיחזיר הפוליקים או יש עוד לורך אחר גדול מאד על כן
גם צוה יש להחיר שינקור ישראל את לרור הכסף ציד הגוי שישלחו בקפינה של
אם ויקלון לו סכר טרחו צוה ולא יאמר לו שישלחה צוים שבת אלא יאמר לו שישלחה
בקום ואע"פ שהוא ירע שזה ישלחה צוים שבת כי א"א שיקבל הקפטאין לרעות
אלא רק צוים שבת עכ"ז כיון שהוא לורך גדול מאד שילא לו נזק אם לא ישלח הלרור
באותם קפינה יש לקמוך על הנותנין צוה וגם יש לך יותר להקל צוה דשואל יהיה
עבוב לקפינה שלא הלך אלא צוים שלישי ואז הקפטאין ירע שיקבל לרעות צוים שני
או יולד אופן אחר שלא ילעוך הגוי להוליך הלרור בשבת אבל צלתי לורך גדול
כזה אין להחיר :

טו גוי שקנה סחורה וישאל וצא ללקחה בשבת ונבית ישאל אפילו ציט ערוב
חסיר כדי שלא ישקדוהו שנוכרה לו בשבת וכן ה"ם חנונים או גוולים ששכר
אללם לשאה לו ונשאות וערב שבת דאסור להניחם לנא לציהו בשבת להוליח הנושאות
אע"פ שקלן וככרי אדעתיה דנפשים קעציד עכ"ז אסור מפני שהסד לאושא ונלחא :

טז השואל ונחצירו דבר בשבת ואינו ונאמינו יכול להניח ונשכון אללו אך יניח
הנושכון בקום ולא יאמר לו דפירוש הילך ונשכון זה דזהו כמעשה גול ד"א
שואל ייכי ונאכל ונשקף או ונבוב שהם ללורך השבת אבל שלא ללורך השבת אסור
להניח ונשכון שדומה לנקה קנין בשבת :

יז דבר שהוא ונלחה ונן החורה אסור לומר לגוי לעשותו בשבת אפילו ללורך מלוח
אבל דבר שאסורו מד"ס ונחיר לוותר בשבת לעשותו ללורך מלוח וללורך חולי
אפילו חולי שאינו כולל כל הגוף ואינו סכנה אצד ויש ונחירין ג"כ בנזקוס הפסד כגון
לעלעל ע"י ככרי סחורה ונזקלית הכפקדת בגשמיים ויש לקמוך על דבריהם
בהפקד גדול :

יח אע"פ שהררור נעסקו ונחיר יש ה"הור דאסור ונדיח כגון שנהלך בשבת
שקדו או בנזקוס של עסק ונלחה שפושין שם פועלין שלו בחול כדי לנחות
זה לריכה טדוה או נזקוס הונלחה אחר השבת ואע"פ ששם אינו נדבר כלום צו צוים
אלא רק ונחש-בלצו ה"ז אסור ונדיח יען כיון שע"פ אעשה ההליכה בשבת לנזקוס
שאין לו לורך צו צוים השבת ונכרה ונלחא ש"לך לנחות להזמין דנעו דבר שאסור
לעשותו בשבת דלל"כ ונן לורך יש לו בהליכתו שם צו צוים וכן ה"ם אם ונע"ל צעיר
בנזקוס דשכיח שם כוסים וחמורים או בנזקוס קפינה או קרבות לנחות א"חיה קיס
או קרון או קפינה הערבים לו כדי לשכרם לנחיר דנכרה ונלחא דנעבור זאה הלך
לע"ל שם דבלח"ה לא היה הולך לע"ל שם דגם בכ"ג איכא אסורה אע"פ שאינו
נדבר ואינו ע"פ צו צוים דבר האסור לו וכן כל כיו"ל צוה :

יט אע"פ דנדיחא אם יושב בנזקומו ונחירור נעסקו ונחיר ונחיר ונחיר עינן שבת
מלוח שלא ישב צוה כלל ויהא רואה צע"כ כאלו ונלחכו עש"ה ויפנה לבו
וכל עסק של חול דהשעה לריכה לכך לדבק ונחשבו צקיני לעורר אהבה ויראה בשמחה
דגם וכ"כ סיכא דאפקר טיפיהם לו ונחיר הררור לבו בנעסקו ערדה לב או נכוד דאגם
לקל לריך לסיחור לו זה בשבת כי לריך באמה להיות השבת לנחות מנחות שלום השקט

פרשת בן איש חי מקץ כז

ונתנו וכמו' צחקד לאזכרהם ז"ל יע"ש :

פרשת וישב

בפרשת זו לא כחצת הלכות בשנה שניה יען כי דרכי לדרוש בפרשה זו בהלכות חנוכה בכל שנה ושנה .

פרשת מקץ

ויאמר אליהם ישראל אביהם אם כן אפוא זאת עשו קמו וזוורת הארץ בכליכם והורידו לאיש ונחמה ונעט לרי ונעט דצט נכאל ולוט צננים וסקדים וכסף ונשנה קמו צידכם וכו' וכו' צק"ד דידוע צירורים של צצרת הכלים הם שחי צמינות הא' הם צצמינת היל' אמרונה והא' הם צצמינת וכו' דשנא קדישא וידוע דשחי צמינות אלו ישנם צקוד היושר וצקוד העיגולים ולז"א קמו צטעס שחי פשעין רנו לצחי' היושר וצחי' העיגולים וזוורת הארץ הם צירורים השייכים לצחי' ה"א אמרונה שנוכינת צטס ארץ ועיד ב"כ והורידו לאיש הוא צמינת וא"ו דשנא קדישא ונחמה הם צירורים ששייכים לו והצכיר טסה וויכס לרי ודצט וכו' כנגד טסה קלוות טצו ואמר עוד וכסף ונשנה קמו צידכם הכונה כי צכל צירור וזוכרה טיהיה צו ועל ידו הוושכה אורות חדשים חסו וכסף ונשנה ואלה הכסף המוטצ צפי אונחמותיכם חטיצו צידכם פירוש את הכסף הוא הצירור אשר צרחהם והעליהם לנעלה צגלגול הקודם אז ר החיזוקו וטצו אורו מן השמים צפי אונחמותיכם הוא צגלגול זה חטיצו אורו עוד הנוט אל מקומו וצקטו צידכם ע"י חוספה חיקון ונחש אולי ונשנה הוא פירוש טניחם צו מקודם באיזה חסרון שנעשה צו דלכך הוטצ עתה מן השמים צניף טלכם צנוד הגלגול עוד הפעם כדי להטלים חיקונו צחוספה ורובה ועיי שלימות חיקון הצירור אז את אחיכם הוא ונטיח צן יוסף קמו טלח ישרג ע"י אנומילוס חרשע וקונוו טצו אז האיש הוא ונטיח צן דוד טצוכה לשלימות החושטה טסה כרנח"י כי יקה גם יחידה ול"א האיש דחיינו איש ה"א כלומר צעל החושטה ואל שדי יתן לכם רחמים לפני האיש הוא ונטיח צן דוד הטז טחזכו לרחמים גדולים ציוני וכמו"ש וצרחונים גדולים אקבלך וטלח לכם את אחיכם אשר הוא אליהו זכור לטוב ואלה צמיון הוא ונרעה"ה טסוא צן יונין טסוא צקו טלח טסוא גם יונין גם הים כולו ואלד החקדים צקוד ודאל אורו כי טוב וידוע ונ"ש רז"ל לעתיד יבא ונרעה"ה ללמדנו חורה ויהיה אליהו זכור לטוב ונחורבנון טלו ואני טופרים דלם קדמאה כאשר טכולחי וקודם בהש"י צגלגול אדעה"ר טכלתי עתה לטע"א קרי צם טיכלתי הש"י צצח"ק וכ"ף צצח"ח טאעטש פועל יולח לאחרים לנחש כאשר עשה והאלילים כרות יכחון לחקן עולט צולכרות שדי :

נמצא ע"י הצירור שנעשה לנילוי הקדושה של צצירת הכלים וכיולח צהם מוכרח טנילד ונוטיף אורות חדשים וכאשר ציארנו צנו"ב וכסף ונשנה קמו צידכם וצם פירש ענ"ר חרב ונ"ר אצי זלטה"ה רנו ונאמר רז"ל צגמורא צצילה ונאן דלית ליה ווקלס איה ליה נולד ונאן דלית ליה מוקלס ליה ליה נולד כלומר ונאן דלית ליה ווקלס הם ניילוי קדושה טנפלו צקליפות טנקראים ווקלס טסוא טורה לצרנס ולהעלותם איה ליה נולד טסוא יכול ע"י להוליד נשמות חדשות ואורות חדשים

וואן ליה ליה ווקלם שאינו ווצר כ"ק הווקלים צקליפה ליה ליה נולד עכ"ד דפני"ח
ולכן לריך האדם להזהר בהלכות ווקלם בשבת כדי שעי"כ יהיה לו כח לצרר כ"ק
שם ב"כ נקראים ווקלם ואז יהיה לו כח ונוילא צבולד להוליד כשמות בשבת הנולדים
ונח הצידור ושאי"כ הכשול צווקלם בשבת לא יהיה לו כח לצרר כ"ק הווקלין ודה
כנגד ודה ואז ונוילא אין לו כילד :

א הלכות ווקלם ונולד בשבת רצים הנה ואזכיר פה ווקלחם צס"ד והוא כל כלי
שנולחכו להיתר דהיינו ויוחד לחשני"ש הנויחד בשבת כגון כוס וקערה וכיוצא
בהם ווחר לטלעלו אפילו שלא לל רך גיפו או וקיונו אלא ללורך הכלי עלונו שחושב
עליו שלא ישבר ויגבז ונוטעלו להלכיעו אבל שלא ללורך כלל אסור לטלעל קום כלי
אע"פ שנולחכו להיתר ודלח כהרצ חוקפת שבת וחס"ל דכתבו כוסות וקערות וכיוצא
ווחר לטלעלם אפילו שלא ללורך כלל דהעיקר להלכה הוא לקצרת האוקרים וכן כראה
דעה אר"ן ז"ל ולכן אדם היושב על השלחן פעליו קערות וביקות וסבין ונולג אכור
לטלעל אחד וכלים אלו ונכאן לכאן אם אין לו לורך טלעלו זה כלל כי אם רק ידיו
עסקניות הם צעקם שלא ללורך כיון דאין לו הפרש צין אם קערה ז"ו ונוחה צלד זה או
צלד אחר אבל אם יש לו לורך צכך צצוה יהיה סידור השלחן יפה יותר חשיב זה ללורך
וכן אדם יושב צחד ז"ה ושלח אה הושרה להציא לו כלי ונחדר השני ואז"ך נולד וכלה
שיציאו לו כלי אחר או כגון פעעה השליח ולא הציא לו אוחו הכלי ושלחו עוד הפעם
אסור לטלעל כלי החשון להחזירו לחדר ראשון אם אין לו לורך צזה כלל משום שוירת
הכלי דאין לו הפרש צין אם ישאר הכלי ונוח כאן היום צין אם יחזירוהו היום לחדר
ראשון וכן כל כיוצא צזה .

ב צכלים וחפלים אבל ויני אוכלים וושקים וכל ויני ספרים שווחר לקרות
בהם ווחר לטלעלם אפילו שלא ללורך כלל ואפילו שלא הזונוים לא צדיבור
ולא צנוחצבה נוי ווחר דלח גזרו חז"ל למגדל ונלחח שלא יטלעלו אלא צכלים וחפלים
אבל אוכלים וושקים וספרים לא היו צכלל גזרה זו ווי"ו ווחר לישא הסבין צחיקו
אף כשהולך לצית הסכנה צעיר שיש צה עירוב אע"פ שאינו לריך לסבין צצית הסכנה
אפשר שילערך לה אחר טיאל וצית הסכנה דלח אכרו חז"ל טלעלו שלא ללורך אלא
כשאין לו לורך צזה כלל כל היום אבל אם לריך להשתנות צו בשבת והוא נושא אללו
כדי שיהיה ווכן ונזונון לו כשילערך אליו חשיב זה ללורך ושרי וויהו אם אחר סגנון
קעודה שלישיה ואין דעתו לאכול עוד והוא הולך לצית הסכנה וצעי"י כדי להחפלה
עצמה אסור לטלעל הסבין צחיקו דהא אין לו עוד לורך צה צאוהו היום סכנר קרב
הערב ורק אם נושאה כדי שלא חגבז שרי וכז"ל ועיין ונחלית השקל קי"י ש"ח
ס"ק נ"י יע"ש :

ג החפלין אסור לטלעלם ואם רולה ליטב צנוקונו או כדי שלא יעכפו אז שאר
ציון שרי לטלעלם ואם יש לו כים שיש צו צילית וגם יש צו כים חפלין וצא ציוס
שבת להוליא הליצית וילח ענוי גם כים החפלין יטלעל החפלין ע"ו ליטב צנוקונו
ויטב צנוקונו וצנובילה אסור יש פלוגתא ויש להודיע כצרתה הנוחין :
ד כלי שנולחכו לאסור ר"ל שוויחד לנולחכה האסורה בשבת אינו ווחר לטלעלו
אלא רק ללורך גופו כגון קורנכ לפלוע צו אגוזים וקדרום לחחך צו דבלה או
ללורך ווקונו דהיינו שלריך להשתנות צנוקוס שאוחו הכלי ונוח שם ואז ווחר לו
לטלעלו ושם ולהכירו צכל ווקוס שירלס אבל שלא ללורך גופו או ווקונו אלא ונוטעלו

פרשת בן איש חי מקץ כה

ונפני שירא פן יצטר או יגבז או ונחמה ללל אסור ואע"פ שאמרנו ללודך ונקומו
 ונטלטלו ונחיהי בכל ונקים שירלה עכ"ל אם היה נוטלו ציד זו אסור ליתנו צדך הילכו ציד
 שניה דזו ונקרי עלטול חדש וכמו בפוסקים ז"ל :

ד קדמה או שאר כלים שנוצלים צו אע"פ לפעמים נוחים צה פירות ונשתמשין
 שאר חשונים של היתר לא ונקרי כלי שנוצלו להיתר דהדין הוא שהולכין צהם
 אחר רוב השמיטין יכיון דזו הקדמה רוב השמיטה הוא ונלחמה האסורה צצבת אין
 ונטלטלין אותה אלא רק ללודך גופה או ונקומו אצל אם היא ריקניה ונטלטלה ונחמה
 ללל או כדי שלא תצטר או הגבז אסור ועיין ונש"י ק"י ש"ח :

ה סכין של שחיטה או של וניה או אונול של ספרים וסכין של סופרים שנוצרו
 לחיקון הקלמוסין כיון שנוקפדין שלא לעשות צהם חשונים אחר אסור לנטלטלם
 אפילו ללודך גופן ונקומום ואפילו תחזין צדן עם שאר סכינים אסור לנטלטל סדן
 אע"פ שהוא צקים לאסור ולנוחר וה"ל לקורנן של צשונים שנוקפדין עליו שלא
 יהלכלך אצל אם יחדם לכל אחד ואלו הנזכרים ונערצ צבת לנלחמה היתר ונחר וכן
 כייר חלק אם הוא חסיד ונאל שהוא ויוחד לכתוב צו אגרות דוקא ואין ונשתמשין צו
 חשונים אחר לכדוך צו איזם דבר דינו ככלים סג"ו ואסור לנטלטלו :

ו כל ונאכלים שאסורים צהנלם כגון צטר צחלצ וענלה וכיואל שאינו יכול
 להאכילם גם לכלצים אסור לנטלטלם אפילו ללודך גופן ונקומום וכן ה"ל ציין
 נסך אפילו קהם יינם גאסורין ונד"ס דכל אלו ונקלים ונחמה גופן ואסור לנטלטלם
 צכל אופן אצל ונאכלים שאסורים צאכילה ונוחרים צהנלם כגון צבלות וטרפות או צטר
 עוף צחלצ וכיואל צזה כיון שהם עומדים להאכילן לכלצים ונחר לנטלטלם כשאר ונאכלי
 צהנול וצילה שכולדה צצבת וכן הלצ שחלצ צצבת ופירות שחלצו צצבת וכיואל צזה
 קהם עומדים לנאכל אדם שאסורין לאדם צו ציום צלצד אע"פ שיכול להאכילם לכלצים
 או לנכרים כיון שאין עומדים לכך אלא לאכילה אדם אחר צבת הרי זה אסור לנטלטלם
 צצבת אפילו ללודך גופן ונקומום וכן ה"ל עצל שאסור לאדם צצבת ונחמה שאינו
 יכול לתקני צצבת כיון שהוא ווכן לאדם כי היכף אחר צבת ונחקרו ואוכל אותו ה"ל
 ונקלה ונחמה גופו ואסור לנטלטלו צשום אופן ואע"פ שאסור תיקומו צצבת אינו אלא
 ונד"ס וניסור דבר שנושך אסור אכילתו לאדם גם צחול כגון חדש אע"פ שיש לו היתר
 לאדם אחר ונחר לנטלטלו ללודך ונקומו או ליתנו לצרי וות או לנכרים כיון שנושך
 אסורו לאדם זונן הרצה :

ז כל דבר שאין הורת כלי עליו ואינו ונאכל אדם ולא ונאכל צהנול כגון אצנים
 ונעשות וקנים וקורות ועפר וחלה וקנה ועיקה והנות ובעלי חיים וכיואל צצברים
 אלו ואפילו שהוא דבר שראוי להשתנות צו דבר המותר צצבת כגון אצנים שראויין
 לפצוץ צהם הגזים ולרעות שראויין לכקות צהם כלים וכיואל צזה כיון שאין הורת
 כלי עליהם ה"ל ונקלה ונחמה גופו ואסור לנטלטלם אפילו ללודך גופם ונקומום ואם
 יחדם לנטלטלם לאיזה חשונים ה"ל חור-ד הורת כלי עליהם אע"פ שהם כצדים וגדולים
 הרצה שרדיך להם עשקה צבי אדם לנטלטלם :

ח כלים שעומדים להסורה אע"פ שאין רגילין להשתנות צהם שום חשונים ה"ל אם
 אינו ונקפיד עליהם ונלשתנות צהם אין להם דין ונקלה לאוסרן צלטול יען
 כיון דאינו ונקפיד ונלשתנות צהם הרי זה לא הקיף דעתו ונחם לגנורי ונלשתנות צהם
 אצל אם ונקפיד עליהם ונלשתנות צהם חשונים אחר כדי שלא יפחתו דוניסם ונחנם

פרשת בן איש חי מקץ

לאור הרי אלו ומוקצין ואקורין בטלעול אפילו ללודך גופן ונקוונן וכ"ש ללודך עלונו
והחנה ללל כיון דמקפיד עליהם וגם כחכס לאורר ויהו כלים העומדים לקחורה ודמיהם
יקרים אע"פ שלא כחכס לאורר אקור לטלעולם אלא"כ יחדם וצבעיי לתשמיש וכחכבי
פקידם ואוכלין ומקפין אע"פ שמויחדים לקחורה ולא הזמינם וצבעיי לא צומחצנה ולא
בדיבור ויותר לטלעולם :

ט דבר שאינו כלי אלא שיש עליו תורה כלי ונחמה שראוי להשתחוש בו איזה תשמיש
צטנה כגון גיזין של לוד שראויין להקפוד ולצטנה עליהם וכיולא צ"ה אם הכניקם
לאורר לקחורה ציטל תורה כלי ונעליהם ואקור לטלעולם אע"פ שאינו ווקפיד עליהם
ולתשתחוש בהם אלא"כ הזך ויחדם לתשמיש לעולם :

י כל הכלים שנצטרו אפילו שנצטרו צטנה ויותר לטלעול צצניהם אם ראויים לטום
ומלכה כגון לבקות צהם החציה או פי הפך וכיולא אצל אם אין ראויים לטום
ומלכה אקור לטלעולם ואם נצטרו צוקוס סיכולין להזיק כגון שסם כלי זכוכית ויותר
לפכות טצצרים כדי שלא יזוקו צהם אך צצרי כלי חרס שאין מוקפין להדורם עליהם
אקור לפנוחה ואע"פ צצרי אדם דוקים עליהם ועי"כ ונשתצרים יותר עיי דריקס אין
צכך כלום כי הוא דבר שאינו נחכוין והא דאמרין דוותר לטלעול השצרים אם ראויים
לטום ומלכה היינו דוקא כלי שנצצר כולו אצל אם לא נצצר כולו אלא רק חתימה
מונו ועדיין הכלי נשנוט תשמישו הראשון אין חתימה זו של השצר וותרת בטלעול
אל"כ היא עלמה עדיין ראויים קלה לתשמישה הראשון אצל אם אינה ראיה לתשמיש
הראשון אע"פ שראויים לתשמיש אחר כגון לבקות צה כלי וכיולא הרי זה אכור
לטלעול דמקרי נולד כיון דנצצרה וון הכלי צצנה עלמו ולכן אם נצצרה צחול או נו זר
לטלעול צצנה אם ראיה לטום תשמיש אע"פ שאין ראיה לתשמישה הראשון ואע"פ
שעתה צצנה אין לו לודך להשתחוש צה עכ"ז כיון דהיא ראיה לחמה תשמיש וותר
לטלעול רק אם זקס לאשפה וצבעיי אקור לטלעול צצנה אע"פ שראויים לטום
תשמיש דכיון דזקס לאשפם ציטלה וותרת כלי ונאקרה בטלעול לכל אדם אפילו
לעניים דאולינן צזה צתר הצעלים ויהו זה דוקא אם זקס לאשפה וצבעיי אצל אם
זקס לאשפם צצנה וותר לטלעול הואיל וסיה עליה תורה כלי צצין השנוטה שהו
חטילה כניקס צנה :

יא לא אצרו כל שראוי לבקות צו כלי יש תורה כלי עליו אלא רק צצצר כלים
הואיל וסיה עליהם כצר תורה כלי כשהיו שלמים ולכן גם אחר שנצצרו לא
פקע וחס תורה כלי אם הם ראויים לתשמיש של כקוי וכיולא אצל לרורות או אצנים
וחתיכה עץ וכיולא אשר ונעיקקן לא סיה עליהם תורה כלי גומר אע"פ שראויים
לתשמיש לבקות צהם כלים לא יסיה עליהם צצציל זה תורה כלי ולכן כל שלא יחדם
וצבעיי לתשמיש זה אקור לטלעולם אפילו ללודך גופן ונקוונן וכאשר כחצנו לעיל :
יב וחסו שלימים שקורין צצצרי איצרי שולאחמה לאיקור להפור צה וותר לטלעולם
צצנה כדי לחלוץ צה שכיו או ליטול צה הקון כדין כלי שולאחמו לאקור דוותר
לטלעול ללודך גופן כמ"ש לעיל ובלצד שיזצר שיטול הקון צנחה שלא יוליא דם דים
צזה איקור חובל ואם א"ה להוליא הקון צלחי וולאח דם אקור אע"פ שאינו נחכוין
ומס פסיק רישיה ולא ימות ד"ה צומט שלימה שיש תורה כלי עליה אצל אם כינול
חודם או נפגם חור שלם שאינם ראויים למלכה הרי צטל תורה כלי ונעליהם ועומדת
לזיקס ואקור לטלעולם כדי ליטול קין או לחלוץ שינוי רק אם יחדם וצבעיי לתשמיש

פרישת בן איש חי מקץ כט

זו נעשה עליה חורח כלי ומוחר לטלטלם :

יג שיורי ונחללאות קצלו אע"פ שאין ראויים לישב עליהם מותר לטלטלם דלא נפקע עס כלי שהיה עליהם חחלה הואיל דגם עתה ראויים לכסות בהם עיניך ואם זרקם לאשפה ונצמי אקור לטלטלם ומטליות שהם שיורי בגדים קצלו אם אין בכל אחת מהם ג' אלצעות על ג' אלצעות אקור לטלטלן מפני שאין ראויין לא לעניים ולא לעשירים ואם יש בהם שלשה אלצעות והם של עני אם לא זרקם לאשפה מותרים כל העניים קצעולם לטלטלם דראויות להם לעשות טללי בגדיהם אבל העשירים אקור לטלטלם אלא"כ היא שלשה טפחים על שלשה טפחים דאז היא ראוייה גם לעשירים ויהו אם העשיר יושב בציתו של אחרו עני צעל הנוטליה אז אפילו אם היא רק שלשה אלצעות על שלשה אלצעות דאינה ראויים לעשירים מותר אחרו עשיר לטלטלה יען דהוא נגרר אחר צעה"צ שהוא עני שראוייה לו דנואלא ראוייה זו צאותו הצית ואם הנוטליה היא בחות ושלשה טפחים על שלשה טפחים והיא של העשיר דאינה ראוייה לו א"ז היא מוקלת גם לעניים דאזלינן בחר הצעלים וחשבינן לה כאלו מוקתה לאשפה ומחיתת עליה של ואלה אע"פ שהיא גדולה אקור לטלטלה מפני שאין משתמשים בה תשומים של חוב :

יד מותר להעביר ועל השלחן פירוכון שאין ראויין אלא לבהמה ולעוף וכן מותר להעביר עלמות וקליפין הראויים לבהמה אבל קליפי אגוזין ושקדים וכיוצא שאין ראויים לבהמה אקור להעבירם ולטלטלם צידיו או ע"י כלי וגם אקור לטלטל השלחן צעודם עליו כדי לנערו בחוף כ"ל יעשה יטלטל השלחן כע"פ עליו מחיתת פת וינערו בחוף לפי שקליפין אלו צעלים לגבי הפת וכיון שהפת עוודת על השלחן יוכל לטלטל השלחן ואם הוא לריך למוקס השלחן ה"ז נוטלנו ומנערו בחוף אע"פ שאין עליו פת אלא קליפין אלו לצדם ובקס"ק וקצליאל העליתי בק"ד דדוקא לגבי פת צעלין קליפין אלו אבל לגבי קליפין ועלמות שראויים לנאכל בהמה דוקא לא צעלי :

טו העלמות אע"פ דמותר לטלטלם ומסוס דחזו לכלבים היינו דוקא צמוקס דשכיחי כלבים אבל צמוקס דלא שכיחי כלבים כגון שהולך צמפינה או צמפינה צמדצר אקור לטלטלם וגרעיני המרים צעירנו ומחילים אהם לבהמה דאוכליה אינם העיזים לכך מותר לטלטלם וקליפי צילים אקורים צטלטול אע"פ דאומרים דאוכלים אותם התרנגולים לא משהי זה הדא דיש אומרים שאין אוכלים אלא קליפי צילים שאינם מוצמלים ולא הנוצמלים ועוד אע"פ שאוכלים אותם מוזיקי להו וצעה"צ קפיד ואינו רואה שיאכלו אותם ולכן אקורים צטלטול ודמי זה לדין צמר דג שאינו מלוח דאקור לטלטלו אע"פ דחזי להיה וצמהה מפני דהאדם קפיד שלא יאכיל דבר הראוי לאדם לבהמה ומהי וה"ה הכא כך העליתי צמפי"ק וקצליאל בק"ד :

טז כל דבר שאקור לטלטלו אקור ליחמו בחוף כלי ומסוס דהוי ונעל כלי ומכינו ולכן אקור להניח כלי על השלחן כדי להניח בו קליפי צילים או קליפי אגוזים וכיוצא שאין ראויים לנאכל אדם ודוקא אם כלי זה הוא ריקן שאין בו דבר הראוי לנאכל אדם :

פרישת ויגש

והיה כי יקרא לכם פרעה ואמר ומה ונצטיבם ואנורחם אנשי וקנסה פיו עבדיך

ונעורנו ועד עתה גם אכחנו גם אבותינו כ"ל צק"ד דעוה"ז דווח ליום השיק אשר
אליו יתאספו ויכריס וקוים וכנ"ש וקצבו צוק הסופדים וקברו לתים צוק ואמר
חז"ל דבר זה קאי על עוה"ז וכנ"ש הרב עוללות אפרים ז"ל צאורך ע"ש וסנה נודע
לאכסיס הצאים ליוואל דקוקא ית צאים כדי לקנות קחורה ויש צאים כדי לנכור דוקא
וכן לך בני האדם צעוה"ז דהלדיקים והטובים צאים לקנות דוקא דכל אדם צא
צעוה"ז כדי לנאלות חקרנו ונכילולי קדושה השייכים לכר"ן שלו וזו היא הסחורה
היקרה שצא צעורה צעוה"ז ויוליד אותה עמו ליעוה"ב אבל לא ינכור חלק קטן של
כילוף קטן ושליו כי לא יחטא ונשא"כ הרשעים צאים לנכור דוקא דאין עינים ונזה
אחת אשר יקנו זה איזה חלק ונחשורה ורק עושים עבירות שעל ידם נוכרים כ"ק שיש
להם וז"ש והיה כי יקרא לבס פרעה ואמר ויה ונעשיבם ואנחם אנכי ונקמה הו
עבדך ונקמה לשון קנין כלומר אכחנו פה צעוה"ז לאכסיס הקוים ולא נוכרים ונעורינו
ועד עתה כך דרכינו גם אכחנו לרבות הנשים גם אבותינו לרבות בלגולים שקדמו
עסקינו צעוה"ז לקנות כילולי הקדושה השייכים לנו ולכן נחברך אבינו הזקן הקדוש
ע"י וילכי לך צרוך אברהם לאל עליון קונה שמים וארץ כי אברהם אבינו הוא קונה
ולא נוכר הן כ"ק דבחינת שמים והן כ"ק דבחינת ארץ ולזה"ל חנה קנה ואל תנכור
כלומר כ"ק שהם דגבא דאננת קנה דוקא ואל תנכור וכנ"ש קנה חבונה קנה ציבה
וככל הלשון להורות על הרצוי וההתעוררה עד צלי די :

וכמו

שהנקה הנשוי נגור ונקמה צושיכה או בהצנחה או צכסף כן כילולי
הקדושה נקנים צושיכה כשנותר הלדיק חלק העיבור ונן הרשע שסוף חי
נדבר וכן בהצנחה שנגזיה כילולי הקדושה ונן הלוואה והדווח ומי בלתי נדבר ועל
זה הביור ש"ך לשון הצנחה וקונה צכסף הם כילולות הקדושה ונן נוגה דאצ"ע
שהם אינם נכריים ע"י אכילה ושחיה אלא רק ע"י עסק החורה שמושלם לכסף ככחצו
אם הנקמה ככסף וגם ע"י נחשבה וכונה הלצ שים"ה לו צעק החורה ונעשה
הנולות שלצו ככסף ונשתוקק ונחאה להם והווד אותם וכנ"ש נכספה וגם כלתה נפשי
לחלרות ה' וכמו שארז"ל האשה נקנית בשלש דרכים צכסף צטטר וצביאה כן
כילולי הקדושה השייכים לנשמה היא האשה אשר הוכיח ה' לאיש הישראלי נקנים
צשלש דרכים צכסף זו נחשבה טובה ונלשון נכספה וגם כלתה נפשי וצטטר זה חלק
הדיבור כי הצטר הוא ענין דברים והוא כלי של הדיבור כו"כ זה קנה וצכ"כ זה נכר
והצביאה רנו לנעשה שהיא ענין נעשה צפועל והקדים את הכסף להזכירו צראשונה כי
חלק הנחשבה הוא העיקר שהאדם ירויה ואלד הנחשבה טובה אלה אלפים על הרוחה
הנעשה לו ואלד הדיבור והנעשה דארז"ל ונחשבה טובה הקצ"ה ונלרפה לנעשה
ונאלא צעשה אחת יוכל להרויה כונה אלפים נולות ואלד הנחשבה טובה נשא"כ
צדיבור ונעשה :

והנה

והכלות שבת יצין האדם יחרון הועלת הנחשבה כונה עלום ונורא הוא
דאח אכחנו כואין בהלכות יחרון גדול צנחשבה שהיא הועלת להוריד
חורה כלי על דברים שאינם כלים כמו אבן וכילול והוא כי כאשר יחשוב עליהם וצע"י
לאיזה שמות או צנחשבה גבילא נחשבים כלים ונחלק נהם איסור הנוקלה ואע"פ
שלא עשה בהם נעשה וכילול צזה צענינים צצקדושה יש יחרון והועלה צנחשבה
שהאדם יכול להוריד בה קדושה על אבר אחד ונאצניו שישחצו לעשות הנולות צו
ואע"פ שעדיין לא עשה הנולות צפועל וכמו שנועלת הנחשבה להוריד בה קדושה על

פרשת בן איש חי ויגש ל

אבר שחוקב לעשות זו את הנוהג כן יש זה כח לקלק ונוני כח הטוואה להא זהא תליא ונוולא שיש תועלת בוחשבה צענינים שבקדושה כמו תועלת הנוולא זה בהלכות שבה בצרכים הגשמיים :

ג עוד נטביל להצין ונהלכות שבה דבר אחר קרוב לזה והוא כמו שאנחנו רואין הדין בהלכות שבה שיש חלוק צדיני הנוקלה והוא כי נודי לאורחיה בהכי די לו בהכנה קלה ונודי ללאו אורחיה לא יספיק לו הכנה קלה כן הוא ענין הוחשבה בצרכים שבקדושה לארז"ל ווחשבה טיבה הקצ"ה ונרפה לנעשה ווחשבה רעה אינו ונרפה לנעשה והדבר יפלא וזה טעם יש לחלק בזה והשתחא כפי ענין ההלכה הנז' שיכנה בהלכות שבה נראה טעם נכון לחילוק זה דרך הטוב נחשב האדם אורחיה בהכי כי לכך נצרא לעשיה טוב ולכן דרך הטוב חספיק לו הכנה הוחשבה שתיא הכנה קלה ונשא"כ דרך הרע לאו אורחיה האדם בהכי ולכך הוחשבה שתיא הכנה קלה אינה פועלת כלום ודוק היטב :

א אכן או קלע שחשב עליהם ונצט"י לפלוג בהם אגוזים וסקדים בשבת אע"פ שלא יחיים לכך צפירות אלא רק בוחשבה בלצד וגם יחדם לשבת זו בלצד הכי זה וואר לטלטלם לכל לרכיז לפי שהאזן או הקלע דרכם צדק וראויים להחיתך לכך לעולם לפיכך די להם בהכנה קלה דהיינו בוחשבה לשבת זו בלצד ואם נשתחשם בה חשויים זה ונצט"י אפילו פעם אחת בלצד הוכנה לכך אע"פ שלא חשב עליה לשבת זו וואחר שנתחנש ועשה ונעשה אצל אכן או בקעה עץ שחשב עליהם ונצט"י לככות בהם פי החצית כיון ללאו ארחייהו בהכי אין ווחשבהו וועלת כלום ואפילו אם כבר נשתחשם בהם חשויים זה פעמיים רבות בחול אכ"ה כיון ללא יחדם צפירות לחשונש זה לעולם לככות בהם פי חציה וכיולא אקור לטלטלם בשבת אצל אם יחדם צפיו צפירות לחשונש זה לעולם אז ירד עליהם תורה כלי וואחר שנתייחדו לחשונש זה לעולם :

מיהו אם יחדם לחשונש זה לשבת זו בלצד ולא לעולם אין זה נוריד עליהם תורה כלי אלא"כ עשה בהם ונעשה של תיקון שמוכיח דהם ומוכיחם ועוודים לכך ללא וואר לטלטלם. ללורך אוחו דבר שהוכנו לו אצל לא ללורך אחר לפיכך אוחם הכוחים צע"ש אצנים או לצנים קציב הקדמה של החוץ שיאכלו בשבת לריך ליחדם צפיו צפירות לעולם ובחול ילניעם וישונרם צוקוס אחר כדי להשתחשם בהם השונשם זה ואז וואר לטלטלם בשבת צעת שונקיר הקדירה ועל הכירה ולריך להזכיר בזה את צעלי צתים בצד זה שיטנורו את האצנים והיו נויחדים לכך בכל ערב שבה ולא יזרקום עם אצנים שיש להם צחלר ויקחו בכל ערב שבה וואצנים שבחלר וון הצא צידם :

ב נקרים העוודים לצנין אם החליקם צרהעני אקור לטלטלם דקפיד עלייהו שלא יתלכלכו אם ישחונש בהם ולכן ווקלים הם אצל אם לא החליקם צרהעני שרי לטלטלם ומיהו אם ווקפיד עליהם שלא להשתחשם בהם פן יתעקמו ויתקלקלו כגון שהם קלים ומצויים אז אפילו לא החליקם צרהעני אקור לטלטלם ואם חשב עליהם ונצט"י להשתחשם בהם וואר ועיין אטרוגים ז"ל :

ג כל דבר וינוקב כגון קיא של לוחה צין של אדם צין של הרנגולים אם הם צוקוס שיושב עם או בחלר שכתב ויולא בלוחו ווקוס וואר לפניהם להוליאם לאשפה או לבית הסקא אפילו צידיו ונוש וזהו הנקרא בצדרי חז"ל בכל ווקוס גוף של רעי וכן אם הוא צונזי צוקוס לריסח הרגל וואר לקלקם ללדדון כדי שלא יעכפו בהם אצל אם ונוחיים צוקוס שתינו יוצב ודר עם וכן אם הם צחלר שאחורי הצית

פרשת בן איש חי ויגש

שהוא מקום שאין כנכסים ויולאים בו ואין נוקפדין עליו אם יש בו טיטוף חסור לפנותו
ונסב צבנה ואם ירא ופני הטיטוף שלא ילך שונה ויחלכלך בלואם מוהר לכפות עליה
כלי ולכן אם יש בחלר חיה חדים שאינו דר בהם צבנה וגם אין לו כניסה ויולאם
שם ואזדמן שנכנס שם חסור וטיטף חסור לפניה הטיטוף שהוא צבנה וכן צינחה הקין
אשר יתצבים וישנים על הגב וצבוקר אחר זריחה החונה יורדים לנחמה ואין עולין שם עד
הלילה ואזדמן שהטיטוף טיטף שם צבוקר צעה שם יורדים לא יפנו הטיטוף עד הלילה
כשיעלו יען כי צום אין עולין שם ונחמה חוס השמש וכן כיוולא צום :

ד גרף של רעי ועציו של ווי רגלים ששופכים לאשפה או לציח הכסא צבנה לא
יתזרם לנזקיון ויקיין אע"פ שזחזירם כדי שיפנו בהם עיד לפי שהם עלמון
ואוסים ואסורים צעלעול כילד יעשה אחר שיפנים צבית הכסא יתן בהם שם ויים
ואז מותר לטעלם להחזירם לנזקיון ופני שהמים שצחוכם דאויין לצהמה דהקילו צחיקון
זה ופני שד"ץ יש בו כבוד הצביות והא לר"ך חיקון זה של צינחה המים היינו אם
סילק זה הגרף ויידו כשהגיע לאשפה או לציח הכסא אצל אם שפכו והוא עודנו צידו
מוחר להחזירו אע"פ שלא הניח בו ויים והוא מוסרת דין אצל טוב להחזיר להניח
בו ויים אע"פ שלא סילקו ויידו :

ה אין עושין גרף של רעי לכחלה דהיינו שנוציא לפניו דבר שאחר טעה או יוחר
יואק וסווד צדעתו שיוליאו וואחר שנואק ונעשה גרף של רעי ואם עבר
ועשה לכחלה אדעתא דהכי אפיה מותר לו להוליאו אע"כ כשינאק ואם יש צחדר
אחר שאינו דר בו דבר שנואק ונפסק ונחמה הגשמים שיורדים עליו החירו לו
לכחלה שיציא לאורו חדר ונחמה לשכב עליה או שלחנו לאכול שם ועי"כ יוליא אורו
דבר הנפסק ונחמה הגשמים כי החאוקן דעתו עליו מפני הויאוק והוא"ל דין
גרף של רעי ודוקא אם יש שם יציבה קבע כגון שנואק ונחמה לשכב או שלחנו
לאכול שם אצל אם רק יכנס צעלעול דרך ערמי וואחר וזה וואוק עלי ואוליאו לאו
דאוננים לו לך ונאן לנזקם אחר כיון דנחלה לא היה יוצא שם ונא"כ אם הכניס
ונחמה או שלחנו אין אוננים לו תוליא שלחך ושלך ונאן לנזקם אחר :

ו ונכנס אדם ונלא קיפחו עפר ונצבי וויחיו צבית צקין זיח אשר ויחד איהם
לזה כדי לעשות לרכיו צבנה צעפר זה לככות בו לואה או דבר וואוק וכ"ז
דוקא אם נחד לו קין זיח שא"ז הוא כיכר שהוא מוכן ועווד לכך אצל אם הכיחו
צאולע ציחו לנזקם רגלים צעל הוא לגבי קרקע הציח ונזקלה הוא ואקור לטעלו
צבנה וכל אדם שיש לו צנים קטנים שדרכם לנזק בחלר ירגיל צדבר זה להכין העפר
צאופן זה לפיכך פירות הטעונים צחול מותר ליטלם ונשם צבנה שאין אורו עפר
ונזקלה שהרי הכיחו לכך ונחלה ויחד לו כלי או קין זיח ובלצד שיסיס העפר חס"ח
כ"כ שאין בו נשום עשיית גינח :

ז חסור לטעלו צהמה וחס וטוף אפילו לצורך גופן או נזקיון ופני שאין
ראויים צבנה כשהם חיים ולכן אפילו עוף שראוי ללחך בו הטיטוף כשצוכה
חסור לטעלו ואע"כ מותר לכפות הסל לפני האפרוחים כדי שיעלו וירדו בו ואין
צום נשום ונצעל כלי ונסיכו אפילו טעה אחת לפי שצידו להפריחם וייד כשעלו עליו
שלא יעוודו עליו אפילו רגע ואחר שירדו ונעלו מותר לטעלו וייסו אם היו האפרוחים
עליו כל ונשך צי"ש חסור לטעלו כל היום אף לאחר שירדו דנזקך שהוקלה סל
ונעשה צקים לדבר שאקור הוקלה לכל היום כולו ונצסק וקצב"אל העליתי צק"ד

לכל זה דוקא בקל הוויחד להם ודעת צעה"ב אבל אם נודעו שעלו ציה"ם ואלהים על כלי או חפץ אחר שלא ודעת צעלים לא נאסר לאותו הכלי ולא עוד אלא אפילו אם אדם אחד הכיחם שם צוהכין לא נאסר דאין אדם אוסר דבר שאינו שלו כיון שעשה שלא ודעת צעלים ובאסר נכתוב לקמן צענין הוויח ונעוה על הכר ולריך להזכיר את העם בכלי הוויחד לעוף שקורין צערבי קפ"ד דאסור לטלטלו :

ח צה"ה וחס ופוף ודדין אותם צרה"י דהיינו שאיחזו צלוהן וצלדדים לקייען אם לריכס לכך ופוסם לצ"ח וצלצד שלא יציהם צענין שיעקרו רגליהם מן הקרקע דמוקלים הם ואסורין צטלטול ואע"ג דהווקלה אסור צכה"ג לטלטל ונקלחו התיירו מו"ל לדדות צע"ח ופוסם לצ"ח אם הם לריכס לכך אבל אם אין לריכין לכך אסור לדדות אותם והתכנגולת אפילו אם הם לריכס לכך אסור לדדות אותם מפני שהיא מוצתה עלויה כשנדדים אותם ונמלא זה ונעלטל את כולם אבל מותר לדחותם ואחריה צידים כדי שתכנס ללול אם צרחה ונמרו ולא התיירו לדדות אלא צרה"י אבל צרפות הרצים ואפילו צכרמולית אסור לדדות פוסם צה"ה ופיה ופוף גזרה שו"א יציהם ויוליכס דלא אמרו חי נוסח את עלמו אלא גבי אדם ולא צצעה"ח ומיהו לדחותם ואחריהם אם צרה"ח מותר אפילו צרה"ר :

ט כועל אדם את צנו צרה"י והאבן או חתיכה חס ציד הבן ולא חשיב שהצ ונעלטל את האבן צידו צד"ח כשיס לצבן בעגועים על אציו שאם לא יעלנו יחלה כלומר ילפער הרצה וגם נמי דא"ח להשליך האבן מיד התינוק כי ילעק ויצכה אבל צלח"ה אסור ליטלו ואפ"י כשיס לו בעגועין עליו לא התיירו לא צאבן אבל אם צידו דינר אסור ליטול התינוק ואפילו לאחזו התינוק צידו צה"ה ושהלך צרגליו נמי אסור גזרה שו"א יסול הדינר מידו ויטכה שצח ונחמה חש"צות הדינר ויגציהו ונמלא ונעלטל הווקלה לטלטל גמור :

י שפח ופ"ס ונעוה על הכר או על ונחללת או על כסא וכילא ולריך היא לזה הכר ציום שצח לשכב עליו הרי זה ונענ הכר והנעוה נוספיה שם אבל לא יעלטל הכר עם הנעוה וינערכו צוקוס אחר ואם לריך ליטב צוקוס הכר אז מותר לטלטל הכר עם הנעוה שעליו להניחו צוקוס אחר כדי ליטב שם יאם אינו לריך לא לכר ולא לנעוהו ורק חישק על הנעוה שלא יגצנו ולכן רולא לפנותו ופסם או לנערו אסור צ"ח צפוכה שלא היה צדעתו קודם שצח שיטארו שם צצצח אלא היה צדעתו להסירם ופסם קודם כניסתה שצח וטכה ולא הסירם אבל אם הכיחם שם על דעת שיטארו שם גם צצצח אז נעשה הכר שהוא צסיק לדבר האיסור ופרי הכר עלונו ווקלה ואסור לנערו או לטלטלו ואפילו אם עבר ונעל הנעוה ונעליו אפ"ה הכר עלמו אסור צטלטול כדין שאר ווקלה שאסור להזיזו ונעוהו וכל שהיה צין השנושה צסיק לדבר האסור אע"פ דאחר צין השנושה חיבף נעלו הווקלה ונעליו נאסר הכר צטלטול כל השצח כולו דמוחך דהוקלה ציה"ס הוקלה לכל השצח :

וכר זה צכותן ונעוה או שאר ווקלה על כר שלו אבל אם נחן הווקלה על כר של חבירו שלא ודעת חבירו אינו נאסר הכר להיות צסיק לדבר האסור דאין אדם יכול לאסור דבר של חבירו שלא ודעתו ואפילו אם אלו הנעוה או שאר ווקלה הם של צעל הכר עלמו עכ"ז כל שהוא הכיחם שלא ודעת חבירו אינו אוסר את הכר ויכול לנער את הכר צצצח אם לריך לכר וכן יכיל לטלטל הכר עם הנעוה להניחו צמקוס אחר אם לריך למקום הכר מיהו אם טכחה זו סיניח הווקלה על הכר (**פ"ה ט**)

היה לטובת חבילי בעל הכר ים לחנוניר ונשום לחמרינן ונקטנחא כיחא ליה בדבר זה
שהוא לטובתו :

יא הינה ט"ס זה ושיית חסור לטעלה ויס וני שאונר אס התיבה מיוחדת לנעות
כגון הינה שקורין צעוצי פשהכח"ח חפילו אס קילק הנועות מונכה ונצט"י חסור
לטעלה צטצח וס"ס צכיס המיוחד לנעות חע"פ שהוא הים ריקס ונצט"י חסור
לטעלה וללורך גופס או וקיונס ווחר לטעל"ס וה"ה אס עשה צחס ח"ה ונעשה
וקילקס וון היחוד שהוא מוחר לטעל"ס ולפ"ז ס"ס צכלוב של עופות שקורין
קס"ז חפילו קלא הים בחוכי העוף ציה"ס והוא ריקס חסור לטעל"ס חצל ללורך גופו
או וקיונו ווחר :

יב הינה של חפלים ט"ס זה חפלים טחס דצכ הנוחר ויס זה ונערה ג"כ אס
סנע"ת עיקר טחס חסובים חללו יוחר וון החפלים המוכחים ט"ס חסור לטעל
התיבה וה"ה אס הים חסיבות חסור והנוחר חפילו צקוח צנשקל אחד ג"כ חסור
לטעל התיבה חצל אס חסיבות הסיחר חללו יוחר ווחר לטעל התיבה וח"ל"נן צחר
דידים ודכר שאינו חסוב חללו חע"ג דלגצי חסרים חסוב לא וקרי חסוב ועיין חיי אדם
כלל ס"י קעיף א' וקעיף ח' יע"ש :

יג אס ים צתיבה חפלים של היחד יחפלים של חסור סנוקלים צטצח חע"פ
דחפלים של חסור וינוחיס על חפלים של היחד לא נעשו חפלים דהיחר צסיס
לדכר חסור ואס ילורך צטצח לחפלים דהיחר יוכל ליקח אוחס ולנעכס צחוך התיבה
ונחפלי חסור טעליהס יען כי ונה סנע"ת צח"ך התיבה חפלי חסור על חפלי
הסיחר לא הים לו צזה לורך חלל כך כודונן לו וחס הים מודונן לספך סיהיו חפלי
חסור לנע"ה לא חכפת לו וח"ן הסיחר נעשה צסיס לדכר חסור חל"כ הניחו עליו
לח"ה לורך צין ללורך חסור צין ללורך הסיחר ועיין להגאון ר"ז ז"ל ס' ס"ט קעיף
ח' יע"ש וצק"ח וקצ"ח"ל כחצתי דאס הינה כוחו סהניח חפלי חסור לנעלה
ונפני סח"ה לריך להס חמיד סיהיס נח לו להוליאס ולהכניסם צקל חיקף וניד כל
טע"ה סילעריך להס וחפלי הסיחר אינו לריך להס לכך הניחם לנע"ה חסו צזס חסיב
הניחם צכיונה ללורך וחע"פ שהוא ללורך ונוחה גופו וצזה נעשו חפלי הסיחר צסיס
לדכר חסור וחסור לנע"ה חפלי הסיחר כדי ליקחס צטצח ולריך כל אדם להסגיח
צצכיס חלו צציתו כי דכרים חלו וולוייס הס :

פרשת ויחי

כז פרה יוסף צן פרה עלי עיין כ"ל צס"ד סנה צקור ונרע וון חנוה יס סלטה
ו"ני חצבורת לאדם על הי"ח"ר ח"י צנעשה סמוינע עלמו ונעסות רע והצי
צנרחה עיניס כי יס גובר על יח"ר לצלתי עסות ונעשה רע אך אינו יכול להחצבר
צנרחה עיניו לצלתי יסחבל צאס"ה ולכן חצבורת זו סנחצבר גס צעיינו סעולס עיניו
וחלוח צרע היא יוחר גדולה ונחצבורת סנחצבר צנעשה וסני גדולה וכולס הוא אס
וחצבר גס צנחשבה סנמוחו לצלתי יסצב ונחצבה רעס של יחוף כי יס גובר צנרחה
עיניו חצל אינו יכול להחצבר גס צנחשבה חס הים סצחו של יוסף סלע"ה סצבר על
הילס"ר דכר זה של יחוף עס אסח פ"י"פ"ר גס צנחשבה שלו לכך ח"ה"ל יוסף
וחפלי נחמו לו ונחשבה סלל סעשה צעציקה חקנח חכמה ויקחלו לפניו חצבר אב צנחמה

פרשת בן איש חי ויחי לב

וכן פרעה אמר לו אין כבודי ומכסי כבודי ולא יראיך בן סרה יוסף צוענשה בן פרת גם עלי
עין ר"ל גם צוענשה שהיא צמחה לצמחה וכן העין שמתקדש גם בקדושה כצמחה
שחנצורה שלה הוא לצמחה ונחנצורה העין :

והנה נודע דמראה עינים נאסר בעצירה של כ"אוף יותר עד לחטו חז"ל ומראה
עינים נאסר זרם כנופה של עצירה ולכן גם המעשה בניאוף וזקת הרבה
יותר ומאכר עצירות והמנינו גם ביוצר וזוה פירשתי בק"ל ונ"ו ונאמר חז"ל שאמרו
בגמרא כל נוקים שאסרו חכמים ונקים ומראה העין אפילו בחדרי חדרים אסור ר"ל כל
נוקים שאסרו לך להסתכל בו בעיניך דבר ערוה אז אפילו בחדרי חדרים אסור ר"ל גם
צוענשה שהיא בחדרי חדרים שהיא צמחה וזוה חדרים שצמח האדם אסור
לחטט שם דבר ערוה :

א היחיל וק"ל כל נוקים שאסרו חכמים ונפי ומראה העין אפילו בחדרי חדרים
אסור על כן ווי שכתרו כליו צמח או אפילו שכתפו עליהם ויס ווענים או ווי
בטומים אסור לשעם ונפי ומראה העין שלא יתקדוהו שכנסם בשעת אפילו טומים
בחדרי חדרים שאין רואין שם אסור ויהו לא אסור אלא לשעם בשעת אבל אם היו
שטומים ונפי אינו מייב לקלקל וכן לא ישעם אדם כליו בשעת אפילו וכן הזיעה
ובק"ל ונקבל"ל העליתי בק"ל הז' דאמרו ון הזיעה הוא אומ"ל דנולח דאין לך
לשעם אלא ים זהם לח"מית ויס או לחלוות זיעה דאם הם יצעים לזעם ישעם אבל
האין לענין דינא אפילו אם יצעים אסור לשעם כדרך שטומין כלים הוכיזקים ונפי
המקד דמראה אינו יודע שם יצעים דעיקר גז"ת חז"ל הוא על השעם דבעת
שטומין אותו טומה צמח חושדין אותו שכנסם בשעת ולכך אם היו שטומים ונפי
אינו מייב לקלקל וישארו שטומים בשעת כי הגזירה היא על עת שטומה ואפילו
שכמאם הבגד נחמוק שהוא יצטע שטומה עכ"ל יתמוד שמתלכלך קלח וזונו וכנס
הלכלוך ולכן גם בגד יצטע כילו לגמרי אסור לשעמו בשעת כדרך שטומין כלים
הנוכזקים אבל לחלוותו על המכל בלתי שטיחה לית לן גם :

ועוד העליתי בק"ל שם דאם עבר וטמה בגדיו בשעת אע"פ ששעה איסור אין
ומייבין אותו לקלקל ולהקטין כי הגזירה היתה על השטיחה וכבר עשה
האיסור ששעה ועבר על דברי חז"ל ולמאי כ"י יקדים כי צום לא יתקן המגד דמשו
לו חז"ל על עת ששעה דמראה אותו שטומין בשעת אם לא ראה אותו ששעה היום
לא יבא לחטו שכנסם היום דהא השטומין ונפי אינו מייב להקדים ונפי חמד זם
וא"ל אחתי נחוש שז"ל האדם ראה בכניסתו בשעת אם נוקים זכ' דיקם שלא היו בו
כלים שטומים וחוץ ומראה אח"כ בשעת כלים שטומין יבא לחטו שכנסם בשעת ולכך
וממתה כן לר"ך לגזור גם אם עבר וטמה בשעת מייב לקלקל ולהקדים זה אינו דאין
לנו לגזור גזרות חדשות מדעתנו ונאמר דגז"ת חז"ל לא היתה אלא צעבור משד
הנראה אותו טומה הבגד ולכן העליתי דאם עבר וטמה אין ומייבין אותו לשעמו :

ב בגדים שולפפים זהם הקטנים נהגו העולם לשעמן בשעת כדי שיהגבו ולא
ונציע"א איהם קים זהם לכלוך לואה לכלוכן מוכיח עליהם שלא נחבצו אלא
גם שאין עליהם לכלוך כלל אלא לחים הם ומסתנה שהשטין התינוק זהם ונחר לבגדן
בשעת כדי שיתגבזו יען כי בגדים אלו נכרים בליתם לכל אדם שהם של חינוקות
יונקי שדים ומכל יודעים דבגדים אלו דוכס לשעמו אותם צלי כזום דאין ונכנסים
אותם אלא עד פירצה לכזום ביותר ועל כן אין זהם משד ואין למחות ציד הכיהגים

פרשת בן איש חי יחי

היחר ועיין ונאמר ונדרכי ז"ל והגם דפרכ חיי אלם כחצו ל"ט צהיכא דלין צהם לכלוך
 לואה הכה כחצנו נעם ווספיק למוכהג ואין למוחה ציד מוקלין והוהמיר הע"ב :

ג וועטפוח הידים סנהלמלחי הרצה ורוב הכיגוב סינגוב הידים צהם ווחר לסומח
 אס כיכר צהם קלה זוהנא וכן ה"ה צוועטפח שווקכחין צהם החוטם דאס כיכר
 צה לכלוך קל לואח סחוטם ווחר לסעמח ודווי לדין בגדים שולפפין צהם הקטנים ש"ט
 צהם לכלוך דווחר לשטחן ועיין להרצ חיי אלם צנענה אלם דווכה לה מן הש"ע ציו"ד
 קיי ס"ז גבי וצטל צטר צהננה צחלצ שקדים דאס מוכי סס שקדים ווחר יע"ש וכן
 יס להוכיח זה ג"כ וקיי ק"ו סעיף טי גבי דס דגים יע"ש גם הרצ סס חדש דק ק"א
 ע"ב כחצ להדיה דין הוועטפח דקרי דדווי לנ"ש צוויק דק י"ד איקורו מוכיח עליו וכן
 צצילה דק טי שזכרו מוכיח עליו יע"ש :

ד צגד סנכרה צוים אקור לעלעלו טווא יצא לידי קחיטת ואס הוא צגד שאינו
 ווקפיד עליו לסחטו גם צחול כגון צגד שווסכנין צו חמיד הוים שצחצית או
 שחוא פרוס על הוים שצחצית חמיד לא גזרינן ציה וצגד זה סנכרה צוים אס
 יעלעלוטו עשרה צני אלם ציחד לא גזרו צו חז"ל ווסס דוודכרי אהדרי ילכן אס חדומן
 צגד שפמל למוקיס ונכרה צוים וחס עליו שלא יסאר צוים עד יליח סצת ויחקלקל אז
 יצ"א עשרה צני אלם ויעלוטו ויחמוטו צווקוב אחר וצגד סנכרה שריים וועטפח שאין דקך
 להקפיד עליו לסחטו ווחר לעלעלו גם היחיד :

ה ווי שסכרו כליו צוים צעודס עליו יכול להלוך צהם דליכא למגזר השוס קחיטת
 צעודס עליו אך אקור לכגצס קווד לאס אפילו צעודס עליו ווסוס דיצטל צוה
 אה הוים ועוד יס צוה איקור וולצן וכ"ז הוא צהיכא שחוא קווד לאס הרצה שסגד
 יוכל להסחוטם הוים שסיק"ב :

ו צגד סנכרה ציין אלוס או שאר ווסקין שאינם וולצנים ווחר לעלעלו אפילו
 נכרה סרצה דלא גזרינן ציה שחוא יס. וע דזס הוא לכלוך ולא וסחיא
 ליה קחיטת :

ז הוונער טלית חדשה וון הטול או וון הוונער שעליה חייב סחאח שהסיעיר יפה
 לה כוונ כצוס וכחצו האחרונים ז"ל וואחר דלא ידעינן עד כונס נקרא חדש לכך
 יזחר צכל בוונא ועיין חיי אלם סעיף טי וכל זה דוקא אס ווקפיד עליה שלא ילצטנס
 צלחי כיעור אצל אס אינו ווקפיד צ"ס אין הכיעור שסיב אללו כוונ כצוס וקרי ליה
 לנכרה קודס שילצטנס ואס היא לצנה או אדוונא אין סניעור יפה לה ככצוס ולכן גם
 אס ווקפיד קרי לנכרה וכל זה דוקא צטל או ווי גשוים וועטין אצל אס ינדו עליה
 גשוים רבים עד סכצלעו צה אי ספלה להוך הוים וכצלעו צה הוים הרצה אקור
 לנכרה אפילו אס היא גוון לצן או אלוס כיון דכצלעו צה הים הרצה חוסטין לסחיטת
 צטתת כיעור כי ווסחנא כסחיטין הוים הרצים ווכח סניעור וככוו צאחרונים :

ח אקור לנכר צגד שחור חדש וון האצק שעליו אס ווקפיד שלא ללצבו צלחי כעור
 וספי שזס סניעור הוא כוונ כצוס שסאצק ווקלקל ראייתו ולריך כיזחר צוה גם
 צלצן וסאר לצעוים יגס סס ווקלקל האצק ראייתם אס הוא רצ עליהם ועיין ווס"ז
 ז"ל וווחר להסיר סחולות מן צגד שחור אס טולות אלו צא לו וון סכר דאינם ווקלות
 וכמ"ס הגאון ר"ז ז"ל ויסו צספי סזכרונות וסחיר ולכן ככיו להזחר שלא להסיר שוס
 טולה וצגד שחור ולא שוס דצר סכחלה צו :

ט העוסק דצר שחוא גמר עשיית כלי ותיקונו קרי גמר זה שסיב וולאכה ואפילו

פרשת בן איש חי ויחי לג

סמול דבר וועט וואו חולדה וכה צפטיס לפיכך הלוקט יצלוו ר"ל בצפטיס טע"ב
 צגדים הכשורים וכן קשין וקסנין סכארגו צגד סלא צוחכוין היז חייב וחסוס
 וכה צפטיס אס הוא וקירס צכוסה כדי ליפות הצגד ספיוסי הזה סטיב גמר עטיית
 הצגד ותיקונו ואס אינו וקפיד עליהם ולינו וקירס צכוסה כדי ליפות הצגד אלא דרך
 ונחעקק צעלנא כהי דאיסור תורה ליכא וי"ו איכא איסורא וד"ס :

י אס דצק זרע פטחן או הצטיל על צגדו וואר לקלפו כו"ס צו"א ווא"ס
 ור"ז ז"ל ווא"ס אס דצק צגדו גרעיני חונריס או סל אצנייסיס וכיולא
 דוואר להקירס :

יא ויי סכסכצו צגדיו צקוליס או צווקור סצכוחל וכיולא ופרישן צנחה וצלנעה
 סמוסך וואס לאט לאט כדי סלא יקרעו וכיון סמול עוסה צנחה אס מודון
 סקרקע ליח לן צה דאינו ונחכוין לזה וגס לא סוו פסיק ירטיה כיון דונחקס צנחה :

יב סלל סעושין סחייטיס סנחצריס סחיכות הצגד סחלה ע"י ספירוח גסוח ואחר
 סחיפרין אוחס צחפירוח דקות ויפות וקיריס אוחו ססלל ואס מודון ססכמו ולא
 סקירו סוע ז"ס סל ססלל אקור להסירו צצצח ואיכא איסור תורה אס וקפיד ואס לא
 וקפיד איכא איסור דצקן :

יג אין וקפלין כלים צצצח א"כ וקפלט ללורך סצצח דסייו סירלה ללצסס אחר
 סקיפול צו ציוס ואפילו צזה לא סתירו אלא צווקפל אדס אחד אצל סני צני
 אדס סיקפלו ציחד צגד אחר אקור כי סססיס עוסיס קיפול יפה ונחוקן יוחר ואפילו
 צאדס אחד לא סתירו אלא צגדריס חדסיס דעדיין לא נחכצו אצל ונכוצקין אקור כי
 סקיפול ונחקס יוחר ואפילו חדסיס לא סתירו אלא צלצניס ולא צלצועיס ואפילו
 צלצניס לא סתירו אלא רק אס אין לו צגד אחר וקופל ללצצו צו ציוס וגס עוד
 צכל זה לא סתירו אלא לקפל צידו אצל ע"ג סלחן או ספפל אקור צד"א צסיכא
 סמול וקפלו צדרך קיפילו סראשון אצל אס וקפלו סלא צדרך קיפולו סראשון וואר
 צכל גוואל צין צסני צני אדס צין על סלחן צין ונכוצקיס צין לצועיס צין אס יס לו
 אחר וקופל דכל סמול אינו וקפלו צקפולו סראשון אין לקיפול זה קיוס ואין כאן
 סיקון כלי ויהו גס צ"ס אינו וואר אלא צסיכא סירולה ללצצו צו ציוס וא"ג דהרצ
 אליה רצא ז"ל ונחיר גס אס אין דעחו ללצצו צו ציוס נראין צזה דצרי הרצ סיי אדס
 כלל וי"ד אוה כ"ד וכנ"ס צזה צסיח וקצליאל וסעליתי סס דצטליח סל לי"ה
 סווקפלו צסחריח ואין לוצצו צו ציוס עוד יס לסוויך על דצרי הרצ אליה רצא לקפלו
 סלא כקדר קיפולו דווסוס סמול עליח סל ונ"ה יס לסקל צזה ויס צני אדס סווקפלין
 עליח סל לי"ח כקיפולו סראשון דסווכין על סצרת ככלצו ז"ל ולא יפה עושין דסל
 וכן ז"ל וכל ספוקקיס לא יחא להו צזה סצצרה ולכן לריך להסדר צעליח סל לי"ח
 לקפלו צסחריח סלא צדרך קיפולו :

יד כל צגד לאחר צצוק ונחקסה ונשפספין אוחו צידיס לרככו וע"י ספשוף זה גס
 סליצון סלו ונחיל יוחר ולכן אס הוא צגד עליון ססאדס וקפיד יוחר על לצצו
 וליהלו אקור לספספו צידיס לרככו דנראה כנחכוין להנחיל סליצון דוונה לולצן אצל
 חלוק סמול צגד נחחון אין האדס וקפיד כ"כ על לצצו וואר לספספו צידיס לרככו
 צד"א צחלוק סל לנר או סל מסי אצל חלוק סל פסחן אקור לספספו א"ל לו וועט צידיס
 לרככו ופני סרככו זהו לצצו וכל זה וסורה סדין אצל נכון להסמיר צכל חלוק
 אע"ס שאינו פסחן סלא יספספו כלל וכה סצרת כ"ח ז"ל דס"ל להסך דדוקא סל

על צעהיל

פשתן הוא דשירי וכחצ הכז חוקפתה טבה לנפשו ראו לנו להחזיר בכל הנגדים יע"ש :
טו מיט שעל רגליו או הונעליו לא יקנחו בקרקע בזירה שווא יבא להשוות גומות
 בקרקע ויש אוסרין לקנחו גם בכוחל אם הוא של זכין מפני שגראס
 כווסיק על הזכין אלא יקנחו בכוחל עץ או הקירא ואסור לקנח מיט וכיולא שעל
 הונעל זסקין או זלפרון זין אם הונעל חדש זין ישן מפני שזאס קולף את העור
 וה"ז מוחק :

טז מיט שעל זגדו לא ישפספו ומזחיץ זנוקים העיטו דכראס כולצן אלא משפסף
 ומפניס זכר הסני טכנגד העיט וי"א דהכי וילי זעיט לא אבל מיט יבט
 אסור מפני שמוחס נך וה"ז חולדה טוחן ורק אם לא יש מוחסות זעיט זעין אלא רק
 מוחס מיט מוחס :

יז זגד טיש עליו ווי רגלים או שאר לכלוך אסור ליתן עליו ויסי דשרייתו זהו
 זכוסו אלא ונקחו זקמרטוט זכחה ולא ידחוק זקנות שווא יסחוט ויש אוסרין
 לתח ויסי אפילו מועטין על איזה זגד וזע"ש שאין זו לכלוך דק"ל שרייתו זהו זכוסו
 איירי אפילו זאין זו לכלוך ולכך הכולה לשתות ויסי ע"י מפה שמוכה על שפת הזיבס
 לא יעשה זה זחלוקו או שאר זגד וקוס דשרייתו זהו זכוסו אבל זמפה הוויחדה
 לכך לית לן זה וכמו"ש זחז"ל ז"ל :

יח ווי שנתלככה ידיו זעיט לא יקנחה זמפה שנקנחיס זה ידים כדו שלא יבא
 לזכס המפה אח"כ אלא ירחץ ידיו מן העיט זנויס ואח"כ ינגזנה זמפה ואזע"ש
 שמוחר לנגז ידיו אחר שזעילה אפילו זגזג שנקפיד על וימיו וקוס דזכנגז ידים
 לא זצרו רזכן כנו זגזרו זנגוז הכוס וי"ו יזהר כל אדם אחר שרוחץ ידיו לטפספס
 חמלה זו זנו זכס כדו טיסי הוויס מעליהס זעין ואח"כ יקנחס זמפה :

יט אם נתלכלך זגדו או ונטפחחו וזכס זקצה זמזיד אסור לו לעולם אפילו לא
 זכקו כולו אלא וקלה מונוו זנוקוס לכלוך דוקא כדן הונעל זקצה זכולהו
 מלאכיה סוין זדין זה וכמו"ש זחרוויס פוק זי וקנה ג' יע"ש כילד יעשה יחזור
 ויטכס זחול ויכזס ואז מוחר להטהוטס זכס אבל לרחוץ אוחס זחול זלתי לכלוך
 לא שרי זכחי כן העליתי זקס"ק נז פעלים זק"ד :

שנה שניה

פרשת שמות

וַיֹּאמֶר פרעה הן רצים עתה עם הארץ והשבתם אותם וקבלתם כ"ל צק"ד
 הכחוצ אור הדם לעוול יולד אך יש הפרט צין ישראל וצין אזה"ע כי
 ישראל נולדו לעוולה של חורה שעובים ע"י עסק החורה צין ברוחניות לעוולה ולכן
 כה"צ וכל צניך למודי ה' ורצ שלום צניך וארז"ל אל תקרי צניך אלא צניך לשון צנין
 כי ישראל עושין צנין רוחני בעסק החורה שהוא צפה אצל אזה"ע נולדו לעוול עוה"ז
 הגשמי שהוא צידים ולכן אור הקול קול יעקב כי הוא הם יושב אוחלים באהלה של
 חורה לצנות צניינים צפה אך הילדים ידי עשו לצנות צנין גשמי צידים ולכן כתיב עם
 זו ילרתי לי הסלתי היא החורה יספרו כי לעוולה של חורה שהוא צפה ילרתי אוחס
 והנה ישראל בהיותם צוננים דעדיין לא נחנה להם החורה היו עוסקים בעוול הגשמי
 בחומר ובלצנים לצנות עני וקבלת וצא ורע"ה להוליכם ולקלקס ועבודה זו כדי
 לקבל להם החירה שאז יהיה עולם בצנין רוחני לקיים וי"ש וכל צניך למודי ה'
 ורצ שלום צניך ופרעה צא לקטון כנגדו ונחמה השר שלו הן רצים עתה עם הארץ
 פירוט אע"פ שבאמת הן רצים צועלה שנבראו לעבודה של צנין רוחני ככחוצ עם
 זו ילרתי לי הסלתי יספרו אך עתה באשר הוא הם עם הארץ שלא ניתנה להם
 החורה שבה יעשו צנין רוחני העליון ורק עם הארץ יש להם אשר ראוי להם עוול
 הגשמי שהוא צנין החמרי ואיך חשביתם וקבלתם והוה והשבתם אותם וקבלתם אלו
 אהנע"ה דהא עתה ראויים קבלת אלו להם ולכן ארז"ל שעתה הוסיף פרעה עליהם
 העבודה לעבוד גם ציום השבת אחר שכבר פעם וקדושה דלא ונלעבוד ציום שבת
 ע"פ עלתו של ורע"ה בהיותו צביח פרעה וצוה פרשתי וי"ש למה ונשא והסרן
 חפריעו אה העם ונועטיו כונתו צוה על ציעול העבודה ציום שבת שהיתה ונחלחה
 ע"פ עלתו של ורע"ה שיען אה פרעה בכך ועתה השר שלו חזר צו והסך לצב פרעה
 צוה באוונתו ונאמר כי אין להם עדיין חורה לעסוק בה בצנין רוחני למה יצטלו מן
 עבודה הגשמי ציום שבת :

וכזה וצוה העם שארז"ל לא תתנו שבתות לישראל אלא לעסוק בהם בחורה והיינו
 כי ישראל יש צבם כח לצנות צנין רוחני ועליוני ע"י עסק החירה ולכך נקראו
 צנאים וכתיב חז"ל ע"פ וכל צניך למודי ה' ורצ שלום צניך והה צנין שבונים אותו
 ע"י עסק החורה הוא נעשה בחלק עוה"ז ולכן צבנת שהוא ועין עוה"ז כו"ש חז"ל
 לר"ך להרבות צו בעסק החורה כי אז יליתו צו יתיר בצנין רוחני ולכן כחצו
 הנוקבלים ז"ל גדול הפועל הנעשה בעסק החורה ציום שבת אלה פעמים יתיר מן
 הנעשה בעסק החורה של ימי החול ולכן נאמר שנעשה צנין יוחרי ועליוני צבנת מן
 עסק החורה נאמר צבנת צנין הגשמי החמרי לגמרי ולכן שנו צבנתה הצוה ונכלל

פרשת בן איש חי שמות

ע"ל ואלהות האקורים בשבת כי הבנין הוא אז ואלהות :

א עשיית אהל קבע היא הולדת זונה ואקורה בשבת מן החורה ולכן אה"ל אקור לעשות אהל בשבת או ציו"ע דהיינו בג האה"ל עליו להגין מן החונה או ונשמים או ואלהות דבר אחר ואפילו הוא אהל ערמי עשוי להקיים אלא רק הוא לפי טעם ואפילו שאין ואלהות החחי כגון שפרס ואללה ע"ב די קדקין העסיב כיון דעשוי כדי להאפיל ולהגן ה"ז אהל גמור ואקרוהו חכמים אע"פ שהוא ערמי גזרה ונשום אהל קבע שהוא הולדת זונה ואקור מן החורה ולא אקרו אלא לעשותו בתחלה בשבת אבל אם היה אהל ערמי עשוי ונשמי וותר להוסיף עליו בשבת כגון אם היה ואללה פרוסה ונשמי כדי עפ"ה שהוא שיפור אהל וותר לפרקה כולם לותר ולהוסיף עוד ואללה שכל זה הוא תוספת לאהל עפ"ה העשוי ואלתחול ואפילו לפרוש על ואללה וותר צענין זה וטעם שאמרו הוא חזן מן הכריכה של הוואללה דאע"פ שזו הוואללה שהיתה נחונה ונשמי היתה כרוכה צענין שלם בהיקפה שלם עפ"ה דלא י"ט זה רוחב עפ"ה גדלי עכ"ל לא ונשמי זה אלא לריך שיהא יולא ונשמי כדי עפ"ה פרוס לאהל ונשמי דכריכה עלמה אינה נחלה כאהל ונשמי לחוורא חיי"טין לה דהיינו אם הוואללה כרוכה וי"ט צענין עיגול כריכה כדי עפ"ה אקור להכריכה בשבת ע"ב דבר שהיה עליו כאהל ואע"ב דאמרו דקציב העיגול אינו נראה כאהל וי"ט לחוורא הסיב אהל וכנ"ש הט"ז ז"ל :

ב הא דאקרו חז"ל גם צעמי הוא דוקא כאהל שהוא בג אהל ואללה של ערמי וותר לעשותו בתחלה בשבת ואפילו עשיית אה"ה כדי להגן מן החונה או מן הלינה לא חשיבה כאהל בשבת כך וכן אם עושה אה"ה בשבת הכונה שלא יבנו או עושה אה"ה לכניעה בעלמא כגון להפסיק בין אנשים לכשים שלא יראו ז"ל וכן כיו"ל בזה שרי ויהיו אם עושה אה"ה להחיר קובה או להחיר שאר אקור וכגון עושה ואללה עשרה עפ"ה ונשמי הקפדים בפריקה קדין או ואללה כדי שיהא וותר לנשום ונשמי או לעשות לרכיו וכיו"ל ב"ה אפילו שהיה ואללה אקור כיון שעושה להחיר אי"ה דבר האקור ונשמי"ק ונקב"ל אל כנשמי דה"ה אם פורק קדין כנגד וקוס ק"ט ב"ה ז"ל אם הוא צענין לאם לא היה פורק הקדין היה אקור לקרות דחשיב זה עשוי להחיר דבר האקור ואקור לפרוק הקדין ורק אם היה צענין דהוא אפשר לבנות על העינוף כלי ולקרות שרי לפרוק קדין כיון דאפשר להחיר האקור באופן אחר ועי"ן תוספת שבת קע"ק וא"ו וי"ט היתר זה ונשמי ז"ל יע"ש :

ג וילון חלוי לפני הפתח בנוקס דל"ה אע"פ שהוא חלוי ע"ס בקציעות וותר לחלוא בשבת לכיון שהוא נע וכד ברוח ונשמי וגם אינו ונשמי לעוברים ונשמי דרך ע"ס אינו נקרא ואללה קציעה אלא ואללה ערמי וכל דל"ה עשוי להחיר שרי וכן היה י"ט להחיר ונשמי זה לחלוא הפדוכה לפני ארון הקודש אפילו אין ע"ס דל"ה אלא הפדוכה עלמה היא ואללה לארון ולריך לותר כשתולה הילון וכיו"ל שלא יתקבל ויכל לנשום עפ"ה בשעה שהולא אותו דנשמי עושה אה"ה בג עפ"ה לפיכך אם הוא וילון גדול חולין אותו ע"ס כדי שיתלוהו כולו כאחד ולא יתקבל אבל אם אי אקור :

ד ע"ס הקדומים ונשמי וי"ט צרחה עפ"ה ה"ז וותר לפרוק עליהם קדין או ואללה בשבת כדי ליטב תחום דהוי תוספת אהל ובאמור נע"ל ונשמי אם אין צדוק הע"ס עפ"ה אלא ע"ס קדומים ז"ל שאין בין אה"ה לאה"ה שלם עפ"ה דהוי לצד וותר לפרוק עליהם קדין ואע"פ דע"ס אלו קציעים כל סיועם וותרין

פרשת בן איש חי שמות לה

עליהם קדין כסולטרכין לכך וימי כיון דיש בעלים רוחב טפח חשיב חוספת אהל :
וכן ס"ה לארובה שבגג שפתחה בתוך הקרוי ונחר לפרוס עליה קדין בשבת
 בשביל השמש או הרוח דאין זה אלא חוספת אהל ויחזיק אס ים לארובה זו
 פתח שאינו עשוי להפתח חדיר אלא רק לעתים רחוקים אסור לפרוק בשבת אע"פ
 שפסק זה ויחזיק בעלמול וקוס כיון דאינו עשוי להפתח אלא לעתים רחוקים ויחזיק
 כנוסף על הבנין הן בארובה שבגג הן בחלון שבכוחל וכנו"ש ונ"ח קיי שייג סק"ח
 ובס"ע להגאון ר"י ז"ל סעיף ח' ועיין אהל אברהם שם והנה פה עינינו ים צנתי
 כנסיות עמודים וקורנים וצמודים צמודים וצמודים וכן בלפון ודקום שעליהם עוונות
 התקרא והמלך בחוץ אך בתוך המלך ים ג"כ עמודים בארבע זוויות ועליהם עוונות
 הקרא ותחת התקרא הזאת ונחתה התיבה של בית הכנסת באמצע וקצב זו התקרה
 אשר התיבה תחתיה ים אויר חלר ונארבע רוחותיה ונחגס ציוס כפור לפרוק ומחללות
 על אויר המלך וקצב ופני השמש הכנסת צבית הכנסת על היסודים שם ואע"פ
 שאלו העלים הנוחמים באויר המלך הסוף וקצועים שם תמיד אין זהם טפח אין
 כאן חשש וקוס אהל דאין אהנו לריבין לטפח של העלים ההם יען כי שם ים זיין
 בולטין על אויר המלך הכוי וקצב בכל הלדין ועי"כ נחשבין הנוחלות שפורקין
 אותם ציוס כפור חוספת אהל גם עוד בל"ה וקוס התקרא עלגה ג"כ נחשב פר קח
 הנוחלת לחוספת אהל וה"ו דוניה לדין ארובה שבגג המ"ל ובס"ק וקצב"ח
 כחוספת היכא דיש עלים ונוחמים באויר וכוהל זה לכוהל זה ויש זהם רוחב טפח
 אך העלים הישנו שם בשביל שלא יודדו הכותלים אס חשיב פריקת הסדין עליהם
 לחוספת אהל וקרי ולא נפטע אללי פסק זה :

ה כל אהל דאסור לעשותו בשבת ס"ה נזיר דאסור לקחור ולהקירו בשבת כי כסם
 דאסור לצנות כן אסור לקחור השבת :

ו הא דגזרו אהל עכ"ל אע"ג דאין תחתיו נחילות דוקא בלדין לאויר שתחתיו
 אהל א"י אינו נחזקין כדי שיחיל על ונה שתחתיו שרי לכן נטה ושלמן דאין
 הנוחילות ונחזקים בקרשים שדכן לקדר הקרשים על הנוחילות ונחר לקדרם בשבת
 אע"ג דהקרשים ונחילים על אויר שתחתיו כיון דאינו לדין לזה כי אלו אין עשויים
 לשבת תחתם או להניח דבר תחתם אלא רק ונחזקין עליהם לנעלה :

בר"א היכא דנוחילות שלחם אינם וגיעים עד הארץ אצל אס וגיעים עד הארץ
 כנו דופני התיבה או שהם קמוכים לארץ בשמות ונחיתה טפחים דהוי
 לצור ה"ו אסור לקדר הנוחות שהם קרקע הנוטה ושלמן עליהם ואע"פ שאינו לדין
 לאויר שתחתם כלל דנאחר דאיכא נחילות גמורות עד הארץ נחש עפי כהאל ואסור
 ויהו ים ונחזקין ואוקרין צוטה גם היכא דאין נחילות גמורות אלא עוונות על ד'
 קונדקין וקוס דתחתם באויר שתחתיה שוניה שם חפלים ואע"ג דאין כינתו בעבור
 זה ולא לכך עשויה אס"ה ונחזיק כהאל ואסור ולדין לחוש לדברייהם דלנחמו רואין העלים
 ונחילים חפלים תחת הנוחות אצל שלמן אין לחוש צכה"ג דאין לו נחילות גמורות
 דאין דרכם של בני אדם להשתמש באויר שתחת השלמן כלל ואע"ג דאס ים וקצבה
 גדולה ויחזיק באויר שתחת השלמן לפעמים כלים ונחילים או ריקנים לבי טעם כיון
 דאין עושין כן אלא רק צווקצבה גדולה וגם צווקצבה גדולה לאו כולאו איכסי רגלי
 בכך אין לטוש :

ז כח העשוי פקקים וכסולטרכין לישב עליו פותחים אותו והעור נפתח וננוחח
 (ש"ס י)

פרשת בן איש חי שמות

וכשנוקדים אותו סוגרין אותו והעור נכפל ונותר לפתחו לכתחלה נקבצו ח"מ שיש
לו נחילות תחתיו ופני שאינו דומה לעטיית חבל כיון שאינו עושה כלום שהרי הם
עברין ועוונדים כבר הגז עם הנחילות ונבעי אלא שנוחתין נקבצו ליטב עליהן:

ח כלי שקורין בערבי טוקיי ובאשלקיי חיונבריליים טעשוים להגין ון החוטה
וון הגשוים לא מנעיה דאקור לפתחה להאחיל בה אלא חפילו פתחה ועוונות
ונבעי אקור לשלח אותה להאחיל בה על ראשו זין נקבצו זין צייט וכמו בפוקס
ועיין ונאור ונדכי קעיק ה' ונדע ציהודה תנייכא קיי לוויד יע"ש ונונילא מדע
וואחר דאקור לכפלה על ראשו אקור נוי לטוללה נקבצו ווי"ט וקוס ווקלה :

ט אקור לפנוס קדין על העץ הנוטה על העניקה של היטוק שקדין ווא"ד או
גאל"א אלא"כ היה פנוס טפס ווע"ש ולריך להזייר הוון טעם צוה כי
פה עירנו דרכן לפרוס קדין על עניקה הנו" של היטוק להגין עליו ון החוטה וון
הצובין ובולא .

י חיבה שיש עליה כסוי אם אינו קבוע צלילים אקור להניחו עליה נקבצו או
להקר ונונה ח"מ דאיכה עשויה אלא לפתח בעלמא ויש חיוורים לכל זה הוא
צחינה שהיא נחנה וכן בכלים כיוולא בה טעם נחנים דקטויים דומה לאלה אצל כלים
קטנים ח"מ שיש בהם חלל נחצ טפה אין כטויים דומה לחלל ושרי ויש חולקין לאקור
גם בכלים קטנים שיש בהם חלל ריקן טפס ויחו לא אקרו צוה אלא צחינה דאין
הכטוי ויוחד להם אצל כטוי המיוחד להם כיון שדרכו נכך חוויד לא ווחי בעמיד
אחלא כיון דאין עושיין הנחילות נקבצו אלא עוונדין ואליהם וקווי נקבצו ווחי חס
הוא נכסה לוחם נבגד ח"מ דיוחד להם אקור וקוס כי נבגד אין צי היקון סוויכח
ע"י שהוא עומד לכך ולכן כלים שדרכם להניח בהם ונקבצו או דבס וביוולא שדרכם
לקטוס פיהם צחתיכה נבגד ופני שלא יכנסו בהם נמלים וביוולא לריבין להזייר לעטת
להם כטוי ונחכס או ען ויחו חחתיכה נבגד לנעלה ונאותו כטוי ו"א יכסו בהם
נחתיכה נבגד נבגד .

יא חצית שיש בה וויס ואיכה ונלחה כולה אלא יש בה חלל שיעור טפה ריקן ון
הוויס אקור לשטוח עליה נבגד נקבצו לכקוטה וחי"ה אם היה קטוח עליה נבגד
אקור להקירו דהו"ל קוחר חלל אלא חס איכה חקירה טפה שאין בה חלל אויר ריקן
שיעור טפה אין כאן דין חלל ושרי כילד יעשה צחנית של וויס שהוא נוכחם לכקוטה
נקבצו יציא ווע"ש נבגד ויכסה החצית וחר וטפס ויקשרנה היטב כדי שזה הכטוי של
טפה לא ישנוט ונעל החצית וחו ציוס שנת יוכל לכקות החצית בכטוי אחר לנעלה
ונאותו כטוי של טפה טעסה ונבעי או יכסה צחתיכה נבגד שהוא של ונכסה טפס
ודע כי צחנית של וויס לריך למיחש טפי חלא שהיא נחנה ציוחר ועוד כי הוועקה
אין ראוי ליהן בכלי צלי כטוי והוי כעוטה נחילות ג"כ ועיין וי"ט ושיע לרי"י וחס"ל
ושאר חמורים :

יב נוחגין העולם לכפוח קל גדול על אוכלים לשעור אוחס ואין חוספין וקוס חלל
הקל יש בו נג ונחילות ואיש לריך לא יכ שחתיו ונכס"ק ונקבלי"א נחצתי
בענין זה וחס הצחתי דברי הגאון אשל אברהם קי' טע"ו ח' שכתב צחינה הנחזקת
לרבע קאה ל"ע אם נותר לכפות על אוכלין ונעקין וכו' יע"ש ופלפתי קלח
צכריו ועוד הצחתי טס ווי"ש נבעי קיי ט"ח קעיק ל"ד נבי טייניף דכופה עליו כלי
כן ווי"ש נבעי קיי הווי קעיק אי וקעיק גי נבי חוץ נקבצו ווי"ט דכופה עליו כלי

ויהי מקדש למקדש לאיירי בתיבה לאין בכפיה זו חלל ריקן שיעור עמה ואחר חלוקים
 וקצורה שעשיתי בדבר זה לא ונלחמי רחם ברורם לונתב זה אך בלונה הונתב הזה
 פה עירנו הוא בדור הן בכפיה הקל על אוכלין ונשקין הן בחסרת הקל ועליהם לגמרי
 שזוקפין אותו על גביו וכתבתי לקנווך על חילוק אי שכתבתי שם לקיים הונתב ועיין
 בק"ע לרבינו זלמן ז"ל בק"ו ש"ו סעיף ד' וערך סתתן ק"י ש"ו סעיף כ"ו ונימו
 חם הקל גדול שנתזק חרבעים ק"א יש להחזיר והחזיר גם נקטן תבא עליו ברכת :

פרשת וארא

ושמתי פדות בין עמי ובין עונך לומר ימים האות הזה כתיב פדה וקרינ פדות
 וכל לנה לא כתיב פדות ונלחם גם אווננו לומר ימים האות הזה
 על איזם אות קאונר הזה וכל בק"ד שיש ד' דברים הונדללים את ישכאל ון
 אוה"ע האי הוא הפה כי ישראל שקבלו התורה יכולים להילחם בפיהם דברים
 שבקדושה הנחמדים וכלי"ם לפניו יתברך אך אוה"ע שלא קבלו התורה אין יכולים
 להזכיר בפיהם דברים שבקדושה ונלחם בפה יש סימן היכר לישראל שהם ניכרים
 ונגדלים ונאוה"ע וכאשר כתבתי בזה בק"ה ק אכן שלונה ע"פ הכא"י את ונרא"ך
 השני עיני את קולך וכי והנחתי ושל כאם על זה יש"ש וה"ו הוא אות הדל"ת לאחד
 כי אין תואר אחד אלל לישראל שנפסס באם ועולם האחדות ולכן בונתב השבטים
 כתיב נפש ולא נפשות ונש"כ אוה"ע נפסס ונזקקם הפיכוד ונעטרא דאל אחר ולכן
 אין להם תואר דל"ת אלל גוי אחר כר"ש ונש"כ ישו הוא אות ואלו הדוננו לחיים
 ובני"ש ב"ה"ק פשת ויחי דך רנ"א ע"ב ועיין דברים אחרים דך ק"א ע"ד וידוע
 שלא זכו באות ואלו שהיא חילת דמי אלל רק ישכאל וזה פיכתי בק"ד רנו ואחבשך
 בשש הוא אית ואלו הדוננו לחיים ולכן הם קוים בחיית הנחמים ולא אוה"ע כנלל
 באות ואלו ג"כ נגדלים ישראל ון אוה"ע וסבר הרביעי הוא אות ת"ו שהוא רנונו על
 סתירה כדאיתא בחקונים דך פ"ע ע"א וסכי איתא באותיות דרבי עקיבא דאות ת"ו
 רנונו על התורה ולכן נרשם על ונלחן של לדיקים ת"ו של ד"ו לפי שהתורה ונללת ון
 הפרנרוז וכי"ש בקס"י ז"ל וידוע כי בחורה יש היכר והבדל לישראל ון אוה"ע דבי
 שפ"ן צד"ה ח"ב ויחה לצוה נודע כל מי שעי"ק בחורה ה"ו ישראל כנלל ד'
 אותיות פדות יש בהם היכר והבדל לישראל ון אוה"ע ברה היכר לאית ואלו אינו
 ונבירר ונודע עמה צוה"ו יען דהכל ונח"ס ורק צונן חמיית הנחמים ניכר ונודע זה
 דכתבו הנקובלים ז"ל ענין חמיית הנחמים דומה לנוי שנוק לר בדל שחוק בעפר
 בקרקע שז"א כולה חול זה אינו כיכר בונתב ון החול כרי טיובל ללקטו עם עשה
 הציא אכן שואבת צד"ל ונעצרה ע"ג חמוג ויחה שואבת הצד"ל והחיל נשאר
 בנחציו וכן יעשה הקב"ה לעתיד בחיית הנחמים ונוריד על חמייה על הארץ וכל עפר
 גיפ"ה ישראלים קילטו ועפר אוה"ע נשאר בנחציו ולכן נכתב איתיות פדת חסרה ואלו
 וקרינ פדות ונלחם כי בארבעה אלם בנתי היכר והבדל בין עמי ישראל ובין עונך
 אוה"ע כי ונלחם היחה אותה זמן ראש שכל אוה"ע ננשכים אחרים וכו"ש רבינו אר"י
 ז"ל בשער טעמי הנלות אך האות הזה הנקרא ואלו נכתב שהוא אות הו"ו אין
 היכר שלו נודע עתה אלל לומר צונן חמיית הנחמים יסיה ההיכר של אות הזה :
ובאופן אחר ל"ל בק"ד דידוע וי"ס קתומה רומות צונן שישראל הם בגלות

שהם כמו עוף הנלווה תוך הנולדה שסיח קהוונה וכל לדדיה שאין פתח ללחם ונחוסם
 אבל וי"ס פתוחה רגועה לזמן הגאולה שישראל שהיו כלודים בגלות יולאים מן הנולדה
 וכחצ צקה"י ז"ק איכה ישנה דדד זו דד זו וי"ס קהוונה שסיח זו להים דצוקים
 זה עם זה יע"ש ולכן וי"ס של לערבה הנקשרה קהוונה שרונה לגלות שישראל הם
 צחוק הנולדה שאין לה שער פתוח וכדאיחא בצקנה דרין דף ל"ד ופניו ויה כל וי"ס
 שצאנולע הציבה פתוחה וזו קהוונה צקש הקצ"ה לעשות לחזקיה הע"ה וי"ס
 וקסחריצ גוג ונבוג אורה וד"ה לפני הקצ"ה וי"ס דוד ונ"ך ישראל שאמר כנה שיכוח
 לא עש"הו וי"ס חזקיה שנעשית לו כל הנקיים הללו ולא אור שירה העשהו וי"ס לכך
 נסחחם יע"ש וזנה פרשתו צק"ד ונאור אחרות דרבי עקיבה וז"ל צו"ס פתוחה
 נקרא הקצ"ה ונ"ך ונלכ"ס וצחות וי"ס קהוונה נקרא הקצ"ה וישל מושלים ע"כ וצוה
 וזון כי צו"ס קהוונה הרגועה לנולדה של שעצוד ונלכיות נקרא מושל מושלים ע"כ וצוה
 ונחגליה ונלכוחו לעיני הכל ונחנה דעכו"ס ונשעצדים צצניו אך צו"ס פתוחה שרונה
 לזמן הגאולה שאין ישראל צחוק הנולדה נקרא ונ"ך ונלכ"ס שחגלה ונלכוחו יחצק
 וכנש"ה ה" ימלך לעולם ועד ולכן אוננים צווקף גלת כצוד ונלכוחך עלינו ונחנה
 ולפ"י צו"ס לא היה פד"ה שלם כיון דחלה עליהם צאחוז וזן גזירה דשעצוד ונלכיות וכנש"ה
 רז"ל דאור הקצ"ה למרעה איהם אשר איהם כלומר איהם עומה צשעצוד זה ואיהם
 עומה צשעצוד ונלכיות ונולא דלא היה פדות שלם ולכן ח"ל ושמתי פדות צין עמי וצין
 עמך פדה כתיב דאינו פדות שלם ונאמר שעדיין יש מלדס דשעצוד ונלכיות שהיא
 וי"ס קהוונה אך לנחר צצ"ה הנעשה יהיה האות ה"ה הוא איה וי"ס הנקשרה שרונה
 צאחיות זה והיינו שגבלות וי"ס של הנקשרה היא קהוונה ואם תננה ון אחריות
 לנורה הנולא וי"ס של הנקשרה הוא איה ז' אשר היא קהוונה ולעתיד תהיה פתוחה
 שהיא איה חניני צאחיות אלפ"ה ציח"ה איה חננה אחריות העשריות כזה יו"ד
 כי ד' ל' וי"ס ונולא וי"ס פתוחה הוא איה ה' והיו הנרונה צצ"ה זה כלומר וי"ס
 של הנקשרה שהיא איה ז' בהקשרה תהיה וי"ס פתוחה שהיא איה ה' צאלפ"ה ציח"ה :
ולכן צצ"ה שהיא ויעין עוס"צ הרונה לזמן הגאולה שאין עם נולדה ולא יהיו
 ישראל כלודים עוד נאקרה צו הלידה כי הלידה אינה אלא צוון החול שסם
 רגועים לזמן הגלות שישראל כלודים ועינודים צחוק הנולדה שרונה צחות וי"ס קהוונה
 כל לערבה הנקשרה :

א ונאחרי לידה אקורה צצ"ה והיא נאצ ונלכוחה לפיכך אם הפריח העוף עד
 שהכניסו לציח שחלוטתיו קהוונים או לציבר וקורה וקחוס וכל ד' ונעל הדלת
 צפניו או קרף אחר חיה עד שהכניסה לציח אז לחצר וכיולא ונעל צפניה חייב ון
 הסורה וניהו אינו חייב ון הסורה אלא צהיכא דאין הצית גדול כ"כ והרי הוא
 יכול לחסום חמיה או העוף צנקל צנורכה אחת ואינו לר"ך לצקש החצולות כדי לחסכו
 אבל אם הצית גדול כ"כ שאינו יכול להגיע ולחסום העוף צנורכה אחת ופני ששעטין
 ונאנו ולר"ך לרוץ אחרים צחוק הצית רילס שניה או שלישיה כתי אלו ונחוסרים לידה
 ופטור ון הסורה אבל מדרבנן אפור בכל גוונא :

ב הלא דבר שאינו נחוסר לידה כגון ל' לני חגר או חולה ונחנה עייפות שהוא
 יגע ואינו יכול לזוז ונחוסר פטור ון הסורה אבל אפור מדרבנן אך הלא ל' לני
 יסן או קומא או חולה ונחנה חוס שכולד צניפו חייב ופניו צסם עשויים להשוע
 בשמרגישים ידי אלם ונחוסרי לידה הם :

ג לצי ועוף שנתכם לחדר וכיולא ונעל צפניו חייז ואם נעלו שנים פטורין וון
החורה ומייצין ונדרבנן ואם לא היה יכול אחד לנעלו ונעלו שנים חייצין וון
החורה ואם היו הלצי או העוף צמד והיה הדלת סגור ונחר לכחחילה לנעול צונעול
דנאחר שהדלת סגור אין יכולים לצחוח והרי הם שמורים ועומדים וצונעול הוא ויוסיף
שמורה ואין צנה נוסוס לידה :

ד ויי שהיה לו לצי קשור צניחו ונחר לנעול הדלת צפניו כדי להוסיף שמורה
על שמורחו כי נאחר שהיה הלצי קשור כיולד ועומד הוא ואם אחר שנעל הדלת
ניחר הלצי ונקשריתו דנאכל עתה כיולד ושמור ונחה הדלת אין ומייצים אותו לפתוח
הדלת כדי לנעול שמורחו ופני שנצטעה שנעל צהיחר נעל ואין עתה עושה כלום וכן
ווי שנעל צניחו לשמור והיה עוף או לצי צחיכו והוא לא היה יודע כלל שיש עם עוף
או לצי ואחר שנעל נודע לו אין ומייצין אותו לפתוח הדלת אלא ישאר נעול עד
השיכה כדי שיבא ויעול הלצי או העוף וקסס והטעם ופני שצאשר נעל צהיחר נעל
אלא היה יודע שיש לצי או עוף אצל אם היה יודע שיש לצי ועוף וצא לקבור הדלת
אקור אע"פ שאין נחכוין ללוד אותה אלא כונחו לשמור ציחו ונאחר כי צודאי כיולד :

ה החחול דינא כשאחר היה ואקור ללוד אותה ואם נכנסה לחדר אקור לקבור הפתח
עד סיוליאכה וקסס אם יודע שהיא עם אע"ג דאינו נחכוין ללודה וגם אינו
רולה צלידתה שאין לו לורך צ"ס כלל עכ"ז אקור אם היא יודע שהיא עם על כן
פה עירכו צגדא"ד דמכחי מחוליס הרבה צצחיס לריכין להזכר צדצז זם נאחד דאם
נכנס לחדר ולכל וקסס שיש לו פתח לנעלו ורואה שיש עם מחיל לא ינעול הפתח
אלא עד סיוליא החחול וקסס :

ו צצצין אקור ללודם ונדרבנן ולכן לריך להזכר שלא לקבור חיצה או לקחוס כל
שיש עם צצצין ופני שהם כיולדין צבגירה זו ואע"פ שאינו נחכוין ללודם ו"ו
פקיק רישים ולא ימות הוא כיולד יעשה יפריח הצצצין חחלה ואח"כ יבקה הכלי או
יקבור החיצה ד"א כשרואה צצצין צעיינו אצל אם אינו רואה אינו נחוייב לצדוק אם
יש עם צצצין וכן אם ראה והפריחו אינו נחוייב לצדוק אם כשאחר חיה צצצז עם דכיון
שהוא ספק סוגר כדרכו ואינו חושש דאין כאן פסיק רישים ואקור להעמיד קסס הוית
לצצצין צצצנה :

ז אקור להעמיד צצצנה האולודה ללוד צה עכצרים ועל כן הנולדה חשיב כלי
שנאלחכתו לאקור ואקור לטלטלה וקסס ווקלת והנה לפעמים מעמידים הנולדה
וערב צצנה וכיולד צה העכצר צלילה לריכין ליחר שלא יסירו מונחה העכצר ציוס
צצנה נוסוס ווקלת אלא ישאר צה עד מוצאי צצנה :

ח אוחוס ותרכגוליס וכיולא הגדלים צרשיתו של אדם אקור ללידס דהיינו
להכניסם חוך הלול שלהם או לחוך חדר אחד ולקבור הפתח עליהם כדי שלא
ילאו לא ונביא אם מדדו וילאו וון הלול דאקור וון החורה להכניסם לחוכי אלא
אפי' אם ילאו וון הלול להווסס אקור להחזירם ללול ונדרבנן ופני ד"ו דרכס ולהיות
ונדדים חוך לכלובן שיש טורח להפסס ופני שנשמעין אנה ואנה ולכן אקור ונדרבנן
ללודן להכניסם ללול ולקבור עליהם ואע"פ ד"ו דרכס לצוא לעת ערב ואליסן ללול ג"כ
אקור ונאחר דהם דרכס להיות ונדדים חוך לכלובן שיש טורח להפסס וייתו אם אין
דרכס ללודת חוך לכלובן ואין טורח להפסס ונחר להכניסם ללול או לחדר אחד ויקבור
עליהם הפתח ועיין צפוסקים והנה התרכגוליס הגדלים פה עירכו יע"א דרכס ללודת

חון ככלובין ויש עורה גדול לתפסם ולכן לריך להזכיר החון העם צום דאס ילאו חון
ללול אקור לנדוף אחריהם עד שיכתיבם לחוך הלול או לחוך חדר ויגבור הדלת ויש
אס ילאו חון לחלץ שאס לא ינדפו אחריהם יאגדו סתירו ונשט פקידא לנדוף
אחריהם כדי להכניסם לחוך החלר או לבית גדול סתירו יכול לתפסם צו צמורה אחת
ובלל צלל יעלעלם ועיין אחריהם ז"כ :

ט חע"פ סכתצנו לעיל דאס הים הלבי חוך החדר אקור לטעול הדלת ואפילו אס
חינו ונחכין ללוד חלל לטעור ציתו ונ"ו אוח"ס ותרכגוליס הגדלים בחלר
צרטוחנו מוחר לפחות ולטעול הפתח של החלר ואינו חושק יען כי אוח"ס ותרכגוליס
אין צהם לידם כ"כ כונו חיה ועוף ולכן נאשר שאינו ונחכין ללוד אותם חלל ועל
הפתח כדרכו לטעור ציתו ויתר אך שאר חיה ועוף דאית צהו ל דה יונק שטעודיס
חוך החדר או חוך החלר ואינם קטנים או קגורים חוך כלובין אקור לטעול פתח החדר
או החלר כדרכו וחע"פ שאינו ונחכין ללודם דנעילת הדלת היא טעורה לתם חו היא
לידחם וכנזו באחרונים ז"ל ולכן לריך להזכיר את העם שלא יתח' לבי וכילול חוך
החלר צלתי קשירה או קגירה חוך הכלובין דלא אקור לטעול פתח החלר צטצת יפה עינו
צגדל"ד ית הרצם צני חרט סדרכס לגדל לצא"ס צציתס אך דרכס לגדלם סתיו
ולוונדיס לעמוד לוועלה על הגג או באכסדרס חמיד ולא ירדו לחלר כי חושקיס פן
ילאו לרת"ר ויצרחו לחון כי אין דרכס לקשרם ונראה נאשר דלצני טלווד לעמוד חמיד
על הגג או על אכסדרס יוכל סאדס לפתוח ולטעול פתח החלר הפתוח לרת"ר ורק
זדון סחלצי ירד לחלר או אקור לטעול פתח החלר וכל זה ח"י כיתב לקיים סונכ"ה
טתסנו צכך חלל יר"ש יתס לקשר את חלצי צטצת ולא יטעוך על סיתר זה חע"פ
טחלצי ונ"ווד לעמוד על הגג או על אכסדרס וסא חתק נאלו שלא לגדלם צחוך ציתו
לגמרי חבא עליו צרכס :

י פרגיש טקורין צערכי צכגו"ת חזרו ללודו חל"כ הוא על צצרו ועיקרו וכל
דאשר להפילו לחרץ צלי כעילה צידיו יש לעצת כן ואקור לסחוב פדעול וגם לא
יוללו צידו בויה סנא יסרגו חלל יעלנו צידו ויזקקו ואקור לירקו צוים :

יא אקור לסחוב לרעה וצובין ויתסין וכל סחוב פדעול או יתס כחובג גול ויתסו
סעס צצר זה לסיס עליו עין סגחתס וצפיט ציחוס"ס סונלוייס ציוני סקין
צחוך סונתק כי רבים סנא וכוון דכא"צ לאלד טונא נחנע עקילחו או יתס חסו
ויכני צכפו חללו צתנח סיד עליהם כרבע אונללו דנא סותח ונאחר דכגיל צכ"י
ציוני סחול לריך לסיס סגחתו נאל צטצת שלא יטכח ויסחוב ספרעוט או סיתוס :

יב סונוליס דס נאצני סח"מייצ ואפילו אס לא ילא סדס לחון יונק חלל סחבל
צאחר ונאצני סחי עד סנלר סדס סחת סעיר סזה סדס סיה יולל לחון ורק
סער ונעכנו לפיכך חייב וקיס כעילת דס דסחי סוא כאלו ילא לחון ד"ה צחובל
צאלס או צכסנא וסיה או צעיפות או צטנא סגלס סאמורים צפרס סמיני ססס
סחולד וסנכצר וכו' דאלו יש לתס עור חלל סחובל צטאר סקל"ס ונעיס כיון דאין
לתס עור חינו חייב חלל עד סילל סדס לחון ולריך להזכיר החון העם צזה כי יש
ספסיס נכיס זא"ז עד סילל ונאס דס לחון או יסיה ללרל סדס סחת סעור וכן יש
סרבה ככסלס צצר זה דאע"פ דאינו ווכה את סתירו חלל רק חופס צטר סצירו
צחא"י אצעיפתו צכל כוחו צחוף כיו ללערו וק רין לזה צערכי קרל"א וצזה ללרר
סדס סחת סעור ולענת סרונצ"ס ז"ל סחובל צאלס או צכסנא לרך קתס ס"ו קייצ

פ'רשת בן איש חי וארא לה

ען הבורה ולא היו לזה דין ונלאכה ש'אינה לריכה לגופה ונקום לאינו לריך לזה ואש'מ'קהעשם וזה לך שחיק וצדיקות דהו"ל ונלאכה שאינה לריכה לגופה הא עכ"פ חייב ודברי קופרים :

יג הכינה אינה ונחכויה ען העפר אלא ען היציה לכך יוחר להרגם בצבת ד'אל צוולא כינה על צמרו או שוולאה על בגדיו לך ונקרה אצל הנופלה את בגדיו ונכניס אקור להרגן אלא צוולגן בידיו וזרקן והטעם דגזרו שווא ינאל גס פרעוש ויצא להרגו כיון דשכיחי פרעושין בצגדים לפיכך הנופלה ראשו ווחר להרוג הכניס ס'ינאל גס וקום לאין פרעושין וולוים צראש ואס צלילה עקלו בצמרו ואינו ידע אס הוא כינה או פרעוש ה"ו יזרקנו דשווא פרעוש הוא :

יד טוב לזחר ונלאחך סיניו צומעו דיש חשש ש'וליא דס וכן אס ונאחך צמרו צצבת יזחר להכך צנחה ולא צמוק לנפעמים נקוד העור ויולא דס ואינו וירגיש ועיין כף החיים :

טו נחש ועקרב צמוקם שאין מניתיין אס לרין אחרינו ווחר להנגן ואס לאו אקיר אלא דורסו כדרכו כאלו אינו מוכוין להרגו כדי שיהיה קלה סיניו :

טז לא ידוק צמוקם שיש רועים הרבה כמו נולוים וכיולא אש'מ' דאינו ונחכוין להרגם הו"ל פסיק ריטיה ולא יונית שצולאי יהרגם בצדיקה וציווי הקיץ וולוי צעירנו נולוים הרבה וכנכסיה חוך כלי של נים שקורין אצרי"ק המונח הנייד צצבת הכפא צצציל קנח והאדם כקסופך נים וזהו הכלי על ידו כדי לרחוץ יודים כולוים הרבה עם הנים ונולא הוא ווניית אוחס צידיים צעת שרוחץ שיחנעכו צקינח וספסוף ולכן ישינוו לצ על זאת לנאות הנים חמלה קודם קירחץ ויקנה צהס לאס יש צהס כולוים לא ירחץ צהס וכן לריעים להזחר פה עירנו יע"א שיש צכל חלך צאר נים חיים אך הם ונלוחים ולוקחים נים וזהם צצציל רחילת ידיים או כלים וצאלו הנים וולוי חולעים שקורין צעברי על"ק והם נהרגים צרהילת ידיים וספסוף וכן צכלים ועוד יש צכלים חשקם גס ציווי החול מצדקים צהס תולעים אלו ואח"כ יחערכו עם הנואכל סונתימים צהס ולכן יזחרו לקגן חנייד אה הנים חמלה :

פ'רשת בא

קדש לי כל צבור פטר כל רחם צצבי ישראל צאלם וצצחנה לי הוא כ"ל צק"ד ע"פ ו"ש הרצ קידורו של טצת דווליו כונה וולוח תלווים צצצרים גשוויים סהגוף נהנה צהס ד"ו וולוח וניחוס ונעקס לריך שיהיה לו ציית כדי לקיים אוחס וכן לקט שכסה ופאה לריך שיהיה לו שדות וכנויים וכן תרוונה ונעקס וחלה לריך שיהיה לו דגן ועיקס וכן שאר ונחנה כס'וים כגון ראשים הגו וזנוע לחיים וק צה לריך שיהיה לו לאן וכן כיוולא צאלה והאלס אש'מ' שנואה שיש לו הנאס לגופו וכל צצרים אלו לא יחאו להס וישחול להסיגם צצציל הנאה גופי אלא צצציל קודם הווליה התלוויות צהס וצזה פירט הרצ ז"ל ונאוור ויי הקדיווני ואשלים ויי קיים וולוח מוזזה עד שלא נחתי לו ציית פירוש סן חונה שקיים וולוח מוזזה ונעקס אך לא הקדים צנוחצצחו וולוח אלו אלא הוא נחאה לציית והשחלה לצנחה צצציל הנאה עלווי ואחר סהשלים צא צדעהו לקיים וולוח מוזזה ונעקס וכן הוא ג"ס העיקס להנאה גופו ואחר שלט צא צדעהו לקיים וולוח חלה וכן צצאר צצרים עכ"ד וולא לריך האדם להקדים ללייר צנוחצצחו

ויעשה הנוסף קודם שילייך תנחם גופו וידוע כי השחשנה וזכויה צמס צבור יען כי כל דבר לריך לשלימות וחסנה ודיבור וועשה או וחסנה ודיבור או וחסנה וועשה כי א"ח להסלים שום דבר בלתי וחסנה אך לריך שיקדים הוחסנה לועשה או לדיבור שחס לא יחסך החלה א"ח יוכל לדבר או לעשות וועשה ולכן יס לוחשנה הוחר צבור כי היא ראשית בכל דבר ודבר גם ידוע דע"י הוחסנה יהיה האדם נפטר וחיוב כל רע"ה עשה דאע"פ שיש כמה ונלות וזן רע"ה שח"ח לאדם לקיים צפועל הנה הוא נקלם צמס ע"י הוחסנה שהקצ"ה מלרפה לועשה ואס השך אדם לעשות ונלות ונחמך ולא עשה וועלה עליו הכחויז כאלו עשה וז"ש קדש לי כל צבור ד"ל הוחסנה שהיא הצבור בכל הפעולות של הגוף הקדש אותה לי לשווי שחכין בכל דבר החלה הכל צבור כבודי וקיום ונלותי ואז ע"י החקש הוחסנה שלך ויהיה צה כח וקפיק שחטור אותך וכל ונלות ונלות של רע"ה עשה אס לא הוכל לקיימה צוועשה כי רח"ס אחיות רע"ה וזמו פטר לשון פיבור כל רחם הוחסנה שלך צמס מלרפה לועשה ודבר זה אינו נוסב אלא צבני ישראל כי רק צבי ישראל הקצ"ה מלרף וחסנה טובה לועשה ואס חסך ונחמך ולא עשה וועלה עליו כאלו עשה ונש"כ בלוח"ע אין הוחסנה וועלה כולם לצדה וגם יס לך חועלה אחרת גדולה וולד קדושה הוחסנה דע"י חזקת שום הנחש הגשמייה שהיא סנחש נפש הצהוניה היהיה בכלל הקודש צקוד חוספה וחול על הקודש שום זו שהנחש נחשנה לו לנלות ונחמך עליה סכך כי חלק הסוור הצהמי שצאדם יזדך וחושה קדושה הוחסנה ויהיה הסוור לורה וכח"ש רבינו מהר"ם אלשיך ז"ל צפסקו קדושים שהיו כי קדוש א"י ח' צענין זיכוד הסוור לעשותו לורה ר"ל קרוב לחלק הנשמי ופירש צזה ענין זכויה לצנה שדברו צה רז"ל יע"ש ח"ס צאדם שהוא הוחר הנפש שהיא הורה כח"ש רבינו מהר"ם אלשיך ז"ל וצנהוה שהוא הוחר חלק הסוור הכל לי הוא דככלל הסוור בכלל הורה צקוד חוספה וחול על הקודש :

ובזה יובן צק"ד הועם שארז"ל עתיד הקצ"ה להזריח שווע לדקה ללדיקים שיחפשו צה כח"ש וזרחה לכס יראי שווי שווע לדקה ונחמך בכנפיה כי עשה כל רפואה לריכה להיות צדבר של וועשה לשחוח סוניה ולעסוק צידים אך לעתיד חסיה הרפואה שלא ע"י וועשה אלא צזניהה שווע א"ז הלדיקים וחסכלים ווחרפאים והועם כי הלדיקים קדשו וחסנהם ווחווח כן עשו כח צווחנה שלחם לעשות פועל כפועל הנעשה הוולוח שיעשה הגוף צידים ולכן צזכות זה זכו לעתיד שלא ילטרכו לרפואה הגוף צדבר וועשה אלא יספיק לו הסחכלותו צשווע שהורה צעולם צזנה חסיה הרפואה נגוף וכל חולי ונחלה שנוחל שווע עושה פועל ברפואה הגוף כמו הוחסנה של הלדיקים שהיו עושים צה פועל צחקון הנפש וחקון הפעולות שהים צה בלבד בלתי לורך וועשה צפועל וועם :

ובזה יובן צק"ד ועם נכון וזו שהוחר צצנה הציפול צחווח ואסור צאש וכל שדבר הדווח לו וסיינו דק"ל אסור לצבל ולחום שום דבר צאש וזו א"ז ונחמה שאסורה צצנה אכל אור החווח ווחר לחום וז"ל ויצבל צילה קלה וסיינו להורות כי הצנה הוא כנגד אלק שציעי אשר צו לא ילטרכו לרפואה ע"י וועשה אלא חסיה ע"י זניהה חווחה שיקחלו צה ויחפשו וכל רפואה שהיה הנה עניינה היא כמו ענין ציפול וחקון ולכן צצנה לאסר הציפול צוועשה שהוא ע"י האש והוחר ע"י החווח לרמוח על הטובה הגדולה והועולה שזכה לס לעתיד אחר גוור החקון

אמר עליו ויוזו השבחה הקדוש עתה וכונתו כי השבחה הוא ועין עופ"ב :
א וותר ליתן בילה בחמה בשבחה שחללה ופני שאין דרך ביטול בכך וכן וותר
ליתן מים בחמה כדי שיחמו וסונבטל בלור בשבחה חייב ואם עשה במזיד אסור לו
לעולם וגם הקדרה אפירה לו בלא הצעלה ופני שבלועה וואיסור ולר כה הכסר
כשאר כלים הצלועים וואיסור ולאחרים וותר למואלף שבת מיד ואם בשוגג אסור בו
ציוס צין לו צין לאחרים ולמואלף שבת וותר מיד צין לו צין לאחרים ואם הכרי ציטל
דבר שאין בו צפולי גויס או שעשה שאר מלאכה לישראל אסור בו ציוס ולמואלף שבת
יוותן בכדי שיעשו דגורו צוללכה של ככרי עפי דהקו פן יאמר ישראל לככרי לעשות
לו מלאכה בשבת כדי שיחכה וזונה צמואלף שבת מיד כי אסור אמירה לככרי בשבת
קל צעני צני אדם :

ב הונבטל בשבת צמוזיד או שעשה שאר מלאכות צמוזיד לאמרינן אסור לונבטל
לעולם וותר לאחרים צמו"ש מיד כהצ מור"ס צהגה"ס ציו"ד סוף ק"ו ק"ב
דאם כהעבר הרי זה ונחצטל ולא אמרינן דחסיצ דבר שיש לו וותיריס ולא ציטל ועוס
למוותר לאחרים אחר שבת אלא כיון דלז"ה אסור לעולם לא חסיצ דבר שיש לו וותירין
וונחצטל וכהצ הגאון כו"ף ז"ל שם דז"ה דוקא לונבטל אבל לאחרים אפילו אם כהצטל
איכו ציטל דחסיצ לדידהו דבר שיש לו וותירין וכ"כ חו"ד ז"ל שם דכונה דרמ"א ז"ל
כן הוא וכונ"ס צפ"ס"ד שם מיהו הגאון ונ"א כאן צק"י סיי"ח קק"ב כהצ דגם לונבטל
אסור בו ציוס אם אם כהצטל ועיין לאחרים מה שפלפלו צדין זה הכא והסם ציו"ד
יע"ש והנה אכל עזלא הצחתי דין צק"ס"ק רצ פעלים וכחצתי צק"ד סזה ענין הוא
דומה דדומה לפלוגתא דפר"ח ז"ל עס רצני אשכח צמעשה הקלצ ששחט קצע צמוות
צציתו וכ"ו כנ"ו צספר ציה הלל ציו"ד ק"י ק"י ופר"ח צק"א יע"ש ועיין להגאון הוי"ס
צקונטרס צכור סורו צחדושי חולין סהצ"א פלוגתא הני"ו ונ"ש ע"ש ונ"כ צכ"ד לקצרת
הגאונים דאסרו השני חל"ן צצחנות וצצציה ועוס דלא להוי חרתי דקחרי גם כאן
לכ"ך לסורות כונ"ס ונ"א ז"ל לאסור גם לונבטל צנהצטל בו ציוס אבל לפר"ח דעמיה
יש לסורות כקצרת מור"ס ז"ל דלאחרים אסור צנהצטל ולונבטל וותר ואחר אשר פלפלי
צענין זה עס צק"ד העליתי להלכ"ה דצ"ד גם הפר"ח דעמיה יודו דאקרינן צנהצטל
גם לדידיה ועוס דנחוי כחיכא עפי ונלחא דחמיהם א"ך לנוי שעשה סאיסור יהיה
וותר ולאחרים יהיה אסור ועוד כחצתי עס ונ"ש צצציהם ד"ף ק"ג דלא יהא טפל
חנור ון העיקר וכראה עס ד"ו ווקכס להלכה וכן כאן לאחרים אסור ולונבטל
וותר כנל"א טפל חנור ון העיקר ועוד הצחתי עס ונ"ש הרצ פר"ח צכללי סה"ק צק"י
ק"י צקוף אוח ג' וז"ל ה"ו איכא דלא ונכר"ה ונלח"ה כגון קפק ינח"ה קפק לילה אבל
צמדי דל"חיה קמן ונח"ו ונ"ל דרצנן כי מוכא ואיעלול"ה ולא שרינן כלחיה"ה צפי כינו
וצק"ה דהר עכ"ל ע"ש ולכן ראוי לסורות כונ"ס ונ"א לאסור גם צנהצטל גם לדידיה
וסינו כותיה ולא ונעמיה :

ג אמ"ג לאמרינן וותר לל"ה בילה בחמה איכו אלא בחמה עלמה אבל צחול"ות
חמה כגון סודר סחוסה צחמה אסור לסצר הצילה עליו כדי לללותה ונענ גזירה
ועוס הולדות האור שהרואה מוסג הוחס בלור וכן אסור לגלגל על סחול ואצק
דרכים שיחמו צכח חמה :

ד הונבטל או עשה שאר מלאכות לחולה שיש בו סכנה אסור בשבת לצרי"ה או
לחולה שאין בו סכנה לאכול ונח"ו גזירה שמה ירצה צוללכחו צצציל הצרי"ה
(ע"ה י"א)

אבל למוחלי שנת וותר לזריח ויד וכן אם נעשה ע"י ככרי ונלחם צ"ן ללורך חולה ש"ס
בו סכנה צ"ן לחולה שאין בו סכנה אסור לזריח בשבת שווא ירצה בשבילו אבל למוחלי
שנת וותר לזריח ויד ואין לורך להמתין בכדי שיעשו ורק אם היחס הוולחם צביסול
ש"ס צו איסור ציטולי גויס אסור לזריח לעולם ומסו ציטול גויס וגם לחולה עליו
אחר שבת כל שאפשר לצטל לו וחדש ע"י ישראל ללא הותר בשולי גויס לחולה אלא
רק בשבת דא"ח לצטל לו ע"י ישראל וכן הכלים שצטיל בהם הגוי בשבת הצטיל ש"ס
צו אסור צטולי גויס ג"כ אסורים אחר שבת ילרכין הגעלה וכלי חרס ונגעילן ג"פ
ודיו אע"ג דצאיסורין דעלנוח לא מהני הגעלה לכלי חרס אפילו צו פענוס צהא ומהני
וצדיעצד אם ציטל בכלים אלו צלא הבקר יש רוב צהצטיל וותר ועיין חיי אדם כלל
ק"ט קע"ף ט"י ושאר אחרונים יע"ש .

ה כל דבר שלא נחצטל קודם שבת אין שורין אותו בצבת צחון שהי"ק צ אפילו
א"ו ננוח בשניה זו ודין חנוין שהי"ק צ אין וועערין צאלצע אלא כל סכריכו של
הינוק נכויה בהם חסיצ יק"צ ואם חלונר איך ידע האדם לסער צכך ודעתו סכה
נקים האי כלל צידך כל היכא שזם החנוין רחוי לשתיה או לאכילה שאין האדם ננוע
ונכח צרו חנויותו הכי זה לא חסיצ יק"צ ואם יונע ונלטהו או לאכלו ונרצ חיונו
הכי זה נחצצ צכלל יק"צ :

ו חב"פ שארז"ל אין ציטול אחר ציטול ו"ו יס ציטול אחר אפיה או לליס ולכן
אסור לתח פח לחיך ורק או שאר וועקה שהיא חכ חוס שהי"ק צ אפילו שהיא
עונה צכלי שני שא"ו עמוד צכלי ראשון שהיה על האש אלא הורק צכלי שני ולא
דוקא פח אלא כל דבר דרכיך אסור להניח צחוד חנוין שהי"ק צ וכתצו הפוסקים ו"אחר
ללא צק"י"ן איזם וקרי רכיך לריך להחניר צכל דבר לצלתי יניחו צחוד חנוין
שהי"ק צ ואותם הנוניחין צללים לחיך הנוק יזתרו לצלתי יניחו צעודו חס שהי"ק צ
ופני שסס ווענחקין וועריפותם וועצטלים גם צכלי שני שהי"ק צ :

ז הקוצר היולא ון הקנים הוא וצוטל וכיון דק"ל אין ציטול אחר ציטול וותר
לחניח סקוב"ר צחוד הכלי ולערוח עליו וועקה חס שהי"ק צ ויהו חיי אדם כתצ
שיכח וועקה חס חחלה לחיך הכלי ואח"כ יניחו סקוב"ר צחודו ועוד. להזהר צזה
לאין פקידל ולא עורס צכך :

ח יש עושין וועקה קסו"ח ווערצ שבת ונוניחין על האור כדי לשתוחו צצקר ציוס
שבת אך אין וניחין צחוד הכלי שנוניחין א"ו על האור ציון של קסו"ח סרצה
כפי זה סלריך כדי שלא יהיה צזה עעס ונירוח לכך וניחין ציון וועט וצצוקר צעט
שצוחין וועקה זה ווקיפין עליו ציון יש לסס על וס שיכנוכו אך גם צזה עוב
שיטינו צשבת חס הצ"ן אחר ש"ריקו וועקה חכו צחוד הכוס כדי ללחח י"ח שאר
דעוה ועיד ופני כי הקסו"ח היא קליה ויש לחוס ולומר יש ציטול אחר קליה ועיין
צפטר גינה ורדים צכלל ג' ון ק"ג' עד קינון יו"ד ו"ש ועיין חס סופר . א"ח
ק"ו ע"ד יע"ש :

ט כלי ראשון שהוא כלי שנסחננס צו על האש אפילו לאחר שהסירו מעל האש
וצטל כל זמן שהי"ק צ לפיכך אסור ליתן חצלין לחוכו וכן ה"ה דאסור ליתן
חצלין צקערה ולערוח עליה וכלי ראשון שהי"ק צ ופרי שהערוי וצטל כדי קליפה כמו
כלי ראשון אבל וותר ליתן חצלין צחוד הנוק צצקערה שהיא כלי שני אפילו שהנוק
חס שהי"ק צ ופני שהחצלין קשים הם ואין להחניר בהם צכלי שני ואע"פ שאמרנו

פְּרִשְׁתַּ בֶּן אִישׁ חַי בֹּא מ

שָׁחַן חִסְדוֹ לִיחַן הַצְּלִין כְּלֵי רֶאשׁוֹן אֵלּוּ דוֹקָא בְּחִיכָא שְׁהִיכֵיז וַיִּנְוּ עֵינַי לִיחַר אֲפִילוּ
אִם אֵין הִיכֵיז כִּיּוֹן שְׁהוּא כְּלֵי רֶאשׁוֹן כְּדִי לַעֲשִׂית הַרְחָקָה וְסִיג לְדַבַּר וְעִינַי
אֲתַרְכִּים ז"ל :

י הַעֲלֵה וַיִּחַר לְהַנִּיחוּ כְּלֵי רֶאשׁוֹן אֲתַרְכִּים וַיִּצַּל ה' אֲפִילוּ שְׁהוּא עוֹדְנוּ חַס
שְׁהִיכֵיז וַיִּנְוּסוּ לְלִרְכִיכָה וַיִּנְחֵל זִינְוֹן יִצְטַרַח דְּהוֹרָא דַעַת וַיִּנְוּ ז"ל כְּשֵׁעַ
אֲךְ הַרְוִיחַ ז"ל בְּהַגְמָה וַיִּחְמִיר בְּנֻחַל אֲפִילוּ כְּלֵי שְׁהִיכֵיז וַיִּבּוֹז לְהַזְהֵר בְּזֵם דְּכֻמָּה
שְׁפִיקָא שְׁהוּ לְזַם וַיִּנְוּ אִם עֲבַר וַנְחַן וַיִּלֵּחַ אֲפִילוּ כְּבִיז עֲבֹדוּ עַל הַאֵשׁ לְעַבַד חִסְדוֹ
לְכִי עַוְשָׁל וַיִּחַר דְּהוֹלַח בְּטַל לְבָבִי הוֹאֵל :

יא וַיִּחַר לְהַתָּה וַיִּסַּח לְחֹךְ לִכּוֹן וַיִּפְּלוּ וַיִּנְוּ כִיִּר וַיִּחַר לְעַרְוֹת לְחֹךְ וַיִּסַּח לִכּוֹן
דְּחַחְחוֹן גּוֹבַר עַל הַעֲלִיּוֹן וַיִּנְחֵל אֲבָל חֶסֶד לְעַרְוֹת וַיִּסַּח לִכּוֹן לְחֹךְ חֲמוּן
שְׁכְּלֵי רֶאשׁוֹן יַעֲן כִּי שִׁחְחָהוֹן שְׁהוּא חֲמוּן גּוֹבַר וַיִּחְמִירוּ אֲבָל אִם חֲמוּן הַס כְּלֵי שְׁהִי
אֲפִילוּ הִיכֵיז וַיִּחַר לְעַרְוֹת לְחֹךְ לִכּוֹן וַיִּסַּח לְחֹךְ אִם נִיחַן הַרְבֵּה וַיִּסַּח לִכּוֹן
לְחֹךְ חֲמוּן דְּהִיכֵיז שְׁהַס רַבִּים יוֹחַר עַל חֲמוּן בְּאֹפֶן שֶׁלֵּא יִסַּח בְּאִפְסַר שִׁחְחָהוֹן אֵלּוּ
רַק תַּפּוֹז לִיחַן דְּכִיּוֹן דְּלִינְכִין וַיִּנְוּ וַיִּחְמִירוּ חֶסֶד וַיִּנְחֵל חֲמוּן חֲמוּן וַיִּחַר כֵּל
זֶה אִינוּ אֵלּוּ דוֹקָא בְּשׁוּפַךְ הַלִּינְכִין בְּשִׁפְכָה גְדוּלָה הַכֵּל בְּעַשָׁה אַחַת לְחֹךְ חֲמוּן אֲבָל
וַיִּעַן וַיִּעַן חֶסֶד לְעַרְוֹת שְׁהִי וַיִּנְחֵל חֶסֶד וַיִּחַר וַיִּעַן וַיִּעַן חֶסֶד וַיִּנְחֵל חֶסֶד וַיִּחַר וַיִּעַן חֶסֶד
כֵּל בִּי שְׁעִיף ג' י"ח :

יב וַיִּחַר לִיחַן קִיחֹן שֶׁל וַיִּסַּח אִם שְׁחַר וַיִּשְׁקִין כְּנַד הַעֲדוּכָה לְהַפִּיג לִיחַן וַיִּנְחֵל
שִׁחְחָה רְחוֹק וַיִּחַר שְׁחַר יְכִילִים לְהַחְמִינֵם בְּאֹחוֹ וַיִּקּוֹס עַד שְׁחַחַה הִיכֵיז אֲךְ
אִם יִשְׁחָה שֶׁס זֶמֶן וַיִּנְחֵל אֲבָל חֶסֶד לִיחַן כְּמוֹן בְּנִקּוֹס דְּאִפְסַר שִׁחְחָהוֹן חוּס
שְׁהִיכֵיז אֲשִׁיפַּת שְׁעָתָה אִינוּ וַיִּחַר אֵלּוּ רַק שְׁעָה וַיִּעֲשֶׂה שְׁחַחַה לִיחַן בְּלָבַד גְּזַח
שְׁחַחַה יִשְׁחָה וַיִּשְׁחָה שֶׁס עַד שִׁחְחָה חוּס שְׁהִיכֵיז וַיִּעֲשֶׂה אֵלּוּ לְרִיכִין שְׁעָרָה בְּדַעַת
וַיִּשְׁכַּח וְלֹא יוֹכֵל כֵּל אִשׁ חַס וַפְּתִי לְקַוּוֹךְ עַל דַּעַתוֹ בְּשְׁעָרָה אֵלּוּ לְעַשׂוֹת וַיִּעֲשֶׂה :

יג הַכִּיבֵּס כְּבִשְׂתֵּן חֶסֶד וַיִּנְחֵל וַיִּסַּח אֵלּוּ חֶסֶד וַיִּעֲשֶׂה חֶסֶד לִיחַן בְּלָבַד גְּזַח
לְעַשׂוֹת וַיִּנְחֵל כְּבִשְׂתֵּן כְּמוֹן קִיחֹן וַיִּנְחֵל חֶסֶד וַיִּנְחֵל חֶסֶד וַיִּנְחֵל חֶסֶד וַיִּנְחֵל חֶסֶד
לְפָנָיו אֲשִׁיפַת גְּדוּלָה לְאֲכַלֵּם בְּאֹחוֹתָהּ עֲבֹדָה אֲבָל וַיִּנְחֵל וַיִּחַר חֲחִיכּוֹת אַחַת וְאֲכַל
וַיִּד וְלֹא יַעֲבֹד שְׁחַחַה אִם יוֹחַר וַיִּחַר לְפָנָיו וְלֹא דוֹקָא דְּכִיּוֹן לְעַשׂוֹת וַיִּנְחֵל כְּבִשְׂתֵּן
הוּא לְחֹךְ אֲבָל כֵּל דְּכִיּוֹן שְׁהוֹלַח וַיִּעֲשֶׂה לְפָנָיו עֲבֹדָה לְהַפִּיג וַיִּחַר חֶסֶד וַיִּנְחֵל חֶסֶד
וַיִּחַר חֶסֶד וַיִּנְחֵל חֶסֶד וַיִּנְחֵל חֶסֶד וַיִּנְחֵל חֶסֶד וַיִּנְחֵל חֶסֶד וַיִּנְחֵל חֶסֶד וַיִּנְחֵל חֶסֶד
אֵלּוּ וַיִּנְחֵל חֶסֶד וַיִּנְחֵל חֶסֶד וַיִּנְחֵל חֶסֶד וַיִּנְחֵל חֶסֶד וַיִּנְחֵל חֶסֶד וַיִּנְחֵל חֶסֶד וַיִּנְחֵל חֶסֶד

יד שֶׁס עִירְטוֹ דְּרַכֵּס לְהַצִּיחַ עַל הַשְּׁלֶחֶן קִעְרָה וַיִּחַר גְּבַרְבִּי רִיבִיכִים שְׁחַחַה חֲמוּלִים
וַיִּחְמִירוּ עֲלֵיהֶם מַלְאָךְ לְהַחְמִינֵם וַיִּחְמִירוּ לְרִיכִין לְהַזְהֵר שְׁחַחַה יַעֲשׂוּ כֵּן בְּשַׁחַחַת
וַיִּחְמִירוּ לְחִין עוֹשִׂין וַיִּחְמִירוּ כְּבִר כְּבִשְׂתֵּן כְּבִר כְּבִשְׂתֵּן כְּבִר כְּבִשְׂתֵּן כְּבִר כְּבִשְׂתֵּן
לְעַלּוֹת וַיִּחְמִירוּ לְפָנָיו אֵלּוּ וַיִּנְחֵל חֶסֶד וַיִּנְחֵל חֶסֶד וַיִּנְחֵל חֶסֶד וַיִּנְחֵל חֶסֶד וַיִּנְחֵל חֶסֶד
לִיקַח חֲחִיכּוֹת רַוּוֹן שִׁיט בַּה כְּזַח כְּבִיכִים וַיִּחְמִירוּ עֲלֵיהֶם וַיִּחְמִירוּ עֲלֵיהֶם וַיִּחְמִירוּ עֲלֵיהֶם
טו כֵּל זֶה אִינוּ אֵלּוּ בְּחִיכָא דְּהוֹלַח וַיִּעֲשֶׂה לְאֹחוֹ דְּכִיּוֹן הַעֲלֵלָה לְפָנָיו עֲבֹדָה
לְהַפִּיג וַיִּחְמִירוּ חֶסֶד חֲחִיכּוֹת וְלִכּוֹן חֶסֶד שְׁחַחַה לְדַךְ לְכַזָּב אֹחוֹת דְּכִיּוֹן
לְחֹךְ לְעַלּוֹת וַיִּחְמִירוּ אֲבָל דְּכִיּוֹן לְדַךְ לְעַשׂוֹת וַיִּנְחֵל חֶסֶד וַיִּנְחֵל חֶסֶד וַיִּנְחֵל חֶסֶד
עֲבֹדָה וַיִּחַר לְעַלּוֹת וַיִּחְמִירוּ לְפָנָיו וְלִכּוֹן חֶסֶד וַיִּחְמִירוּ לְפָנָיו וַיִּחְמִירוּ לְפָנָיו
אִין דְּכִיּוֹן לְעַשׂוֹת וַיִּחְמִירוּ חֶסֶד חֲחִיכּוֹת וַיִּחְמִירוּ חֶסֶד חֲחִיכּוֹת וַיִּחְמִירוּ חֶסֶד חֲחִיכּוֹת

וכן ה"ה אם שכחו ונע"ט ליתן ונלח בהצט"ל מותר ליתן המלח בעצת בעקרה אחר
שכלטקו ונעט שאין היס"צ דלזו אין חטט ציטול בזה אפילו לדעת הרמ"א ז"ל שכתבנו
לעיל והא דכתבנו דשרי צצ"לים ומצט"ל למלוח ולהכיח לצ"נו היינו דוקא לאכול
באותה קעודה אבל לאכול לקעודה אחרת אפילו שאוכלה בו צ"ס אקור וכנ"ש ר"ז
הפוסקים ז"ל חע"ג דהר"ב אליה ר"ג מותר בזה ויהו לדעת הפ"א ז"ל בקוף סע"ק
הי אם יש איזה לך לוותר דפ"ז לו שימלח עכשיו ומה שימלח אח"כ כגון שעתה
הוא קלח חס ויקבל המלח טפי אין לאקור יע"ט ואין לפתוך על זה אלא ללמד גדול
וכנ"ש הגאון ר"א ז"ל :

מז לאו דוקא היכא דהמלח נשנס טעם הדבר להקנו מותרותיו או ימחילתו הוא
לאקור אלא ה"ה אם נחקנו לרכבו או להקטורו כנ"י אקור כי גם בזה מולא
ונסנה טעמו ודו"י לכונס כצט"ן ולכן פולין ועדשין שכתבנו בקליפתן אקור למלוח הרבה
ציחד ולהכיח לפניו דהמלח מועיל לרכך הקושי ט"ס צה"ס מלך קליפתם וגם זה דומה
לכונס כצט"ן וכן דו"י למעצד ועל כן פ"ה עירנו שדרכן לצט"ל פולין שקורין באקל"י
בקליפתן אם שכחו להכיח ונלח בעת ציטול אקור להכיח עליהם ונלח בקערה ולהכיח
לפניהם וכן ה"ה צפרי שקורין לוצ"א וצלה"ק רוצ"א אם לא נהני צה"ס מלח צצ"ט
אקור להכיח עליהם אחר שהכיחם בקערה דכל אלו המלח מועיל לרכך קליפתן אלא
מוצ"ל אחת אחת צמלח ואוכל חס הפרי שקורין צערצי לוצ"א י"ס בו אקור יותר
ומפ"י כי פ"ה עירנו דרכן לעשות ומה כצט"ן :

יז העושין ללח"א נקטורין וכיולא דחוכין אותם לחתיכות קטנות ומתכין עליהם
ונלח אקור להנחין עליהם עד שיקבלו טעם המלח ויזיעו כדי להסיס עליהם
החומץ אלא י"ס לסיס עליהם החומץ חוכך וניד אחר נתינת המלח ולא ישהם אותם
צמלח לר"ז :

יח הלל"ט"א שעושין נקטורין וכל ירק חי אקור להכיחם בחוד חומץ חזק כשיעור
ש"תן על האור וירתיח דהוי ככונס אפילו כשיעור זה אם החומץ חזק וכנ"ש
הגאון נס"י ז"ל צק"י שכ"א סע"ק ג' ועיין צע"ע י"ד ס"י ק"ה ס"ב ועיין פ"ה צערך ושאר
אחרונים פ"ה ועיין צע"י ח"י י"ד ס"י קס"ה ומג"א ס"י חני"ז ומקושת הפתח פ"ה ומ"ה הר"ב
אשל אצרה"ס צק"י שכ"א כדעת המג"א אין דצ"נו מוכרחים ואפילו לפ"ד לא קלומר אלא
לדעת מג"א אך לענין דיכא לא חזר מדצ"נו שכתב צמ"ש לאקור צפטיעות חס צריר :

יט אקור לעשות צ"י מלח מרובים או שאר משקין עם מלח מרובים ולא מוצע"א
עושה לתת לחוד דברים שדרכם לכונסם להחקיים ט"ס בזה לתת למעצד ולהת
דונצ"ל וכנ"ש לעיל אלא אפילו עושה וי מלח לטבל צה"ס פ"ה ולתת לחוד המצט"ל
אקור לעשות הרבה צה"ס אחת ללורך עי"צול שתי קעודות אלא עושה נעט ללורך
קעודה אחת צל"ד ואפילו ללורך קעודה אחת אינו רשאי אלא קמוך לקעודה אבל לא
מקעודה לקעודה :

ך אקור לפסוד צצנת י"ן או שאר משקין לחוד כלי ט"ס כ"ז חומץ כדי שגם זה
יהיה חומץ אח"כ דהוי כונס כצ"ס ככך ועוד י"ס אקור אחר דהרי מולא מוכין
לחול ולכן לא יסליכו חונתולעים לחוד חצית של חומץ צצנת ולא לימקיים
הסרויין צו"ס ללורך הקידוש לחוד חצית של חומץ צצנת :

פרשת בשלה

ויאכר

ועשה אכלוהו היום כי שבת היום לה' היום לא תמלאוהו בשבת שבת ימים
 חלקטוהו וכו' כ"ל צק"ד שמוז' כאן על סוד הצדור של כ"ק דידוע צדור
 ששבת הוא צמ"י איכל וחוץ אוכל ושל חול צמ"י אוכל וחוץ פקולה והענין הוא שיש
 הרבעה עולמות צמ"ע וכל עולם יש צמ"י צדור אך עולם האלילות נחשבת אוכל
 לצמ"י עולמות צמ"ע ע"כ צדור שלה נקרא אוכל וחוץ אוכל וצ"ה יצן קחינות שיש
 בזה. ומוקוס למוקוס כי מוקוס אי נראה שיש צדור כ"ק ששבת ומוקוס אחד אומר
 אין צדור בשבת וזה מוצן כי צדור אוכל וחוץ פקולה ליכא אבל אוכל וחוץ איכל
 איכא דאין זה נחשב צדור צמ"ה אלא מצדיל אוכל ומוכל וידוע כי עולם האלילות
 מוכיח צמ"ס בית ועולמות צמ"ע מוכיח צמ"ס שדה כי האלילות היא צבור רשות
 היחיד עמי וצמ"ע דעלה אהור לא ידוך נע וז"ש אכלוהו היום כי שבת היום לה'
 כ"ל הכל צמ"ה אוכל דליכא פקולה ולכן היום לא המלאוהו לצדור בשבת הם צמ"ע
 שמוכיח צמ"ס שדה כי שם הצדור הוא אוכל וחוץ פקולה ואסור בשבת אך שבת ימי
 החול הלקטוהו ששבת יש צדור אוכל וחוץ פקולה שזה נקרא לקט שולקט וחוץ
 הפקולה וצ"ה השצ"ע הוא שבת לה' לא יחי' צו צדור זה שהוא לקט אלא יש צו
 אוכל וחוץ אוכל שהוא מצדיל אוכל ומוכל ולכך נלאכה של הצדור אסורה לנו
 החמטונים בשבת וכודע כי הלכות הצדור בשבת נצ"ס הנה וליך שמירה גדולה
 לאדם שלא יסגה בהם מפני שהאדם רגיל בזה צמ"י החול וכחצ הגאון והר"ש אבוה"ב
 ז"ל צספר הזכרונות על הצדור נלאכה זו היא וכן הקשות ששבת להזהר בכל
 דקדוקי וחליקיה וכו' יע"ש :

א

צדור פקולה וחוץ אוכל אפילו צדור אחת ואפילו כדי לאכול לאחור חייב
 אבל אם צדור איכל וחוץ פקולה אם צדור צבלי המיוחד לצדור צו חייב ואם
 צדור צדור אם לאכול לאחור וכן חייב ואם לאכול לאחור וחוץ וכל שהוא צדור לאכול
 לאחור שעה חצי צדור לאחור ואסור ואם צדור לקעודה בנהמיל צה אחר פחות
 ופעם מותר חצי"פ ששקבעה באיכל צה נמשכה אכילתו צה הרבה פעות מותר :

ב

כל דבר באינו רולם צו עשה לאכלו שהוא מעירצ עם דבר שרולה עשה לאכנו
 חצי"פ אותו דבר שאינו רולם צו פקולה חצי"פ שצמ"ה הוא אוכל ואם יצבר זה
 וחוץ דבר שרולה צו חצי"פ צדור פקולה וחוץ איכל דאסור גם צדור לאכול לאחור
 ולכן אם ויעורבים חטיכות בני ימי דגים זצ"ה והוא רולם עתה צמ"י אחד דוקא
 יצבור ויין שרולה צו מניין באינו רולם צו כדי לאכול לאחור ולא להפך וכן חייב
 הנורים שחלוקין צמ"ן ובענין רולם עתה צמ"י אחד יצבור ויקס ויין שרולה צו ועיין
 חצי"פ סק"ג ויש וחמיריים אפילו צמ"י אחד כשרולה לצדור היפה מאינו יפה או
 הגדולים וכן הקטנים שיסור גם צה לצדור ויין שהוא רולם צו עתה וגם צה לא
 יצבור ויניח לקעודה אחת אלא כדי לאכול לאחור או לאחור וזמן פחות ופעם כדין
 שני מניין חמ"ל וטוב לחוש בזה לקצרת הנחמיריים וחצי"פ שרוב הפוסקים ק"ל ליכא
 דין צדור צמ"י אחד וכן נראה דעה נר"ן ז"ל עכ"ה מאחר דחשו האחרונים בזה נכון
 להחמיר והתקיל יש לו על מה לסמוך :

ג

אם צדור צבוכה של איסור להיותה כונה להכיה לאח"כ דעינו לקעודה צין הערבים
 ואחר שצדור ימיד נוולך לאכול לאחור העלתי בחשונה צק"ד צקה"ק רב פעלים

פרשת בן איש חי בשרח

לח ונחתי ליה הוולכחו שמואלך לאכול לאלתר חכבר גוור ונעסו בוחסבת איקור
ונחתיי בכך וזבחי ראיות בק"ל לזה וה"ה אם זיטל ואחר קביטל מדון לו חולה
שיט בו סכנה שלריך לאותו חבטיל לא נפטר בכך ונאחר שגוור הציטול בוחסבת האיקור :

ועוד

העליתי בק"ל בחסובה בקס"ק רב פעלים דאם זירר בהיתר כדי לאכול
לאלתר ואח"כ נו"ך וסניח זה לקעודה בין הערבים דלכ"ע איכ"א בזה
איקורא דרבנן ודלח בהרב על אורות דק"ל ונאחר דליכא נחשבת איקור ונותר לגוורי
והזבחי ראיות לזה ברם אם זירר בהיתר כדי לאכול לאלתר ונחתיי שרי
לסניחו לקעודה של בין הערבים ובלבד שלא יערים וכמ"ס הגאון ר"ז בש"ע סעיף
ג' ועשיתי שם חיזוק לקברה זו וכ"ס וקל ונאחר אם זירר חתיכה אחת בהיתר כדי
לאכול לאלתר ואכל ונחתיי לאלתר וסייר בה דפשיטא דארי בין דלכל נאחזה חתיכה
עלונה ואם זירר יותר ונחתיי לו לאלתר אדעתא לסייר ונחתיי לקעודה בין הערבים
סייב וכן החורה לכ"ע חונס נחשקתי אם זירר אוכל שיפור קערה אחת ונאחז כדי
להציא לפני האורחין לקעודה לאלתר ובעת שזירר היא יודע שבדאי הגומר לא יאכלו
האורחין כל יום שניחם בקערה הזאת ואפילו סליט ונחתיי וקל הוא ויכרה לזרר כ"כ
ללורך מילוי הקערה בטביל כבוד האורחין כי ביעה נחציא לפניחם קערה חסירה
וקו"ד לדתי בק"ל להחיר בזה דחשנין לה לכולה קערה לורך איתה קעודה ובהיתר עשה

ד

אם עבר וזירר בנזיד בשבת זיררו פקולה נחוד אוכל או שזירר אוכל נחוד
פקולה בנפה ובכברה דעניד איקורא חיי זה אקור לעילס נאום דנחנה ונאלחבת
שבת כדין הונבטל בשבת בק"י ט"ח אך נחשקתי בקס"ק רב פעלים אם זה אשר
זירר באיקור חור ועירב האוכל עם הפקולה כמו שהיה קודם שזירר אם שרי לזרור
ונחש עתה בשבת וכן התעורבת הזאת אוכל נחוד פקולה זיררו כדי לאכול לאלתר
כיון דבעלו ונעשו החלשינים דעניד באיקור והזבחי עם נהגאון חטל אברהם ז"ל
ק"י ש"ע סעיף א' שנקחפק בזה והסניח בל"ע ואחר שפלטתי בק"ל בכונה ראיות
הזבחי דברי הטב"א ז"ל שהציא נח"ן בית יוסף ק"י רכ"ג וי' שזיטל חבטילו ונע"ס
כל לרכי ולנחר בשבת אחר לגוי להלויק האם ולחמם חבטילו לאקור ואפילו אחר
שכלענן אקור לו לאתו שבת דקנסין ליה כל שהזיד ואמר לגוי לעשות לו נאלחמה
לאורייתא חבטילו ע"ש וכן פסק רמ"א ז"ל בהגה"ה ק"י רמ"ד סעיף ה' דאקור לאכלו
אפילו לין ע"ש וא"כ ה"ה הכא אע"פ שהזיר ונחערב ובעלו ונעשו אקור לאכול ונחתיי
בדרך היתר בו ציוס דקנסין ליה :

ה

אקור לקלוק שיונין וכללים ונחתיי וכל ויני פירות אלא כדי לאכול לאלתר או
לקעודה הסניכה חוד קע"א אחת אכל לא יקלוק להניח לקעודה אחרת :

ו

יקוח שיט בהם ונעופשים כגון כרפס וכרתי וכיולא לא יזרור הנעופשים וכן
הטובים אלא יזרור הטובים ד"א בעלים ויפדדים זה וזה שאינם קלחים ונחזבים
אכל קלחים ונחזבים כגון חזרת וכיולא אשר הנעופשים ונחזין נקיים תחלה וכוטל
אח"כ הטובים שצפנים נאום לאורחיהו בהכי שלוקח הנעופשים שפונג צ"ס תחלה
לאין דרך אכילה בכך לעקם דרכו להכניס ידו צפנים לחוד החזרת להוליא עליס
הטובים ויניח עליס הנעופשים תלויים ועיוודם וכן כיוולא ב"ז וייהו זה איתו אלא
בעושה לאכול לאלתר אכל בעושה להניח לאחר שעה אקור דאם גס זרור אוכל נחוד
פקולה דשנין נאום דדרך אכילה היא זה לא שרי אלא באוכל לאלתר או חוד קע"א
אחת וה"ה כאן :

פרשת **בן איש חי בשלח** מב

ז אצטוינים שקורין צערכי דק"י ט"ס צקרכס גרעין סכס ופזורים חסס וחסס העלתי צקריק וקצליאל שקס כחסיכה צידו ויכחו צכס צעודה צידו להסליד ונחנס הגרענים צחסו זו ונס סלס יסול צחסו ונחנס סדצוקיס צס סכס סרינן ליה לסוליס הגרעין צידס דחסיצ זס דרד אכילס צכד סלן וחיצינן אוחו לחס החסיכה כמו ססול צפיו ויוליס הגרענים ופיו דלן זו דרד אכילס ויסו עוב לסוליס ע"י סינוי קלס דלחחס כלסחר יד :

ח חס אובל חונרס צצנס ונחר להפריד החונרס ונן הגרעין צידו ונרק הגרעין ואובל החונרס כי כיון ט"ס טס גרעין חסד סו"ל ליקח אובל ונחך פקולת כססול ופרידס זס ונס וס"ס צפרי שקורין ונש"ס וכולל צו אכל צלימוקיס ססס ענכס יצטיס זס צכל חסס שלס ורצע גרענים חס סול רולס לסוליס הגרענים ס"ז נולל צורר פקולת ונחך אובל כי סול ונכנס לסוליס הגרענים צל"ז ונחך סענס כ"ד יעסס יכס סענס צפיו ויוליס הגרענים ופיו ונס"ק וקצליאל סצחסי דצרי סרצ וסרעי"ץ ז"ל סיו ר"ג סלסר לקלוק סחרמוסין צידו ולסניס לחוך סיו חלל יכיסו כמו ססול ויוליס סקליפס ופיו וסצחסי דצרי סרצ ע"ל חירות ססצי"ל דצרי סרצ וסרעי"ץ סכו" ונס סלין על דצר ונס ח"ל ס"י כ"ד וצית דוד סיו קכ"ד גס סצחסי דצרי סרצ חלל אצרכסס צפיו סכ"ל סע"ק לנ"ד צפוסה פלי"נן ונרק גרענים חקסיס וכו' ופלפלי צזס ועסי"י שלסס חלוקיס צדינו של וסרעי"ץ וסעלתי סחרמוסין ופולין כיון סדך צני חלס צחול לקלפס צפיהס כן יעסס צצנס ולא יקלפס צידו ויניסס צחך סיו וכלסר סורס וסרעי"ץ ועין ונלנר ונדכ"י ו"ל ס"י ס"ע סע"ק ז' יע"ס :

ט פרי שקורין צערכי פסח"ק סקליפסו קדוקס ונע"י וסלדס גונרס צידו ויוליס ספרי וליכלו העלתי צקס"ק וקצליאל דסלתי זס ודין סחרמוקיס סכו" וסרי לעסות ויסו כל זס חינו חלל צאובל ללחנר או צחוך סעס אכל לקעודה סלסר סעס חסור :

י חס חוכל חסיכה דג או חסיכה צסר ט"ס צסס עלנוס וינר לסוליס צידו חללס העלנוס ולככול ללחנר וסע"פ סנוסיר צזס כונס עלנוס צל"ז דך אכילסס צכד סיווד וחין זס דרד צריה חלל דרד אכילס וכלסר סעלתי צק"ד צקס"ק וקצליאל וסס כחצתי ללס כסרצ ונלנר ונדכ"י צפיו ס"ע סק"ז דלסר לקרוע סדג ונצו ולחסי ססדרס סצחולע וכו' :

יא חס יס לפיו קערה של צסר ונחוכז עלוית צלל צסר חסיר להסירס ונסס דללו פקולת גונר סס יס"ל צורר פקולת ונחך אובל וכונ"ס ונלנר ונדכ"י סעק"ז ע"ס וכן ס"ס חוסס סדרכס לקסיע על סצליס ליוני"קס חנון או כלרכ"ג חנוולס דופ"ן גרענים סצסס על סצליס סצקערה דלסיר להסיר הגרענים להסל כס /סו"ל פקילת ויובל דלסור גס ללחנר :

יב יחסיין או וצוין סנפלו לנסקס כחצ וסרעי"ץ סיו ר"ג דנוחר להסירס צידו דלן דרד צריה צלח ועין צכרי יוסף ז"ל ויס עוד סניף לסח זס ונסכנס וסר"י חלגי דכל דצר לף סול צורר ועונוד וסע"ג לדין סכנס זו ונסכנס לסלכס חסיה לקניף כלן ועכ"ז חין לקנוך להסי צריה צלח ד"ס פוסקיס ספסקסו צזס ועין ט"ז ס"ע סק"ל וס"י חק"ו סק"ג ועוד חסרויס לכן ככו לעסות כך סיניול עס היחוס ונע"י ונסקס ע"י כף או ד"ל וסס חין לו דצר כזס יחסוב חלצנו להוך ונסקס כדי סיסס היחוס עולה על חלצנו וצודאי יסיה על חלצנו ונסקס סרלוי לנולך אוחו צפיו :

כֶּסֶם שֵׁם לֵין חִיקוֹר צוֹרֵר בְּחֹלְלֵין כִּי יִשְׁנוּ בְּכֵלִים אִוּ בְּגָדִים שֶׁהֵם מְעִירֵימָה וְרוּלָה לְצַרּוֹר מִיֵּן אַחַד שְׁלֵרִיךְ לְצִדּוּק דָּבָר הַרוּלָה צוּ מְדַבֵּר שְׁאִינוּ רוּלָה צוּ וְלִרְיֵךְ בִּיהִיָּה לְלוֹרֵךְ לְאַחַר כִּדִּין הַאִיבֹלֵין הַכּוֹזֵל וְכוּמִישׁ הַפּוֹסְקִים וְלֹא כְּהַרְבּ מַעֲזָה יֵאָדָּה ז"ל :

ד אִם יֵשׁ לַפְּנֵיו אֹכֵל וּפְקוּלָה וְרוּלָה לְצַרּוֹר הַפְּקוּלָה לְהַאֲכִילָה לְצַהוּמָה לְאַחַר הַרִי זֶה צוֹרֵר הַפְּקוּלָה מִחוּךְ הַאִיבֹל יַעֲן מְאַחַר דַּעְתָּה הוּא רוּלָה בַּפְּקוּלָה כִּדִּי לְהַאֲכִילָה לְצַהוּמָה חֲשִׁיבָה הַפְּקוּלָה אֹכֵל וְהוֹזֵל צוֹרֵר אֹכֵל מִחוּךְ פְּקוּלָה וְכוּמִישׁ צוֹמֵטִין קִי עִימֵי קִמָּה יַעֲשֵׂה וּלְפִיֵּן אִם יֵשׁ לַפְּנֵיו אֹכֵל וּפְקוּלָה וְהוּא רוּלָה עִתָּה בְּחֹלְלֵין לְאַכְלוּ לְאַחַר וְרוּלָה גַּם בַּפְּקוּלָה עִתָּה לְהַאֲכִילָה לְצַהוּמָה לְאַחַר כִּיֵּל יַעֲשֶׂה אִם הַאִיבֹל מְרוּבָה עַל הַפְּקוּלָה שֶׁאִי מְאַחַל הַצַּהוּמָה יִצַּרֵּר הַפְּקוּלָה לְמַעֲוֵטִי בְּעִרְחָא עֵדִיק וְאִם הַפְּקוּלָה שְׁהוּא מְאַחַל צַהוּמָה מְרוּבָה עַל הַאִיבֹל שְׁהוּא מְאַחַל אִלֵּם יִצַּרֵּר הַאִיבֹל מְשׁוּם לְמַעֲוֵטִי בְּעִרְחָא וְאִם שְׁנִיחָם שְׁוִים יַעֲשֶׂה כְּרָלוּנוּ כֵּן הַעֲלִיתִי בַּקְּסִיק מְקַבְּלֵיִל מִיֵּהוּ כַּחצִּיתִי שֶׁם אִם הוּא צוֹרֵר הַפְּקוּלָה מִחוּךְ הַאִיבֹל יַעֲשֶׂה בְּלִנְעָה מִפְּנֵי הַחֶסֶד דְּשִׁרְחָא אִינוּ יוֹדַע שֵׁם לוֹ לֹרֵךְ עִתָּה בַּפְּקוּלָה לְהַאֲכִילָה לְצַהוּמָה וְחוּצָה לְאִין לוֹ לֹרֵךְ בַּהּ וְעוֹבֵר עַל חִיקוֹר חוּמָה דְּבִינֵר פְּקוּלָה מְאַיבֹל גַּם לְאַחַר חִיקוֹר וְעוֹלָמוּ בַּהֲלָכִית שְׂבַח לְחַסוּ מְשׁוּם מְרָחִית הַעֵין צַהוּמָה דְּבָרִים וְכַדִּיתָא צִקִּי רַע"ד וְכוּמִישׁ וְכֵן חֲסוּ בַּעֲטִיחָה בְּגָדִים וְכִיּוֹלָא וְאִין לֹמַל לְאִין לְגוֹזֵר גְּזֵרוֹת מְדַעֲתִינוּ דְּהַא מְלִינוּ לְחַטִּיִּין צִקִּי ש"ךְ ק"ק י"ב דְּאֶסְרֵי לְשִׁרְחָא מִן הַחֶסֶד עַל הַחֶסֶד בְּחוּךְ הַקָּב וּפִירָשׁ הַגְּלוּף מְשׁוּם ז"ל עַמְּנוּ שֶׁל הַעֲוִנוּ מְשׁוּם מְרָחִית הַעֵין יַעֲשֵׂה וְלִכֵּן גַּם בַּבְּהִי"ג יֵשׁ לְחוּט מְשׁוּם מְרָחִית הַעֵין לִכֵּךְ כַּחצִּיתִי דַּעֲשֶׂה בְּלִנְעָה בַּעֲבִיל שֶׁלֹּא רָחִיתִי דְּבַר זֶה מְשׁוּרָשׁ לְהַדִּים בַּפּוֹסְקִים וְכוּמִישׁ כִּרְאָה דְּאִם צוֹרֵר הַפְּקוּלָה לְלִירֵךְ הַצַּהוּמָה וְכוּמִישׁ אִם הַפְּקוּלָה לְחוּךְ הַקָּב הַמְּיוּחַד לְהַאֲכִיל אִם הַצַּהוּמָה אִין לְחוּט מְשׁוּם מְרָחִית הַעֵין דְּהַכֵּלִי מְוִכִּיחַ דְּבַעֲיָה לִיהַּ לְצַהוּמָה וְעוֹלָמוּ כִּיּוֹלָא בַּהּ בְּגַמְחָא דְּבִיבָה דְּאִמְרִינֵן מְוִכִּיחַ עוֹלָמוּ וְכֵן מְלִינוּ עוֹד כִּיּוֹלָא בַּהּ כֵּן הַעֲלִיתִי בַּקְּסִיק מְקַבְּלֵיִל בַּקְּסִיק :

טו חִיקוֹר לְסַקֵּן בַּמְּשַׁמְרָה אַעֲמִיג דְּבִירֵיכֵי שֶׁלֹּא אֹכֵל מִחוּךְ פְּקוּלָה מְשׁוּם מְשַׁמְרָה חֲמִינָה דְּדוּמִי לְבִירָה בְּנַפֵּה וְכַבְרָה וְדוּמִי לְמַרְקָד דְּחִיבִי גַם צַהוּמָה לְאַחַר אֲבָל אִם נָתַן מְשׁוּרָה בַּמְּשַׁמְרָה מְשׁוּם מְשַׁמְרָה לִיתָן בַּהּ מְשׁוּם צַהוּמָה כִּדִּי שִׁחִיו לְלוֹלֵין לְחוּט וְיֵין שְׁהוּא לְלוֹל וְרוּבָא דְּעַלְמָא שׁוֹחִים אִיתוּ וְלֹא קִפְדִי מְשַׁמְרָה לִיתָנוּ אִפִּילוּ לְחוּךְ הַמְּשַׁמְרָה כִּדִּי שִׁחִיהַ לְלוֹל יוֹחַר וְכִיֵּשׁ דְּמְשַׁמְרָה לְסַקֵּנוּ בַּקְּסִידִים אֲבָל יֵין שְׁהוּא עֵבִיר קָלָה דְּאִיבָא אִיכְשִׁי דְּשָׁהוּ לִיהַּ אֲבָל רוּבָא לֹא שְׁהוּ לִיהַּ חִיקוֹר לְסַקֵּנוּ בַּמְּשַׁמְרָה אֲבָל לְסַקֵּנוּ בַּמְּשַׁמְרָה אֲבָל יֵין קַזְחִין אִפִּילוּ שְׁהֵם מְשַׁמְרָה כֹּחַ שְׁהוּ לִיהַּ רוּבָא דְּעַלְמָא וְאִין לְסַקֵּנוּ בַּמְּשַׁמְרָה אֲבָל רַק בַּקְּסִידִים וְאִם עֵבִיר לְגוֹרֵי דְּאִפִּילוּ מְשַׁמְרָה אִין שׁוֹחִים חִיקוֹר לְסַקֵּנוּ גַם בַּקְּסִידִים וְיֵם מְשַׁמְרָה גַם בַּעֲבוּרִים קָלָה אִי רוּבָא לֹא שְׁהוּ לְהוּ וְיֵם לְחִישׁ לְדַבְרִים אֲלוּ הִיבָא דְּאֶפְסֵר אֲבָל לַעֲתַי הַלּוֹרֵךְ יֵשׁ לְסַמְיֵךְ עַל הַמְּשַׁמְרָה דְּהַם עֵיקֵר :

טז צַהוּמָה שׁוֹמֵקִין יֵין בַּקְּסִידִים יוֹחַר לַעֲשֵׂה שִׁחִיו דְּהִיבֵנוּ שִׁחִים הַקְּסִידִים צִפִּי הַכֵּלִי שְׂבַח הִיֵּן וְיַשְׁפּוֹךְ לְחוּךְ הַכּוֹס אֲבָל לֹא יַעֲשֵׂה הַקְּסִידִים עַל פִּיו שֶׁל כּוֹס וְיַשְׁפּוֹךְ לְחוּבֵי כַּדֵּךְ שְׁעוּשָׁה בְּחֹל וְכֵן הִיֵּם צִשְׁחֵר מְשַׁמְרָה :

יז מְשׁוּם בִּישׁ צַהוּמָה חוֹלְעִים אִוּ עֵבִירִין הַבְּרָה לְאִין רְחִימִים לְשַׁחֲרִיחַ חִיקוֹר לְסַקֵּן כֵּלֵל וְעוֹבְרִין קָלָה דְּרִאוּיִן לְשַׁחֲרִיחַ מְשַׁמְרָה וְשׁוֹמֵקִין כִּדִּי שִׁחִיו לְלוֹלֵין יוֹחַר הִיֵּן מְשַׁמְרָה לְסַקֵּן בַּמְּשַׁמְרָה הַמְּיוּחַד לְהַם אֲבָל בַּקְּסִידִים חִיקוֹר מְשׁוּם כִּיבּוּס דְּשַׁרְיָה הַבְּרָה בַּמְּשַׁמְרָה זֶה

פרשת בן איש חי בשלח מג

כי וסו אצל משמרת הנייחדת לכך לא קפיד צעה"ב לקחתה חנויד וגם אינו חושש לליצובה לפיכך אין לאקור טרייחה צוים ולגיד להזכיר המון העם לזלתי יסגנו וי"ס צכותהס כונתהס צחול כדי לשחות ועיין חיי אדם אות ד' כלל כ"ב ולכן טוב קיסא האדם ופס קענה צחיקו טעוחד אותה לקינון הוים צכל עת קיססה ואע"ג דיט גחיריס לשחות וי"ס ופס אע"פ טאינה ונייחדת לכך דק"ל כיון דאינו נכרה ונתנו אלא וועט לא חייסין ועיין אליה רבה וכשנת אדם וי"ו יש חולקים ועיין טורי כנה"ג וכחצתי צס"ק וקצב"אל דלעת הלוךך יש לסמוך על הנתחיריס לשחות ע"י ופס אפילו טאינה ונייחדת לכך והנזהר ליחד לו ופס לכך חע"ב :

יח אם ווענה יין או שאר וועסקין ציט צהס טעוריס וכלי אל כלי לא ינחין עד טירד כל הלול כולו וון טעוריס ופס דלילולות טורדות צאחרונה ווכחיס טהוא צורכ והגס דהרצ חוקפה טצת והגאון ר"ז ותייריס צזס אם רולה לשחותה לאלתר וי"ו יש טעטעוירו צזס אפילו אם טויה לאלתר או לסעודה הסמוכה והנה פס עירנו טורין הלינווקין צוים צע"ס צכלי טקורין ג"ידא"ן טיט לו טחי פיות אחד רחצ ואחד דק וצזס הדק יש נקציס כונו וטעורה כדי טיריקו אטס הטסקה ולא יעצרו הטעוריס ג"כ דלריך להזחירס טלא יריקו וזס הדק טיט צו נקציס דנוולא זס צבורר ע"י וטעורת אלא יריקו וון פס הרחצ ולא יריק כל הלול כולו אלא יטאר וון הלול וועט עס הטעוריס ועיין ציה ונכסה דק ט"א אות וי"ח ג"ס לריך להזחיר אח העס אותה טיט להס כלי קטן ואלא נקציס כונו נקצי הטעורת טדרכס להניחו על פי הכלי ולהניק להוכו קטור"א או וטסקה טל גא"י דלא יעשו כן צטצח להניק ע"י כלי זס ועיין חיי אדם כלל טי"ז אות טו יע"ס :

יט חלב חנוץ טקורין אותו צלע"ו יבורט"י וצלשון ערצי קורין אותו לצ"ן טעודכו לה טיט צו וי"ס וועיקרו ונחיר להניחו צחוך כיס כדי טיורצו וניצו ויחנגצ ופכי כי זס קודס טיורצו ונכו וי"ס אלו הוא נאכל לכל אדם ורק כיגוצ זס וננעיעטו יוחר ועיין קרבן אטס טאלס י"ד אות ט"ו יע"ס אצל החלב הקטוי טל הגצינה טכותיס צסק כדי טיורצו וי החלב וטעסה הגצינה אקור לעשות כן צטצח ועיין חיי אדם כלל טי"ז אות י"א :

ג לפענויס עוטיס יבורט"י הכו וטערצ טצת דנחננוין החלב וכותיס אותו לחוך הכלי וניחיס צו וועט יבורט"י גנור או טאר דצר הטענויד כדי טזס החלב יקפס ויסיס יבורט"י ונטלס עד אור הצוקר אך לפענויס רואין אותו צצוקר טעודכו חלב ולא נקפס להיות יבורט"י לכך ונכסיס אותו צצגדים וניחיס אותו צנקוס חס כדי טיגמור תקיבו ויקפס ויש עוד וניחיס צו חזיכת פת ג"כ כדי טיגמור הקונו דאקור לנעביד טכי צצצח אלא יטאר כונו טהוא עד טיהא נקפס ונטלס ואליו ועיין חיי אדם כלל טי"ז אות י"א יע"ס :

ד הנותן קיצה צחוך החלב כדי לחצלו חייב וטוס צורכ טטרי הפריט הקוס וון החלב וכן הנותן חנוץ או להס וכולא צחוך החלב כדי לעשותו יבורט"י טקורין צערכי לצ"ן אקור ועיין חיי אדם :

זכור זה יום השנה לקדשו וכי' הנה וההרי"ח ז"ל כחן נעם וזה שהולכה הזאת
 הזכירה בצולות השנה יתח ונשאר ונלות ונפני שכל ונלחיה שחאקרו בשנה
 הם ונותרים לאלם ציוני החול ולא גדיל ונכירו ונחאר לכל ששה יוני השבוע הוא
 עסקו בהם ורק ציום שנת יביל ונחם לריך לו זכירה גדולה לצלתי יגהת ויכסל בהם
 דעביד ולאו מדעתיה ונחנת שהוא ונורגל בכך וז"ס זכור זה יום השנה לקדשו
 בצולותיו וז"ת לנחם בצולותיו זה חני ונחירך בזכירה יתח ונשאר ונלות סיינו ונפני כי
 ששה יונים נעבוד ועשית כל ונלחתיך שכולם ונותרים לך ציוני החול ולא גדלת
 ונכיהו ורק ציום הקציעי שנת לפי אלתיך לא העקה צו ונלחכה לכן לריך שיהיה לך
 צו זכירה גדולה לקדשו בצולות הלחין שבו שלא תסכה ותחללנו ונחם בכלל הנולחיה
 האקונים בשנה שהאלם רגיל בהם ציוני החול הוא קחיתת הפניות שהם תולדה דק
 ולריך האדם לתח דעתו בשנותם צייתו שלא יכסל בהם :

א זיתים וענבים אקיר לקחטן ונן התורה כי זה תולדה דק וסייב ונן התורה אבל
 קחיתת תותים ורנניס אקיר ונדצו קופרים ואפילו חין לו לורך צושקה ויהו
 ונחך לקחיע כל אלו אפילו זיתים וענבים לתוך האוכל דושקה הבל לתוך האוכל הוא
 כאיבל דוני ורני זה כנפריד איבל ונאובל ויהו אינו ונחך אלא דוקא לתוך האוכל
 אבל לתוך וניס או שאר נשקה אקור :

ב נשקים שזבו ונלחיהן בשנה ונותרים וענבים אפילו שהם עונדים לאכילה אקורים
 עד לערב גזירה שנה יקחטו צידים אבל תותים ורנניס הם עונדים לאכילה
 ונשקין היולאים ונחם ונותרים ואם עונדין לנשקין או הנשקין היולאים ונלחיהן אקורים :
ג שאר פירות חין ונותרים וענבים ותותים ורנניס הנ"ל הם קוחטן בעבור שיש לו
 לריך צושקין שלהם אקור אבל הם קוחטן לריך או לנחך הפרי כגון בירות וירקות
 הכצוטין צוני ונחם וכיולא שקוחטן כדי לנחךם ולרככס פרי כי כל שאינו לריך לדבר
 הנחפיק דהינו ונניסין חין בהם נשקם דם ונחפיק ולכן אקור לקחיע פרי האדמה
 שהוא לצניחין השחורים שקונין בערבי רק"י כדי לנחך וניס שלהם ואע"ג דיש
 נחירין צפירות שאן לריך בני אדם לקחטן וק"ל דאפילו הם זה ונחין לקחטן לנחך
 ונניסין צטלה דעתו אלל כל אדם ופרי וני"ו יש לחיט לקצרת האוקרין ואין לקחטן שום
 פרי אם ונחין לסוליא נשקה לנחךו ויהו גם לקצרת האוקרין פרי לקחטן פירות
 אלו לתוך כלי ריקן אם ירצה לתח נשקה שלהם לתוך האוכל או אם ירצה לנחך
 צושקה ונחך ולא צעינן לקחטן לתוך האוכל ונחם אלא רק זיתים וענבים ותותים
 ורנניס צלצד יען כי שאר פירות ונחך דאין לריך העולם לקחטן לשם נשקה הכל
 יודעים כשקוחטן אותם הוא קוחטן לורך הנחך ולא לשם נשקה :

ד אע"פ שנוחך לקחטן כל וני פירות ואפילו זיתים וענבים לתוך קדירה שיש בה
 אוכל וני"ו הנבואה יש אוקרים לקחטן אפילו לתוך האוכל הוא לאינו ראוי
 לאכילה צפ"ע דוקא אשכול שהוא ראוי לאכילה וק"ל כנפריד אוכל ונאובל ואפילו
 האוכלו צטלה דעתו אלל כל אדם וה"ה לכל פירות שאינם ראויים לאכילה דאקור
 לקחטן גס לתוך האוכל ולכן פרי חנוון שקונין בערבי דצ"ב אקור לקחטן אפילו
 לתוך האוכל ונפני שום אינו ראוי לאכילה אבל פרי שקונין בערבי נארי"ג ראוי
 לאכילה הוא ונחך לקחטן לתוך האוכל וכן נחגין פה עירנו יע"א לקחטן פרי שקונין

כארינוג צחוק הצלילים צטצת ונראה דשרי לקחטו גם לחיד כלי ריקן כדי לחניה את
העסקה צאכל או כדי לעבל צועקה פה וכיולא אצל אקור לקצטו לחיד כלי ריקן
ולשתוחו כונו קסוא :

ה ליוונייטס חנוץ יש אוקרים לקחטו לחיד כלי ריקן אע"פ שרולא ליחנו לחיד האוכל
ונפני כי צוקומוט שיט ונונו הרבה דרכס לקחטו הרבה ונונו ללירך העסקה
סקוגין ליוונאלד"ה ונונאלין ונונו חצויה גדילוח ללירך הנוז ואע"ג דוור"ן ז"ל חתיר
לקחטו נרל"ן דברי האוקרים צוה"ן ולכן הסכינוו האחרונים שלא לקחטו הוך כלי ריקן
וכן י קבים הגל"ן חיד"ה ז"ל ונוי שרולא לעשות ליוונאלד"ה שחוא נעקה הנכטו וון
הליוונייטס הנו' עם סוכ"ר וויס ימים החלה הכוכ"ר צכלי ויקחטו הליוונייטס הנו' על
הסוכ"ר עלמו שחוא אוכל ואח"כ יניה וויס אצל לא יניה וויס קידס קחיצת
הליוונייטס הנו' ונחנו קינון על זה והנה כלס וולצ חרלה קולס ר"ת סוכ"ר ליוונייטס
ויס כפי הקדר הזה העט"ה וכנוו צאחרונים ז"ל :

ו כשפ שהקחטו אקורה צטצת כך אקורס ציו"ט ואע"פ שהיא ללירך לוכל נפס
חלא צטצת אקורה וון חתורה וציו"ט אקורה וודצרי סופרים שגזרו צוה שחוא יערה
ציו"ט לעשות הרבה גם ללירך חול דלירך העולס לעשות זה ללירך יוויס רציס וכנו,
צק"י חל"ה יע"ש והנה פס עירנו צבדל"ד נוהגים לקרבו רוויס חנווליס וגם את הציקר
ציו"ט לחוד קערה ריקנית ואח"כ נוחטים את הוויס הנו' לחצטיל לצב"ו צהס כדי
סייהס חנוץ אך קודס שקומטין את הצוקר ואת הרנוויס דרכס לשלקס חחלה צוויס על
הא"ג ואח"כ קומט"ס אוחס כדי סייהו נוחין להקחטו יפה צתקל ונראה לי לטצ הנוכסג
שנחנו לקחטו לקערה ריקנית ולא להאוכל ונפני כי ציו"ט הקחטו ונחרת וון חתורה
ונשוס אוכל נפס וסכמי"ס גזרו לאקור שחוא יעשה הרבה ללירך חול וא"ו כיון דשולקיס
אוחס חחלה א"א לקחטו נחס הרבה ללירך חול כי יתקלקל הנוסקה הנכטו ונחס ולא
יתקיס חלא ללירך צו ציוס דוקא ועל כן צוה לא סייה"ה גזרת חז"ל ואע"ג דעוסיס
כן גם צצוקר וכתצתי לעיל דיש אוסקין לקחטו הצוקר גם ללירך האוכל אפשר לוור
דוורו צציקר שוק ונפני כי צטליקה נחלס קוסי חנוילוחו ויסיס ראו קלת לאכילה ואין
לו דין צוקר חז"ל כן כ"ל ליטצ הנוכסג :

ז זחיס וענבים שנחרקו ונצט"י ונשקין היול"ין ונחס צטצת ונחרין דכיון
דנחרקו נוולא הנוסקה צו ונחיליו ולא גזרינו שחוא יקחטו לאחיליו אס יקחטו
לא עגיד אקור חורה חלא אקור דרצנן ונפני שזנוסקה צו ונחיליו ונחס הריקס חלא
שע"י הקחטו ונחיר ללחא ואחיליו אס לא נחרקו חלא אס יש יין צגיגית שחענבים
צחוכס אע"פ שחענבים ונחצקעיס צטצת וילא ונחס יין ונחיר לשחיה ונגיגית זו צטצת
ונפני דכל ונעט יין היול"א וון הענבים צטצת ונחצטל צטטסיס כיון שחיה צגיגית
נקודס כניקת שצת ואע"פ שחוא דבר שיט לו ונחירין כי חוא ונחיר אחר שצת חלא
ציעול ונ"ו כיון שכל חיה ניכר קידס שנחערב ולא חיה עליו שס יין ונעולס ליחציה
חאי דינא ונעטס זה ונחיר ליחן הלמוקיס לחיד הוויס ונע"ש אע"פ שלא נחרקו
ונצט"י ונחס ונחצקעיס צטצת ע"י שרייתן צוויס ויולא ונחס יין ישן דכל היול"א ונחס
ונחצטל קנחא קנחא צוויס שנכטו צו ושני אך לירך לחחיר חנון העס לצלפי יקחטו
הליונקיס צידס צטצת כאקר ירחו הוויס ונעטין דיש צוה חויב חעלח ועיין ח"י אדס
כלל י"ד חות י"ד וכל זה אינו חלא צנוח; הענבים ונצט"י לחיד חין אצל צטצת עלונו
אקור ליחן ענבים צחוק חין כדי שיחצקטו ויולאו ייכס לאע"ג לחינו קחטו צידס

פרשת בן איש חי יתרו

ויהי קמימי כלאחר יד אקור ונדרכנו ואם עבר ונתן ונותר לשחות וכן היין ופני
 שהושקין סיוכלאין ואלו הענבים צטלים כשאר יין שצבלי קנא וכו"ש צאחרונים
 ז"ל ודע הא לאקיר ליהן ליווקים צוים צצבת כדי לעשות ונשקה ונלד אקור לחא
 דקמימי עוד איכא אקורא דכונס כצטין דסווא לחא דנצטל וכו"ש הרצ עלי
 שטיים ז"ל :

ח ונותר לנלוץ צפיו הנשקה ון הפירות ופני לאין דרך קמימי צכך ואע"ג דיש
 אוסרין העיקר כצבת הנותרין ורק צזיתים וענבים ככון להחמייר צנוללה ונ"מ
 אקור לנלוץ דס צצין הסויים ולפכנו ואע"ג דסוי ונפרק כלאחר יד אפ"ס אקור וד"ס
 ועיין אחרונים ז"ל :

ט השלג והצמד אקור לרקסן צידים להיינו לצצרים לחתיכות דקית כדי שיזנו
 וינייטין ופני טעמים ים צדצד חלא גזרינן סווא יסחיט פירות העומדין לנשקין
 ועוד ונשום סדך ונלכס כגעו צה דלוי לנלכס סצורא סוים הללו וכמו צצית יוסף
 ס"י ש"ח וס"ך יע"ש והטעם ידיו צמורף צום ס"ם שלג וצדד וזר סלא ידקס צין
 צי ידיו סלא יסיה ונרק צידים ויהו ונותר ליהן חתיכות שלג לחוך כוס של יין או וים
 ציוות סמוה כדי ללכנו והוה ננחמים נאליס ולינו חושש לכיון דלינו עושה צידים
 שרי וס ונחירין לרקסן צידים חוך כוס של וים או שאר ונשקין כיון סווא ונחערצ
 צוים אין לחוש ואע"ג דרצים וגדלים סוה הנותרים צזה וי"מ כיון דנר"ן ז"ל דעמו
 דעת האוקרים לרקסן אפילו צחוך כוס סוים הכי נקטינן :

י כלי שיש צו וים ונעשה על פני סוים קרס ונותר לצצר הקרס כדי ליטול סוים
 ונחחיו אצל אס הנסר או סצאר נעשה קרס על פניו ים אוסרין לצצר הקרס
 ופני סווא ונחערצ לקרקע וכמו"ש סנ"ג ז"ל וכן פסקו הגאון ר"ז ושלמן עלי שטיים
 וס"ל וסאר אחרונים ואע"ג דהרצ אליה רצא דקדק ון הרצ הלצום דנותר צכר כחצ
 על דבריו הגאון אצל אצרהס דלינו ונכרה ונה סהוכיח הרצ חוספת צצת להחיר
 ענו"ש עליו הרצ ונחליה ססקל והס דהרצ ונאור ונרדכי ססכים להחיר ללא כסנ"ג
 כיון דכנה ון האחרונים כנשכו אסר סנ"ג ללסור כן עיקר ויהו סטובלים צצבת
 ללורך ונלס ים לסס לסנווך על הנותרין וכמו"ש הרצ חו"ש דכצר נסגו להחיר צטובלין
 ללורך ונלס יע"ש :

יא דוקס אדס שלג צצבת ולינו חושש אע"ג דננחה וננח דצצר שאינו ונחכוין
 סווא ולא סוי סכא פ"ר לאפשר סלא ננחה וצנוקוונות סציוני סמורף כל סארץ
 ונלס שלג אע"ג דודאי כונס דס סונעלים לחיס סס סחירו צזה ונשום דל"א
 להסר וכן ס"ס דנותר להטייל ויי רגלים צצלג צמקים סכל סנוקוונות ונלס סלג דאי
 אפשר להסר צזה אצל צארלות דאין כל סארץ ונלס סלג לריך להסר סלא יסתין צצלג :
יב לא יפסוף ידיו צנלס ופני סכיונח על יד ונעשה וים ו"ס צזה אוחס סני
 טעמים סכחצ ור"ן צצ"י על סלג דלסור לרקין צידים אצל צעל סחרוונות
 ז"ל צצר סעסס סן צנלס סן צצלג סווא ונשום נולד ורוד ספוסקים סלקו עליו צזה
 ונר"ן ז"ל ססצ"א דין סנלס סמו וצעל סחרוונות ססיק כויתים ולאו ונענויה דלינו
 וודס לנעס סל נולד חלא סווא ונענוים סמו צצלג וכמו"ש עולת סצת ס"י ס"ך ס"ק
 כ"ח וסלא דקדוק כחצ כן דודאי ונר"ן ז"ל איה ליה חרי טעמוי ורק טעס סל נולד
 ליה ליה ועיין סחונת יוסף ס"י י"צ וכסס סלסור לספסוף ידיו צנלס כך אקור לספסוף
 כלי צנלס לפי סנולס ננחה כסחופף צחוקס אצל אס נחן ונלס צוים עד סכיונח

פרשת בן איש חי יתרו מה

וואליו צחוק הוים וותר להדיח הכלים צאחס הוים :

יג יגורט"י שקורין צערצי לזין שהא קפוי ייצט ונחמין עליו וים ונחמין אוחו ע"י כף הארכתי צדנר זה צחצחתי צק"ד צקס"ק רב פעלים וכחצתי צזוס ליכא אוחס חרי טעמי שכתב ור"ן ז"ל צצ"י גצ"י שלג יצנד לאקור לרקקו צידים וסויב סבאחי צדרי ור"ן ז"ל צק"י סכ"ח סעיף כ"ג גצ"י ונכה לאין סכין צחלב ופני שהא כינוח וכחצ צצ"י דסא דוויא לרקוק שלג וצנד סנחצאר צק"י ט"ך וכחצתי דצאוחה הכך טעמי דשלג וצנד ליכא צחלב אך ויכרס לוור דור"ן אורס צחלב וסוס הטעס סכחצ ר"שי ז"ל צסלג וצנד דדווי לנאלכס סצורא הוים ואע"ג דצאוחה יס לחלק דכאן אין גופו נעסס וים ואין כאן צורא וים עכ"י; ק"ל למרן ד"ס לאקור ופני סנכאס לעיני העולם כך דדווי לסלג וצנד לפי ראות עינים ולכן לענין הלכה העליתי ונאחר דוורן ז"ל צק"י סכ"ח סני אקר צחלב דוודוי לית לסלג וצנד וכן רנ"א ז"ל דצחצחה ס"י סכ"ו ג"כ כחצ לאקור ועיין כתיבת יוסף ס"י י"ג וכף החיים אוח ק' לכן נראה לאקור לרקק היגורט"י שקורין צערצי לזין שהא קפוי ויצט ולנחמחו צוים כדין שלג וצנד ויהו כחצתי דפס עירכי בגדל"ד הנחגב פשוט וידוע ונפוקס להנחמחו היגורט"י הקרוש צוים ולעסוחו צידים ע"י כף הנורח לזה וכיון ט"ס כאן ונחגב ידוע צ"ס ויכרס לוור סנחגו כקצרת הרנצ"ס ז"ל ודעוים ססס גדולים וכן רצ"ס דק"ל וותר לרקק ססלג והצנד לחוך הוים ולא אקרו אלא רק לרקקו צידים שלא צחוך הנקסס ולכן כיון דנחמין וים צחוך זה היגורט"י ונחמין אוחו צו נסגו סיחר צכך ואין לנחוח צידס וכך הנחמיר חצא עליו צרכס :

יד סוכ"ר שקורין צערצי קנ"ד שהיא נחוקן ע"י אוננים צאכופ"ס ועשו מחיכות גדולות וקסות וותר לרקקי צחוך הוים לנחוחו צסס ועיין ס"י חלס כלל י"ד אוח י"א סכחצ סוכ"ר וותר לרקקו צידים כיון דלעולם אובל הוא ע"ש וצקס"ק רב פעלים הצחתי דצדרי אלו ופלפלתי צסס וכחצתי ד"ס חילוק גדול צין סוכ"ר וצין שלג וצנד ולפ"ז אפילו לנר"ן ז"ל לאקר צסלג לרקקו חוך הוים יודס כאן דשרי וכחצתי לפי ונחגב עירכו לנחוח היגורט"י הנז"ל חוך הוים אז גס הנחאח סוכ"ר צחוך הוים סרי צלי אקפוק וכחצתי דאפילו הנחמיר ציגירט"י אין לרין להחמיר צס"כר :

טו צוכית שקורין צערצי לאצ"ו"ן טעשו מחיכות יצסות ורואלין צו ע"י ונעט וים קסופכים עליו ועל ידיו ציחד יס לאקור גס פס עירכו יע"א ודלא כהרצ פקד ילחק וגו"ד שהחיר צזה טעשיקר כקצרת הרצ י' אהרן לאקור סצוכית מדינא והגס כי סצוכית רואלין צו עס וים ו"ו צעח טננחחו צידיו אין וים צעיין עס סצוכית כי אס לחלוט ונטיצות סל הוים סנכפכו עליהס וכן הנחגב פשוט פס עירכו שלא לרמוץ צחחיכות צוכית אלא ונחמין סצוכית צוים ונע"ש עד סנעסס כולו וים' ואז רואלין צסצת צאלו הוים סננחח ססס סצוכית ונע"ש :

טז פני שקורין צערצי וטעוים סנחייצקו הרצס דרכס לטרוחס צוים ונכפפ"ס אוחס צידים צצ"ז עד סננחחס לננורי ויהיו וים ולא יסארו אלא הגרעניס צצד העליתי צק"ס וקצליאל צק"ד דליכא צזה ונע"ס ונחק דסח כחצ רנ"א צק"י סכ"א סעיף י"ט וותר לחלוק האוכל צסצת ולא סוי צ"ס ונחק הו"איל ואפשר לאכלו צלא זה וכו' ע"ש זה הנחמיר"ס היצט אחר סנכרו אפשר לאכלו צלא זה וגס מלד הנחמיר סננחח אוחו צידים צזה טעפשיף ומיכוד סננחכו אין חסס וכנ"ש לעיל גצ"י סוכ"ר אמנס מלד הסריח אס סס יצסיס הרצס ט"א לאכלס צלא סריח יס לפקפק

פרשת בן איש חי יחרו

זום ונו"ש רנ"ח ז"ל בהגה"ה ק"י ט"ח סעף ד' כל דבר קשה שאינו ראוי לאכלו כלל בלא זכרים חסור לטרוחו צמצת דהוי גונר ונלחכה ע"ש וכחצ צחי' אדם כלל ד' סעף וד' דלפילו אס שורה אותו בלונן חייב ועיין בנפשות אדם אוח' ה' ועיין להרב הק"ל צק"י ט"ו אוח' ג' שכתב פירות היצטים ים חוככים לטרוחה ונערב שבת ע"ש על כן לריך להזהירם פה עירכו שלא יסכו וזה הנוין שקורין וסנו"ש אס הם יצטים חרבה שאין ראים לאכול קודם שריה כלל :

י' יש ויין ונשקה ששוחין אותו הצריחים ואינו בכלל ונשקין ששוחין לרפואה דלית ביה גזירה שחיקת סנונים וזה קורין אותו בלשון ערבי גיל"ב ובל"ח סנהארות"ר דרכו סיבוי ונלח חוולין דהיינו שכעשה ון וי"ס של לינווי"ס חוולין והיא יצק ונחוק כעפר ונוניחם עונו סוכ"ר ונוניחם צו וי"ס צמצת וכחכים לחוטו סס הנקרא בל"ח קוד"ח וכאשר ונתערבים זע"ז יחד עישה פעיפוע חרבה וסוחין אותו תיכף צעת הפעפוע והעליתי בחסוצה צק"ד צק"ה ק רצ פעלים דנוחר לעשות זה צמצת לטרוחו ואין לחיס וסוס ונשל ונפני פנועלה רתיחה בזה הפעפוע וגם אין לחוס וסוס דהוי"ל ונוליד דבר חדש בזה הפעפוע ודווי לנלחכה והצחתי סס דצרי הגאין אנוני צינ"ס ז"ל צופחחות הספר סנדפס סס הסנוטה אחת דדיני' שבת מדצב צענין זה צקילור וחס אס הוי זה כונו וכה צפטי"ס דנעשה ברגע אחד ע"י ונעשו ועוד נקחפק אס ים וקוס לאסור כונו כוצס כצטים וכו' והניח בל"ע יע"ש ואכא עבדא צרתי הדין בכל הני פקיקת והעליתי צק"ד ע"ס ראויה דנוחר לעשות כן צמצת :

פרשת משפטים

ששת

ימים העשה ונעטיך וציום הסציעי הסצות י"ל לונה אורר העשה העטיך ולא אורר העשה ונלחכה ועוד לונה הוליד לסודיע על ששה הימים ודי לסודיענו על הסצות ציום הסציעי וכו"ל צק"ד דה"ל הקסו פסוק אורר ואספת דגנך ר"ל בידך ופסוק אורר ועודו זכים ורעו לאכנס דנשנוע יעבדך עוים וחרלו כאן צעוסין רס"י כאן צחין עיטין רס"ו וכל עוד חלא סנולחכה אחרים נעסית על ידס דכתב ועצרת אס אויבך וכו"ל צצכית דף ליו וי"ל ותי היתה גיורה זו של ועצרת אה אויבך שלא סיה חלא צולגים דוקא דבטאכ גליות לא וול כי סוכסו יסר"ל לעצדים ואפילי אס סיה צנוקלה ון סנוקלה איך יאורר כן על כללות יסר"ל ופירסתי צק"ד סעיין דתחילת צריחת הסצת לא סטיל עליו סקב"ה סוס עבודה גסות צעוה"ז כלל חלא עשה סהאנן ה"ל"א פירוחיה צלתי עבודה וצס חוליא דבר שלס שאין לריך לו טורה וכאשר אר"ל על סעת ד סחוליא סאנן גלסקאות וכו' וי"ל וסאכ ססנוטים גסוים סכרמים סיו וועלים על סכתס לעשותם לחיס וכונ"ס ד"ל סבל על סנע גדול וכו' והוא סכתס ועוד היתה וועלה יסרה ללח"ה ססיה יוסב צ"ע והוי ונלחכי ססרה לולין לו צטר ונשכנין לו יין וכתי' בגורר צאופן שלא סיה על יסר"ל ויטל סוס עבודה גסויה כי אס רק סטיל עליו עבודה דוחית דוקא סס"א קיום סולות עסס ולאוין וכונ"ס ריחיהו צנ"ע לעצדה ולסורה ודקסו דו"ל לעצדה אלו וי"ע ולסורה אלו וולות ל"ה ולפ"ז אס לא סיה סט"א חר"ה"ר לא סיה סלדס עוסק צעסק גסתי כלל דאין זה עסק שלו ולא סוטל עליו ולעטיד יחר סתיקון ודתי סחזור עטרה ליוסנה ולא יעסוק סלדס צעסק גסו"י דאין זה עסק שלו ולא סוטל עליו צתחילת סצריחם ולכן צונון שאין

פרשת בן איש חי משפטים מו

עושים רשמי ע"תקיס זהם ולקפת דגניך כ"ל צידך נוכלא הס עוקקיס צעקק שמוטל
 על אחריס והרי וחקיים זהם ו"ט ועצת אח אויביך דהעקק הזס שאתה עוקק צידך
 הוא סל אויביך כדכתיב ועודו זרים ורעו לאנכס ואט יהיס האדם עלמו עוקק צו נוכלא
 עיבד את אויביו ויודע דאז"ל דשנירת טבת עקובלת לגולה שאז נסלס כל התיקון
 ו"ט ספת ימים העקס וועסיך דייקא המוטלים ע"ך ונתחילת הצריאה סהוא עסק רוחני
 צלצד וכל עסקיס הגשמיים שאנס וועסיך יהיו מוטלים על אחריס ותזכה לכך צעצור
 שנירת טבת וחסו וציוס השציעי ששנות כי שנירת טבת עקובלת להסלים התיקון ולעקית
 חירות לכל ישראל ותזכה אז לחרות וון הילכה"ר שעוד לא יחיער אהכס ולז"א וכל
 אשך אונתי אליכס השנרו ויתקיים אז ואת רוח הטוואה אעציר וון האנך וזהו וסס
 אלהיס אחריס הוא סקט"א לא הזכירו ולא ישמע על פיך כי אין להס וליאות
 עוד צעילס :

א וכלל אצות ונלאכות הנסוגות אלל האדם חויד היא ונלאכת הטוון ו"ט לה
 חילדות הטבס עקס וולוייס לפני האדם ועוקק זהס צימי החול ולכך לךך לו
 זכיר גדולה סלל ישכח ויעצור עליסס ואע"ג דוולאכת הטמינה עיקרס היא הצבואה
 וקטניות עכ"ז כל גדולי קרקע פירות וירקות עקס איכל גמור יס זהס איקור טוון
 הואיל ויס צמינו טמינה דהיינו ט"ס צבואה וקטניות עקס ג"כ גדולי קרקע לפיכך
 איקור לחסוך הירק דק וכן אכור לחסוך גרונות ומצנין דק לק צעצור הזקנים
 לאס חתכס דק דק ט"ס צוה איקור טוון אצל עותר לפטר הלחס דק דק לפני הסרנגולים
 ועיסות טצצית שמונותס על האדם הואיל ינעמנה הצבואה קודס עטיית הלחס דאין
 טמינה אטר טמינה :

ב י"א דאין איקור לחסוך פירות וירקות דק דק אלא צחות ומינה לסעודה אחרת לצו
 ציוס אצל אס איכל לחלהר או חוך טעה אסת עותר לחסוך דק דק וכונ"ט צדין
 הסורר ו"ט ונתעירין לאיקור לחסוך דק דק בכל גיוכל אפילו לאכול לאלחר ובמקיס
 סנסגו היתר אין לעשות צידס וקן לךך להזיזרס סלל יעשו כן אלא לאכול לאלחר או
 לסעודה סהיא סנוכס חוך טעה אסת ופה עירכו בצד"א"ד כוהגיס היתר לחסוך דק
 דק טעושין ללאט"ה ופירות וירקות טצבת ולךך להזיזרס סלל יעשו ללורך סעודה
 אחרת סהיא אהר טעה אסת :

ג אין איקור טוון נוסג אלא צדולי קרקע אצל צטר וצוסל או לני או גצינה
 וכיוכל זהס סאינס גדולי קרקע ויתר לחסוך דק דק ללורך אותו היום ואפילו
 צצוקר ללורך סעודה צין סגוצים וניסו איקור לגרור סגוציס צמורג סרוץ סנוואד לה
 צימי החול אפילו לאכול ויד דנחצי עוסה כעוצדין דחול ועיד דהוי כסתיקת סמוניס
 צונכתסת סלהס אלא יגרננה צצכין וכיוכל דלל הוי לךך חול :

ד אין לדוך ספלפלין צונכתסת כלל אלא ידוך אותס צקערה וצקתח לסכינה דהוי
 חרי סנויס ויזהר סחסיס הקערה עבס סלל הסצר ויפני סהפלפלין קסיס הס
 וסנולס דינו כפלפלין דלךך טני סנויס ולא סגי צטנוי אחד וכונ"ט עולת טבת ואליס
 רבא ונעה יאודה ז"ל וקגס כי הגאון רבינו אליסו ווויכלא ז"ל צקע"ק טו ס"ל לחלק
 צין ונלס לפלפלין צרתי צק"ד צקס"ק וקצליאל דהעיקר הוא כאשר סנינו סרצניס
 ז"ל סנו צכ נח ור"ן ז"ל סדין סנולס הוא סוה לדין ספלפלין :

ה גרונות ומצנין וסאר פירות דינס כנולח דצעיין חרי סנויס ולא סגי צשינוי חד
 סכן וסנע מדצרי סתיספתח דטבת וצילס סהציאה סרצ סנגיד ז"ל צפרק כ"א

פרשת בן איש חי משפטים

והסלכות שבה דין גי ע"ש וכן העלה נורי הרב ז"ל והאמת אהו ציה דכן נראה לכל
ויעיין ישר לאין לחלק ציניהם וכאשר כתבתי בקס"ק וקצבליאל ודע כי פה עירנו
בגדל"ד יע"א ניהגים לדוך חמרים ואגוזים ולזוים ואפונים קלויים במוכחשת שדכין בה
בחול ורק עושים סינוי קלה להפוך יד הנוכחשת לדוך בראש הדק ולא בראש הרחב
ולפי האמור לעיל גם בראש פירות צעיין חרי טכויים וכאן אין עושים אלא סינוי או להפוך
יד הנוכחשת ועל זה אפשר לוונר דהגור כקצרת האגור וקס"ל דק"ל סגי צעינוי אחד
צרם דא עקא כי אין הסינוי האחד הזה הוא סינוי גמור כי צאוה הס כוחשים ציד
הנוכחשת שבה כוחשים בחול ורק הם וחסכים אותה לדוך בראש קלה סגי וני יאמר
דזה חסיב סינוי ובקס"ק רב פעלים הנחתי להם דאינו מועיל סינוי כזה ונו"ש ור"ן
ז"ל צ"י ס"י תקי"ד וחרוזה הדשן ז"ל דסיורי פהילה סכצו בשבת אסור להדליק
צוי"ט וטוס הכנה ואסור אפילו בראש סכני שלא יודלק אטו ראש סהודלק ונחצאר
דין זה סס באורך ההגאון ונהר"א ז"ל ס"ל דוקא בלזורייהא גזרינן ובדרבנן לא
גזרינן ורש"י ס"ל אפילו בדרבנן אס הוא קרוצ לדחי דישחוט צנוקים האיסור ע"ש
והגם דנר"ן ז"ל החיר צעיורי פהילה היינו מטיבס אחר דק"ל כרוצ הסוקסיס דלא
חסיבי לזה הכנה אצל דצבר זה דגזרו אט אטו אט לא ספקס ור"ן ז"ל כלל גם ראש
הראה בנהר"א ז"ל דרליהו ס"א ודין הסכין סל שחייב דגזרינן דל סיפה אטו דל
הפגוס יע"ש וחזרתי ואנרתי סס ד"ל כיון דלא עלינו ד"ו ופירש צדין הנוכחשת
לגזור בלד הקלר אטו דל הרחב אין לנו לדמות דבר זה לדבר אחר לגזור ודעה"ו וכמ"ש
הרב הנגיד ז"ל צפ"ה ונה' חוץ ונלה הלכה כי על חששת הרב"ד וכ"כ הפרשה ז"ל
צ"י ספקס ס"י ח"א על דברי סב"ח ז"ל דאין ללמוד בזכות זו נור :

אמנם

שוב כתבתי דבכ"ד אין אכחנו באים לאסור וטוס גורה אלא ודיכא אסור
דא גם לקצרת האגור וקס"ל מודו דצעיין סינוי גמור וכראה לכ"ע
דהפוך יד הנוכחשת אין זה סינוי גמור אלא סינוי קלה והנה תחלת סכל ברתתי כל
וידי לאסור ונן הסורה אינו נוותר לכתחילה אלא צעינוי גמור ואס עושה סינוי קלה
עדיין זה הוא אסור ונדרבנן והנה ודין הנוולל ולילות צצבת ספקס ור"ן ז"ל צ"י
ס"ט דאין מוללין ולילות אלא מולל צעינוי ונעט בראשי אלצעותיו הוכחתי וזה
דגם כאן כתישה בראש הקלר הוי סינוי ובוד הוכחתי ודין הסולאס ספקס סרנוצ"ס
צ"י שבת פרק י"ב הנוליא לאחר ידו או צרגלו צפיו ובנרפקו וכו' פטור אצל אסור
מדי"ס ועיין צפ"ע להגאון ר"ן ס' ס"א ס"ב יע"ש ונולל דגם סיפוך הנוכחשת דלא
כיחא השניסיס חסיב כלאחר יד וסינוי קלה הוא ולכן צמלה דכ"ע יס איסור חורה
צדיכה לא ונהי הפוך יד הנוכחשת אצל בכתשה פירות ליכא צזה פלוגתא דאית
דק"ל הוא איסור דרבנן אין למחות ציד אלו העושים סינוי זה צסיפך יד הנוכחשת
אע"ג דצברנו דאין זה סינוי גמור ונאחר דהגור צעינוי זה אין למחות צידס וצברנו
אס עושין לאורך זקנים וקטנים וסאלתי ואלת הרה"ג ונהר"א וני נר"ו על ונחג עס"ק
הוצ"ב צצבר זה והסיב סשנוע סכן נוהגים צעה"ק ירושלים ה"ו סנהפכין ראש
המודך ודכין צו צצבת כמו ונחג בגדל"ד יע"א :

לכור יצט אסור לפירו וטוס עוחן וכן טיט שעל הצבד אס הוא יצט אסור
לגרו ועל הצבד וכן אסור לספקס הצבד צין ונחחן צין וצפנים כדי להעציר
הטיט ועליו מסיי שטיטו היצט ונחפרים לפרודים דקיס ע"י ספסוף או גריה וס"ז
הולדת עוחן :

ז חֶזֶק הַעֲוֹנוֹת שֶׁסוֹמְכִין אֹתוֹ חַוְטוֹס וְלַפְעוּמִים יִחַיֶּיֶם צְבָלֵי שְׁלוֹ וְנִעְשָׂה כְּעוֹ
 בְּנָדִים מְדוּבָקִים וְהָאֵל לְשֹׁאֵף אֹתוֹ אֲלֵיכֶם וּמִפְּנֵי דַבָּר נִטְמָן וְנִקְוֵס עַיִי אֲדָם
 וְלִנְעֻמָּה צִין אֲלֻצְעוֹתָיו בְּשֶׁבַח וְאִין כֶּחָן וְנָקוֹס עוֹמֵן וּפְנֵי דַבָּר נִטְמָן וְנִקְוֵס עַיִי אֲדָם
 וְאִין עוֹמֵן אֲחֵר עוֹמֵן אֵךְ לֹא הִחִירוֹ לְרַקְקוֹ עַיִי כְּלֵי אֱלֹהִים רַק בְּרֹאשֵׁי אֲלֻצְעוֹתָיו דְּהוּי
 שִׁיבֵי גַמּוּר וְעִינֵין מַיִס רַבִּים אֲלֵיכֶם קִי כִּי וְעוֹד עִינֵין קוֹנָה סוֹלֶת דָּף פַּיִז עַיִיג וְנִשָּׁא
 בְּשֵׁם צִיחַ אֲרוּחָה עַיִיִשׁ וְאֵעִיב דַּמּוֹן הַרְצַע טַל אֲרוּחָה דָּף לֵיב קִיִּד וְנִשְׁמַע דַּמְחִיר לְשִׁמְקוֹ
 עַיִי כְּלֵי עַד שֶׁהִפְסַר הַעֲלִימִי בְּתַהֲמִיק וְנִקְבְּלִיחַל הַעִיִקֵר לְשִׁמְקוֹ בְּרֹאשֵׁי אֲלֻצְעוֹתָיו דְּהוּי
 שִׁיבֵי גַמּוּר מְדַכּוֹ צְחִיל וּמִי שֶׁנִּסְחַפֵּק הַרְצַע מִיִּחַל זֵיל שֵׁם צִקוֹף דְּבִרְוֵי צְדָבְרִי מְחַרְרִיִּל
 זֵיל אֲוֵלֵי לֹא אֲמַרו אִין עוֹמֵן אֲחֵר עוֹמֵן אֱלֹהִים צְאֻכְלִים הַעֲלִימִי דְאִין לְשִׁמְחֵק צְכָךְ
 אֲפִילוֹ לְדִידֵיהֶם שְׁחֹל וְנִקְחַסֵק צְכָךְ יוֹדֵה דֹאֵם וְנִקְסוֹ בְּרֹאשֵׁי אֲלֻצְעוֹתָיו לִית לָן צֵם :
ח וּמוֹתֵר לְקַטְוִים אֲפִילוֹ בְּסִבְיָן קָם אִו חֲזָן לְחַלְוֵן צוֹ שִׁיבֵי וּפְנֵי דַקֵּשׁ וְהַזָּן הַסֵּם
 אֲוֹכְלֵי בְּהֵמָה וְכַל דָּבַר הַעוֹמֵד לְאֲכִילָהּ וְיִוֵּכֵן הוּא לְכַל הַלְוִיךְ אֲצֵל יָקִיסֵם שְׁאִינוֹ
 מְאֻכַל בְּהֵמָה אֲפִילוֹ לִיטְלוֹ כְּדִי לְחַלּוֹן צוֹ שִׁיבֵי אֲקוֹר וּכְמוֹ צִקִי סְכִיִּצ וְאֲפִילוֹ צִיִּיט
 שְׁחֹל רֹחֵי לְשִׁמְחֵק אֲפִיִּה אֲקוֹר לְחַלְוֵן צוֹ שִׁיבֵי וּכְמוֹ־שֵׁם הַרְצַע שְׁלַחֵן עַלֵי שְׁעִים זֵיל
 דְּבִיִּיט לֹא נִחְמוֹ עֵלִים אֱלֹהִים לְשִׁמְחֵק וְאֲפִילוֹ עַן יִצֵּם אִין מְשַׁמְשֵׁין צוֹ אֱלֹהִים לְלוֹיךְ הַסֵּקֶה
 וְלֹא לְלוֹיךְ אֲחֵר דְּכַל דָּבַר שְׁאִינוֹ כְּלֵי אֲקוֹר לְטַלְטְלוֹ אֲפִילוֹ לְלוֹיךְ גַּבּוּר וְעִינֵין מִיִּחַל קִי
 תַקִּיִּצ קַעֲמֵק יִיחַל וְעוֹד אֲחֵרוֹנִים שֵׁם וְהֵאֵל דֹּאֵקְרַנוֹ לְחַלְוֵן שִׁיבֵי צִקִיסֵם אֲפִילוֹ
 צֵלָה קַעֲמָה שִׁיבֵי אֵם לֹא חֲקִי וְהַכִּיבֵי מְעַרְצַע שְׁבַח לְכָךְ אֲצֵל אֵם חֲקִי וְהַכִּיבֵי לְכָךְ
 מְעַרְצֵם מוֹתֵר לְחַלְוֵן צוֹ שִׁיבֵי מְאֻחַר דַּעֲשָׂאוֹ כְּלֵי :

ט עַלֵי צְשׁוּמִים אֲעִיב דַּמּוֹתֵר לְחַלּוֹת צֵהֵם שִׁיבֵי אֲקוֹר לְקַטְוִים אֹתֵם צִידֵי לְחַלּוֹן
 צֵהֵם שִׁיבֵי וְעִינֵין אֲשַׁל אֲבַרְחָה קִי סְכִיִּצ וּמִיִּי אֲדָם כֻּלָּל וְיִיחַל אֹתֵם יִיחַל וְשֹׁאֵר
 אֲחֵרוֹנִים אֲצֵל אֵם רֹחֶה לְהַרִיחַ צַעֲלֵי צְשׁוּמִים מוֹתֵר לְמַלּוֹל וְלְקַטְוִים אֹתֵם צִידֵי לְהַרִיחַ
 צֵהֵם אֲחֵד קַטְוִים וְאֲחֵד רִכִּים מִיִּהוֹ לֹא הִחִירוֹ לְקַטְוִים צְכָכִין אֱלֹהִים צִיד וּכְמוֹ־שֵׁם רַקִּיִּל זֵיל
 וְהַסְכִּימוֹ כֵּן גְּאֲחֵרוֹנִים וְדַמוֹ דְּבִרְוֵי הַטִּיִן שֶׁהִחִירוֹ אֲפִילוֹ צְבָלֵי מִיִּהוֹ גַם רַקִּיִּל לֹא אֲשַׁר
 לְקַטְוִים צְכָכִין אֱלֹהִים צְכָכִים מוֹתֵר לְקַטְוִים גַּם צְכָכִין וּכְמוֹ צְאֻלִים רַבָּא
 וּנְשָׂאֵי וְשֹׁאֵר אֲחֵרוֹנִים זֵיל גַם הִחִירוֹ לְקַטְוִים צַעֲלֵי צְשׁוּמִים אֲפִילוֹ כְּדִי לִיתָן לְחַצִּירוֹ
 לְהַרִיחַ וְדִלָּא כְּשִׁיבֵי כִּנְהָג דֹּאֵקֵר צֵהֵם וְעִינֵין לְהַרְצַע וּמְחַצִּיר קִי סְכִיִּצ אֹתֵם גִּי וְחֹכֵר
 לְאֲבַרְחָה חִיִּב דָּף וְיִיחַל וְכֵן הוֹנְחָבַם פְּשׁוּטָה וְהוֹמְחִיר צֵהֵם הַטִּיִּצ :

י אֲבַד שֶׁל הַדֵּם וְשֹׁאֵר מִיִּי צְשׁוּמִים שְׁחֹל עֲשׂוֹי וְנֵן לִוְלָצֵי תַמְרִים לֹא מְצַעִיחַ צַעוֹד
 הַסֵּיִם אֲבֹרֵד צוֹ דַּמּוֹתֵר לְחַלּוֹן שִׁיבֵי בְּרֹאשִׁים שְׁלוֹ אֱלֹהִים גַּם אֲחֵר שְׁחֹתֵר וְנֵן הַסֵּדֵק
 שֶׁנִּשְׁאֵר הַאֲבֵד לְצַדוֹ גִּיב מוֹתֵר לְחַלְוֵן צוֹ שִׁיבֵי דַעֲדִיין חוֹרַת כְּלֵי עַלְיוֹ לְאֲפַשֵׁר לְאֲבֹרֵד צוֹ
 הַדֵּם וְעַלֵי צְשׁוּמִים צְכָכֵר הַמּוֹתֵר צְשׁוּמֵה זֵה דוֹקָא צַעוֹדוֹ לֹא אֲצֵל אֵם כְּחִיבֵם דְּאִין
 רֹחֵי לְאֲבֹרֵד צוֹ וְהִיא אִינוֹ מְאֻכַל בְּהֵמָה אֲקוֹר לְחַלְוֵן צוֹ שִׁיבֵי דִידֵי בְּקִיסֵם שְׁלַרְיֵךְ
 לְסִיחַ מְחֹקֵן וּמוֹכֵן וּצְעִי לְכָךְ :

יא פֶּה עִירְכוֹ צַבֵּלִיִּד דְּרַכֵּס לַעֲשׂוֹת מִיִּיפֵה שְׁקוֹרִין וְנוֹחַמָּה שׁוֹנְכִין צֵהֵם לְשֹׁאֵב
 רוּחַ וְעוֹשִׂין מְלֻלָּצִים שֶׁל תַּמְרִים שְׁאִיכֵם רֹחִים לְמַאֲכַל בְּהֵמָה וּבְחֹשֶׁךְ תְּבַלֵּה זֹאת
 הַמְּנִיפֵם יוֹכֵל הַאֲדָם לְחַלְוֵן שִׁיבֵי בְּרֹאשֵׁי הַקִּיסְמוֹים הַיּוֹלָאִים מוֹנְנֵה צַעוֹדֵם מְחַצִּירִים צֵהֵם
 וְאִין לִיִּךְ לְקַטְוִים אֹתֵם כֻּלָּל מוֹתֵר זֵה צְשׁוּמֵה דִלָּלוֹ הַקִּיסְמוֹים שְׁחֹל חוֹלְץֵי שִׁיבֵי
 בְּרֹאשִׁים עוֹדֵם מְחַצִּירִים צְבָלֵי הַמְּנִיפֵה הַזֵּה וְיִשׁ חוֹרַת כְּלֵי עַלְיֵם וְרַק יִזְהַר לְחַלְוֵן
 צְחָמָה שְׁלֹא יִשְׁחַצְרוֹ דֹאֵם יַעֲשֶׂה צֵהֵם מְחֹזֵק יִשְׁחַצְרוֹ בְּדֹלֵי וְהוּי פִּיר וְדוֹנָה לֹא מְלִיבֵי

פרשת בן איש חי משפטים

צבי שליו ס"ג צהגס"ה לחקור לכבד הסגדים ע"י ונכבדות העשויים וקיסמים שלא
ישתכרו קיסמיהם ועיין ונ"א ונחלית השקל שם ע"ש ועיין שלחן עלי טיעים צדיני
המוקלס צדין טצרי כלי חרס לדורס עליהן וחינו חוטס שכתב שם צצילאויס לחצב
דשא"מ וכמו דשרי לילך ע"ג עטבים צצנה וכו' ונ"א דק"ל לחקור לכבד הסגדים
במכבדות העשוין וקיסמיהם שלא ישתכרו קיסמיהן שא"י מהם דטובר כלי צידים חבל
כפי כוי ונוילא ע"ש ובס"ק וקבל"ל כתבתי בס"ד צזס :

יב

חס יס לו קיסס ונחוקן ומוכו ונצ"י לחלץ צו סיכוי אע"פ דאינו ראוי לכהונה
העלית צקס"ק וקבל"ל דחס אורו קיסס היא קל ונאל ויבט דולחי ונשתכר
כאשו בחליכה סיכוי חס יחלוץ צכה וחוק לית לן צה ואין ונטייצין אורו לחלוץ צכת
אע"ג דהוי פ"ר יען כי זה ונקלקל הוא והנקלקל צפסיקת החלוץ כ"ז ונחר לנומי
וכמ"ש הגאון ונ"א ז"ל סי' ט"ח סע"ק ל"ו ועיין אחרונים שם ועיין שלחן עלי טיעים
צדין וכה צפטיס חיה צי יע"ש :

יג

ונחתיך דילועין לפני הצהונה היכל דהס קסיס שאין ראויים לחבלס בלא חוק
אך יזכר שלא יחדך דק דק והנצקע עליס איסורו ונאסו עוצדא לחול חבל חס
חתכו דק דק מייב נוסיס טיחן ועיין ונ"א סי' חק"א ועיין שלחן עלי טיעים צדין וכה
צפטיס חיה צי יע"ש :

יד

הלס טיעור גרוגרת מייב וון החורה ופחות ונביעור ז"ה חקור כדין חלי טיעור
דחקור וון החורה והנצבל חת העפר או חת הקנה ח"ז חולדת לט ואס לא
גיבל חל"ה רק כחן וויס בלצד יס אוונריס גס צזס חייב וון החורה וי"א דחקור צזס
ונרצבן ויטו המורסן אע"ג דחקור לגבול אורו לכהונה או לתרנוגליס יס ונחירין לחת
צו חכוד או וקל שחי וערצ כיון דאינו ונורס צידו ואינו וקצב החוויד וכן החינו
כנוי לנערו וכלי חל כלי כדי טיחערצ ויס אוסרין ליתן וויס ע"ג המורסן צצכת כלל
ולענין דיכא אע"ג דורן ז"ל קתס כהנחירין ווי"ו יס לחוט לדעת האוסרין צמורסן של
עירנו בגד"א"ד יע"א שאכתנו דואין צו הערצות קונה צעין ועיין סיורי צרכה סי' טכ"ד
ו"ש צקס ונשר"י וכלי ז"ל ועיין חקד לחלפ"ס ושאר אחרונים :

טו

חצק העוועיין כשהוא יבט חקור ליתן עליו וויס ולגבלו צידים דדוני למורסן
שגס ורן ז"ל כקסס כהנחירין חינו חל"ה לחת צו וויס חבל לגבלו צידים לכיע
חקור ונכתב עירנו בגד"א"ד יע"א לתכית צצכת טיפ"ת וויס צכלי הקטן של חצק
העוועיין וקוגריס חכלי ונכיס צכלי על סף ידס בוה פעוויס כדי טיחספך חצק
צחוכו ויחגבל וויכיה וציה טיחערצו טיפוח חוויס צכולו צכך דדוני זס לנה טהחירו
לנער המורסן וכלי חל כלי :

טז

חין ונחתיך צעפר ונאסו גיצול ואין ונחתיך צטיס אפילו שחא קסה ונפני
סנינווח ויס ציה גיצול ואע"ג דאינו ונחתיך פסיק ניטיה הוא ועיין ונ"א סי' טכ"א
סע"ק י"ט ונחלית השקל שם ועיין אליה רצא שם וכתבו סרצ חשל חצרהס והרצ
חוקפת טבת סע"ק לנ"ד אע"ג דר"י צריי ס"ל אינו מייב עד שיגבל ווי"ו איסורא
חיכא חס חין לו לורך צזס ע"ש וכהצרי צקס"ק וקבל"ל דחס הוא צנודצר דכל
הקרקע הוא עפר חחוס והולך לסשתין ונחר להשתין ואינו חוטס דדוני לחא דחקור
להשתין צבלג ועכ"ז התינו להשתין צו וס שכל הארץ ונלחס שלג דכל כס"ג טא"א
לא גזרו חכמים :

יז

חס ונכסה ויי רגלים צחול או אפר הנוכן לכך יזכר לחת הכצה חול או אפר

פרשת בן איש חי תרומה מה

יען דאלו טבען אס יתן ונהס ונעט יתערבנו בני רגלים וסוי גיבול ואס יתן תרבה אינו
תיכר וככו' צחיי אדם כלל י"ט סעיף ד' יע"ש :

יח הסותן זרע פתחו או ונה שקורין צערי צ"ר ריחל"ן וכיול"א י"ס בזה איסור לש
ומייב תיכף ושייתס צו"ס ואסיר ליתן וי"ס או חיוון לתוך מרדל או שומן
כתוסיס אס עישה צלילה עבה דלע"ג דאין גיבול בכך וי"ו תראה כלס חבל צלילה רכה
ווחר ורק יזהר לעס"ה ע"י סכוי סניחן השוס או המרדל תחילה ואח"כ החוון ולא
יע"צ בכך אלא צידו וצווקיס סדרכן צחיל לתת האוכל תחילה יעסה צשבת לספך וככו'
צאצרו י"ס וללחצ"ה שעושי"ן וקשואין או שאר פירות ויקת כיון דאין מוחכיס אותס
דק דק לא סייך צשו גיבול ווחר לעס"ה צלילה עבה ואין לריך סיו"י ואע"ג
דהונ"א ז"ל החויר לסר"ך צלילה רכה וסינוי העיקר כו"ס הע"ו וכן הסכיס אלי"ס
רבה ותו"ס ושאר אחרונים וכן הונח: פשוט :

יט חריפת טעושי"ן צפסה טעושי"ס אגו"ס סחוקיס לתך הדגס אס חל פסה צשבת
ולא כהן האג"יס ונקודס יתן צשבת ע"י סיו"י סיתן האגו"ס תחילה ואח"כ הדגס
וופכי כי דרכנו צחול ליתן הדגס תחילה ואפילו אס עישה צלילה עבה ווחר כיון
סהוא ללורך ולי"ס כ"כ הרב סלחן עלי טע"ס ונשטע מדצניו דאס אינו עושה ללורך
טיבול אלא כדי לאכול וכן צשאר סנתות השנה לריך ליהזר שלא יעשה צלילה עבה
וכן ראוי להורות לעשות צלילה רכה וע"י סיו"י :

פרשת תרומה

ועשית ונורת זהב עהיר כ"ל צק"ד גופ"ה של ונורה סהוא כר האולעי רונן
ליוס סבת וססה קכ"ס ט"ס צהס טסה כרות רוננים לססה ינוי החול
דידוע וי"ג רצונו האר"י ז"ל וניוס רציעי ווחחילין לעשות סכנה לסבת צקוד כר"ן
ציו"ס ד' ה' ו' וחסר סבת סהס א' צ' ג' ה' סס הסחנת כר"ן ונקודסת הסבת שעבר
ולז"ל וססה קכ"ס סס טסה ינוי החול יול"יס וולדיה סל גוף סנוורה סזוא כר האולעי
סככל"ל הסבת ופירט טלססה קני ונורה וולידה האחד סהס ינו"ס ד' ה' ו' וסלססה קני
ונורה וולידה סגני סהס ינו"ס א' צ' ג' ו' ואור וקססה תעסה אותה יריכה וקנה כ"ל
יריכה אלו סעות חוספת סבת וולפניו ונולחריו סהס ונדכבן וקנה הוא גיפ"ה סל
ונורה סהוא כנגד יוס הסבת עלונו וסכו"ה סת"הר לסנוור חוספת כונו סהשנוור
גוף הסבת סעיקרי סיסו צהשו"ה אחת ואור גציע"ס רונן לעססה כפחור"ס רונן
למעססה סה"א צמוח חתום ככפחור פרח"ס רונן לדיבור סכל ונונה סהו ונקודסת
ססבת סהו סהשנוור טלססה חלקיס אלו צקודסת ססבת :

נמצא כר האולעי הוא כנגד סבת סהוא עומד אולעי צשנוע כי סס ד' ה' ו'
ו' וכלן ואצ"ג וכלן ולכן ונרע"ה צשצעה כרתי צרית ג"כ סהוא וכו' וכן
כנגד כר האולעי כי אצרהס ילחק ויעקב וכלן ואחרן יוסף ודוד וכלן ונול"א ונרע"ס
יו"ס ססבת סניסס צווקוס אחד סרונח"ס צכר האולעי וצ"ה יוצן וי"ס צשבת יסנח
ועסה צונחת חלקו ולכן ר"ח ונזור סיר ליו"ס ססצ"ח סהוא לנש"ה ולכן זכס ונרע"ה
סציו יושב"ס חלל כהר סנצציו"ן סהוא עד הועיד על ססבת וכונו סכתוב צחגנוס
יוכתן בן עז"ל צפסיק כגד כל עורך אעסה כפלחות צרס ונך יפקון חוכלסין ללדיקין
כי יואשי"וון מן לגני לכהר סנצציו"ן וככו' ולכן יסנח וססה צונחת חלקו כי וקיס צכו'

פרשת בן איש חי תרומה

הוא הוועיד על השנה וזוהי פרשת צמ"ד ויש ונבי רחמים רבו למעלה ראש קאמי
 על בניו של ורע"ה ולמעלה וואחיות ראש כפי ודרכות האקסר שהוא קדר חסר"ק
 יש אחיות שבת ולפי האמור כנולד השנה עומד אולעי צעצוע והוא ויש צוה"ק שחא
 דקב"ה שחא לחיה שליט וכל קטרוי שהם דה"ו ואצ"ג והוא דוגמה הלשון שעימד
 ולכן כוונו להלשון הוא עיקר הגוף דכתיב ויהי וחי"ם ניד ללשון כן השנה החיים הלוי
 צמחיתו והספק הלוי צחלונו דכתיב ופלליה מוה יוזה צ"ו ולכן כוונו להלשון עקס
 לו הקב"ה שתי חומוה שהם שפחים וסירים כו"ש רז"ל צמח"ה כן השנה עשו לו חז"ל
 שמינה צמ"י גדרים זע"ז והוא כי מן חמורה לניד הישראל לשמור השנה צמ"ל מלאכות
 ולא חסרה חורה אלא מלאכה של ישראל אך רז"ל עשו גדר ושמינה יחד שגורו לצלתי
 יאמר הישראל לגוי לעשות לו מלאכה צמ"ה ועוד הוקיפו שמינה וגדר שני דאפילו
 שלא אמר הישראל לנכרי לעשות אלא הנכרי עשה ואליו את המלאכה צ"ל ישראל
 ג"כ חסרה אחת מלאכה לישראל הרי שני גדרים ז"ס על זה כוונו שיש ללשון שני גדרים
 זע"ז שהם השפחים והסירים :

א כל דבר שאקור לישראל לעשותו אקור לוואר לנכרי לעשותו ולא עוד אלא אפילו
 שלא אמר לו הישראל לעשות אלא הנכרי ואליו וועלמו עשה מלאכה ללורך
 ישראל אקור ליהנות מונס צמ"ה אלא לריך להמתין לערצ צמ"י קיעשו :

ב אע"פ שאקור להניח לנכרי לעשות מלאכה לישראל צמ"ה צין צמינס צין צמ"ה
 דהיינו שכיר יוס ואע"פ שעישה הנכרי וועלמו ולא ח"ל הישראל לעשות לו צמ"ה
 מ"ה אם הנכרי עושה צמורה קבלנות שיקבל עליו לעשות כ"כ צין עושה צמ"ל ישרא
 משל ישראל דהיינו שחן לו צגד להפור וקלן לו זכר צעד כל הצגד ס"ז מותר להניחו
 לעשות המלאכה צמ"ה ולצד שלא יאמר לו עשה צמ"ה וכן מותר ליהן לו הצגד
 צמ"ה צמ"ה קמוך להשיב אע"פ שידע צולתי שיעשה הנכרי צמ"ה ואע"פ שהישראל
 חפץ צהך צלצו יען כי הנכרי אדעתא דנפשיה קעביד לנכות עלמו כדי לקבל שכרו ואין
 הישראל אוור לו צמ"ה שיעשה צמ"ה צמ"ה לריך ליהר שלא יעשה המלאכה צמ"ה
 ישראל ופכי מר"ה העין שאין ידע"ה העולם שזה קצבן ונמלא שלשה תנאים צמ"ה
 שקלן שכרו וצ"ל שלא יאמר לו לעשות צמ"ה והג' דאינו עושה צמ"ה ישראל :

בד"ה צקצבן עושה מלאכה צמ"ה החלות שיוכל לעשותה הנכרי צמ"ה דליכא
 חשש מר"ה העין אצל אם עישה המלאכה צמ"ה כגון לצרות צ"ה של
 ישראל או לקלור שדהו וכיוצא בזה אקור אפילו צקצבן כיון דגלוי לעולם שזו המלאכה
 של ישראל חוששין שהנכרי הוא שכיר יוס ואינו קצבן ואפילו מלאכה החלות אם היא
 מפורסמת וידועה לרבים שהיא של ישראל ונעשית צוקוס גלוי ומפורסם כגון ספינה
 שדרך לעשותה על שפת הנהר וכיוצא בזה אקור מפני מר"ה העין וכל מלאכה
 עושה הנכרי צקצבנות צמ"ה אם אינה ידועה לרבים שהיא של ישראל אע"פ שידע"ה
 זה קלח בני אדם לא גורו צם רצון :

ג ראובן צנה צ"ה ונשאר לו חל עפר צמ"ה לפני פחה צ"ה ושכר הצי צקצבנות
 ש"פנה העפר כולו צמ"ה קלוב והגוי צא לפנות העפר צמ"ה אין לריך למחית
 צידו אע"פ שהכל יודע"ה שזה העפר הוא של ישראל עכ"ל הכל יודע"ה שאין לרכס
 לפנות עפר כזה צמ"ה יוס אלא צקצבנות וכאשר העלה הרב נדיב לצ ח"ה א"ה ס"י
 יו"ד ופה עיכנו יע"ה ג"כ ידוע וצ"ה אלא הכל דאין עושים זה אלא צקצבנות וסרי :

ד אע"פ שאמרו דמותר לעשות צמ"ה צקצבנות אם עוסק הצי צמ"ה עכ"ל אם

פרשת בן איש חי תרומה מט

זה המלשם הוא ללורך המהוצר כגון לסקול אנשים ולתקן קירוב או לתקן מחילה וכו' ולא דכל אלו הוא משקעם צצנין ויהיו צמחצרי דינס כמו הצנן עלמו ואקור לעשותם אפילו צציה סגוי ואין כיכרים פסס על ישראל ולריך למחוח ציל הגוי שעוסק צחס אס הוא עישה אותם צחוך סחחוס ויהיו אס עשה סגוי צצצת ולא ויחסה צידו יס להחיר לשקעס אח"כ צצנין כיון דהצוי עשה צצניה ויהי זה העסק צקבלים כיון דים ירי פעחיר קבלנות אפילו צמחצרי כדלי לקמוך על סברתו צדיעצל צצצר זס :

ה ככרי סכיר יוס סצנס צצצת אע"פ בישראל כסצכרו לימים סחנה עמו צצירוס סלא יעשה צצצת וויצתי עשה העסק צצצת ככון לסחחיר סלא ידור צו סוס ישראל ולא יסנה צו סוס ישראל לעילס אס סככרי עשה זאת לעוצת ישראל למחר לו העסק אצל אס לא נחכיון סככרי אלא רק לעוצת עלמו כדי לקבל סכר אף אפילו צעס"צ עלמו סרי ליה לדור צו וליסנית צו כון ססור סחנה עמו סלא יעשה צצצת וסככרי עשה לעוצת עלמו :

ו אס סגוי עשה ואלכס דאורי"סא לעלמו צמידי דאכילס אקור לישראל ליהנות מונס גזירס סנא יאמר לגוי לעשות לו ויס וחר רין דק"ל לא הייסין צכרי וראוי לחוס לדברי סא סריס ורק צמקיס ווליס ולורך גדיל דהיינו שעת דחק אף לחוס וכל זס חינו אלא צמידי דאכילס דסחחירו צה טפי אצל צמידי ללא אכילס לא חסשו ילכך גוי סהדליק אס סגר לעלמו מותר לישראל ליסנות מונכו וכנ"ו צקי רע"ו ועיין מנ"א ס"י סכ"ס יס"י הקי"ו ומחל"ת ססקל סס ועיין חו"ס סע"ק י"ד :

ז אס יס כר צציה ישראל יצא סגוי ודליק כר אחר מותר להסחחוס לאורו צעור כר סרלשין דולק אצל לאחר סצנס סרלשין אקור להסחחוס לאור כר סכרי סהדליק סגוי וכן אס כרן סגוי סנון צכר דדולק מותר להסחחוס עד שיכלס ססנון סכיס צו ככר ואח"כ אכור וכנ"ו צע"ס ס"י רע"ו סע"ף ד' ונ"ס סנ"ו ז"ל סע"ק ג' דחו דכרו סחחרו"ס ז"ל וכנ"ו צכפר חו"ס ונעס יאודס ומוד עשה ונלמור ונדכרי ואלס ענדל צכסיק רצ סע"ס סצצתי רליוס גמורוס להוכיח ספק סצרה סע"ז ז"ל :

ח סה סלפס גוי פליר צצצת לנכור לגויס ונלכד דליעל סססל דחשו צמידי דאכילס סנא יאמר לישראל לגוי לעשות סנה יס צום עוד סססות סחרות והוא אקור ויקלס דאולי זס ספס לא סיה סריס דחו לכוס צין ססנוקית אלא סיה קנעס או עקס צצין ססנוסות ללא חו וידי וויקלס זס דמי לנרונרות ולויקין דלדחויכסו צידיס ואקור גס רחר אפיה ואע"פ ס"ס וסחירס גס צזה לענין סלכס אף לקמוך על הונחיריס אלא צעטה דחק סדר צכפר יידי סלי"ס לכלל לו סה וישראל סצירו או ללורך מליוס כגון סעודה ו"לס וסחן אצל צל"ס"ס לריך לסחחיר כסצרת סאיסקין וצנין סחייס סקסו"ס סעוסין סגויס צחחיות סלסס צצצת צעיר סרונס גויס דעצדי צעבור סרוב ססס גויס סנה לדעס מר"ן ז"ל אכור סלא סחיר צמלכת סגוי לעלמו צמידי דאכילס אלא ללורך מליוס ועוד צזה כמי איכ"ס טעס דוויקלס דלדמי צידיס כי קודס קליס לא סיהס רליוס לאכילס כלל ולכך יס לאקור לישראל סחייס קסו"ס ואין לסחיר אלא ללדס סיס לו ככצ סרלס ולריך לס סרונס וסגס דכרצ' זרע אונס ז"ל סל"ן צעד סנוסגויס לסחוס מי סקסו"ס סצצלס סגוי אע"פ דקידס סקליס אינה רליוס לאכילס נעסס דלא דמי לנרונרות לוויקיס דלדמי צידיס מ"ו לדין זקבלו סצרת מר"ן ז"ל דק"ל צמידי דאכילס גזירין סנא יאמר לו ישראל לעשות לו ואקור כמ"ס דדין ססס סנס גס צזס יס לאקור מנעס זס ויהיו סה עירכו מונס סכיס סורבלו

פרשת בן איש חי תרומה

כמה אנשים לילך בשנת לחיית של נכרים ולשתות מן שחר סוף ונסקה הקטורה
שנבשל הנכרי בשבת ואן לחמי מן זין בידם ונכמה ענינים ורק לחמי ונחמיה אוחס
שלא יבתי אלא דיקא מן קהו"ח שנחשלה קידם ביאחס עם ולא ונחם שיבשל הנכרי
אחר ביאח דנח"ח ייבא בשבילם וכן נעה"ב ששילח כלי עם שליחו להביא לו קהו"ח
ונבשלה לא יקח אלא מן הנבשלה ונכיר ובעל כפס ירחיק עלונו ויבא עם לשמות מן
שחר ונלכד דלקיר זה לדעת נח"ן ז"ל עוד ראוי שלא יבא בנחש הנבשלה הזה ביום
הקדוש והגורא הזה ויש להחריך בידיו ויבא דבר זה והנה עם ערכו יולא הנות
של גוי זה הנבשל הקהו"ח עונות נוצרות מן הדין וק"ל חזקן ביוני החול דרוב
היטבנים עם הם יהודים ונחמות זו לדין להזכירם שלא יבא בשבת אבל בשאר חגיות
לדעתם דרובא דגוים קעניד והמחר לבלי לבא לכל חגיית תבא עליו זרכה :

ט כל ונחיר שנשר נא"יו או נחלש ע"י נכרי חשי"ם שתלחו לעלונו בין פירות
ורקות בין עשנים ק"ינס ראייס לנחל אדם חפילו ספק נחלשו היום הכי אלו
אקרים לישראל בו ביום בין זאכלה בין בטעול ולערב נחמיה נניד חפילו בודאי
נחלשי היום וכל זה נחלשו נחליהן או שתלשם הגוי לעלונו אבל תלשם ללודך ית"אל
לדין להנחין לע"ז בכדי שיעשו וספק אם נחלשו בשביל ישראל או ידע שתלשו בשביל
ישראל אלא ספק אם נחלשו היום או קודם הכי אלו אקורים ולערב נחמיה

דבר שאין בו חשש לידה ונחיר בו ביום אלא רק הונח נחין לתחום אם
הניחו הנכרי לעלונו או הביאו לנכרי אחר אי לנכיר בעיר קרובה נכרים ונח
לישראל חפילו בו ביום ואם הביאו הנכרי לישראל אסור זאכלה בו ביום לוי שהוצא
בשבילו ולערב ינחין בכדי שיעשו אבל לאחרי מותר אפי"ן בו ביום וכיון דנותר
לאחרי בו ביום אין לו דין ונקלה לאותי הבא בשבילו אלא יוכל לעלונו כיון דראוי
לאכל לה לאחרי :

יא חשי"ם שהבא נחין לתחום ונחיר לוי שלא הוצא בשבילו נחין אם הביאו לנכרי
בני אדם אקירים להחליף זה עם זה ועי"ן א"י רבא ותו"ש וסאר אחרינים :

יב הא דנחירו גוי בהביא לישראל נחין לתחום אסר לאהבו הבא בשבילו היינו
ד ק"ל שהבא הגוי הדורון נחלו לישראל דנחירן סנא יאמר ישראל לגוי בפירוש
שיביא לו אבל אם ישראל הוסיף בנקים אחד שלא לישראל חזירו דורון עם הגוי ולא
ידע ישראל הנשלה שהגוי יתעבב בדרך אלא חשש שיגיע קידם שבת וכידון שנתעבב
והביא את הדורון לישראל בשבת נחין לתחום הרי זה נחיר גם לאותי ישראל שצא
בשבילו ודבר זה נשירם בתלכות י"ט ס"י תקוניו והביאו הרי חוספה שבת בתלכות
שבת ק"י ש"ס ס"ק כ"ה יע"ש ואע"ג דרש"ל ז"ל כחצ סדין זה הוא רק לבשר ר"ח
בכר סנינו כע"ז וכן דעה הנג"ח דדין זה לכ"ע וכ"כ האחרונים ז"ל אבל אם הישראל
נחן הדורון לגוי צע"ס שידע צני"י ש"א יגיע הגוי אלא בשבת אסור :

יג כל נקום שרמנו שליך להנחין בכדי שיעשו אם הוא דבר הבא נחין לתחום
אלא שאיכורו נחמות לידה או נחיר לדין להנחין בכדי שיעשו נחמיה הילכה
אבל אם הוא דבר שאין בו לדה ונחיר ים אחרים שאין סל לה עלי"ה מן הסבון
נחוס דחין רבילות להביא בלילה ונקום רחוק ולדין להנחין בכדי שיעשו נחמיה ביום
נחשון נחיר כיון שלא יום רבון די שאם לדין לדין י"ד שעת אין א"י נח להנחין
עד טעה שניה מן הלילה אלא כיון שלא יום נחשון נחמיה ו"ד וים אוננים דקטור

פּרִשְׁת בֶּן אִישׁ חַי תְּצוּהוּ נ

בכדי שיעשו ויטעוין מן הלילה וצוקים לדרך יש לקטוף על הסקילין ככל ג' כ"א ופס
 ערכו רגילות להציל בליה לכן עינין הסתבון מן הל לה לכ"ע :

יך ליקט הגוי עשבים ללרך בהמותי אם אינו ויכירו לישראל מאכל אחריו באופן זה
 דהיינו שיעמוד בפני הצהמות בעתן של חובל לנעוית אלא לרך קס דאלו להעמידם
 עליהן אקור דהייסין שווא יעיל צידו ויאכילנה והם ווקלים סלקטו היום אכל אם
 זה הגוי ויכירו לישראל אקור להאכיל אחריו גזרה שווא ירצה שצטילו וכן כל כיולא
 צ"ה לאיכא לניחש צ"ה שווא ירצה שצטילו אקור אכל צ"ה ליה צ"ה סאי חשפה כגון
 סהדליק הגוי נר לעלמו או עשה כצט לעלמו לירד צו מותר לישראל ליהנות ויגור
 אפילו אם ויכירו והם וועשו ויובין ששעה ללירך ישראל כגון סהדליק נר צ"ה ישראל
 והלך לו הכי זה אקור ליהנות ויגור ויכיש אם אחר צפיו של לרך ישראל הוא
 עושה לאקור

טו אם ליקט הגוי עשבים ויחליטו ויגעלו הן ויגלו הן וישל הפקר והאכיל לבהמות
 ישראל אין לרך ישראל לנחות צידו ואע"כ לא סדליק ויגעלו ח"ז הכר ללירך
 ישראל לרך לנחות צידו שאני הסם לישראל גופיה נהנה מן הכר וקאיב הכא סהוא
 סנחה בהמותי שני ויגור אם רגיל בכך דהיינו ששעה כך שני פעמים לרך לנחות
 צידו אע"כ סהוא סנחה בהמותי לל"ד :

טז גוי שצא ליעיל ומשכניו צניד ישראל מותר ליתד לו ורק לא יסיה ישראל נושא
 וייתן צידו אלא יסיה לפכו ובגוי יקח ויגעלו והם אין ישראל ומאמין לגוי
 אקור לישראל להיות ערוב עושים ויגור הפלך וכ"ה"ש בהוספת שבת ז"ל :

יז וי שלטנו אחר שהיית העיניין אקור ללך אכל הגוי ששורה טיטמן ויפתח
 ישראל את פיו ויקבל העשן ויש לו כל כיולא צום וכנ"י צחק"ל ועיין אדמה
 קדש ח"ה ק"י ד' ויה סהאריך בעתן זה :

פּרִשְׁת תְּצוּהוּ

שבעת ימים הכפר על הנוצח וקדשת אותו והיה הנוצח קודש קדשים כל
 הנוגע בנוצח יקדש וה אקר העשה וכ"י הנה ארו"ל והיה הנוצח קודש
 קדשים ומה היא קדשתו כל הנוגע בנוצח יקדש שיוע אני צין ראוי צין שאינו ראוי ח"ל
 וה אקר העשה סקוף אחריו מה עו"ה וא ים אף כל ראוי סגראס כיר ונפסל ונשפא
 לעולם כגון סלן וסילא והעווא והנסחט בנוצח צח חן לזוננו וחוץ לעקינו וכ"ה צחן
 וכנ"י צרש"י ז"ל נעלא אקר אמה מילא דבר זה בקדושת הנוצח סכל הנוגע צו יקדש
 אינו כל וועט אלא דוקא ווי ש"ה ראוי ונפסל אכל ווי שלט הים ראוי כלל אלא הוא
 פסול ויעיק'ו לא יקדש וכיו"ל צדבר הזה אמה וולא נוהג וועט בקדושת הסבת
 וקדושת הסורה כי צלמות שמים אלה הסוגה והסבת נוחים קדישה עלמיה לישראל
 יומר וכל שאר ואלות והיינו הסורה להעוסקים בה והסבת להסוונרים אותו וכל אקר
 ונשמים אלה ככלל ונצבעה כי הסורה היא שצבעה ספרים כו"ש רז"ל ע"פ חלצה
 עמודיה שצבעה דפקוק ו"י צנקוע הוא ספר צפ"ע והסבת הוא יום הסציעי שכלולים
 צו כל ששה ימים ש"ה ניזוכים וווננו ושתיהם יתיהם קדושה עלמיה לישראל אקר
 כעמותיהם צ"ה וכללות שצבעה ספרות הצנך ש"ה מן חסד עד סולכות אשר כנגדם
 הם שצבעה ימי הסצוע ויום סהאשון עד יום הסציעי ולכן גם קדושת הנוצח ונכפר

פרשת בן איש חי תצוה

על ישראל בלד כתיב ציה טבעת ימים הכפר על המוצה וקלטה אותו גומר קדושתו
 חסיה טבעת ולכן כמו שהמוצה אחר גמר קדושתו כל המוגע בו יקדש דהיינו אפילו
 קרבן טעמל טעלה עליו קדשו המוצה להכשירו שלא ירד כן החורה אפילו אדם
 קטע טעבר כל הטבירות אם מתחרע ועיסק בחורה יכפר לו ויחקדק בקדושתם על
 ישראל דאין לך עין שלא יחוקן בהרה וכן הוא בקדושת הטבת אפילו אם טעבר עיין
 כדור אנוס אם טמר טבת ויחלין לו ויחקדק וכו"ס רז"ל ע"פ טמר טבת מאללו אך
 כמו שהמוצה אינו נקדש אם הפסיל ויעיקרו אלא רק לאותו שהם ראוי ויעיקרו ונפסל
 אח"כ כן החורה והטבת אינם נקדשים אלא לאלה שהם מורע ישראל טסיה ראוי
 ויעיקרו ואח"כ נפסל ע"י טעמו אבל פסול ויעיקרו שהוא משאר אימות עכו"ם אינו
 נחקדק בקדושת החורה ולא בקדושת הטבת ולכן ארז"ל עכו"ם טעק בחורה חייב
 מיתה וכן עכו"ם טטבת חייב מיתה ללא טעם טן לכל גוי :

ער כן כמו וכמה לריבוי ישראל להוסיף בקדושת הטבת ולטמור אלו כהלכתו כי
 מחכה זו של הטבת לא נחמה אלא להם דיקח דהא הוה קרבן יומה ולכן אין
 להם דבר יקר במלוא יומה ומנו ויהא טקיל כטק החורה ולכן ארז"ל לא נחמו טבתות
 לישראל אלא לעסק בחורה כי החירה והטבת שיים הם בטמין זה לישראל כאשר כתבנו
 ולכן כל היבא דליכא פקוח נפש אקור לעשות רפואה לגוף האדם בטבת אע"פ טהגוף
 ונחענב ויה לו נחח רוח צוה :

א וי טים לו מייחוס בטלמור והוא מחזק והולך ככריח אסור לעשות לו טום רפואה
 אפילו ע"י גוי אבל אם נחלה כל גופו או טים לו כאב גדול ונלעטר כל גופו
 טהולך בחליטות גדולה טקורין טערי ונחח"ל אע"פ טהולך בטגליו כנפול למטכט
 דמי וטרי לעשות לו רפואה ע"י גוי :

ב החוטט בטמיו אסור לקור בטמון או גד"ל לרפואה וכן וי טים לו מטמין בראשו
 אסור לקור והחוטט בטמיו והוא הולך ככריח לא יגומע טכר ופליע אותו דכין
 דפולט כמלא עיני לרפואה ואסור אבל אם כאיב ליה עויבא דנלעטר כל גופו טהולך
 בחליטות דהיינו ונחח"ל טרי לגומע טכר ולפלוט ונל"י טהטכר רחא וטקט גומר לכל :
ג וי טים לו מירכא דהיינו מה טקריין בטמין עריב ע"י גוי או מה טקירין אכלל"י
 טים טה ליחם ודס אבל הוא כריח ויתר לפזוח אותה כדי טהלא טליחם והדס
 אם יש לו לער ויהו זה דוקא בלינו חוטט אם חטטם אח"כ ואסור לדחוק בידו
 על הטכה דהיינו לעלור אותה כדי להוליח דס ומנח :

ד צוה טקורין טעריב כ"י מוהר ליהן טקטית כדי טישאר טרוח ומותר להחליף
 טבגד דאי לא מחליף וטכר ויתר להטן העלה והאפינן טיעול עוקליהן ומערב
 טבת ואם יודע טמול"ח דס בקניח לא יקנה דהוי פ"ר כי זה הדס טים בלוע וכ"ט
 דאסור לטרוח טבגד צוים כדי לקנחה יען כי טרייתו זהו כצוקי ועוד דלחו לידו טחיעה :

ה עלם טטטומט טקירין טעריב פלס"ל הטיר מרין ז"ל להטמורו ונעיב דאמנ"ל
 טולק וס"ל דוקא אם נטגר מותר וטום טכנה אבל פלס"ה בלד אין להקבל
 מ"מ אין למחיה ציד הטקילין צוה לעשות ככבת מרין ז"ל ומיור ויתר שלא יקוד
 פלס"ה טהו בטמון ולטמון טפרטה רוצה דהוי כחלוט מותר ליטלה ציד אם הוא מלעטר
 בטכר ימותר ליעול הקון בטמט ורק יתר שלא יול"ח דס :

ו אם נעטה חצורה באלבטו אסור ליתן בטגד עליה וטום לוצע וכ"ט בטגד אדום
 דאסור כילד יעטה ינחמה צוים קרים עד טחטק דס ויש מחירין ליתן

פרשת בן איש חי תצוה נא

עליו קורי עכבים ויש אוקרין וספסוף שעושים ליגעי כה כדי להביט כוחן אליהם
ולצבול עייפותן שקורין בערבי ומו"ך כחמקו הפוקקים אי חסיד רפואה ואקור או
תענוג וסרי :

ז פתילה צפי הטבעה לעלור יעשה בנחה ט' אחזנה צפתי אלצעותיו בלצד ויגיהם
בנחה ונה שקורין בערבי דקדור חסיר לעשותו למוי טהור עליר וק אה לפל

למסב שרי ואסיר לישאל להקן פתילה וון גורית או ונה שקורין בערבי צפ"ת
לחולה שאין צו סכנה או לילד ס קטינס אל שרי על ידי גוי טהור יתקן חוקה :

ח וי טהור צריח אל ונגים כוצד באלטעוואכא שלו אקור לשתיה טמן הכענע קזה
אין דרך צני אלס לשתיה אלס לופ"ה וכן אין לאכול ונה שקורין בערבי ונגון

אל וי"ד טהס טושנים וצובלים ציפ"כ"ר כדי לעשות שלשיל ונעט כי גס זס אין דרך
לאכלו אלס לרפ"ה אלס וותר לשתיה ונה שקרין בערבי בל"צ טהור חערובת וון

וולח עם חנוץ של כוונ"י ח"ט"פ טהס וותר שנגים כוצד באלטעוואכא שלו ונפי קזה
דרך צני אלס לשתיה להענוג הוד צבל חכילה :

ט אסיר לצריח לשתיה סס הוט"ל: צבנה ואק"ה שונלעטרה ורוצ הלצ טצד"ס
וותר לקלה בקרקע דכין טהולך לחיצוד אינו דומה לדג אלס צכלי אסיר :

י אסיר לרחץ כל גיסו או ריבו צוים חנוין ואפילו לשפוך הוים על גופו ולהשתקף
אסיר אלס רוחץ פניו ידיו ורגליו דכל שאינו רוחץ רוב גיסו שרי ולך ד להסיר

בזה הנשים ציוות חסירי טעובלן צליל טבת ודרכס כשילאין וון חנועין ט סכ"ן עניהס
וים חנוין ט"פכ"י רק עד חלי גופס דיק"ה וכן חלי טגן טעובל צבוקר צוים טבת

ורולה לשפוך עליו וים חנוין כשילא וון הטבילה כך יעשה ואס רוליס טתיה טפיכת
הוים על חלי העליון ככה יעשי צעוד חלי גופס טתחתון עיגוד בתוך הוים או חנועין

יספכו הוים חנוין עליהס לחז הוים טשפ"ה על חלי גופס ד ק"ה וי"א טאפילו הרוחץ
ידו לריך לי"הר טלא יחום ידיו כנגד הוודוה אס לא ינגס חמלה ונפי טנפסיר הוים
טעלהס ונמלא כרוחץ צחנוין טתוחמו צצבת צל"ט :

יא הנשים טדרכס לרחץ פניהס וטגווחיהס צוני ורד"ט צצבת כדי טיה"ה צהס
ריח טוב אסיר כצבת הט"ו ודעויהס דאפילו צצטר האדס איכ"ה ווליד ריח

וכ"ט צצטר וכ"ט טכ"ן דאפטר טיה"ה טקל"ט צצטר טלהס ג"כ דצ"ה אסיר
לכ"ט ולכן אכ"ר כווי לי"חן ויני צצוים או וי ורדיס צחוק הטוטי"ן טטואפ"ס צחוטס

כדי להוליד צו ריח טוב וכן יש דרכס להניח וי ורדיס צחוק כלי שקורין קווק"ס
וכבר"היס טלא יש צכלי אלס ונעט וי ורדיס ויקפין עליו ויס דאסיר לעשות כן

צצבת דהס כונתס להיליד ריח טוב צאלו הוים אטר ווקיפין צכלי אלס וותר להניח
וי ורדיס צחוק טצב"ת או לחוק ואל"ה כדי לתת צו טעס טיב וכונ"ט טיב כצ"ה

צכסף והאכ"ט עונו וצצ"י עי"א ז"ל וכן אחת טרוחלים עיניהס צוני ורד"ס לרפואה
שרי דאין כונתס להוליד ריח וכן אחס טש"פכ"ס וי ורדיס צכפס כדי להריח שרי דאין

כונתס להיליד ריח טוב צדיס טלהס וכאטר העלית צק"ד צב"ה זס צצ"ק רצ פעלים :
יב יולדת יש לה דין חולה טיט צו סכנה ונחל"ן עליה טבת להדליק לה חר וכיולא

צאטר ונלחית טלריכה להס וייהו כל ונה טאפטר לטוה ערשין צצנוי אימה
קקחלה יולית טויתר לחלל עליה טבת ונחטב על הוטצטר או ונעה טהדס טוה
או ונעה טצברותיט כוסאזת אחס צצוועיה טאן צה כך להליך וכיין טגלה צה
לחת ואלו ונחל"ן עליה טבת צדיס :

פרשת בן איש חי תצוה

יג כל שלשה ימים לחסונים אפילו אורה אינה לריכה ונחללין עליה שבת צידים
 דבר הלמד לה אצל ושלשה ועד שבעה אם אורה לריכה ונחללין ואם לא
 אורה לריכה אין ונחללין ויין שבעה ועד שלשים יש לה דין חולה שאין בו סכנה
 שמוחר לעשות לה על ידי גוי והנה מה עירנו אם נלכדו לבעל חיה דבר לידות
 אפילו ציוד ראשון ללדה אין ונשקין צידם אלא עמי גוי ונפני להפטר להו צהכי על
 כן לריך להזיזים היבא ללא נמלא גוי כגון שולרכו לבעל חיה ונחקה צלילת שאין
 יכולים להציל גוי דלך כין לבעל צידים עיפ סדרים האמורים ואין לחוש כלל:

יד כשהגיע האשה להולד העיזר יזווינו הכל ונערב שבת כדי שלא ילערי לחלל
 שבת ויחזרו שיליקו לה הכר בעש סתיהם צו טוון הרבה סיספק עד לוח הצקר:
טו החולש צפוי בשבת לדעת נס"י ז"ל יש צום איקור חורס וכן נראה דעת הרמב"ם
 ז"ל ויהיו צתוספתא כתוב דאין צום איקור חורס אלא איקור דרצון ועל זה
 ננשכי קלח וון האחרונים וכאשר כתבתי צזה צקה"ק רב פעלים שם בחולה שיש
 צ"ק שהולרכו לחלוט לו וון הנחוצר אם יכולים לחלוט צפה יחלבו צפה:

טז שוחט שבת לשחוט בשבת ללורך חולה שיש צ"ק ויש חרנגול קטן שסיפק לחולה
 לא ישחוט חרנגול גדול אלא הקטן כן העלתי בחשונה צקה"ק רב פעלים
 צראיה צרורות צק"ד ונשכיל על דבר ינאל טוב:

פרשת כי תשא

שיבת ימים העבוד וציום השביעי השבות צחריש וצקליר השבות י"ל לנחי
 אלטרך לומר ששה ימים העבוד פשיעה ועוד ויה ענין חריש וקליר לזה
 ונ"ל צק"ד השבת הלכותיו רצו ועלמו נאלד ואם לא ישם האדם שבעה עינים על כל
 דבר ודבר יכשל וישנה צקל ואם על עבודה של עסק ימות החול האדם וישם קחי
 עיניו בשבת לריך לשום עמרה עינים אך לפחות ישם לצו ועיניו צשורה השבת
 כאשר הוא וישם עיניו ולצו צשורה עסקים של ימות החול כדי שלא ישגה ולא יכשל
 באיקור חלול שבת כו"ש וישא ונורא שונים עליכם כוונת צקר ודם כלומר יהיה לכם
 נורא על חקי עניינים השייכים לשוים שסוף עניני הנפש כו"ש יקרא אל השמים וועל
 זו הכוונה כוונת ש"ל לכם על חקי צקר ודם שלכם שהיא הגוף וז"ש ששת ימים
 העבוד כלומר כוון השגחהך על עבודה של ששת ימים כן הויה השגחהך על יום השביעי
 אשר השבות צו שלא חשגה והכשל בהפקד וחלול שלו ולאו דוקא על שבת העיקרי
 שהוא לאורייתא שתייה ונשיגה וכו"ש צציתתו אלא גם צחריש וצקליר שזוא וון
 חוספה שבת שאתה וקבל ונעוד יום פעם אחת קודם חטיכה או יותר שחשגים על
 שוירחה ום הזמן נקרא חריש וקליר כי ידוע שיויה החול וצפרט יום ששי נקרא חריש
 חרישה ופני שבו נעשה הכנת לקבלת קדושה שבת ציום השבת אצל יום השבת עלונו
 דעיניו ועת שחל שבת נקרא קליר שהאדם וקבל צו קדושה השבת בחוספה הנר"ן שאז
 קולך ולזקה ויה שעשה בחרישה חריעה של השכנות קודם שבת וא"כ צואת הצעה
 או יותר קודם חטיכה יש צני אדם עדיין הם עוסקים בהכנות של שבת שאללם נחשב
 וון חרישה חריעה ויש צני אדם שקבלו שבת והחפלו ערציה וקדשו שאז וון זה
 נחשב אללם קליר כי אללם נעשה שבת גמור ומוקבלים צו חוספה הנר"ן ולכן ז"ה
 הזמן נקרא חריש וקליר הכה הזכר טגס צום השבות צשגחה וצם שלא חשגה והכשל

פרשת בן איש חי כי תשא נב

בחלול שבת

א וכלל המלכות הכבילות אלל האדם שבנקל אפשר שיכשל בהם ולריבין הסגחה
ציוחר הוא ונלככת הקוסר והוחר סהאלס רביל צזה ציווי סחול הרצה וסידים
עסקיות הם צדבר זה סווד וסנה ון סדין סקור לקסיר קסר של קיינול וכל קסר
סלינו עסוי להסיר צו ציוס ססיצ של קיינול וסקור וסרצנן אע"פ ססול קסר סדינע
ולינו קסר אונן על כן כל קסר סלינו עסוי להסיר צו ציוס יעסנו ענינה סחת
ולל קסר גוויר וכן קסר סלסר לקסנו סקור להסירו ססצח :

ב כל קסר סעסוי להסיר צו ציוס וסוה לקסרו ססצח וסל קסר סדינע
סכל קסר אונן סקרו וכל סעיפה סני קסרים זע"פ ססיצ כקסר אונן וסקור
אע"פ סעסוי להסיר צו ציוס וכל כן לריך לסוהר לסכלי יקסור ססכנסיים סו ססגורה
סר צווכנסיים צו קסרים זע"פ אע"פ ססס עסויים להסיר צו ציוס סלל יעסס קסר
סחד וענינה סחת על גציו וססרסחי צזה סדין של סני קסרים זע"פ כסר"ק רב פעלים
וסעילתי להסרס לסקור ורע ו"ס ססלון ס"ד"ס ז"ל צרסרי יוסף וז"ל וליח דסס לס
סלל וסעוטל דועיטל דצטלי צועועיטו סין כונתי על ספוסקיס ז"ל סלל על ססני
גלילותו קסלי עלייסו דלל סייסי צזה סלל וסעוטל דועיטל דצטלי צועועיטו לגציו
רובל לסיסי דסוחס גלילות :

ג צווקוס לער כסצו ספוסקיס ז"ל דלין לסוס צהסרס סני קסרים זע"פ כגון
ססכס וקסר סווכנסיים סני קסרים זע"פ וסולרך לקציו דועסר להסירס וכן
כיוולל צזה צווקוס לער :

ד סס עוסס קסר סחד צרסס סחיט סו סכל סו וססיס דינו כנו סני קסרים זע"פ
דכל כסל וסקייס טסי וסו קסר סוק ספילו ססול קסר סחד ולין קיסרין דלי
ססכל סס דלי קצוע צצור דצטל ליה ססס וסו קסר של קיינול וסל קוסר ססגורה
וכיוולל וסוהר דלל וצטל ליה :

ה ססלוק סקירין צערכי קוויץ יס סולין לה צרססיס סלל סלוסר סני סוסיין כדי
לקסרס זע"פ ולריבין ליסר סלל יקסרוס סלל רק יעסו ענינה יען כי ז"ה סקסר
סינו עסוי להסיר צו ציוס וספילו סס קוסרס צע"פ וצטוד יוס ג"כ לל יקסרס סולל
ילטרך לססיע ססלוק ססצח וילטרך להסיר וכל קסר סססור לקסנו סקור להסירו
ויסר עוב סלל יעכו לסלוק סוייין ע"ד ססוור סלל יעסס סס לולסוח סקירין צערכי
זר"ל וסל צזה לל יבל לידי ווכסול :

ו ספוחל סכליס וכל ויין סיסיס סייצ ווכוס קיסר וסיעורו כדי סיעויד ססכל
צפסילחו כלל קסינה סנוולסל ונלככו וסקינינ וכן וספריד ספסיל סייצ וסוס
ווסר סס סינו וסכויין לקלקל צלצד וסיעורו כספוחל :

ז יס וי ססוקר להסיר רלועות סווכנסיים וכדועה סכסנונו סס סקצ לכ ולריך
עורה וכן יס וי ססוור סס סווכנסיים סדיס סקור לסכניס צזה סרלועס סס
דעסו לסצטלס סס דס"ל וסקן וסל :

ח גג סספיר ועוור וסספרדו סחי ססירס סגנר ז"ה וסז צוקלס סקור לסוחס
רסל ססוץ לסדיקי כלי לסרס כיוז סיל ספירסו וסייז וסוס סופר :

ט וז סווצריין סלנוס ע"י וסע סל סרוצין סיתי צ' ססצית דוקל ורזר וסל סלס
ססירס סקור ד"ס צעוסס כן ע"ד לססקייס סיוס וייס כגין וס סעוסיין סולנסס
כן צולצוסי סססיס סעוסס ז"ה לקייס סיוס סלל וס סעוסיין נסי סעס כגן

פרשת בן איש חי כי תשא

לחבר לידו הלעף או נכסה הפנים צילתם חן לצית ונחר חפילו צלטם חמיות דאין
 זה חלא לטעם כי צולאי סיפסו הלעף כשיחזרו לציתם ויכו כיון דים ונחוינים צלטם
 גם צליתו עשו להתקיים עוב להזכר היכא דאפשר להם צ. חי חמיות ועין גינת ורדים
 כלל ג' קיי י"ח וטל חורף דף כ"ה "

י ונכין שנפלו ון הכסה ונחר להחזירם חבל חסור ליתנס צהלה צככה גזרם
 שגא יתפור ועוד דנחקו ונחא היא טעכסיו עושהו כלי וצסה"ק ונקבל חל כהצחי
 דים ליתר שלא יתח צגדים צחוך הכיס כדי שיתים כונו כר לישן עליו:

יא אין לכתק או לחחוך זיב ונעלים החפורים זע"ו חפילו רולה ללצטס צצנה ויס
 להחיר ע"י גוי ונותר ללצוט חכסלחית חדשים ואין חוססין שגא יתחקו חוטין
 ואם יתחק או קרע דבר שאינו ונחכוין הוא ולאו פיר ושרי וכן שולעין חגרו צונעליה
 ואין ח"שסין שגא הקרע דללו פיר הוא :

יב המדבק כ"יכוח או עיכוח צקולן של סופרים וכיולא ח"ו חילדה חופר וכן חופר
 כ"יכוח דצוקים ח"ו חולדה קורע ומיי צד"ח כשצבוק זה נעשה לקיום חבל
 דפי כפ"ים סנדצקו זע"ו ע"י שעה או צעעה הקשירה ונותרים לפתחן צצנה כיון
 דלא נעשו לקום ולא עיד חלא כנעסה זה ונחלו צלל ונחכוין חינו דוונה לחופר ואין
 צו נשים קורע :

יג הגוזז שער צין ון חמי צין ון הונח צין ון צהנה צין ון חיה חפילו ונעור
 חופסטי חייב ון החורה וכהולט לער צידו ונצחנה או חיה פטר ון חחירה
 וחסור ונדברי סופרים וחחולט שער ונעור צהנה או חיה צין חס עשאו לחותו עור
 חלצוט כנון סרו"ה צין לא עשאו חלצוט ח"ו חייב ון חחורה חפני כי חלישה השער
 זו היא גינתו ולא דמי ללור וי"ח שגס חולט שער חינו חייב חלא חדיק לכן חלדס
 ימים דעתו דבר זה כי ידים עסקיות חן גס לפעמים ידנק צפרו"ה ח"ו גרעין
 של חונת או של חצטיחיס וכיולא חס יקר חגרעין ויכוח סינתק שערות ושרי כאן
 ספק ח"כור חורה וגם ח"כור חלדי חדיק :

יד חסור לעול שער או לפיריו צין ציד צין צכלי צין לעלוו צין לחחנים חס
 נעל שחי שערות צכלי חייב חחחה צסונג וסקילה צמוזד וצשער חחד חסור ון
 חחירה כדן לי שיעור וצמוטל צידו חסיר חדיק חפילו שער חחד לכן יתהר שלא יחך
 חרצה צקן ולא יתעסק צם שגא יחלוט שער וכן חנסיס שיש להם שערות חרצה
 צראשס לא יחכו חרצה צלפרניס חלחס דחלדי יחלוט שערות ונחוך חחוטס סכס
 שערות ויחר לקנח חוחח חחוטס חיצטה קלת צנחת שלא יעקר שערות וכן כשחוק-
 צעשי"ת לרכיו יחר לחרצה צמים ויקנח צרפין דים שחס יסיו חיס ונעטין ויקנח
 צחוק יחלוט כיון צולאי :

טו חחולט חולה ונעפות וחחגוליס צין חייס צין חייס חייב לחחחיה צסכי
 וסרי גו"ו :

טז חסור לחלוט קליפות צטר ונצטרו חחכא דק"ל שיש צום חסור חורה ולפורן
 שפרסה חונה ונחערת חוחי ונחר ליעול צידו חבל לא צרלי וליצין חחין חלועות
 דקות שפרשו ונעור חחלצע סצ צ חלפיון ונחערות חוחי ונחר ון חדין ליעלס ציד
 חך כיון דים פ"חחח צין חס"י ח"ל ור"ח ח"ל צפריסי חלפי ונעלה חס הוא כנפי חלפי
 חלצעיתו או חנגר חניף לכן חסור ליעלס חפילו ציד וחחשה חחל עזילתה צליל סצח
 וצכחה ליעול לפרניס ונעשי חחגנו סה ערנו יע"ח ונחחוחינו לחורות חצכרת חס"ך

פרשת בן איש חי ויקהל נג

להקריב עמי גייה וכן ונלמדו את הגוים שהיו חושקו די האם כדי לקיץ ולא תקרב
האם את ידם אליה :

פרשת ויקהל

והמלאכה יהיה דים לכל המלאכה לעשות אותה וסוחר וקסה אור"ס זיל

לשון דים משמע כדי סיפיק ולשון וסוחר משמע שהיה יחרון גם
רש"י ז"ל פירש ונלכח הווצא וז"ל מה המלאכה יש בהוצאה וז"ל צס"ד כי צללאל
וסברו שעסקי צבאים של המשכן ועשו בהם ונלכח גשומים הנה הם עשו עם ונלכח
זו הגשומה ונלכח אחרת רוחנית לעל ידי הכינות ויחודים טעמו בכל ועשה וועשה
הגשומים כפי שורשה למעלה בזה הוידו אור קדושה על הכלים הגשומים האלה כאלם
שעושה כלי נחשת ונלכח אחרת בזה וזיקק טבוח ונעלה הכלי עליו רב כן הם עשו
עילוי וחרון לכלים הגשומים לתקם וזן הגשומי ולדבק צללחיות עמי אור הקדושה
אשר הוידו עליהם צבאות ויחודים שהיה להם ועל זה ארז"ל יודע היה צללאל ללרף
אותיות שנלכחו בהם שמים וארץ כן היא עמי כוכבו חיצר דבר גשמי שהוא חלק הארץ
עם אור רוחני שהוא חלק שמים וז"ל והנלכח היא ונלכח הרוחנית שעשו עמי כינות
ויחודים להוידו אור קדוש ונלכח יהיה דים לכל המלאכה הגשומים לעשות אותה
שזיהה כדי סיפיק הליך והראוי לכל כלי הנעשה צנלכח הגשומים וע"ז וסוחר שנעשה
יחרון ונעלה למלאכה הגשומים שנתחברו עם ונלכח הרוחנית ונעשה לה נלחיות ונשאיכ
אם לא יהיה זו המלאכה הרוחנית נעשה אז יהיה המלאכה הגשומים ריקנית והיא
צללל כל דבר גשמי שחילט צו הכליו והתפקד ואין צו נלחיות ולכן ארז"ל שהעשן
וכליו לא טענה צם יד ארז"ל וזה גמחים ויהיו נראים לנו לעת"ל צנכין ציה שלישי
שיצנה צנחרה צינחיו יען כי קנו להם נלחיות עמי ונלכח הרוחנית הנה :

ובזה יובן ונאמר רז"ל צללכת שבת אין צנן וסחירה צבאים רמזו לפי דרכם דכל

צברים של עי"ז שהם צבוג כלים אין צנכס חשיצ צנן ונמילא אין סחירחם
חשיצ סחירה ונאמר דלא חל עניהם שם צננו ונפני שאין להם נלחיות ששולט בהם
סכליון וסספסד לכן נקראו קנייני עי"ז צסס כלים שהוא לשון כליון ולכן לא ילדק
עליהם פועל צנן אי סחירה וזהו אין צנן וסחירה צכלים שרמזו לפי דרכם על גרעון
קנייני עי"ז שהם נקראים צסס כלים וכנ"ש הרצ כלי יקרז"ל דהמזיק עומן חצרו
צעי"ז דוניה כאלו ספר צנן אצנים שנסדרים הילדים קטנים אצנים זעי"ז לעשות
בזה דמיון ציה וסדרים ועליהם ורק המזיק יחמיצ לפי דעהם של צני אדם דנראין ססחר
דבר קיים והסורה חייבתו לפי דעהן של צני אדם ולכן נאמר לא תקום ולא תעור
הם צני עורך :

גם רמזו עוד רז"ל לפי דרכם צאוננים צהלכות שבת אין צנן וסחירה צכלים רמזו
על עילמות צי"ע שהם החסדים צסג כלים לצני האלילות אין צנן וסחירה צהם
צצבת כי כל צבור יש צו ונעשה צנן ונעשה סחירה דהיינו סחירה צקלי"ת שצלותו
עולם וצנן צחלק קדושה אשר צליתו העולם ודבר זה אינו צצבת כי צצבת הציבור
הוא צסוד האלילות שהוא סוד אוכל ועי"ז אין צנן וסחירה צכלים :

א ונאמר דק"ל אין צנן וסחירה צכלים לפיכך דלת של סירה סחירין צערכי דולח"צ
ססוד מעלעל ואינו צננו צבוכל או צקרקע וכן דלת של סירה ונגדל ססס

פרשת בן איש חי ויקהל

ונוטלען ודלתותיה שלכם אינם ונחזרים בהם צונקורים אלא כשלפים וחס וחס
ליעול וחס וחס לאין זכין וקתורה בכלים אבל להחירם אקרו חזיל גזירה שמה
יחזק בחוקה וקבין ויתדות ואם הכלים האלה ונחזרים צבות! או צרקק אקרו זין
ליעול זין להחזיר דמיון לנחזרים צרקק איכא זכין וקתורה בהקרת הדלתות וצחוקתם
ואפילו על ידי גוי אקרו ליעול או להחזיר ואפילו בלדים העשויים צריל צחוקת רחב
שיכולין ליעיל ולהחזיר בלי קום אוונות גיכ אקרו ולריך להחזיר טעין העם צוז כי
סת עירנו וכשלים צדבר זה כונה צדי אדם בדלתות של חלדים כשאצד המצחם שלחם
דרכם לשליף הדלת מן הלך כדי להכנס לחדר וכן בחלונות שעושים צרקק סחלר
למעלה וכיפת המרחף ועושים להם דלתות דלפעמים כשלים ושלפים הדלת לגמרי
ועל החלון :

ב כלים גדלים הרבה שנחזיקו ארבעים סאה דסינו הם אגם על אגם צרום שלם
אמית אע"פ שאין נחזרין צרקק אסיר ליעול דליתחם :

ג דלתות שיש להם שני לירים אם ילא ליר התחנן כולו ונעקומו אקרו להחזיר
ואם נקלחו וותר להחזירו ואין חיששין טווא יחזק לפי שאין לריך כ"כ לוז אבל
אם ילא ליר העליון אפילו נקלחו אקרו להחזיר ולהחזירו למקומו גזירה טווא יחזק
ועפי שפעליון לריך להדקו צחוק יחר מן הסחחון ופלי שחחחון וחקיים ואליו
צחוקו כשפעליון צונקומו :

ד כלי של פרקים שנחפרק בגון וטה של פרקים וכילא אקרו להחזירו צצנת
אפילו אם חינו וסדקו אלא וועט צענין סהיא רפוי ואינו רפוי גזרם טווא
יחזק צחוק וכל כלי שדרכו להיות נקפידיו עליו שיהא נהידק וחקע צחוק אף
שעכשו רואה להסירו רפוי אקרו להחזירו גזירה טווא יחזק וסנה פז עירנו יע"א
עושים ערסה של פרקים צעבור החיטוק טעבואים שני עמודים שיש לכל אחד שני
גבלים וועעמידים אותם או ניימן ואי נשאל ונכניסם צחוכה עמוד אחד טעוה
צניכה וועבר לעבר ותולים העריקה ציה העמוד החיכוך ודרכם של אלו להקפיד
שיהיה ראשו העמוד סחין נהודקים צחוק אותם השנס העמודים ניימן ונשאל
ועל כן אם נחפרקו אקרו להחזיר צצנת וגם לריך להסיר פז עירנו צונקו! של ען
סקורין צעצוי גל"ק שהנפתח דרכו להיות ראשו ונכניסם ונכניסם צנכדים שלם או
ארבע עלים קטנים שעל ידם נפתח הונעיל ואם נפלו אלו העלים מן הנכניסם אקרו
להחזירם כי צאו נקפידים שיהיו נהידקים דאם לאו אין יכולים לפזח הונעיל וכן
לריך להסירם בכל כולא צוז :

ה כוס של פרקים שנחפרק יש אוצקין להחזירו יש נחזרין וכיפות של פרקים
הנמלאים צוז! לכ"ע אקרו להחזרין וחס דדרכן להיות נהידקים וכלי סקורין
צערצוי קנ"ס וכילא צו שיהאם שלוש עיי חילום כמו זה סקורין צערצוי צרגוי וס"א
נחפרק ונחזר על ידי חרילום וותר לפקו ולהחזירו צצנת ואע"פ שנחזקו צחוק
אין צו אקרו לא צנעילה וחס קתירה ואל צחירה וחס זכין לפי שאין עושים לקיום
כדי שיהא צהם סתירה וזכין אלא עשין לפתוח ולקטור חויד שאין המצקה ככנס
לחדר הכלי או יולא ווערו כי אם עיי פתוחה אי קנינה זאת וכל כהא דדרכי צכך
וותר וכס' צפיקים :

ו סעל שצנעה אחר מרגלי אקרו להחזיר צצנת ונחזקע ען זכין סיו חילת צניכה
ומייב וכן החוקע ען צחוק הקדום או הקבין והמזלג ציד שלו מייב :

פְּרִשְׁתַּ בֶּן אִישׁ חַי וַיְקַהֵל נָר

ז כל הכלים שיש להם דלתות צין שהדלת וון הכל צין שהוא כקוי ע"ג הכלים והפנקו הדלתות והם צין שהפנקו קדם שצנה צין שהפנקו בשנה ויחר לטלטל את הדלתות ואין בהם איסור ומוקדם ופני שצנת שהיו ומוצרים בכלם היה גם עליהם שם כלי אגב אציהן ואע"פ שעה שהפנקו לא פקע מהם שם כלי וכל זה דלתות של הכלים אבל דלתות הצנה או של חדרים ועליות וכיוצא שהפנקו צין בשנה צין קודם שצנה ויקלם הם ואסור לעולם שצנה ואע"פ שראוי להבהוש בהם עתה בהשמיש של כקין אין מומים צעלו ל לפי שהן עומדות לצנה אחר שצנה ואין עומדות להבהוש צהן כשאר נקרים :

ח דבר שאין תורת כלי עליו ששכחו כיסי לכלי נעשה עליו תורת כלי על ידי כן ומורה לטלטלו כשאר כלים והוא שהקנו ועשה בו נעשה והכינו לכך צעין שהקנו מוכר עניו שהוא ע"ג ליד ורע"פ כגד"ן לא נכחוש בו לכסי מעולם ולא נשחוש בו לכקוי ונע"פ אפילו פעם אחת זהו תורת כלי שלו ומחר לטלטלו שצנת אע"פ שלא עשה בו שים נעשה של חיקון ברא"ה דבר בדרכו לעשותו לכקוי כגון חתיכה של נקרים וכיוצא בהן אבל דבר שאין דרכו לעשותו כקוי אע"פ ששחושש בדבר זה לכקוי פעמים רבות בחול כגון אגן שכיסה בה את פי החצית פעמים רבות אסור לטלטלה שצנת מיהו פה עירנו בגדא"ד יע"א דרכן של כל בני אדם לכסיה פי החציות באצנים שהם לנכים שרופים ואללנו שכה כקוי באצנים עפי וון חתיכות של נקרים ולכן אגן זו שכיסה בה פי החצית בחול ויחר לטלטלה דחסיב דבר שדרכו לעשותו כקוי :

וכל זה בכקוי הכלים אבל כקוי קרקעות כגון צור ודות וכיוצא אע"פ שתיקנו ועשה צי נעשה וגם נשחוש בו פעמים רבות בחול אסור לטלטלו אלא"כ יש לו בית אחיזה שאחוזן בו כאשר נסירין איתו וון הצור קנה מוכיח עליו שהיא עשויה להטלטל ויש עליו שם כלי וכקוי הכלים הקצורים בקרקע לגמרי דינם ככקוי הקרקעות שגזרו על אלו ופני אלו אבל כלי שאינו קצור בקרקע לגמרי אע"פ שהוא ומוצר לקרקע כקוי שלו אינו לר"ך בית אחיזה וכמו כל זה צקוי ש"ח :

ט ויחר לחתוך קשרי השפוד שקושרים צעלה או עוף הללוים בו וכן עופות ויוצאים שהפרס ויחר לחתוך חוט החפירה וכן חוט שנעצירין בו תאנים וקוצרן שני ראשין דויתר לחתכו וכן כלים כמו סדה ותיבה שכיסוי שלהם קשור בחבל ויחר לחתוך החבל אפילו צסקין או להפקיע כדי לפתחם ליקח מה שצחוכם וגם ויחר להחיר הקשר שהרי אינו קשר של קינוא שהוא עשוי להחירו הדין ואף שהחבל עשוי לחצר הכקוי עם הכלי וכשחיתכו או נפקיעו ה"ז קוצר חיצונו אין בזה ומוס קצורה לפי שהחבל הוא חיצונו גרע שאינו חזק כי"כ וה"ז קוצר צין גרוע ואין קצורה בכלים אלא כשקוצר צין גמור לפיכך פתחם של עץ ושל נחשת שהם חזקים אסור להפקיע ולצבר אם נצד הנופתה דוחו קצורה גמורה ואקורה אפילו בכלים וניהו ע"הר לפתחם צונט או נוסגור וכיוצא וכן אסור להקיר הלידים שאחורי חתיכה כדי לפתוח התיבה ופני שהם תקועים בחזק וה"ז חתיכה גמורה ורק ע"י כני צוקים ולוה ולו"ך אותו היום יש להקל צין בשצורה הפותחה צין בהסית הלידים :

י חתלות של הנורים און גרוברות דהיינו כלים העשויים נכפוח הנורים יוניחים בחוכם הנורים וקירין אותם צעירי כלא"ף אם הכיסוי קשור בחבל ור"ך להפקיע החבל או לחתכו ואפילו בופן של כלים אלו ויחר להפקיע ולחתוך דהוי כצובר אגוים

פרשת בן איש חי ויקרה

ושקדים צטציל האוכל טצתס :

יא כסס שאקיר לפתוח כל נקב צכלו צצנת כך אקור לקתוס כל נקב ונפני ססוא כצחקן כלי ולכן אקור לקתוס נקב חצית טתיין או טאר ונשקס יולאין וננוו אפילו צדבר טאין צו אקור ונינו וכו"ט דאקיר לקתוס צצטעו דאיכא ציה אקור ונורה ואפילו היחה סטעור צנקב ונעמי ונפלה צצנת אקור להחזירה :

יב ונמע טתעקונה אקור להטיחה ציו וכן צתי עינים טנפסחו היצה אקור להקס ציד דהוי ונחן ונכ ולריך להחזיר טעס צאלס טסס דבר ס הנולדים :

יג אקור לאסע לקצוע טענות דאס דלוי לצנין והי"ט דאקור לסתר קליעה טערה דלוי לקותר ונ"ט סהולכים לעגלה צליל טנת לא יקיעו טעריה דאסס אלא יטלעלי"ט צין החלוק וצין סנגר וילצטו פ"א ככירה טהיה קליעה ועיונה ונעור י"ט ודאס טעטריס טדרכס לחלה חכטיע דהצ על ידי טועין שקולעים אוחס צטערוחיס טיטי קי"חין לאחריהס לא יטשו כן צצנת חלא יטפיו טיעין חלו טחלוי צסס סחכטיע צכ"ע טלסס טקורין צערי צי"ט ונ"ט י"ט ס"כ קווח על גסס צצנת דרכי :

יד ונכ"ט סהוא טני לוחה טנוטין צהס צללים אס הוא סל צע"ט ויחר לפתחו לקחה סצגדים ללורך צו ציוס וטל איונן אקור לפתוח ונכוס דה דרכי להיות ונודק צחוק ופתיחתו דו"ט לקתירה ואפילו פתיה ונעמי י"ט אוקרין ליקח וננוו סצגדים גזירה טנח יפתח עהס ויכו ללורך היצה י"ט לקל צפתוח ונעמי :

פרשת פקודי

וי"ט אה הנוכח צאהל ויעד נכח טתחן על ירך הוטטן נגסה כ"ל צק"ד גופה של ונורה טפוח בר האולעי הוא רוחו לצנת ובלטה נרות וניון וטתסה ונשאל כס טלטה ריוניס ליוס דציעי וחניטי וטטי טתסה עיסיס סכנה לצנת וטלטה ריוניס ליוס דאטון וטני וטליטי טיטאר צהס ונחכפת סכ"ן של טנת וכו"ט צזה צק"ד לעיל צחרונה ונדע סכל טתפעח הנוון צהס ונכח קדוטה סצנת לכן צכניקה טנת סהוא סחלה ליל טנת לחטו ונקדטין סצנת דגן תירוס וילחר כי לורך טלחן טעליו לחס זס סגן ולריך לקדש על טיין זס סתירוס ולריך לסדליק סכריות צטון זכו הילחר וידוע כי כללות צרכת ונון אהלס סס דנגך טירושך וילריך ולכן ל"ט על הנוכח סרונות לסנת אשר גופה טהוא כר האולעי הוא כנגד סצנת להטי"ט אוחס כגד סטלחן סרונו לנוון ופירכסה טעליו לחס ספניס לומר טפע הנוון וספרנסה צל ליטורל ונכח קדוטה סצנת כו"ט רז"ל צרכת טי היא טעטיר זו סצנת ולכן כל אדס יסיס לצו ועיניו צכלית טנת אשר רבי ונאל לסנויר אוחי ככל סלכיהו כי סות יטאל ונזוס חלוי צצנירה טנת צקד טהו ואטרי א"ט אשר עיניו פקוחות טויד על זאה :

א וכלל ונלכית סאסורה ון סהורה הוא סכיתו וניחק ונלו דוקא וניחק איתיות הוא דמי"צ אלא אפילו ונח טכ"ט ט דיו צלצד הייב אס י"ט צנוק"ו לכבו צו אוחיות ואס הוא טיעור אוח אחד אע"ט טטעור ונקרצן טנחה וסקילה טני זס עסה אקיר ון סהורה דקין חלי טיעור דאקיר ון סהורה ואס נטאר צידיו טיפה דיו ונחנה ססיס כוסב צערי טנת אקור לרחה צצנת חלא כירך עליס חתיכה צנג צעה נטילה טלא יצא טס וי"ט וכן הי"ט אס י"ט עליו טאר לצע דאקור לנחלו :

ב הכותב אע"פ דאינו חייב ון החורה א"כ כותב בדבר מוחקיים על דבר מוחקיים וי"מ אקור ודי"ס אפילו בדבר שאינו מוחקיים על דבר שאינו מוחקיים ולכן אקור לכתיב באלבצו במסקין על השלמן או לרקוס על האצק שבזכוכיה או לרקוס בלפונן ע"ג הכייר ולריך להזכר נמי שלא לרקוס בלפונן על הקפר כמו שעושין לקיוון לזכור איזה דבר ואע"פ שאינו רוקס בתכנית כתב אקור :

ג אין לביעה באוכלין ולכן מותר לעבל פיהו במסקה הלבוש אע"ג דהפת נלצט וכן מותר ליתן באוכל דבר שלבוש אם אין כוחו ללבוש אבל אם כוחו ללבוש אקור **ג** באוכלין ומחר דכוחו ללבוש ואע"ג דמנחנו כל שאין כוחו ללבוש אין אקור לביעה באוכלין וי"מ צמים ושאר מסקין לריך להזכר אע"פ שאין כוחו ללבוש וקוס דדמי לעושה עין הלצט דאקור ון החורה לדעת הרמב"ם ז"ל וכאשר כהצתי צזה בקהיק רצ פעלים בק"ד ולכן ונה שנוהגים פה עירנו שמוציאים על השלמן במקצה גדולה כלים של זכוכית גדולים ומנוחלים אותם וי"מ לביעים כגון של קרומי"ו ליופי וניי שיהיו נרחים כאלו הם ונלחים שכר אדום שלא יעשה לבע המ"ס האלו בציצת ואקור להניח כח"ל בעינים בציצת וקוס לובע :

ד פה עירנו דרכם לעשות שכר לכן ושכר אדום ולפענויים ומעצבים זה צזה לריכין לזכר שלא יתנו האדום בחוך הלצן כי הם ניחא לפו לעשות הלצן אדום וכונחם לכך ועיין בשו"ת ח"ס כלל ד' אות ג' יע"ש ועיין אשל אברהם קע"ק כ"ה דאקור במוכרי יין שרף ווי דצט לתת להוכו לבע כדי שיקנו מנוני וקוס דניחא להו בכך וכוי יע"ש ואם יעשה להפך שיתן הלצן באדום כו"ש ונחרי"ו האגי"ו ז"ל שיתנו סיי"ן הלצן באדום לצי ונקסם ביהיח זה צהיכא דכוחו ללבוש הלצן כי אם דוקא צהיכא דאין כוחו ללבוש הלצן נראה להסיר בכה"ג ליתן הלצן באדום :

ה אקור להדק צפי הפך מוכין או חתיכת צגד כהסן לחין ובלועין ון המסקה דכחמטין ע"י הירוק ואע"פ שאינו מוחדון לכך פ"ר הוא ואע"פ שאינו מוסק הרצם גרור שמו"ס יסדק בחו"ף וקפוג אין ונקמתין צו כלל א"כ יש צו אחיזה ואפילו חרש ויצט אקור דלא פלוג רצק ועיין חוספת שצח קע"ק ל"ג :

ו אם נספק ונשקין שאין מלצבים על הנופה פעל השלמן סנה הנו"ו ז"ל אוקר לשאוב מנשקין הסה חוך כף אחד ולשפיד לחוך דאע"ג דמנשקין לאיצוד וי"מ צפעם שהוא שואב חוך הקף עושה אקור והוי תולדה דמנשק ולא יועיל ונה ששופך לאיצוד אך הרצ אליה רצא ז"ל הולק על הנו"ו צזה ומחיר לשאוב מנשקין אלו שאינם מלצבים בכף ואפילו צכה כיון שדעתו להסליכס לאיצוד ובקס"ק ונקבל"אל העליתי כאליה רצא ז"ל אבל במשקין מנלצבים אקור לשאוב ואקור לגרור אפילו בסקין וקוס דגורר דוחה מנשקין למקוס יצט ואקור מוסר ומכס ועיד וקוס אקור קסיעה ואפילו אם אינו קומט צכה גזריקן שמו"ס יקמוט צכה ש"ס צזה אקור חורה :

ז יש נוהגים בשכפל טינוף על מלצט וכדוונה יחלו אותו באופן זה שיעצירו עליו המים או יענעו אותו צמים עד שיוקר הטינוף ולא יקמוט אותו אלא יניחופו עד שיצט וקוצרים שמוחר בכך ומנוח דאין קומטים אותו ובאונת הוא אקור גמור הס טעוה צידס שהוא מלכס גמורה כ"כ הרמב"ם ז"ל בכ"י וסביאו צריס קפר מנשק רוקח ואם השתין טינוף על הצגד לא יספכו עליו מים כדי לנעולו דסיידתו זהו כבוקו וכן לא יקנו מים בחלוקו אבל משה מניחמת לכך שני :

ח בשער אין בסימנתו אקור ון החורה מפני שהשער קסה ואינו בולע המים צחוכו (ש"ס ב"ו)

פרשת בן איש חי פתורי

אך קחינה שער חקורה ונד"ק והעובל נצטת צין איש צין אשה לא יקחנו השערות
טלהם חלל יביאו ונעפחת גדולה הנומדה לכיבוד ויתגבו זה ויקחו זה פניהם
ורחשם ואע"ג דע"י הקנות נקחנו השער הוי קחינה כלאחר יד וכיון דקחינה שער
דרצנן התיירו בכה"ג דאי אפשר נשים דהוי כלאחר יד והנשים הנקחתיין הולכין לאיבוד
ועכ"ז לא יקנה בכה חלל בנחה לאט לאט עד שיצטעו הנשים שבשער צונעפחת ויט
חקידים שאין מקבחים שערות הזקן חלל ומכפלים אותו צידם ויכחו שהחננו הלחלוחית
ומאליה וכאשר קוחה האדם נשים או שאר נוסקין כיון להזכר לבלתי יקחנו שער השפה
צידו חלל יקנה צונעפחת ועיין תו"ש סע"ק ט"ל יומט"ש סע"ק כ"ג :

ט צער מי אפילו אינו מולוח ויתר לטלטלו ופניו קראוי לאכילה אדם שיש בני אדם
כוסקין צער מי חבל צער קשה שאינו ראוי לכוס אותי אקיר לטלטלו וה"ה שונו
וכולא דאין ראוי לאכלו מי דאקיר לטלטלו ואע"ג דראוי לכלבים וחתיילים כל קראוי
למאכל אדם אינו עומד לכלבים חבל צער קרוח מותר לטלטלו דהוא ראוי לכלבים
ועימוד לכלבים ועיין ס"ע ר"ז ס"י ס"ח סע"ף ט"ח ובקשה"ק וקבל אל העליתי דהאי
דינא דצער מי דמותר צטלטול נשום דהוי לאומאל לא שייך צוסי"ז כי עתה חננו
רואין דליכא בני אדם צינינו סכוסקין צער מי :

וכן דג מולוח מותר לטלטלו ושאינו מולוח חקור שאינו ראוי נשום אדם ואינו עומד
להשליכו לכלבים וגם על דין זה כהצתי שם דהיינו דוקא דג מולוח קראוי
לאכילה כוונ דגים מולוחים הנאים מיער צלרא שדרכם למלחם ולימה מעלי"ח הרבה
שהם ראויים לאכילה חבל דגים שמולחים חיטה מעט צטציל לנגוס צאט דאין ראויים
לאכילה כלל חקור לטלטל צצנת :

י צי"ה שניודה צצנת חקורה אפילו צטלטול ואם כופה עליה כלי שלא השצר
יזכר שלא יגע בה ופירות שנשרו מן האילן צצנת חקורים אפילו צטלטול
ואפילו ספיקן חקור :

יא סרוקק צרות והרות נפזר סרוק חקור נשום דדמי לזורה ואע"ג דאין מחכוין
לכך פ"ר הוא חקור ודרצנן ואע"ג דיש חולקים על זה רבו האחרונים ז"ל
דחיישי לזה :

יב אין עולין צאילן צין לה צין יצ"ו ואין כחלין צו ואין נשתמקין צו שום חמונים
בגון להכיה עליו חפץ או ליטול מנחו חפץ או לקסור צו צחונה או חבל ועריסה
של חינוך וכיו"צ הכל חקור ואם יש חבל קסור צאילן חקור לתלות שום צצר צאותו
החבל ומותר ליגע צאילן וצלצד שלא יידינו ואם יש של חלוי צאילן דהוי לדדין חקור
ליקח דצר מן הסל חבל אם יש יחד תקיע צאילן והסל חלוי ציתד דהוי לדדין
מותר ליקח דצר מן הסל חבל לא יקח את הסל עלמו :

יג לפעמים הילדים כוחנים חטים וכיואל צקרקע החכר כדי שימחו לריך לגעור
בהם אע"פ שהם כוחנים זה צחול מפני שבני הצית צאים עיי"כ לידו מוכסול
צצנת שפופכים נים צקרקע סחכר ולאו אדעתיהו ולכן כל אדם שרואה לוחים
צחלירו יחלוט אותם צחול כדי שלא יצואו למוכסול צצנת גם דרכם של ילדים לעשות
כיס מלא חמי"ש וקוטרים אותם קציב כלי חרס קטן של נים כדי שיעלה הכיס עשבים
קציבות הכלי לריך לגעור בהם ולצטל זה כדי שלא יצאו צוה לידו מוכסול צצנת
שנעלעלין אותה הכלי מוקוס למקוס וזה דינו כעלין נקוד דחקור לטלטלו ועלין שצו
קטוע עשבים אע"פ שאינו נקוד חקור ליעלו מע"ג קרקע ולהניחו ע"ג יחידות דדמי

פרשת בן איש חי ויקרא נו

לחולש וכן אין ליעלו ונציג יתירות ולהניחו על הקרקע דלמי לנוטע :
יד כריכה המלכפת על הכיצע דרך קיפולם בשבחה אשר תרעה שער אשר קונו ז"ל
ק"י ע"י ונסיס ונחן נ"ח בצצז יבנו זמורז קס הזיא קצד לזכריו וון מידוסי דיניס
לרצני ירושלים הקדמונים יע"ט וצקס"ק רב פעלים הארכתי זרחיות זכוות דאס עוקס
הקיפולים ונחקן המלכפת על הכיצע אחר שלוצטו זראשו אע"פ דכניכה זו לריך לה
אוננות שהים וכוונת יפס לא חשיב זס ונחקן נ"ח אלא דרך לציסה הוא שהוא ונחקן
לצוטו עליו כלרך שהוא חוגר חבורו יפה והמלכפת דאייני צה מידוסי דיניס חנ"י דרכס
היה לחשוב הכוצע זכלי אחד שקורין קאליצ ונסיס אוהו לפניו וכורך עליו המלכפת
זקיפולים שונים זקדר יפה ונלווי ולכן ונמי כנחקן ונאל דאינו עישה זס על גופו כדי
שיהיה חסיד דרך ונלבוט וכן המנהג פשיע פה עירני לחקן המלכפת על ראסס זשצת
אע"ג דלריכס כריכתה אוננות ידים וזדורות שקדמו היו רוב אנשי העיר לוצסיס
מלכפת כיו :

טו ודיחין כלים ללורך היום ואפילו זליל שצח ללורך שמרית אך אחר קעודס שלישיח
אקור דהוי ללורך חול וכלי שתיס ונותר להדיח כל היום דחזו ליה זכל עת ולריך
להזהיר העס זהלעת סונעות סנלעיים ונצעי"י לל רך הלילה זימי הקיץ זכרכס להלעי
על הגג כדי שהחקר דאקיר לנעצד הכי והנזהיר והנזהר חנאל עליהס זכרכס :

ה ל כ ו ת

שנה שניה

פרשת ויקרא

ואת אשר חטא וון הקודש ישלס ואת חנושיהו יוסף עליו כ"ל זסיד ידוע כל חטא
יש לו שייכות זאית וון כ"ז אוהיית וזס זחננסי דונלפיך לכן לריך
להחודות ע"ס כל כ"ז אוהיות ונלכפ"ך שפיגס זחס וז"ש וא"ת ר"ל כ"ז אוהיות וון
אל"ף ועד תי"ו אשר חטא האדם וון הקודש לריך שיהקן הפגס שעשה זחס וחטא
לשון חקרין ר"ל שפגס ועשה חקרון זקדושתס ולאו דוקא כ"ז אוהיות אלא גם
חנושייתו הס סנעס אוהיות ונלכפ"ך יואף עליו על התיקון שהוא או יוצן זקס"ד ואת
אשר חטא וון הקודש שחיסר כיל"י קדושה וון הקודש על עונותיו שנפלו כילולי קדושה
וון הקודש שע"י עונותיו נפלו כילולי קדושה זקליפה ישלס שיחזירס אל מקוס הקודש
ואת חנושייתו הס סנעס נרנח"י ש"ס צו יוסף עליו דידוע אפילו אס לא יש זאדם
אלא נפש זלצד מוכרת שיזיה חלק זס כלול וון נכנח"י וכן סרוח וכן הנשמה כלומר
לא ונציח שישלים חקרונס אלא יוסף עליהס אורות עליונים :

פרשת בן איש חי ויקרא

ועוד

כ"ל צק"ד דידוע שסיקוד נקרא קדוש גם כחצ. הרצ ונ"ח ז"ל דסיקוד
נקרא אלונה ופני סמס נקצ"ים אורות העליונים והקימון והסתחורה לאלונה
ע"ס והנה אלונה עולה ונספר פ"צ שהוא צ' פנעוים בס יוס"ד וחגיגה ונספר קודם
עולה פ"צ שהוא ונספר אלונה ונ"ט ואת אשר מעל וון הקודם הנה כ"לוי הקדוש
שסיסר ע"י עונה יסלם להחזירם אל וקום הקודם ואת חגיגתו של קודם שהוא
היקוד הנקרא אלונה שהוא חונט של ונספר קודם יוסף עליו כלומר על התיקון
והצדור הזה שיהיה היקוד נוסף אורות עליונים וכ"ל צק"ד קודם עולה ח"י ואלונה
ונספר לצ"ן וחלף אותיות לצ"ן עם ח"י יהיה נז"ה ליקוף הצל"ן ולכן התורה נקראה
הצל"ן כו"ט רז"ל צרתי ילה"ר צרתי לו תורה הצל"ן כי כל זה יהיה ע"י התורה
שנקראה הצל"ן והס ד"פ חכמה לכר"ן ונסנה לנסנה :

ובאופן

אחר כ"ל צק"ד ע"פ ו"ט הרצ כ"ח דף ע"ג צטס זוסר מדע פי אחרי
שהאלם צמטאו ונקחלק וננו הארת יו"ד וא"ו שצטס הו"ה שהס קוד
זכרים וישאר צו הארת שני ההי"ן שה"ס נקצות ע"ס ופרשתי צק"ד רנוו הכחוצ
לדיק ונלנה נחלץ ויצא רשע חמתי חיצה חמתי החחלק לשהי חלוקות וקרינן צה
חמה י"י פירוש צרשע לא ישאר אלא רק הארת שתי ההי"ן דטס הו"ה שהס עיונדים
חמה אוחיות י"ו דטס הו"ה וצזס יוצן רנוו הכחוצ ציטעיה גו ענוי כוגסיו מעולל
ונס"ס ונעלו צו והיינו צה לרנוו לעל ידי הטט"ל לא כשאר צו אלא הארת שתי ההי"ן
שהס צקוד נוקצ"ל וצזס יוצן ואת אשר מעל וון הקודם ר"ל זה שסיסר ע"י עונתו
ואוחיות הקדושם יסלם ואת חגיגתו הוא הארת שתי ההי"ן שנקפדס חונטס וחונטס
שנספרו כפדדים ועוונדים לצדס יוסף עליו חלק חיצה עליו לשהי וקרי צה על י"ו
שחחבר הארתם עם הארת אוחיות י"ו שצטס וחסיה אללו הארת ארבע אוחיות
הטס צטליונות :

ועוד

כ"ל צק"ד ע"פ ו"ט רז"ל כי ה"צ ראשי חדשים היו ראויים להיות מועדים
ורגלים כנוו שלט רגלים אך אחר שחטאו ישראל הפסידו אותן שלא זכו
שיהיו להם מועדים גמורים כנוו שלט רגלים וצזס פרשתי הטעם דאין גמורים עתה
את ההלל צר"ח וכחצו הנפרטים לעתיד אחר גמר התיקון החזור עתה ליושנה
וכזכה שיהיו כל ר"ח מועדים גמורים וגדולים כשלט רגלים גם ידוע כי שלט רגלים
פורשם צחות ה"א ראשונה שצטס שה"ס צינה ולכך נקראים ונקרא קודם שהוא
ונשולט אך ראשי חדשים שורשם צחות ה"א אחרונה שצטס שה"ס ונלכיה ונוולל לפ"ז
אות ה"א ראשונה היא חונטס של אות יו"ד שצטס שה"ס שייכה לאות יו"ד יען שהיא
נוקצ"ל לאות יו"ד אך אות ה"א אחרונה היא חונטס של אות וא"ו שצטס שהיא
נוקצ"ל לאות וא"ו ושייכה לו ונ"ט ואת אשר מעל וון הקודם ונצחית קודם שטס
צטלט רגלים שנקראים ונקראי קודם יסלם הפגס והסטרון ע"י התיקון ואז ואת
חגיגתו קרי צה חגיגת וא"ו ר"ל ראש חדס שהוא קוד חונטס של אות וא"ו שהוא
צמלכות ה"א אחרונה שצטס יוסף עליו כלומר על צחית קודם שגס יוס זה יהיה
רגל גמור כשלט רגלים שהס ונקראי קודם כדכתיב אלה מועדי הו ונקראי קודם
כחצו הפוקקים הטעם לנסגו הנשים שלא לעשות ונלכה צר"ח ופני דלח"ל
דטלט רגלים נחנס הקצ"ה לישראל על טס אצותינו והיס רולה ליתן י"ב ראשי
חדשים להיות מועדים ורגלים גמורים על טס י"ב שצטי ישראל ואחר שחטאו ישראל
צעגל הפסידו דבר זה ולכך הנשים שלא חטאו צעגל הס זכו לר"ח יוחר וון האנשים

פרשת בן איש חי ויקרא נו

ולכן נהגו בהם קדושה שלא לעשות ונלמדה ברי"ח אלה רק אוכל נפש בלעד עכ"ל
ובזה יובן בק"ד הכחוד בקסלה זו ואשה בכל אלה לא ונלמדה לזד ראה זה ונלמדה
פירוש בכל אלה הוא עון העגל שאמרו אלה אלהיך ישראל לא ונלמדה מעל לאשה
ולכן לזד ראה זה ונלמדה פירוש ראשי חמשים שהם ונקבר זה אשר ונקודשים ע"פ
הראים וכונ"ש רז"ל ע"פ הדמך ה"ם לבס ראש חמשים א"ל הקצ"ה לנורע"ה כזה
ראה וקדש ונלמדה להנשים חלק זו יחד מן האנשים ובהם יובן הטעם ונ"ה אשה
ח"ל עטרה בעלה הואיל והכה ברי"ח שהוא ראש ועטרה לדמך לכך חסיה עטרה
בעלה ובה יובן בק"ד רמז הכחוד א"ן ונלמדה הצונים היתה לראש פנה פירוש האשה
נקראת א"ן כי היא קרקע עולם כונ"ש רז"ל ונלמדה הצונים המכונים שנקראים צונים
כונ"ש אל הקרי צריך אלה צויד וסי"ו שתיקרו כל יום צרכה לצדק שלא עש"ה אשה
אך באונה היתה לראש פנה כי זכה לראש דמך וזה שלא זכו לו האנשים :

ב הכיפה לראשו שהעשה ונלמדה ברי"ח אפילו צוקוס שנהגו לעשות איסורא קעבי
והטעם שנהגו הנשים איסור ונלמדה ברי"ח ובלעד נעם הכ"ו לפי שהנשים ונשקטים
בנולכות ויש ברי"ח עילוי לנולכות אשר לא נולא עילוי זה בהפארת שבו ונשקטים
האנשים לכך הנשים יהיה להם יום זה ליו"ט וון האנשים ויסו אם האיש רולה לנהו
בעליו שלא לעשות ונלמדה ברי"ח ראשי ותחשב לו ללדקה וליכא זזה חשש נוסב כל
הפעור וון הדבר ועושהו נקרא הדיוט ועיין יוסף אומץ ק"י ד' וסיורי צרכה ק"י ח"י
וזהו הצין כונה וכונה לריכה האשה להזהר בקדושה ר"ח כי בבונה ונלות הנשים
נפלים לאנשים ורק בזאת הנשים הם עיקר יחד וון האנשים :

ג כתב צכקא אליהו ק"י תי"ז קק"ד וזה שנוקפידות הכי נשי שלא להניח כלי פשתן
בצביקה בזמן ווילד הלצנה יש להם על וזה שסמורו וכ"כ צקפר חסינדך בזולת
הדמך הזה לכם עכ"ל והציאו צחק"ל צהגה"ה קס :

ד תענית ער"ה ונכה ותקין הוא ונכון שיהענה קודם הנוולד ואם המולד בחלי
היום יענה יום שלפניו ואם אל ער"ה יום שבת לא יענה ציום שטי ונפני
בבוד השבת והטעם כי ציום שטי יש בו תוספת הכשמה ואין ראוי להחמנות בו ולכן
אכפי ונעמד לא היו ונחענים ציום השטי ועוד נעם אחר כדי שלא יכנס לשבת כשהוא
נעונה ודי להחמנות אם חל ער"ה ציום שטי עלונו אכל חל שבת כיון דלדמי אדמי
לא ולמד ונחענית ליצור שחל שבת שכלמה ליום חנושי ואם המולד ליל ער"ה נהגו
הנוקובלים שלא לוור צליל ער"ה אלא תיקון לזה בלעד :

ה אפילו ווי שדרכו להחמנות בכל ער"ה נכון לקבל תענית בכל פעם בשעת
ונחה ציום שקודם לער"ה וכ"ש ווי שאין דרכו להחמנות שלריך לקבל תענית
בשעת ונחה :

ו ווי שקבל תענית צונחה בשבוע לומר ער"ה ואח"כ נודע לו שטעם דאין ער"ה
לומר אלא ציום שאחריו נכון לעשות החרה על קבלתו ויחזור ויקבל תענית
בזמנו וכנ"ו באחרונים וכל דמ"ה אם היה המולד ציום ער"ה קודם הלוח היום
שכתבו לעיל דאין להחמנות בו ציוכ והוא לא ידע וקבל תענית יעשה החרה על
קבלתו ויחמנה אחר ר"ח יום אחד :

ז תיקנו לוור יהי רלון על קבלת ר"ח בשבת שלפני ר"ח ונפני שציום השבת כל
העם נאספים בציה הכנסה וזיוועין ההכרזה ויש ודקדקים לחזור לוור יהי רלון
הכ"ו בער"ה צימיד אחר ונחה קודם קדיש צחרא ונכה נכון הוא ועיין ק"י ונכה

פרשת בן איש חי ויקרא

לעמוד כל הקהל צבעת ההכרז דונעת קדים החדש שהיה מעמוד וזה שצנקשים
 רחמים על הכזי ישראל ופני כי צונן קדונו היו החכמים ומקדשים החדש ע"ש
 הנאים וצנקשים כדי שתחזיר הענייה הזאת לחכמים ויקישו החדש כצראשנה :
ח צאמירה ווי שעשה נקיס וכו' צדורף יאמר ולגשמים צעחס וצקן לא יאמר כן
 אלא יאמר ולטול י צרכה גם יכיון ר"ח ווי שעשה נקיס סמו"ן והוא צאמ"ה צ"ש
 שם קדוש צ"ט :

ט ר"ח אקור צתענית והוצענה צר"ח תענית חלום לריך לויחצ תענית לתעניתיה
 וצסח"ק רצ פעלים נשאלתי אה התענה תענית חלום צר"ח שחל צענה או
 ציו"ט שחל צענה דים כאן שתי קדויות אם די לו צתענית יום אחד או אם לריך
 לרתענה שני ימים כנגד צו קדו"ה והצאתי ראיה לדבר זה ופלפלתי צהס וסז
 הצאתי דברי הגאון (ו"ש) צס' רפ"ח סק"ג דפשיטה ליה מצינרל דנפשי ציו"ט שחל
 צענה והתענה ת"ח דדי לו צתענית אחד לתעניתיה יע"ש וסי' הצאתי דברי הרב
 לקט הקונא צהלכות שצח דק ט"ל ע"א דפשיטא ליה אם הצענה ת"ח צענה שיש
 צו צו קדויות כגון שצח ור"ח או שצח וי"ט דדי לו צתענית אח"ך חכס אחד הים
 דעתי דיתענה צו ימים ע"ש וראיתי להרב תוספה שצח שצח"א דברי הרב לקט הקונא
 סכו' ודעהו היא דלא יספיק לו תענית יום אחד לדעת הקיצרים דתענית ליצור אינו
 עולה וכו' יע"ש ואכל ענדל הצאתי צס"ד ראיה צורה דלא יועיל תענית יום אחד
 אלא לריך שני ימים ופני שזילל צו קדויות והוא משה ערכה צכריות ס"ג יס
 אוכל אכילה אחת וכו' ונסיק שם צנור"א דק י"ד דלעולם יס עינוצ והולאה ליוה"כ
 והכא קחני אם היתה שצח והולילו חייב חק מוסם שצח ויוה"כ כלומר יתחייב צ"ה
 עוד שני טעמות יע"ש וכן כתב דבינו עינדיס זול וזל וצנור"א ופרש אם הים יוה"כ
 שחל צענה והולילו חייב שחיס על ההולאה מוסם שצח ומוסם יוה"כ ששניסם צחים
 כאחד שצעה שקדט היום לצענה קדט ליוה"כ ע"ש הרי לך נידון זה דמי לנ"ד וכמו
 דהרב ע"ש צכיו"ן ס"ו ל"ג והרב צ"ד ח"ח ס"ו ק"צ הביא רא"ה לקצק דילתיו ודין
 הקרבן כן יס להוכיח לנ"ד ודין דכריות סכו' דדמי מוגם סלריך להטענות שני ימים
 צעבור שתי קדויות יכאשר הארכתי צום שם צס"ד :

י ואלה להרצות בעבודת ר"ח ואם חל צחול עושה צו מאלל יותר ומה סרגיל
 צחול ואם חל צענה עושה ג"כ מאלל יותר ומה סרגיל צענה ואם הוא עני ואין
 ידו מושגת יוקף לפחות צפירות סיקנה ויו פרי לאכלו צר"ח וגם יוסר לכבד קעודת
 ר"ח צבולתן ויהי מוס צד"ך כבוד ואם חל ר"ח צענה איהא צירופלמי סלריך לעשות
 קעודת ר"ח ציוס ראסין ואצ"א שלא נהגו כן ו"ו הזהיר צום תע"צ וכחצ רצ יעב"ץ
 ז"ל צקידור אם חל ר"ח צענה ככ"ן להרצות צסעידה רציעות יותר מוהנהגו כדי
 להסלים צה היצח סעודת ר"ח :

יא ומה ותיקו להדליק כרות צליל ר"ח יאצילו צד"ץ סיוצצים על סג וזורה אור
 סכוכנים צאור וכחצ הרב ס"ל סח"א נהג להדליק צענה כרות וציו"כ שם
 וציו"ט ח"ש יצ"ח ארבעה כוספר סעולים לס"ת ע"ש וצביתנו סנכהג להדליק
 שצעה סו ציו"כ סן ציו"ס עיבים יצ"ח ארבעה וכו' צרוס"א ארבעה ואותם סד"כס
 להדליק צענה שתי כרות ידליקו צר"ח נ"כ שתי כרות סל"א ידליק כר אחד צונה ניכר
 ר"ח על ימות סחיל דהא צחול כתי דכס להדליק כר אחד דודאי לא יסצו צחול
 צמוסך ויהו סעניס אין להעמיס עליהם שתי כרות צר"ח אלא ידליקו כר אחד צאורו

פרשת בן איש חי ויקרא נח

כי שאלתיקום צו בשבת כי ודאי גם העניים יש להם נרות ויוצאים לשתה להדליק בהם
 וצוה כיכר כצדק ר"ח :

יב ערצית שחרית ונחמה אומר יעלה ויצא צרלה ואם לא אמרו בערצית אין
 נחזירין אהו צין ר"ח יום אחד צין טוי ימים מפני שאין נקדשין החודש
 צלילה אבל אם לא אמרו בשחרית ינחה נחזירין אותו ואם נזכר קדם שהחיל
 נודים אומר ציוקים שזכר ואם נזכר באומרי צ"ל ימים לנודי חוקיד ועיין חסיל
 וקפ החיים וי"ח ל"א ק"ס לנודי חוקיד א"ה ימים הנרכז ואה"כ יאמר יעלה ויצא
 קדם נודים ועיין ח"י אדם כלל כ"ד אות כ"א יע"ש ואם לא נזכר עד אחר שהחיל
 נודים אם נזכר קודם שהשלים הפלתו ח"ו לרלה יאם לא נזכר עד שאמר יהו
 לרין אמרי פי והוא נזכר לעקור ובליו שאינו אור עד החנינים ה"ז חסיב כאלו עקר
 רגליו וחזר לראש ועיין חס"ל ונחמה נודכי ושאר אסוינים ואם הוא נקופק אם הזכיר
 אם לא הזכיר לדעת ונראין צ"ל לרין לחזיר ולדעת נזכיר ז"ל אין לרין לחזיר ונזכר
 שיחזיר ויכין בחזרתו על הנאי שאם אינו חייב לחזיר תהא לנדבה וכמו בחס"ל ועיין
 שלמי הגיבס ד"ק רכ"ב וקפ החיים ק"י ל"ב אות ז' יע"ש וכל שהדן הוא שלרין לחזיר
 אין לוור פקוק לפני שפתי הפחה פעם שנית ועיין קפ החיים אות ג' :

יג אם שכח לוור יעלה ויצא ולא הזכיר אלא עד שהשכלל מוסף לא יחזור אחר
 הפלת מוסף אלא יתפלל נחמה שמים בצביל שהשלומין וצ"ש ביומי צרכה צסס
 הרש"ח ז"ל ועיין ש"ק :

יד נחמה החסידים הנוחפלים ע"פ סידור רבינו הרש"ש ז"ל לוור צנוקה יעלה
 ויצא ציום ראש חודש הזה ואין אומרים החודש צה"ח כי יש כניסה צנוקספ ראש
 וכונה צנוקספ חודש צ"ל ח"א :

טו קריאת ההלל ועיווד ואפילו לקטוף עלמו על הכיחל אקור אה"כ הוא זקן או
 חלום נאל נחמה איה חולי ואקור להפסיק צדיצור צאנלע אך סואל בשלום
 אדם שלרין לנחמה צו כצוד ונסיב שלום לכל חדם וכ"ש דויתר לעניה איש"כ ואנשים
 וכיוצא ולרין לאומרו צשנחה ונכחה צקול רנה ותודה ולא יאמר צנוולה ואין
 אומרים כלל צציה האצל והטעם נוסים לאומרים צהלל לא המחים יתללו יה וה"י
 כלועג לרש וכמו צנ"ז צסס רוקח וטעם קלות הוא אך הואיל כי מן הדין אין חיוצ
 לוור הלל צר"ח כלל נשים דלאו קדוש הוא צאיסור ונלחמה וכצ"ז השיר ישים כליל
 שהקדש חג ואר"ל לילה הנקודק לחג טעון שירה וש"אין נקודק לחג אינו טעון שירה
 ומה שאומרים הלל עתה צר"ח הוא נוסם ונחג הקדמונים נחגו צכך ולא מן הדין
 ולכך אין גומרים צו הלל ועל כן צציה האצל ונלאו לו טעם קלות ש"א לחמרו אבל
 צחניכה אומרים הלל אפילו צציה האצל נפני דהלל צחנוכה הוא חיוצ מן הדין ולא
 נשגחינן צח"י טעמא

טז צכפל הפקוקים צצקוף ההלל כחצ ציוסף ח"וץ סוף ק"י ד' דנוקספ הנוכה
 ונודכרי ונח"י ו' גיאת נוכח לחין כפלים א"ל עד הלליטה כל וכן נחג ע"ה"ק
 ירושלים ונזכרן יע"ש וא"י כוהג לכפול עד הקוף וכן הים נחג עט"ר הרב נומר ח"י
 זל"ה"ם והטעם דהנוהג לכפול עד הקוף אפילו אם נאמר שאין צ"ה לורך אין זה גורע
 ח"ו צחוספה הכפל וכן תמלא להרצ"ש ז"ל ק"י קל"ג והצ"ו צכספ ילחק יתן ציחור
 על ח"צור ונח"י ו' גיאת ז"ל צסלכות הלל ס"ק ח"ש שחצ ד"אין לוור צזה טלכה כר"י
 נחצירו דר"י לא אקר להסיף על כפ"ו אלא רבי הים כוהג צכך ור"י אלעזר כוספ

פרשת בן איש חי ויקרא

לחוקי ולינו חולק ע"כ ע"ש והוא הדבר אשר אמרתי להמוסיף אינו גורע ודע שאין חילוק בזה הענין של הכפל סוף בין יום שיש בו דילוג לבין יום שאין בו דילוג דכונן יס נכפול בשום וכתיב בחסודא בכה"ק רב פעלים ב"ק"ד :

יז לריד לחלוץ הפילין קודם ונוסף וחוללן אחר קדיש של אורח ס"ה שקודם הפילת ונוסף כי כן הוא ונחג רבינו האר"י ז"ל ואם כדונן סה"ה עדיין בחפילת שחית ולבשם החפילין וטעם קדושה כהר וכה אחרת שנתפללין ונוסף יסלק החפילין ונעליו עד שיפנה עונתו קדושה כהר ויניחם אס"כ ואם פתאום טוע עין הסון שאומר קדושה כהר ואין לו שהיה לחללם ככה יעשה בשל ראש ימים ונוקויו ללד אחר ושל יד יכניס ראש הטלית או סכחונה בין הקלילס ובין צטרו ויענה קדושה כן העלה בספר תורה לשונה ועיין וי"ט רב יעצ"ן ז"ל בקידור :

יח אחר שהתפלל ונוסף לא יחזור להניח הפילין בו ביום כדי ללמוד תורה בחפילין ופני כי הרש"י נשאר כל היום אך בנחת יניח הפילין כן כתב רבינו הרש"י ז"ל בכה"ט והגם דרבינו חיד"א ז"ל כתב להניח הפילין אחר ונוסף לא ראה דרבי רבינו הרש"י ז"ל :

יט יאמר זכרון לכו"ס היה וכן יאמר וטעיר עזים נעשה בלון ובסנת העיבור יאמר לחמילת טע"ה ולקליחת עון ולכפרת פשע ויכוין ברי"ה ראשי חדשים לעמד כח"ל וי"ט א"ח ונוסף ר"ח הזה יס ופקפקין לוור הזה אך הרב בני יששכר קיים נוסף של היצת הזה ע"פ ודרש רז"ל דלעתיד תקריב ונוסף של כל ר"ח וי"ט ונצחות טעברו בגלות ולפ"ז ספיר כאמר הזה בכל הנוסף של שצ"ה וי"ט ור"ח :

ך מזה להשדל לעלות לק"ה ברי"ח והנשלים הוא יותר נשוצה וכן דרכו של עט"ר הרב מו"ר אבי זל"ה לעלות בכל ר"ח חק ולא יעבור ואם ר"ח שני ימים היה עולה בשמיים אך היה אומר העליה של יום שני דר"ח הוא יותר נעולה וכן עליה ליום ראשון והגם שלא נפוצה דבר זה בדברי האר"י ז"ל בעדיפות ליום שני בעליה על יום ראשון וי"ט הכי נקטצ"ה בודאי :

כא מוכיחין עלה ויבא בצה"ה ואם לא אמרו אין מחזיקין אותה ואם נוכח קודם שהתחיל הטוב והטע"ה אומר ברוך שנתן ר"ח לעמו ישראל לזכרון וכחצ בספר סקידים ואין לקוץ הלפריים ברי"ח יע"ש ויהו ודאי א"ס הם ארוכים דעודפים על הצטר לריד לקוץ אותם גם ברי"ח :

כב ברכת הלבנה יאמר בשמחה ובגהת וספה ברוח כי הוא כנוקבל פני שכינה ולכן סקידים ואכ"י נעשה נוסגים לטובל ביום קודם ברכת הלבנה והוא ונחג יפה צפרט א"ס אינו טהור ונחשניש הוטה וא"ס הוא בנענית טוב שיטעוס ח"ה דבר קודם ברכת הלבנה ולא יבדך עד שיהיה ודאי לילה וספיה זריחה כיכרת ע"ג קרקע :

כג לריד שיעברי עליה שצעה ימים שלמים נעה המוילד כנגד כחצ"ה חג"ה וא"ס עין אפילו דק עליה לא יבדך וכל הלילה זונת הוא אפילו אחר חלוח ולריד לישר רגליו בחפילת י"ח וכשיאמר כי אראה שניך נעשה אלצעותיך וכ"י יראה אותה ויקחכל זה אבל כשיחמיל לבדך לא יראה זה עוד כלל :

כד סווא לא יבדך ונשוס לויכא פלוגתא בזה וסב"ל אלא יעמוד אלל הסון הוצדק ויאמר לו סיכוין עליו ולא י"ח בשניעה והרואה ע"י צחי עינים יבדך אע"פ שלא יכול לראות כלל צחי עינים ולריד לבדך תחת אור סקיע ולא תחת סג

פרשת בן איש חי ויקרא נט

ורק אכ אי אפשר לו נכך ושום שהיא חולה או סיבה אחרת ינכך החת הגג וטוב לעמוד על וקום להלול ונתחמו אם אפשר לו נכך :

כה כשאומר כסם שאכחנו ונקדים ילב בלטה דלוגים דוקא וכן צפעס שניה וכן בשלישית וים קוד דצד כנגד עליות הכפיות במוכונים צהס עהס ופס עירכו דגדל"ד נוכגים לדלג דלוגים צלומר קיין ט"ז התי לנו ואנח עבדל עושה כוננה העיר אך כשאני איור כסם שאכחנו ונקדים אדלג עד שלטה דלוג' ס וכן אני מורה לאחרים ונכסהנו פה לדלג שלטה דלוגין כשאומרם דוד ונלך יסחבל חי וקיים :

כו לא יאמר שאף הם אלא יאמר שגם הם ויאמר התי לנו ולא הסים ואם ונכך ציחיד יאמר כסם באני ונרקד וכחצו צכ"טו כ"י צלומר דוד ונלך ישראל יבין דויד ונלא צלות יו"ד וכן אני נוסג ועיקר הנוקטו הוא לוונר צריך יול"ך וכו' ע"ס ארתיות יעקב וע"ד הקוד יול"ך כנגד יל"ה עישיך עשים קוניך אלילות בורא"ך צריאה וכחצתי צקה"ק ונקצליאל צק"ד דקדר זה היא כנגד לירוף וסי"ה אשר צי"צ לרופי עס הוי"ה חס הירוף קולגו צחטרי טנו צברא העולם והתחיל אדסה"ר לנגוח ללצנה ולכך אומרם לצסוף שלום ע"ד וסי"ה ונעשה הלדקה שלום עוד חונתי ר"ת יול"ך עושיך קוניך בורא"ך קפ"צ כענין טצעה הוי"ה וידוע לאין ונקדסין הלצנה עד אשר טצעה שלמים שהס כנגד טצעה קפיות כחצ"ד חג"ה וידוע כל קפ"ה יס צה טס הוי"ה :

ורא לאין ונכרין טצנת ויו"ט עין פחד ילחק ז"ל טחצו כונה עעמים וכולס חלושים ורק טעס זה ידוף ופני טצוכה הלצנה לריך לבורר צה טוהה וצטנת ויו"ט בלל"ה איכא טוהה ואינו ניכר כבוד הלצנה צה וצקה"ק ונקצליאל כחצתי ופני טלריך לקלל את אויבים צפסוק חפול עליהם אינחה וכו' ואין ונקללין טצנת ויו"ט לאין ונחרינין צהס ועוד כחצתי טס טעמים :

כז אחר דלוגים יאמר טצעה פעמים פסוק לצ טהור צדל לי אל"הים ורוח ככון חדס צקרצי כנגד כחצ"ד חג"ה ואס"כ סיר לנעלות אשא עיני אל הסרים וכו' ונאומר הללויה הללו אל צקדשו וככו' כל זה צקידור רצינו הרש"ט ז"ל וכחצו צקפר כ"טו כ"י דראוי לוונר עתה פסוק ויהי אור הלצנה כאור הטונה ואור הטונה יסיה טצעתים כאור טצעה הוי"ה צ"וס הצוט הי' את טצר ענוו ונחץ ונחה ירפא עכ"ד והנחצר לא ציאר טעס צזה ואנח עבדל ונלאחי טעס נכון כי ראייה צקפר וציאל טערים צקופו כונות על נוקח צרכה הלצנה וכח. טס טזה היא קוד הפסוק ויהי אור הלצנה כאור הטונה וציאר איתו כולו צקידות אשר רווס צנוקס הצרכה וככו' טס דק' קכ"ה ע"צ וקכו' ע"א ע"ס וכן ראייה דכרים אלו צקפר פרי עץ חיים דפוס דוצרלונס דק' ק"ח כ"ד יע"ט ועיין צכ"ית ס' ור רצינו הרש"ט ז"ל ולפ"ז נעלא חונתי פסוק זה עתה הוא צזר צעתו ונה טיב :

כח אומרם ג"פ שלום עליכם ופירשתי צק"ד טעס צקה"ק ונקצליאל דאיחא צידרש הנחונל כטצנה עשו על הצרכות ינדו ונעינו דונות ואסנים ינדו ושלשית נקטרה צין עיני וצזה פרשתי צק"ד טעס דנותים הלדקה צכל יוס טני שלשים ושלס להגין ונקטרוג שלטה דונעות אשר הטנים ינדו ושלשית נקטרה צין עיני ולז"ל ויהי ונעשה הלדקה שלום שיהיה לנו שלום צה ונקטרוג דונעיה עשו טונקפרו שלום ולכן עתה אומרם שלטה פעמים שלום גם פרשתי כדי לעורר זכות יעקב אע"ה

פרשת בן איש חי ויקרא

ששני כפול ואם היא יולא בוא"ו ונספרו שלום והוא היה בחלקי כ"ן שלו לכך אומרים
ג"פ שלום וזה פקעתי ואורחם כה ל"ה ה"א יעקב קלא ונת ואח"כ שלום וביחד שלום
וכל אשר לך שלום :

פרשת צו

זאת החורה לעולה לנכחה ולחטאת ולמילואים וכו' כ"ל בק"ל כללות העבודה
היא ל"ס קול וזמון שנספרים עולה זאת ושלשם יועילו צווקוס הקרצנות
כי צהענית האדם וקריצ חלצו ודונו וצקיל שהוא קורא בפרשת עולה דכפסג לו כאלו
הקריצ עולה וכן בשאר קרצנות וכו"ל ונסלמה פרים שפתינו וכן בלדקה ארז"ל בקוסם
דף וי"ט אר"א גדול העושה לדקה יותר וכל הקרצנות שנאמר עשה לדקה ונספג
בבשר לה' ונזבח וכן אור לביאל ע"ה לכ"כ והטאך בלדקה פרוק וי"ט זאת החורה
כלומר ל"ס קול וזמון שנספרים זאת שבהם יהיה קיום החורה כולה הנה הם יועילו
וישלימו לעולה לנכחה ולחטאת וכו' וסיפקיו צווקוס הקרצנות כולם ואין לר"ך לאדם
לא עילה ולא נכחה וכו' וכמו שדרש רבא בגמרא על לוי"ן של לעולה לנכחה שהם
צווקוס לא ובאיות ויה ש ועילו שלשה אלה צווקוס כל הקרצנות הוא וכה חסדו יהו
לכן נוספר ל"ס קול וזמון עולה ונספר הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו כי על חועלת
שלש אלה הודו לה' כי טוב וכו' וארז"ל בצכות שלשה אלה שיהיו צשלימות תהיה
הגאולה לכן שלשה אלה הם נוספר ושישים שצדקתם יבואו ושישים שהם ושישה צן
דוד ושישה צן יוקף :

והנה ר"ת קול וזמון ל"ס קו"ץ שהוא נקוד ספירת הכתר שצשלימותם תהיה
הגאולה ואז נהיה ונספעים ונאור הכתר שהיא ווקוס גבוה ועליון גם
צכות שליוות שלשה אלה יהוקן טעם פגם אד"ה"ר שטעם דרד"ר שהחליף רי"ש בל"ת
ודל"ת בר"ש כו"ש הוק' צלים ז"ל ע"פ וקו"ץ ודרד"ר חלמה לך וע"י ג' אלה
שנספרים ת"ה יהוקן פגם של דרד"ר שנספרו ת"ה גם צכות שלשה אלה ישלמו
אותיות הוא של הטם וכפא דכתיב כי יד על כס י"ה :

והנה שלשה דברים יקרים אלה אע"פ דאפשר להיות בנשים הנה הם ניוחדים
לאנשים יותר כי אשה רשות בעלה עליה ואינה יכולה להחזק להחטאות
צהענית יחיד בלא רשות בעלה וכלונו וכן אינה יכולה ליתן וזמון ללדקה בלא רשות
בעלה וגם צקול שהוא עסק החורה אינה נחוייבה לעסוק כי נשים אינם צוולות
חלמוד חורס כולל שלשה אלה ניוחדים לאנשים שהם עיקר צהם וכנגד שלשה אלה
כתן הקצ"ה שלשה וולות לנשים שיהיו הם עיקר צהם אע"פ דשייכה גם באנשים והם
וולות חלה כר טבח ונדם כי אע"ג דגם האיש אינו יכול לאכול בלא חלה וחי"ב
צחלקתה הנר ונוזהר באיסורים של נדה עכ"ז הנשים הם עיקר דאינו יכול הצעל
להפריש חלה א"ס יש לו אשה כי היא נוקדנות עליו צוולות זו וגם צכר טבח יש לה
קדושה שהיא חלקיק וחצרך וכן וולות הנדה שייכה צה דוקא שהיא טוואה וסופרת
ז"כ ועובלת ובזכר לא יש כזאת וכן חולל שצדקותם השלשה הניוחדים לאנשים יש צהם
אחת דשייכה רק באנשים והיא גדולה יותר מששים אשר עושה והוא הקול שהוא עסק
החורה כן יש צשלש אלה אשר ניוחדים לנשים וולות אחת גדולה ון ששים ששמה
שייכה בנשים יותר והיא וולות שוורת הנדה על כן כוונה וכו"ז לניכין הנשים לחצב

ועלם זו של סמיכת הכה ובהזכר זה ואלד ואלד יען כי צוואה זו יש להם יתרון על האנשים ללא סמיכה זהו זאת ועוד כי צוואה ואלה זו רבו אזהרות והלכות שיש בה ואלה ידות על הלכות חלה והלכות כר והעובדה על אזהרות של הלכות כהן עונקם סוור כי איסור שלה הוא כרת ונווילא חבין כי הסמיכה בה סכרה גדול ועלום כי לפום לערל אגרא:

א כל הנשים יש להם וקה קצוע יש רואה כל שלשים יום ויש רואה כל כ"ה יום וכיולל צ"ה ואלונו צוואה והזכרת את בני ישראל ועוונותיהן א"ר יאסיה וכלן אזהרה לבני ישראל שיפרכו ונסוניהן סוור לוקחן וכונה אור רבא עונה והעונה היא יום או לילה שאל וקה צלילה אע"פ שרגילה לראות סוף הלילה לריך לפרוש ונונה ונחלת הלילה וי"א דעונה זו היא לפני העונה שהוסת בה דסיינו אס וקה ציוס לריך לפרוש ונונה כל הלילה שלפניו וורן ז"ל ס"ל כדעיה הראשונה אך לריך לחוש לדעיה זו הצי צפרט ציונים אלה שהגופים הם חלוקים :

ב הפרשה זו היא דוקא ונחשוניט הנוטה אלל שאר קריבות אין לריך לפרוש וניו ונחזק ונסוק לריך לפרוש ונאחר דאכור לו לצא עליה איך יעשה חזק ונסוק ויגרה בעלמו האות הילר וסוור נפשו ירחק וזה וכן אס דרכו ליטן עונה ציוני גסרהס צכר וקדין אחד הנה כל היכא דוקחה צלילה לא ישן עונה צכר אחד כי שנה תראה בחוך שינה ולא תרגיש אלל עד הצוקר ונאלל הוא ישן עונה צקירוב בהיותה פוקסה כה לכן לריך להזהר בה :

ג אס נשחטה וקה דסיינו היה וקה לראות כל שלשים וסינתה וראתה יום כ"ח או כ"ט או אחר שהטובל וכן הראיה של וקה זה שסינתה צו לריכה לחוש צפעס הזאת לוקח השינוי שהיא יום כ"ה או יום כ"ט ותפרוש בהם ונחשוניט דסייטין סווא גס צפעס הזאת תראה ציוס כ"ח או ציוס כ"ט וכה"ה אס השינוי היה ללאור דסיינו שסינתה לראות יום ל"א או יום ל"ג :

ד אשה שראייתה נושכה צו א' ג' או ד' ימים שהיא טיפעת או נולפת בהם הנה קצרת וורן ז"ל דיוס התחלת ראייתה הוא השיקר שלריכה לחוש לו לפרוש ונחשוניט וכיון שעברה עונה ולא ראתה נוחתה וכחז הרב לחס וקולה דעת הראצ"ד והרנצ"ן דחושפת לכל ימי ונטך הוקח סכל יום ויום וקה צפ"ע הוא ולכן אפילו נעקר יום הראשון דושפת לשאר הימים עד שיעקרו כולם ויש לחוש לדבריהם ע"כ וכן עיקר ד"ס לחוש לדבריהם ויהו אס עברה ושנסה בהם ואירע תקלה שנענואלת צפעת חשוניט אינו כידון כווי קצא על אשתו צפעת וקה ונ"ע ווצא לענין התיקון שלריך לעשות לזה האיסור :

ה אשה שאין לה וקה קצוע או שלשים שאחר ראייתה הוא לה כונו וקה קצוע ולריך לפרוש ונחשוניט וכל אשה שיש לה וקה קצוע אינו נעקר אלל צשלטה פעמים והנעוברה לאחר שלטה מדשים ונחלת עברה וכן הוויקה אינס חושטין לוקח והזכר האשה קלא תרחץ ציוס וזון הוקח סקצוע לה דחושטין סווא אורח צונוה צא וירד צרמילה ולא הרגישה :

ו כלה שאירע טבילתה צליל חיפתה צעונה שהוסת בה אע"פ שזו הצעילה הראשונה צעילה ואלה קריוה רצון אפ"ה איסור לצא עליה צאותה הלילה ואפילו אס וקהס הוא צקיף הלילה והוא ונשונס צתחילה הלילה כווי איסור וכאשר הורה הגאון נודע ציהודה וי"צ ס"י קי"א :

ז כל אשה אינה נעברה לצעלה אח"כ הכפור החלה זי נקיים ואפי"ו ראתה עיפה
 דם כחדל ואינה יכולה לזנות זי נקיים ולטבול אלא דוקא אם עצרו עליה שעה
 ימים ויזם שראתה בו ויש ונחמירי' אחר זי ימים וכל אחד יעשה כוונתו בזה ופיה
 עירנו בגמ' רוב העיר ונחגם לזנות אחר שעה ימים אך יש ונשפחות שונתגם אחר
 שעה ימים על כן א"ש אשר ונשפחה נהגים לזנות זי נקיים אחר שעה ימים ואי
 ון פעם ראשונה שנשאת רולה לנהיב כאותם ונשפחות דנהגו אחר שעה יכולה לזעזד
 סבי כיון ללא נהגם עדיין כהנחמירין ואם יש אשה שנהגה כבר כהנחמירין ועתה
 ונת ורעה ונחמיר קיצות הכרחיות יכולה לעשות התרה על ונחג סלה צעזעה ומהני
 אחר שעה ויפיו צעלה לא ישב עם הנחמירין להחיר לה :

ח כל זה אלוהה דם נדה שהגישה בו שילא אבל אם ראתה כהם על בגדיה הקפור
 זי נקיים אחר שצדו עליה חנושה ימים וזו בנולאה הכחם על בגדיה וכן
 ה"ה כלה שנעוואה צדס בהולים ולא פרקה נדה די לה צחוושה ימים כדין הכחם
 אבל אם זו הכלה פרקה נדה ג"כ דינה כשאר נדות דעלננא שקופרת אחר שעה או
 אחר שעה כוונתו הנחמירין :

ט אותם שנהגו להחמיר לקפור זי נקיים אחר שעה לראייתם אם כודנן צבילתם
 צ"ל י"טע שני או צצצת שלאחר י"טע ותהיה רחוקה הטבילה וון החפיפה הנזה
 או הוכל אותם הפעם לעשות כאותם שנהגים לקפור אחר שעה כדי שחטבול צענז
 י"טע אחר החפיפה תיכף כן תעשה צאותה הפעם דוקא שזודנן כך ואינה לריכה התנה
 על ונחג סלה בהג"ה אחר שעה כיון דאינה עישה כן אלא רק צאותה הפעם
 שזודנן כך ועיין הטובה ונא"ה צ"ז וכאשר כחצתי צק"ד צקס"ק ונקצ"ל וכןצתי
 עוד אם זו האשה הנוהגת לקפור ז"כ אחר שעה לראייתה כודנונה עבילתה ליל
 שבת ואם הטבול וניכנה להכשל בכונה איסורים של קליעת שער וכיולא כי היא אשה
 הדקה וניוכיחה להתקטע צפני צעלה צזה וצכ"ל צזה הדברים שיש בהם חלול שבת
 ואם הקפור אחר שעה לראייתה תהיה עבילתה צביל שטי שזוא חול ונותר לה לקפור
 אותם הפעם דוקא את ז"כ אחר שעה לראייתה :

י קידם ספירת זי נקיים לריכה לעשות הפסק צעורה דהיינו ציום שטי לראייה
 אי ציום שציעי להנחמירי' לריכה לעת ערב לצדוק עלונה צנוך דחוק וחלצט
 לצנים ונקיים ונחג כשר לרחוק כל גופה צנוים חנוין קודם הפסק צעורה ואם לא
 אפשר לה אז די שתרחץ פנים של ונעה צלצד :

יא וון צדיקה זו של הפסק צעורה הוא חלי שעה קודם קריאת הנומרי"ב שקולא
 צק"ף שעה י"ב ונוש ואם האשה היא דרכה להחפלה לריכה לעשות הפסק
 צעורה קודם בהחפלה ערציה שאם החפלה ערציה אינה יכולה לעשות הפסק צעורה
 וכן אם הדליקה נכות שבת או י"ט אנה יכולה לעשות הפסק צעורה אע"פ שעוד
 סיום גדול :

יב העושה הפסק צעורה צנוך לחוק צאותו וקום לריך שיהיה וונח הנוך צאותו
 וקוסכל צין השנושות עד שיהיה ודאי לילה ולא כאותם צורים שזוכניסין הנוך צענה
 צדיקה וזו וליאין אותו תיכף אלא לריך שיטאר וונח סם ואחר שיהיה ודאי לילה או
 חולא את הנוך נשס וחלניעו בקופסא עד הצוקר כדי שתצדקהו לאור סיום וכנ"ש
 רנ"א ז"ל צצנים קיי קפ"ו ק"ב צצדקה את העדים אחר תשנים וכנ"ש רש"י ז"ל
 צדה דף ע"ז והחוקפה סם צד"ה אינא ע"ש יען כיון דהיא מוליאה אותו אחר שיהיה

ודאי לילה חשך היום וא"ח לצדקו לאור היום וגם לאור הכר אין לצדוק לכתחילה
 וכו"ס וכו"ס צ"כ ס' קל"ו והצילו וכו"ס צ"כ ס' ק"ד יע"ח ולריך להחזיר הנשים
 צדק זה להכניח הנוקד בצרותו ונקים כל צין השנויות עד ודאי לילה ואע"כ דור"ן ז"ל
 החיר צדיעבד אם הוא אהרן ויד עכו"ל וורה לכתחילה לריך להסיר צ"ה ועוד הא
 הגאון סדרי טהרה העלה ונדרי הרובים ז"ל וכו"ס צדוקא לאפילו צדיעב וועכ"כ :
יג בכל יום ונסצעה נקיים הצדוק פעניים אחת צטחית ואחת סנוך לצין
 השנויות יצדיעבד אם צדקה רק ציום ראשון וציום השציעי סני לה אך צדיקה
 של הפסק צטחיה לא הועיל להשלים צעד צדקה של יום ראשון אלא לריכה לצדק
 ציום ראשון וצ"כ צדיקה של הפסק צטחיה ומה פה עיכנו צגד"א יע"ח ים טרה
 נקיים וכו"ס ללא עצדי צדיקה בכל יום כאשר כתירו אלא עצדי ציום ראשון וציום
 השציעי וכתתי צ"כ צ"כ צ"כ רב פעלים דים להם על ויה שסנוכו אצל ראוי שכל
 אדם יזהיר לה אחתו שצדוק בכל יום כאנור לעיל ואח"כ צירין שאין עושין צדיקה
 ציום ראשון וציום השציעי אלא רק סיווכין על צדיקה של הפסק צטחיה לצד עתידין
 ליתן את הדין ולוי להם :

יד אם אחר טפירה ז' נקיים שלמים כראוי נעשה לה אונס ולא עזלה ליל ח'
 וכתחילה עזילה ארבע או חמש לילות די לה צדוקא שצעה נקיים שטורה
 אחת צטחיות וכולה לטוב ועין ש"ך ס"י קפ"ז סע"ק ח' יע"ש ולא דוקא כתחילה
 ארבע או חמש לילות אלא אפילו אם כתחילה יותר יכולה לטוב על סוף אחת
 השצעה נקיים דכן כהר הרובים ז"ל צ"כ ויהי אסורי צ"ה טלכה ז' ואפ"י כתחילה
 ימים רבים ולא עזלה כשתטוב לא הטוב אלא צלילה וכו' יע"ש :

טו כל צדיקה אלו צין צדיקה הפסק צטחיה צין צדיקה שצטעה ימים נקיים
 לריך להיות צלור גפן או צצגל פשתן לצן ישן כי פשתן הישן הוא לצן ציור
 וון פשתן חדש ועיד כי חדש קשה ואין הדם נצק צו ועוד ונחך סח"א קשה
 חוששת שח"א יסרך ואינה צדקה צו יפה ופה עיכנו צגד"א כל הנשים דרכם לצדוק
 צלור גפן ולריך שחכסנו יפה צעווק צחורים וצדקים עד ונקים שהשנוש דם וצדיעבד
 אם צדקה יפה צחורין וצדקין צעווק כפי כחה אע"כ שלא הגיע לנקום שהשנוש דם
 סני לה והצחולות צדיקות ק"ד כשואין דפתחן סח"א לצדוק עד ונקים שהשנוש
 דם יצדקו יפה כפי ויה שאפשר אצל קנור צעלונא אין זה צדיקה ועיין חכונת אדם וכו'
 צית יאודה ונחלית השקל ועוד :

טז אם ספרה שצעה נקיים וטבלה כראוי ואחר טבחה לציתה וישנה עם צעלה
 פקעה נדה צדוקה לילה קודם ששנושה עם צעלה סרי זו פוסקה צטחיה ליום
 שוחרת וחונת שצעה נקיים והטוב ואין לריכה להחזין חונת ימים קודם ספירה ז'
 נקיים וכאשר הורה גבר הגאון פני יסווע ז"ל כיון ללא שנושה עדיין יאע"כ דבעלמא
 חכמו ונחורין בלא שנושה דנזירין אטו שנושה ו"ו צכח"י גיונא דהוא ונח"א דלא
 שכיח שחפרוס כדה צליל עזילה לא גזירין ולא צעיקן חונת ימים קודם ז' נקיים
 כיון דעדיין לא שנושה ודלא כהגאון נו"צ ויה"ס ס' קכ"ה דהלריך חונת ימים דהא
 כונה באינים ורצני אשכנז וספרד הסכינו כצורה כגאון פני יסווע ועיין סדרי
 טהרה וצית ונח"ר חכונת אדם ועיין עוד להרב חצובה ונח"ה ועוד אחרונים וכן
 אכחו וכו' :

ואם טעמה צווכין השצעה שלא היו אלא טקט וטבלה ונשנה עם צעלה וידע לה

שחקרו יום אחד לריכה להנחתין ששה עונות שליוות דתינו ארבעה ימים עם היום
 שטבלה צו ואח"ך תנונה יום נקי אשר חקר לה ותעבול אך קחירה של אחר שבעה
 כגון שפורה ז' נקיים שליוות וטבלה טבילה פקולה הן ונחנות חלילה או פיקול אחר
 אע"פ ששנשם עם בעלה איכה לריכה להנחתין ששה עונות אלא טובלת טבילה שנית
 כראוי בכל לילה שחרלה דהא כבר שפורה ז' נקיים שליוות רק שתיחה ומוסרת
 טבילה שלא טבלה כראוי :

י אע"ג דכתיב וספרה לה והאגודה ושל"ה ק"ל לריכה לקפור צפה ו"ו רביס
 חלקו צזה וק"ל צוחשצה סגי וכן ענא דבר אך שבעה ספירים גוורים גדעתה
 בעינן אבל אם החמילה לקפור גדעתה ז' נקיים ובאונלע חזרה זה פעלה גדעתה שלא
 לטבול ונחנות איזה סידה כגון הצעלה רלה לילך לנוקס אחר או שנתקוטטה עם
 בעלה והלכה לציח אציה ואחר צו או ג' ימים בעלה סקידה וגוונס גדעתה לטבול
 בעלו אחס וקלח השבעה שפורה וקודם ולריכה לקפור שבעה נחשק :

יח אשה שוכינה עלוה לנשואין לריכה לקפור ז' נקיים וסוס דס חינווד צין
 שהיא קטנה דעדיין לא נאחה דס נדה צין שהיא זקנה שפסקה ונלראח ולריכה
 לצדוק שבעה נקיים אלו כונו שבעה נקיים של דס נדה כי בחזיקו אחס חז"ל
 כונו נדה נושק ואם שפורה ז' נקיים וכלחו הנשואין ונחנות איזה סידה ואח"כ נתפסקו
 ונחלו לעסיה הנשואין לריכה לקפור ז' נקיים נחשק ופני טבילת לה שיווד חדג
 ונחזיר גרוסתו ג"כ לריכה לקפור ז' נקיים אפילו גרסה כשהיא נעוצרת או נניקה
 והחזירה בעודה ונעוצרת או נניקה דלריכה ז' נקיים נושם חינווד :

יט הכונס את הצחולה בעל בעילת וולוה ואע"פ שדס צחולים שוחת ויוד גוור
 ציאתו ולינו חושש אבל לאחר שגוור ציאתו פורש עלנו ונחנה והיא ענאה
 ואפילו לא ונלחה דס ענאה דחוששין ענא ילא טיפת דס וחפשו שכבת זרע על כן
 נחזיקין איהם כנדה גוורס כ"כ ור"ן ז"ל צשה"ע אך ור"ס ז"ל כחז ויש וקילין אם
 לא נאחה דס והגו להקל אם לא גוור ציאה רק הערה זה ולא נאחה דס אבל אם
 צא עליה ציאה נושק לריך לפרוש ונחנה אע"פ שלא נאחה דס עכ"ל ובצב"י הנוצ"ס
 ז"ל צפ"ה ונלכית א"צ מפורש דגוור ציאה הוא הכנסת האבר לפניו ון הלול ע"ש
 וזה יהיה בהכנסת כל האבר והנה פה עירנו בגדל"ד יע"א נהגו להקל אם לא נאחה
 דס אך אם יודע הצעל בעלנו שפשה גוור ציאה אין להקל ולריך לפרוש ונחנה אע"פ
 שלא נאחה דס וצננת עותר לצעול הצחולה אע"פ שעיסה חבורה :

ך היולדה צין יולדה ודל חי צין ונת ענאה ענאה לידה שבעה ימים לזכר וי"ד
 ימים לנקבה וזו היא ענאה לידה הכהונה בחורה וימים אלו דאחר לידה אע"פ
 ששה ימי ענאה עולים לה לשבעה נקיים אם שפורה זהם כראוי ושורה אחס צצביל
 שבעה נקיים וצלבד שלא טעבול קודם י"ד לנקבה אלא תנחין עד ליל ט"ו ורעבול יכל
 זא הוא ודינא אך יש וקיוותו נוהגים שאין טובלות תוך ו' יום לזכר ושנחיס לנקבה
 ופה עירנו בגדל"ד יע"א יש וקלח נשים שנהגו בכך אבל רוב הנשים לא נהגו צזה
 אלא כל זמן שחנאה עלוה שיכילה לעשות הפסק בעתה אחר ז' לזכר וי"ד לנקבה
 קופרה ז' נקיים וטובלת צין לזכר צין לנקבה ולכן נחנחו וימים פה עירנו ויי שנהג
 בצרבעים ושנחיס ישאר צוננהגו וי"ו אם אלו הנהגוים צארבעים ושנחיס קשה
 על-הם דבר זא ונחנות אייה סידות הכרחיות יכולין לעשות ההרה על חוונא ז' ואז יעבר
 כוננהג רוב הנשים שבעיר זו וכתנתי בהשורה צשה"ק רב פעלים שיש צזה ס"ק והוא

ספק כוונת ונהג בקטנות חולין צטעות ונצטליקן לים ואח"ל הלכה כוונת חולין בגדל
וקייג טווא הלכה כוונת דעמי טאלס ווארד וק"ס זס הוא ונחפדן וכיון דהוא
וידי דרצבן קווכינן על" ק"ס זס להחיר אפילו צהיכא לכל אכסי העיר נהגים
צכך וכ"ס צהיכא דרוב העיר לא נהגו צכך ד"ס להחיר לאוחס הוויעטי ע"י טאלס
וכיון לאין ונהג קצוב צעיר הוי ונהג יחידים ועיין תשובה ונאצת יו"ד תשובה סק"ו
טכצז דוולס להחיר ונהג יס ע"י טאלס ועיין פלחי ע"ס וכצחתי טס דלע"ג דק"ל
אין ותידין הגדר עד טיחול טיינו ד"קא בגדר אכל ונהג ותידין קידס טיחול וכו"ס
והג"י עייאט ז"ל צצית יודס ח"צ ק"י ל"ץ והצילו צציו"צ אוח ז"י ע"ס וכצחתי עוד
טס דדור הדקס טלא נהגו עדיין צחוונרא זו יבוליס לכהג כרוב אכסי העיר אע"ג
טאוותיסס נהגו צזו הסוונרא טל ארצעים וטוויכיה ועיין פחתי תשובה ק"י כ"ד סק"ד
ו"ס צסס זכרון יוקף יע"ס :

ורע

דאפילו אוחס טנהגו להחוויר צארצעים וטוויכיס אין להס חוונרא זו אלא
ציוולת ולא צוופלת ועיין קדרי עהרה ק"י קל"ד סק"ו ותשובה ונאצת ח"צ
טסציא דברי הגאון חכס לצי ז"ל וקלקיה יע"ס ויהו דין עוונת לידה טהוא ז' לוכך
ו"ד לנקצס יטנו גס צוופלת ובל טהפילה הוך ווי יוס כגון טצרוך לס כן ונחונת
טלא טוועט קודס אין נהג צה דין עוונת יולדת אלא דינס כטאר גדות :

כא

האטס טטיא צחוקט עוונת אקור לצעלה לצוא עליס עד טחאויר לו טצלתי
ואין לריך טחאוור לו צפה ואלא אלא כל טעברו יניס טאפטק לה לונות
ולטצול והיא צאה וטכצת אל"ו די צזה וכונ"ס טרצ להס וטעלה דלא כהרצ חוות דעת
ז"ל ואס הוועקס נדה צטכנותה כגון טלוחס לוצטת צגדים הוויחודיס ליניי נדתה
טטיצת עוונת ודאי ואס אונרה לצעלה עוונת אחי ואחר כדי דיבור אונרה טטורס
אחי אינה נאונת ואס ינחנה אונחלא לצצריס נאונת ואפילו טצעלה יודע וודעתו
האונחלא לריך טחאוור לו האונחלא צפירוש ולא ונסי האונחלא אלא צהיכא דאונרה
עוונת אחי ולא עטתה ועטתה אכל אס לצטת צגדים הוויחודיס לנדתה אפילו אונרה
אונחלא אינה נאונת ופס עירנו צגדלד אין דרך טיאוורו טנסיס צפיהס על טוונחחס
אלא אס צא לונקור לה ספן ונעטת ידה ואינה וקבלתו ואס צא לילך צלדה ליגע
צס היא ונחקת עלונה ונחה יציץ טטיא עוונת לכן אס עטתה כן לריך טחאוור
האונחלא צפירוש :

כב

אע"פ טצעלה וואר להטייטד ענה צייני טוונחחס ו"ו לא יטחיק עונס
צצצריס הוונגיליס לענוה כל זמן טלא טצלס ואפילו לזרוק ספן ונח לזס
אקור ואס יס צידה נר דולק והצעל ודליק סיגאר"ה של טלצאק"ו וון הסלכצת או
ודליק נר טצידו וון נר טצידה אוקר טרצ יד אליהו ז"ל וכן ונערט"ק ז"ל צטייני
טטרה נויי אקר צזה ואס יס נולס על צגדיס והוא נופח להסירה צרוס פיו איקר טרצ
ונחח יעקב ז"ל והגס דהאחרונים הטירו צנפיהס ככון להחוויר ויהו ודאי אקור טחניף
עליו צונכ"פ להציא לו רוח קר כי זס הוי דבר ח"צ אע"פ טאינה נוגעת צו :
וכן אין אוכלין על טלחן אהד אה"כ יס טיני טיהיס טוח דבר ונפסיק צין קערה
טלו לקערה טלס בגין לחס טאין אוכלין וונו או קנקן טאין טיחין כדי טיהיס
היכר צזה ויס ותידין צהיכא דהיא ונכנס ונקונס טאינה יוטצת צנוקוס טכגילס
ליטצ צוון עהרתה וכן יס ותידין אס כל אהד אוכל ונקערה טלו ויס ותידין אס
יס עוד אחריס ונקוצין על הטלחן ועל כן יס לקווד להחיר צחא"ס אלו צנוקיונות

שרגילים בכך וקשה עליהם ונאחד הדבר הזה שתאכל הוא לצדקתו חזק לסילתן ואותם
 שדרכם להטיח כל הצער בקערה גדולה וכן כל הנוקב בקערה גדולה וכן האורז והס
 יש להם כל אחד קערה לפניו וכיוצא בן ארבעה וכן הנוקבין בכף וכן קערות הגדולות
 ויחזיקו בקערות שלפניהם ולא יוכלו כל ארבעה וכן קערה שלפניו שני צדדיה דחסיב
 צוה כל אחד לזכור בקערה צפוע :

ג יוהר הצעל שלא ישתה ושיירי הכוס ששתתה היא ונונו וכן לא יאכל ושיירי
 ויאכל שלה ואם הפסיק אדם אחר ציניסם או שאורק וכלי אל כלי אפילו
 שהחזיר לכלי הראשון ונותר ודוקא הצעל אקור לשתות ולאכול ושיירי שלה אכל היא
 ונותרת לאכול ולשתות ושיירי שלה ואם אכלה ושיירי חו שהתה ושיירי והלכה לה
 ונותר לצעלה לאכול ולשתות השיירין דכיון שהלכה לה אין כאן חיבה ואם צו הצעל
 לאכול השיירין אחר שהלכה והתחיל לאכול יקודם שגומר אכילתו חזרה וצאה ונותר
 לקיים אכילתו צפניה כן העלה הגאון והרמ"ם ציד אליהו וכן העליתי אלא עזרא
 צקה"ק רב פעלים והצאתי צקה"ד כוונה ראיות צוה להחיר :

כ לא יבצ צוטה הניחדת לה אפילו שלא צפניה וכ"ש דאקור לישן על המטה
 והיה דאקור לישב על כרים הנוחדים לה אכל ונותר ליגע צחה ואפילו צקדין
 שעליו הדם ונותר ליגע והיא וניחדת לישב על ימנתו אכל ונותרו אקור ואם
 יש ספקל ארוך שאינו נוחזר לכותל ונחתכד כשיושבין עליו אקור לישב עליו שניהם
 חגי"ם שאין כוגעים צ"ו וזע"פ דנר"ן ז"ל צ"ו כחז חומלא זו די"צת הספקל
 שנועתי שניהם צה האשכנזים אכל הספרדים לא נהגו צה הנה הנונה פשוט צעירנו
 וקדם קדושה שלא לישב עליו שניהם אפילו אין כוגעים צ"ו ויש ונחירים אש יש
 אדם צ"ח יושב ונפסיק ציניסם ואם הוא כצד הרבה שאינו ונחתכד ונותרים לישב
 עליו אפילו אין אדם ונפסיק ציניסם כל שאין כוגעים צ"ו ואקור לישב על ונחללת
 חדשה אפילו אין כוגעים צ"ו ונפסי שנוחתכד ולא ילכו שניהם צענלה אחת או
 צקפניה קענה אש הולכים צצביל טיול אכל אש הולכם ללורך ונותר אפילו אש לצדם
 יושבים ורק שלא יהיו כוגעים צ"ו :

כ לא יסתכל צווקיות הנוכסים צבה ואפילו צקצנה אכל ונותר להסתכל
 צצ"קיות הנוכיים צבה ואע"פ שהנה צראייתו ולא חנווג לו כוס יין צפניו
 ולא תניחנו לפניו על השולחן אלא תניחנו על הארץ או על הספקל או תנוקדנו לאדם
 אחר ושלא צפניו ונותרת להניחו על הקולח"ג"כ ויש ונחזרים גם צקערה של ונאכל
 הניחדת לו דוקא שלא תניחנה לפניו על השולחן ועוד לחסם לצבניהם היכא דאפשר
 ועיין חנוה אדם וכסה שאקור לחנוג לו הכיס לפניו כן הוא אקור לחנוג לה וכן
 אקור לסלות לה כוס של צרכה וכן כו"ו אקור לסלות לה כיס הניחדת לה כנון ליל פקה :

כ אקור לכלי לו ונותרו צפניו ודוקא פריסת הקדישים והנוקסא שסוף דרך
 חיבה אכל כרים וכסות שהם עירה ואיכא דרך חיבה שני ובחז הרב להס
 ובנלה כי לדעה כוונה פוקקים גם זה אקור ע"ש וכ"ל דנכון להחזיר צוה היכא
 דאפשר וכל זה דוקא צפניו אכל שלא צפניו ונותר חגי"ם שהיא יודע שז"א ונלעה
 אחס שני ואקור להריה צצשנים שלה חגי"ם שסקיחה ונעליה ובחז צרכ"י רנו
 לצד קינה צצושנים שנושה קייג גם צצושנים ואקור לכוונע ק"ל זנור שלה ועיין להס
 ונעלה סק"ד ופ"ה עירתי ונחזג הנשים לזנור צקול נעים להילד כדי שיטן וכדי שלא
 יצבה ולר"ך להזר צוה אש אשחו גדה אך אש הילד צוכה הרבה ולר"ך לזנור זה

טעמו... קיטין של מים והכלים שירחץ בהם פניו ידיו ורגליו ופני שהוא לך חובה והפילו
המנים לוכים וכמו בש"ך בשם רבינו יונה ז"ל וכל אזהרה המ"ל הם ט"כים גם
בשעם נקיים כל זמן שלא נצלה עדיין והמזהיר והזהר עליהם הבא ברכת טוב :

פרשת שמיני

להכריז

בין הקודש ובין החול ובין הטעם ובין הטעם כ"ל בש"ך הא דמנך
ההצלה אשר בין הקודש ובין החול להצלה אשר בין הטעם והטעם
כי נולדו בזה"ק פתח בראשית ד' ט"ן עשה זיוג האדם עם אשתו כליל נצילתה
כמו זיוג ליל שבת שיש בו זיוג עליון ע"ש והדבר יפלא איך יהיה החיל שבת אך הטעם
מפורש בציבור הזוכר אם שמואל ויש ואשתו ימי נדה כראוי וכתחתי ונצלה זה מזה
כראוי כפי הלכות האמורים בדה אז ע"י"ו גם הקליפה מתרחק והצדל וכן סעור
דקדושה הרחקה והצדלה גמורה ודה כנגד מדה כמו דעיוואת האשה ונצלה וטעמו
של איש כן הקליפה שהיא חול הצדל וכן הקדושה לנעלה ועל כן צ"כיה זה אז כאשר
הטעם האשה נצילתה כראוי והצדק בצעלם שהוא לבוק טעור צעטור אז הקצ"ה
בחסדו ונא"ר להם בשרשם הארה גדולה של חיבור זיוג עליון של הספירות בצולתה
של שבת קודש בשרשם דוקא ונמ"ל נעשה זיוג שלהם בזיוג של שבת קודש שחאר
בו זיוג עליון והשחא בזה וזוהו הטעם למנך הכתוב הצדלה בין קודש לחול להצלה
בין הטעם ובין הטעם לנצות ע"י שיעשו ישראל לנעם הצדלה בין הטעם ובין הטעם
יהיה ההצלה לנעלה בין הקודש ובין החיל שהוא הקליפה וצדק זה כליל הטעם
אחר שחטבו האשה ותטהר בני המקד ויש ח"ס יזכו האיש והאשה להארה זיוג עליון
של שבת קודש בצורות העליונים על כן כונה וכונה לריבה האשה להשגור ולהזהר בכל
הלכות נדה אחת לחת ולחת ובפרט בהלכות נצילתה שבת חלויים טעמה שעל ידה הקבל
ההארה הגדולה באותה לילה בצווגה עם צעלה

אין האשה ע"ה וטעוואתה עד שחטבו כל גופת עם כל טעויותיה צנת אחת
צו"י ועין או נקום שיש בהם ארבעים קאה ולריך קיעלה בהשגור וי"ד ח"ך
וק"ח חלצעות ועיד חלי חלצעות פחות רציע ולריך לעשיה החשבון בחלצעות דוקא ולא
לבער בושקל כי המדידה הוא העיקר ועין סיורי ברכה ולריך סיהו המים שצחרין
גדול יותר ושיעור הכו"י כדי שאחר שחטבו צו ויפחתו המים ונכנסה צו ישארו המים
שיעור ווי קאה הכו"י מיהו ח"ע"ם שיש עם הרבה יותר ונארכעים קאה אם אין גבוהים
ונועל לנצורה זנת שהוא י"ב גדלים ח"ך לנצור צו לכחילה :

ב וקאה זה שהוא כשר לנצילת נדה הינו שהמים צאים וכן ווי גשמים ונפלים
ונאליהם לחוך הנוקם אבל מים שאובים ע"י אדם שנחנס לחך המוקים פקלים
ויהו יש ונקויות שהמים צאים ונעשבים וכן הסהר לחך הלינורות ע"י ונאכ"ה
שנדלקים אם החת סדוד ונעלה הצל בחוך הנאכ"ה ונחלגל וע"כ יעלה המים
לחוך הלינורות שהם פתיחים ועשי עבריהם והמים נופלים ונאליהם ח"ך הלינורות
ובחצתי צוה השוצה בחוך בשה"ק רב פעלים להחיר הנוקם הנעשה בכה אע"כ ד"ז
נעשה ונכה האם אשר האדם נדלק בידים אין צוה פיקול ומסו דעליית המים היא
נעשים ע"י שלשה כחות צו"י"ו והפילו להגאון הצ"ם ונחוויר ככה כמו וודה בשלשה
(ש"ס י"ן)

פרשת בן איש חי שמיני

כסוח ופה עירנו תהילת לאל שיש לנו זכר ויחיים חיים כמנהג חלירות מצעיר מצחה
טובלים הנשים זה עדיף מווקוס כמנהג שרעים ועיין שאלת יעבץ ה"א לאותה נפשו
ואל לזכר ויחיים אשר מוכשר לזכין אע"כ דק"ל כו"ד דק"ל ווקוס כשר לטבילה
כדה יע"ט :

ג לא יסיה עליה דבר חולץ אפילו כל שהוא ויש דברים חולטין לכתחלה דוקא ודיעבד
טבילה כשרה ויש חולטין גם דיעבד על כן אם טבלה ומלא עליה איזה דבר
השאל למורה כדי לדעת אם זה חולץ דיעבד או לאו :

ד זלואה שחתה המפורן יש חילוק בין אם הוא כנגד הצטר לבין אינו כנגד הצטר
ולפי שאין יכולין לכיון וזה נקרא כנגד הצטר כמנהג הנשים לטובל המפורנים בין
של ידים בין של רגלים ואם שכחה אפילו לפונן אחת וטבלה לריכה טבילה אחרת
ד"א אם הרגשה בלפורן קודם ששונטה עם זעלה אבל הרגשה אחר ששונטה עם
זעלה אם יש לואה בלפורן שלא כנגד הצטר טבול טבילה אחרת ואם הלאה היא
כנגד הצטר בלגד לא טבול טבילה אחרת כן אמרו וזוין פה עירנו יע"א מאבותינו
ויהיו אם שכחה לפונן של רגלים דוקא כחצתי צקה"ק וקצליאל דיש להחיר בזה משום
ק"ק ועיין פתחי תשובה קק"ח דבלפורני רגלים יש להקל ע"ש ובל זה זלואה אבל
אם יש בלך חתה המפורן אפילו כנגד הצטר דוקא הרי זה חולץ ולריכה טבילה
אחרת בכל גוואל :

ה אם יש לה נפה על ווקוס המפורן ואינה יכולה לחתוך ואינה יכולה לחטט אם
היא נפוחה כ"כ שאין הטיט שחתה המפורן כדאם אינו חולץ ואם בשבת ויו"ט
שכחה לטובל לפרכיה וזע"י והכרה אחר שקדם היום ונחגיגו להחיר לקון אותה ע"י
גוי וילמדו את הגוים שהיא תקח את ידי האשה כדי לקון ותזכר ג"כ שלא תעשה עם
הגוים קיוע :

ו חלילה לאו דוקא על גופה אלא אפילו בצית הקתרים שאין סוים צאים שמה
ויו"ט לריכין להיות ראויין לציאת ויחיים לפיכך לריכה לנקות סיניה ואם טבלה
ומלא אח"כ דבר בין סיניה לא עלתה לה טבילה ולכן נזהרין שלא לאכול צטר ציום
לכחם לציח הטבילה ופני שהצטר נכנס בין הסיניים יותר ונשאר אובל ומחשטין שווא
לא ינקרום יפה וצטנה ויו"ט דנוכרמים לאכול צטר יזהרו לנקות יפה יפה ותזכר כל
יום הטבילה שלא לעסוק בצלק וכיולא דצדדים המדבקים שאינם עוזרים וזן הגוף צנקל
וער"ש וערו"ט שמוכרח לעסוק תזכר לרהזן יפה אחר כל עסק ותסיס דעמה על זה
ותזכר שלא לאכול בין חפיפה לטבילה שום מואכל כלל :

ז אם שכחה להעביר שער של ווקוס ענוה וטבלה אם כבר רחלה אותו ווקוס
היטב קודם טבילה ולא נשאר שום זיעה ושום דיבוק בשערות אינו חולץ דיעבד
ועיין שיו"צ קק"ב :

ח אשה שיש לה סן תוחצת על עלם או של כסף שנועמידן אותו בוקוס הסן שכתל
נוונה כדי שלא תחגנה העליתי צקה"ק רב פעלים דאם אין דרכה להסירו
לפעמים כדי לנקותו אינו חולץ ויכולה לכתחלה לטבול צעודו עליה אבל אם דרכה
לפעמים להסירו כדי לנקותו נכון להסירו קודם טבילה כו"ש הרב ווארי אם יו"ד סי'
ע"ש וע"י ורק אי איכא טרחה גדולה בהסרה מלריכה לילך אלל האוונן להסירו לה
ופני שהוא קציע צחוט כסף ולריך אוונן להסירו ולהחזירו ויש לה ציטה דצד זה
שחתה טבילה יש למחוק על סברה הוהתייחס לטבול צשו זה בכל גוואל ואין לחוש

פרשת בן איש חי שמיני סדר

לקצרת הגאון שואל ונשיב קנא בח"ג ק"י כ"ז שאמר וחלק על הנותיר וכאשר הארכתי בק"ד בקה"ק המו' ודמיתי כל ראיית שלו ועוד הצאתי שם דבריו בשואל ונשיב הניח"א ח"ג סוף ק"י ק"ח שגדלה שחורבו הרב וקצרתו הכו' שהחיר שם צעינים אע"פ שלפעמים וקרה אותה יע"ש :

ח אשה שהחיד לה הרופא עופרת צהוך נקב הסן שלא לרפואה אע"ג דהרב מכונה ח"ג ק"ל דהוי חלילה ופירש טעמו צנינה אדס אות י"ג הנה יש להשיג על ראיות שלו והעיקר כהגאון שואל ונשיב הניח"א ח"ג ק"י ק"ח דפליג על חכ"א והחיר צום יע"ש וכן צסטר חוקי דעת כחז דהנאיר נתיבס לנורחש"ך סחלינו להחיר יע"ש וכן הרב נחל אשכול שהוא חיצור על ספר האשכול צהלכות ונקואות ק"י ק"ס אות ואו האריך להחיר צום יע"ש ועל כן העליתי בק"ד צחטובה צקה"ק רצ פעלים לקמויך על הנהחירין וצפרט שהוא נדי דרצנן :

י אשה שיש לה חולי אהן והרופא אורר אס יכנסו הנויס צא"נס זיק לה חאל העליתי צקה"ק רצ פעלים דאין לעשות חקנה לעלמה להכיח לנור גסן צלונס כדי שלא יכנסו הנויס כי צום הוי חלילה אלא תעשה כאופן שעשה הרב סינח ליון ז"ל ק"י ו"ג שחרד צרתה ענה לנוקס והעמוד רחוק ונונה ותטביל צרתה את ידה צנוקס ואח"כ תחמוצ צרתה את אלצעה צלונס האשס הזאת ותזכר שלא תחמוצ צחוק אלא צרפיון קלת אצל היא עלמה לא הניח אלצעה צלונס כי א"א להגציה ידה צעעת עזילה :

י"א לריכה להזכר לעשות חסיפס ציוס השציעי סנווך לעזילה וקודס חסיפס תחחוק לפרני ידה ורגליה וחטיר שער ציה השחי וערוה צכל אופן סיחיה הן ע"י חוע הן ע"י חער הן ע"י סס צלופן שהסיר כל השער כולו ונעיקרו ואח"כ העסוק צחסיפס וכך היא תרחץ ראשה צנויס חנוין ואפילו צפוסרין אר חווי חונה קני ותסרק שער ראשה צנוסרק סיטצ שלא יהיו השענרות צציקין ונוקוסרין ותקריקה חסיפס צעעת רחילה צחנוין סצום יהיה השער וניקס סיטצ ואח"כ תחמוץ צחמוץ שער ריסי עיניה ותשפץ צידיה להפריד השענרות של ריסי עיניה שלא יהיו נדצקין ונוקוסרין וצפרט אשה שיש לה ויחוס צריסי עיניה סדרכס להיות צצוקיס זע"ז סלריכה לסיס לצס על נקיון סלהס סיטצ ותזכר שלא יהיה לפלוף צעיניה הן וצפסיס הן וצחמוץ אפילו לא ואח"כ תחמוץ כל גופה צחמוין ותשעוף צעעת חסיפס גופה וסערה ותסיר כל לחלומי לוחה שעל צסרה ססס ונחונת זיעה וגס תחמוץ סיטצ צין אלצעות רגליה וון האצק סנדצק סס ותנכס יפס צין כל אלצע ואלצע ולא תסכח אחת וסס ותעיין סיטצ והצדוק צכל גופה צכל ונקיס סאפסר לה לצדוק סלא יהיה עליה דבר חולץ וכן לפענויס יס ויני כניס ותיס צצוקיס צסער ותסגיה סיטצ עליסס להסירס וכן לריכה להסיר הלוחה ונחוק חחוטס צפסיס וס סאפסר אצל וס שהוא לנעלה צחוק חחוטס לא חייץ וכן לריכה להסיר לוחה סאחון ולנקוהה יפס וס נסיס סריכן לספסץ ראסס צעיט סקורין צערצי עיין כאו"א כדי לנקוהו סיטצ ונכח ספססוף צעיט זה יכנס וון השעיט צחוק סאחון וידצק סס צנוקוס שהוא נראה לכל לכן לריך סחסיס לצ לרסוץ אונגיה צנויס חנוין אחר ספססוף טווא נסאר סס וון השעיט סזה :

י"ב אע"פ סקרקס וחסיפס צציהה ססס וסרק ענה לציה העזילה ותסרוק סס קידס עזילה ואע"פ סחסיפס כחלוי ועיניה גופה כחלוי צעעת חסיפס עכ"ז אחר סחסיטוט חלוקס לטבול צעודה עוודה על ספח הוקסה לריכה לעיין ולצדוק גופה

ככל נקיים שאפשר לראות וגם הנושאים צדיקים וצדקתם וצדקתם הם יש עם צדק
חולץ ועון וצדיקה זו היא ודלורייחא ולכן לכוין להסיר זה ואלד בלא השכחה:

יג הל עזילתם כליל מולאי שבת שא"ל לה לחוף ציום החוף בערב שבת ותחזור
צוולאי שבת לחוף ולקרוק מעט צמחין וכן אם הל עזילתם צוולאי יומי וכן
אם הל יומי ציום ה"א וז"ו וחלה עזילתם צוולאי שבת החוף ציום 17 שהיא ערב
יו"ט והקשור מערותים ותעמורם שלא יתבלבלו ותסיר צדקותם הימים שנין הסיפה
לעזילה שלא ידבק זה מאומה וזו ואלכל ונעסקה בדין להצדק בצטר ואם היא עקרה
הזיה ולריכה לעסוק צדיקה וליגע הצדקים הצדקים תחמין ידים אחר כל פזם שעסקת
ובליל עזילתם אם הוא חיה"ט העשה חנוין והחמין והקרוק קודם עזילה ואם הוא שבת
אחר יומי חמין היעז והצדוק גיפז ובערות ראשה שלא יחל צדק חולץ וחדים ביה
הקשרים צמים חמין שסוממו ציו"ט אבל לא תחמין כל גיפה והקשה סינים קודם עזילה
שלא ישאר צטר ולא טום פירוין והטבול:

יד לריך לעמוד על גבס יסודית גדולה זה י"ג שנה ויום אחד צעשה טעובלת כדי
שחראה שלא ישאר שער אצד ונשערוה ראשה קף על פני המים ואם יש שפק
טעא נשאר ונשהו ונחמין חפילו כדיענד לא עלתם לה עזילה ולא תאחז' זה חצרתה
צעשה עזילה וצעשה הדחק טלריכה לכך אז חצרתה הטבול ידה תזלז צוקים ותחמו
זה צרפיון:

טו לא הטבול בקיומה זקופה נפני שיש נקיונות אשר נקשרים זה עמי כך ואל
תשחז הרבה עד שידקו קשרים זכ"ו אלא שוחם ונעט עד שתחת דדים ימים
נראה בדרך שררה צעשה שנוקם את צנה ואינה לריכה להרחיק ירכותיה זו נו"ו יומר
נדלי וגם לא להרחיק זרועותיה והגוף יומר נדלי ויהיו כדרך שהם צעשה הילוכה:

טז אינה לריכה לפתוח פיה כדי שיכסו המים ולא תקפון איתו יותר נדלי אלא
תשק שפתותיה זו לזו דיבוק ציכוי ואע"ג דאם קרלה שפתותיה לא עלתה לה
עזילה כו"ש צעתיף כ"ו ונ"ו אם קרלה סינים לא היו חלילה כו"ש פיה קע"ק י"ג
צסס חנוידי ד"ל אל ולא העלים ע"יה ציותר דע"כ נעשים קעטים לנעם וגם לא תפתח
ע"ים ציותר דנעשים קעטים לנעם אלא תסגרם צרפיון:

יז לא הטבול ציום ואפילו אם טעובלת ציום השנוי וכן סיכא דאיכא חונק למוז
שא"ה יכולה לטבול בלילה הטבול ציום השנוי אבל ציום השנוי לא הטבול
ציום השנוי וצעשה הדחק כנן שאם יתחמו ע"ד תסיה הביאה סנווך ליקצה או קיים
להם הכינו אחר ויתר שחטביל הכלה עזילה הראשונה שקודם החיפה טעדיין לא
הלכה אלא צע"ה צום השנוי דים לקנווך על הנחמרים צום כי רבים טום וכמ"ש
צקטיק ונקצילאל וז' שחכרו ציום השנוי זה אינו לא לכלה צעזילה הראשונה דוקא:

יח לא תעמיד על ג"ס דבר שנקבל טוואח צעשה עזילה לכן אם שוקים עמוק
הרבה אין עזילין כלי וכיפין ארזו על גביו כדי שתעמוד עליו אלא נקשרים
אנשים גדולות זע"ו ועומדת עליהן וצוקים שכהנו לשפוך בליה וים אחר העזילה
ציליחה וזן שוקה צעוד רגלים צמים כדי לנעם בופה אין לנחות צסס ופס עירכו
צגל"ד כוהגים היתר צ"ה ויש נקיונות שערשין ואלכימיה אלא שוקים לחמם המים
צבי כדי שחטביל צמחין ונעט וסכה אע"ג דים הרבה גדולים ונחמרים צכך ונ"ו ונ"ן
ז"ל שקבלו הוראותיו שפק כדעת המהמניין ושום גזרת ונחללות והארכתי צום

פרשת בן איש חי שמיני סה

בחסידה צקה"ק רב פעלים אונס אח"כ פקפקתי להחיר דבר זה בעינינו ע"פ דברי
הרי"ף ז"ל צספרו נבחר ונכסף ק"י י"ז סכה"צ סס עדות ונגדולי הדור ש"ס ור"ן ז"ל
עשה וועשה להננס העוקה הפך וננה סכה"צ צשי"ע ס"י ר"ח סעיף ע"ה יע"ש וכחצ
לי יד לנו הרכ"ב ור"ח ז"ל על ונרג עה"ק ירושלים הוצ"צ דהאשכנזים הי"ו
אפילו ציוני הקיץ ונהוננים העוקה להננס כי חספסים פן מחננת הקור אינס טיובלים
כ"חוי והספרדים הי"ו כטעובלין צנקה אשר צחוך הערנץ שאינו כ"ב קר ונחננת
הכל הערנץ טעובלין צלונן אכן לפעמים סנית הערנץ ס"ר או צוקר סילכים לטעוב
צנקה של האשכנזים טחול חס עכ"ד נר"ו :

י א"ע"ב דכה"צ ור"ן ז"ל לצרך על רעצ"ל קידם שהטעוב העונכג פסו"פ כו"ש ור"ס
ז"ל שהטעוב החילה טצילה אחת צלל צרכה ואח"כ צע דה צמים הצרך חקצ"ו
על הטעובלה ואחר הצרכה הטעוב סכת והטבויה יפה בטעובלה סניה זו סתהים כהיגן
כדת וכהלכה ופה עירנו דגדא"ד יע"ח כיהגים הנסים לטעוב אחר הצרכה ג"פ ויפה
עיטין סצוה יולחין יד חספות הכזכרים צעמים וצפה וצפחיות הגיף יכולת שאס לא
כעט"ה יפה צלחה העלת יפה צסכת או צשי"שית וטוב להניה סודר על רחשה
צסעת הצרכה ונקרה אותו הצרכה ונעניה אחר הצרכה והטעובליטוב לוונר פקוק ויהי
נועס וכ"ו קידם הצרכה .

ך לריך סתהיה האספה לטועה להקטיר עטילתה וצני חלם ונני שאינה לטועה צכך
עלית לאונר סוכב עס צהננה ואס צעלה צע"ר ונלוח לאספה שהטעוב ציננה ולין
לצטל לילה אחת ונן פו"ר לא ולמד ונייסעע ע"ה והמאחרה טצילתה כדי ללער את
צעלה עינקה גדול ואלד ועיין חחס סופר יו"ד ס"י ק"ע וקל"ו ואס אין צעלה צעיר
והגיע זמן עטילתה לא הטעוב ואס יס לה הכרח לטעוב ונחננה איזה סיצה כחצ
סצוה יעקב ז"ל ח"ג ס"י ע"ז דמנהגם סתניה צלילה אללה צועתה היניק וגם סתיה
חחת הכוים סכין א' יע"ש ונכחפקתי אס ונכהגם זה הי"ו אפילו אס צעלה צעיר
ורק אוכה לילה יסן צציה אחר וכן אס כחאחר לצל אחר צ"ו וגי לילות אס לריכה
לעסות כן צכל לילה או דוקא צלילה ראשונה ונן הספק סמושס לזה יעשה צכל בונכא
והצטעה צה"ו : קל יסוצצנו :

אמר הנוחצר יס ללרף עס הלכות אלו קלת הלכות הנוטלת ג"כ על האספה
כי כסס שהאספה לריכה להזהר סצוה צהלכות דלה כך לריכה להזהר
צהלכות חלה :

א שיטור ע"ס שהתחייב צחלה הי"ו סצע ונאות וסצעה וסצעים דרה"ס סכך
עילה סצצין ונג צילים וחיננש צילה טחול שיטור עיקס סחייצת צחלה וכנ"ש
הרה"ב סרה"ף ז"ל צחיים לראש דף ק"י ע"ח יע"ש :

ב קידם שהפריש הירך חקצ"ו להפריש חלם הנוננה ואח"כ חלונר חני זו חלם
וכאשר כחצתי צס"ד צהלכות סצה הגדול צהלכות סנה חרשוננה :

ג צוה"ז דחלה לסניפה אולא אין לה שיטור ונאצריים דבר וועט צרס רצינו
האר"י ז"ל ס"ל גס צוה"ז ידקדקו להפריש אחד ונן ו"ה וכנ"ו צשער עענני
הנולוח שלה לך יע"ש וכחצ רצינו חיד"ח ז"ל צצרכ"י שלא ראה ולא סמע סים חקיד
ניהג צוה ע"ש וצקס"ק וקבל"ל כחצתי כין דרצינו הגדול אונר כן טוב שיעשה האדם
פעס אחת צסנה כפי דצרי רציני האר"י ז"ל ויעשה זאה האיש צעלנו לקיים פעס אחת
ספרטת חלה צידו ודבר צענו וס טוב להסיקף זכות על זכיתיו קודם יוה"ס :

פרישת בן איש חי תוריע

ד העושה עיקה כדי לצטלה או לעגנה ופרישין מוונסה חלה צלח צרכה ואם רולין לחסות קלח מוונסה ופרישין בצרכה והלש עיקה צחלצ צלצד צלח וייס יש פלוגתא לכן יפריש צלח צרכה ועיין לצוש סי פסקי' חק"ב ס"ו :

ה אם צמ"ל טבח להפריש חלה צערצ טבח איכלין צטצה ונושיירין בכר או חליו כדי להפריש מוונסי חלה צחול וישצר מווננו דנעיין טיהא טייירי כירין ובארץ ישראל טעכחו להפריש ואכלו רוב הפח צצלי דעת יפריש ומהוותר על הכל גם על מה שאכל לתקן ויה שאפשר דצדיעצד ופריש טלח מן המוקף וממ"ש דציו חיד"א צצרכ"י ס"י טכ"ג יע"ט :

ו יש נשים שדרכן ללוש שבי עיקות אי צלילתה עבה שאופין אותה ויכי מוונות ואז צלילתה רכה שאופין אותה ככרות להם והצח צעלת הצית ותפריש חלה מלחה ויהם והצרך ואחר טעה הצח ותפריש מן הטמיה ותצרך ס"ו אקור להו צרכה שאינה לריכה שלריכה להפריש ונשיהם ציחל בצרכה ועיין הצוחה טור ס"י י"ט סע"ק ט"ו ולצוטי טרד צמדוטי דינים ליו"ד ארז קיי"ט אך אם צעלת הצית מוונות אשה אמת להפריש מן חלה השניה ולצרך י"ט ללדל דפנים חדשות צחו לכאן ומדברי הרב מחוקק יאודה ולכות פסק ס"י חל"ב צחוק דעת סע"ק ג' מווננו דלריך לוועבד הכי יע"ט אך כ"ל דאין לממוק על זה ויש לחוש גם צכס"ג לצרכה שאינה לריכה ביון דעיקה השנית טיהא לפני צעלת הצית צעת צצרכה על האחת ואצ"לו אם העשה צלוסן זה דתחלה העשה את הצרתה עליה להפריש מן הצרכה צלצד ואח"כ היא הצח ותפריש מן העצה ג"כ יש לחוש לכן גם צכס"ג הצרכה היא אחת :

פרישת תוריע

ואם צעיניו עמד סתק וצער טחור לוח צו נרפא סתק טחור הוא וטיהרו סכסן י"ל סלסין כפיל דדי ליוור טחור הוא אי יאור וטיהרו סכסן צלצד וכו"ל צס"ד דנוו סכסו לפי דרכי דלל יחשוב אדם כל ווי טרולה לגשת אל סקדוטה וסעסרה ספחה פחה לפניו חלה צחונת רק ווי טחור טרשו טחור טיט לו סיוון מוונעיד על טורשו צעסרה סכה זה יכול לסיות טחור אע"פ סנטווא חבל ווי שאין לו טורש צעסרה א"א לגשת לעסרה להיות טחור ועיין צכס"ק אדרת אליהו צפרשת קדושים מוונעשה סל סרצ"ט ז"ל לז"א טחור הוא וטיהרו סכסן ר"ל אם טרשו טחור אז וטיהרו סכסן עתה שיוכל לקבל טחור חדש ולכן ארז"ל עכו"ם טעסק צחורה מייב ויהיה כי סחורה מוונערת ועכו"ם אין לו טורש צחוקר טעסרה למעלה לכן לא יוכל ליגט אל סחורה סקדוטה וסעסרה אך ישראל טערשט בוח צחוקר טעסרה למעלה יכולים לעקוק צחורם וכך נתן סע"ת לישראל אות צרית קודש טחור אות וקיוון לפה טערשט הוא צחוקר טעסרה כדי סיתיו יכולים לעקוק צחורה לכך מוונרים צצחונ"ו על צריתך סחחונת צצטרינו ועל חורמך סלמדחנו דתלח זה צזה :

ובזה יובן סכסו סכסו עיניו צרלסו טחור טרשו סכסו לחכונת סחורה מלד טרשו או עיניו צרלסו הוא אות צרית קודש טנקרל ראש סגויס טזה הוא אות וקיוון לישראל סהס ראויים לעסק סחורה חבל סכסיל הוא סעכו"ם צחטך סולך חוטך הוא מוקיס סעוונאה טרשו טס וא"א לסיות לכנס לעקוס טעסרה ולכן על לומדי חוכס כתיב צחורה סו חפלו ובחונתו סגה יוונס ולילה וסיה כעץ סחול על פלגי

ויס וסייכו כי טבע הוים הסנושכין וצאין ונאקוס גזזה והולכים בלכות ויירדן לנאקוס כמודק הס מוזרין ועולין ואלהים בלכות העוונדים בלד סזו עד גדר גזזה הנאקוס סצאו ונאס וכן הוולא דבר זה בישראל שעוסקים בתורה שכל אחד יוכל לעלות כפי גזזה ונאקוס שרשו סנחלצ ויונו ולכן הוושיל לבעל תורה כעץ סהול על פלגי וים לומר כי יס צו טבע הוים ולכן כתיב בישראל אשריכם זרעי על כל וים ולכך גם סהורה עלוים נקראת וים לנווה סהעוסק צה יס צו כהנהגה הוים :

ולכן הטל סל סמיית הוהים יושיל לישראל דוקא יען כהטל סל סתחיה יורד ונאקוס גזזה ועליון סהול ונאקוס סמיים ולכן ישראל סשנסם בנאקוס סמיים יסיה להס הטל כונו ליכור סיעלו צו הנפסיה סצקצר עד ונאקוס סמיים לקבל סיות ונאס להסיות צו סגופים סצקצר כביצע הוים סהס עילים בליכור עד ונאקוס סצאו ונונו וצוה יוצן ספסוק צאיו כ"ט סרטי פחוח אלי וים ועל ילין צקלירי ר"ל סרטי פחוח לכגדי אלי וים כדויון הוים סיכולים לעלות ואלהיהן עד גזזה ונאקוס סורסן כן אכתי אוכל לעלות עד גזזה ונאקוס סרטי ולכך על סל סמיים ילין צקלירי סיעלני עד ונאקוס העליון ססס ונקיר סמיים לקבל סיות ונאס :

ובאופן אחר ר"ל ב"ק"ד רוח סכחצו סחכס עיניו בראשו וכו' כי סחכוה וסככל סס בראש סהלס וסל סהלס לל יקטר ויחצר עין סריאות סלו בחכוה וסככל סצכראשו לל ידע איך יעצוד סל ססייה ולל יצין ולל יכיר ולל יצמן צין סהקור למוחר וצין טוב לרע ולל"ל סחכס עיניו בראשו ר"ל עיניו קסורה ולצוקס בחכוה וסככל סצכראשו סצזה ידע ויה סהקור ויה הוותר וסכסיל סליו ויחצר עיניו בראשו סנה סולך כסולך כסמך דלס יס גצסוסיית סחקל צה וסל גויה סיפל בחרבה כן זה ידוון לפניו צריים סהסורים ון סהורה או מ"קס ונכסל צהס כי אין וצין צין אקור למוחר וצין רע לטוב :

ע"י כן וולוה על כל סכס להודיע להוון העס יסודי וסורטי סהלכות בליקורי סורה וד"ס כדי סלס ידוון דבר לפני סיווע יצל לבית ספס ויסלל להוורה וסל איכו יודע סורס דבר איך יספס כדי סיצל לידי סללה וסנה כודע רוב צריים ססס ענייני אכילה ונאקורים ציד סכסיס וסל אין להס ידיעה כלל איך יספסקי כדי סיסאלו ולדונוה סצול להעיר צזה סלל סרחה סדיני טרפיות רצו ואל וליקורס סוור ואל סך טרפיות סל צהוה וסורה ציד סוסגי ויהל ססס ווונמים ויודעים להכסיר ולהטריף אצל טרפיות ססייכים לעיפוח אין ססגהת סוסטי ויהל עליסם כי אחר ססיים ונאקרים סעופוח סלויס לכסיס או לנאקרים וסל פוחסין ורואין ויה סיט צחוק סעופוח וסל סס פחלים לגונוי וין יודעים סונס הוותר וסלסו כולל סס ככסלים בטרפיות ונאכילים אוסל לבני סבית כי עיניס להס ולל ירלי וסוהת סקרין ידיעה על כן כל איס סכס צעירו וצנאקומו לריך סיודיע להוון העס רלטי פקרים וסהלכות טרפיות ססייכים לעופוח כדי סיסיוו לצ וידעו צוה להספס ככסר ירלו איזה סיכו לפניהם ויצוהו לסלול פי סוורה וורס להס הוועספ סשר יעסון לסלכה :

א קי"ל כל אצב סלס ניקצ טריפס וס"ל סל סטל או ססר ולכן סעליחי בחרבוה צס"ק רצ פעלים בלספ ספסחה סחרגולת ולל מללס סקירקצן וסוונת סצריח לה סלל כולל צה קורקצן ולין לה להלות בחרוה סרי זו טריפס צודלי ולין לומר איך סהיה וליאות כזו ססיה סקירכ סקירקצן וסחלה ללל ווערפיכין לה וסל סצלחי צריי סגלון סכס לבני ז"ל צקי"י ע"ד ססתיר צוועספ ססיה ססיהת סקרת

פרשת בן איש חי תרוע

כלב בא וצוה שא"ל להיות כלב לב ולכן נחלה שמים ולאבד כשפתחה התרנגולת ע"י
 חוט וכיולא זה שפתחה לא הרגישה ומלקו עליו כנה גדולים ודחו סוראחו זהו בשהי
 ידים ופקקו חפילו כלב דא"ל לחיות טעה אחת בלעדו כפי הטבע אין חולין בנאבד
 לסחיר אלא כל סיכא דלא חזו בה לב טריפה ואין להמיה על הנוחלות שהיא
 נגד הטבע :

ב הכבד של עוף נחלק לשני חלקים אחד גדול ואחד קטן ומלין הקטן חפילו מעל
 כולו כשר כל זמן שחלק הגדול קיים והוא צריא ושלם חונט חלק הגדול אם
 ניטל או נרקב ונקום המרה ונקום שהיא חלודה זו טריפה ועיין באחרונים סי' נו"א :
והנה הכבד יש בו עיניים הרבה שמתרפים והוא כי לפעמים יוכלא נכבד יבש
 שגפרך בלפוכן ויש בהו חלוקי דייס בשיעור היובש וזוהו נדע דבר
 זה וכן ג"כ יש חילוקים בתקומות היובש גם עיוד יוכלא לפעמים שנימוק הכבד דהיינו
 שדס יולא ונבשר הכבד שנימוק וסיה לדס וגם יולא שיהיה הכבד קשה כאבן וכלל אלו
 הנקריים יש חלוקי דייס כחוצים בשיע ובפוסקים על כן בני הבית כאשר יראו
 דבר נדברים אלו יביאחו להמורה לשאל אח פיו ואפילו בשאר שניים שאן מתרפים
 כגון שהכבד נפוח או החליע ישאלו להמורה וכן כו"י עיוד אם יולאו ונחט בכבד בין
 גדולה בין קטנה טריפה ולריך ג"כ שיביאו להמורה ויגלה וזו הוא יאסור את האסור
 ויחיר את המותר :

ג אם פתחו התרנגולת או שאר עוף וראו שחברה המרה או קירע הכבד שתי
 וערצ ועינש בלסוכו יחם טעם ור כשרה וסא דבעינן לקרוע הכבד היינו לבחילה
 אבל דדיעבד אם לא קרעו הכבד אלא רק טעמו הכבד ונחמו: ואלאו בו טעם ור כשרה
 ואם קרעוהו שתי וערצ ולא טעמו וזריחה או יקרע כל הסמוכות שקרין בערבי ערו"ק
 ואם יולא בחוכם טעם ור כשרה ועיין בינת אדם שער אי"ה סי' ס"ז בסופו וכן
 אם טעמו אח בני ועיס שקורין בערבי ואלארי"ן ויולאו טעם ור כשרה וכן ה"ה אם
 טעמו הקרצן שקורין בערבי באכלאי וסיה ור כלענה כשרה וכן ה"ה אם טעמו
 העחיל וסיה ור דכשרה אבל אם טעמו בחלל הגוף ויולאו בו טעם ור לא וסיה
 להכשרי דלא אצורו אלא בתקיעות הסמוכס למרה כגון קורצן ועחול ובני ועיס
 דנולתא דכריחא היא שחשך המרה עליהם אבל לא בשאר תקומות ועיין שבת יא"ד
 ובשבת הגולה שונה או המרה סלה קטנה ויכוסה בשיון ולפעמים תיה קטנה כרפת
 זבוב ובין סלה יתק אלפי"ה שדונה לליח העוף ולפעמים יתק ככתי ולריך בקיחות
 לנוליא איהו עחנה קטנה וסיה ויכוסה בשיון או ויכוסה בחיך עיר"ק אחד דהיינו
 סוספון שבכבד ולפעמים כנולתא בסיף הבני ועיס על כן בני הבית אם לא יולאו
 המרה יביאו התרנגולת לפני המורה ויצדוק ויחפש ויולא :

ד הכשים נאמנות בטעמה הכבד ולכן אם בני הבית ראו סלה כנולתא המרה ואם
 אחת איננה דטעמה הכבד ויולא בו טעם ור כאונת ובשרה :

ה אם חקרה המרה ונדקו בכל התקומות ולא יולאו טעם ור וסמריהו התרנגולת
 או לא ונשיא דחבור הבילים שנוולאו בחוכם אלא אם הבילים שנוולאו ונונה
 קידם שמיים אקורות ואם נחשבו הבילים שנוולאו ונונה קידם שמיים עם בילים
 כשרים יש להכשרי התערובת ואע"ג דים חולקים ואוקדים התערובת יש לסמוך על
 התק"ס והמחזיקי תבא עליי ברכה וכל זה היא אם לא יולאו חפילו כס ריקן של
 המרה וגם לא רשס ס"ו אבל אם היא כס ריקס או דריב נוסס ס"ו וכן סלה

טעמו טעם ור ככד ולכך הערפוס אין לחקר אלל ציליס הנוללים בחופס אלל
ציליס שילד קודם שמיטת יש לההירועיין ונחזיר והורה זכח :

ך ואלו זתי וורה טריפה אפילו ונוחקה זו וזו ואם ואלו וורה אחת כולל
כסמים יציאו אותה לורה ויצדוק ויראה אם שופכות זו לזו אחת היא וכשרה
ואם לאו טריפה :

ז הלכי אין לו וורה ככד אלל יש לו וורה לטעה סוף לזכרו ואם לא כולל זו
ורה כלל או אם נקבה הורה שלו או טים לו שתי וורה טריפה ואם לא כולל
סוף לזכר וכולל ככד כשרה אלל אם לא כולל זו וורה כלל וטעמו ככד ואלו
ור לא ונהי וטריפה ולא עוד אלל אפילו אם טעמו זכר או סוף לזכר וטעמו ור
לא ונהי ואפילו ד"ה ונהי ראוי להחזיר דאין צידו להכריע צום ויש ויני עיסות
שאין להם וורה כלל ואין לאוקרן דכך הוא צדיחן :

ח הטחול א"ג דלל כהנה אם ניקב טריפה וזו טחול של עוף אם ניקב כשר
וכן אם כל הטחול של העוף לקוי כשר וה"ה אם כולל שני טחולים צעוף כשר
אך הדין דינה כהנה ויין כה"ג הגהה צ"י אות י"ד :

ט העוף אין לו כיס השתן ואם כולל חכגולת צענה לבה וקרעוה אחר שמיטה
וילאו ונחש ויט זכיס יש לצדוק צועים וריאה וכלל אברים שהנקב פוקל צחס
ואם לא כולל ריעותא יש להחיר צפס"ו וז"ו יש חסס הולי לאכול ונחש וכו'
באחרונים לכן שומר כפכו ירחק וזה :

י אם ילאו וניעו דהיינו הדקין שקורין צערי ואלרי"ן דרך נקב צית הכעי ושהטה
צעודן צחון טריפה ולא עוד אלל אפילו אם ילאו והחזרו ואליתן ג"כ טריפה
כי כיון דהוקים לר חייטין שווא נחשבו ונקרין ולריך להחזיר העם צום כי הוא דבר
הולוי צתרגולים והשוחט לא ירגיש צזה קודם שמיטה ועוד דאם ילאו וחזרו ואליתן
דעריפה איך ידע צזה השוחט וכן צני הצית יודעים אם נעשה צה כך אם לאו ואם
ידעו דנעשה צה כך דעריפה לא יוכרו אותה לגוי שווא יוכרה לישראל א"כ יודע
צצירור שהגוי ישחטה לעלוו ויטו כ"ז אינו אלל אם ילאו הדקין אלל אם ילאה האם
שפיל הכרכשתא שוטלת וטס הציליס כשרה וגם ונחש להחזרה צידיס כי יליאה
אינה נוקה כלל ועיין קוונן ועשרין ק"ק או צ"י :

יא חרגולים הנוקדים אם דרך צני העיר לנקס אמרינן וקשתא הוהעסק צזה
היא צקי צמלכה זו ואינו ניגע צצני ויעים וכשרים הן וכו' באחרונים יכן
נוהגים פה עירנו צדל"ד יע"ה דאובלים חרגולים הנוקדים הצאים ון הערציים
צצק"אים צצירוס ואין עוסין נוק :

יב לפעמים יולל צצטן החרגולים כיס קען וולל וירקא או דס קרוש וכן לפעמים
יולל חלוי צדקין כמו דד קען כאשר ידענו סיכויים חלו אלל צעלה
הצית הציהם לפני הורה ויראה כי לפעמים יולל צחון הכיס או דדל צצני
ונחשים וכיואל :

יג שקורקן שקורין צערי גאל"י יולל בחופס לפעמים ונחשים קענים שקורין
אצרי"י ולפעמים נוקבת שקורקן ועצר לעצר ולפעמים אין נוקצין אלל רק
צשר שקורקן לכך לריך להציאו לפני הורה גם יולל צכס הצענה ונחטין החוצי
צכס או צקינה שקורין צערי טדלכ"ח וגם זה יציאו לפני הורה ויודיע להם
הדין ואם השליכו פקס הכרס וטעוהו צמיס וכצדאו לנקוחו צצכין וסירוי הפרס

פרשת בן ארש חי תוריע

ראו עובר בגירוס ונחט עם הפרש יש לאקור צום אעמם שלא ונלאו תחזי צרכם
ומכוס דלם לא היה צחלל הכרם עם הפרש היה יולא וצובר בתחילה עם הפרש
ועיין ערך השלחן ותורה צוה :

יד גיד הנשה אינו חסיר אלא באכילה אבל בהנאה מותר ולכן מותר לאכילתו לעשות
או ליחמו לגוי מיהו כחצ הרצ אבסקליתא הנאמרת צבאר הויהר פישת ושלח
צפס ז"ל ונחב יפה הוא צישראל כמאמירין גיד הנשה קווקין ונדבקין רוחו
צקירות או צקירות הנתי להרצות לטעמא שהוא שלם וקיים והם גירם סעודותקים
העשירים לעשה סמכין לאוריהא וכל דהיינו טעמא נמי סהאנאג צישראל להצניק
צקורות וצקירות הנתי עיניחא ד רחא שמוח צכיס עכ"ל צדק כ"ד ולא ציאר הרצ
טעמי דודני עינוחא דורחא לגיד הנשה ועין וזהר פיתחם דק רל"א ודק רל"ד צסד
היוררת טעל הכבד ע"ש והנה מיר"ם ז"ל בסי' ס"ה הביא הנחה להשליך עינוחא
דורחא ולא לאכלה ועיין ככה"כ ס"ו להם בהג"ט א"ח ז' שהצין הטעם מ"ס ו"אוס
ובאמת מלשון מיר"ם ז"ל נראה דטעם היורחוס קאי על צכר לבן דן דוקא וזה פה
עירנו בגדל"ד כיגיס לאכול עינוחא דורחא אך זה הוא מאלכ עינייה פה עירנו
ואך סיהיה צג"ד הנקה ראוי לתזתירם לעשיה כתי"ס הרצ ז"ל אבל עינוחא דורחא
אין לתזתירם כ"ז :

ודע כי פה עירנו נהגין להשליך כל הוסטין ואין אוכלין טעמו ונראה דאין זה
משום גדר חיבור כלל אלא רק הוא משום דגריעי כיכור ואין זהם טעם
צכר לכך משליכים אותם ועיין שנה דק קכ"צ וכיריס דק כ"ב יע"ש :

טו כל עיף ובהמה אם ישחטו אחרת לפניה הלעוק ריחא שלה נחמנה ספחד וקי"ל
ריחא שלעוקה כולה ואמילו ריבה אם נחמנה צני אדס שהפחידה כנון ששחטו
אחרת לפניה וכיולא צום ה"ז עריפה ועל כן צעיר גדולה צבאים צני אדס הרצה
צצח אחר וצ"ס חרנגולים והשיחט שוחט לבניהם חרנגולים לא אריך לנעבד הכי
לעמוד חלל השיחט שוחט והם איחזיק חרנגולים חיים צידם דים צום חשק למוך
הריחה וגם לער צע"ח אלא לריך שיחחקו וטעו מאלל השוחט צאי"ס שלא יראו
החרנגולים שגידם ששחטה :

טז כל הפרוח עיף שכולד אסור לשחטו ולאכלו כי אם עד שיגדלו הכנפיים דהיינו
כילה טעל גושי טיס לה קנים וכנ"ו צפיקים צי"ד ס"ו ע"ו ואם לא גדלו
הנולות ושחטו אע"ג דהרצ פ"ח ז"ל סע"ק אי מתיר צדיעבד יש אוקרין וכנון להחמיר
כצרכם :

יז וכל של בהמה אע"ג דמקן ז"ל מתייר לשחטו מיד צעה שכולד אם ידע שכלו
לו חשעה הדסים ונ"מ כחצו האמרוכיס האידנא לה צקאי"ס צכלו סדשו וצכולן
לריך להחמין שצעה ימים ונעת שכולד ואם עבר ושחטו קידם ז' ימים אקור לאכלו
מיהו לא צעיק ז' ימים מעת לעת שאם כולד צקוק היום חצציקן ליום סלידה ליום
גמיר ואחר ששה ימים ואיחוי סידס שוחט וכנ"ו באמרוכיס ז"ל וסישראל שאומר זה
צן חו ימים כאמן אבל הגוי אינו כאמן אפילו וקיס לפי חומו ואין לקמוך צזה"ז על
קיננים שכתצו ספיקים צדבר זה לידע אם הוא צן חי כי טעב הזמן נשחכה
וכנ"ו באמרוכיס :

יח אותו ואת בנו אסור לשחטו ציום אחד צין אדס אחד צין סכי צני אדס לא שנה
האם ואח"כ סצן או הנח לא שנה להסך וכל שהוא כריך אחריה חזקה שהיא

פרשת בן איש חי תוריע סח

אמו יכ"ם אם יונק מונקת ואס"ו אם האם עז יסבה רחל או אשכח אם כרוך אחרים
 אסור לשהטם ציום אחד ועיין שמהל מדעה ואם לא כרוך אחרים ולא יונק מונקת
 אע"פ שדויה לתואר האם או כשאל סיונין שבגוף אין חוששין מן הספק ומותר
 לשחוט וכמו בפ"ק אע"פ דהדבר ספק אולי"ו אם דן איתו ולא צנו נחמנ צוכרים
 או אינו כוהג סיני דיקא לענין מלקיח אבל איסורא אכא לכן אם נ"ו ע לנו צניור
 שזה אצ"ו כגון שהיה הזכר שהוא האב עם הנקבה צניח אחד לצדס וצורו לנו
 שכהעצדס מונקו או אסור לשחוט האב וצנו ציום אחד אבל אם לא נחצרה מד"ר
 צאוסן י"ה שח"א אצ"ו אין חוששין ומותר לשחוט אצ"ו רואין הולד כרוך אחר הזכר
י עבר ושחט ציום אע"פ דמ"ן ז"ל סתם להחיר לאכלה צו ציום י"ה איסורין לאכול
 האחרון צו ציום אלא יתחין עד הלילה וחסים קנס אבל הראשון לא עז"ד צים
 איסורא ויכול לאכלו צו ציום וכתבו האחרונים להחמיר כדברי האוסרים ואצ"ו שחט
 צסינג מיהו גם לדברי האוכרים אין אסור אלא לשחוט עליו וכן לצעלים שחט צשצלים
 אבל לאחרים מותר ויש מחמירים להסיר צ"ל לאחרים ועיין הציאת שור וערך השלחן
 ויום אחד האמור צאיתו ולא צנו היום הולך אחר הלילה כולד שחט הראשון בחמילה
 ליל רביעי לא ישחוט השני עד תחילת ליל חמישי ואם שחט הראשון צסוף יום רביעי
 קידם צין ששחט כוזה השני בחמילה ליל חמישי ואם שחט אחר צין השמחה של
 ליל חמישי לא ישחוט השני עד ליל ששי ודאי אבל לא ישחוט צצין השמחה לליל ששי
 דמח צח"ש הראשון היה לילה וכת"ש השני הוא יום :

ד יש דבר אחד שכתבין צו רבים ומלוי הוא צמדניית אלו שיש ישראלים שיש להם
 לאן לריוח הגזזה והחלב והילדות שמי"ים אותם לרועה ואין לרועה שותפות צנוף
 הלאן כלל רק ליקח חלק מן החלב והלמור ואלו הלאן מולידים צכל סנה ויש צהן
 סרצה לאן סמוילדים צכורות שהם קודש ילדין להזחיסם לעצת חיקין אז שיעשו שחפית
 כפי הדן לגוי צנוף הנהמות ואס"ו חלק אחד מנחם קני ליה צות ועליהם הצא צכרה ט"ז :

פרישת טהרות

דו"א היה חומר על כלש דברים העולם עומד על הדיו ועל האות ועל השלש
 י"ל אחר שכבר קדם שפעין הלדיק שהם מציירי כח"ג וצעה שלשה עו דים
 לקיום העולם צרי"ם פראין וצ"ה חיות עז"ה ג"ח וצ"ה רח"ה רצ"ג לחיות לצחור לו
 שלשה אחרים וכו"ל צס"ד דידוע הרמזים ז"ל חלק הדיבור לחמשה חלקים שהם אפי'
 מליה צו ז"ל חלק חיות והפלה וצ"ה והולדה לשמו יחצ"ד וצ"ה אצ"ו והוא שייכות
 מדות העובות השכליות והגו מותר ור"ף דבור סל"ך לדבר צמחא ומחן ומחמד וסד'
 כוזה מונק ור"ף דבור שקר וחכמה ורשילות וליכניה וכיללא וה"ו נח"א והוא דבר
 שיחה צעילה ור"ע ג"ה האדם נקרא עולם קטן כו"ש ח"ל צחיקים וק"ו גוף האדם
 הוא על הדבור דכתיב מ"ה והיים צ"ד לבון ורצ"ג"ג לא איירי צעולם ה"קרי שדיצר
 צו שפעין הלדיק אלא איירי צג"ה האדם כגם י"ה נקרא צס"ם עולם צמחא כו"ש רחמ"א
 לר"ח בן סל"ה כח"א לך דחצ"רניה לעליחא וצ"הו נחמ"ם הכונה על גוש חיים עמידה
 זקי"ם של חיקי"ה הוא על שלשה חלקים מני חמשה שהם מליה צו ואצ"ו ומותר שפרט
 הרמזים ז"ל והדיו רמו לחלק הנקרא מליה צו שהוא אלא האדם צהות ח"צ מן הדיו
 וסמנה רמו לשלק הנקרא אצ"ו שהוא ענין עולם השכליות סגס סעס צכלל סמנה

פרשת בן איש חי טהרות

נחשנים והסלים הוא חלק הנקרא מותר בו שהוא דבור ונשא ונתן שבו יוכל האדם
פרכתו וכו' יסיה שלום ביתו זכו לצין אשתו וכו' לכל שלים חייני ונכדא נקיש
ואחי הנגרא וכן שלום יהיה בין הגוף והנפש כי הגוף רולה אכילה ושתייה ונולצות ואם
יהיה האדם עוסק תמיד בחורה שהם עניני הנפש לוועק הגוף וקורא הגר על הנפש
לאיך יאכל וישתה ויחכמה אם יעסוק רק בלרכי הנפש וזוה יוצן צק"ד רוח הכחוצ
שלשה הנה וטייבי לעד וארבעה וטייבי לכת וטייבו שלשה הנה שלשה חלקי
הדבור וטייבי לעד של הגוף שיתקיים על ידס כוונ"ש רצ"ב וארבעה הנה ד' חלקים
של פנד"ק וטייבי לכת שעישים לאדם והלכים בעליית הסולם של הרוחניות והקדושה
לעלות מעלה ע"ג וועלה וכוונ"ש צק"ד ע"פ אסרי חוויי דרך הסולכים בחורה ה'
סולכים דייקא ונא"כ והולכים הם צק"ב עומדים וכוונ"ש ונחתי לך והלכים צין
העומדים האלה :

וכאופן

אחר כ"ל צק"ד הני תלחא דרצ"ב לאיירי על הגוף שהוא עולם קטן
וטייבו כי קיום האדם הוא על שלשה שהם לים קול מונון והדין רמו
ליום שהוא ענין יסורין ודין שעושה האדם בחומר גופו בעבור עונותיו והאונת רמו
לקול שהוא החורה שהיא נקראת חורה אונה והשלום זה המנוון שמתן ללדקס שבזם
וורצם שלום בעולם וכוונ"ש והיה מעשה הלדקס שלום וזוה יוצן צק"ד שלשה הנה וטייבי
לעד הם לים קול מונון וטייבי לעד לגוף שעל ידי שלשה אלה יהיה לו אוחילה
וסליחה וכפרה על העוונות ועוונות ופשיעים וביון דשלשה אלה ונחלישים כח החומר
שבגוף כי שלום ונחליש והחורה נקראת תוקים ונחשת כוחו של אדם ואלדקס ונחשת
מונונו אז ונויילא הנפש תוקים כח כי כפי חלישות וחסרון החומר תוקים ותגדיל הנפש
כה ועלונת וכוונ"ש צק"ד ע"ף כי אלהים שופט זה יספיל זה ירים ע"ד ולאום ונלאום
יאונן ולכן וארבעה הנה וטייבי לכת ארבעה הם נפש רוח וכחמה וכחמה לכחמה וטייבי
לכת צכה ואון ועלונה וזוה פרשת צק"ד וקוי ה' יחליפו כח דונה שנחשק כח הגוף
ווסוף כח צנפש ועישה חליפין ואין ופשידים כח הגוף הנחשק אלא לוקחים תוספת
כח צנפש :

זה

הכלל כל מה שיהיה חולשה צכה הגוף החומרי נוסף כח וחזק צנפש הקדושה
ולכן לים השי"ת את עמו ישראל לבחתי יאכלו כל דם יען כי הדם ווסוף בחומר
האדם עכריות ונקות שיחעבה ויגדל החומר של הגוף עד שיתקרב למהות החומר
הכחמה וכוונ"ש חנוצין ז"ל וזוה יגיע קלקול גדול לנפש דלולצד שלא תוקים כח
צאכות ורוחניות שלה אלא גם היא תחעבה ותחגשם והיה קרוב לנפש הכחמה
ולכך נהרנו ונלאכול דם :

א

כל דם צחמה ומה ועיף וכן דם שליל אקור מן החורה אצל דם דגים וחגבים
מותר מן החורה ואקרו חז"ל נשום ונחית העין ואם יש בו היכר קשקשים
מותר וכן דם האדם מותר מן החורה ואקרו חז"ל אם פירט נשום ונחית העין
לפיכך אם נשך הכבר צעינו וילא דם ונחלכלך הכבר לריך נהרנו כדי שיאכל הכבר אצל
דם שעודנו צין השנים מוללו ואינו חושש וכן ש"ה אם אלצעו ונפטוף דם מונח
יוכל להניח אלצעו צפיו אם הדם ונפטוף להדיה שריכר שהיא ונפטוף צאלצעו אצל
אם נפסק העפעוף ונשאר האלצע ונלובלך צדס אקור להניח צפיו נשום ונחית העין :

ב

צנחמה ומה ועיף דם הנפש צכרת אצל דם האצורים בלא העשה וטייבו אם
יולא לחת או נשרד צאצר או שנחעורר ללאה ונבלע צנקים אחד אצל אם

פרשת בן איש חי טהרות סט

ג הדם עולדו צצטר ולא פירש ולא נפרד שם הכי זה נותר לסיכך נותר לאכול צטר חי ובלבד שידיחו ון דם שנולדו לך בו ובלבד שלא יהיה צחותו צטר חוטין שיש צחס דם : נפרד הדם צצטר נחנות וכה לניך לחתכו כונה קרעים ונולחו כדינו ונצטלו ואם רואה לללותו נותר בלא חתוך ונליחה דנורא נשאצ שאיב הדם :

ד יש כונה חוטין צצטר שיש צחס דם שלניך לחתכן ופה עירכו בגדל"ד יע"א הגם שניהצין להוליא כל החוטין אף צחלק פנים של הצהונה אפ"ה נוהגים לצצר כל העלוות ואין נניחין עלם שלם גס פה עירכו בגדל"ד ניהגין לחתוך ראש הכנף צעוף קודם ונליחה כדי טרדך שם יולא הדם על ידי ונליחה :

ה ננולא טיפת דם צצילה צין צחלצון צין צחלנון נהרו שלמים וכן רבים לאסור ואע"ג דנור"ן ז"ל לא אסר אלא צחלנון אצל צחלצון פסק זירק הדם ואוכל השאר ראוי לאסור בכל גוונא וכן נוהגים פה עירכו בגדל"ד וגם צצילה צה יונאל אם ננולא דם אקורה דלא פליג רבנן והיבא דננולא דם צצילה צצנעוי התרנגולת יש אומרים דזרק הדם ואוכל השאר וניהו נכון להחמיר בה כדין צילה צה יונאל ועיין נחצ"ר ק"ק יו"ד :

ו דאע"פ שאורנו לאסור הצילה שננולא צה דם צין צחלנון צין צחלצון כנ"פ נור"ם ז"ל צהגה"ה נ"י צענת הדמק או צהפסק ננוצה"ה יש לקנוך על הנתיכים צננולא צחלצון חוץ לקטר ולא כחפטו כלל ועיין ערך השלחן והנה ענין הקטר הוא ידוע שיש לחלצון קטר צראש הסד והוא דבר שנחפס נזרע הזכר וניכר לעין פנראה שהוא נוקטר יותר נשאר חלצון והוא דבר נועט קטור כנוו ח"ט"ן וגם צחלנון יש ג"כ קטר והוא כדמות כתר עגול צנולא רוסב עדשה גדולה ולדעת הגאונים י"רת האפרוח ון החלנון ולכן נחמירין צחלנון טפי וכן קצרת נור"ן ז"ל אך סר"א"ה ורקם ק"ל י"רת האפרוח ון החלצון לכך נחמירין צחלצון טפי ולא קי"ל כוותיחו : הנותנים צילים על כסוי הקדרה כדי להלטונק וננולא דם צחלת נהס נותר החוין צצקדרה ואינו נאסר נכח הצילים :

ז צילים נניזרות שנפסדו נחנות שהתרנגולת ישבה עליהם אם אין האדם כננע לאכלם נהסם אטעניקות הכי הם נותרים ובלבד שיזרוק הדם ודוקא צידוע דספנא ננארעא ופה עירכו בגדל"ד ניהגים שלא לאכול צילים נניזרות סדא ננכס ננאיקות ויש צחס ננכס טיקון ועוד אין ידוע לנו איזו היא ספנה ננארעא ועל הכוז הם נזכר ועוד גם צידוע דספנא ננארעא דנתייר נור"ן ז"ל אפילו ישבה עליהם נניס הרבה הא יש ננחמירים אם ישבה עליהם שלשה נניס יועת לעת וצכל אחת יש לחוש טנאל ישבה בו נניס לכך אין אוכלים צילים נניזרות כלל ועיין צנחצ"ר וסכ"א :

ח נותר ננננע צילה ללויס ואין לניך להסגיח אם יש צה דם או ילאו וכן היה נוסב רבינו סר"א ז"ל דאינו חושש לצדוק דסנתיכן על רוב צילים שאין צחס דם ונ"י פנעוין ננאכל עם צילים צנחצת נוהגים לראות ולעיין צצילים צעת טנצברים אותם אם יש צחס דם או לאו ועיין צנחצ"ר ק"ק ט" יע"ש :

ט צני אדם טקונים צטר ונתיחין אותי בקופות סדרכס להניח צחס פינות וירקות וככרות לחם וכילא לניך לנחות צחס שלא יעשו כן נפני שהדס טעל הצטר כדצק בקופות ואח"כ כדצק צפינות וירקות וככרות ואפילו אם ירלו להדיחם לא אריך לנעבד הכי כיון דהי ננידי דלאו אורחיה צסדסה וכנ"פ צקי"ל ונ"י פנ"ח ק"י ק"ט ק"ק כ"ד והצילו הנחצ"ר ק"י ק"ו ק"ך י"ג ע"ש ואפילו אם הצטר ננולא ג"כ

פרשת בן איש חי טהרות

א' חין להכניחו בקופות שהם דחיישינו לנהל חוכל אוחס בחלב וכמ"ש בספ"ד ז"ל :
 סנשר חס נשלו בלא מליחה נאשר מפני שהם יסרום ע"י הכניסול וחרור ונכלע
 נחכו לסיכך לריך למלחו החלה כדי לנשלו מיהו לריך להדיח הסנשר קידם מלח
 מן הדם שעליו בעין ואח"כ ימלחנו ולכתחלה לריך לשומו צמים חלי טעם קידם
 מליחה ודיחמו ויטפסמו יסא יסא וכל מקיס מיראה צ"ד לריך ספסוף יותר יסא
 יסא וצדיענד חס לא עשה טריה צמים חלא רק הדיחו סדחם מעליה מרני ליה יס
 מקומה סאין כוהנים לטרוה הסנשר חלא מדיחים אוחו סדחם מעליה ומלחיס אוחו
 כסחם מר"ן ז"ל שלא זכר טריה חלא סדחם בלנד וכן כוהנים סא עירנו בנדלד יסא
 ומ"מ ל"יכיס להסר להדיח היעב ולספסוף צדים בכה כי הספסוף הוא העיקר ויטפסוף
 המ"ס סדחם וספסוף צהם ויחזיר ודיח פעם טריה צמים סכית ויטפסוף סמים ודיח
 פעם סל סיה עד סיהו המ"ס בלי סוס מיראה רישס דס כלל ומסחמח בלסגה סעמים
 יהיו סמים נקיס בלי סוס מיראה כושס דס ועיין ס"ק ז"ל וזכ"א וסאר סחכונים ז"ל :
 י"א לפעמים ימלא חלל מוכרי הסנשר צסר סלא כוכר צוקר וכסאר עד סערב או
 עד יוס סני חס הדם שעליו כתייבס ונקרס ואינו יולא בחדמה בלנד על כן
 אפילו סא עירנו ססגרו בחדם בלנד מ"מ צסר זס לריכוך לסרוו צמים חלי סגה
 זל א"כ ידחו אוחו היעב ויטפסמו בכה וצפרע מקיס ביה ססחיעה ואח"כ ימלחנו :
 י"ב חס אחר סדחם סדחך כל נחח לסכיס או ללגס סחכית לריך לחזור להדיח
 ואס אחר סדחך מלח ולא הדיח פעם אחת יס להסיר בהספד מירובס חכל בלא
 כספד מרובס לריך לחיס ואס מלח הסנשר וסיה סיעיר מליחה ואח"כ סדחך חין לריך
 לחזור להדיח ולמלוח סריה סהרי סלט כל דמו ועיין סכ"א :
 י"ג אחר סדחיס הסנשר ימחין עד סיעטפסי סמים קידם סימלחנו כדי סלא ימס
 סמלח מוחת רבו סמס סעודנו על הסנשר ולא יוליא דס חכל לא ימחין עד
 סיחכנג בנחרי דלו לא ימס סמלח כלל ויסאר יבס ולא יעשה סעולחו לסולח הדס :
 י"ד חס מלנו ולא הדיח סחלה אפיו חס לא כמלח חלא רק מעט כדרך סמילחין
 לללי ואפילו לא ססה במלחו סיעור מליחה סרי זס אקור מיהו בהספד מירובס
 חי צעיר סנת וחי אפסר לסכן אחר או יס לו סקנה סידחמו וימלחנו סכית ועיין
 מחצ"ר ס"י כ"ס חוח ד' וסאר סחכונים ז"ל ואס לא הדיח ומלח סכית ובסלו חין לו
 סקנה ואקור אפילו בהספד מרובס יסעה סדחך וכמ"ס ספ"ח וכ"ק ומחצ"ר ועיין
 : נס"ד ס"ק י"ב :
 ט"ו סחכיס סמלחה ולא סודחם סדחם סרשטינה וכסערבנה בחדרו סזדחו כדין
 וכמלחי וחיין מכירן אוחה סחכיס אע"ב דמן סדין בעליה צריב מ"מ לריך סיחזיר
 וידיחם וימלחם סכית מ"אחר דלא ככסלה עדיין וכמ"ס מרני לבית סלוי ס"י ל"א
 ועיין כנה"ג סנהצ"י חוח ל"ס מ"ס על סמ"ס סעשה סריב ב"ז ע"מ ובאוח קייל
 דעצ"יין סיס בל"גחא דרביחא :
 ט"ז לא ימלח במלח דקח כקוחה סחיני מעליע יסא חס חין לו מלח חזר חלא רק
 זס סדק מ"ר למלוח צו ואס מלח צו ואח"כ סחיני לו מלח חס סזא ציכני
 חין מעריחין אוחו למלחו צום פעם סנת דחי צדיענד וכ"ו בספ"ד סע"ק י"ו ולא
 ימלח במלח נקס ציחור סנופל סמלח חוס מעל סנשר ח"ך ואיך חלא יסחקי סחלה
 : סיסיס ציכני וימלח צו :
 י"ז סיעור ססייה סנשר במלח לריך סעה חס דסיינו ססיס דקיס וצדיענד

בשיעור וז' ואמרו סימן על זה צמלח חולמם חסר צמלח עולם חסר חיל עיד
אמרו סימן אחר לנלתי אכול הדם סימא חיל ובשעה הדחק סגדך למחר לכבוד
אורחין או לכבוד שבת שאין לו טהרה להמתין שעה אחת או טהרה יולא לדרך ואין
מומחיים עליו או לדרך חולה שליד לאכול צמחה ים להחיר בכל הני בשיעור חיל
גם לכהילה :

והא לחמירין ויחר לכהילה צמיל לכבוד אורחין היינו דיקא באורחין טהם צמלי
הורה ובעלי סס ע"ב ומוע"ט או עני בן טיבס או עשירים שאינם צמלי
השעה שראוי לכנסם וכמו' בפתיח הסיבה פנימ' וזו סימון את חבדו לקציד אללו
סוי צמלח אורח ס ואם היא יודע שלך להקל צמליו צמנן זה לא יאמרו ורק אם
כבר אוננו והילךך למחר שרי גדול כבוד הצניות וכמו' סס :

יח אחר שצמלח הצבר ושם שיעור מליחה כחלוי לא יבשלו אלף עמי הדחה
שהיה צמיל זה והוא החלה הכל יפנן המלח שעליו או יפנטנו צמים כשאוחזו
צידו צחור ואח"כ ימים מים הרבה צחוק הכלי שרולת להדירו צו כדי ש הצמל כח
המלח שצמיר צמיו המים שק"ס להניחו צחוק הכלי ואחר שהיה המים צמלי יניח צו
הצמר וידיתו: שלשם פעמים וצין הדחה להדחה יניח הצמר צמלי אחר מניקצ עד
שיטעוף חכו: שמדית הצמר צחור ואם ירלה להניח צחוק הכלי שמוקצ שצמלחו צו
לכך שירחץ החלה את הכלי שמוקצ הוא מן לר שצמלחה שיש צו ואם לא נפן המלח
שעליו ולא טעפו אין לחפור כי המים הרבים פועלים צמלי להדירו צהם מצמנים כח
המלח ואפילו אם יהיו מועטים עכ"ל מצמלים כח הלי' :

יט אשה שצמלה צמר ושמה את מלחה אוחו או לאו ים לחפור חסק רש
מהירים בהפקד מר צה ועין צמחצ"ר פנימ' ו"ד ומיהו אם זוכרת שצמלה את
אלא שמה את מנחתו משני לדין או רק מלד אפל ה"ו מותר גם בהפקד מועט
ועיין פרי הור"ז ק"ק י"ד

ך צמר שצמלה וכתצטל צלח הדחה אחרונה אפילו לדין ללא קי"ל מחיכה נעשית
נצלה צמלח אפסורין אלא רק צצמר צמלצ לריך שיהיה שמים כנגד המלח צמו
וגם צעינן שמים כנגד דם פליטה שעל פני הצמר וכל מה שיש צקדחה מלערך לשמים
אצל גוף שקדחה עלמה אינו מלערך ואם יש שלמים צקדחה כיכ כמו שיעור המחכים
שצמלחה ולא הודחה הכל שרי דולחי איכא שמים כנגד המ"ח שעל המחיכה יען
המחחיכה עלמה דלחי היא שלמים נגד המלח שעליה ואם אין שמים צקדחה נגד המלח
ודם פליטה שעל פני הצמר אפילו לא הוהם אלא צמלי שכי שהי"צ הכל אסור ויש
וקילין בהפקד מרובה צמלי שכי שהי"צ אצל אם אין ה"ד קולדה צו מותר אפילו
בהפקד מועט :

ובשהיק רב פעלים שעליהי צמ"ד דשיעיר זה פכתו מור"ם להחחיכה עלמה היא
ע"ך שלמים כנגד המלח אין זה גורח חכמים אלא חלוי הדבר לפי
ראות עיני המורה דצמחה אין כל המחיכות שוות צ"ם ואין המלח הכשאר ע"ב הצמר
אחר שיעור מליחה הוא שות ושם הנחתי דצרי צניה מלח דך מ"ז דמטעו מדצרו הא
דצעינן שמים כנגד המלח היינו אם הוא צעין אצל אם נמס כל המלח אין לריך לשער
אלא כנגד המחלומות שצמלח על הצמר ודייק לס מדצרי הטור מרין ז"ל ועיין סו"ד
בחדושים ק"ק ל"ב יע"ש ועוד הנחתי סס דצרי שגאון החסיד כנפי יוכה שהעלם וז"ל
דנפעמים ים שמים צמחיכה אם היא ענה ולכן אם קראם להעורר ש"ם שמים צמחיכה

פרשת בן איש חי טהרות

נגד זולתו וזה שכלבד בו יוכל לשער להכשירו כך צלי ספק וכן נמשעות משמע עכ"ל
הרב ז"ל יע"ש :

כא הוולח שוולח בו פעם אחת חסור לזולתו בו פעם אחרת ובדיעבד אם וולח
בו פעם אחרת אם כבר נחבטל הבשר ויחזר ואם עדיין לא נחבטל ידיחזרו
ויחזרו ויולחזו אך יזהר לזולתו לבדו ולא עם בשר אחר שלריך וליחיה ועיין בספ"ד
ס"ק נ"י יע"ש :

כב אין וליחיה ויולחל לבשר לפלוט דונו אלא רק בזולת ונ"ש בהלכות קטנות
ס"י ר"ח בענין סוכ"ר היינו לענין קרבן אבל אין כוונתו לומר שיוולח בו הבשר
להפליט דם ועיין אצורי אש יו"ד ס"י כ"ח וזה שקרה חגר על חכם אחד שהורה לזולתו
בסאליו"ן שנקרא בלשון חכמים לריף וכחז שאין לבדו דבר מלבו ולין לני אלא
וזה שאמרה הורה בזולת הוולח וכי"כ שואל ונסיב קו"א ס"י קו"ב וכי"כ הגאון כתב
קופר יו"ד ס"י ל"ז שהורה שיעה וגם רוח עי"ש וכי"כ דברי חיים יו"ד ס"י כ"ה ועיין
להגאון יד אליעזר ס"י ע"ד יע"ש ואם כתבו כן בזה הלכך שהיה חריף כ"ש בקוב"ר
על כן אין לזולתו צדום דבר חוץ ען הוולח ונ"ש בעקבי הד"ט ס"י יו"ד א"ת ל"ו
לזולתו בקוב"ר אשה"ו נעות הוא ואפילו בקוב"ר של וקומו ועיין להרשב"ג הרח"ש ז"ל
ברוח חיים ס"י ק"ע א"ת ה"י שהסיר בקוב"ר וסוד הורה הרב ז"ל ולא בוס כי נעות
הוא זה וסב"א דברי הרב סק"ל האומ"ם ס"י ל"ב סק"ה הפתח בשאר ויניס חוץ ען
הוולח ואפילו בדיעבד חסור גם את הכלים יע"ש :

כג בשר שנחבטל בלא וליחיה או שנולח ולא שיה שיעור וליחיה ונחבטל ואפילו
שלא נחבטל לגמרי אלא רק שנו אותו בקדרה שהי"ב לריך שיהיה נחבטל
בקדרה ששים כנגד אותו בשר זאי ויחזר גם אותו בשר עלונו שלא נולח ואם אין
ששים הכל חסור וגם הקדרה חסורה וה"ה השו"ן שנתבטל בלא וליחיה ללריך נמי
ששים נגד כל השו"ן ואם נספד הנחבטל וספק אם היה בו ששים יש לחסור ועיין
בית הלל וערך השלחן ואם היו הו"ם בקדרה ויחזין ואלד כשנתנו עם את הבשר
שלא נולח וזכור להם הדבר הזה יש להקל בצענת הדחק בגון שהוא ערב שבת או
היבא לחיבא הפקר ונרובה ונשים דהוי חלי"עם שכתבי"ב דנו ב"זכור ואינו פולט ועיין
ערך השלחן ועקרי הד"ט וסיו"ר ברכה :

פרשת אחרי

מרב הורה ונרבה חיים כ"ל בק"ד לידוע לאורות הווחין נקראים חיים וסלונד
חיה בחלק הקוד שבה ונחסיך אורות הווחין שנקראים חיים ונ"ש ונרבה
חורה ונרבה דייקא שלונד גם בחלק הקוד שבה אז ונרבה אורות הווחין שנקראים חיים
ולכן החורה נקראת לחם דכתיב לבו לחמו בלחמו כי דוע דסלחם רומז לאורות הווחין
שחם שלשה הווי"ת בקוד ח"ב"ד שנקפ"רם לחם וע"י עסק החורה ונרבה באורות אלו
גם עוד כ"ל נקראת לחם שהוא אותיות וולח העורה על הקיום ללא קריח ועושה קיום
לבשר שנולח בו כן החורה קיימת לעד ולא תשתנה והיא עושה קיום להעוקק צם
גם עוד כמו שהוולח יש לו כח להפליט דם ען הבשר כן החורה ונפלטת הזוהמא וסגיגים
ען האדם העוקק צם :

א כשנולח הבשר להפליט דם שבו כדי לבטלו לריך לזולתו ונשני לדלים ואם

פרשת בן איש חי אהרי עא

ואם החתיכה ענה אין לחתכה לפניו ויזכר לפזר עליו ונלח בכולו שלא ישאר בו
נקים בלא ונלח וזכר עבד אם לא פוזר ונלח בכולו ונוטע כיון דנולח ונשני לדדים וזכר
ולריך שינלחנו עד כדי שלא יסא ראוי לאכול עם אחרו ונלח ואין לריך להרבה עליו
נלח ביומך סיהים עליו ונלח עב ככנן ורק לריך ללקדק לפזר על כולו שלא יסא נקים
פניו בלא נלח והעצמות ושאר החיכות החלילים לריך לנלח גם ונפנים וכן יזכר
לקרוע העצמות ונלח ארז כילו או רובו ולא כאיתת סוהגים לעצות רק נקצ קטן בע"ק
כדי לשלוח סבני נעים ונולחין כי אלו אינם יכולים לנלח יפה ונפנים :

ב אם לא נלח העצמות ונפנים אלא רק נלח ונחנן וכן חתיכת צמר שלא ננלחה
אלא נלח ארז דוקא אע"כ דנחן ז"ל נחין צדיעבד לריך להכות כקצרת סרמ"א
לאוקר צדיעבד ורק הפקר וריצה או נקצת הדחן לכבוד שבת יש להחיר כקצרת
נחן ז"ל ועין נכחה יעקב כלל ט"ו ס"ק ט"ו וערך השלחן אוח"י ואשילו אם הלך
סנוולח היתרו למטה יש להחיר בהפקד נרובה ועיין פתחי תשובה ויד אפרים :

ומיהו עיבות שלא ננלחו אלא ונלח ונפנים ונחנן דהיינו שלא ננלח
אלא ללע ארז של העוף אבל ללע סמני כסאר כילו בלי ונליחה הן
ונחנן הן ונפנים ה"ו ארזי אשילו צדיעבד גם לדעת ור"ן ז"ל ואשילו בהפקד נרובה
ננוי ארזי נשני שהחלל נעסיק ואין הדם שבללע סמני כנכר ויולח

ודע דאע"כ שכתבנו בחתיכה סנוולחה נלח ארז וכן צעיפות סנוולחו ונחין דוקא
דיש להחיר צדיעבד בהפקד נרובה או לורך גדול היינו דוקא אם כתבשל
הצמר אבל אם עדיין לא נכתבשל לא יצטלנו אלא כך יעשה דאם הוא חוד י"ב שעות
סנוולח וכבר הודח אחר ונליחה נקצתו ונפנים סנו או יסאור וינלחנו נשני
לדדים כדי שלא יפלוש ליר דידים ואם לא הודח אחר ונליחה אין לריך לנלחו
אלא רק הלך סמני שלא ננלח ועיין ור"ן ז"ל ור"ד :

ואם הוא אחר י"ב שעות נעט סנוולח או תקנתו הוא שיללנו דנורא נשאיב
סאיב וזין אם הודח זין אם לא הודח וזכר בכל גוונא ועיין כנה"ג הגהצ"י
איה קצ"י ואע"כ דהרצ"ד אפרים עשה תקנה לצבול ג"כ הנה הגאון ספ"ד לא סמך על
זה להחיר וכמו בקצ"ק כ"ג ועוד הרצ"ד אפרים עשה תנאי בתקנת הביטול להסניח
בעת ונליחה שלא יתהפך ע"ש ויש לחוש שמה לא יסניח יפה בזה לכן תקנתו
היא בלילה ללוחו דוקא :

ג הראש חותכו לפניו ונולח את סנוולח ונחן הגלגולת וקורע את הקרום ונולח
העיות וזכר את הגלגולת שתי וערב ונולח את הראש יפה ללך פנים וזכר
ונלח אחרו ונחן על הסער שאין הסער נעכב ע"י הנולח להפליע הדם ואם לא חתך
את הראש לפניו ולא הולח הנוח ונעלם הגלגולת אלא רק נקצ את עלם הגלגולת
סרי ועיין ספ"ד ונחצ"כ ועוד החיכות ודל"ה כהרצ"ב זית יעקב ז"ל ואם חתכו לפניו
ונלח ונלח הסנים בלצד ולא ונלח הסני של הסער דינו כדיון החיכת צמר סנוולחה נלח
ארז בלצד שכתבנו לבייל :

ודע כי דין זה של חתיכת הראש לפניו והולח הנוח ונעלם הגלגולת כוונת גם
צעיף אלא שצעיף דרך העולם להסליך הראש ונחנן נרעוהו ואין ונפלים
אחרו ורק פה עירנו בנדל"ה י"א יש להס ונחג קדוין שניבאים עם הכלה כשליך
נבית אביה לבית בעלה בליל הראשונה של החיפה תרנגול ותרנגולת שחננין ונבוסלים
ונקפ"דים לנשלים עם הראש שלם כי עיקר הקנין טוב שלם הוא בזה ולמי אחרתי

שזה הנהגה נחקן וזמן קדמון שמים ונהגם להוליך עם החתן וכלה תרנגול ותרנגולת
חיים קיוון לפיכך וכל זה חקלה שנחבר עור וכלכל ונחברו כונה נפשות כדליתא
בביתין 97 כ"ז ויחכו אחר ונאורע הסוף בצלו הנהגה להוליך חיים והיו נוזליכין ש ימים
ונוצפלים ואיך שיהי' ונהג זה ישנו בעירנו וכיון שהם נוקפידים לצטלם עם הרשעים
שלהם ל יך להזכירם שיהיו נוקצים קדם וליחה את עלם הגבולת ושתי :

ד הקולית ושאר עלמות שיש בהם ויהו לריכין וליחה אך ויותר לנלחם כך כעו
שהם שלמים ואין לריך לשצמם ולקצמם כי וליחה העלם חיעיל לעומ שצחוכו
דכה הולח נכנס צפנים ומיליא הדם ואין העלם מעכב ואם נחצטל העלם כלל וליחה
נאקר המוח שצחוכו דמחזקין דם צמיות ואם אין שמים כנגד המוח שבעלם נאקר
החצטיל שנחצטל עווי ואם יש שמים אז אף המוח ויותר אזל לא בעינן שמים אלל רק
כנגד המוח ולא כנגד העלם והע"פ שכתב רמ"א ז"ל לכתחילה לא ינלח העלם שיש
בו מוח עם שאר צמר כהצו הכתוב הגב"ה ס"ף אית יו"ד והפר"ח ס"ק יו"ד לאחזנו
הוהגים לכתחלה לנלחו עם צמר דלחו מחזקין בו דם בשאר צמר וכן הנהגה פשוט
בעירנו בגדלד יע"א לנלחם עם שאר צמר ולעיל צפרטה נהרות כתצתי דפה עירנו
גבדלד יע"א נהגין לשצר כל העלמות קודם וליחה ואין וניחין עלם שלם :

ה העלפיים הם חלולים וצפנים ואין הצמר דבוק צכילן לפיכך לריך לחתך ונעט
לנעט ונולח ויכח נוקם החתך לנעט כדי שיוצ הדם וינלח גם ונחזון על
השער ויזכר שיהא צחיתך זה נקצ ונעט וינעט וינעט גדול כ"כ שיהרחה הצמר וננו
ואם שכת ולא חתך העלפיים ונלח הרגל עם העלפיים צלתי חתך אם לא ציטלם
עדיין יחפכם וינלח שנית אחר חיתך ואם כצר ציטלם או ונלגם צרותחין אין נאקרם
דמסכי לכו צדיעצד אותה וליחה שנלחם כלל חיתך העלפיים והחצטיל ויותר ח"ג
ל"כא שמים נגד העלפיים וכנ"ש ונ"ן צ"י ס"ח דצדיעצד כדאי הם אותם רצותא
למחוק עליהם ע"ש וכ"כ גדולי האחרונים ז"ל ודלל כהרצ תורת מקד דמחזיר צזה
כ"כ הרצ ונחצ"ר אות ד' ורק אם עדיין לא צטלם ולא ונלגם לריך לחזור לנלחם אחר
חיתוך העלפיים כדכתובנא וכן הורה מורי הרב ז"ל :

ו האורזים והתרנגולים נוהגים להקיר ג"כ וזה ראשי הלפריים וכמו צבית הלל
ופה עירנו בגדלד יע"א ונהגם בעופות ותרנגולים לחתך כל הארכובה החתונה
עד לנחת הגידים :

ז אם רולה להצצה העופות ונשורי נולה שצמם קודם וליחה לא יניחם על האש אלל
יאחזם צידו ויעצרים צלחצת האש הנה והנה כדי לחתך שיורי הנולה שצמם ועינ
לחרוך אותם על אש של קט וחצן שאין להם חנוניות כ"כ אך הנוהגים לחרוך ע"ג
אש של עלים אין לנחות צידם ורק יזכרו שלא ישמם צלחצתו הרבה אלל יחפכם
ויגלגלם הנה והנה ופה עירנו בגדלד יע"א נוהגים להצצה ולחרוך ע"ג אש של עלים
גם לריך להדיח צית השמיעה חלה וכן אם יש דם צעין על העוף יחלכו קודם הצהיב
גם יחרוך חוטין שיש צלתי וכל זה לכתחילה אזל צדיעצד אם לא הדיח צית השמיעה
ולא הסיר החוטין אינו נאקר ורק יעיל או יקלון נוקם דם :

ח הריחה של צהמה שקורין בערבי אחמיר"ן נהגו לקרעה ולפתוח נקיקיות הגדולים
שבה ונולחין אותה ונוצפלים אותה ואם ונלחו וצטלו אותה כלל קריעה
יותר צדיעצד :

ט הכבד של צהמה שקורין בערבי סוויד"ן יש בו רצוי דם ואין לו תקנה לצטלו על

פרשת בן איש חי אחרי עב

ידי מליחה אלא קורעו שתי וערב וולתו לליה גמורה ואח"כ יכול לצטלו אך לריק
שידיחתי אחר לליה קודם הכיסול ואע"ג דיש ותיירי לללותו מלי לליה הנכון הוא
שילחה לליה גמורה ואם יכלה לנלוח הכזב קודם לליה יזטר לנולחו אחר שתיחצו צטפור
ויכלינו חקף וכן נוהגין וכן אם מולחו עם הצטר יזטר להיחמו לנעה תחת הצטר ולא
לנעלה והנחה לנולחו לצדו שלא עם הצטר :

י כזב של חרנגולים ושאר עופות הוא חלוק לפנים ולריך לחתוך כל חלק שתי וערב
ואם הכזב יש צד רצוי דם ואין לו תקנה צו מליחה אלא רק צלליה ואם צטלו ולא
צלאו אפילו אם מולחו לא נהני ליה כלום ואוסר כל הצטפיל ולריך שקים כנגדו אך
אחר שולתו לליה גמורה יוכל לצטלו :

יא הלב קורעו ומולחו ואח"כ יצטלו אפילו עם צטר אך תרצה נוהגין שלא לאכול
לצ צין של צהמה צין של עופות ופני דמעוטים אה לצו של אדם ולפ"ד רצונו האר"י
ז"ל גם מום וכזב ונעוטימין לצו של אדם ואין לאכלם וקיימם ר"ת ונ"ך וראוי
שסזכרים יזטר צהם יותר שלא לאכלם וכן העוצרות ומיקות ג"כ יהיו נזכרים לצלתי
יאכלו שלשה סז' :

יב הכליות וצ"י זכר דינס כשאר צטר ויותר לנולחם עם צטר ורק יסיר הקרומים
והסלצ ומהם ומה"ה דשרי לללותם עם צטר :

יג קורקצן שקירין צערצי באח"י וכן סופק שקורין חול"ה לריכין מליחה והעחול דינו
כשאר צטר צכי וועים צלא שומן שעליהם מותר לנולח עם צטר ויש נוהגין שלא
לנולחם עם צטר וסוף נכחג יפה ונכון :

יד מולחין תרצה שהיכות זעני"ז ואע"פ שסתחתינה גימורת פליחה קודם העליונה
לא אנריכין צולעת התחומה מן העליונה לפי שהצטר שוה לפלוט ליר וכל זמן
שפולט ליר אינו צולע ואפילו נחצץ ליר ועמוד צבומא שצין המחיתות מותר ונכל
נקום נוהגין לכתחלה שכל מחיכה שיש לה צית קיצול ונהפכין אותה כדי שיזוב
הדם וצדיעזב אין לחוש וכן מולגין צטר עיף עם צטר צהמה ואין חיטשין והיכו ונעם
כיון דשוהה לפלוט ליר אינו צילע :

טו צילים הנולחים צחרנגולים אחר שח עה אם לא יבמר החלצון אלא רק החלצון
לריכין מליחה כשאר צטר ועכ"ז זכרו לנולחם לצדו וצדיעזב אם נולחם עם צטר
לא אוקרים ולא נאקרים וכל ז' צללים שאין להם אלא חלצון חצל צילים שנימורו
צחלצון וחלצון הרי אלו צילים גמורות ואין לנולחם עם צטר אלא לצדו ואע"ג דשרי לנולחם
ע"ג הצטר חיטשין שווא נשומים ונפלים ואם נולחן עם צטר נאקרים כדי קליפה
צלצד ויסיר הקליפה ונותרים חצל לא יוכל לצטלם קודם שיסיר הקליפה אלא יסיר
הקליפה ואח"כ יצטלם וצילים אלו שנגמרה קליפתם הקשה שנולחו צצטון שהרנגולה
כגור שלא לאכלם צחנצ :

טז אין מולחין אלא צכלי ונוקצ או ע"ג קשין וקסמין או צנוקס ודרון צענין שאם
ישפך עם וים ילאי וייד דף חלק צרהטני שהוים זצין וממו אין לריך להיחמו
צמדרון חצל אם אינו חלק צרהטני לריך לפיחו צמדרון כדי שיכאו המים וממו
ואפילו צכלי ונוקצ יזטר לכתחילה שיהיו הנקצים פחוסים ולכן לא יעמיד הכלי ע"ג
קרקע כי ז' הוא כמו כלי שאינו נקיץ ומשו"ה ראוי להסחיר שלא לנלוח צטר על צדי
קרקע וכמו צחומ"ה כלל י"ח דין די יע"ש :

יז יש ומחירין קלת לשום חוד הכלי ענוקצ קס או קסמין כי הצטר יסוסם הנקצים

פרשת בן איש חי אחר

ואין לחוש כ"כ לז"ס והתחמיר הע"צ ופס עירנו בגדלד יע"א ונכנס למלח חוק כלים
העשויים וחרושים וועלים דקים ונקציהם גדולים ונצוהים מן הקרקע וזה הוי כמו קס
וקמנין בחוק כלי ונוקצ שא"א לחוש דהצטר יפהום הנקצים מיהו יש מיני כלים
פה עירנו שקורין איהם צעוצי ונצ"ל וזה חרושים וועלי לולצים ואריגין ונהודקת
שאין כראש בהם כוס נקצ לנורא עינים ואכור לנולח בהם דאע"פ שאס הכיח בהם
מים יוזב וזהם הנס על הרוב ישאר וועט ליר ונכנס בחוק זה הכלי שלא יוזב לנעם
וצפרט אחר שיתלחח הכלי ה"ם וצפרט אס יהיה נונח ע"ב קרקע :

יח אס ונלח בכלי שאינו ונוקצ אסור להשתמש באותו כלי בדבר רוח אפילו
אחר שהדח הכלי ואס כשהנעס בו אס הוא דבר יצט צין שהוא נגוז לגומי
צין שיש לו רעיונה קלה הנה אס הכלי הוא לינ ונה שהניח בחובו חס אין לריך
אלא כדי קליפה שהוא שיעור פחות ונטיילת ונקוס אלל אס שניסה הננין או שהכלי חס
וננה שהונח בהוכו לינ דתחלה גבר שורה הדין הוא אס יש לו רעיונה קלה לריך
נטיילת ונקוס ואס הוא נגוז לגומי קני בקליפה ועיין ש"ח ופר"ח :

כד"א כשהנעס בו בדבר יצט אלל אס הוא דבר לח אז שורה הדין הוא אס
שניסה הננין או דהכלי חס ונה שהונח בו הוא לונן צעינן ששים נגד
קליפה של הכלי וי"א גם לדין צעינן ששים נגד שיעור קליפה של הכלי הזה שונח
בו וי"ס זה הכלי לונן והננח בו רוחה י"א לדין דאלינן צטר ונין ז"ל לא צעינן
ששים נגד קליפה של הכלי ונכון להחמיר בדבריהם וכנ"ו באחרונים ז"ל וכל זה
שכהצנו הוא ברובם להשתמש באותו הכלי בדבר רוחה אלל אס ישחנע צלונן אס הוא
כלי חרס ידיחנו החלם ואס אינו כלי חרס שרי צלל הדחה ורק יקנחנו היעב קידס
שישחנעס בו ועיין כדתי ופ"ד ומכ"א ושאר אחרונים :

יט אס הכלי שונח בו הוא ונוקצ אס הוא כלי חרס ונחר להשתמש בו צלונן
ואין לריך הדחה אלל קני דקניח היעב אלל בדבר רוחה אסור אפילו דיעננד
ואס אינו כלי חרס אינו אסור אפילו צרותה ורק יש לחוש צרוחה לכהפילה וכל זה
הוא לעיקר הדין אלל כצר נהגו העולם שלא להשתמש בכלי שצולחין בו אפילו צלונן
וונחג ישראל חורה הוא וכנ"ו צב"ג והציאו זכ"ל וכן הונחה פשוט פה עירנו
בגדלד יע"א :

כ צטר שונח בכלי שאינו ונוקצ שיעור וליחה לקדרה דהיינו שאינו נאכל ונחמת
נולחו ושהה בכלי שהוא כשיעור שיתנו מים על האש ויכל להרתיח אז כל מה
שננחו צליר אסיר לאכלו אפילו ללי וחלק המחיתה שחץ לליר אין אסור וננוו אלל
כדי קליפה דהיינו שיקלף ונקוס שנגע בהחיתה שהוא צליר ואפילו אס יש בהחיתה
שיונן דיכל הכי אלל אס לא נולח אלל רק וועט שאין בו שיעור זה דאינו נאכל
ונחמת נולחו וכן נניי אס לא שהחה שיעור שיתנו מים על האש וירתיח אז גם המחית
שסוף צחוק הליר אינה נאקרת אלל כדי קליפה ועיין פרי תואר ק"י ל"א סק"ט וכל זה
הוא לדין דאלינן צטר הוראה ונ"ל אך צני אשכנזי הם ונחמירימס כסדרת ונר"ס
ז"ל לאסור גם המחיתה שחץ לליר וגם אס נולח ושהה וועט ועיין פרי"ח ס"ק ק"ג :

ודע ללדין דלא אסרינן אלל ונה שצחוק הליר הנה אס הוליו המחיתה מן הליר
ולא נודע איזה לר הים נונח חוק הליר ויש ספק שונח רוב המחיתים הים
צליר אז כל המחיתה אסורה ונפק אלל ל"ס ברור לנו דלא הים רוב המחיתה צליר
אלל הרוב הים חוץ לליר ורק דלא ידעינן אי"ם לר הים צליר אז כל המחית נותרת

פרשת בן איש חי אחרי טג

משום דבעיל צריצא ואין לריד חד צחרי ובני"ט הגאון פלתי ס"ק מ"י ע"ש ובקס"ק רב פעלים הארכתי צק"ד צחטובה צדב זס :

כא שיעיר השפיה כדי שיחני וי"ט על האם וירחיה וחסערין זה צכלי צינוני ששוליו לא עב ולא דק וכן צוים לא וירוצים ולא מועעיים וכן צאט לא וירוצה ולא ויעעו וי"ט יס לסתפק צכ"סיי חס דיקא ונכוסה שמוסר לסתחיה או אפילו ונולה ועיין ונחצ"ר אות וי"ו ונ"ז יע"ש :

כב חע"פ שזסה הצטר טיעור וליחס לא יחסוך לכחמילה ומונו צקכין קודם שידחמו וכיון שהדחו פעם אחת טרי לחסוך ומונו צקכין לכחמילה וצדיעצב חס חסך קודם הדסה אין לריד להגעיל הסכין וק לריד להדיסה ועיין צלחוכים ז"ל :

פרשת קרושים

אם אין חכונה אין יראה חס אין יראה אין חכונה י"ל ונאחר שהלה סינחא צחכונה א"ך חזר ותלה החכונה ציראה י"ל צק"ד דידוע ט"ס שני ויני יראה סאי יראה חילוכים טכוא ירא חס ה' ופני העינש או צשציל פסגת העוצה והצ' יראה פניוית שהיא ירא חס ה' ופני שהוא אלהינו והוא צראנו וצנא חס כל העולם ואי"ט רב ופליט עקרא וטראש דכל עלוין וזו יראה הפניוית א"ח לזכות לה עד ש"זדכך חומר האדם וה"זדכך נפשו וזן הסניגים שצה כי צעודו צסיגים ועכריות צלתי זיכך וזכרתי שחפיה כי"תי צשציל הנאהו ונדוע כי עסק החורה שהוא החכונה הוא העיקר הורכך חומר האדם ומוסר נפשו וזן הסניגים שצה ולכן נקרא חס דאו : חל"ף רומז לעסק החורה לס"ש כי חלף לטין לימוד כונו חלופי וניודעי וכן חללפך חכונה וירח חל"ף חס וא"ו וטני יוד"ן שנוקפים כ"ו כוונתן טס הוי"ט רמו שהלימוד יהיה לטס ה' ועי"כ ע"שה ציור צרצעה צחינות י"ח סינוני הקטורה ט"ס צארצעה עולמות אצ"ע אשר צעטיס כי ידוע שכל עולם וזן ד' עולמות אצ"ע יס צו ד' עולמות אצ"ע ולכן לחכמו לומדים י"ח סינוני הקטורה צצוקר צחפילה העטיס שהוא צקדר הקרצנות פעס אחת צפסקוי חורה צככתב ופעס אחת צחורה צכע"ש שהיא הצנייתח וזור"ס ג"כ קודם עלינו לצצה לומר ג"כ צענייס או צפסקוס קח לך סוניס שהס חורה טכמוצ וא"ו צצנייתח טנס זס האור רס צעילס העטיס חרי ארצעה פענייס כנגד ארצעה צחינות י"ח סינוניס ט"ס צאצ"ע טבעטיס וד"פ י"ח סס ווספר דס טל חס לרמוז דע"י לימוד החורה הרמוז צחלף יסיה ציור צארצעה צחינות י"ח סינוניס שהס דס וצוס וניילא יזדכך חומר גוף האדם צארצע יקדוח טלי וחטור הנפש וזן הסניגים צארצע יקדוח טצה וא"ו יוכל האדם לזכות ביראה פניוית ול"ח חס אין חכונה היא החורה טנקראח צסס חכונה שהיא כ"ח ונ"ח כונקפר חס שעולה ונ"ח אין יראה היא יראה פניוית ואס אין יראה ה"א יראה חילוכית שתקדם לסיח חלל האדם אין חכונה טאס לא יוקדם חללו יראה א"ך יושך לצו לעסק החורה :

ובזה יזנן הטעם שהחורה נדומה לאש דכ"ז הל"ה כה דצרי כאט גאס הו וכשטיט יפ"ץ קלע לרמוז כונו טראס ענעו לנקות כל דבר וועכריות וסיגים טצו כי הצטר יחצטל ויחרכך צאט וכן האדם טחוא הסניגים טצצטר טילא וזו הצטר ע"י האס כו"ט ר"ל כ"ח ונח"צ טא"צ חס האדם כן החורה וטטיות הנפש ווישכח מונח הסניגים שצה ולכן החורה נקראת חסה כי חסה לחיותה חלש ולכן חולל חונה עולה ווספר

פרשת בן איש חי קדושים

הרי"ח ורוב נוספפ הרי"ח הוא נוספפ אש"ס שפוא האיש לרצות ששחורה ונוטכת מסיגים
ון הכפס ונוטכת חומר הגוף כעצב האש דנוטחי"צ שא"צ אה הדם ומצטל הצפר
א' הכלי אין לריק עליהם לפי שהאש שואב הדם שבו ונעלמו בלא עליהם לפיכך
צנוקים שאין נלה ולי ילם הצפר ואח"כ יוכל לצטלו וכן עושין אלו השותין
ונסקה סוכין שקודין עש"ח שאין לוחלים סיס דבר שיש בו נלה כל זמן ששותים ונסקה
זה שיעשו כך ללוח הצפר ואח"כ ייטלו כרלום ואם לולשו ע"ב הגחלים ונוט אע"פ
שאין נוקס אויר חלל בין הכלי לגחלים כדי שיוצ הדם ליה לן בה דו"מ נורא ונשאב
שא"צ הדם ואינו נכחו לחזור להצטע צצפר ולא עוד אלא אפילו אם לולשו על הקרקע
של החור שהוא גרוף וקטום לאין כאן אש צעין אלא חרפו של חור הוא חס ואל
ורוחה שרי נופכי שחוקק הסום לצדו נמי הוא שוקף ולא מיישיכן שוא אחר שנבלע הדם
חור וצולע וכנ"ו צפוסקים ז"ל ועיין להגאון הק"ל י"ד ח"א ס"ו ל"ו דף כ"ח ויד
אפרים ס"ו נ"ו והגם להגאון הל"ח צפוסקים ריש פרק לולין ונחלק בין ע"י האש עלמו
לבין הסום בלצד יש לסמוך על ריבא דנחירין ויהו אין להמיר ללוח הצפר צחוד
הנוטבת בלי שום נסקה אע"פ שהיא על האש ומונה כונו גחלים ונוט וסעטעס ונפכי
שפ"ח כלי ולא חס"ו זה לליה וכנ"ו צחק"ל ז"ל ס"ס יע"ש :

ב' א' לאורכין נורא ונשאב שא"צ שיינו דוקא דם הנוכינס צצפר שפוא ערדנו
צקרצו ולא ילא עדיין אבל אם דם אחר נצף על הצפר סנס צום אדרבם
טבע האש להצליע זה הדם צחוד הצפר ואינו שואב אותו ויהו לדעת ער"ן ז"ל דס"ל
חוס שהיס"צ אם הוא בלא רועב כגון ללי או אפוי או נוצטל אינו אוקר אלא כדי
נעילם וכנ"ו צס"י ק"ח גם הכא אינו אוקר בללי אלא כדי נעילה ולדעת נור"ס ז"ל
ס"ס ד"ב ע"פ גם הכא אוקר עד ששים לפיכך אם נצף על הכלי דם בין שפוא נצף
עליו צטעה שהוא אלא האש וצין שנתף עליו כשהיה לוכן ה"ו אוקר לדיקן לאלין צחר
נר"ן ז"ל כדי נעילה ולהשכמים לאולי צחר נור"ס ז"ל עד ששים וכן ה"ה אם נצף
עליו אחר שסקירו ון האש צעודו חס הרצה כחוס שמים צו על האש נמי דיכא סכי ועיין
כרתי ס"ו ע"י סק"ח :

ג' א' גצינה קרה ולחה נפלה על הכלי צעודו חס לריכה הגצינה קלימה נפכי
צצלעה ון הצפר דאע"ב ללא פלטה צילעה טעם צפר וכנ"ו צס"ורי צרבה
צסס חוות יאיר ז"ל :

ד' א' ח"ב' לאורכו הכלי אין לריק עליהם ו"מ הנכחה לפזר עליו ונלה ונעט כספוא
סחוד צצפר וולה אותו חקף וניד כדי שלא יחנלא הנלה ספזרו עליו וד"ס ועיין
עש"י סע"ק ו' ולריק להזהיר צ"ס כי יש נעים עללכות ואחר שיפזרו עליו ונלה שותין
הל"ח אם ידמן להם עסק אחר ולריק להזהיר עוד צין בללי זה צין בללי שללו אותו
בלא ונלה כלל שלא יבלגו הסגוד חניד אבל באקראי ליה לן צה ועיין נכחה יעקב כלל
ע"י סק"ו וספ"ד ס"ק י"ב ושאר אחרונים ואותם ש ותין נסקה שקודין עש"ח שנוקפידים
שלא ייירו ונלה על הצפר כלל יכילים ללוחו בלא סחור ונלה החלם אפילו דבר נועט :

ה' א' צפר זה שולין בלא עליהם או אם נולחו ונעט כשחוצו צצפר וולסו ניד הכה
אם ללה לצטלו אחר ללייתו לריק להזהר ללוחו לליה גמורה דסיינו כל לרכו
ולא סגי צחלי ללייתו דכן הוא דעה נר"ן ז"ל ואע"ב דנור"ס ז"ל סובר דסגי צחלי
ללייתו חן צחר נר"ן ז"ל גרין ואע"פ דפה עירנו נהנים צצפר שולין אותו חלי ללייתו
ואח"כ נצטלים אותו אין ללמוד דין הצפר נדין הצפר ד"ל דיקא צצפר נהגו צכך נוסוס

פרשת בו איש חי קרושים יר

למע"ג לכבד יע צו רבוי דס יותר עכ"ז רכיך הוא עפי מן הצער ובחלי לליה דידיה פועל האש יותר וחלי לליה של הצער ועוד וגם בכבד אין מנהג צור וחזק יען כי דבר זה אינו עושה אלא צדתי העניים שיצטלו הכבד אחר הלליה ורוב צני אדם אובלין הכבד ללי וועיעה דוועיעה הם המצטלים אותו ויש לומר מחקרין ידיעה נסגו כך ואין זה מנהג ותיקין ולכך ראוי להורות להם שגם הצער יללוהו לליה גמורה כשרול"ס לצטלו וכ"ש הכבד שכללה צלא וליחה סלרך לללוהו לליה גמורה וכדעת מר"ן ז"ל ויסו אותם שסותין ומסקה שקורין עש"א שכל הצטיל שלהם צומן שסותין ומסקה סכ"ז ססוף ומשך שלמים או ארבעים יום כונו ומצער ללוי יש להקל להם לללוהו חלי לליה ולצטלו מפני שאם לולין אותו לליה גמורה לא יסיה עעם צער בהצטיל ס"ז צו שוונן הצער לליה וכיון דסותין ז"ס הצטיל חלי י"ס להקל להם :

י צער שלא נוולח או סנוולח צעורו צספוד וכללס ו"ד ט"ז לסזכר שלא יס ר"ו הספוד שסח"צ צו הצער מן האש כדי להקן האש או לסיצה אחרת קודם שכללה הצער חלי לליהו ולמע"ג דפס עירנו נהגו סיתר צוה ויש להם על מיה סיקמווכו עכ"ז צעל נפס יסויר לסזכר צזס וחצא עליו צרכה :

י צער זס שולין צלא וליחה או סנוולח מועטו צעורו צספוד אין כותבין ככר להם וכילול חחה הללי כדי לקבל שומן הטופף מונוט גם לכתחילה אסור לללוהו צער סנוולח כדיוו קודם לליה עם צער שכללה צלא וליחה וצדיעצד מוחר ויש אסרין לכתחילה ליתן צללים צספוד צין חת כח צער לחימה צער ולללוהו יחד ויש מתיירין ומנחמיר חצא עליו צרכה ועיין מ"חצ"ר ס"י ע"ג איה ט"ו :

י צער סנוולח כדרכו לקדרס שסחה שיעור וליחה ורולס לללוהו לריך סדיחמו קודם לליה סדזה גמורה ג"פ כחכך ידיחמו לקדרס ואס שכת ולח סדיחו קודם לליה ידיחמו אחר לליה וגם עתה ידיחמו ג"פ כדן סדחה דלאחר וליחה וייהו צער ססודח סדחה סרלסוכה מן סדס שעליו כסחציו מן סקלצ ואס"כ סחצו צספוד ווללוהו צעורו סחצו צספוד וללה אותו סתיכף ווייד אין לריך לסדיחו אחר לליה דאין לחוס לדס שעל סוולח מפני סחוא אחר ספיצר עליו סוולח צספוד סניחו סתך ווייד על האש ואז האש מונוט סוולח וולצווע סדס ומה סכרחה לעינים מוולח אדוס על הצער אחר לליה אינו אלא חוור צער ועיין פר"ס וסו"ג וכן סוונכג פס עירנו לאכול הללי סזס צלא סדחה :

כד"א כסרוולה לאכול ללי חצל אס רולס לצטלו אחר לליה לריך לסדיחו קודם שיצטלו וסעעס מוצחר צצית יוסף ס"י ע"ג דסוף מוסוס ומכחות סעיין ועיין פר"ס צק"י ע"ג וצק"י ע"ו סק"ט ט"ז וכן נוהגים פס בגדלח לסדיח הכבד אחר לליה כסרוול"ס לצטלו :

כז צער שסחה שלמה ימים וועת לעת צלא וליחה כתייצס דוור צחוכו ולא ילח עוד ע"י וליחה אפילו אס יתנווס צמים פוסרין ואס צטלו נחכר ואפילו סלא צצלו לבוויי אלא סס אותו צקדרס סתיס"ג אסור כדן צער סלא נוולח אצל מוחר לללוהו ולללוהו ויש לנולחו קלח קודם לליה :

י צער זס אחר סללחו מווי לא יצטלו ומע"פ סוולחו קודם לליה וליחה גמורה ססוף שיעור דאינו כאלל ומנוות וולחו וכל יס לכתחילה אצל צדיעצד אס צצלו אחר לליה מוחר ואס סוף ערצ סבת ויש סעת סדחק סאין מולח צער אחר לקנות או גם לכתחילה מוסר לצטלו אחר לליה וס"ס ללוכך קעודת מולח מווי סרי לצטלו לכתחילה

פרשת בן איש חי קדושים

אחר לליה ועיין כהנ"ג ומש"ז וסיו"ב וכן ה"ה בהפסק ונרצה יש להחיר ציטול אחר לליה ועיין זרע אמת יו"ד ק"י כ"ב :

יא צטר זה שפחה ב' ימים בלא וליחה אם נוולת בכלי שאינו ננוקב דיני כדן צטר לעלוא דאם טהם בכלי ש עור סיתנו וי"ס על פאם ויוכלו להרחיק אז נאטר הצטר הזה גם לללי :

יב צטר זה שפחה שלשה ימים בלא וליחה אם נלהו עם צטר פראוי לוליחה שנוולחו להוליא דמי הכה עדיין יש סיחר לבצר זה שפחה תקנה בלליה וסצטר ספני פראוי לוליחה שנוולחו להוליא דמו נותר אחר וליחה בין צביטול בין בלליה :

יג שיון טל צטר ושיון טל אוו דינו כיו הצטר דנחוקין צי דס ואם טהה טלס הי"ס בלא וליחה נאטר צביטול כדן הצטר אך כיון דהוא שיון לא אפשר ללוחו כי ניווח ואם יערצו בשיון אחר לבטלו גם זה א"א דק"ל אין ננעלין איקור לכחילה כילד יעשה יולחנו תחילה וליחה גמורה ואח"כ יבטלו צמים טיט בהם טג"ס פעו"ס כנגד זה השיון ואז יקח השיון שהוא לף לנעלה והוא נותר סצטר כצטרל איקור דס צטטי"ס ואין צום נשום אין ננעלין איקור לכחילה דמי להנעלה שהוא ע"ה כדי להפליע האיקור ולכן לריך שיטפיק אותם הוי"ס לאצוד ולא יסנה נה"ס כ"כ הגאון סו"ה ז"ל וסצטי"ס עמו הגאון יד אפרים ז"ל :

יד לכחילה אין להסרות הצטר שלשה ימים בלא וליחה דחייטין טנא יבטלו ואם טהה אוחו צטינג לריך ללוחו טיכף דחייטין דילוא עשתלי ונצטל ליה וכמ' צטוט דקה ק"י ט"ל אך סצטר והכחל נותר לשהותן נשום דבלא"ה אקורים צביטול וצדאי ילכו ואע"כ דכנד נותר לבטלו אחר לליה נ"ה כיון דגם הצטר נותר צדיעצד לבטלו אחר לליה לא חייטין להא דכי פתחי סקונה צטס סוודי דכיל ק"י ל"ד :

טו צטר שפחה בלא וליחה וכל יום טליטי טלו צצבת יש נחירין לשרות הצטר הזה צמים צצבת כדי שלא יאטר צביטול אחר טבת ויט איקרין לשרותו צצבת אפילו ע"י נכרי ויט אוקרין ע"י ישראל ונחירין ע"י נכרי וראוי להורות כדצרי"ס להחיר ע"י נכרי אך עוצ טיעטט טצית דקצית דחיינו הישראל יאמר לנכרי שהוא יאמר לנכרי אחר לשרותו צמים והסנוטי סווכר צטר טנפאר לו צטר סרבה פאם לא ישרנו צמים צצבת יעצרו עליו טלסס ימים ואיה ליה פסידא עוצא טלריך למוכרו צול מאל דאין נאכל ללי פרי זה נותר לשרותו ע"י נכרי לכ"ע ועיין טבות יעקב ס"ג ק"י כ"ב :

טז צטר שנוולח אקור לכחילה להסדוהו צולחו י"ב טעות שהוא טיעור פליטת כל ל"ו ללא ידיחנו ק"דס י"ב טעות וצדיעצד נותר אפילו אם טהה צולחו נעת לעה או יוחר ואם הצטר נוולח צערב טבת וסכחו להדיחו וכוכו ציום טבת אקור להדיחו ע"י נכרי ללא יסאר עד נוולאי טבת וידיחוהו דזה סטיב צדיעצד וכמ"ס בלסס הפני"ס :

יז צטר שנוולח ונחייצט קודם שהדיחוהו דחה אחרונה אע"כ טיט טטי"ס נגד סוולח טעליו צולאי כיון דכבר נחייצט נ"ו לריך להצטר להדיחו קודם ציטול כונוט טחיהם דחה צטר טיצט צפויטין כי הפיטרין עויבים וון סלויכיס להסיק דסם והוולח סנחייצט על הצטר ויחר מאל טהיו פיטרין ולא מוין טהי"ס צ"ד ל"כ נה סועיל בטהס זו דהרי זה הוי כמו ציטול :

יח יש צני אדם לנשוך סכר תמרים וזו סכר שקורין צענזי רביעי מווסתים ונוחו ע"י קנים סכר חסוב שקורין דובאר"ה ודרכם להניח התנגלות סמוכה בחוף הדוד שבו הסכר שקורין רביעי כדי שלא יסכר שקורין דובאר"ה חסוב ואלו אך אין רולים לנלוח אותה באוורס אם ינלוח אותה יתקלקל הסכר וזוה הסכר שקורין רביעי יש קנים על התנגלות העלית בהסוזה צקה"ק רב פעלים להקור לנעצד בן לכתחילה אע"ג דיש קנים והארכתי בדבר זה עס צקה"ד וכחצתי להם א"ח לו לנלוח יללה התנגלות חלי ללים ויחננה בחוף הסכר :

יט דם הסנולא בחלב שחלצו וזן הלחן או זון העזו אם הוא נראה אדום יש צוה איקור דם כו"ש האחרונים צקס נחלה שצעה וכ"כ הרב חנוך ציה יאודה סי' ל"ח ויהיו ינולא פה עירכו בחליצה הראשונה או קניה שחסיס ונחלים או עזים אחר לידתם סיהא נראה החלב איכו לכן גמור אלא נטה לירוק שהוא גוון שקורין צענזי אלפ"ר אין חסם צוה דלא חקרו אלא נראה אדום אצל נראה ירוק אין צו חסם כלל וצקה"ק רב פעלים הצחתי ראיה לזה וק"י קפ"ה ע"י אי שפקס ור"ן ז"ל נראה ירוק אפילו כנראה הסעוה או הזכז וכל סכן הירוק ככחתי או כעצמים טמור ע"ש ועיין קט"ך ז"ל עס קט"ך יע"ש כנולא אפילו צדס קדה סוחרו ונראה אלו סל ירוק סהס נראה הסעוה או הזכז או אחרוב או חלנון צילה וכיוולא וככו צקה"ך ז"ל על כן החלב סוה אין צו חסם ונותר סוה חס צרו :

פרישת אמור

רבי נתיא צן חקס אוור סוי וקדים צטלוס כל אדם וסוי זכז לחיות ואל חסי ראש לטועלים כ"ל צקה"ד חכונה אפילו אדם הדיוע סציוה אוחך וסמח לך אחס חקדים לעשות טלוס עזו אע"פ סהוא לא צל לצקס וננך נחילה וכנוו סעפס רב עס ארתו עצה ככו צקוף הגמרה דיווח ולז"ח אחס חקדים צטלוס כל אדם כל דייקא אע"פ סהוא הדיוע אך כפי הטבע חסה עליך דבר זה לעשותו אלא"כ סיה צך ודה סענוה וספסלות צחכחיה ולכן אכי ויעלך סחסיס זכז לחיות ואל חסי ראש לטועלים כלוור חנויד ססחכל באותס הגדולים כדי סחולל עלנך סקר וצ"ה סוכל ליסד צלצך ודה ספסלות ולא סחיה ראש לטועלים דחיינו לא ססחכל צהדיועות סחקרים וכל וכל סנחשצים טועלים צעך סחיות יען ופסי עעי"כ או ודאי חולל עלנך ונל וגדוה ואיך חסיה אללך ודה ספסלות :

או יוצן צקה"ד חכוני ישראל כקראו חריות אצל חכוני ספלספי"ח כקראו טועלים סעליחס כאוור טועלים קנוים ונחבלים כרמים וככו"ש צנו"ח והאדם ילמוד חורה זון חכוני ישראל ויתחצר עוהס ואע"פ סחיה צקוג זכז אללס ולא יחצר עס צעלי ספלספי"ח אע"פ סהוא לא ילמוד ולא ישנוע וחסס אלא רק דברים סחינס כוגעים לחכונה וליקודי חחורה יען כי כלל גדול יש צידיו כל סיוולא וזן סענול ענול על כן אלו כיון ססס כופרים ואין ונאחייים צהסגחה ונכחיסיס צכנוס דברים סדצנה צסס חורה לכן גס אם יאורו דברים חילוכים סחינס כוגעים לחכוני ויקודי חחורה ונכחה ס"ש צסס ארס ולא ינקה כל הקרב אללס ולוור צספריחס ועליחס אור סלומה אל חקרב אל פחה ציהס וכאקר ציאר רציו וסר"ס אלס"ך ז"ל סקוקי ופלי וסנה אסס לקראתי סיה זוגה וכלונה לצ וכוי יע"ש יען כי כל סיוולא זון סענול ענול :

פרישת בן איש חי אמור

א קי"ל כל היולא וון הטווא טווא לפיכך חלב זהוה וחס עוואה או עריפה אקור כצורה וה"ה לירה נמי אקור כצורה לפיכך אותם שסוהין חלב האתון לרפואה אין לשחות אלף בחולי של סכנה וגם לריך שיאמר כן רופא ויועצה אבל נשים שעושין עלמון לרופאין ואוונרים לצעל החולי לשחות טלכ אהון ויתרפא אקור לו לקמוך על דצריהם ועיין ונחצ"ר סי' ס"א אות א' :

ב ווי רגלים של זהוה וחס עוואה או עריפה אקורין כצורה ויש מי שנוהר צמי רגלים ופני שאין באין וגופה אלף ונוהם ספכניסה לגופה חוץ וון מי רגלים של חמור שהם אקורים ופני שהם עכורים ודומין לחלב דלינו כצמר על כן בחולה שאין צו סכנה יש לקמוך על הנוחירין צמי רגלים של זהוה וחס חוץ ונחמור ולריך ג"כ שיאמר רופא ונועמה וצם בתנאי שא"א לעשות לו רפואה דצבר אחר ועכ"ז המזהר חש"ב כי באמת יש להוש לקצרת האזקין בכל ווי רגלים אשר וכן ז"ל קהם כוונתינו אבל ווי רגלים של חמור אקור ודינא בחולה שאין צו סכנה ונשום דגם הנוחירין צמי רגלים מודים לאקור צטל חמור ואע"ג דנרין ז"ל ק"ל להנוחירין צמי רגלים ונוחירין גם צטל חמור אין כן דעת כל הפוסקים דק"ל להנוחירין מודו לאקור צטל חמור ועיין ס"ך ופ"ח וס"א אחרונים :

ג אם החמור השחין וקלח ונעט להוך הקטרה שיש צם ונשקה או הצטיל לה ונחערב לריך ששים כנגד ווי רגלים ואם קלח על ונאכל יצט ידחכו ויספספו היטב ודיו וכל זה צמי רגלים של חמור אבל של סאר זהוה וחס אם נפלו להוך ונשקה או הצטיל לה ונחערבו ואין ששים לצטלם וותר להוסיף עליהם לצטלם ואין לחוש ונשום דאין מצטלין אקור לכתחילה ונשום דאיכא פוסקים וותרים צמי רגלים של זהוה חוץ ונחמור ואם קלח על ונאכל יצט לריך להדיה ולספספו היטב :

ד הנוול וון הערפה מותר ואע"ג דק"ל עיבר יך אמו הוא וי"ו לענין ערפות שאני כיון דאין אקורא של האם אלף רק ונשום חיות דעריפה אינה חיה ועובר זה חי הוא ואין חיותו חלוי בחיות האם וי"ו אם נדרכה האם צעוד הולד צחוכה אקור הולד ונסיפקא לאפשר גיפה הארס של הדריקה יזיק גם לנוול אבל אם ילא הולד ומי י"ב חודש אז מותר ואם שחטו אותו חוץ י"ב חודש אקור ונסיפק וכל זה צנדרקה לפנינו כנגד החלל דאז חוששין לילד אבל אם נדרכה צווארה או צרגלים וכיוצא הולד מותר דודאי אין גיפה הארס של הדריקה ונבעת לנוול ואם נכנס הדורס לדיר ואח"כ נוולא לפורן תחוצ באחת וחס והעובר צלידה ולא נודע אם עד שלא נדרכה ילדה או אחר סנדרקה ילדה הולד אקור ונסיפק :

ה צמר האדם אקור לאכלו וון החורס ואע"ג דיש אונריה דאיסורו מדרכנן ואם פירש מותר העיקר כדברי האוסרים בכל גוינא ויהו עור האדם אינו אקור אלף מדרכנן ועיין ט"פ"ד סי' ע"ט קק"ג ולריך ליוהר שלא לקבץ או לחמוך עור האדם צמינו פן ישאר קלת צין סיניו או צמיו וגם יש לחוש שימתוך קלת וון הצמר גס כן ווה שכהגו הנשים לצלו ערלת הזכרים שחוחכים צעת הנוילה כדי שיולידו זכרים אקור חמור הוא זה וכנ"ש ונחצ"ר אות ב' צסס הרטצ"ס ז"ל :

ו סונווי"ח שהיא צמר האדם מותר לרפואה אפילו לחולה שאין צו סכנה דעפרא בעלמא היא עיין ערך השלחן צסס הרדב"ז ז"ל ואקור לעשות קבולה לחולה לעטן עלמו צטן וח גוי דאע"ג דריחא לאו ונלחא היא וי"ו הנחת רפואה הוי"א הנאה ואקור דאע"ג דיש ונקילין צנת גוי דק"ל דוקא עה ישראל אקור בהנאה העיקר כנ"ש ונ"ך

פרשת בן איש חי אמור טו

ז"ל צי"ד קיי טו"ט ללא טכ"א צין גוי לישראל ועיין סיורי צרכה צקיי טו"ט .
ז' אפילו לנ"ד צטר אדם אקור וון החורה אפ"ה ויי רגלים לדס ווחרין נדצרי הכל
וופני טסה כוים יאינו ווחנולה ווגופו ווי"ו לכחחילה אוקרים וטוס כל השקלו
ולרפואה צעלנא אפילו חולי וועט שאין צו סכנה טרי לכל טעושה לרפואה לא
טייך צל השקלו וכן ה"ה לאיזה קיצה כל דסו טרי וכנ"ו צפר"ח ולס השחין
תיכוק לקדרה טאינו ניכר ווחר וכנ"ו צטפ"ד ועיין ווחצ"ר ושאר אחרונים וכן אס
נחנו לאחד ויי רגלים שלא וילעמו אין צוה וטוס טקוף ועיין כתי קק"צ ופס
עירכו נדלדל יע"א ניהגין דכל ויי טיחלה צחילי טקורין חלצ"א וטקין אוהו אחר
טיחפא וועט ויי רגלים שלא וילעמו דהקטים אוונים אס לא יטקוסו יהיה קרחון
צפיו כל יינו אך הרופאין אין וודים צוה ואוונים טצערי אירופ"א אין וטקין
ועכ"ז אין קרחון צפיהס והקטים אוונים אין וטס רחיה כי טצע ואורי
הטקוונות אינו טוה על כן עושים כרליס ווחחר דרוב הקרוב לכל דחילי זס
הוא אינו אלא צקענים אין אכחנו ווחין צידס אצל אס נדזנן גדול טחלה
צוה ודחי ככון טיזלדו לטעור עלמו וזה טלא יערימו להטקותו :

ח ויי רגלים טל צהננה ויהי הטקורים דיכן כווי רגלים טל אדם דלחב"ב
דסס ווחרים הננה אקורים וטוס צל השקלו וכל ויה טכחצנו צני
רגלים טל אדם ה"ה כאן :

ט חלב אטה ווחר לכחחילה כו"ט צגנורח דאפילו ונחה פרוש אין צו
צד"א כטפירט ווננה לחוך הכלי או לחוך היד ואפילו לחוך היד
טל אטשה עלנה אצל להניק גדול וודיה או אפילו לחלוצ לחוך פיו טרי זס
כיונק וון השנץ ואקור ודצרי סופרים דחיי לחלופי לינק גס ונצטונס
טוואה ואס עצר ווכין אוהו ווכה ונדות ואפילו לחולה כל טאין צו סכנה
אקור ולכן לפעניים הדד טל אטשה יט צו איזה ווכה ואין וניקה אה
צנה ווננו וונציאים אטה אחרת טתינק החלב וודיה וטפלוט דאקור וטוס
ווחיה טעין דרוואן אוהה יונקת וגס א"א טלא יכנס לחוך פיה :

י החיכוק יונק עד סוף ארבעה טנים לצריא ווחנשה לכחוש צד"א כטלא
גנלוהו אצל אס פירט דהיינו טגנלוהו טלשה ינוס וועת לעת אחר
כ"ד חודש טרי זס אקור להחזירו והוא טפירט ווחוך צוריו אצל אס לא
פירט אלא ווחוך חולי טאינו יכול לינק ופירט יכולים להחזירו ויכול לינק
עד חטלוס ארצב ווחנש טנים וטוס דכל טפירט ווחוך חולי הוי כאלו לא
פירט כלל והא דאוניקן אס פירט בו ינוס וועל"ע אחר כ"ד חודש ווחוך
צוריו דאקור להחזירו היינו דוקא טפירט לגנורי דאינו טוהס חלב עוד כלל
אצל אס לא פירט אלא רק עאיו ויונק הוא ונאטה אחרת יכולה אמו
להניקן אפילו טפירט ווננה כוה ינוס וכו"ט צונחח יעקב ז"ל ופטוע :

י"א אס פירט ווחוך צוריו בו ינוס וועל"ע אחר כ"ד חודש ווחלה חולי
טיט צו סכנה וסיה לורך צחורחו ווחר להחזירו ואחר טצטחלק
סכנה לריך להפריטו ויד וכנ"ו צאחרונים ויט ווחירין להחזירו אפילו אס הוא חולה
טאין צו סכנה ויט לקמוך צוה על הווקילין צחיכא דאיכא לורך סרצה צוה כיון
דהוא איקור דרצנן :

י"ב אס פירט צחוך כ"ד חודש ונחעצרה טטנה נחעצרה לחיכוק ויכול

פרשת בן איש חי אמור

ליכך עד סוף כיה חודש ועיין מש"ז ק"ק י"ח אזל אס פירש
נחוך צוריו צחוך חודש העיצור ב' ימים ועל"ע כגון שכולל צר"ח ניסן
ונשלמו כ"ד חדשים צלרר הצו והוא פירש ג' ימים ועל"ע צלרר צ' שסוף
חודש הכ"ה יש להסגיר ואקור להחזירו דהוי כפירש לחרר כ"ד חודש וכמו
צומ"ז וקאר לחרוכים ז"ל

י"ג ונה שאומרים העולם כל ונה שימנעו לולד צניקה יהיה הולד מוכשר
יותר לתורה ועל כן גווליס אוחו אחר סנה או פחות וזה ענות
סוף צידס ואיקורא חיכא לגנוול אוחו קודם כ"ד חודש אס לא נחמנה
עיצור שכתעברה אנו או קיצה אחרת הכרחית וכמו צפחתי השונה צמס
אלמי פז יע"ש וגם על פי הקוד סגילס רצינו האר"י ז"ל יש לחינוק
ליכך כ"ד חודש ונפורט הטעם בעץ חיים שער רפ"ח פרק ז' יע"ש על
כן ודאי לא יפה עושין לדחות את השעה להקדים קודם כ"ד חודש וכבר
כאמר אס העירו ואס העוררו את האהבה עד שתתפץ והסי"ת צרחונו
הרבים יכפר בעדינו וישיב לנו את נדחיו יראו עינינו וישמח לבינו צעגלל
ויזנון קריב אכ"ר :

ידע לפעמים יתלא החינוק הולך צרבגליו אחר שונה חדשים ויולא שאינו
הולך אלל עד אחר כ"ד חדש לכל זה יש טעם ע"פ הסוד ומפירש
בעץ חיים טס יע"ש לכן אס יראה אדם שאיחר החינוק ללכת סנה אס לא
עברו כ"ד חדשים אל ידאג על זה שיש טעם בזה :

י"ד חלב נכריה אע"פ דמן הדין דינו כחלב ישראלית עכ"ז אס לריך לחינוק
וינקת יהודלנו מאלד שלא להכיקו ונן הנכרית ופני דחלב נכרית וטעונוס
הלב ציר"ש ויוליד לו טבע רע ואכזריות ואע"פ שזאת הנכרית יושבת צבית ישראל
ואוכלת מאכלים של היתר צלצד קומר נפשו ירחק ננוכה ולא יתן את צנו לה
להכיקו אלל היכא דא"ח צישראלית צמוס אופן שרי דהוי סכנה ועיין מש"ז
וסיורי צרכס ואפילו וינקת ישראלית אס האכל צומן יניקה דברים רעים כגון
שיס לה סולי שיס צו סכנה ואמר הרושא שחשמה חלב אהון וכיוולא לרפואה או
חלצה יזיק לחינוק היזק נפשי וכן חזהר שלא תאכל מוח ולב וכבר צומן היניקה
וכן החינוק עלונו אע"פ שהוא קטן הרבה לא ייחסו לאכול דברים אסורים :

ט"ו צמס דבורים שמתחין אוחו צעוד ג"פ הדבורים מעורבין צו אע"ג דהוי
רותן טעם לפגס לריכין ליזמר לכתחילה שלא יחמונו אוחו צעוד הדבורים צו
חוס שסיס"צ וצדיעצד שרי ועיין צית לחס יאודה ושפ"ד ולריך להזהיר העס
צצמס תמרים או של קוכ"ר סנפל צו נוליס והוא עב שא"ח לקטנו צלתי
חמוס כדי שיהיה נפטר לריך שיתרו לכתחילה שלא יחמונו חוס שסיס"צ
גס לריך להזהירם שאס ראו סנפל נוליס צצמס או שאר נשקה שיסכנו אוחו
מיד ולא יתפה צמולים ג' ימים כדי שלא יהיה כבוט ועיין שפ"ד ק"ק כ"ז
אך צצמס דבורים א"ח ליזמר צום לכתחילה יען כי זה מביאים אוחו מוקוס
רחוק וכבר נכצט כמה ימים צעודו ציד סגוי :

ט"ז אע"פ דמן הדין יש להחיר עוף טהור ע"י צדיקה שלטס סמנים המפורשים
צצמס חז"ל מ"ה יש פוסקין ומחזיקין וק"ל ללא מהני סמנים לצדס
להחיר העוף כי אס קפ לריך שיהיה לנו מקורת וקצלה צזה העוף ססוף

פְּרִשְׁת בֶּן אִישׁ חֵי אִמּוֹר עַן

וַיֵּן טַסוֹר וּבֶן הַטַּסְהַג פִּטְוֵי טַאִין לַטַּסוֹךְ כִּי אִם רַק עַל הַטַּסְקוֹרֶה וְאִם אֶחָד מַעֲיֵד עַל עוֹף אֶחָד טִיט לֹו בֹו קַצְלָה טַסוֹר טַסוֹר טַסוֹכִין עַל לִבְרִיֹו אִם טוֹר מוֹחֶזק בְּכַאֲוֹנוֹת וּבִטְרוֹת וִירֵאֶה טַטִּים וְאִם אִיבֹו מוֹחֶזק בְּכַךְ אִין טַסוֹכִין עַלִּיֹו לִדַּע"ג דְּקִי"ל עַד אֶחָד כִּאֲוֹן בְּאִיטְרוֹין מִיִּטְיִן לִלְוֹא לֹא לִיִּק וְטַעִי וְלִרְיִךְ טִיטִיד טַרֵּאֶה וּנְכַהֵג פִּטְוֵי בְּזַדִּיכָה אֶחָה טַאֲוֹכְלִין זֶה הַטַּסוֹף אִו טַטְוֹעַ מוֹחֶדס גְּדוֹל טַסוֹר כִּדֵּאִי לַטַּסוֹךְ עַלִּיֹו טַאֲוֹנֵר טַזֶּה הַטַּסוֹף אֲוֹכְלִין אֶחָוֹ בְּזַדִּיכָה זֹו וִישׁ לִהֶס קַצְלָה בֹו לְמוֹתֵר וְאִם אֲמֹר טַטְוֹעַ זֶה מוֹחִינֵט לְעַלְוֹא מוֹטוֹן הַטַּס לֹא טַסוֹכִין עַל לִבְרִיֹו וּכְכֹו בְּפֹסְקִים :

י"ז אִם יֵט עוֹף טַטְעִיר זֹו וְלִיֹו אֶךְ אִין נוֹהֵגִים לֵאכְלוֹ וּבְעִיר אֶחָרָה נוֹהֵגִים לֵאכְלוֹ טִיט לִהֶס בֹו מוֹסוֹרָה לְהִיטֵר אֶסוֹר לֵאכְטִי אֶחָה טַעִיר טַסְהַגוֹ אִיטְרוֹר לֵאכְלוֹ מוֹזֶה הַטַּסוֹף לְכִיֹּון לְכַהֵגוֹ אִיטְרוֹר בְּאִכְלִיחֹו אֲוִלִי כַּהֵגוֹ מוֹטוֹס גְּדֹר וְטִיִּג אַע"פ טִידַעוֹ טִיט לְעִיר אֶחָרָה קַצְלָה טַל הִיטֵר בֹו אִו יֵחַן כַּחֲלוֹן בְּקַצְלָה טַל עִיר טַאִירֹו וְלִיֹו אֲלֵלס זֶה הַטַּסוֹף וְלַכֵּךְ אִין יוֹדַעִים בֹו טַסוֹכִין עַל קַצְלָה טַל עִיר אֶחָרָה טַטְלִיֹו אֲלֵלס :

י"ח טִיטוֹנִי לְגִים מוֹפְרָטִים בְּחוֹרָה כֹּל טִיט לֹו טַסְפִיר וְקַטְקַטָּה טַחֹור וְטַסְפִיר הוֹר טַטְטוֹ בֹו וְקַטְקַטָּה טֵן הַקְּלִיפּוֹת הַקַּצְוֹעוֹת בֹו וְדוֹקָא אִם הֶס נְקַלְטִים בִּיד אִו בְּכִלִי אֶחָד אִם אִי"א לְקַלְטֵן מוֹעִיר טַדָּג לֹא מוֹקִיר קַטְקַטָּה וְאֶפְלֹו אִין לֹו אֶלֹא טַסְפִיר אֶחָד וְקַטְקַטָּה אֶחָה מוֹתֵר וּבְכֹל מוֹטוֹס טַטְוֹלֵאחֶה מוֹתֵר כֵּן הוֹר לַעֲת וְכֵן זִ"ל וִי"א לֵאִין לְהַטִיר אִי"כ עִימֹדֶת הַחַת לְחִיֹו אִו זַכְּרוֹ אִו קַטְפִירֹו וְלִרְיִךְ לְהוֹרוֹת כַּדַּעַת וְכֵן זִ"ל וְטַטְוֹעִיר כַּדַּעַת יִ"א חֶבֶל עַלִּיֹו בְּרַכָּה לְגִים הַטַּטְוֹלֵאִים בְּעִירֵנוֹ בְּגִדְדָחַד יַע"א אֶטֵר אֲוֹכְלִים אֶחָה הֶס מוֹטְטָה מוֹיִטס אִה' הוֹר הַנְּקַרָּא בְּעַרְבִי בִימִי וְהוֹר מוֹטְטָה מוֹכֹלס וְטַבִּי הַנְּקַרָּא טַטְוִיט וְהַב' הַנְּקַרָּא אֶבֶר טוֹוִי"ף וְהַדִּי הַנְּקַרָּא בִימִי וְהַטִּי הַנְּקַרָּא גַּטְלִין וְהַטִּי הַנְּקַרָּא טַטְוִיט הֵא הַטַּסְכֵּר בְּגַטְרָא דְּקוֹטְטִין יִטֵּט פ"ב רַבָּא מֵלַח טַטְוֵטָא וְהוֹר קוֹלִיִּים אֶחְסַפְטִין הַטַּסְכֵּר בְּנוֹסַכַּת טַטְטָה דָּף קוֹנִי"ה :

פְּרִשְׁת בְּהַר בַּחְקוֹתִי

בן הֵא הֵא אֲוֹנֵר לְפֹוס לְעַרָּא אֶגְרָא כִּי"ל בְּק"ד הַלְדִיק נְקַרָּא בֵּן הֵא הֵא כִּי יוֹדַע לְחַלֵּק הַטַּטְפִּיּוֹת טַטְאֵלס טֵן נַפֶּשׁ טֵן רוּחַ טֵן נַשְׁוֹה מוֹכַחַת טִיט בֹו מוֹטְטָה חַלְקִים טַטֶּס כַּכַּח"י טַטֶּס בְּחִינַת טַטֶּס הוֹ"ה עַס קִילוֹ טַל יוֹ"ד טַטֶּס כַּחְבַּח"ס וְהוֹר בְּחַלֵּק הַטַּטְפִּיּוֹת וּכְנַגְדֵן בְּחַלֵּק הַגּוֹפְיִוֹת יֵט מוֹטְטָה חוֹטִים וְכַחַצ בְּק"פִּי זִ"ל חוֹט הַרִיאוֹת ה"ק כַּחַר טַסוֹר בְּחִינַת יַחֲדָה וְחוֹט הַטַּעַס ה"ק חַכְוֹה טַסוֹר בְּחִינַת חִיָּה וְחוֹט הַרִיָּה ה"ק בִּינָה טַסוֹר בְּחִינַת נַטְוֹה וְחוֹט הַטַּטְטָּה ה"ק טַפְאֶרֶת טַסוֹר בְּחִינַת רוּחַ וְחוֹט הַטְוֹעַ ה"ק מוֹלְכוֹת טַסוֹר בְּחִינַת נַפֶּשׁ עַ"שׁ נִמְלָא בְּאֵדס יֵט מוֹטְטָה חַלְקִים בְּנַפְטוֹ מוֹטְטָה כְּנַגְדֵן בְּגוֹפוֹ וְהַלְדִיק הוֹר טַלס בְּחוֹטְטָה אֲלוֹו מוֹטְטָה אֲלוֹו אִיבֹו חַסֵּר בְּהַס כֹּלוֹס אֶךְ הַרַעַע בֵּין אֲלוֹו וּבֵין אֲלוֹו פַּגּוּמִים וְכַחֲלוֹ אִין בֹו לֹא מוֹאֵלָה וְלֹא מוֹאֵלָה לְכֵן הַלְדִיק נְקַרָּא בֵּן ה"א ה"א כִּי מוֹטְטָה ה"א הוֹר מוֹטְטָה כַּחַצ לְמוֹטְטָה הַטַּטְפִּיּוֹת מוֹטְטָה הַגּוֹפְיִים טַטֶּס טַטְוִיִּים אֶחָוֹ וְכִדִּי לְהַס עַלְוֹו כַּטְרוֹאָה לְוַחַק בְּעוֹה"ז וְלַעַר גְּדוֹל אֲוֹנֵר לְפֹוס לְעַרָּא אֶגְרָא וְאִ"כ זֶה הַלְעַר הוֹר לְטוֹבָה וְכַחֲוֹנֵר כַּחַס אִישׁ גַּס זֹו עַל כֹּל לַעַר טַטְוֹאֵט

פרשת בן איש חי בהר בחקותי

אוונר גם זו לעונה

ועור

כ"ל צק"ד הטעם שהלדיק נקרא בן הא הא כי ידוע התורה ניתנה מן עולם
הצניע לכן התחילה צלות ב"ה שהיא צניע והיא קוד ה"ל ראשונה שצטט
הו"ה צ"ה ולכן עשרה הדברות היו כהוציא מן חנוש וכן כל התורה כולה חנושה
ספרים ואיחא צלותות דרבי עקיבא וז"ל ונה כשחנה איה ה"ל עכל האיותות שנה
נחנה הורה לישראל ופניו טבל האיותות כשאלם ויוליחן ופיו הוה ורגיש בהן צטפתיו
וצלשונו ויוליחן עיפה רוק ופיו חבל איה ה"ל אינו וקבל טוואה ופניו כשאלם
ווליחו ופיו אינו ורגיש בו לא צטפתיו ולא צלשונו ואין ווליחן בה עיפת רוק
וופיו עכ"ל יע"ש והנה איה ה"ל הנולי שלה ג"כ הוה איה ה' כמו הפשוט שלה
וידוע הנולי נחשב ולד כל הפשוט כי נולד ונונו ונגרר אחריו ולכך הורה שצכתב
נחלקה לחנושה ספרים בהם ונכפר ה' לנונו כמו בא"ת ה' היא יולאה טהורה ופיו
של אדם שאין ווליחן בה רוק ופיו כן הורה הוה טהורם וא"כ וקבלה טוואה ולכן
צעל קרי קורא דצ"ת ואינו חושש וכד הוה ר"י לאוחו תלמוד דהוי ונוגם וקורא
ה"ל פחה פיך וקרא לאין ד"ת וקבלים טוואה דכ"י ה"ל כה דברי כלש כאלם הוה
וה אש אינו וקבל טוואה אף ד"ת אין וקבלים טוואה ולכך נרונה צונקפר איה ה'
להיות על זה שהיא טהורה ואינה וקבלה טוואה והנה וליחן איה ה' שהוה הולדה
של הפשוט הוה ג"כ איה ה' להורות שגם הורה שצכתב היא דוגמת איה ה' להחולדה
שלה שהם דברים היולאים וכוללים ונונה שהם תורה שצנע"פ וכל הדו"ק תורה
שהאלם נחשב בה ג"כ אין וקבלים טוואה ואפילו חידוש שהאלם נחשטו ודעתו
עכ"ל ונחבר שהוליד אחיו מן התורה עלונה נעשה כהורה עלונה שיהיה גם הוה דוגמת
איה ה' שאינה וקבלה טוואה ולכן חכם ה"י"ק שמוסק צתורה ומוליד ונונה חדושים
נקרא בן ה"ל ה"ל שיש בידו תורה העקרית שהיא דוגמת איה ה' וגם יש בידו
חדושי תורה הכוללים מן התורה שגם אלו הם דוגמת איה ה' :

נבואה

גם חדושים הכוללים מן התורה הם יסיו כמו התורה עלונה שאין וקבלים
טוואה דהכי ק"ל היולא מן הטהור עהור ונשא"כ ההולך אחר הפלסופי"א
הכפרנית כיון שהיא יולאה וטוואה כל חידוש שנווליד ונונה הוה ג"כ חלק טווא
דהכי ק"ל כל היולא מן הטווא טווא ולא עיד אלא גם אים יש בה הערובת ודברים
טובים אל האונר אלמוד דבר הטוב הנוערב בה צלצד אלא הרחק גם ודברים
טובים שנה כי כיון שנהערבו ונחברו עונה נעשו כוונם והלמוד איהם ונציא נעצ
לנפשו וכך אומרים לדברה לא ונעוק"ך ולא ודו"ב"ך :

ודונמא

לזה ולינו צהלכות איקור והיתה צבילה של תרכובלה עריפה דאסורה
ואע"ג לאין הטרופות צבילה והאי לפודים קאי והאי לפודים קאי עכ"ל
ואחר שגלה צילה זו צתיך ועיי הטרופה גם היא נעשית עריפה ונאקרה והנה וכלצד
הנוקר שיהיה האדם למר ודן זה לעין הפלסופי"א הכפרנית עוד זה יהיה ונוקר
לאדם שהוא גדל עם רשעים גמורים ונחבר עושה שקיפו להיות גם הוה רשע
כוונתם ולהפך ההולך איה חכמים יחכם ולכן שנה לנו התנא צפרק זה ונה צין
תלמודיו של אע"ה לתלמודיו של צלעם הרשע וכו' ללמוד הנתחבר ללדיק וחכם
כאברהם אע"ה גם הוה יוכה לעוב כוונתו והנתחבר לאדם רשע כצלעם הרשע גם
הוה ירד לצור שמה כוונתו וזה כלל גדול ציבור העבודה והדברים ננוסכין בארכוס
צנוקר הסכל .

פרשת בן איש חי בהר בחקותי עה

א זילת נצילה סתתנבלה בשמיטה אע"ג לנותרת ון הסורה אקרוה חז"ל כנו
 הנבלה עלמה כיון שבאה ון הנבלה שהיא אקרוה ון הסורה ואפילו נגמרה
 לנמרי דכיוולא זה נמכרה צטוק אקרוה ואפילו נחערבה צאלף כולם אקרויה אבל
 זילת טריפה אקרוה ון הסורה מפני שנגמרה צאיסור דקנא צטעה סנטרפה
 הסתנבלת היתה נצילה רק צטר ולא נגמרה צעה הסיח אלא אח"כ ונמלא
 סנגמרה צאיסור ואפילו ידעין שלא נטרפה הסתנבלת אלא רנע אחד קודם
 סנשמיטה אפי"ה אקרוה ון הסורה שלא נחכו חכמים דברייהם לטעויהם ונאחר
 צזה"ז דרכם לנמכר הנצילים צומין תמיד לכן אפילו נחערבה צאלף אינה נעלה :

ב הסתנבלת סנשמיטה ונמלאה טריפה ויס צילים סנולדו ונמנה קודם סנשמיטה
 אם היא טריפה שאפשר שלא אידע לה אלא עתה כגון סקב קרוס של
 ווח וכיוולא הנצילים נותרים לאנריין הסתא הוא דנטרפה אבל אם ידוע דנטרפה
 קודם טילדה הנצילים כגון יתרת אבר סנטרפה צו או סהוגלד פי הוכה סצידוע סגלסה
 ימים קודם שמיטה הים זה זם הטרפות נפני סאי אפשר להיגלד פחות נשלשה ימים
 אז כל הנצילים סנולדו ונמנה אקרויה ואפילו אותם סנולדו קודם שלשה ימים כמי
 אקרויה דכל ונה סנולד ונמנה צתוך י"צ סודם קודם סנשמיטה אקרוים אבל כל ונה
 סנולד קודם י"צ סודם נותר ואין צו ספק כלל נעמי סידוע דהטרפה אינה הים י"צ
 סודם וכמו כל זה צק"ו פ"א צדין הגביהה ואע"ג דהתם רמ"א ז"ל צהג"ה צהוגלד
 פי הוכה סחיר ונה סנעסה ונמנה קודם שלשה ימים ולא אקר אלא צהנולד היך שלשה
 ימים הנה נר"ן ז"ל דעתו לאסור אף סנולד ונעסה קודם שלשה ימים וכמו צס"ך
 ופר"ח ופר"ח וסאר אחרונים סם צק"ו פ"א ולכן לדין דקצלנו הוראת נר"ן ז"ל
 לריך לאסור כמו סכתצני לעיל מיסו כהצתי צסה"ק וקצל אל צהוגלד פי הוכה
 ואינה נטרפת טרפות ודאי נאותרה וכה אלא הוא ספק טרפות אז כל הנצילים סנולדו
 קודם שלשה ימים נותרים וכה ס"ס ק"ס והוא ספק טילדה קודם וכה ספק אח"כ ואח"ל
 אח"כ טנא אין כאן טרפות וק"ס זה הוא נהספך ועוד נעיתי ק"ס צאופן אחר :
ג זילה סהיא ספק אם היא זילת טרפה או אם היא זילת כשרה ס"ז אקרוה
 נעיס דסוי ספיקא לאורייהא ולחוננאל אבל ספק אם היא זילת נצילה או זילת
 כשרה נותרת דספיקא דרצנן לקילא וכן ס"ה צהתנבלת שיס ספק אם היא נצילה
 או שמוטה כגין ספק צשמיטה הנצילה טלה נותרת נעיס דסוי ספיקא דרצנן ועיין
 צס"ך סק"י"א ופר"ח ופר"ח וספ"ד והכ"א וסאר אחרונים :

ד אע"ג דזילת נצילה אקרוה ונרצנן אפילו אם נחערבה צאלף כולם אקרויה
 נעיס כיון דסיה זילת נצילה צולאי אסתוק איסורא ולא צטיל וכמו צס"ך
 ופר"ח וספ"ד וסאר אחרונים ז"ל :

ה סא לאנריין זילה סנולדה נותרת סהיא ספק נבלה לאידע לה ספק צשמיטה
 דנותרת הנצילה נעיס דסוי ספק דרצנן סיינו דוקא אם סספק סה ספק סה
 או ספק דרס או סספט צסכין פגינה צום אנריין נותרת הנצילה אבל אם סספק
 סה נעיס דלא צדק סקיינים אם סחט סרוב או לאו סרי זו ססינה ודאי נבלה
 והנצילה טלה אקרוה וכמו ספ"ד ק"ו פ"ו ס"ק י"א :

ו אין נותרין זילת נבלה וטרפה לגוי טנא ינכרנה לישראל כילד יעשה יטרפה
 צקעה ונכרנה ואע"ג דכתב נור"ח ז"ל אין נותרין זילה טרופה טנא ינכרנה
 צמה הנה סה עירנו צגלאל יע"א נהגו כקצרת נר"ן ז"ל לנמכר צלים טרופים לגוי

פרשת בן איש חי בחקותי

ואע"ג דפת צצלים לא סכיח בעירנו עכ"ל סכיח לתת צלים צוויי ותיקם כי כאשר
וסתנין הסוכ"ר לעשות ונונו ויני ותיקם ותיחין צו חלצון צלים וכן עוד צותיקם
סקורין ון אל סו"א ותיחין ג"כ לוצן צילה ועכ"ל נהגו לזכור צילה טרופה
לגוי אע"פ שקונים ויני ותיקם סו"א ון הגוים והא דקובין ויני ותיקם ון הגוים
ואין חססין סו"א ים צהס צילה כצלה וטרפה היינו וטוס דאזלין צתר כוצא :

ז' אין לקנות צילה טרופה ון הגוי לסו"א ישראל ווכר לו צילה כצלה וטרפה וטרפן
ואע"ג דהאחרונים ז"ל כתבו דאין איסור לקנות צילים טרופים וגוי אלא"כ טרופים
לגומי טעורצים החלצונים והחלצונים יחד אצל אס היא רק סצורה והחלצון והחלצון
סלמים וותר לקנות עכ"ל פה עירנו בגדלד נהגו סלא לקנות אפילו צהס"ג דחלצון
וחלצון סלמים :

ה צילה ס"ס לה סכי חלצונים וותרת וכי"ס צוהצ"ר אוח צי ושאר אחרונים וצילה
סאין צה אלא חלצון כצלה אס היא קטנה ציותר כולל צלול סחרגוליס צציה
ישראל וותרת אצל אס אינה קטנה וואד אלא רק קטנה וועט ונצטרותיה אין להסיר והס
הציאה גוי אפילו קטנה וואד אין להסיר ועיין ונצ"ר ז"ל :

ט צילה עוף עו"א וכן צילה טריפה או כצלה סכתצלה עם צילים כסרים אס היא
בקליפתה אינה אוקרת סאין כה צביסול להוליא גוף האיסור דרך הקליפה וס
סולא דרך הקליפה אין צו וועט רק וי"א דציעי צעלוא אינו אצל אס צילה האיסור
קלופס או נקובה אפילו אס צלים סכסרים עודן בקליפתן ס"ז אוקרת ולריך סיא צילים
סל סיתר כנגדה לצלה צין סהיא סלונה ווכירה צין סהיא טרופה ואע"ג דכל האיסורין
סיעורן צעסיס סחומירו סז"ל צצלים וטוס ס"ס צהס גדולים וקטנים לכך סוקיפו אחת
ואס כחצטלה צילה זו האקורה סהיא קלופס או נקובה צחוך סחצטיל אין לריך אלא
ססיס צחצטיל לצטלה וכל זס סוא לצטל פליעתה אצל היא עלוה אינה צטילה ואקורה
ואין וועערין צילה האקורה אלא כנגד ויה ס"ס צחוכס אצל כנגד הקליפה סלה אין
לריך ודדדנה קליפתה וולטרפת עם סהיתר לצטל האיסור סהרי כולס בולעים סעעס צסוה
י' סא דאורין אס צילה האיסור עודנה סליוה בקליפתה סאינה נקיבה דאינה
אוקרת היינו דוקא צצילה עוף עו"א או צילה טרפה או כצלה אצל צילה ס"ס צה
אפרוח אוקרת אע"פ סאינה קלופס כלל וספי סהאפרוח סוא כצלה וכן ס"ס אס היא
צילה סנוולא צא דס על סחלצון גס כן אוקרת אפילו אינה קלופס דעיפת דסס סוא
סחלת ריקוס סאפרוח וסדי סיכלל ככל הצילה סלכך סעעס סיולא ווענה סוא טעס צסר
כצלה וועט וואוקרת אפילו אינה קלופס :

מ"ה לענין סיעור סציעול אס נחצטלה צחצטיל אס היא צילה ס"ס צה דס קגילה
צעסיס כנגדה לצטלה ואס היא צילה ס"ס צה אפרוח סכתצלה צחצטיל יס אוקרים
סלריך אחד וססיס כנגדה וטוס דהוי כעין צרים ונחצות סחיבותה סוקיפו לה סלק אחד
יחר ויס אוקרים גס צילה סנוולא צה אפרוח סכתצלה צחצטיל סל סיתר קגי לה צעסיס
ג' ספסד ורובה או סעט סדחק יס להקל דצצריסס ועיין וס"ז סוף ס"ק י"ג וערך ססלסן
סוף אוח ד' ושאר אחרונים וכצו כחצנו לעיל צין כסלקס עם סצלים צין כחצטלה צחצטיל
סל סיתר וולטרפס הקליפות לצטל האיסור וס"ס סכא צצילה אפרוח או צילה דס
צחלצון דולטרפין קליפה סלהס עם סהיתר לצטל האיסור :

י"א אפרוח סנוולד וצילה כצלה או טרפה ס"ז וותר גומור ויס אוקרים סאין לסוקי
לכחלה חרנגולת על צילי טרפה וטוס דאין לצטל האיסור לכחלה ויס ותיחין צהס

פרשת בן איש חי בהר בחקותי עט

לכחשלה והעקל יש לו על וזה לסמוך ועיין ערך השלחן אוח וא"ו :

י"ב אם הניחו אפר בקדמה ששלקו בה הצלילים ונמלא סם צילה שיש בה אפרוח או צילה שיש בה דם בחלמון כתב הרב עדות ביהוקף קאמון ז"ל ק"י ו"ב דמותרים הצלילים הכשרים נשום להאמר נותן טעם לפגם בצצר כו"ס וכן ז"ל בק"י ל"ה ק"ד וכחז הרב הרב' דכן נוהגים צוערצ כשיש חופה או מילה ששולקין הרבה צלילים לחלק לצני אדם נותנין אפר בחוך המים ששילקין בהם הצלילים ואז כשנמלאה צין הצלילים צילה שיש בה דם או אפרוח ונהירים שאר הצלילים שהרי וזה שפ"טה הצילה הים טעם פגום ע"י האפר הנבלע בה ע"ש וכן פה עיכנו בדלדל יע"ש י"ג ג"כ ונכהג זה כששולקין צלילים הרבה ציחד נותנין אפר בחוך המים כדי שאם ימלא אח"כ צילה שיש בה אפרוח או דם לא יאסרו הצללים שבשרים וגם לפי הנוכה לריך להניח האפר בחוך המים שירחיח על האש קודם שיניחו הצלילים וגם לריך להניח אפר הרבה שיהיה טעמו ניכר צומים והנה אע"ג דאין לחבא דמון ז"ל קמחיכו דדין דק"י ל"ה הכו' ולא חייסין לנאן דפליגי בזה וכנ"ס הגאון חיד"ש ז"ל צקירי ברכה צק"מ ל"ה שכתב דפשו הנוכה כדעת ור"ן ז"ל ו"ו צמכהג זה של דין הצלילים הכו' יש לגנוס וצפרטו דדין צילה שנומלא בה דם על כן אע"ג דאין לנחיה ציד הנוהגין בצלילים היתר ע"י אפר שומר נפשו יחוש בזה וחבא עליו ברכה כי יש פתחון פה לחלק צין דין הצללים הכו' וצין דין ור"ן ז"ל דק"י ל"ה :

י"ג צילה שנומלה צו"מ שכתבצלה עם צלילים אחרים והיא ושאר הצלילים כולם קליפתם שליונה אע"ג דכתבנו לעיל אם הקליפה שליונה נותר לאינו נותן טעם להנפלט נ"י"א דביעי צעלמח איהו ונ"מ ונשהו נ"י"א איכא ודבר קלי"מ צו"מ איקר צמשהו על כן אקורים כל הצלילים צו ציום וכנ"ס הרב ערך השלחן צק"י ל"ח אוח וא"ו וכחז דכן הוא דעת ור"ן ז"ל צא"ס ק"י תקי"ג יע"ש :

פרשת בן איש חי נשא

הלכות שנה שניה

ספר במדבר

פרשת נשא

יאר הו פניו אליך ויחנך אימא בנודרם יאר זה מאיר תורה שיאיר פניך ולצד
 בתורה ויתן לך בני תורה כונס דתינוא כי נר מוליס ותיורס אור ויחנך יסכן
 צונשאלותיך וכן הוא אוונר חנן יחנך לקול זעקיד וכ"ל צק"ד ע"ד ונה ספרסתי צק"ד
 צונאונר סתגא רבי מאיר אוונר כל העיסק בתורה לשונה זוכה לדברים הרבה וסכונה
 הוא דסלמוד לשונה יוכרה סכל שאלות ליכיו יהיו לש"ס סהסכלית הוא כדי לעבוד חס
 סצורה יתצרך ולכן אע"פ שארז"ל אין לאדם לשאל סתי סחלות צצת אחס וון ססויס
 סנה זה יוכל לסאול כונס סחלות צצת אחס ופני סהכלית כונחו צונשאלות אלו היא
 אחס וסיינו כדי סיעבוד עי"ז חס סצורה יתצרך וזס פ"סתי צק"ד כונס רב צהסילחו
 צכל יום יס"ו סתנסונו חייס ארוביס חייס סל סלוס וכו' וצקיף אוונר חייס סתנולל
 כל וסשאלותינו לטיבס לעבודהך וסכונה כי הוא פרט עסיה צקסות צחייס צסאלס זו
 וא"ס אין לסאול אפילו סתיס צצת אחס לכך קייס תנולל וסשאלות לצנו לטונס
 לעבודהך דכל סחלות אלו חני וצקס צעבור עבודהך ונמלא נעסו כולס צקסס אחס
 וכונ"ס דוד הע"ס אחס סאלתי ונח הו וכו' ואע"פ סחי פורט דצריס סרבה יען
 כי סכלית כונתי היא לחזות צנועס הו ולצקר צהכלו ססוא ענין עבודהך יתצרך ולז"א
 כל סלמוד תורה לסונה דודחי כונחו צכל סאלס ליכיו סוח ענין אסד ססוא עבודה
 סצורה לכך זה זוכס לדצריס סרבה צהסלחו סיוכל לפיוט צסאלותיו כונס דצריס ואין
 זה יולל סין וסורה דרך ארץ כי צחונת סכל נחסצ אחס וסנה סכפרס צין לונד לסונה
 וצין סלל לסונה היא צלצ כי זה לצו לסויס חס לצו סוכצ און סלינגודו סוא צעבור
 עניניס סוניס סצגסויות ונמלא סלמוד סלל לסונה רק עניו מאיריס צתורה סונססכס
 עין סכלו אכל לצו סילך ססכיס ואין כוגס לו וסש"כ סלמוד לסונה עיניו ולצו מאיריס
 צתורה וז"ס יאיר עיך ולצך צתורה ועי"כ יחנך צונשאלותיך כלונר אפילו אחס סואל
 כונס סחלות צצת אחס יחנך ויתן לך וסשאלותיך סנאונר חנין יחנך לקול זעקיד לסון
 כפול כונס סניכות לכונס צקסות צצת אחס :

ובאופן

אסר כ"ל צק"ד אוונרו יחנך צונשאלותיך כי לפי טורת סדין אס אדס
 סואל סחלות לרכיו צתפילו אין לו סכר על גוף סתפילס דדי לו ונה
 סנותן לו סקצ"ס סאלתו אך צחונת ידענו כי סקצ"ס נותן לאדס סכר גס צעבור
 סתפילס סספילל לפניו וצחונת ודאי זה דרך סנינה סוא צהורה סקד לכן סתפילות
 סל כל יום סס סלס כנגד סלס טיפין סל נקוד סגו"ל ססוא נקוד סל ספירת ססקד
 לרע"ז כי ונה סנותן סקצ"ס סכר לאדס על סלס ספילות סוא צתורת סקד ולז"א
 סנון יחנך סזיס אי על עיקר ססאלס ססאלת צתפילתך וסחס סכר עלס ספילס
 ססתפילת לפניו ולז"א יחנך צונשאלותיך יתנסג עונך דרך סנינה :

ובאמת אע"פ דים הוי בחסד לריך טעם למה יחן סכר על החפילה ונראה טעם

לאורו צוה"ק האדם ע"פ אורח צדק לצדיק יאורות צדק כלים מן
דברים של החפילה ואע"פ שהדברים הנה שאלת לרכיו רפאינו זרכנו וכיולא וכו"ל
צוהר לצדיק לצדיק כלפינו לא לביט צימשא וכי ולכן נקראו דברים הטעמים צדומו
של עולם ולכן יש לו קבלת סכר על לצדיק לאור וכלים לאור בעושה מדברים של
חפילה וצוה יצן הטעם שנושלו ישראל להולעת דכתיב אל חיראי הולעת יעקב וארז"ל
עם הולעת כמה צפים אף ישראל כחם צפיהם כלומר הולעת צורה רך ואפ"ה עושה
צדיק פיה את המשי אשר נזונו יעשו לצדיקים יקרים וכן ישראל מדבר פיהם יסו
לצדיק לאור לצדיק יקירן קדישין ולכן קראם הולעת ולא חילע כי הולעת בהפך
אחיון הולעת לומר נדמו להולעת ולד החולעת הנמלא זה לצד דעל ההולעת שיש
בהולעת נדמו ולכן נאמר דכ פיהם נדמה לכח היפה הנמלא צולעת שהוא הולעת
פעולת המשי אך יעמאי את פיהם צדק הולעת שהוא טמא ומטמא את פיהם
דחא ודאי ראוי שיסתלק אורו הכח נהם אשר על כן נאמר ד הולעים עלוים הרבה
צדק ויני חכילה וסתיה הנה אם לא ישם האדם עיניו הטוב הטוב יבטל צדקל :
הרבה אחרות הזמירה חורה צדריים והאוכל שכן היום חייב ארבע ונקיות
וסך הארץ טעמה ונקיות ורץ העוף כצדיק וכיולא טעם ונקיות ומטמאים
הנפש דכתיב ונטמאם צם :

ב חולעים הגדלים צדיקים ונחלים וצמים הנובעין אקורין נשום שרץ היום אצל
חולעים הגדלים צמים שכלים ואשר צדורות שיחין ומעריה שלינים נוצעין וכן
צדריכות גדולות שאין להם ג'לא ומוצא הרי אלו ויחורים כל זמי שלא פרשו חוץ לצדי
או חוץ לכלי וכן ה"ה לשאר נשקין שכלים נמי ויחורים כל זמן שלא פרשו חוץ לכלי
ואפילו אם פרשו לדופן הצדק וצפנים או לדופן הכלי וצפנים ויחורים דכל זמן שלא
פרשו לאחורי הכלי לא נקרי שרץ הארץ אצל אם פרשו לאחורי הכלי ועל טפהו נצחוץ
או מן הצדק ולחון אקורין נשום שרץ הארץ יען כי חיבב כשפרשו ויחורים גדולה נקראו
שרץ הארץ ולכן כל עיר שבה החולעים נולדים צמים שצדורות הן הנובעין הן המוכנסים
אקור לקנות פה ופלטור נוי צעיר זו כי הגוי לש העיקה צלל סינון טנא צ'אום שאין
נוצעים יש לחוס שפרשו כזכר וכו נמי אין לשחות טם נשקה הקהו"ל של הגויים
והטעם האמור ועיין פרי חדש ומחצ"ר :

ג אע"פ שאורנו חולעים שצמים שכלים וצדורות טהם ויכנסין שלא פירשו ויחורים
מן התורה ו"ו אסורים אדרבנן נשום כל השקלי אם צולעם לצדק דהיינו שיכניס
ראשו לצדק או לכלי וצלע החולע צפוי מן היום אצל אם צולען עם היום צימד אין
צוה נשום כל השקלי דאינו נחאם צעיקו כיון שאין צולע החולע צפ"ע אלא יורד
לחוד פיו עם הנשקין ומימו אם צאמה נאיסי ליה אפילו צולען עם הנשקה יש צוה
איסור כל השקלי :

ורבן חזית של מים שיש בהם חולעים הנולדים צמים שקורין צערי עליק אם זה
העליק הוא מן הנמר אסור נשום שרץ היום אצל אם נחטום ונעשה צדוק
החזית עלמו מותר מן הדן לשחות מים אע"פ שיש צדוק היום עלי"ק כיון דנחטום
צמים צדוק החזית ועדיין לא פירט ונשום כל השקלי נמי ליכא כיון דלא טחי למו
לצדק אלא שותה עם המים ואפילו שנועל המים מן החזית בכלי לא חשיב פרשו אלא
חשיב בכלי נוקם וצדיחיהו ומפני טהם גדלו בכלי טהוה החזית וכיון דזה כלי אם כלי

פרשת בן איש חי נשא

השיב כאלו עידם בכלי ראשון ונשא"כ הגדלים צבור אסור ליעול הוים וון הצור בכלי
ולשחות דלא השיב ונקים רביתיהי בכלי זה ששוחה צו מפני שהם גדלו בחוך הצור
ועתה הם ונוכחים בכלי :

מיהו

פה עירנו בגדלד שנוציאין הוים ונחמך חלקל אין וליי חולעים צוים שצנהר
כלל ועיקר ורק אחר שנויחין הוים בחצית צצית יתהוים צהם חולעים אלו
סקורין על"ק ועכ"ז נוהגין פה עירנו לסקן הוים שבחצית אם יולא צהם על"ק ונכנס
נועמים הא' דנא"סי להו אע"פ שהם צאים צפה עם הוים וכיון דנא"סי להו איכא
איסור כל השקלו והצי חוששין שנא יניחו ואלו הוים בחוך כלי שאינו עמוק דאו
אפשר שיפרוץ זה העלי"ק על שפה הכלי ויהו לחוך הוים וצוה נאסר וון הדין ונאסר
דפירם על שפה הכלי ונצחון והבי שחא יסאר חולע אחד וזה העלי"ק דצוק בכלי
שהניחון צו הוים גם אחר שכספך הוים ונמנו ולא יחנו צאומו הכלי הנקיל יתערב
כהילע ההוא עם החצטיל והחי למחליה צעיייה לצדו ונאחר שטעמים אלו של הונסג
חוקים הם לכך כל אדם לריך להזהר כשיולא על"ק בחוך חצית של ויים כאמור לעיל
שליך לסקנו ולא ישתה צלי סינון :

ד

צכל חלירות של פה עירנו בגדלד יע"א חליי צחר ויים חיים שהם ויים ניצעין
וציונס חליי חולעים אלו סקורין על"ק ואלו אסורים נאסר סרן הוים ואע"פ
שלא פירכו כיון דהם ניצעין וכל צעלי צחים דרכו להדיח הצקר וכל כלי אכילה
צאלו הוים על כן לריכין ליזמר לסקן חוהם תחלה שאם לא יסקנו הוים אז נדבק
החולע בצקר וצכלים ואחר למחליה צעיייה וידוע הוה דצרים לא צעלה אפילו צאלק
וא"כ חולעים אלו אין צעלים צהצטיל :

ה

כל חוונן יש צו חולעים דקים נאלד שאין נא"ין חל"כ תחנהו צללנכת נקיה
ותחיתהו על החלון צווקים שחשמש זיחה ואז נראין החולעים לכך אין לו תקנה
ע"י סינון צלצד אלא יצטלו תחלה ציסול שהסי"צ ואחר שירחיק יסננו וצינוח הסורף
יצטל ויסו צערצ צצח לל רך השציע כולו יאם יסאר יותר ונצצוע יחזור ויתליע לכך
צכל ערצ צצח יסקן אצל צקיץ שהאזיר חם קרוב יותר להחליע לכך לא יצטל ויסקן אלא
רק ללריך חלי שצוע דיקא :

ו

חולעים הגדלים צפירות או צירקה צנוחצר אקורין וון ההורה ונאסר סרן הארץ
אע"פ שלא רחשו ולא פירשו וים חונרים דאינו אקור אלא עד שירחשו ואע"פ
דונן ז"ל סחם צצ"ע דצעיין שירחשו וי"ו כיון דרצו האוקרים אפילו שלא רחשו סכי
נקטינן להלכה לאקור גם צלא רחשו דים להחמיר צאיסור תורה וכן הונסג פה עירנו
צגדלד יע"א :

ז

הפולין דרכם להחליע צנוחצר ולכן אע"פ שהוקים דחוק וצודאי לא רחשו אקורין
ולא ונצעי"א הו"ע צעיין אלא אפילו אם נולא צהם נקודה שחורה לריך לחטע
ולהסייה שהיא אסורה כחולע ונאסר יען דחוקים שיהחיל החולע להתרקס נעשה אותו
חוקים שחור וכן נוהגים פה עירנו לחטע צעווק להקיר נקודה שחורה :

ח

ההאנים וקיסולין סקורין צערי צי חל"ר וכן חוהם סקורין תערובי דכך להחליע
צנוחצר וכן פרי סקורין צערצי כו"ך וכן פול החל"י סקורין לוצי"א יכן כיוצ
סקורין להא"י"א וכן החורה סקורין כ"ס כל אלו דרכו להחליע צנוחצר ואין לאכלם צלא
דציקה ים עויד הכרפס והכרתי וגם ויה סקורין ועדמ"ס ונחליעין צנוחצר ואין לאכלם
צלא דציקה והעלים של הלטון סקורין סג"ל לריכין דציקה סינצ ויס ירקוח שנואל

פּרִשְׁת בֵּן אִישׁ הִי נִשְׂא פֶּא

צַהֵם חוֹלְעִים דְּקִיס הַרְבֵּה וְקִסָּה לְצַדִּיק וְהֵם עֵינֵי סְקוּרִין סְלִיִק וְזֶה סְקוּרִין נִעְכָּאֵעַ
סוּמַר כְּפִשׁוּ יִחַק וְהֵם וְפֵה עֵירֵנו אֹכְלִים זֶה הַסְּלִיִק וְאוֹמְרִים שְׂבֻדִּיקִין-אוֹתוֹ וִירֵאֵם
יִסְלְקוּ וְצִיחֵו וְלֹא יֵצֵא עַל שׁוֹלְחֵנוּ וְצִיחֵינּוּ לֹא יִכְנֵס הַסְּלִיִק לְמֵאֲכַל וְרַק צְרָאָה הַשְּׁנֵה
יֵצֵאוּ אוֹתוֹ עַל הַשׁוֹלְחַן לְרֵחוֹתוֹ צְלָצַד צְסָבִיל הַצְּקָסָה שְׁנֵהם וְעַלֵי גַפְנִים כְּכַר אֶסְרוּס
רַצְבֵי רֵאָזִין יֵעִיִל לְגַמְרֵי וְלֹא יוֹעִיל לֵהֶם דְּרִיקָה וְכֵן פֶּה עֵירֵנו צְגֻלָּחַד כּוֹסֵיִם צַהֵם
אִיִּקָר וְיֵם פֶּה עֵירֵנו יִרַק סְקוּרִין רֵשֵׁאִיִד וְהוּא גִלֵל צְמֻדָּצַר וְלִכְךָ קִירִין אוֹתוֹ צְעֵרָצֵי
רֵשֵׁאִיִד אֵל צֵיִר וְיֵם צֵבֵי אִדֵם אִוְמֵיִם כִּי לֹא יוֹלָא צו חוֹלְעִים וְרַק רֵשֵׁאֵל שְׂוֹרְעִין
צֵבֵיִה יוֹלָא צו חוֹלְעִים וְהֵם סְקָר טַגֵם הַגִּלֵל וְאִילֵינּוּ צְמֻדָּצַר יוֹלָא צו חוֹלְעִים וְלִכְךָ
צְדִיקָה וְכֵן יִרַק סְקוּרִין צְעֵרָצֵי כְּצֵיִג וְדִרְכֵן לְכַזֵּס אוֹתוֹ גַם צֵה יוֹלָא חוֹלְעִים וְלִכְךָ
צְדִיקָה וְהַכֵּינְיוּן סְכִיחֵי צו חוֹלְעִים הַרְבֵּה צְחוּךְ הַגְּרַגְרִים כְּמוֹתֵם סְפֵרֵיִת עַל כֵּן
צְצִיחֵנו אִין אֹכְלִים כִּימוּן כֻּלֵל וְעִיִקָר וְיִרַק סְקוּרִין צְעֵרָצֵי צְטִיִג כְּחֻצְנוּ דְהוּא וְחֵלְעוּ
צְנוֹמָצַר וְאִלְלֵינוּ צְצִיחֵינוּ וְעַסְקִין אִתּוֹ יִיִצַּ חֵדֵם וְאִחֵיִכ אֹכְלִים אִיחֵו :

ט פִּירוֹת שְׂחֻזְקָתָן סָלֵא לְהַחְלִיעַ צְמוּחָצַר אֵלֵא רַק צְחִלוֹס אִם הַחְלִיעוּ צְחִלוֹס וְזוּרִים
לֵלֵא אֶסְרֵה תוֹרֵה אֵלֵא שְׂרָץ הַסְּוֹרֵץ עַל הַאֶרֶץ דְּמִיִּל כְּסֵלֵא פִירֵם וְזוּן הַפְּרִי אֵצֶל
אִם פִּירֵם וְזוּן הַפְּרִי אִפִּילוּ לֹא הִגִּיעַ לְאֶרֶץ אֵלֵא שְׂמֹחַ צְחִיר קוֹדֵם שְׂהִגִּיעַ לְאֶרֶץ וְאִפִּילוּ
לֹא פִירֵם כּוֹלוּ אֵלֵא וְקָלְחָו אוֹ סֵלֵא פִירֵם אֵלֵא עֵיִג הַפְּרִי אוֹ עַל הַגְּרַעֲטִין שְׂצִיחֵו אוֹ
שְׂפִירֵם וְפִרִי לְפִרֵי צֵלֵא אִירִי כַגּוֹן שְׂהֵם דְּבוֹקִים יִחַד וְיִלְאֵה הַחֻלְעֵת וְזֶה לִזֵּה דֶרֶךְ
נְקִצַּ צֵלֵא רֵאִיִת אִירִי צְכֵל הִי גּוֹיִי דִין פִּירֵם יֵם לוֹ וְאֶסְרִי וְעַסֵם שְׂרָץ הַאֶרֶץ יֵם לְחֻלְעַ
זֶה דִין צִירֵם דְּאִפִּילוּ צְאֵלֵף לֹא צְטִיל וְאִפִּילוּ אִם הַחֻלְעַ וְזֶה צְחוּךְ הַפְּרִי וְאִחַר שְׂמֹחַ
פִּירֵם וְזוּן הַפְּרִי גֵיִכ אֶסְרִי וְיֵם לוֹ דִין שְׂרָץ הַסְּוֹרֵץ וְעִיִין כְּהַסֵּיִג הַגְּסָצֵיִי קוֹף אוֹת יִיִו
וּפְרִיִת וּפְרִיִת וְעֵיִי וְשְׂפִיִד וְעוֹד אֲחֵרוֹנִים :

י יֵם אִוְמֵיִם לֵלֵא אֶסְרִיִן צְפִירֵם אִחֵיִכ יִדְעֵנו צְצִירֵוּ שְׂפִירֵם אֵצֶל אִם רַק כְּנוֹלֵא
צְחוּךְ הַפְּרִי וְלֹא רֵאִיִו שְׂפִירֵם אִחֵיִפֵם שְׂהוּא חֵי וְחִוְרוּ נְקוֹב לְחוּץ וְזוּהַר וְלֹא חֵיִיִסִיִן
סוּלֵא פִירֵם וְחִוְרוּ כֵן הוּא דֵעַת וְרֵאָזִין זֵל צְטִיִעַ וְיֵם וְאֶסְרִיִן צְחִירֵוּ נְקוֹב לְטוֹךְ דִּילְנֵא
פִירֵם וְחִוְרוּ וְיֵם לְחֻסַּת לְדֵעַת הַאֶסְרִיִן וְצְפִירֵם שְׂכַחַצ רֵוִיִל זֵל שְׂכֵן כְּסֻגוּ וְפֵה עֵירֵנו
צְגֻלָּחַד יֵעִיִל הַסְּנַחַס פְּסוּעוּ לְאֶסְרֵוּ צְחִירֵוּ נְקוֹב לְחוּץ :

יא לֹא אִוְמֵיִן לְחֵלֵק צִין פִּירֵם לֵלֵא פִירֵם אֵלֵא רַק צְפִירוֹת שְׂמוּחָצִיקִין אִלְלֵינוּ שְׂאִין
וְחֵלְעִין צְנוֹמָצַר אֵלֵא רַק צְחִלוֹס אֵצֶל פִּירוֹת דֵיִשׁ לְהַסְתַּפֵּק צַהֵם שְׂהַחְלִיעוּ
צְנוֹמָצַר אִחֵיִג דְּאִין סְדַצַר צְרוּר הִי אֵלוֹ אֶסְרוּס אִפִּילוּ אִם לֹא פִירֵם וְעַסֵם דְּקַסְפָּן
חִירֵה לְהַחְמִיר :

יב חוֹלְעִים קַעֲטִים הַמְּנֻלָּאִים צְקוּחַ אֶסְרוּס דְּאִפִּילוּ פִירֵסוּ לְדוּמֵן הַכֵּלֵי וְצַפְנִים
אֶסְרוּס דְּדוּקָא צְנוּס וְשֵׁאֵר וְעַסְקִין שְׂרִיִן פִּירֵסוּ צַפְנִים וְעַסֵם דְּהֵיִינוּ רֵצִיִתֵיִהוּ
אֵצֶל צְמֵאֲכַל לֹא אִוְמֵיִן הֵיִינוּ רֵצִיִתֵיִהוּ וְאֶסְרוּס צְכֵל גּוֹמֵא וְלֹא עוֹד אֵלֵא אִפִּילוּ אִם
לֹא שְׂרָלוּ אֵלֵא רַק צְקוּחַ גּוֹפִיָּה יֵם לֵהֶם דִין פִּירֵם וְאֶסְרוּס כְּמוֹ דִין פִּירֵם וְפִרִי לְפִרֵי
וְלִכּוּ אִם הֵם קַעֲטִים שְׂאִיִל לְצִירֵם וְהַחֻלְיָאִם וְזוּן הַקּוּחַ אִפִּילוּ עַל יְדֵי כֶּפֶס כְּאֶסְרֵה הַקּוּחַ
אֵצֶל גְּדוּלִים שְׂאִשְׂפֵר לְצַרְרֵם עַל יְדֵי הַרְקָדָה הַקּוּחַ צְנַפֵּה הֵיִז וְנִרְקַד הַקּוּחַ וְזוּן
הַחוֹלְעִים וְזוּחַר :

יג קַעֲחַ זֶה שְׂהַחְלִיעַ וְאִי אִשְׂפֵר לְצַרְרוּ לְנֶאֱסֵר אֶסְרוּ לְזַכְרוּ לְגוֹי דְּחֵיִיִסִין שְׂמֹחַ
יִוְכַרְנוּ הַגּוֹי לְיִסְרָאֵל וְאִפִּילוּ אִם כִּרְאִין הַחוֹלְעִים צְקוּחַ צְחוּס הַרִיאוֹת חֵיִיִסִין
סְנֵאֵל יִאֲשֵׁנוּ הַגּוֹי וְיִמְכַרְנוּ לְיִסְרָאֵל וְהֵם צְכֵל מֵיִנִי וְאִכַּל שְׂהַחְלִיעַ דְּאֶסְרוּ לְיִסְרָאֵל אֶסְרוּ

פרשת בן איש חי נשא

למכור לגוי ועיין כהנ"ג הגהצ"י אות פ"ט ובהפסק מרובה יש לקמוד על המחירין למכור לגוי מעט מעט בענין שזדלתי לא ימכרו הגוי לישראל :

י"ד קמה זה שהחליע מותר להאכילו לעבדו ושפחתו אפילו סמוכותיהם עליו רק יזכר שלא ישאנו זמן מרובה שלא יבא לידי הקלה ויש מוססין אפילו לזמן מועט וישו אם יאמרו ויסנה לורה הפה שרי דודאי לא יכפל בו כיון דסוף מוססה לורתו ומדכר ועיין פר"ח ומש"ז :

ט"ו מותר להוליח עבד מקמה שהחליע וכן מן המורים או ליווקין שהחליעו כי זיעם בעלמא הוא ועיין מהצ"ח אות ט"ו והק"ל יו"ד ס"י כ"ד ועיין בהשקפה הרמב"ם ז"ל הנקראים פאר הדור ס"י קי"ד :

ט"ז חייבים מוחלעים אם רוצן מוחלעים שא"א לזכר ימכרם לגוי ואם אין רוצן מוחלעים יבדקם החלם ואח"כ מותר לטעמן ויזהר לבחילה לטעמן ברמיים שיש פס אפרכסת מפני שאח"ל נשאר בהם חולעים אחר צדיקה יצאנו עמינה ומכבוד פרימייס וילאו דרך דופני אפרכסת יצדיעבד אם אין לו רמיים שם בו אפרכסת מותר לטעמן משום דאפילו אם נשאר חלעים מחרסקין עמינה ותו אין להם דין צריה ובעלי והוא כונתו לטעמן ולא צל לצטל האיסור צידים ועמאי עממא שרינו למכיר לגוי ולא חיישינן סוף יאפה וימכור לישראל משום דאחר עמינה נחרסק החולע וצטל ומימיס אלו ללא החליעו רוצן שאורנו מלריך לזכרם החלם היינו לבחילה אצל צדיעבד אם לא ציררם ועממם מותר וצין הכי וצין הכי לריך לרקד הקמה אחר העמינה והא דשרינן על ידי עמינה דוקא צה עימם דדרכן להטען אצל קמה שהחליע אסור לטעמו כדי שיהרסקו החולעים דאין מצטלין אסור לבחילה :

י"ז אין להחיר מימיס סנ"י עיי עמינה וסרקדה אלה דוקא אם נמלא בהם חולעים אדומים או שמורים דאלו דרכן לזכרם ומכבוד הרמיים אצל אם החליעו בחולעים דקיים ולצבים אין להחיר לבחילה ע"י עמינה וסרקדה הכו ויהו צדיעבד אם עממם מותר דודאי נחרסקו וניממו ובעלי ועיין פרי הואר ס"ק כ"ו :

י"ח הנפח של הקמה כיון שיפאר בה קמה צין נקצי האריגם וכן צין העץ לשערות שארינה ויגיע להם לימות יתהוות בה חולעים וצפרט צינני סקין לכן יזהר לנפץ מונח סיורי הקמה אחר שעוסק בה ויתלה אותה צלוי צמקום שליטת השמש וכל פעם שיצא לעסוק בה יצדקנה היצב וקודם כמה שנים סציאו לעירנו מערי סנדייא נפה כולם מוצרז וזה עדיף טפי סיובל לנפץ מונח הקמה ע"י סכאם צידו או צקקע וגם אין בה מוצולות שיכנס סם קמה וישאר סם כדי שיתליע :

י"ט דגם המורים שקורין צערי סילא"ן שקינן ון חכוניס דצד יום ציונו לאלכו וללורך ההצטיל לריך להזהר לטעמו בחתיכת צגד החלם כי ימלא בו נמלים או יחושין ואין יכרין לעינים וכן הסמאם ימלא בה הרבה יחושין דאמו מעלמא לכן סקינס יתכנס ויקנה וכן דגם שנמלו צו נמלים יחמומו עד שיסא חיתך ויקנו ומרקחת שנפל בה נמלים שא"א לטענה אין לה תקנה להשחותה י"צ מדש ומסיס דק"ל צבים שאין בה עלם טעבר עליה י"צ מדש נעשית בעשרה דהכא שאני ד ש לססה"ק ולומר אולי הדגם מועייד ומקיים דצבים העמומים צחוכו ולסבי גס אחר י"צ מדש קיינוי צאיקורימו :

כ צבים המעילים צליהם צימות הממה על הצפר וסם כונו גרעיני חרדל לצבים לריך לצדוק סנשר אולי יש צו עום ואם ימלא ידים הצפר יפה יפה שלא יסאר

פרשת בן איש חי נשא פכ

אפילו אמת ונאלו צי"י הזבובין ועיין ונחב"ר ז"ל בסם ונח"מ בן חניב ז"ל יע"ש ופס
 עירנו בגדלד נולוי זה ציווי סקין ולפעמים ינאל זה בצער השוסה צמכות אלל' ונכחי
 הצער ולריך סחתן צע"מ צדעה היטב על זאת וגם צצית חוסר לכסות הצער ולך
 תניחנו בגלוי סימנו עליו הזבובים :

כא נהגו פה עירנו בגדלד ללסקור חלצ חמוץ סקורין צערבי לצ"ן. ססוא ונובצ
 אס החליע וכן ה"ס הגבינה ססחליעס דנהגו כסגרת חרשצ"ח ז"ל וכססכמות
 פרי"ט ומני חואר :

פרישת בהערותך

הצאן וצקר ישמע להם ונאלא להם אס אח כל דגי הים יאסף להם ונאלא להם י"ל ובי
 ח"ו וסספסא הוא ציכ לחו יחצנד חלילה סאמר כן וכיל צפ"ד דחלד חלה
 צחמים ודלד בניחוחת והוא כי ידוע דספסר ס"ס הדינין כנ"ש. צספר ונ"ח ז"ל
 סס"ן סס חלטים צנלוי יוד"ן וסר"ש סס חלטים צריצוע וצ"ח ס"ח סני כוללים
 סל סמות חלטים סנז' ססס דין יע"ש ולכן אין לצער חקסס לחלבו אלא רק ע"י סחיטה
 ולכן עס סארץ אין רחוי לחלבו צער כי כיון ססוא צקוד הדינים אינו יכול נוחקו
 ולחקנו לסוליא כ"ס סמגולגל צו אף ידוע כי הדגים סס ונווחקים ונוצסמים יחז' מן
 הצער כנ"ס ודריגות ולכן אין לריך להם סחיטה אלא רק צאסיפס צעלנא סאוסף
 חותס מן סוויס סס ונכסריס לחלילה ולכן נילולי סקדוסה ססס ונוולגליס צדגיס וכל
 סלדס לצררס ע"י חכילה צקל ולכן ורע"ה כסרסח דסטרסו ישראל סטרס גדול צחחיה
 זו ססאלו צער חמר ודאי יס יחלה ציד סחיטה לסציה להם צער כדי ספוקו אף אס
 יציא להם צער לאלן וצקר ססוא דין חוסס סנא לא יסיו יכוליס לצרר וסוליא כ"ולי
 סקדוסה מן הצער סזה כיון דסטרסו ול"ח סללן וצקר ישמע להם ונאלא להם צחחיה
 דכיון דצטו סחיטה חיקונס וצירורס קסס ואיך ינאל להם נילוי סקדוסה ע"י חכלס
 אף אס אח כל דגי הים יאסף להם אפסרטינאל להם נילי סקדוסה. סצחוך דג צח"כס
 חזמו יען כיון דסדגיס ונווחקים דלכן נכסריס צאסיפס צלצד לכך צירורס ותיקונס הוא
 קל ציד סלדס ונע"ס ססטרסו יכוליס לצררס :

ובזה כחצו סוקוצליס ז"ל עעס לחיקור חכילה צער צחלצ מופני ססצער סוא קוד
 הדינים וכחומר לעיל וסחלצ סוא קוד סרפמים כי סוא וספסר ד' יוד"ן סל
 סס סוי"ס דנלוי יוד"ן ססוא חקד ולכן סערובת סלסס חקורס צחיקור לציסת סעטס
 סנערב כ"חות סדינים עס כוח"ס חסקדיס סלל צסדריגות וכלל וסספו סרלוי לסיות
 צקוד ח"י חוק וכחצ סרצ סוקוצל ויסר"ר ססון ונדכי ז"ל ח"ל ונרסח סלפי זה אס
 חכל חלצ חחלה ססוא חסד ככס חסלה יוכל לחלבו חכריו צער קודס עיכול דחחלה
 גצר וססד כופס אח סדין סצח חכריו וסס"כ אס חכל צער חחלה סכככו - סגנרות
 וסדינין חחלה חקור לחלבו חכריסס חלצ כדי סלל יחגברו סדינין אלא ינחין עד סיחעכל
 הצער ססוא חמר סס סעות ויחצטל כח סדינין ונ"ו ונחז לחלבו חלצ עכ"ד ולכן לריך
 סלדס ליחזר ונלד צחיקור צער צחלצ כי חיקור זה רצו ונלד סלכות סלו ולריך לסמור
 סלכותיו על לוח לצו כדי סלל יכסל ס"ו צסוס דצ' וס"י"ח לא יננע מוצ לסולכיס
 צחמים ונלוי חסידיו יסמור :

כחצו צחורה לא חצטל גדי צחלצ חמו סלכס פעמים וקצלו סח"ל חמד לחיקור

פִּישַׁת בֵּן אִישׁ חַי בַּהֲעֲרוֹתָךְ

אכילה ואחד לאיסור ציטול וא' לאיסור טהרה ועוד קצלו אע"ג דכתיב גדי לאו דוקא אלא ה"ה כל צמר בהמה טהרה אסור אלא טעמא הכתוב בהמה דכן ה"ה הדרך לצטל גדיים בחלב ועוד קצלו לא טעמא בחלב אלא טעמא אחרת ועוד קצלו טטוליא הכתוב איסור אכילה בלשון ציטול ללמוד דאינו אסור מן הטורה באכילה אלא אם כן הוא נעשה דרך ציטול אבל אם נבלע זה בזה ע"י כניסה טכבש אצטר בחלב כ"ד טעוה או ע"י מליחה טמולחו ציחד ה"ו מותר באכילה מן הטורה ורק מוצרי קוסמים אסור באכילה בכל ענין הן ע"י כבש הן ע"י מליחה ולכן מותר לישראל לכבש לגוי צמר בחלב או ללבוש לו צמר עם החלב ועיין פרי תיאר סי' ל"א ס"ק י"ז וכן ציטול אסור לישראל לצטל לגוי צמר בחלב דעובר בלאו אפילו שהוא מצטל לגוי :

ב שיעור ציטול לא צעין שיהצטל כוואכל צן דרוקאי אלא כל שכלל חתיכה צמר בכלי ראשון של חלב שהוא על האש אפילו שהקדים מיד ה"ו אסור באכילה ובהנחה ועיין כרהי קק"ג ופרי נגדים בפתיחה אות ג' וטע"ג דאין חיוצ מלקיות אלא בשיעור כו"ה מ"ו ח"י שיעור אסור מן הטורה ג"ס ציטול ובהנחה ועיין ערך הסלקון ופחמי חשונה צמס הגאון ל"ח ז"ל ולכן גם אם ציטל פחות נוכח עבד איסור חורס ולריך כפרס :
ג צמר בחלב האסור בהנחה לריך לו קצורה ולכן טהגין למפוך אוחו בחפירה ט"ט בחלר שקורין בערבי צלו"מ"א וזו היא קצורתו או יסליכו לכהר הגדול באופן שיחאצד ועיין ככה"ג וחכ"א אבל אסור ליהנו לגוי אפילו שאינו נוכחו וכן אסור ליהנו לכלב אפילו כלב דעלמא שאין לו הנחה נמונו ולכן אסור לזרקו ברתוה הרצים כי קס אובלים אוחו הכלצים וכ"ס לכלבו דאסור שהרי כסהה נמונו :

ד צמר בחלב הנאקר ע"י כבש או מליחה כיון דאינו אסור מן הטורה באכילה אלא רק מוצרי קוסמים הרי זה מותר בהנחה ומ"ו אסור לצטלו ואם חזר וצטלו ה"ו אסור בהנחה מן הטורה וגם חייב נטוס צטול ועיין פרי נגדים בפתיחה וכן ה"ה דבר מואכל של היתר כגון אורז או ירקוה וכיוצא טכבלע צמס צמר וגם נבלע צמס חלב וצין טניהס י"ט שיעור כו"ה ואח"כ ציטל המואכל הכול הרי זה עובר עליו אבל אם נבלע בקדרה צמר וגם חלב אע"פ ט"ט צין טניהס כו"ה וטוב ציטל בקדרה שהיא הצטיל אע"פ שאין בו טשים נגד הצלוע אינו עובר נטוס איסור ציטול מפני שאין אחד נטס צעין אלא הכל הוא צלוע :

מיהו קדימס טבלעס חלב ובעודה בה יומס ציטל בה צמר צעין עובר עליו נטוס ציטול מפני דאחד נטס הוא צעין ועיין טפ"ד ס"ק י"ח ונחצ"ר אות כ"צ ולכן זה המצטל בקדרה זו צעי כפרס כשאר איקורי לאוין :

ה צמר בחלב דאסור מן הטורה ציטול ובהנחה לאו דוקא צמר של בהמס טטורה כפרס אלא אפילו צמר נבלס ועריפה של בהמה טטורה אסור מן הטורה ציטול ובהנחה ועיין טפ"ד ונחצ"ר אבל צמר בהמה טטואס בחלב בהמה טטורה או צמר בהמה טטורה בחלב בהמה טטואס הרי זה מותר ציטול ובהנחה דבעיקר דומיא דגדי בחלב אמו שהוא צמר טטור בחלב טטורס ומ"ו אסור לצטל לכחמילס צמר בהמה טטואס בחלב טטורה או להפך נטפי מראיה טעין שהרואס חוטב שהוא צמר טטור בחלב טטורה ועוד חוטדו דצעי לאכול ועיין נחצ"ר אות ח' ד"הס הדין לדין וכי' יע"ט ומיהו לרוך רטואס אפילו לחולה שאין בו קכנה מותר לצטל ועיין ככה"ג טגס צ"י אות ט' וטאר אחרות ז"ל :

ו צמר חיה ועוף אפילו בחלב בהמה טטורה מותר ציטול ובהנחה נטוס דאינו אסור

פרשת בן איש חי בהעלותך פג

וּן הַחֹרֶה בְּחֵילָה אֲלֵה בָּשָׂר בַּהֶמְהַמְהָה עֹסֶרֶת בְּחֵלֶב בַּחֹמֶה עֹסֶרֶת אֲזֵל בָּשָׂר חֵיהּ
וְעוֹף אִיִּקְרוּ בְּחֵילָה הוּא וְדִרְבָּנָן לִכְךָ מוֹחֵר בְּצִיָּסוֹל וּבַהֲכֹלָה וְיֵשׁ מְחַמְמִים לְחַסְרוֹ
וְדִרְבָּנָן גַּם בְּצִיָּסוֹל וּבַהֲכֹלָה וְעִיִּין עֵרֶךְ הַשְּׁלֵמָן אֹתוֹ ד' וְאוֹתוֹ י"ד יַעֲשֶׂה וְלַעֲנִין הַלֵּבֶשׁ
הַמְחַמְמֵי בְּצִיָּסוֹל חֲזָה עֲלֵיו בְּרַכָּה אֲזֵל בְּהַנְּחֵלָה אַחַר שְׂכַחְשָׁל אִין רֵאִוִי לְהַחְמִיר לְאֲזַד
מִמּוֹן יִשְׂרָאֵל אֲלֵה אִם נִזְדַּמֵּן שְׂכַחְשָׁל בָּשָׂר עוֹף אִו חֵיהּ בְּחֵלֶב יוֹכַרְנוּ לְגוֹי וּבְצִיָּסוֹל יֵשׁ
עֵשֶׂה לְהַחְמִיר וּפְנֵי וּנְרָחִים הַעִין :

ז בָּשָׂר בַּהֶמְהַמְהָה בְּחֵלֶב חֵיהּ עֹסֶרֶת אִיִּו אֲסוֹר וּן הַחֹרֶה אֲלֵה אֲסוֹר וְדִרְבָּנָן
וְאִיִּו אֲסוֹר אֲלֵה בְּחֵילָה אֲזֵל בְּהַנְּחֵלָה מוֹחֵר וְאֲסוֹר לְצַטְל לְכַחְמִילָה מְפִי וּנְרָחִים הַעִין
אִם כִּבֵּשׁ חֵלֶב בְּקִדְרִיהַ מַעֲתָה לַעֲתָה דִּהִיִּיבוּ כ"ד טַעֲמָה שְׁלֵמִים וְאֲחִיכּ בִּישָׁל בְּקִדְרִים
הַסִּיֵּא בָּשָׂר בַּחֹמֶה הַחֲבָשִׁיל אֲסוֹר בְּהַנְּחֵלָה דְלַעֲבִיג שְׂהַקְדִירָה לֵא בְלַעֲמָה הַחֵלֶב אֲלֵה
ע"י בְּצִיָּסָה מִיִּו אֲחִיכּ פִּלְטָה אֹתוֹ סַחֲלָב טַבָּה לְהוֹדֵר שְׂבָשָׂר ע"י צִיָּסוֹל וְאֲסוֹר
וּן הַחֹרֶה אֲזֵל אִם לֵא בְּשָׁלוּ בְּאוֹתָהּ קִדְרִים בָּשָׂר בַּחֹמֶה אֲלֵה בָּשָׂר חֵיהּ וְעוֹף אִין
הַחֲבָשִׁיל אֲסוֹר בְּהַנְּחֵלָה אֲלֵה רַק בְּחֵילָה וְעִיִּין וּשְׂמִיז סוֹף סְקִיֵּא וּנְחַבְּרֵר אֹתוֹ ז' :

ח הַחֲבָשִׁיל אֲסוֹר בְּהַנְּחֵלָה אֲלֵה רַק בְּחֵילָה וְעִיִּין וּשְׂמִיז סוֹף סְקִיֵּא וּנְחַבְּרֵר אֹתוֹ ז' :
ט הַחֲבָשִׁיל אֲסוֹר בְּהַנְּחֵלָה אֲלֵה רַק בְּחֵילָה וְעִיִּין וּשְׂמִיז סוֹף סְקִיֵּא וּנְחַבְּרֵר אֹתוֹ ז' :
י הַחֲבָשִׁיל אֲסוֹר בְּהַנְּחֵלָה אֲלֵה רַק בְּחֵילָה וְעִיִּין וּשְׂמִיז סוֹף סְקִיֵּא וּנְחַבְּרֵר אֹתוֹ ז' :
הַחֲבָשִׁיל אֲסוֹר בְּהַנְּחֵלָה אֲלֵה רַק בְּחֵילָה וְעִיִּין וּשְׂמִיז סוֹף סְקִיֵּא וּנְחַבְּרֵר אֹתוֹ ז' :
הַחֲבָשִׁיל אֲסוֹר בְּהַנְּחֵלָה אֲלֵה רַק בְּחֵילָה וְעִיִּין וּשְׂמִיז סוֹף סְקִיֵּא וּנְחַבְּרֵר אֹתוֹ ז' :

יא לִיר הַיּוֹלָא ע"י וְנִלְחִים וּכְפַל לְהוֹךְ הַחֲבָשִׁיל עַל חֵלֶב וּנְחַבְּרֵר אֲסוֹר בְּהַנְּחֵלָה מִן
הַחֹרֶה וְעִיִּין וּנְחַבְּרֵר אֹתוֹ י"ד :

יב קִדְרִים עַל חֵלֶב שְׂחִיִּים בַּת יוֹנָא שְׂצִיָּטָל בַּת בָּשָׂר אִיִּו עוֹבֵר מְשׁוֹם צִיָּסוֹל וְלֵא
עוֹד אֲלֵה שְׂמוֹחֵר לְכַחְמִילָה לְצַטְל בַּת בָּשָׂר לְגוֹי אִו לְאִחָה לְוֹךְ שְׂאִין בּוֹ חֵילָה
וְאִין לְאֲסוֹר וְנִטְוֹם מְרָחִים הַעִין לְוִי יוֹדֵעַ אִם הִיא קִדְרִים עַל בָּשָׂר אִו עַל חֵלֶב וּכְנִיִּים
שְׂחִיִּים הַחֹבֶה סְקִיָּה בָּשָׂר מְחַמְמֵי לְדִיֵּל מִיִּו אִם הִיא קִדְרִים גְּדוּלָה יוֹמֵר מְדֵלִי שְׂאִין לְוֹךְ
לְצַטְל בַּת חֵלֶב אֲלֵה רַק הַחֲבָשִׁיל עַל בָּשָׂר בְּקַעֲוֹדוֹת גְּדוּלוֹת אַעֲבִיג שְׂהִיֵּא אִיִּים בַּת יוֹנָא
אֲסוֹר לְצַטְל בַּת חֵלֶב כְּבוֹן טַעֲמָה לֹו חֲנוּאָה הַרְבֵּה טְרוּלָה לְפַחֲמִיכָה בְּקִדְרִים גְּדוּלָה לְוֹרֹךְ
הַגּוֹי כִי זו הַקִּדְרִים חֲזוֹתָהּ וְעִידֵי עֲלִיהָ שְׂהִיֵּא עַל בָּשָׂר וְיֵשׁ לְחוֹט לְמִרְחִים הַעִין שְׂאִין
יִודְעִים שְׂהוּא מְצַטְל לְוֹרֹךְ הַגּוֹי :

יג בָּשָׂר בְּחֵלֶב שְׂאֲסוֹר בְּהַנְּחֵלָה וְאֲחִיכּ כַּעֲרַרְז מְחַמְמֵי עַל יִקְוִים אִו אֹרֶז וְכִדּוּמָם
וְאִין בְּחֲבָשִׁיל הַסִּיֵּא טַעֲמָם לְצַטְל הַחֲבָשִׁיל הַחֵי מוֹחֵר לְמַכּוֹר לְכַכְרֵי חוֹךְ וְדִעִי
אִיִּקְרוּ עַדוֹ דְכָל אִיִּקְרוּי הַנְּחֵלָה אֲפִילּוֹ יֵשׁ בְּהַם צְנוּתָן עֵשֶׂה מוֹחֵר לְמַכּוֹר לְכַכְרֵי חוֹךְ וְדִעִי
אִיִּקְרוּ עַדוֹ וְעִיִּין פְּרִי מַגִּידִים בְּפַחֲמִיָּה וּשְׂמִיז סוֹף סְקִיֵּא :

יד בָּשָׂר לְלִי בְּחֵלֶב אֲסוֹר וּן הַחֹרֶה וְאֲסוֹר בְּהַנְּחֵלָה לְלִי בְּכֵלֶל צִיָּסוֹל הוּא וְכִזּוֹ
בְּאַחֲרוּנִים וְכֵן הַחֲבָשִׁיל אֲסוֹר וּן הַחֹרֶה וְאֲסוֹר בְּהַנְּחֵלָה וְלִכְן כְּרוֹת עַל
חֵלֶב שְׂעִירָדוֹ הַחֲכָרִים בְּהַם חֲנוּאָה וְקִוִּי יִשְׂרָאֵל מְשֵׁה אֲסוֹר לְהַדְלִיק וְלִכְיִין קְצוּרָה עִיִּין
וּנְחַבְּרֵר אֹתוֹ ע"י אֲךְ כְּרוֹת טַעֲמָה בְּהַם סַפֵּק אִם עֵיכְדוֹ חֲנוּאָה וְחֵלֶב יִחַד יֵשׁ לְהַחְמִיר מְכַח
סְקִיָּה ר"ל סַפֵּק אִם יֵשׁ חֲנוּאָה וְאֲחִיכּ יֵשׁ טַעֲמָה כַּחֲבָשִׁיל בְּשָׂטִים וְעוֹד יֵשׁ סַפֵּק שְׂלִישִׁי
אֲרִי הַלֵּבֶשׁ כו"ד אִין אֲסוֹר בְּהַנְּחֵלָה אֲלֵה וְדִרְבָּנָן וְעִיִּסוֹ לְכַחְמִילָה לֵא יִקְחָה מְכָרוֹת אֲלוֹ
יִוִּסֵף אֲוִיָּן קִי פ"ג :

יז אִם בְּשָׁלוּ חֲנוּאָה בְּקִדְרִים עַל בָּשָׂר בַּת יוֹנָא וְנִחְסְרָה לֵא הוּא טַעֲמָם אֲסוֹר
לְהַדְלִיק בְּחֲנוּאָה זו לְאֲסוֹרָה בְּהַנְּחֵלָה וְגַם כְּרוֹת מְכָרוֹת לְאִין מְשֵׁה עִיִּין לְאוֹתָהּ אֲסוֹר
לְהַדְלִיק בְּחֲנוּאָה זו וְעִיִּין מְשֵׁה וְאִם טְרִיחוֹ כְּלִי בָּשָׂר צְנִיִּים רַחֲמִין וְכֵן טְרִיחוֹ כְּלִי חֵלֶב

פרשת בן איש חי בהעלותך

צבלי אחר צוים רוחמין ונתעצבו זצ"ל צעודם רוחמים אסורין בהנאה ולריכין קצורה
ד"ח צרותמין דכלי ראשון שהיסיב דהוי ציכול אצל כלי שני אע"ג דנפליט ומצליע
אינו נצטל ומותרין הויים בהנאה ועיין כו"ף ופ"ד ושאר אחרונים :

טו דגים בחלב וותר אפילו מדרצקן ויהו יש בהם סכנת חולי ולכך אסור לאכלם
וה"ה לאכול דגים עם גבינה יש סכנת חולי אצל דגים צמנאה יש וון האחרונים
סכנתו דאין חשש חולי בזה ויש סכנתו דאיכא חשש חולי ושוטר נפשו ירחק ויזגר
דהא אפילו הרב פחד ילחק שהיה רופא גדול ונראה לו דאין בזה נזק נמנע ולאכול
ופה עירנו בגדלד אין נעגנים דגים צמנאה דחוששין החשש סמו :

טז צילים שנואלים תוך התרנגולת אם הם גמורות צמלצון וחלמון וותר וון הדין
לאכלם צמלצ אצל אם אין לה אלא רק חלמון צלצד אסור לאכלם צמלצ ואם
אכלה צפ"ע וותר לאכול אחריה חלב ויש נחמייקין בזה ואע"ג דאנריקין אם הם
גמורות וותר לאכלן צמלצ היינו נשורת הדין אצל נהגו שלא לאכלם צמלצ וכן סוניהג
פה עירנו וגם וולחים אותה לצדה או ע"ג צטר ונ"ו אם נפלה לתצטיל אין אוקרה :
יז חלב הנמלא בקיבה יזכר לכתחילה שלא להניחו בקיבה עד שיטעון החלב תוך
הקיבה ופני סחלב הקיבה הוא חריף והמוץ וצדיעבד אין לחוש וטרי להעמיד בו ופה
עירנו נהגין להוליא חרף ועיד אם החלב וון הקיבה קודם שיטעון ואם קשה החלב
בתוך הקיבה כ"ד פעות הו"ל כצו וחסור להעמיד בו לכתחילה צין צללול צין צקרוס
וצדיעבד סכנר העמיד בו וותר אפילו העמיד צללול כן הוא דעת נר"ן ז"ל דק"ל
כוותיה אך נור"ם ז"ל אוקר צללול גם צדיעבד ואם היה ספק צלול או קרוס אז גם
להסתכמזים דאזלי צטר פסקי נור"ם אזליקן לקולא וותר ועיין כו"ף ז"ל :

יח יש נחמייקין להניח כלי שיש בו חלב אצל כלי שיש בו צטר תוך חיבה אחת
ולא הייטקן שגא יפול וזה ל"ה ולא ידע ויש נחמייקין לכתחילה ונחמייקין
שהיו שניהם נכוסים וכן ראוי להזהר בכך ואין נחמייקין כלי שיש בו חלב אצל כלי
שיש בו חלב אלא"כ נרוחקין זנ"ו וגם נכוסים דיש לחוש לקצרה רש"י ולקצרה
סרנצ"ם ז"ל ויהו כל זה לכתחילה אצל אם עבר והניח וותר צדיעבד לכ"ע ואם
אינו נניח צקבע אלא צחקראי אדעמא לטעלו ויד הסר"ם אוקר והפניית נחיר :

יט סיבאר"א של מעלה עשן סנדליקה ונכר של חלב לא ידליק וון הפחילה אלא
ידליק וון הסלחצת והנחמייק גם בזה מצא עליו צרכה וכל זה צשוואף צפיו
צעת הסדלקס אצל אם נדליקה צידו צלי שאיפה ואחר סנאקיה וון סנר שואף
צפיו וותר לכ"ע :

פרשת שלח לך

והיה צאכלכם ונחם הארץ חרינו תרונה לה' כ"ל צק"ד הנה נודע שראוי לאדם
לכוין צאכילתו לש"ש לצרר כ"ק הנעורצים צנאכל הוא וכנ"ש לדיק אובל
לצובע נפשו והיינו צירור כ"ק הוא סובע נפשו ולא תהיה כונתו לתענוג גופו ואם
האדם יזכה לפסונו ועליו כונה של הענוג ה"ף וישים כל כונתו צעבור סובע נפשו
ססואו הצירור של כ"ק בזה יתה לו כח גדול לצרר צירור גדול וון הנאכל על חד
עשר ונחם תהיה כונתו נעורצת צמתיסם צסובע נפשו וסובע חומונו וכל זה קתהים
האכילה עריבה וססובע יזכר אז תגדל תפארת הלדיק בה אם יתה כובע חומונו

פרשת בן איש חי שרה לך פר

לדמות ונעליו כונה של תאורה גופו כי אם רק ישים צלצו כונת שובע כפשו וסנה נודע כי לחם אישי הוא ערב לגוף עד וואל עד שהיו אוכלים אותו זלל לפתח וכמ"ש רבינו ונהר"ם אלט"ך ז"ל ע"ש ארץ אשר לא צומסכות תאכל צם לחם ולכן לר"ך להם הצבורת גדולה זאכלם לחם ארץ ישראל הערב וואל ביהיו נשינוים כל תאוחם צצביל צינור כ"ק וז"ש והיה זאכלם ונלחם הארץ שהוא ערב וואל לגוף לא תהיה כונחם לתאוח הגוף אלל צצביל צינור כ"ק ולז"א תרעו תרעוה להו כלומר כל כונחם תהיה כדי לצרר נלו"י קדושה וון האכילה לרעום אותם ולהעלותם עד הו וקיר הקדושה :

והנה נודע כי ונלכת הצינור של כ"ק המועלת על האדם היא ונלכתה גדולה אך הצינור וון הלוונה וון הסי הוא מועל על האדם יוחר וון הצינור שלר"ך לצרר וון הדוום כי הצירור וון הדוום עיקרו הוא ציד השי"ת שיסים ע"י העער וכמ"ש רבינו האר"י ז"ל על וואנר גדול יום הגשמים כתי"ת הנהים דלכך קצבו הזכרת הגשם צצרכה ונחיה הנהים כי על ידי הגשמים יחיו הנהים הם נילולי הקדושה אשר צדוום שיעלו מוננו והו חתי"ת צמדגה הראשונה וכן אנ"ל גדול יום הגשמים כקיצוץ גליות שצו נקצב"ם כ"ק אך צינור שלר"ך להיות וון הלוונה ונחיה מועל על האדם יוחר שלר"ך לצררו ע"י אכילה ביון שהוא צרר הנאכל ולכן עשה הקצ"ת שתי ונלות שם צקוב חק אחת צלוונה שהוא הכלאים ואחת צצקר הסי שהוא צצר צחלצ כי שתי ונלות אלו הם חק שאין להם עעם יען כי זה מוחר לצרו והו מוחר לצרו ולמה אסורים צבערונחם וידוע כל ונלות צקוד חק אשר יקיים אותה האדם יהיה לו מונחם פאר גדול צקיוונה כי שטן וואו"ע מוכין את ישראל ונלעיגין צנלות הוקית לוור מה ונלות היא זו ומה עעם יש צם ולכן יהיה לו מונחם עור וקיוע להחצבר על הקליפה ולצצר כוחה להפריד מונחם נילוץ הקדוש הצלווע צתוך חלק הרע של הקליפה ונעורצ צלוונה וצחי ולכן חק ג"י גיהנם כי צכה קיום החק מויליא האדם נילוץ הטוב וון אם גיהנם שהוא הרע האמוז צו וגצר ישראל ולכן לר"ך האדם להזכר צחק זה של אסור צצר צחלצ לצלתי יכסל צו ח"ו אפילו צצצר קטן שיש צו כדי שע"י"כ יהיה לו תצבורת גדולה צצירור שלר"ך לצרר וון הנאכל :

א כחל שהוא הדל של צהונה צין של קענה שלא הניקה צין של גדולה אסור מדצרי קופרים לצצלו צין צפ"ע צין עם צצר ואם קרעו והוליא החלצ שצו מוחר ללוונה ולאכלו חל לצצלו לא די לו צקריעה כי אע"פ שהוליא החלצ שצו מ"ו כ"א עדיין חלצ צגוונות לפיכך אם קרעו שתי וערב ונחו צכותל עד שלא נשאר צו לחלונית חלב מוחר וון הדין לצצלו אפילו עם צצר ואם קרעו ונחכו כונה פעמים שתי וערב על פני כולו זה עדיך עפי ונחיה צכותל וכל זה הוא מדינא אבל נהגו צרוצ תפילות ישראל שלא לצצלו עם צצר כלל אפילו ע"י קריעה שתי וערב ונחיה צכותל אלל ונצטלים אותו לצרו זלל צצר או ונצטלים אותו עם ינקות ושאר דצרים שאין צםם צצר וכן ענגנים אותו לצרו צנחצח זלל צצר וכן הונחג פה עיננו צגדלח יע"א ואע"ג דנחגו שלא לצצלו עם צצר אם צצלו עם צצר מוחר צדיעצד כיון דעשה לו קריעה שתי וערב ונחיה צכותל ואע"ג דיש אומרים דאין להתיר צדיעצד צום אלל רק צהפקד ונרובם נראה עיקר לדינא כהעתיקין גם זלל הפקד מרובם ועיין פ"ח ופרי חולר :

ב עצר וצצלו זלל קריעה אם צצלו זלל צצר אע"פ שצצלו עם ינקות ושאר

פרישת בן איש חי שרחה לר

דברים מותר לאכלו וכ"ס כללואו בלא קריעה דמותר דיעבד אכל אם צטלו עם צטר לריך כנגד כל הכחל כ"ט פעמים כי הכחל עלמוו וולטרף ולכך לא צעיקן שטים מומם אלא קגי צחשעה וחוששים שים צצטר ובצטר דברים צצקדרה כנגד הכחל אכל הכחל עלמוו חקור דילמא אחי לומטרי חחיכה כצילה וגם מוסוס החלצ צצגומות לדיה שים בלוחו חלצ טעם וון הצטר סכחצטל עמוו דלע"ג דצגער ציטולו ילא כל החלצ מונוו סייטיקן מומא יאכלנו קודם גור ציטולו וכמו צט"ך ו"ל ואם לא ים שטים אז גם הצטר והצטטיל כולו חקורים צאכילה אכל מותרים צהנאה לומכרם אז ליחנס לגוי כיון דליקוסם סוף מדרצקן וסקדרה לריכה הגעלה :

ב חל סקקעו כדינו וללאו לע"ט סמולא חח"כ גומות ובלוח חלצ חין לחוס מיוסו אוחו החלצ צצגומות לריך לספכו ולא יאכלנו מוסוס ווראית העין וכן אם רואה עליו חלצ צעין יחלנו החלה קודם אכילה מוסוס ווראית העין כן העלתי צסק"ק ומצליאל ועיין צסי' ע"ג סעיף אי צהגה"ם צדין סכצד סכללה ורולס לצטלו ועיין סטעס צפר"ח סס ס"ק וחי' וכן סוף סטעס צללי וכמו סס ועוד צסי' ע"ו ס"ק ט"ז :

ד כחל מי לע"ט סהיא ובלוח חלצ מותר לחסוך צצקין של צטר כיון ססוף לונן ואין ללוח הכחל עם הצטר אפילו קרעו ס"ו וע"ג וצדיעבד אפילו ובלוח צלא קריעה ואפילו ובלוח על הצטר מותר ועיין ערך ססלסן אוח ז' וסאר חסרוגים :

ה הכחל לע"ט סקקעו ס"ו וע"ג חקור ללוחו לכחילה על הצטר אלא חחה סצטר ואפילו נחמו צצפור על הצטר לריך לסקירו ולהניחו חחה סצטר ועיין כנה"ג סגה"ט אוח י"ד וצדיעבד אם כצר ללה אינו נאקר ובצפודים סדוכן לסחספך וס סלועלה לומעס חקור ללוחו אפילו חחה סצטר וצדיעבד מותר ועיין ס"ך ס"ק כ"ס :

ו לע"ט דלס ללה הכחל צלא קריעה ס"ו וע"ג מותר צדיעבד סיינו צללאו לצדו אכל אם ללאו עם צטר חקור סלס נחן הכחל על הצטר חקור מוסוס סצבלע חלצ ואם נחן הכחל חחה סצטר אז הכחל חקור כיון דסצטר עליון ובצפודים סדוכן לסחספך וס סלועלה לומעס סניסם חקורים :

ז עור הקיצה לאחר סהוקר חלצו וסודה ים לו דין צטר מומס ומותר ללוחו עם סאר צטר וס"ס דמותר לצטלו ואין לו דין כחל כלל ועיין ס"ך ואחרונים :

ח אכל צטר אפילו של חיה ועוף לא יאכל אחרי חלצ עד סייססה ססה סעוה אחר אכילתו ולע"ט סצחורף סמאכל מועכל צוהיכות יוחר מיומוה סקיץ ג"כ לריך לסמוחין ססה סעוה ואם ים צטר צין ססיכיים לריך להסקירו ואם לא ססקירו סכף אחר אכילה אלא עד אחר סנים וסלס סעוה חין לריך לחסוה ססה סעוה אלא מועט סגוער אכילתו וע"ג לריך לקנח סיו צפה דסיינו סילעוס סח ויצלענו ואח"כ לדיח סיו וכמו צצ"י ח"ס ס"י קע"ג ועיין צאחרונים ולע"ט דכחצו סאחרונים דוקא אם וולא צטר צין ססיכיים לריך להסקירו אכל וססמוח אינו סייצ לצדוק ועיין כנה"ג סגה"ט אוח י"ד ו"ו ו"ו ו"י ס"ס לו נקצים צצכיו זס ודאי סייצ לצדוק כי חוקס ס"ס צחס צטר וס"ס אם אכל גציקה חחלה ואח"כ רולה לאכול צטר דג"כ לריך לחטט ודלס כוח טוה סירגיל עלמוו לחטט אחר כל אכילה כדי סלא יצוא לדי מוכסול ועיין סיורי צרכס סוף אוח כ"ג :

ט אפילו לא אכל צטר צעין כי אם הצטטיל של צטר ואפילו של עוף ג"כ לריך לסמוחין ססה סעוה כדי לאכול חלצ ואפילו סחה מרק ללול ג"כ לריך ססה סעוה ועיין צית יוקף ס"י קע"ג וסאר אחרונים וס"ו כ"ג ציו"ד אוח לע"ד וסלועס לחיכוק

פרישת בן איש חי שרחה לך פה

כמי לריך להמתין שעה שעה ואפילו לעם הצביל שיש בו שוון ללא פלוג אבל אם
טעם בלשונו ופלטו מיד אין לריך להמתין וה"ה אם לקח החיכה צמר לחוד פיו וחכף
החזירו שלם אין לריך להמתין וכ"ש אם טעם שוון ופלטו דלון לריך להמתין ועיין
והרש"ק בהגותו על פני ונגדים צדפים חדש של ספר השלי רצנ"י :

י אע"כ דלמדין דלחר שעה שעה מותר לאכול חלב וי"ו צעין כמי שיקלק הסלחן
שאל עליו הצמר וגם שיצרך זרכה שוון של אותה קעודה דחלחא צעין שעה
שעה וקילוק שלחן וזרכה ועיין כנה"ג בהס"ט אות ג' וכונה אחרונים ואם אכל צמר
בלא פה ושלחן לריך לצרך זרכה אחרונה וישהה שעה שעות :

יא ללודך חולה אע"כ שאין בו סכנה יש להקל להמתין שעה אחת אך לריך קילוק
שלחן וזכונ"ו ועיין חכ"א כלל מ"י סוף אות י"ג :

יב הצביל שאין בו צמר ורק בצלוהו צקדרה של צמר אפילו היא זה יונח הכי
זה מותר לאכול אחריו חלב מיד ואפילו רחילה ידים וקנוח פה אין לריך
ואפילו אם הקדרה של הצמר לא הודחה יפה ון הצביל של הצמר ג"כ מותר לאכול
החלב מיד ומיהו אם לא הודחה יפה ראוי להלריך רחילה ידים וקנוח והדחה פה ואז
יאלל החלב מיד ועיין שיו"צ אות ל"ג ולי"ד והיינו דוקא אם יש ששים צחצביל שהוא
כנגד לכלוך הקדרה צצמר אבל אם אין ששים כנגד לכלוך הצמר לא קגי ליה רחילה
וקנוח והדחה פה בלצד חלל לריך לשהות שעה אחת לפחות והאחרניי גם בזה שעה
שעות תנ"ו ועיין ציה לחם יאודה קע"ק ג"ו ופחמי חשובה ופאר אחרונים :

יג אכל צילים שנותנים צקדרה שיש בה צמר מוין של שבת וסודרים אותם על הכסוי
של הקדרה וקציצ ווחצבילים ווחס הקדרה שהיא על האש שיש בה צמר מוין
אין לריך להמתין שעה שעות ואין לריך הדחה וקנוח והאחרניי לעשות הדחה וקנוח
בזה תחל עליו זרכה :

יד אכל חלב מותר לאכול אחריו צמר מיד אך לריך לקנח פיו יפה צפת סילעסנו
ויצלענו ואח"כ ידחנו צוים יפה ואח"כ ירחץ ידיו יפה צוים ואז יאלל הצמר
מיד ואפילו אם אכל צמולוג לריך שיכחץ ידיו ונעילה ידים זו שהיא צין אכילה חלב
לאכילה צמר לריך שהיהם לחוד כלי כדן מים אחרונים כו"ש ור"ן ז"ל צא"ה ועיין
שיו"צ אות י"ט ואם אין לו מים מותר לרחוץ צפאר וטקיס צעעת הדחק וכונ"ש שיו"צ
אות ג"ו ואפילו אם הולל לאכול צמר עוף אחר החלב לריך קנוח והדחה פה וכונ"י
וכונ"ו צצ"י א"ה ואם אין לו פה לקנח צו פיו יוכל לקנח צפאר פירות חוץ וקנחא
והנני וירקא ולריך לקנח תחלה צפת ואח"כ ידיו צוים וצדיעצד אם הדחה ואח"כ
קנח אין לחוס ועיין שיו"צ אות כ"ו וכן אם לעם ופלטו ולא בלע משהי צדיעצד אבל
לכתחילה ודאי לריך לבלוע ובלא"ה איכא איסורא צפליעה ווחסו הפקד אוכלין וכונ"ש
צפחמי חשובה סק"ה :

טו כל זה שכתבנו באוכל חלב קודם הצמר אבל באוכל בציקה אע"כ דמן שורה הדין
קגי צקיחה והדחה וכונ"י כדי לאכול הצמר מיד וי"ו כצר נהגו לשהות זמן
צנייהם ויש נוהגים לשהות שעה אחת וגם שיהיה צקעודה אמתת ויש שוהין שלשה
שעות והרבה גדולי ישראל נהגו להחנייר שעה שעות וכונ"ש הגאון חיד"א ז"ל צציו"צ
אות י"ג ופה עיינו בדלדל אכתנו מוין כך אם היא בציקה קשה שעבר עליה שעה
חדשים או יותר שוהין שעה שעות ואם לא עברו עליה שעה חדשים ממתין שעה אחת
לכל חודש אחד שאם עבר חודש ממתין שעה ואם שני חדשים ממתין שתי שעות

פרשת בן איש חי שלה לך

וכעוסף והרעה ונחמה וני כרמו סעיד דאין ונחגס צעה"ק ירושלם ת"ו להנחתין אחר
בצנינה כלום בין חדשה בין ישנה ודע להנחה בנצנינה הוא אפילו שלוקה
או כלום ונחגס רבינו הארי"ל ז"ל היה ונחמיר ביושר דכל אורחו יום שאוכל בצנינה אינו
אוכל צמר אשכריו ואשכריו חלקו :

טז האוכל כהל לריך להנחתין טסה שעות כדי לאכול חלב וה"ה אם אוכל כהל אחר
חלב ננוי דינו כאוכל צמר אחר חלב :

יז אין לשין עיסה בחלב אלא"כ שינה לורת הפה ואם עבר ואפה בלל שכוי אם
אינו דבר מועט כדי אכילה צנת אחת הכל אסור ולא יועיל סיכוי אחר אפיה
ולא יועיל לחלקו לבני אדם הרבה לאכלו זו בנחמה יען שכבר נאסר ונגזרת חז"ל
וסם עירנו עושין סמוצוק"ך שמואלים אורחו בנצנינה ואין עושין זו שכוי מן סמוצוק"ך
המואלה בלחיים וקוב"ר ועיין בהפארת אדם שקיים הונחה הזה אצל עיסה שלשין אורחו
במחאה או בחלב ועושין אורחו ויני וזויות נוחים פה עירכו לטנות לורת הפה אפילו
אם עושים מעט כדי אכילה אחת ונחגס יפה הוא ועוד פה עירכו יע"א יש עושים
פה בחלב כדי למכור דבר יום ציומו ועושים הרבה וגם אלו עושין לורתו מוסנה שהוא
נודע וכיכר לכל שהוא של חלב אך דא עקא כי ונחמיר ז"ל אסר בעושין למכור
אפילו על ידי שכוי דחיישינן לאורחין ועיין פרי"ה ופרי"ה וחז"ל שהסכימו כן וכל דיע
להמליץ בעדם ונשים דזה הפה שמועין בחמאה כרגש מן הריח שלו ויש כאן כמה
ספיקות וי"ל דנחמיר לא אסר בכה"ג דכיכר מן הריח ועיין להרב נחמיר לדוד ז"ל
שכתב בע"ר מולדתו שהיא עיר גדולה של חמונים וקופרים נהגו היחד למכור בחמאה
וכהנ טעם הסיחור אע"פ דכיכרים צריח וטעם ע"ש ועיין פרי תואר ס"י ל"ז ס"ק ג'
ו"ש בסיחור הנכר ונשים ס"ק יע"ש :

פרשת קרח

ו'צא פרח וילך ל"ך ויגמול שקדים הנה נודע מפשט המקרא כי באותו מעשה
היה חלק אחד ונענו יש זו פרחים וחלק אחד ונענו כראה זו ל"ך ובחלק
אחד ונענו כראה זו שקדים גמורים והטעם שהיה זו שלשה חלוקות אלו כ"ל צ"ד
לרמוז על קדושת כהונה של אהרן ורעי' שניהגת בשלשה מקומות שהם א"ס למעלה מזה
בסדרגות וז"ס אחד העבודה שסיחה במשכן ועל זה ירמוז הפרח כי הושכן קופו ננו
ולא היה לו מקום כיכר וידוע והצ' עבודה שסיחה צוקדש ראשון שהוא היה צוקים
קצוע וקדושתו לעולמים אך היה צבין צמר ודם ואג' היא עבודה שסיחה צבית של"ג
צ"א שהוא נעשה שמים וקדושתו למעלה וקדושת צית ראשון ובכולם הכהונה היא
לאהרן הע"ה ולזרעו ולהיות כי זכינו לעבודה שקדושתו צוכית התורה שכוללת שלשה
ויני מלות שהם מלות ח.ק"ם ומשפטים ככהו זה התורה לעולם למנחה וכו' ר"ל
צוכותה זכינו לעולם וכו' לכך עבודה שסיחה במשכן זכינו לה בצביל חלק ממלות
שנחמה אורחו שהם יש להם טעם אך אין הסכל נחייב אורחו ועבודה שסיחה צבית צ"ד
זכינו לה בצביל חלק המשפטים לכך שלמה הע"ה שהוא צכה צמחיק כשאל"ל הקצ"ה
שאל מה אתן לך שאל ונחה לעבדך לצ שמוע לשפים את עונך והשיב לו הקצ"ה יען
אשר שאלה את הדבר הזה וכו' ושאלה לך הצין לשמוע ונשפט הנה עשיתי כדצריך וכו'
והטעם ששאל על הצנה לשמוע ונשפט כי ראה צרו"ק דצמח"ק אשר יצנה הוא יהיה

פרישת בן איש חי קרה פו

זכות חלק הנושטענדיג און זיך פלייטן זיינע זכונות חלק החוקים שאין להם טעם ואין השכל ומייצג אותם והגאולה ג"כ חסוי זכות החוקים כי הגאולה הלוי'ת בתשובה וכמ"ש רז"ל כלו כל הקלין ואין הדבר הלוי' אלא בפסוקה והתשובה היא צדק חק שאין בה טעם ואין השכל ומייצג אותה יען להעובר על גזרה מלך אפילו צדק אחד מייצג אותה כי לכן אורה הסכמה נפש המוטעה היא תמות ולכן אם ישמרו ישראל את החוקים אז ודה כנגד ודה יקבלם בתשובה שפירא חק ולז"א חסוק ומקטעים ישועה כי חוקיך לא דרשו והכח נולד שפירא צדק סק ועלויות והדירה הרבה אלל האדם היא מלוא של אישור צדק צדק כי היא חדיקת ועלויות בכל יום על כן כונה וכונה ראוי לאדם להשגיח בה ולשמור כל הלכותיה אחת לאחת שלא יבא לידי מוסקול וזוה יעלה טוב הן לענין קבלת התשובה הן לענין קירוב הגאולה ולריך כל אדם ללוות כזי ציחא חנויד שישגיחו היטב צענין צ"ח סן מלך סכלים שלא יתערבו צ"ח סן מלך הצ"ח עלונו ומפ"י צענין זה מלוי צדיקו של אדם צדיקים וצדילות ואם לא ישימו עין השגחתם בו צודאי יבואו לידי מוסקול ולא ירבישו :

א אישור שנתערב בהיתר אע"ג דערן ז"ל פסק צ"ח צענין צ"ח צדקו מיו סמכין אטענינה גוי צדיק דאינו יודע סקווכין עליו הונתג פשוט דאין לקמוד על הגוי וכמ"ש מור"ם ז"ל וכן הונתג כדור פה עירינו צדלדל יע"א אלא משערין צדקים צין נתערב מין צדקו מיו צין נתערב מין צדקו ואפילו אם יש פקים לצדל האישור אם רואין צעדין טעם האישור כרגס כגון שהאישור מוועטם ציחא סרי זס אשור ועיין פרים ופר"ת סק"ד :

ב אם האישור והיתר פדים צומקל דהיינו פדים מוין אחד שאין האחד כד צעצו יותר ומחזירו וגם אין צו כפוח או חלל יותר ומחזירו כוכל לשער צעניסם צמדיס או צומקל אכל אם צאחד יש כפוח ומלל יותר ומחזירו אין לשער צמדיס אלא צומקל אם פדים צעצו שאין אחד מהם כד צעצו יותר ומחזירו אכל אם האחד כד צעצו יותר ומחזירו לריך לשער צאומד ומדידה ולכן אם כפל חלל לחוך צער או להסך וכן אם כפל כד לחוך הצציל סרי אלו פדים צעצו ומשערים צומקל אכל אם כפל כף מוחתה של חלל צן יומו לחוך הצציל של צער או להסך אין לשער צומקל כי הוחתה כד צעצו כמה וכמה על צער ומיס אלא משערין צאומד ובכמות וכילד יעשה סנה מנהגו פה לקול כף הוחתה ואם עלה ע"א דרה"ס נחשוב צמעסה עקר דרה"ס וכלריך סיהיס צצציל פדים פעמים על מוחסה ע"ר דרה"ס וכפי וזה שפסקנו לריך לחשוב כלי הוחתה לצדי הצצר פחות מן ג"ו דרה"ס אך לחתנו חופסין זה השצוון של ג"ו דרה"ס לחוונאל ועיין פרי"ת ס"י ל"ט סק"ו ופר"ת פס סוף סק"ד וס"ו צ"ח סס אות צו ומג"י כלל פ"ה ס"ק כ"ח וסכ"א כלל כ"ב אות צו ועוד אחרונים ועיין צי"ת דוד יו"ד ס"י מ"ג ופ"ת ס"י ל"ח סק"ב וכחצ סרצ פרי"ת ס"י ל"ט פס דלס האישור והיתר פדים צומקל כגון שהאישור צער צלל עלמות והיתר ג"כ צער צלל עלמות טוב לשער ע"י המוסקל שאז ילא השיעור מוכוון ביותר ועיין חז"י ס"י ל"ג ועבודה סגוסו כי ל"ג וע"ה יודה צקוף הקמר :

ודע כי העלמות סס כצדים מן הצצר וכמ"ס צק"ב ס"י ל"ט סק"י והצב צ"ד ס"י מ"ג סניא ומחזירי"ס דהס"טים כצדים ומקנח אחד ונשפס ומ"ן והסמן קלים ומחזירי"ס אחד מן כ"ז וכחצ צסם רציו עובדיה ז"ל דהן סגידין סן העלמות סס כצדים מן הצצר ע"ס אכל סחלצ אשר צצצר הוא סנה עם הצצר וכמ"ס צק"ב :

פְּרִישֵׁת בֶּן אִישׁ חַי קָרָה

ג' כף של חלב בן יומיו שהגיקו בו בקדירה של צמר על האש אם אכחו יודעין כמה חלב צלע זה הכף כגון שהיתה כף חדשה והגיקו בה כזית חלב בו ציוס סתמוצו אוחה בקדירה של צמר לריך ששים בצמר כנגד כזית חלב כיון ללא ידעין כמה צלע הכף מן החלב צעינן כנגד כל כזית החלב וכן ה"ה אם זו הכף של החלב לא יתהם בה יונא קודם שהגיקו בה כזית החלב דלא כל מה שצלעה קודם הוא לפגם ואחר שהגיקו בה כזית החלב תחצי אוחה בצמר בו ציוס או חוך ועל"ע דאין לריך לשער אלא כנגד כזית החלב לצטלו אצל אם אוחה הכף של חלב הם מניקים בה חלב רוחה בכל יום ללא ידעין כמה כזית חלב צלעה אז לריך לשער כנגד כל הכף כולו ורק אם של ונחכה לריך לשער בכמות הכף ולא צונסקלו והוא ע"ד סתמוצו לעיל וכן אם הגיקו חלב הרבה צנף דהיינו שהחלב היה ונאם דה"ה או יותר והכף של ונחכה אשר כמותו נחשב צנף"ו דה"ה או עשרים דה"ה ואח"כ תמצו זה הכף בהצטיל של צמר אין לריך ששים אלא כנגד כמות הכף שהוא נ"ו או ד' דה"ה כי כיון ללא ידעין כמה צלע אין לנו לומר שצלע יותר ונשיעור כמותו אלא למרינן צלע כמותו וצעינן ס' כנגד כמותו :

ד' הא דלמרינן לריך לשער כנגד כל כמותו של כף היינו דוקא אם תמצו הכף בחלב שהיה ונחשב לצדו דלא ונשערין שצלע הכף מן החלב שיעור כמותו אצל אם היה מענין כך שהיה מצטל בקדירה אלק דה"ה וי"ס או שאר רעוב של סיחך ונפלו לתוכה ונאם דה"ה חלב דלא כצלו העי"ס ונחלב יחד ואח"כ תמצו שם כף חדשה או אינה בה יונא בחוך הקדירה וכמותו של זה הכף עולה ונאם דה"ה אע"ג דלמרינן שהכף צלע מן הקדירה כשיעור כמותו שהוא ונאם דה"ה וי"ו זה הוואה דה"ה אינם כולם חלב אלא הוא לקחם וניכס הסותפות דהקדירה ונעורבה וי"ס וחלב לבן לריך לחשוב ונא שנגיע לכף מן החלב לפי חשבון ועל זה החלק המוגיע לו לריך ששים לצטלו כשפול אח"כ בקדירה של צמר ועיין להגאון חיד"א ז"ל צטוי"צ ס"י ל"ד אות א' וי"ס צט"ס ונחשב עונאך ז"ל ועיין ככפי יוכה דף ע"ו ע"ג יע"ש ונא שהקשה הרב ערך הפלגן ז"ל ס' ל"ד סוף ס"ק ב' על רצונו חיד"א ז"ל אין ז"ל קושיא דהרב פני אריה ז"ל איירי בהצטיל גוס שפגע הכף בהלב עלמנו קודם שצבלל ונ"ש ענין כ"ט בר נייט זל לפלפל ולהקציר לשואל ללא שייך צנ"ד היתר לניט בר נייט ולעולם גם הרב פ"א מורה צדן זה דנחשב עונאך ז"ל דא"א לומר שצלע הכף את הכלל לריך לשער לפי חשבון וכן שונעתי ונחשב עונאך ז"ל דא"א לומר אצי זל"ה סכך היה מורה הר"ג מורי זקני רצונו ונאם הי"ס זל"ה כמות ענינים לשער לפי חשבון וכנ"ש ונחשב עונאך ז"ל וכן אכחו ופגים עתה :

ואם תפאל לומר לא נכניס הקדירה עלמה שצטלו בה הרעוב שפול בחוכו החלב מוי צנותפות עם הרעוב שפאמר כשם שלקח הרעוב מן החלב כך לקח הקדירה ג"כ לפי שיעור כמותה הנא שצד זה הארבהי הרבה צנ"ד צנ"ק רב פעלים בהצטובה ופלפלתו צדברי הפוסקים וצ"א רחי הענין הי"ס צנ"ד :

ה' אם תמצו כף חולבה בקדירה של צמר על האש שני פעמים לריך שני פעמים ששים דהשנין לים כאלו תמצו שני כמות אצל אם תמצו ונדע דתצטל צט"ס וחז"ר ותמצו פעם שנייה חז"ר ותצטל צלותם ששים ואע"ג דמורי"ם ז"ל כתב דקני צמד ששים צנתמצו שני פעמים אכן צתר ונ"ן ז"ל גרינן דפסק שלריך שני פעמים ששים ולא תמצו אוחה יותר ושני פעמים יס קוצרים כדעתו של מרן ז"ל דס"ל דקני צטני פעמים ששים אפילו אם תמצו כמה פעמים ויס קוצרים דעת מרן ז"ל צנ"ן ששים כנגד כל פעם

פרשת בן איש חי קרה פז

צ"ע על כן בהפקד מרובה קני צטני פעמים ששים כנגד כל הפעמים יען דאיכא
ק"ס צ"ה ובהפקד מרובה עבדין ק"ס כזו לקמוץ עליו אע"ג דפקק האחד הוא כגד
מזן ז"ל ואם הקואל לא הגיד למורה כמה פעמים מחזו את סקף ים אומרים שלריך
המורה לשאלו אותו ויש אומרים שאין לריך המורה לשאלו ואנחנו מנהגנו שלא לשאלו
על זה ומשום דבעיקר הדין קוצר מור"ם ז"ל ודעויה דקני צפעס אחת ששים אפילו
מחזו הרבה :

ך קף של חלב מחזו אותו בקדירה של צטר ים אומרים דאין לריך לשער אלא כנגד מה
שנחזו אע"פ שהוא צחוק חלל הקדירה שיש שם הכל אין לריך לשער כנגדו ויש
אומרים שלריך לשער גם כנגד החלק שבחיד חלל הקדירה וסדרה ראשונה עיקר וכן
הנחבא פטוה פה עיניו בגדלד דאין משערין אלא כנגד הנחבא צחוק החצטיל דוקא
מיהו אם סקף הוא של מנחה וליכא הפקד מרובה משערין בכלו דמנחה אומרינן מס
מקלחו מס כולו אכל אם אכא הפקד מרובה אי שעה דחמק לא אומרינן מס ומקלחו
מס כולו לשער כנגד כולו אלא משערין כנגד מה שנחבא צחצטיל דוקא יען כי מכן
ז"ל מסו צטני ל"ד ס"א כסדרת המתידין ולא ה"ח סדרת האוסרין אלא צטס ים וי
שאומר וכן בקעיק וי לא זכר סדרת האוסרין כלל וצט"י ל"ח ס"ג אחר סקףס כהמתידין
כתב ים וי שמחמיר וכו' והיינו לחוס בהפקד מיעט דוקא :

ך אס אומר השואל צרי לי עד כאן נחבא כאמין לדצרינו ולא אומרינן כל מלהא דלא
רמיא עליה דאיכא לאו מדעתיה ואפילו אס אקסא אימרת כן כאמין לה וכן המנהג
פשוט פה עיניו וצקה"ק רב פעלים הארנתי צענין זס דכל מלהא דלא רמיא עליה
עליה דאיכא צכמה עניינים של דיני איסור וסיחר צעניינים שיש לסקספק צסו צדין
זה וצרכתי צק"ד כמה עניינים :

ך קף של חלב מחזו אותו בקדירה של צטר על האף וסיער המורה שיש ששים
צחצטיל שבקדירה לצטל הכף הנה אע"ג דהקדירה וסחצטיל מוחכים מ"ו הכף
עלמו אקור להשחמש צו צין עם צטר צין עם חלב לפי קסיא צלועה מוצטר והלב
ואפילו עם שאר דברים שאינם לא צטר ולא חלב כגון אורז וכיוצא אקור לשמש צכף
זה שנעשם ככלה ולריך הגעלה :

ך כל דבר הצלוע בקדירה הן צטר הן חלב צעצר עליו כ"ד פעוה הוי טעם פניס
ואינו אקור מן התייה ורק הו"ל אקרוהו לכחמילה וצדיעצד מותר ולכן קדירה
שצטל צס צטר ואחר מעל"ע דהיינו אחר כ"ד פעוה צטל צה חלב הו"ל נעל"פ
וסחצטיל מותר ואחר שצצר עבר וצטל דהוי דיעצד אכל הקדירה עלמה אקור לצטל
צה לכחמילה לא צטר ולא חלב אלא יגעילנא ואחר הגעלה מותר לצטל צה מ"ה סירלה
וכן ס"ה אם כיסא הקדירה של הצטר צכלי של חלב שאינו צן יומו דנאכר סכלי הזה
ואקרי לכסות צו לכחמילה הן צטר הן חלב אלא לריך סיגעילנו ואם הקדירה של
הצטר שצטל צס חלב או סיקוי הזה של חלב שכיסא צו הקדירה מס כלי חמק אין
לחם חקנא צהגעלה אלא ימכרס לגוי או יעס עציט של מ"י רבליס אכל אקור
לספסותס צציתו כמו קזס גזירה טעא ישכח ויסחמש צהס מ"סו אס הצטר הוא צטר
ע"ף דאיסירו מדרצבן ואיכא הפקד מרובה אס ימכרנו לגוי כגין קסיא כלי חסוצ
קקרינן פרפר"י ים לסחמיר בהפקד מרובה ועיין חק"ל יוד מ"ה ס"י ע"ה ושאר
אחרונים מ"סו לריך להורות סיגעילס שלשה פעמים דקין כלי חמק צאיסור צטולי גויס
וכן אס הניח חצטיל צטר אפילו של צסומס צכלי קני של חלב קסוא כלי של פרפור"י

פרשת בן איש חי קרח

ויש ספק מרובם אם ינכרו לנוי מותר להגעילו גם ודיו וסייכו דוקא אם החצטיל
חס שהי"ס צ"ל חלל אם אינו חס כ"כ אין לריד הגעלה :

י כקוי הקדירה דינו כקדירה עלמא ואע"ג דיש מחמירין דקסוי טפי וק"ל אפילו
אינו בן יומו חסיז כבן יומו לדין בני הספרדים לית לן חומרא זו ועיין פ"ח
ק"ה ויהוה אם הסקוי קלר ולמעלה ויש בו חלל שא"ל להחנות יפה לריד ששים
כנגד מוקוס הקלר אע"פ שהסקוי אינו בן יומו וגם זה יש להחיר בהפקד מרובם או
שעה הדחק ועיין ערך השלחן :

יא אע"פ שאמרונו אם עבר וביטל חלב בקדירה של צמר שאינה זה יונא החצטיל
מותר שייכו דוקא בקדירה מודחה ונקים חלב אם היה שומן צעין טח על פניה
לריד ששים כנגד אחרו השומן ובקחה ללא ידעין אם היה שומן טח על פניה או לא
אמרינן קחם כלים המולכעין הם מודחים ונקים מוץ עון ספקין דבקחה אמרינן קחם
קבין שמוכיה קרום עליה ורק אי ידעין צביכור שהיא נקיה או מותר :

יב אם ציטל בקדירה נקיה שאינה זה יונא דברים חריפים כגון הצטיל שרובו
חומץ או חצלין ואין ששים לצטל אם יש בזה ספקד מרובם יש להחיר כקצרה
הנחמרים דקחם מרן כוחייהו ואם ספקד מועט יש להחמיר כקצרה החולקים דק"ל
אין נעל"ף בדברים החריפים דחורפיהו ונשוי ליה לצמה יען כי מרן ז"ל זכר דבניהם
צמם יש חומרים לכך יש לחוש לדברים בהפקד מועט מיהו שאשכנזים גרידי צמר
הכרעה מור"ם ז"ל ואוקרין בדברים החריפים גם בהפקד מרובם ויהו אינו נקרא
חריף ונשים מועט חצלין או מועט מלה שנתן להצטיל אש"כ רובו חריף :

יג דגים או צלים ואורז וכיוצא שנתצטלו בקדירה של צמר נקיה אע"פ שהקדירה זה
יונא מותר לאכול את המוצטל שהוא צחלב דאין כאן חלל אלא כותן טעם צר כותן
טעם דמותר לכתחילה וכל זה לדין דלזלין צמר שורחה מר"ן ז"ל חלב להשכנזים
דאולי צמר מור"ם ז"ל אסור לאכול המוצטל שהוא צחלב דאין חלל לכתחילה וק"ל אינו מותר
אלא דיעבד טכבר נתן את המוצטל שהוא צחלב וגם לדין דלזלין צמר מר"ן ז"ל
אינו מותר לצטל לכתחילה דברים של צמר זה יונא אדעתא דהכי כדי לאכלם צחלב
אלא רק אם נתצטלו דיעבד מותר לאכלם לכתחילה צחלב ולכן אסור לחמם מים
לכתחילה בכלי צמר בן יומו כדי ללוש בהם את המה מפני דרכם לאכול שפה עם
החלב ג"כ וכן מרקחה מדרכם לאכול אותם עם הגבינם אסור לצטלה לכתחילה
בכלי צמר בן יומו :

מיהו אם אין סכלי בן יומו לחיבא חרתי לטיבוחא שהוא נעל"ף וגם כ"ט צר כ"ט
מותר לחמם מים לאפות המה ולצטל מרקחה לאכלה עם הגבינה לכתחילה
עיין כנה"ג וצ"ח דוד ושאר אחרונים והנחמיר קלא לצטל אפילו בכלי שאינו בן יומו
מצא עליו ברכה וכן נוהגים בצניחו שיש להם כלי מיוחד לחמם צו מים ללוש בהם
המה וכן לצטל צו מרקחה ועיין דבר נשם יו"ד ק"י ע"י ומכ"א כלל מ"ח ק"א :

יד אם עבר צו"ד וביטל לכתחילה אורז או צלים וכיוצא בקדירה של צמר זה יונא
על דעה לאכלם צחלב אע"ג דעבד איסורא לא קנסין ליה ומותר לאכלם
צחלב וכמו בפ"ח ושאר אחרונים ואם דברים אלו שצטלם בקדירה של צמר נרגש בהם
טעם צמר קיוסא בעלמא איסור ולא שייטין ליה וכמו בפ"ח וצ"ח אפרים ק"י ל"ז
ד"ל ויהו רש"ל ז"ל אסור לאכלם צחלב אם נרגש בהם טעם צמר ובעל נפש יפוש
לדבריו וסעקל יש לו לקמוץ :

פּרִשְׁת בֶּן אִישׁ חֵי קָרָה פַּח

טו הֵא לְאֹרְיִין כִּי־עַם זְכִי־עַם וּנְחָר דּוּקָא טַעַם הִרְאָטוֹן זְכִלִי וְטַעַם שְׂנֵי זְאוּכֹל אֲזַל טַעַם רִאָטוֹן זְאוּכֹל לֹא וְהֵי דְזְאוּכֹלִים אֲפִילוֹ אֲלֶף טַעַמִּים מְסוּזִים כּוֹמֵס וּלְכֹן אִם אֲפֹ עוֹגֵס אֲלֵל מְסַטִּיד"א עַל חֲלָז אֲסוֹר לֹאכּוֹל הַעוֹגֵס הֵיחַ עִם הַזְּסָר וְלֹא אֲמַרְיִין זֶה דְסוֹי כִּי־עַם זָר וְדִלָּא כְּהַזְּז מִנִּי אֲרִים שְׁהִבִּיאוּ זְמַחֲמִי תְּסוּזָה וְעִיִן כְּהַזְּז כִּי לִי־ם שְׁהַזְּזִי אֹת כִּי־ו וְסֹאֵר אֲחֵרוּכִים :

טז לֹא אֲמַרְיִין כִּי־עַם אֲלֵל דּוּקָא זְהִי־תָר כְּגוֹן זְסָר זְחֻלָּז שְׁטַרְיִהִם הַטַּעַם וְיִין הִי־תָר אֲזַל זְאִי־סוֹר אֲפִילוֹ כּוֹמֵס פַּעַמִּים כִּי־עַם זְכִי־עַם לֹא וְהֵי אֲלֵל כֹּל דְּלִיכָא שְׁטִים לְזַטֵּל הַאִי־סוֹר סִרִּי זֶס אֲסוֹר :

יז קִדְרָס אֵל זְסָר זֶה יוֹמָא שְׁזַקְטוּ זֶה אֲוֹרֵו וְכִיּוֹלָא וְחַחֵז זֶה כֶּף חוֹלְבַת זֶה יוֹמָא אֲפִילוֹ אִין זְאוּרֵו שְׁטִים כְּגַבֵּד הַכֶּף וְנְחָר דְסוֹי כִּי־עַם זָר כִּי־עַם דֵּהֲחִירָל דֵּהֲזְסָר כֶּתָן טַעַם זְקִדְרָס וְהַקִּדְרָס זְאוּרֵו וְעִדְיִין הוּא הִי־תָר וְיֵהוּ לְרִיד שִׁי־הִים זְכּוֹר לוֹ דֵּהֲכֶף לֹא כְּגַע זְגוּף הַקִּדְרָס הֵן מֵלְדִידִן מֵלֵה הֵן זְקַרְקַעִיתָה דֵּהִס כְּגַע זְגוּף הַקִּדְרָס אִין כֹּאן כִּי־עַם זְכִי־עַם דְסִרִּי הַכֶּף זְלַע מִן הַקִּדְרָס עֲלֵמָה שְׁהִיא טַעַם אֲחַד וְכֹן אִם חַחֵז זְאוּרֵו שְׁזַקְדְרָה שְׂנֵי כְּפוֹת זְכִי יוֹמָן אֲחַד עַל חֲלָז וְאֲחַד עַל זְסָר אִם לֹא כְּגַעוּ הַכְּפוֹת זְעִיז זְכִי־עַם שְׁתַּחֲסַס וְנְחָר הַכֹּל וְעִיִן חֲכִי"א כֹּלֵל מִי"ח סַעִיף וְהִי־ו אֲזַל אִם כְּגַעוּ הַכְּפוֹת זְעִיז זְכִי־עַם שְׁתַּחֲסַס זְאוּרֵו דְהוּא רֹחַח סִרִּי הַס זְוֹלַעִים זֶס מִזֵּה וְכֹאֲסִרִים וְאֹסְרִים הַאֲוֹרֵו :

יח סַחַס כִּלִּי גוֹיִם אִי־סֵם זְכִי יוֹמָן לְפִיכָךְ אִם עֲזַר וְזִי־טַל זְכִלִי עַל גוֹי הַחַזְּטִיל וְנְחָר זְדִיעַבַּד דְּאֲמַרְיִין אִין הַכִּלִּי זֶן יוֹמָו וְהוּי כְּעֹלָמִים וְנִי־עַם לֹא יִאֲמַר יִשְׂרָאֵל לְגוֹי זְבַל זְקִדְרַחֵךְ מִי־ס אִו חֲלָז אִו שְׂאֵר פִּירֹת שְׁאִין זְהַס אִי־סוֹר זְסוֹלִי גוֹיִם דְסוֹי לְכַתְּחִילָה עַל כֵּן אֲסוֹר לְנְחָר לְעַרְבִיִים זְעֵלִי לֹאן שִׁיעַטוּ לוֹ חֲלָז חַמּוֹן שְׁקוֹרִין זְעַרְזִי לְזִין וְזַלְעָה יְגוֹרְעִי כִי זֶס לְרִיד לְסַרְחִיטוֹ חַחֵלֵס וְהוּי לְכַתְּחִילָה אֲזַל וְנְחָר לְקוֹת מִזֵּה הַיְגוֹרְעִי וְעוֹן הַסּוֹק פַּס עִירְכוּ יַעֲשֵׂה דְאִין הַגּוֹיִם עוֹשִׂים אֹתוֹ זְבַזְלִי יִשְׂרָאֵל אִם זֶס הַגּוֹי עֲכִיר לִישְׂרָאֵל וְהַזִּיא לוֹ מְנַחֵם כִּלִּי אֲשֶׁר מִזֵּה הַיְגוֹרְעִי שְׁמַזְזִיא לְמַכּוֹר וְנְחָר מַסְכִּי כִי זְלַחֲמִים הוּא עוֹשֵׂם שְׁחֻלָּז עַלֵו כּוֹלוּ מִזֵּה הַיְגוֹרְעִי כְּדִי לְמַכּוֹר :

יט כִּלִּי שְׁחֹאֲסָר זְבַלְעִיתָה אִי־סוֹר וְנְחָרְזֵז זְאֲחִרִים זְטַל זְרוּז זִין כִּלִּי מְחַחֵת זִין כִּלִּי סַרְס :

פּרִשְׁת חֻקַּת

כֹּאֵר חֲפֵרוֹת סִרִּים כְּרוֹס נְדִיזִי הַעַם זְנַחֲוּקָה זְנַחֲעֵנוּחַס כִּי־ל זְקִי־ד יוֹדַע וְקוֹס וְיֹלָא חַחֲטוֹת עַל יִשְׂרָאֵל נְקִרָא זְאֵר וְעַם הַכֹּל אֲחִדוּת לְכֹן יִשְׂרָאֵל נְקִרָאוּ גוֹי וְלְכֹן כְּחִיז זְבַזְעִים נַפְשׁ יִרְדּוּ אֲזוּחִיד מְלִרְיִינָה דְקִרְאָס נַפְשׁ וְלֹא אֲוֹר כְּפַשּׁוֹת וְנַחֲשׁ"כ זְעַטְיוֹ קִרְאָס נַפְשׁוֹת לְשַׁטָּה כִי אֹתוֹ־עַם נַפְשׁוֹס וְנוֹקוֹס הַפִּיכּוֹד וְאֲוֹר זְאֵר חֲפֵרוֹת סִרִּים הַס עֲלַטָּה אֲזוּחַ אֲשֶׁר יֵס זְמַחֲוֹס י"ג אֹתוֹתוֹת כּוֹמִין אֲחַד כְּרוֹס נְדִיזִי הַעַם הַס שְׂזַעֲזִי יֵה שְׁהַס י"ג זְבַעִים כּוֹמִין אֲחַד כִּי יוֹסֶף נַעֲשָׂה שְׂנֵי שְׂזַעִים וְאֲוֹר זְנַחֲוּקָה חֲלַק חַחִיזָה לְשַׁתִּים זְס חוֹקָה רַמּוֹ לְטַס מִי"ז שְׁהוּא חוֹקָה הוּא הִים זְנַחֲעֵנוּחַס לְפֹלִיָּא כְּשׁוֹמֵת קְדוּשׁוֹת מִן הַזְּאֵר הַעֲלִיִן הַקְּדוּשׁ וְלְכֹן כְּחִיז זִישְׂרָאֵל כִּי מְרַאָס לְרִים אֲרִאִיֻו וְעַבְזָעוֹת אֲסוֹרִיֻו הֵן עַם לְזַדֵּד יִשְׁכּוּן וְזַגּוֹיִם לֹא יִתְחַשְׁבּוּ כִי הַאֲזוּת שְׁקַרְאִים לְרִים יֵס מְסַפֵּר אֲחַד זְאֹתוֹתוֹת עֲלַחַס רַמּוֹ שְׁהַס הִים לְהַס כַּח לְחַפּוֹר זְאֵר הַקְּדוּשׁ הַעֲלִיִן שְׁהוּא רַשׁוֹת הִיסִיד זְקוֹד אֲחִדוּת לְפֹלִיָּא עַמְסַס נַחֲמוֹת יִשְׂרָאֵל וְכֹן זְבַזְעוֹת שְׁהַס סַרְס זְבַקַס כַּחֵל

פרשת בן איש חי חקת

כלם ג"כ יש צממותם י"ג אותיות כמנין אחד שגם הם נחשברו עם האצות להיחלף
סמות ומקום כיחיד וזהו ומצטעו אקורינו לכן ראו לישראל היולאים מהם עם לדד
יסכין לד"ד עם האותיות הוא מקטר אחד ובגוים דלחו ומקום הפירוד הנקרא רמות
הנבים לא יחסצו ולכן כתיב ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ כ"ל הם בתאר אחד
לע"פ מהם לנטיה בארץ :

ולכן לווי הס"ח לצלתי נחתתו בעכו"ם כי הסיתון זו ימים דיצוק ומיצוק
הגיפים והנפשות של האיש והאשה צימד וע"ז וא"ך יחסברו וידקו נפשות
הקדושות דלחו ומקום האחדות עם נפשות העונות דלחו ומקום הפירוד ה"ו ודל
נפיק וזה מורבא טובא למעלה כי ע"כ הכנס הקליפה למקום הקודש ה"ו ולכן חז"ל
הכו ואל לדבר זה ועשו גדרים וקייגים לשמר אותנו מאיכור מה הון בעכו"ם שלא
ילכד איש ישראל בדבר זה ולא חשו לעשות גדרים וקייגים לשמר איכורי תורה כאשר
עשו לזה והוא כי צעזעו איכור הסיתון גזרו על פה של עכו"ם ועל צבולי עכו"ם ועל
שכר של עכו"ם ואע"ג ד"פ לכל גזירות אלו טעם נסתר וק"ד עמוק עכו"ז לפי הפשט
הנגלה גזרו גזרות אלו כדי לשמור אותנו מאיכור זה שלא להסתכן צ"ס ולהצדיל אותנו
מן העמים לקיים מ"ה הן עם לדד יסכין ובגוים לא יחסצו וכו' הוא אומר ומי כעמך
ישראל גוי אחד בארץ צדוק אלהינו שצדקנו לכבודו :

א רז"ל אקרו פה של גוים כדי להצדיל אותנו מן העכו"ם שחליתם ההצדל שלא
נחעיב ונרגיל עלמנו עוה"ס שעי"ז יונטו הוצאות ויקרבו דעתם אלו לאלו ויצדו
לזכות ולהסתכן עוה"ס וכו' שארע צערות ונח"ל ולא גזרו אלא פה של חנושה ומי
דגן אצל פה קטניות ושל אורז ודוחן לא גזרו בחלה מפני דליהם חסידין ואין מצידין
לידי קרוב דעת וגם אין לאיכוס ומקום צבולי גוים דאין עולין על שלחן מלכים וסריס
דלע"ג שהאורז עולה על שלחן מלכים היינו אורז המנושל בקדרה אצל אורז העשוי פה
בחוור אין עולה על שלחן מלכים :

ב כשגזרו רז"ל גזרה זו של פה לא נחפשיה צכל ומקומות ישראל אלא צפה בעה"ב
שעשאו לצני ציהו אצל צפה של פלטר שעשה למכור לאחרים לא נחפשיה
האיכור ה"ה צכל המקומות מפני הדחק דחיי האדם תלוי צפה ולכן יש מקומות
שנוהגים ה"ה צפה פלטר במקום שאין פלטר ישראל דאין קרוב דעת כ"כ כיון
שעוסק באונתו ויש ונקילין לקנות מן פלטר גוי אפילו שיש פה פלטר ישראל מלוי
וכן נוהגים פה עירנו בגדלד יע"ה לקנות מפלטר גוי אע"פ שמלוי פה פלטר ישראל
ורצינו הארמי ז"ל ונחמיר אפילו צספק הם הוא פלטר ישראל או פלטר גוי וכמ"ס
צבער עטמי הולות :

ג לא הלכו באיכור זה אחר ומי שהפה צידו עכ"ז אלא אחר האפיה לפיכך פה
בעה"ב אקורה לעולם אפילו קחא פלטר ואפילו שלחה לישראל לציתו ושל
פלטר נותרת לעולם אפילו קחא מוננו בעה"ב שהוא גוי ולכן אם הגוי זיוון את
ישראל צציתו והצ"ה לו פה מן פלטר גוי נותר לאכול וכן אם הפלטר גוי זיוון את
ישראל צציתו והצ"ה לפניו מן הפה שעשה למכור ה"ו נותר לאכול ומנו אצל אם
הצ"ה לו מן פה שאפה לליך ציהו ה"ו אקור לאכלי ומנו ועיין פר"ם ס"ק י"ב
וה"ס דהרז פרי"ה פליג כבר הסיגו הכז ומזמור לדוד וכן עיקר :

ד פה של צעלי צתים אין לה היחר עולמית אפילו במקום דלינו מלוי פה ישראל וגם
לאפ"ה פלטר גוי דק"ל כהם אר"ן ז"ל דאקור צפה של צעלי צתים צכל גוה"ל

פרישת בן איש חי חקת פמ

ואפילו אם ירלם לזכרו לפח זה לאכלו עיי ציכול מוי אקור דלם מקע איקורו זכך ועיין ככה"ג הגה"ע אוח ח' ויוסף אומן קי' עיי' ואפילו אם סוף זכרם שאין סס חסם פחית אקור וכנ"ל זכ"י ועיין קהל יאודה ז"ל ואין היחר לפח זעלי זחיס אללם זחיכא דעזרו עליו שלשה ימים מעלמם קלא אכל פח או זכרם מקום עונג קנה ועיין פרי"ח ופרי"ח וסאך אחרונים :

ה' ישראלים הסולכים אלל מערציים יושבי ארזלים וסס אין מלוי פלטר גוי למכור לא יאכל מן הפח המלוי אללם קוח פח זעה"ב ואקור אלל יעחין עד קעה שאיפין פפה כי אלו דרכם לאפיה כל יום זכוקר זערה ולפעמים גם זאמלע היום כשי'דומן אללם אורחים ואלו ימים הישראל קיסם להיילו מהיכה ען זחך פחניור וזס מעכסיר כל הפח קנהכור שאין הדבר אלל להיזם היכר דספת שלחם אקורה ועאחר קנהכרית ען אסד סהכיה ישראל מוסיק' חוס מעע זחכור וכל חוספת חוס אפילו מעע מקרע זכיסול חוי סיכר ז"ה ויהו לריך סיכיון ססוף מקייע זסעלה חקיסם כדי להכשיר אלל אם ז'רק קיסם להכור כוחעסק זעלמח קלא כיון כדי להכשיר לא מוהני בלוס ועיין ככה"ג הגה"ע אוח כ"ח וקסל יאודה ז"ל :

ך' ישראל קנהכר גוי לזיחו לחפוח לו זחכור קלו י'הרו זכ"י סזיה ליתן זידם זחחלם היסק קל זחכור אגודה לחח קל עליס וא' הגוי צ'ומר ססיסק ואופס ויס לקמוך על הטלה מעליס סהעילו זידם זאפיה ראשונה דשיינו סמועלל אה זחכור פח ורודה חיחי וכן זאפיה סכיה סחז'ר ומועלל זחכור פח ורודה כי כח סקסס קלהס עודנה זחכור זאפיה סכניה אלל אה"ז לריך שיחירו ויחיחו עליס זידם כדי למועלל זחכור פח זאפיה ספליסית וכן על זה הדרך :

ז' פח קל ישראל שאפיה הגוי ולא סניה הישראל קיסם ולא חיתה זאס ה"ז אקור כדין פח זעה"ב גוי ואקור לאכלו ישראל אלל יסחכרו להסכיחה ויזכרו לגוי דאין ישראל קונים מוגי חתיכות פח אלל אקור למכרו זלל חיתוך סנחא יזכרו הגוי לישראל אחר על ידי פלטר ואס סס מוסקסים זדבר אס נעשה הכשר להכור עיי ישראל או לאו סני זה עותר דספיקא דזכנן לקילל וכנ"ל זכ"י ופרי"ח :

ח' המושלים סכותים זכל יום פח לזוסרחיס או לרופאים ישראלים ה"ז כפה פלטר כ"כ זוסריק"ס ז"ל וססכינוו ז'ס כוחס גדולי האחרונים ואע"פ סהרב פכניה"ג איקר העיקר כקברה המהירים ועיין סיו"ב אוח וא"ו ויהו סרב זוסריק"ס ז"ל לא סח'ר אלל זכסה"ג ססס כוחנים לו הפח זידו לעשות זו ויה שירלה לאכלו או למכרו כי זדבר זה על סס זחורה חק לחח כל יום פח קלוב לאלו אלל ישראל קנהכר אורה לבית הגוי ואפו לו פח זעזבורו וזחיחו לפניו דוקא כי סס כזר אכלו אע"פ קלא אפו אלל זעזבורו אין זה חסיב כפה פלטר אלל פח זעה"ב ואקור ואין לומר כיון דכותים אוחו לו זחינס חסיב כזכר דחא עיקר גז'רס ה"ז על אורה המזחרת אללם וכל אורה אוכל זחנס ואדרבה כיון דאפו זעזבורו לכזרדו יס קירוב דעה וחסם חכוח טפי לכן כל סכא סנוזיאיס לפניו זחורה קעודה לקעיד אע"פ סהס כזר אכלו ולא אפו זה ספת אלל זעזביל ס"ז נקרא פח זעה"ב ואקור דע כי סרב זכור לזכרס ס"ל אוח ס"ס למד מדין זוסריק"ס ז"ל סנ"ז היחר זחיכא דאופס הגוי זעזביל ישראל לחח לו הפח זידה לדרך עיי' ואללי אין היחר ה"ז זכור עדיין :

ט' זכר זעזבורו גוי אפילו זעזבו זכ"י ישראל וזכ"י קל ישראל אקורו ס"ז מוסוסחחונה ועוד יס זזה טעס אחר סנחא ירצ"ל ישראל לאכול מן זעזביליסס ויאחילהו זדבר

פרשת בן איש חי חקת

מוצא אך לא חסדו מ"ל צביטולי גויס אלא דבר שאינו נאכל כמו שפוח חי וגם עוד
הכחי כפי שיסיה אוחו דבר ראוי לעלות על שלחן מלכים ללפת זו הפה או לקנות קעודה
או בתורה נאכל ואע"פ שאינו נאכל בתורה לפהן יצין אם נשחטה מצרייתו ע"י
הצטול צין אם לא נשחטה אלא כיכר עדיין לאחר הצטול כמו בחלטה מ"ו חסוד
מוסוס צטולי גויס והא דבעינן עולה על שלחן מלכים לאו דוקא מלכים אלא אפילו על
שלחן שרים שנאמר מה"א כמי חסוד ועיין שו"ע אות ז' ושאר אחרונים וכן קצר
רבינו סא"ח ז"ל :

י האורז אע"פ שהפת שלו מותר כדכחצנו לעיל וי"א אורז שנשלו גוי חסוד מוסוס
לאורז נצטול הוא עולה על שלחן מלכים ואפילו בנאקמות שאין דרכם ללפת זו
אם הפת מ"א הוא עולה בתורה נאכל והכמותין שקורין בערצ' כימ"י חסודין צצטיל
מוסוס דעולין הם על שלחן מלכים ושרים אבל מ"א שקורין בערצ' אפטי"ר אין בהם צצט"ג
דאין עולין על ס"א והסומין ים בהם חסודין צטולי גויס ועיין פ"ח :

יא בילה אע"פ שראויים לגומעה שיה אם צטלה גוי חסודה ואם צטלה ישראל צחללה
אפילו כל דמו וקלקס ואח"כ לקחה גוי וגמר צטולה מותר :

יב אפוקים שקורין בערצ' חיו"ן שקלו אותם הגויס כתב רבינו מהרש"ו ז"ל צצטער
טעמוי סעוליה פ"ח עקב צצט רבינו האר"י ז"ל דאקורים מדיכא לפי דאלו
הקליות שלהם עילין על שלחן מלכים ושרים של אותם הנאקמות טעוין אותם הקליות
ע"פ ומדצריו נשמע דאוקר אותם גם צמקוס שאין עולין על שלחן מלכים או שרים
מפני צצמקוס טעוין אותם עולין ועיין חיים שאל מה"א ס"י ע"ד אות וא"ו שחקר צזם
וקו"ד דעמו כע"ה לאסוד גם צמקוס שאין עולין וצוד כתב רבינו מהרש"ו ז"ל אם
דסתרוטקין הנשלקין ע"י הגויס מותרים מדיכא דאין עולין ע"פ וקם תזסיר רבינו
האר"י ז"ל שלא לאכלם מותרת מוצרא דוקא ועוד כתב שם דאין לשתות קו"ם החלב
אחר שנקפה החלב ונצדל המים ונצונו וכמ"כ מהר"ח ונצין ז"ל ע"ס :

יג הקטניות שקורין בערצ' צחקיל"י אם הם קלויים מותרים דאין סקלויים עולין על
שלחן מלכים אי שרים אבל סטלוקין חסודים דעולין על שלחן מלכים או שרים
וחצרים מותרים קלה שאינם נאכלים אלא ע"י חסודם אם צטלה גוי חסודים :

יד הלפת שקורין בערצ' סלג"ס וכן לפת האדום שקורין ספנד"ר ים בהם חסודין
ציטולי גויס דהם עולין על שלחן מלכים או שרים ואע"פ שיש קלה צני אדם
לאוכלים אותם חיים צטלה דעתם ועיין פ"ח ס"ק כ"ד וכל זה צטלוקים או מוצטלים
צקדמה אבל הללויין צאמר הם שקורין חל"א אע"פ שנעשה בהם טעם טוב עכ"ל ומחמת
שהם מלובלבים צאמר ופוא דצוק בהם וח"א להחמקה נחמת שפוא דצוק צלחלות צבהם
על כן אין עולים על שלחן מלכים ושרים דמאיסי לפו ואין לוונר דיקלפוס ויצ"אוס
לפניהם חדא דח"א שלא ידצק אפר צהוק שלהם ועוד אפילו אם אפטר לסזמר צהם
להעציר הלכלוך מעל החוק שלהם אין ראוי החוק שלהם לצדו צהיותו צפיע לכצד צו
מלכים או שרים ועוד מנחה שפוא לה ינאק צאחזחם צו לצדו :

טו סופגנין של גויס צצטלהם רכה ונאפה ע"י מוקס לאו נחמ"א פוא וחסודין מוסוס
צצ"ג ועיין פ"ח וסו"צ וכן הצלצבי"א שקורין צעירנו וצגול"א חסודים מוסוס
צטולי גויס לכיע והמותר אותם הוא מוסוס דלא סימוס קמיה למעשה שלה פי צאחם
אין ספרט צינה לצין הסופגנין ועיין שו"ע אות י"ג :

טז סקסו"א שנצטלין הגויס ים חסודין וים מותרין ומכן רבינו האר"י ז"ל אקר אותם

אך אין צדינו לנחוח ציד המוקלים טיט להם על מה לקמוץ ובפרט צוקוס שפסע
מונח להחיר ופה עירכו צנדלד המונח פסוע וקוס קדומח לשחוח קסורח של גוים
אפילו צוקוס הנועד טלה וצדלי צעל כפס לריך להחמיר ושלנועין מוסכין ידיהם
מונח צום אפילו אדם חסוד אס הולך לציה גוים גדולים לעקוח חיתח מוכח סוח
לקחוח מוכוח סיבוח טיט צום עעס :

יז טיעים שטולקין אותם הגוים חלי ציסול עד סמצייעים לעאכל צן דקוסאי ומחין
ווייצטיס אותם וסו סקורין צעצבי צרגייל מוחר לקוחו מן הגוים כדי לצטלו
ולאכלו דציסול הגוים אינו חסוד כלום כיון דנחייצט ומו לא סזי וכמיט מרין ז"ל צסויח
אצקת רובל סיי לומד ועיין סו"צ וערך הסלחן וכן מונח פסוע פה עירכו צנדלד
וכח צרך הסלחן דאס נעסס צרגייל ע"י ישראל וציטלו סגוי ציסול סני אין לו סיתר
מל ציסול ראשון סציטל ישראל :

והנה פה עירכו יס פרי סמוץ צימח סקורין אותו דצייצ וסוח כונו אחריגין ומצטלין
קליפחו הענה צקוכר יס צזה איקור צסיג יען דאס מוצטל אחר סנחייצט
אינס נאכלה אפילו עיי דחק ואס מוצטל צעודס להס דנאכלת על ידי דחק סנס אכן
קי"ל כעון ז"ל לקצירה לים נאכל חי עיי דחק יס צו צסיג וכן פרי סקורין נארינגיח
צעודס קניס הרצס סס ונרס כלענה ומצטלים אותם צקוכר יס צום איקור צסיג
דאין נאכלים חיים אפילו עיי דחק וכן מוקח סקורין צעצבי סכנגני"ן ססוח סמוץ
של פרי כומי סמוץ סנצטלים אותו צקוכר אע"פ סכאכל עיי דחק קודס ציסול יס
צו איקור צסיג כקצרה מרין ז"ל סכו :

יח אין הצערה סחכור מועלת אלא צפת אצל צסאך דצרים סנחצטלים אינו מועיל
אלא ססנחס על האס או טיעסס סישראל סאך לרכי ציסול כגון סיספך ויניח
צאופן סצנל זס לא סיס מנחצטל ואע"פ די"ח דגס דציסול מנחי כדן ספח אכן צסר
ער"ן ז"ל גרין ספסק לאקור וגס דציענד יס להחמיר ועיין פרי"ס ושאי אחרונים ואפילו
לדעס מנחיריס צחיתוי זס אינו אלא"כ פיתס צגחלים קודס ססגינע לנאכל צן דקוסאי
וגס ססיתס צאופן דסחתי ססוח מועיל להסיק סציסול וככו צאחרונים ז"ל

והא דעסי ססנחס על האס לדין היינו דוקא אס סניחס צוקוס סראוי להחצטל
סליס ציסולו ססוח סיעור מאכל צן דקוסאי ואס לאו יס לאקור גס דציענד ולכן
אס פניח ישראל סנצר או סקדרס על גחלים עוונות סאין ראוי להחצטל סליס ציסולו
וצא סגוי וספך צו ונחצטל אקור וכן אס סניחס ישראל מוקוס סראוי להחצטל סליס
ציסול וקודס סנחצטל סליס צא סגוי וקלקס . וססס וסניחס צנסיס יומר סרי זס אקור
דסס נחצטלס מנעסס ישראל קודס סנחצטל סליס צסולו :

יט אותם סנצטלים דגיס צצוריין של גוי לריך סיניח ישראל אה סקערה ססדג
צסוכס צזה ספוריין על האס צוקוס ססס חחצטל ולא סגי להכניסס מנע
עיי ישראל וסגוי ידחף אותה להכניסס צוקוס סראוי ואס עפס כן סדג אקור מנעס
צס"ג וכן כסעוסיין צקלאומ"ח ססיח קיקין לקין עסריין מוקוח סכלוש צמח"ס ומניחיס
צמוכס קוכ"כ ולוחיס כחוסיס ומניחיס אותם צקענה ומכניסין אותה צחוך ספורני"י
סלריך סיכניסס ישראל ויניחסס צוקוס סראוי ולא יסיננה סגוי כי זס אין לו דיין
אפיס צמחור אלא דין צסולי גוים דזס אינו נאפס אלא מנחצטל :

כ אע"פ דקי"ל עליה או כצום סרי סוח כנצטל ויי"מ צאיקור צסולי גוים לא גזרו
על סנלוח וסכצום ולכן אס עלמ או כנצ סגוי מוחר וסי"ס סעועוץ סאס צסולו

פרשת בן איש חי חקת

הגוי ע"י עיפון מוחר יען כי המעושן כדין צט"ג הוא צעירא בחלמוד ירושלמי ללא
אפטי"ס וכיון דצט"ג הוא מדרבנן פסקו הפוסקים להחיר וכונ"ס סרב הנוגד ז"ל
וכ"כ פני משה צביאור הירושלמי ועיין מטה יוסף יו"ד סי' זו אזה או ומחצ"כ
יו"ד סי' פ"ז אזה י"ב יע"ש :

כא כל דבר מלוח שנאכל ע"י מליחתו כגון דגים קטנים וכיוצא להם אחר מליחתו
נחשב לו כלל ע"י הגוי אין צוה איסור צט"ג אבל המעושן שבסלו הגוי
אסור ור"ן ז"ל צט"י והאחרונים הסירו :

כב הלוק"ר מקורין קכ"ד מעושין אותו צערי אירופ"א מן הלפת האדום ע"י ציטול
נחשורר צוה הגאון ס"ס אריה ז"ל ונ"ס איסור צט"ג דהלפת אינו נאכל חי
אלא ע"י הדחק וק"ל אפילו נאכל ע"י הדחק יש צו צט"ג וכלע"כ מאל על הדבר
שהוא לריק לכל אדם ולא מאל לו ועם צרור צהיחר שלו כאשר יראה הרוחם בצפרו
יע"ש וא"כ עזאל מלאחי לו היחר צרור צעה"ו והכ"י כותב טעמי היתור צק"ל
וה' יעזר לי והוא כי הגאון ז"ל ס"ס צק"ו כ"ב צביא א"פ מעשה הלוק"ר סבו כי
משיורא אשר על האה יולא ההצל אל היורה הראשונה אשר הניץ והמיוחל ערך י"ח
גראל ואח"כ יורד המוסל לכלי ט"י וגם ס"ס יצוא ההצל דרך קנים ארבעים גראל
ואח"כ יורד לכלי הסליטי וס"ס ההצל טעו"ס גראל וס"ס גמר ציטולו עכ"ל :

נמצא לפ"ו ההצל המוצקל את הניץ אינו נעשה מניף הא"ס טנדליק הגוי אל
הגוי מדליק את תחת היורה לחום המים שבחוכה ומן חמוס המים הנעשה
מכוחו של גוי כולד ההצל מאלא ההצל הוא כח כוחו של הגוי ואחר שנעשה ההצל
ועל"ה צק"ס לא יש צק"ס וי"ן כדי להצטקל אלא ההצל נעחק מאליו מן הקנה
ויורד לתוך היורה אשר בחוכה הניץ וס"ס מוצקלו מעט ציטול שאינו ראוי לאכילה
ואח"כ חוזר הניץ ונשפך מן יורה זו אל יורה אחר וס"ס ההצל נעחק ג"כ מיו"ה זו
דרך הקנים ויורד ליו"ה אחרת ונצטל ס"ס הניץ ועדיין לא גמר ציטולו עד שחוזר
ונשפך הניץ ליו"ה הסליטיא וגם ההצל עולה דרך הקנים מן השניה אל הסליטיא
וס"ס יס"ה גמר ציטולו מאלא לפ"ו אפילו ציטול הראשון של הניץ ציו"ה הראשונה
נחצ"ב זה ההצל מוצקלו ס"ס כח שליטי כי חמוס הוא כח ראשון וההצל הכולל נעשה
מכח חמוס המים הוא כח שכי וירידתו ליו"ה הראשונה של הניץ הוא כח שליטי :

וכן הניץ עלמו של הפרי אין הגוי משימו צידים ציו"ה מוצקל זה אלא נעחק
ויולא וכלי אל כלי על ידי כוחות של גלגלים כי בחחלה קודם היותו בחוך היורה
מוצקל זה וניח"ס אותו בכלי לרמלו ואח"כ נעחק מאלו ואלו לכלי אחר ע"י
הגלגל כדי לפרכו ואח"כ נעחק לכלי אחר ע"י גלגל כדי לעשותו מין ואח"כ נעחק
ע"י גלגל ונשפך ליו"ה שהוא מוצקל זה באותו ההצל והדרך הוא שיציא הגוי רלו"ה
החלו"ה בגלגל הגדול ויקשרנה בגלגל שהוא תחת אותו הכלי שבחוכו הניץ וזה ע"י
תנועת הגלגל יגיע הגלגל לזה הכלי שבו הניץ שיהיה מריק את הניץ שבחוכו ליו"ה
שהוא מוצקל זה ומאלא זה הניץ לא ס"ס אותו הגוי צידים בחוך היורה של הציטול
אלא צל נ"ס שלטה כוחות שהם מרלו"ה והגלגל שהגיע את הכלי שבו הניץ והכלי
עלמו מקריק את הניץ ליו"ה והכי גם צוה יש שלטה כוחות בענין גלגל וקורה ולוחות
סכו צק"י קו"ה :

והנה צק"ן ק"ג כחצ ורן ז"ל צט"י מלאחי כחוצ (הוא משרי"ל) דנפ"ס צ"ס
מועיל ציטול"י גויס לחצי כגופו ור"ה"ס נשק כילד הכגל מתכגול שחש

פרשת בן איש חי חקת צא

בכלי זכויות וכו' ונשבע ונדבריו לה"ה לנופה בנפוח או בשפופרת עכ"ל ע"ס והנה
 בודאי מפורסם ושפופרת אין זה כמו אלא חשיב לחרות היולא מן הנפוח הוא כח
 ידי וכן הנה היולא מן השפופרת הוא יולא מפיו ומליבו למדין ומכין דכחו כנפוח
 לעיניו בש"ג אבל כח יולא דלוינו חוקר בצש"ג וכ"ס בכה כח כמו דליכא שלסא כחות
 דולאי נותר ועיין נכחה יעקב צהצחות קיי"ל וכו' ע"ס צדין נופח קיסס וצנגד אשתו
 כדה יע"ס וכו' ע"ס וכן ז"ל צדין יין נכך קי' קכ"ה קע"ף צי' דכה כמו כנופי דמי ורק
 אם הוא כח כמו ש"ס שלסא כחות נותר צד ענד אפילו צשה"ס וכחצו הפוסקים
 דלכתחילה אפילו צעקרה כחות אקיר יע"ס ז"ל שלחי יין ספוח נקסו קרך ע"ס הסמיירו
 ציה דגס כח כמו חקור :

והנה בהצנצנים ז"ל פרק ט"ו וזה' טנה הלכה י"ח פסק כמו צרה"ר אק"ו
 חכמים וכחו צכרעליה לא אקרו אך כח כמו נותר אפילו צרה"ר יע"ס ולכאורה
 קשא מדין טנה עלמו דפסק סרנצ"ט ז"ל להנפוח חייב נשום מצעיר ונראה לתרץ
 צק"ד דקי"ל כל מלכח טנה מושכן גומיין וכל יודי ללא הוה כווחיה צנשכן אינו
 חייב עליו מן החורה והנה נופח צא"ש הוה צנשכן דולאי היו נופחין להצעיר הא"ס
 לכן קי"ל נופח חייב נשום מצעיר אך כשמוציאין ונשום לרשות היו מוציאין צידם ולא
 בכה וציקה אע"ג דהו"ס הס"ס הנה זו חשיבה כנופו ואין זה חשיב כמו ולכן כיון
 ללא היו ענין כמו צרשויה צנשכן אין איקור צכחו מן החורה צרה"ר אלא מדרצן אבל
 צכרעליה שהיא עיקרה מדרצן לא גזרו ולכן כח כמו גס צרה"ר נותר ונה ש"קרו
 ציין כח כמו מוכרה לומר כדכתיבנא דציין הסמיירו טפי נשום קרך ע"ז דהא מלכו
 טעשו צו כווח מנרות שלא הסמיירו צה"ס צש"ר איקורין דרצן :

וראיתי למן ז"ל צשה"ט קיי' ר"ח קע"ף ט"ל אם היה רוכב על צהמה וכולמו
 מ"ס צרבלי צשה"ס לא פקלוהו ע"ס וראיתי לסרצ דבר נש"ס צי"ד קיי' כ"ד
 דף ו"ט ע"ד שכתב טעמו של מרן ז"ל נשום דהוי כח כמו ולכן כשר וא"כ מזה י"ס
 ללמוד דכה כמו לא הוי כנופו אך אחר היסוד ראיתי דאין סכרה לומר טעם נשום
 דכה כמו לאו כנופו כנ"ס הרצ דבר נש"ס ז"ל :

וברין הסמיירו צי"ד קיי' גי פסק מרן ז"ל כמו כנופו וראיתי להגאון חצוה"ס סור
 ס"ק די דנשפ"ק ל"ס בכה כמו אי הוי כנופו או לאו יע"ס חונס הרצ דבר
 נש"ס ז"ל הכ"ל פשיטא ל"ס דכה כמו לאו כנופו ומפרט טעמו דמרן צחכי גס הרצ
 וכוון יוסף ז"ל צי"ד קיי' י"ג דף מי ע"ג פשיטא ל"ס דכה כמו לאו כנופו יע"ס אבל
 ודאי י"ס לנו לומר דסגאון ח"ט ז"ל הכו' לא נכחמק אלא בכה כמו אבל צש"ס כמות
 פשיטא ל"ס דלא הוי כנופו :

ולפ"ז צכ"ד דהוי שלסא כחות ויותר לא חשיב זה צישול' של גוי ומותר לכ"ע ועוד
 הא א"ת לן ראה עלי"ה מן סיין דקיי' קכ"ה דאע"ג דהסמיירו צ"ס טפי פסק
 מרן דצש"ס כחית נותר צדיענד אפילו צשה"ס וכידון דידן הוא דיענד שזה הלוק"ר הוא
 צבר נעטה ציד גו"ס והרי זה נותר גמור צלי טוס פקפוק :

ועוד א"י רואה צק"ד דנעם סה"ר שכתב הרצ אצרה"ס יעקב ז"ל סהצ"או הגאון
 ט"ס א"ת צקיי' כיצ' הוא טעם חסוד טראוי לקמוד עליו דכתב טוס אינו מנחטל
 צא"ש רק צצבל וכמו שאמרנו אין צנעו"ן אקור צש"ג כן י"ס לומר צהבל עכ"ל
 ונה טדחה הרצ מנחצר טעם ז"ס צשתי ידי"ס הנה צנחילה כנודו לא דק דמ"ס צנתן
 ציל"ס צלר סח"ס ומתגבל"ס חייב ומ"ס מנחטל צכלי ראשון אע"ג דסענינו מעל סא"ס

פרשת בן איש חי חקת

חייב היינו נשום דזה חטיב מצטל צאור נונס כי סניחס והקדירה נעשו סן עלמן
 בהלח של אש אצל ההצל אין זו נמשות ורק כוא חיס אוירי ואין הפרש בין הצל לבין
 העטן דגם ההצל הוא עטן אלא דההצל מומו יוחר סיק וגדול מן העטן מפני שכנס
 צהוך הכלי ואינו מפיטע אך העטן הוא נפוטע והס ענין אחד הס ורק סזס מומו יוחר
 סיק כמו שחלמר יש סכר ויס ספירטיו וז"ל נסחפקו צעטן צצציל סאין זו נמשות אלא
 הוא חוס אוירי וכמו כן יפול הקסק הזה בהצל דנאי סכא ולכן כמו דק"ל אין צוועיטן
 צס"ג כן סדין צהונצטל בהצל חס צרור סרי גס זה הוא נעס נכון צהיחר הליק"ר
 סכו וסמסי על הגאון הנחצר איך דסס נעס זה צסטי ידים נכח דין סניחס והקדירה
 דלפ"ד יקסס לעלמו למה נסחפקו בגמרא צוועטן והלא חוס העטן הוא צא מן האש
 ולמה אין ליקן צוועיטן צאיסור סצח ואיסור ככ"ח והלא חוס העטן שהוא מצטל צא
 לו מן האש ולריך סיהיס נחצצ חולדות האור כמו ניחס וקדירה סכו"ל אך צאנח סעס
 הוא כמו סכחצתי צס"ד דהעטן אין זו נמשות סיהיס נידון נסחלח של אש וכמו ניחס
 וקדירה וסומו אשר מצטל הוא חוס אוירי וס סעס יסכו גס צהצל :

ברם

וזה סעטן דלחות סאר נעמי סיחר סכחצ סכצ נסחכ"י ז"ל סדין עמו ויסס
 טען ורק וזה סעטן על נעס אחר סאנרו הגאון נסרי"ש ז"ל וגס הוא צעלמו
 סצצ לומר כן צראסונה סנה על נענחו יס להסיצ ואין כאן נוקוס להסריך ואיך סיהיס
 צנידון סלוק"ר סכו מלינו סיחר צרור ע"פ סעס סכחצתי דסוי כאן סלסס כחות
 ויוחר וכן יס לו סיחר צרור ע"פ סעס סכחצ נסרי"א ז"ל דסוי סדין סעוועטן אשר
 אכא ענדל עסיחי לו סיווק וסמללתי צעדו צנוצ נעס ודעס וססס אכא ענדל עסיחי
 עוד סיחר צנידון סלוק"ר נכח ס"ס ולא כחצתי כאן צצציל לקכר סדצניס דלענין
 דינא אין אכחו לריכין לכך :

כג

סח סנסיחין זו סחיכוה קטנות של צסר סענערצין אוחס צקנח צעס סליסס
 ואח"כ אופין אוחו צחנור כיון דסחיכות צסר אלו סס צעיין צהוך ספח סרי אלו
 אסוריס נוסוס צסולי גויס לפיכך אס סאופס סל ישראל הוא גוי סאופס צציתו סל
 ישראל אע"ג דסן עושין סקסס צידס צחנור כדי לסחיר ספח לא חועיל סקסס זו
 צצציל הצסר סיס צו איסור צס"ג לכך לריך סידציק ישראל אה ספח זה סיס צו
 צסר צחנור לאז צזס סוי כמו סנחח הצסר או סקדירה סכחצנו לעיל דדין צסולי גויס :

כד

כליס סציסל צסס סגוי דצר האסור נוסוס צס"ג לריך לסס סכסר ע"י סגעלס
 ואפילו אינס צני יומן אסור לצסל צסס לכהחילה וכמו"ס הגאון ספ"ד צס"י ל"ג סק"ג
 דסלכס נכווחח היא בישראל דאפילו איסור דרצנן סכצלע צכלי לא נסני נעל"ק
 לכהחלס ועיין ערך ססלחן ס"י קי"ג אוח כ"צ ואס סס כלי סרס אע"ג דצסאר
 איסוריס לא נסני סגעלס לכלי סרס סקלו צאיסור צס"ג ואנרו נגעילו סלסס סעמיס
 ודיו ואפילו אס סס כלי סרסור"י יגעילס ג"פ ורק אס סס נעועיס סיודע הוא סאס
 יגעילס ג"פ צרותחין סקעי ואיכא ספסד נרובה נותר לססחנעס צסס אחר כ"ד
 סעוה צלא סגעלס :

כה

אס ציסל סגוי לחולס צצצת סנצטיל אסור למולאי סצח אפילו לחולה עלמו
 אס יס לו ציסול ישראל לאכול וסכליס לריכין סגעלס ואע"ג דיס כאן ס"ס
 ועוד ססק סליסי נוי נ"ו כיון דסגעלס הוא דצר נקל אין לסמוך על ס"ס לסחיר צלא
 סגעלס אע"ג דהוא איסור דרצנן אצל כליס סל סרסורי דסס כלי סני אע"ג ססס
 סקיס לאס נגעילן לא סקצי ע"ע כיון דעצקל"יס ק"ח אין לריך לסגעילס אלא

פרשת בן איש חי בלק צב

ישמוע צהם אחר כ"ד פעות :

כו כל סכר של גוים הן של תורים הן של האנים הן של שעורים ושל תבואה ושל
דבש אפרו חז"ל וטוס חתנית ולא אפרו אלא צוקוס וכירחו וקיצע עלמו לטוח
צבים הגוי אצל אס הציא הסכר לביתו או סכנס עראי לבית הגוי לטוח וכן אס לן
צבית הגוי הי"ז וותר לטוח בן טסוחה ושל צעה"צ בן טסולח לקוח מוקים אחר
וכתב וור"ס ז"ל ד"ס וחרין צכר של דבש ושל תבואה וכהנו להקל צום יע"ג והמשער
גס צוקוס טכהגו היחר חצא עליו צרכס :

פרשת בלק

מה עוצו אהליך יעקב ומכנהו י"ד ישראל וכו' כ"ל צמ"ד צלומדי חורס כח"צ ילכו ומיל
אל חיל כי החכס ציוס יוסב וליוד צצמ"ד טנקרל אהל סכוא חילה של חורס
אך גס ציחו טסוכב צו צלילה ג"כ הוא נוקדש בקיל חורס הנטמע צחוכו צלילה וזהו
ילכו ומיל אל חיל טגס ציחו נחשב לצמ"ד צעצ ר טעוסה צו קציעות של חורס
לזיח וזה עוצו אהליך יעקב אלו צחי מדרסוח טנולאים חורס ומכנהו י"ד ישראל
הס צמים טסוככיס צחוכס טגס צהס נטמע קיל חורס נקצע כנחלים נטיו כדרך
הנחלים דכתיב צמו כל הנחלים סולכיס אל היס והיס אינו מלא אל מוקס טנחלים
סולכיס טכ הס טציס ללכת בן ישראל סולכיס לצמ"ד לעסיק צחורה טס הס טציס
למחר טאין ומצוליס קציעות טלהס גס הס סולכיס אל היס זס צמ"ד והיס אינו
מלא מהצל פיהס אלא הצל של חורס היולא ופיסס חיקף עולה למעלה צצביל סהוא
קול חורס לטענה וכאשר הנחתי דכותיס צלוחו מעסה של הרצ צחוכחות מוסר
להחלומידיס צלומרו אחי רואה המדרש מלא חורס דחוכיס טאין לומדיס לטעה לכך אין
הצל חורחס עולה למעלה ולכ"דיונה אותס לנחלים צשטי ענייניס אלו סנכריס צקצלת
על נחלים סולכיס אל היס ועוד אמר כננוט עלי נהר טדוויין לגינח טכיעיין אותס
ערובות של מיני זרעיס וירקות כל ע"גה מין צפ"ע וכן נועיין צה טירות טורות של
מיני אילנית בן לומדי חורס צצמ"ד טנה חצורות חצורות זו לומדיס קדר זרעיס וזו
קדר מועד וזו קדר נטיס וכע"ה"ד ול"ה כננות עלי נהר ולמחר עוד כלהליס נטע הי
כנוו הטעמיס ריחס נודף למחוק בן לומדי ח"ה ריח חורחס נודף למיחוק רמור
כארזיס עלי מיס טהס קרוביס אל מוקס היוחס ודצקיס צו בן ישראל הס דצקיס
צמוקיס הקדושה אשר למעלה סהוא חיותס וכל או"ה י"ל מיס מדליו כלומר י"ל לו טפע
ומטשו טלמעלה סהוא הדלי המריק לו מיס חיי"ה והטפע הקדושה :

ורבן הממירו כז"ל צאיכור קחס יינס של גויס וגס צמנעס ציין שלטו יחר ומשאר
איכורין דרצבן ומפי דהטוחה קחס יינס וכן השוחס יין טנגעו צו גורס להכרית
נפטו ומטעס הקדום העליין וצום מאלד טיזה הרצה טאין לו חלק לעו"ה"צ ולא תאיר
נטוחו מן אור העליין סהוא צקוד יין המטומר צענציו ומטעח ימי צראשית וצום יובן
צק"ד הטעס טגזירס זו של קחס יינס ומנען היחס צכלל י"ה דצריס טגזרו צעליית
מכניס בן חזקיס בן גוריון דלפטק הי"ה חתוכה טהטלימה סחי לננוח דהטומר
ג"הס זו מי נקרא סהוא דבק צטורט הקדושה למעלה ואינו נכרת ומס לכך יין עס
סאותוח עילה מוקשר סחיי"ס :

א סחורס לא אפרס אלא יין נסך טנחטק לע"ז ואפרתו צטתיס וצסכאס דלחקס

פרשת בן איש חי ברק

לזכתי ע"ז אך רז"ל חקרו לפילו קחם יינם של גוים וגם חקרו ומגעו ציין שלנו
הן בשמים הן בהנאה כדון י"ן נקד ולא חילקו צו כלום ואע"כ שאמרו הטעם של
הנזרה הזאת הוא בשביל זכויותיהם שלא יצואו להתייחד עמהם ויצואו ע"כ לידי זכות
ולידי חיתון אין זה הוא עיקר הטעם אלא הנה ראו צדק קדשם טעם קוד נסתר
וכעלם באיקור זה וגזרו עליו ודרך החכמים שלא לגלות טעם הקוד"י ורק אומרים
טעם הפשטי לכך לפילו אם נחצטל טעם הפשטי באיזה זמן לא יחצטל טעם הקוד"י
עד עולם על כן איקור זה אין לו היחר לעולם צדקם זמן וצדקם מקים ועינש העובר
על זה גדול ואלו כי נוקר נשמתו ומקום שכשרה ואין לו חלק לעוה"ב יבנים צדק
פרשה שמיני ונחמזר על איקור זה קצ"ר ויוחד הנקרא יין הנשומר והקורא צו חסונ
טענה צדקו וגודל העינש ועיין בספר חיונה כדגלות דף כ"ד ועשה כורא מן הנחשול
שלא נשתיה קחם יינם ליי"ח חכמים יע"ש ויהיו לא חקרו חז"ל קחם יינם ומגעו
ציין שלנו גם בהנאה אלא רק בגוים וע"כ אכל גוים שאין עובדים ע"כ כגון ישמעאלים
שאין להם פסילים וע"ז אין קחם יינם ומגעו ציין שלנו אקור בהנאה אלא רק אקור
בשמה בלבד ולכן אם גוי ישמעאל נגע ציין שלנו אינו אחרו בהנאה אלא רק בשמה
ומפי שהישמעאלים נודים ציחוד ואין להם פסל ולא מיני ע"כ כלל וכן מפורש בחשיבת
הרמב"ם השוה ק"ס דף ל"ד ע"כ בהשוות והגדות הפדפס בלפסא ע"ש וכן מוכח
מדברי רבינו האר"י ז"ל בשער טעמי המלות יע"ש ועיין פרי תיאר יו"ד קי' די ק"ק
יי"ח יע"ש ומ"ש הרב זרכי יוסף ז"ל על דברי פרי"ח ס"ז כנר חזר צו נקפרו מראיה
העין דף ע"ט ע"ה ושם ל"יין על השוה הרמב"ם ז"ל שאכרחי לעיל ואוחס הגיים
שדרכם ליטא שתי וערצ צבגדיהם ויש להם ג"כ שתי וערצ צבית הפילחם שמשחחים
לו אז קחם יינם ומגעו ציין שלנו אקור גם בהנאה כי אלו אין להם יחוד השם כראוי
ויש להם שיתק והיחוד טעושים הוא יחוד שיש צו דופי כידוע ועיין צבי יעקב שאלה ג'
דף קפ ט :

ב חיים שאמרונו גו ע"ז אוקר היין"גם בהנאה ומ"ז אם הוא חיבוק שאינו מוכר
הע"כ ומשפחה אינו אוקר היין ומגעו בהנאה אלא רק אקור בשמים ואפילו אם
הוא חיבוק בן יומי אוקר בשמים וישו חיבוק ישמעאלי אם הוא קטן שאין לו כוח נגע
אינו אוקר היין שלנו צמ"ע לפילו בשמים לכיון שהוא נישמעאלי שאין להם ע"ז והוא
עורבו חיבוק שאין לו כוח נגע אינו אוקר כלל ועיין קהל יאודה ז"ל צס"י קכ"ד אות ח' :
ג קפס קחם יינם ומגעו של ישמעאלים מותר לפילו בשמה ולכן דגש הנעשה מותר
המנושל של עכ"כ שמוכרים ישראל ויש חשש שיעורצ צו תירוש של גוים ישמעאלים
שצארוו המוקם היז מותר וכן העיד רבינו ונפרחו ז"ל על רבינו הגדול והמקיד רבינו
האר"י ז"ל שיהי אוכל מזה שהוא צספק ואינו חושש וכנ"י בשער טעמי המלות פ' עקב :
ד לדין צבי הספרדים שקבלנו עלינו הוראת מרן ז"ל הדין הוא צין קחם יין של
העכ"כ וצין מנגע שלהם ציין שלנו אקור בהנאה לגמרי ואין לזכרו לגוי או ליחזו
בנחנה אלא ישפכו בהפירה שבקרקע באופן שלא יהנה ממנו ואין להקל בזה גם
בזה"ז ועיין צבי יעקב דף קפ"ט וחק"ל יו"ד קי' קל"ט דף רע"ט יע"ש והנה לדעת
הכנה"ג בהנה"ע אות יו"ד ואלו דלקר קחם יינם בהנאה גם בזה"ז ה"ה נמי דלוקר
ג"כ לקבל קחם יינם מן הגוי צמ"ע ולפ"ד גם מרן ז"ל דעהו כן ויהיו הרב הורה
קסד קי' י"ח ק"ל דגם האוקרים קחם יינם בהנה"ג צה"ז נחיינים לנצח קחם יינם
צמ"ע נקוה דהוי כוליל מירם יע"ש אך הנחיות שהציא לזה אינם מוכחות ד"ס

פרשת בן איש חי ברק צג

לדחות כאשר יראה הרואה אונס הרב זכור לאברהם ח"א דף רל"ד ע"ג הביא ומסק
אחד שהעלה להחיר ליקח קחם יינם בטביל חובו אם אין צידו לנצות ומאחר נכסים
ומחשבות הרבצ"ח ז"ל וידוע כי הרבצ"ח ז"ל הוא מן הקיצרים דאקור קחם יינם צהנאה
גם בצ"ח ז"ל ולפ"ד הרב סנו' גם מן ז"ל דעמו הכי הוא ועל כן יש להחיות דמותו לקבל
קחם יינם בחובו אם אין דבר אחר לקבל מהם אבל ודאי דאקור לעשות קסורה
צקחם יינם זה פשיט :

ה שכן שמושיין מן סיין שקירין אוחו צר"כד"י אקור לשתוחו כי כיון קסיה יין גמור
צחילה ציד העכו"ם טוב איו לו היתר צטוחו את עעמו ועושהו שכן ע"י צישול
ומדע להא כבר נחקר צעודו יין ועיין להגאון חיד"א ז"ל צקפמו מראית העין דף ע"ו
ע"ג ששאל על מורה שהירס על שכן הנקרא אלוה"ה ארדיינט"י של עכו"ם ללרפו
עוד לירוף אחר ויותר צשתיה ע"פ השוטה שהוצאה צקפמו אדמות קודש ח"צ סי' י"ג
ומסיב הגאון חיד"א ז"ל ד"ה הסכר הוא גופו של איסור ממש שהוא כמו ורוחו של
סיין ואם עוד ילרפמו לירוף אחר לרוף הוא האיסור עלמו ומצנחו יותר ולא פקע
איסורים יע"ש :

ודע דלע"ג דימלא צערי אירופ"א חנויות טע"שים וז"ה השכר של סיין צכירות ע"י
ישראל ומחלה וע"כ צבסגמת הרב של אוחו מוקוס ועוד ג"כ ילעמו כי נחמדע
צזה"ז צעה"ק יפו חוב"צ שמושיין מ"ז השכר של סיין על ידי ישראל צטביל קסורה
ושולחים וממו קכקיים הרבם לנכיר צערי אירופ"א עכ"ז שכן ז"ה שמוציאים סוחרים
גויס למקומוותינו לנכור אקיר צשתיה דק"ל כל דפריש מרובא פריש ומרוב הוא יין האקור
עיהי נראה דיש להחירו צהנאה גם לד"ן וגם יש להחיר להציאו השראל מערי אירופ"א
להסחר צמקומות אלו דאיכא צ"ה חלה ספיקי והוא ספק שמוא ז"ה השכר שצא לו מהחס
הוא נעשה ע"י ישראל צכשרות הן צאוחס ומקומות הן מואיתו של עה"ק יפו חוב"צ
ששולחים לשם ואח"ל זה נעשה צחנויות של גויים שמוא הפועלים שעסקו צזה הם היו
כולם מואוחס שאינם מודים צדת אחר ואין להם שתי וערב ואין מודים צו דאלו מן סדין
אין אוקרים סיין צהנאה אלא רק צשתיה כדין הישועאלים ואח"ל דאלו הפועלים שעסקו
צ"ה השכר הם עכו"ם שמוא הלכה כמאן דקצר צזה"ז ין סצ"כ"ם אוקרים קחם יינם
צהנאה ואע"ג דספק זה הוא נגד קצרה מן ז"ל כבר העלינו צמ"א דנוכל לעשות ס"ק
שיש צו לד אחר שזוה נגד מן ז"ל שקבלנו הוראותיו לכן גם לד"ן יוכל להחיר לעשות
צשכר זה קסורה ורק צשתיה אקור :

ו יין שווערבין צו דצט או פלפלין או דצרים אהרים אם נשתנה עעמו ומחוחן אע"פ
שלא נשתנה שמו אינו נאסר צמוגע גוי אבל אם נוחסם צו ד"נר מועט שאינו
משחנה עעמו ומחוחן אינו מועיל כלום ועיין סיו"צ אות ח' :

ז יין מבוטל אינו נאסר צמוגע גוי ומאיעתי קב"א יין מבוטל ומשהרתי ע"ג האס
ונחנענו ומדחו ע"י הרתיחה לכן אם רולה לצטל סיין כדי להכלל מונגע גוי לריך
לצטלו צישול רב עד טעמו ומשתנה מוניס יין נעעם דצט וכמ"ש הגאון חיד"א ז"ל
צקפמו כבר לאדן דף קק"ב ועיין כה"ג הגהצ"י אות י"ד וערך השלחן אות הו ושאר
אחרים ומיחו אין הביטול מלייל אלא ציין שלא נגע צו הגוי עדיין אבל אם נגע צו
קודם הביטול אין הביטול מועיל להחירו ואם עירב יין מבוטל טעב עם יין שאינו
מבוטל אפילו סהרוב היא יין מבוטל הרי זה נאסר צמוגע גוי ועיין סיו"צ אות ד' :

ח מאיעתי נקרא יין שאסר צמוגע גוי ומשהחיל לנשך דסיינו סיפסם סטרלגים ומזגים

פרשת בן איש חי בלק

למקום אחד ונשאר היין לצדו ללול עיבוד צמקים אחד אם נקרא המעשה שאז אם נגע
צו הגוי נאסר הכל אבל כל עוד שלא הצדיל היין וזן המרלכים והגזים לא היו המעשה
ואפילו לקח הגוי צידו והגנת יין הרבה עם מרלכים וזגים אינו נאסר זה היין שצידו
ונוחר להסזירו לגנת אבל אם נמלא הגוי והגנת כוס יין וכיון לשלומו ומרלכים וזגים
היו המעשה ונאסר כל מה שבנת :

ט יין לימוקים שהם ענבים יצקים שקורין בערבי צמיצ שטירין אותם צמים צחצח
ועושן אותם יין הרי זה יין גמור ויש צו כיסוד ואפילו נוי סריית הלימוקין חסיד
יין ונאסר צמגע גוי ועיין בש"ך ס"ק כ"ג וכנה"ג בהש"ע אות ט"ו ולכן פה עירנו
שטורין לימוקין צמים חמין צמ"ש כדי לקדש צחצח צמיי סריית לימוקים אלו לריבין
להזרז בהם מומגע גוי שאם נגע בהם אוקר אותם והנה צדן המעשה וממיר ומרלכ"ש
צלימוקין אך רבים חולקים עליו וכמ"ש צמיו"צ אות צו צאורד יע"ש ואנחנו קי"ל
כצדנה וז"ל דפליג על ומרלכ"ש ז"ל צזה ולכן יין לימוקין ששעשים צעירנו צנלד
שטורין הלימוקין צמים צחצח עקרים יוס או יוחר וצכל יוס ומפכין הלימוקין צמים
היטב צידם עד שנעסין יין אז כל זמן שלא נעש היין מן המלוקין אם נגע צו גוי
אינו אוקר :

י ונגע העכו"ם שאוקר היין בהנאה הוא שיגע צידו או צרגלו או צדצד אחר שצידו
צכונה ויכסוך אפילו שכבוד נעט או צשהה וזן הקקן שצו היין או שהגזים הכלי
עם היין שצו ושכסוך נעט והכלי היה פתוח הנה צכל זה אוקרו בהנאה אבל אם נגע
צין ולא שכסוך כלל ה"ז מותר בהנאה ורק הוא אוקר צשתים :

יא אחז הגוי צכלי פתוח ושכסוך אפילו לא הגזים הכלי ולא נגע ציין ה"ז אוקר
בהנאה צד"א כשתים הכלי פתוח אבל אם היה הכלי קתום צין היה נלח צין
היה חסר ה"ז מותר לכ"ע דאין דרך נסוך צכך ואפילו דהכלי זכיכית שתיין נראה
נצ"ז ון טרי מפני שהוא קתום ועיין תפארת אדם ק"ו ל"ג אות צו ואפילו אם הכלי
פתוח אם הגזים הגוי ולא שכסוך ולא נגע ציין ה"ז מותר צשתים וכ"ש דאינו אוקר
צנגיעת הכלי צלצד שלא נגע ציין ולא הגזים ולא שכסוך דודאי טרי ואם היה הגוי
נישא כלי שצו היין פתוח וישראל הולך אחריו אם הוא חסר ולא שכסכו מותר צשתים
ואע"ג דא"ח לילך אפילו לאט צלי קלת נענוע מ"מ נענוע כל דשו לא מקרי שכסוך ככ"ז
צצית יוקף וכן נעל כלי שאין צו אלא שיריים יין אע"פ שמתלך כדרכו טרי דצד מועט
כזה אינו מקריקש צסילוכו ועיין תפארת אדם :

יב כחערצ קתם יינם של עכו"ם או יין כסר שנגע צו העכו"ם ה"ז אוקר צשתים אפילו
צכל שהוא ואין לו ציטול צשטים להחירו צשתים כולד יעשה ימכור את היין כולו לגוי
ויקח דנני יין האוקר שצו וישליך לים המלח ויסנה צשאר המעשה של דנני יין ימכר אבל
אם היה יין נסך גמיר אוקר הכל צתנאה ואם כחערצ קתם יינם של יסנעאליים או צין
מוגע ציין הכסר ה"ז צעל צשטים ומותר כל היין צשתים :

יג עכו"ם שנגע ציין של ישראל להכעיס כדי לאקרו עליו ולהפסידו ה"ז מותר צשה"א
גיוכא לא בזרו רצנן ואפילו דאין יודעים כן אלא רק צאומדנות המוכיחות ועיין צית
יוסף ק"ו קל"ג וכנה"ג שם בהגהצ"י אות ואל"ו ועיין מורם צהגה"ם ור"מ סוף ק"ו
קכ"ד נ"הו הרמז"ג ז"ל אוקר ולענין הלכה צהפסד מוצה דלוי יש להתיך ואפילו
צהפסד נעט המקל לא הפסיד מ"הו צעל נפס יממיר לעלמו והע"ב :

יד חומן גמור לאו צר נסוך הוא וכל שמשליכין אותו על סארך והוא מצעצע צענוע

פרשת בן איש חי פינחס צד

בגור ומזק שנעלה רחמה זו אחר זו בקרקע לא קשה ולא רפה שרי זה חיוץ בגור ואינו נאקר בנגב גוי אלל אלס אינו חזק כך נאקר בנגע גוי ועוס לזין אכחו בקיחין בזה וסמא עדיין הוא יין ועיין ככה"ג הגהצ"י אוח נו"ן יע"ש ויין נזוב כל זמן שיש בו טעם יין אסור בנגע הגוי ומי בוקר שהוא עכזים קלא נהצטלו אע"פ שעדיין הם חנוילים הרבה חנוים היולאים והם נקראים יין ונאקרים בנגע גוי לפי שאין אכחו בקיחין עד ומי נקרא בוקר ויהי מי בוקר שנהסם בנאלכל נשתנה טעמו ואינם נאקרים בנגע וכ"ש היכא דצטלם בחצטיל דשרי בולאי :

טו - ונזר אוקר היין בנגעו ואם הוא נזמר עכ"פ אוקר גם בהנאה כפי האומה שדבק בה ואם הוא נזמר ישנועללי אוקר בשהיה בלבד ועצדים וספסות של ישראל קלא עלו ולא נכתיבו אוקרין היין בנגען :

טז כחצ נדקש תלפיות בשם רבינו ונחם שבצלי ז"ל דלס הגוי ראה אה היין אע"פ קלא נגע בו יש להחמיר קלא לשהוהו וכ"כ בשם השל"ה ז"ל אלל נדיכא נזמר בולאי ואם הגוי הזה אינו עכו"ם אלל הוא נדה ישנועלל אפילו נזמר ונדה חק דות ליכא בזה :

יז אין נפקידין ולא שולחין יין ביד הגוי אל"כ הוא מהוס בשהי חוהניות ואם קהם סקנקו בשהימה נהודקת יפה בחזק כדרך שפותחין סקנקו בשציל קלא יזוב היין נזמר ס"ז נחשב מוחם אחד ואם קשר עליו קשר נשוכה שרי ז"ה מוחם שני וכל זה הוא לפ"ד הרב עבודה הגרסוני ומה נעה אהסן אלל הרב סק"ל יו"ד ס"ח ק"י ר"ח ספק בזה וק"ל דלא נהני זה אלל בנפקיד ביד הגוי אלל אם שולח ביד הגוי נעיר לעיר אין שהימה נהודקת נחשבת לחיות אחד אלל יעשה כך יתחוס סכלי בכ"א"ך נהודק ואח"כ יעיה על שהימה זפה שקורין בערבי לייך והוי זה מוחם אחד וכנ"ש ד"ד רפ"ח ע"ב ועל זה הל"י"ך יתחוס במוחם שלו או יקשר עליו קשר נשוכה וזה נעשה ב' מוחות ואם לא עשה עיחה של זפת הכוז אלל קשר על פיו של כלי שני ויהי קשרים שכל אחד הוא קשר נשוכה בפ"ע ואינם שרים אע"פ שהי מוחות ושרי ואם כחצ עליו בכתיבת ידו שתי אותיות הוי כשהי מוחות אלל לריך סיכיר רצירו כתיבת ידו ולאו דוקא היין צעי שתי מוחות אלל כל שיש בו איסור מן המורה לריך שתי מוחות אלל אם איסורו נדברי קיפנים די לו במוחם אחד :

פרשת פינחס

ראלה החלק הארץ במחלם בנמסר פנוה נ"ל בסק"ד ע"פ ו"ש הרב נדקש תלפיות ז"ל דנ"ש רז"ל שיש די יקודות ארנ"ש זהו בכללות אלל בפרטות הנה די יקודות הכוז כל אחד יש בו חלקים רבים בנדרגות זו למעלה וזו ועינים הוא כי כ"ז אותיות סתורה יש והם טבעה אותיות שהם נייקוד האם והם אותיות אה"ש"ש פש"ן וטבעה אותיות שהם נייקוד הרוח וששה אותיות נייקוד חנוים ושבעה אותיות נייקוד סעפר ובכל אוח ואוח יש בה כ"ח נדרגות כ"ל אוח ראשונה נשבעה אותיות דיקוד האם היא אוח א' יש בה כ"ח נדרגות באש טבה וכל נדרגה חליטה ונדרגה סקידות לה ואע"פ נדרגת הכ"ח היא תקיפה גדולה יותר מן נדרגה הראשונה אקר בכ"ח נדרגות שיש בלות ה' שהיא אחר אוח א' של טבעה אותיות הכוז וכן על זה הדק בכולם ועל זה ארז"ל רבי אעיר צדיק בטעם ששים יודע לסקול נמסר

פרשת בן איש חי פינחס

יקודי אותיות שמו של אדם שידע כמה חלקים יש בו ויקוד האם או נורח וויס ועפר
וחלם היתה חכמה אלה"ר שסם שמות לכל זכיה כפי חלקי היקודות הזכרים וכ"כ רבינו
בחי ז"ל שהשכיל אלה"ר בחכמה האותיות לקרא השמות כפי טבעי הזכרות בגבורה
וקלות ולזכריות וכו' לכל המדות והכחות שבזכרות זאים ויולאים מן היקודות שבהם
עכ"ד ע"ש ח"ש לאלה ונלסון חילי הארץ הם ישראל שהם המוצחק אשר צמין האדם
חחלק הארץ הם היקודות שמוכונים צמם ארץ כמ"ש צמ"א ע"ש והארץ לעולם עומדת
במלס ר"ל בקציעות וקיום שהוא סוג נחלה צמספר שמות ר"ל צמספר המדברגות
סיס בלותיות השמות שלהם :

ואמר

עוד לרצ תרצה נחלתו ולמעט חמעט נחלתו איש לפי פקודיו יותן נחלתו
כ"ל צמ"ד כל אדם יש לו נחלה נכפשו וביפו שהיא זמסנה הנחש אך מיי
שהוא רצ ר"ל גאה וגם רוח תרצה נחלתו היא זמסנה הנחש ונלסון נחלה נכתך ומיי
שהוא מעט צעיני עלמו ר"ל ענין ושפל הנס זה ומילא חמעט נחלתו היא נחלה
הזמסנה וחמר עוד מידום אחר איש לפי פקודיו יותן נחלתו פקודיו הם המלות שנלסו
צמם והוא כי מלינו שהאיס נלסו בלות יותר מן האססה כי כל מ"ע שהזמן גרמס
נסיס פטורות ולכן הזמסנה של הנחש צמססה היא יותר מן האיס וכמ"ס בגאון חיד"א ז"ל
צמם רבינו זמס"ו ז"ל צמ"ע נסכה נדה הטעם שצלידה הזכר הכל שמהיס חפילו
המלכיים וצילית הנקצה הכל עלצין מפני שצקצצה נפ"ש הזמסנה טפי מן הזכר
ע"ש ולכן העצד חעיפם שהוא זכר יש בו זמסנה כזמסנה האססה ומפני שגם הוא אינו
חייב צמלות עסס שה"ג וז"ש איש לפי פקודיו ר"ל לפי רצו נלות סיס לו יותן נחלתו
לסון נחלה היא זמסנה הנחש מעט שכולר דארז"ל הקצ"ה גוזר על עיפת הזרע וזו זכר
וזו נקצה כי הוא היודע סיס צעיפה שהיא חלק זמסנה טפי אז גוזר עליה שמהיה נקצה
ואם חלק הזמסנה טלה מועט גוזר שמהיה זכר צמלפן כי המלות שחמלל צלדס הם
סימן על זמסנה שבו המועט היא חס רצ :

ולכן

צני נח שאין להם חלל רק שבע נלות נפ"ש זמסנה צמו עוצל כי ארז"ל
צמסה ישראל מעמדו על ה"ס פסקה זמסנה אומות טלה עמדו על ה"ס לא
פסקה והסינה ישראל מעמדו על הר סיני וקצלו חר"ג נלות פסקה זמסנה שנסחלקה
הזמסנה ולא נשאר חלל מעט מן המועט חבל הגויס טלה עמדו על הר סיני לקבל
נלות רבות חלל רק נשאר צמיוצ טבע נלות שהיה להם נקידס לא פסקה זמסנה
חלל נשאר צמם ועל כן יש כמס דצרים שהזמירו רז"ל צמם חת ישראל נשום סכנה
כמו צטר עס דגיס ומיס של חקופה ומיס שכינה מנה וכיולל דאין העכו"ס חסרים
צמם ועכ"ד איס כזקין והמעט כי נמסנה רצוי הזמסנה סיס צמם חציל גופייהו טענשה
חומר גופס גק ועצ כחומר טכמנה ואין דצרים חלו פועלים צמם וכיולל צמם חמרו
ע"ז דף ל"א הני ארמחי דשחו ומיס גלוייס סיס צמם חרס נחש ולא נחו נשום כיון
דחלבי שקלים ורמסיס חציל גופייהו ע"ש והיינו דחכילת שקלים ורמסיס עוסה חומר
גופס גק ועצ כחומר צטר חמונים ואין פועל כח חרס נחש המעורר צמיס צמם ולכן
כל צר ישראל לריך ליזמר ככל דצרים דמסו צמם רז"ל נשום חקין צגוף חלדס
ואל יקס לעלמו רחיה מנה טרוחה חלל העכו"ס ללא מוקי ומייהו כי ישראל הן עס
לצדד יסכון וצגויס לא יחשש :

אמרו

חממיס חמירל טכנחא עפי מחיקורל סיס לחוס לספק סכנה עפי חספק
חיקור וכל אדם סיב לקמור עלמו וצני צימו מכל ספק סכנה וחקי סגוף

פרשת בן איש חי פינחס צה

הן אלוה תמלא זכונה זכרים טומר פחאים הי אל יסמוך האדם על הפק לאס עושין לו כס ונכין וזכיותיו והאדם ישחל לעשות טוירה כל ונה טזידו לעשות והטויה לא יונע עוב על כן זכיר פה זכרים טלריך האדם להטומר זכס ועוס טכנה וטאר זכסים אך זכיר החלה ונה טטויה טורחיתו הקדוטה ואח"כ זכיר זכרים לחטו זכס רז"ל זחלמוד הקדוט :

א הזוירה טורה כי זכנה זית חטט ועטית וועקה לגנך ולא חטים לזים זזיהך כי יפול הכופל וזמו רו היא ויע וון תר"ב וזלוח טחייב האדם לעשות וועקה לגבו ואע"ב להטמיט סגג הוא חטמיט לחקראי חס הזית טחחח סגג הוא זית זית לזיס והטמיט קצב חייב לעשות וועקה לגב אזל חס הזית טחחח סגג חזיו זית לזיס חלל הוא זית זולרות זזית הזקר זכילול להו חטמיט לחקראי כעלל סגג הוא חקראי לחקראי וה"ז פטור וון וועקה ועיין כנה"ג ח"ו הגהז"י חות י"ח וחק"ל ח"ט ח"ב ק"י ל"ח דף קס"ד ע"ב זכס וזכס"ק רב פעלים כחזתי זענין זס זחטובה זכס"ד וזיהו חס גג זית האולר הוא זלל זיתו זיוני הקיץ יטכיס טס על גג זס טל זית האולר חייב זועקה :

ב כל זית טאין זב ד' חעות על ד' חעות פטור גבו וון וועקה ופטי טאיו זית חטמיט ואיו ראו לזיס וא"כ הזית עלמו הו חטמיט חקראי והגב טלו חקראי לחקראי ולהכי פטור :

ג זית טל טוחפס חייב זועקה טכאזר כי יפול הכופל וזמו לא חלה הכחוז חלל זכופל זחתי ככסיות זחתי וזרשות גבותיטס פטורים וועקה ופטי טאיוט עטוים לזיס :

ד ישחלל כל חלס לקצוע וועקה טלו זידו ולא יעסה ע"י טליה כי זלוח זב יוחר וזכטלוחו וקודס הזכנה יאזר ליקצהו וכו' ויהי כועס וכו' ואח"כ יזכך חקז"ו לעשות וועקה כו"ט הרמז"ס ז"ל הלכות זככות פ"ח :

ה גובה וועקה חין פחות וועטרה עפחיס כדי טלח יפול הכופל וזמו ולריך טחחיה החחילה חזקה כדי טיטען חלס עליה ולא חפול טאל"כ כולל זה עוטה וזככול יוחר לכפילה ויס זכי חלס זעזור כוי ויפוי הזית עוטיס גובה וועקה חוטט חו טס עפחיס ולריך להזוירס טלח יטומו על זה חלל יטליומו לעטרה :

ו הזניה גבו זלל וועקה זיעל ויע ועזר על לח חעטה לזחייב ולא חטים לזים זזיחיד ולא דוקא גג חלל כל ווקוס טאפטזר ליכטל זב ולזל לזדי טכנה כוון טיס לו זור זחלזיו זין יט זב וזיס זין חין זב וזיס חייב וון חחורה לעשות לו וזחילה זכות עטרה עפחיס חו יעטה לו כקוי כדי טלח יפול חלס טס וכן כל וזככול טיס זב טכנה כפטות וזלוח עטה להקירו ולהטומר וזמו טכאזר הטומר לך וטומר כפטך וחס לא הקיר חוכטורות חוזיחיס לזדי טכנה זיעל וזלוח עטה ועזר על לח חטים לזים זזיחיד והחזר עליו חזל זככה עוב :

ז פה עירנו זבלחד דרכס לעשות וזרחק חחח קרקע החלר וגג חורחף הוא עלמו החלר טפג עטוי כיפה טל חזנים זכחוך חכיהפ עושין חלון פחות כדי טיזוח חורה וון החלר לזרחק וקוחחין החלון זכסוי עטוי זכטודין טל זזל וקורגין ז"ז"ו טוחס חככ האורה לזרחק זכס"ק רב פעלים כטאלתי חס לריך לזכך כטייח זס חככוי טקורין זעזכי פכג"ח והעלתי לחין לזכך כי הזחתי טס זכרי רב ח"י חלס כלל ע"ו קעיף כ"ד זכסוי זכר זכחלר לחין לזכך וכחז עטס על זה יע"ט וחלל עזלח

פרשת בן איש חי פינחס

אזרחי מעם כי זו סתמינה מעושה לאחיר זה של המרחק הפתוח בקרקע סחלר הוא לריך לה בלאים כדי שילך ויעמוד על גביו ואפילו אם לא היה בו עוונק עשרה עשרים גיב היה מוכרח לעשות זה סכקו של הפנגרמים כדי לדרוס קס ולכן לא יבך חקציו לעשות מעקס דלאו בעציל מעקס בלכד הוא עושה חלל כדי להסתחש ע"ג הסלל גיב ועוד דאפטר לומר דלא משחשע לסון מעקס על כקוי חלל על עמילס ואיך יבך לעשות מעקס ואין לנו למדש לסון מדש בצרכות מדעתיכו לכך יקבע זה הכקוי בלא צרכה :

ח סרבה דצרים חקרו חז"ל משום סכנה או שאר סיזק הגוף וכבארת פה לריך ליזרח שלא לאכול צטר ודג ביחד דקסה ללרעת ולריך לרחוק ידיו וגם פיו צין צנו לדג או להסך ויאכל פה שקוי צנתיים ועוז שיסחה נים או שאר מעקס צנתיים כדי שלא יגעו יחד באלמועכא וכחו בעל"מ וכיש לריך שלא לבטלס או לללוחס יחד ואפילו צטר עוף לריך ליזרח צו כדין צטר צסום ועיין סי"ג ק"י אות ח' :

ט נים ויין וחלב ודבש וליד וצוריים סכחגלו חקרוס חז"ל צוול שחם נהס נחש והעיל חרס חבל חוונן וסמן ושאר מעקין סהיו גלויין ולא כודע סעבר עליהס נחש או נחש שיש צו חרס חרי חלו ווחרים ואע"ג דמנן ז"ל כחצ חין לחוס צזה"י לחין נחסיס וצוייס צינינו כחצו האחרונים דגס צזה"י לריך ליזרח וכן כחצ הגאון חיד"א ז"ל דנהגו בארץ ישראל לסעמר צזה ולכן כל אדם יזחיר צבי ציתו לכקות פי הכדים סל נים צצגד וכן ססציה עיהו מוחר צזה"י לרחוק צמים וגולין ועיין סי"ג :

י וכן לריך להזחר וואר צמים ועוסם נח לספוך הנים סהיו צציה סצו נח סחה וגם ציה סקי וציה סליטי מכל סלדדין סל סציה סצו סחה וכונ"ש הגאון חיד"א ק"י סל"ע כעסג עמ"ק חוצ"ב וכן סונחג פה עירנו בגדלד ואפילו לרחוק צהס ידים או לכצק בגדים חקור ואס סגו ובטלו או אפו צאיתס הנים או סחצטיל וספת חקור ולריך למוכרו לגוי נים צציה סליטי חין אוקרין ספת וסחצטיל וכל דבר שיש צו ספק כיון דאיכא נים צציה סחה כן סונחג פה עירנו ועיין ירך אצרהס ססביאו סרצ אכור לאצרהס ז"ל ואס נח צצנה ג"כ נאסקרים הנים כאמור ודלא כיש נחירין וכחו בצרכ"י קס נים חס נח צצנה וסיה נים צציה סחה אך נים סל ציה סקי אפו או בטלו צו יש לסחיר חבל נים סל ציה סחה אוקרין אפילו חס בטלו או אפו צו :

והא דהנים נאסקרין סיינו דוקא חס סיו נים לצדס חבל חס צצעה סנח סחה סיה סרוי צמים אובלין חין נאסקרין דכל מידי דאיה ציה פסידא חין נאלך סחה עושה קס נזק ויש אוננים אפילו הנים סיו חוונן לצדס בקדירס על חש חין עושה צהס נזק ולכן חין נאסקרים וחין לריך לספכס וכחצ הגאון חיד"א ז"ל בצרכ"י קס סלריך לספוך גס חס נח ילד חוך סלטיס יוס דחין נחחצלים עליו וכן סונחג פה עירנו לספוך כל סכולד מי אפילו פי סעה חחה עוד כחצ סרצ ז"ל קס חס נחה ספחס גויה צציה ישראל לריך לספוך ואס ישראל סכן לציה גוי ונח סגוי צציתו נחפסק סרצ ז"ל קס חס לריך ישראל ססכן לספוך הנים סצציתו וכחצ דונחצנרל לחקור ע"ש ניםו כחא חע"ג דישראל ססכן לריך לספוך עכ"ז חס יש נים צציה סגוי סצו סחה ואפו ובטלו צציה ישראל ססכן צמים סלסס חין לחקור ספת וסחצטיל וכל מידי דאיה ציה ספקד עוד כחצ סרצ ז"ל קס דחס נחערכו נים האקורים נעוס נח צמים כקרים לא צעלי צססיס ונאסקרו כל הנים יע"ש וכ"ל דחס בטלו או אפו צהס יש להקל :

ובענין סחקופס לריך ליזחר אך פס עירנו בגדלד וקציבוסיס חין חסרים צזה כלל

פרשת בן איש חי פינחס צו

ודרכו לדנוס להם ולמזשירים תמיד סיכמו וקמור גדול צחוך סחציה על מים וצחוך סכדים תמיד כל הסנה כולה דיש לקמוך על זה ושומר אהלים סי :

יא אם סכר ציה מישכאל וקצב עם נחוחות לא יעלם כשילא ואם נעלם קוצר את כניו וכמו בגמרא ואם סכר מוגי וקצב נחוחות אם נכנס אחריו ישראל לא יעלם ואם נכנס אחריו גוי יעלם וכמו בקי רל"א עוד אמרו בגמרא דברכות מי שמתחייב לו ס"ת לקרות ואינו קורא כוס של צרכה ואינו מצדך אקלרים יצוי ויש אומרים אף סרואם נוסאים ומוליכין סיה ואינו עומד ופניו וכמו בסופה אליהו דבא סער גי עוד אמרו צפקמים לא יעבור אלם על מים שופכין יסף ואם פזרו עליהם עפר ליה לן זה והלוצץ ומעליו צעודם למים צמי סחמלם קסה לעורו :

יב עוד אמרו עם צפקמים סחולה על ופה צחוכו קסה לעניות צ"ו ופה עידנו סים סמונהג להלות פה העירוב של העיר צצ"הכנ צחוך הכים על העמוד ואנא עבדא סקכתי לקצוב הינה קטנה פחותה על העמוד ומיחין צחוכה העירוב וכיס העירוב יולא ונראה לכל ולריך להזסיר סנון סעם שלא יהלו כעכין על לחם צחזל צחוך אויר סחכור אחר אפייהם צעוד סחכור סם כדי סילעעקו ועוכרי סלחם יולא צנוקוס סעוכרין סם פירורין סרצה כי סלחם סלנו דרכו לסחפסר סרצה ולריך להזסיס סיכצדו סקרקע אחר גמר מוכר סלחם וסליכו צהיך סחכור וכן יזמרו צעלי צמים צצמים צנוקוס ארילחם וצנוקוס סהיבם סעונה צה סלחם כי יולא פירורין סרצה עם צקרקע :

יג אמרו בגמרא דצצה אל יפקע אלם פסיעה גקס דקסס לעינים ואיחא צחמיד פ"א סעססה נקציו צה לידי חולי וכן ס"ה צהסחנה וגם עוצר עקוס צל סקסלו ואיחא בגמרא דקדושין לא יעבור אלם קרקע סקנה רלסונה לזינו סינון עוצ גס לא עוצ לאלם למכור נחלה אצותיו וכמו"ס נצות לאחא עוד אמרו בגמרא דקמא ספור לקיץ סילן סעופס פירות ואם לריך לעוקמו עיין צחיים סאל ס"א ססחיר ולרוספא דעילחא יעסס ע"י גוי ועיין סחם סופר עוד אמרו בגמרא דקמא לא יעקור אלם דין על סחירו לומר יספוע ס' ציני וציניך סיכא דליח ליה דינא צארעא עוד אמרו לא יסחם אלם סיו לסטן עוד אמרו כסעדכר איזם לרם להצירו יאמר לו לא אליכס סנאמר לא אליכס כל עוצרי דרך :

ואיתא בגמרא דברכות להלל ועי"ה סנא פחאוס יאמר אלף ומצנעא דיוקף קאחיהא צן סורה יוקף צן סורה עלי עין וצקסרים כחוצ סיאמר ג"כ ויעקב איס סם יקצב אוהלים גס יאמר ואני צרוצ סקדך אצא ציהיך אסחסוס אל סיכל קדסך צירחאך גס יאמר וישא צלעס את עיניו וירא את ישראל סוכן לסצטיו וסחי עליו רוח אלסים וסגאון סיד"ה ז"ל כחצ מנהג סעולם לומר סעססה ולכן חולין עץ מליר צו לורה קף ס"ף צו סעססה אלצעות וחקוק עליו אוח ס' וכחצ צכ"ג דנון סגמרא מוכח דלנטי צבל לריך להזסר ולסעור עלנון ון עי"ה עפי מסאר וקומוות :

יד לא יחן חצטיל וסוס וסקה סחח סענעס מפני סרוח רעה סורה עליסן אפילו אם מוכסים צכלי צרזל ויס ליזסר אפילו צאוכלין סיין ואפילו צדיעצד ספור לזכול וכמו צסירי צרכה ודלל כסרצ סצות יעקב וי"א סזם דוקא סחח ענעס סיססיס עליס אצל מנה סיוקצים עליס צסעח אכילה אין ססס ויש מפקסיס צזה ועיין סיו"ב כלן וצמוצ"ר א"ח סיי קס"ב ורלוי ליזסר צכל בווכא ויס כוסרין סלא לסניס מכלל סחח ססלסן וכמו"ס סרס"ג סרס"ג ז"ל ופה עירינו אין כוסרים צזה ועניסיס סחח ססלסן וצחצוה צקס"ק רב סעלים כחצתי צזה ועוד יס אזסרות מוסוס רוח רעס סלא יסלח

פרישת בן איש חי פינחס

שינוי בקורבנות של קנה ואפילו ון הקנה הגדל צאגם מפני שסודה עליו רוח דעם
ועיין הו"ש סי' ו' ועיין סיו"ג אורח יו"ד יע"ש ויש להסתפק בקורבנות של קנה אחר
שעשו אותו מחללה וכן לא יאכל סוס וכלל שעבר עליהם ליהא אחר שנקלפו ואם
כשאר בהם ונענו מקליפתם ויותר והיינו דוקא אם לצד אם מעורבים עם שאר
אוכלים הן צציסול הן בכזום אפילו קלופים לגמרי ויותר וכן עומא דבר ולר"ך להוסיף
אכסי עירינו צמויץ הצאים מפרס שהם קלופים לגמרי :

טו לר"ך לומר שלא יצא לפיו נזיעת האדם שהיא כמו קס העוה חוץ נזיעת הפנים
לחינה מוזקה ועשו סיוון לדבר נזיעת אפך האכל לחם ולכך יזהר שלא ינאץ או
ילוק בלשונו בצפרו או בצפר אדם אחר חוץ מן הפנים עומא יהא סם זיעה וזיק לו
וכן לא יניח פרי או סוס דבר מאכל בין הלוקו לבשרו ויותר שלא יתן נזיעת צחוק פיו
ולא יתן פס ידו החת שחיו ועיין סו"ג סי' קי"ו ס"ק י"ג וי"ד :

טז חיאה צכהצוה ד' ק"א אם ראה עאכל ונחאזה לו ונדמון לו עיי"כ רוק צפוי
לא יבלע הרוק אלא יפליעו כי זיק לו ואיחא בצבת ד' ע"ה אם הקיז דם יספוק
הדם הכף צחפירה שצקרקע החלך מפני שאם ישתה החול נדס ז"ס קשה לחולשה
וכן יש לזהר כשמוליח דם ע"י עלוקה או אם ילא דם נוחטומו ואיחא בגמרא לסולין
לא יסב אדם החת המרוב היו"א מן הגב ואיחא בגמרא דיועא לא יסן צמועלים ועוד
איחא סם ד' פ"ד אם אוכל אדם פת חיטין חוה קשה לחולי הקדחת וכן אגרו
צירושלתי פת חוה חוהה צלידה וכראה דאיירי צחוה יוהר מדאי דכן נעומע לסון
מעיני דמעיני וכן יש להוכיח בגמרא לסולין ד' ק"ה ע"ה ע"ה צעה"ק ירושלמי
חושטין צקהם פת חוה אפילו שאינה חוה יוהר מדאי :

יז לא יאכל חוה שאכל עכבר וחוה שאכל מחול ולא יאכל לצ צהוה ולא יהיה
רביל צחמים ולא ישתה מים של שיירי רחילה ולא ירחוץ רגליו זו ע"ג זו ולא
יניח בליו החת נרחטוהיו לכל אלו הם קשים לשכחה לא יעבור בין שני גומלים או
צין שהי נשים או צין שני כלבים והיינו דוקא אם נכוונים יחד ודוקא אם הולך לבדו
אבל אם יש אדם אחר הולך צלידו צסוף לית לן צה וכ"ל דאם הכלב אחד יוסב על
האלטצם והשני צקרקע לצעה דקטח האלטצה צצום נגצ הכלב ליה לן צה וכן ס"ה
צשתי נשים וכל אלו הכו"י אם יש צין זה לזה ד' חוה לית לן צה וכחוב צלוואות
ר"י חסיד ז"ל לא יחוף חכור וכירים שאופין צו כדי להשתחש צאותו מוקוס ולא יקהוס
חלון או פתח לגמרי אלא יניח חור כל קסוח ואין עכסין לואם צאמר סם ולא יוסי
צציהו חרנגולה על צי"ס לגדל אפרוחים :

יח כחוב צעבר רוש"ק לרצינו האר"י ז"ל לא יסתכל צהרובים או ללוצים ויחחק
ויצרה ון ריח רבלה או שאר ריח רע כי זיק לכפס ולא ילצט שני מלצוסים
זה צחוך זה צימד דקשה לשכחה ולא ישלצ אלצעות ידיו זע"ז היינין צטמאל ולא
יכזה סכר צפיו ועוצ לפשוט זרועותיו תמיד ללד פנים שלא יסיו זרועותיו לאחוריו
ועוצ לו צום :

פרישת מטות

כ דבר אשר יצא צאט העצבו צאט ועבר אך צווי נדס יתחטף סכה ארז"ל הספוק
ה"ם מדבר צהכער כלים מאיקורין ע"י ליצון או ע"י הגעלת וכתיב ועשר חוקיך

פרישת בן איש חי מטות צו

לך הכחוז עשרה אחת וסיח הטבילה ומפרט הכחוז שלריך להטבילו צוקוה או מעין
קטן צו ארבעים קלס שראוי לנהל לטבול צו ולכן כתיב אך צמי נדה יחטא :

א טבילה זו היא נוסח פליטה עונאה כדי שילא הכלי מנוונאחו לקדושת ישראל דומיא
דגר שילא ונקטה העכו"ם לרשות ישראל הילכך אפילו הם חדשים שלקחו מן
האומן גוי לריך להטבילם ואפילו להשחוטם צו לוקן אסור בלא טבילה ואם ישראל סבר
או שאל כלי מן הגוי אין לריך טבילה ודוקא כלי קעודה לריכין טבילה נוסח להכחוז
איירי בכלי קעודה דכתיב כל אשר יבא באש וכו' ואיזהו דבר שבא באש ולריך להכסיו
באש הוי אוור זה כלי קעודה שצולע ע"י האש שלריך להפליט צלעו ע"י האש :

ב אפילו כלי קעודה אינם לריכין טבילה מן התורה אלא רק כלי מנחה דכתיב זה
ובקף אבל כלי חרס וכלי עץ ואבן אין לריכין טבילה ואמנם חז"ל תיקו טבילה
לכלי זכוכית מפני שהן דומין קלה לכלי ברזל יען דאם נשתברו יש להם חקנה שיכולים
להסיכן ולעשות מהם כלי אחר ולהכי לריכין טבילה מדרבנן ויש אומרים דגם כלי
מנחה טבילתן מדרבנן וקרא אסונחא צעלנא וקצרה ראשונה עיקר דק"ל כלי מנחות
מדאורייתא ועיין פרי"ח ופרי"ח וערך השלחן ושאר אחרונים :

ג לריך להטביל כל הכלי שיכניסו כולו צמים ולא ישר מוננו חוץ למים אפילו כל קסוח
ואם הוא גדול ואינו יכול להטבילו כולו צפעם אחת כחז הרב חכ"ח ז"ל כלל ע"ג
אות ט"ו דאסור להטבילו לחלאין שיטבול תחלה לך אחד ויחזיר ויטביל לך הסכי דצעינן
כאן דומיא לטבילת סדה שלריך שתיים כולה צמים צפעם אחת שאין זה דומה להצלה
דהחם הוא מוגעיל להפליט האיסור וכיון להגעיל חלק אחד מוננו פלג האיסור מאלו
החלק ולכך סחר ומגעיל חלק הספאר אבל הכא הוא נוסח עונאה וכיון דנקלתו חוץ
למים תחזור העונאה ותהפצט בכל הכלי ע"ש וכח"ן דצריי ולריך להזהר בזה :

ד צין כלי מנחות צין כלי זכוכית צעת שוטבילם יצרך קודם טבילה אקב"ו על
טבילת כלים ואם מוטביל כלי אחד בלצד יצרך על טבילת כלי וצדיעבד אם צירך על
כלי אחד טבילת כלים ילא דמפרטין מילתיה על כלים דעלנא קאי וה"ה להפך כתי
י"א ועיין פרי"ח ולריך להטביל גם ידות הכלים וטוב לוור קודם הצרכה פסוק ויסי
כועס וכו' :

ה כלים אלו שלריכין טבילה אפילו אין שותין בהם ואין מוצלים בהם אלא מנכסין
בהם יין לקיום כ"ן לנחמיות גדולות שקורין צערי קרארי"צ לריך לצרך על טבילתם
וכתיב הרב צ"ד ז"ל ס"י ק"צ ואע"ג דהרב צ"ח יאודה ס"י כ"ג חולק העיקר כהרב
צ"ד ז"ל ועיין להגאון פרי"ח ז"ל צ"ח ז"ל וכתב והציח ראיות
לדצריי ע"ש ליעוד צולות קלרות אלו דעענו וניעוקו ענו וכן המנהג פה עיכנו בצדאד
יע"ח יען כי הרב"ג גר"ו רצינו וקשה חיים זל"ה"ה כך היה דורש בכל סנה צצת
הגדול וכן נסב אחריו ע"ר אדוני חצי זל"ה"ה צדוה סצת הגדול וכן נהגתי אלא
עצא להורות כן צדוה סצת הגדול צ"ד :

ו גם כלים של צל"ח לריכין צרכה כנו זכוכית שקורין ג"ח יען כי צאינפא מתיכין את
כל מין הצל"ח כנו זכוכית ועושין אותו כלים חדשים באופן דאין מין צל"ח צעולם
שלא יתיכו אותו כזכוכית לכך דינו כזכוכית מנחש שלריך טבילה צצרכה :

ז כלי חרס המלוטין צין אותם הצחים מערי אינפ"ח שקורין אותם פפרורי"י צין אותם
המלוטין מעושין פה עיכנו מוטבילם בלא צרכה מע"פ שהם מלוטין מציח ומחון
מקום דליכא פלוגתא צזה וקצ"ל ואם יש לו כלי אחר שטעונו צרכה צדחי יטבילם

פרשת בן איש חי מטות

עמו ציחד כדי שתועיל הצרכה גם לאלו :

ח ואחר דאיכא פלוגתא בכלי חרס המלוטפין לכך מצוה גדולה שהם כלי חרס מלוטפין כפגו פה עירכו שלא להטבילם כלל מקום דאיכא ערפא גדולה בטבילתם וקשה להטבילם ועיין כנה"ג וקמ"ל יאודה ווי"ט הרב שולחן ברוח ז"ל בהלכות פסח ס"י תניא שיתנסו בנחמם לבוי וישאלם וזמני ע"ש לא כהגו צ"ה פה עירכו וסוממיר לעשות כדבר הרב ז"ל חנני"ט :

ט יאחז הכלי צרמיון צטעה טבילה ולכתחילה יתלה ידיו תחילה צווי סוקוס עלמו ועכ"ז יזכר שלא ידחוק ידיו הרבה ולריך להטביל גדול בן י"ג שנה ויום אחד ואין מאמינים לקטן אפילו על כלי זכוכית וכלי חרס מלוטפין ועיין מש"ז ח"א ס"י תניא :
י כלים שהשתמשו להטות עליהם קדירה ככלי שקורין מכל"צ אין טעון טבילה אבל כלים שדרכן ללכות עליהם מהאכל עלמו טעוין טבילה וסבין של שחיטה וכן סבין שמופלגים זה המצחים הצטונה וסבירים שצויהדים לנקר בהם הצצר כל אלו יטבילם בלא צרכה אבל סבירים שחוטבין בהם את הפה או שאר מאלכל וכן סוממיר לריבין טבילה בצרכה וכן כסוי הקדירה מטיביל בצרכה וכן משפך שקורין ריחת"י וסברת"ו מטיביל בצרכה אבל הרחה שקוריו סיי"ך אל מש"ט יטביל בלא צרכה ועיין פרי"ח ס"ק ט"ו :

יא דוד גדול שצרכתיו צו סוממיר להולי"א מ"ס סכר וכן דוד שקורין לוצי"ק שמואלכתו ב"כ כך יטביל בלא צרכה אך לפי גדלם קשה להטביל אותם על כן יתכנו לבוי צוממיר ויחזור וישאלנו וזמני שצ"ג בצי מצוה גדולה ועיין פחד יצחק מע' סוף סוף דף כ"ב ועיין סיו"ב אות ז' וערך השלחן אות י"א וי"א הכלי שצורד בו הסכר שקורין בערבי פאר"ב יטביל בצרכה וקדירה גדולה כמו דוד שצויהדה לממס זה מ"ס שצביל הסבירה אין לריכה טבילה ואע"פ שלפעמים כשיטה חופה או וילה ודולים לחלק לעניים הצביל הרבה מוצלים זה אין הולבין בכלי אלא אחר רוב הצוניה ועיין פרי"ח ס"ק י"ב וי"ג וי"ד ס"י ק"ך ס"ק ע"ז וקדירה גדולה שמוגעילים זה כלים ללורך סג הפסקה י"א שצריכה טבילה וי"א אינה לריכה לכך יטבילנה בלא צרכה ועיין ערך השלחן :

יב שפוד טלולין צו יטבילנו בצרכה וכן כלי שצואצין צו מ"ס לטחיה יטביל בצרכה ועיין חכ"א אות יו"ד מדוכה של צרזל ושאר מוכות וכן סיד של המדוכה יטביל בצרכה אבל מדוכה הצויהדה לדרך זה סגועינים של הסווי"א בלצד ואין דב"ס זה דברים אחרים של מאלכל יטביל בלא צרכה והרמ"ם של מניי מוכות שצומכין זה קסווא בלצד יטביל בלא צרכה ועיין מש"ז ח"א ס"י תניא ס"ק ו' ופחמי סצו"ס ק"ח ומכ"א והכלי שקורין ראל"י"ו סגורדין צו הצבינה שהוא לוח צר"ל קצוב כצורה קצוב צוממירין על דף ע"ז לריך טבילה בצרכה כי הצרזל הוא העיקר וכמו"ס סיו"ב ז"ל זה' פסק ס"י תניא :

יג כלי מוכות שלטין בהם העיקה וכן כלי מוכות שצורכין עליהם סמלות ללורך סג סמלות יטבילם בלא צרכה ועיין ציה יאודה ס"י כ"ו :

יד כלי אבן וכלי עץ אין טעוים טבילה ואפילו אם קצוב בהם צרזל דאי אפשר להשתמש בהם בלא הצרזל אין טעון טבילה וכלי עץ ק"ט לו חסוקים של צר"ל מנחון שצוממירין אותה וי"א טעון טבילה וי"א אין טעון טבילה לכך יטבילנו בלא צרכה ושלחן של עץ שצוממיר ע"י חסוקי צר"ל לריך טבילה מפי דלע"ג דמניחין סלסס

פרשת בן איש חי מטות צח

על השלחן בלמו בלא קערה ויזו דרכם לפרוק ופס על הסולחן ואם לפעמים מרחים
בלא עפה אין הולכים בכלי חלל אחר רוב השמישו ואפילו אם כאמר העפה צבולם
לגבי הסולחן וכאלו ליכא עפה ויזו הדף של הסולחן שוניחים עליו המאכל יבול להשתמש
בו לצדו והמשוקים צאים לחצרו צבגלים כדי להגביסו ומאלא הצדל השמיש דשמיש :
טו אם נפחה קולי הכלי דבעל מכל השמיש ועשה לו הגוי קוליים ועס חדש
לריד עתה להטבילו בצרכה כמו כלי שכולו חדש וכלי חרס המולופה שנסצר לשמים
ודצקו הגוי צדצק וטבילו בלא צרכה ועיין אשל אצנהס א"ח סוף ק" תנ"ח וכלי
מתכות של ישראל שאלפים אותם בצדיל ע"י גוי אין לריבין טבילה דשלפוי של צדיל
לא הוי מעמיד ובעל הוא לגבי הכלי וכתב הפרי"ח שכן מונחג פשוט ע"ש וכן מונחג
פה עיכנו בגדלד ואע"ג דע"ז צ"ח וכן בית לחס יאודה ק"ל דיטבילס בלא צרכה
לא נהגו העולם בכך:

טז ישראל שקנה כלים לטמורה אסור להשתמש בהם אפילו עראי בלא טבילה אבל
אם ישראל אחר קאל כלים אלו ומונו מותר להשתמש בהם בלא טבילה דהמשאיל
לא קנאם ללכבו אלא קנאם לטמורה וי"ח חולקין וס"ל ללריד להטביל וכן ראו לטורות
ורק אם הם כלי זכוכית או כלים המולופים שקורין פמפרי"ש י"ח לקמוד על הווקילין
בשעה הדחק בלצד ועיין בית ח"ס ופחמי הטובה וסייבו דוקא אם טמנה עמו שאם
ישצרו יסלס לו דמי שקנן טלסם דוקא אבל אם טמנה שיסלס כפי הערך שסוף
מרויח אז גם בשעה הדחק אין לקמוד על הווקילין כי זה חטיב נקס ולא טאלס
וכמ"ש מנוך בית יאודה ק"י כ"ב והציאו פחמי הטובה :

י"ז ישראל שנתן כסף לחומו גוי לעשות לו ממונו כלי אינו לריד טבילה חסו
דעה מר"ן ז"ל אבל כמ"ח ז"ל ק"ל להטבילו בלא צרכה וכן ראו לטורות ואם
ישראל נתן לישראל כסף בשליחות הגוי לעשות כלי לגוי ומאלך ולקחו ישראל
לעמו אין לריד טבילה דסוף לא צל לרשות הגוי ואין שליחות לגוי ועיין פרי"ח
ק"ק י"ד :

י"ח לריד לנקות הכלי מכל לכלוך וחלודם שלא יסיה חליטם ולריד שיצואו
המים על הכלי צין ומפנים צין וצחחן ואם הטבילו לריד פיו אין המים
נכנסים בטבוליו וכאלו לא טבל והרולס להטביל כלי שפיו לר ימלאנו מים ויטבילנו
וכלי של איסור לריד לו הכשר ע"י ליצון או הגעלה יכסירנו חמלה ואח"כ
יטבילנו ואם הטבילו קודם הכשר י"ח פלוגתא בזה לכך יחזור ויטבילנו אחר הכשר
בלא צרכה :

י"ט אם נשתמש בכלי הלריד טבילה קודם שטבילו אין כאקר המאכל ולריד
להטבילו אפילו נשתמש בו כמה פעמים :

פרשת מסעי

והורשתם אם כל יושבי הארץ מפניכם ואצדתם אם כל משכיותם ואת כל כלמי
ומכוחם האצדו ואת כל צמוחם השמיזו וסנה הכתוב שקדים איבוד
יושבי הארץ שהם בעלי פני"ו קודם איבוד העי"ו עלמה וסעעס כ"ל בסי"ד לטורות
לנו שהאדם לריד להחרחק ולהסמוך מן המקצב טרעה יוחר מן טרעה עלמס י"ען
כי כל עוד שהמקצב קיים אע"פ שהאדם ציפל העי"ו טסי"א טרעה לא עשה כלום

שנקל תחזור הרעה וכן כאן ליום אוחס אל חסיו נבילים ונחפזים צביאחכס יותר
 על הע"ז עלמה להכריחה החלה אלא תחילה הכל תכתיחו את עובדיה כי הם
 סוקצבים עליאוחה בעולם ולכך אלה חכס תחלה הכל ותורקתם את כל יוצגי
 הארץ ופניכם ואס"כ ואצדחם את כל וטכיותם ותטהר הארץ ותקצו עליה לצעם:
א ע"ז צין של ישראל צין של כרי אקורה צהנאה ואפילו אם נטרפס אקור
 ליסנות בגחלתה ואפרה וכן תטמיטי ע"ז וכוי קלה ותקצותה כולם אקורים
 איזסו כוי ואיזסו תקרובת סנה כל כרות טנדליקין לפנים וכן צגדים וכלים נאים
 טטועים לפניה או ונלצטים אותה וחולין לה ס"ז כוי וסתקצות הוא כל דבר
 טכיולא צו קרצ ע"ג הוצצה כגון צטר ושוננים וקלחות וויס ונלה טהניחו
 לפניה לטס תקרובת נאקר ויד אצל דבר טאין וקריצין ונוכו ע"ג הוצצה כגון
 צטר חיה ועוף אינו נאקר ד"ח צונית לפניה אצל אם טחט לפניה אפילו
 חיה ועוף טאין קרצין ע"ג הוצצה נאקר בכלל תקרובת ואפילו אם טחט חגצ
 לפניה נאקר ואע"פ טאין עבודתם צכך :

ב צזה"ז כל הלוות הנולאים צין צכפמים צין צכרכים אם כיכר הדבר טנעשו
 לטס ע"ז אקורים וכן לורת טחי וערצ טועמידין צביה בכקיס קלחם צפניה
 דינו כע"ז ווטט טהרי ונכצדין אותם וכן כל טחי וערצ טוניטין צכל וקוס אם
 ונכצדין אותם טלוקטין טכוצע ווטטחמים להם דיכס כע"ז ווטט אצל לורת טו"ע
 טחולין על הלוחר וכיולא אלו נעטין לזכרון ולא נקראו ללס ואין להם דין ע"ז
 ועיין חכ"ח כלל פ"ז טעיף א' יע"ט :

ג צזון טקודס סיו אדוקים צע"ז וסיו חוקקים לורת ע"ז על כלי טטועים וסיו
 עוצדים לאוחס הלוות ולכן כלים סוכוצדים של זמן טקודס כגון ויני
 חכטיטין וצגדי וטי וקננס טנולא עליהם לורת הרי אלו טחון טנעשו לטס ע"ז
 ואקורים צהנאה ורק אם ידוע לנו קלא נעשו לטס ע"ז וותרים אצל כלים הוצזוים
 כגון טטטועין צאכילה וטחיה אם נולאו עליהם לורת טחון קלא נעשו לטס ע"ז
 ולא סיו עוצדין דאע"פ דאוחה לורת נעצדה כיון טהיא על כלים וצזוים דלחי
 לא סיו עוצדין אותה וכן לורת הנולאים על הוטעצעות חזקתם קלא נעשו לטס ע"ז
 וותורים וכל כלים טהם טפק אם נחצצים וצזוים או ונכוצדים אם נולא עליהם לורת
 טנעצדה הרי אלו אקורים וטפק ויט וטחטיטין יותר וק"ל כל טידוע טאוחה הלוות
 נעצדה אע"פ טהיא נולאת על כלים הוצזוים אקור ורק אם יט טפק צלוות דלא
 ידעינן אם עוצדין לאוחה לורת או לאו אז הדין סוא אם נולאת על הוכוצדין אקורה
 וטפק ואם נולאת על הוצזוין וותרת :

לכא
 עת

וכר זה על הנולא ויניס קדמונים טהיו אדוקים צע"ז אצל צזה"ז אין אדוקים
 צע"ז ולכן לורת טו"ע טיט להם צזה"ז אע"פ דכתצנו לעיל דאוחס לורת
 טו"ע טחיתים אותם צפנים לווכצדין אותם ווטטחמים להם דליכס כע"ז ווטט וי"ט
 לורת טו"ע טעוטים על הכלים וכן לורת אטס וניקס וצנה אע"פ טעוטים אותם על
 כלים ונכוצדים כגון חכטיטין וכיולא אין עוטין אותם אלא למוי ולזכרון ואין וטטחמים
 להם ולכן וותרים צהנאה אצל אקור לישראל להטטותן אלוו אם פס צולטין ועיין
 חכ"ח כלל פ"ה טעיף צ' יע"ט :

ד אע"פ טכחצנו לורת טו"ע טחולין על הלוחר נעשו לזכרון בעלמא ואין להם דין ע"ז
 וותורים וי"ט לורת טו"ע טחולין טחיתים על צגדיהם או על לוחרס יט להטחיר

פרשת בן איש חי מפעי צט

ועיין חכ"א קע"ף א' :

ה מורה על כל ישראל הכולל ע"י סיבועה ויאצדנה ולפעמים יוכלו חתיכות של חמשה או כסף וחס או אצן וכיוצא ויש עליהם לכות יטות וקורין אותם אנתיכיה אם יכר זה קיוון שנעשית לזכרון וכה הכתיבה שנולד עליה ל"ן זה אצל אם יכר זה חיה קיוון שלא נעשית לזכרון אלא היא ע"י חייב כל ישראל הגאה לידו לבערה ולאצדה ון העולם ובערי אידי"א גם צוה"א ינאל פס עוצדי ע"י פעוצדים נען ואצן וחייב כל ישראל שהצא לידו ע"י שלהם לבערה ולאצדה :

ו כ"ל ובערה פוסק חורה לכות או לים או זורק אותה לים אפילו בלא סמיקה דזה הוא איצודה לאין חסע סימולאכה אחר וס"ה לנעשיות וניה סלריך לאצדס באופן זה שכלומר אצד תאצדון והלוקחה לביחו עובר ועוס לא תציה חועבה אל ציתך אפילו ונכייסה לפי קעה :

ז אם באים לקנות מישראל דבר לזורך השו"ע או צבציל כ"י שלו אקור למכור להם וכן ס"ה אם קויין ונונו דבר לעשותו לכבוד השו"ע פשוטה צבית כניקסה צפנים הן זוכייה ולצע הן כות וכיוצא אקור למכור להם ואע"ג ד"ס אומרים אם אפשר להם לקנות זה עאחר מותר למכור להם ראוי להחזיר בכל גוונא והחומר בזה יסא ברכה מ"ח ה' בעולם שכולו טוב :

ח אקור לישראל ללבוש צבדים שיש בהם שתי וערב צאריגה שהם צולעים אצל אם אין צולע מותר וכן אקור לעשות צליור וכיו"ד עצביתו לוח שו"ע הן בעלים של לוחות ושל כותלים ותקרה הן צבין האצנים אם הוא צולע והיינו דוקא דארבעה ראשים של השו"ע הם מוצללים צפ"ע צבליטה שלסם וחנים ומחוצרים וכנכסים דצב אחר אצל אם ראשי השו"ע כנכסים בחלקים אחרים ופויס עומה שתיים צולעים ויולאים עליהם מותר ואין בזה חסע :

ט כתיב לא תעסון אחי אלהי כסף וכ"י וקצלו חז"ל דהזפיר הכחוד שלא ללייר לוח ארבעה פנים שצנורכבה צהדי הדדי דהיינו פני קור וחדם ואריה ונכר למיה אפה דוגנוה חיות הקודש אע"פ שעושה אותה לכו צעלנא וכן לוחת אדם אקור ללייר אפילו לצדו ואין עמו שאר לוחות שצנורכבה ואפילו עושה אותו לכו צעלנא ואפילו אינו עושה לעלנא אלא צבציל ככ"י נמי אקור וכסם שאקור לעשותן כך אקור לומר לככ"י לעשותם דאע"פ לככ"י שצות ואם הככ"י עשה אותה מאליו לישראל אקור לישראל להסתותם אללו :

כ"א צלוחה צולעת אצל צקועה מותר ומ"ו ככן להחזיר גם צקועה לחוט לקצרת הכווצ"ן וסיון ז"ל לאקרי צקועה אך פסעו מונכסג להחזיר צקועה ואין לנחות בזה ולורה הנעשית בלצע עב כראה זה צליטה ואקור אצל לצע קל כמו ד"ו על סייך ליה ל"ן זה דע כי צוה"א לוקחים לוחת האדם כמו שהוא ע"י האנתיכיה הסדסה הנעשית באירוש"א שקורין פוחגרא"ק וזו עדיפה מלצע קל על כ"י שאין זה צליטה אפילו עשהו ונחפסעה מלככה זו בכל העולם ודקו זה רבים ואע"ג דגם בזה יש מידת חסידות ומ"ו אם יש לורך גדול דצב יקחו לוחת הפנים בלצד בלא ידים ורגלים וזו גם אדם חסוד אין לו לחוט בכך ונעשה שלקחו לוחת חכמים בצללכה זו לוחת חכמים בלצד ואנתיכיה לאחד אין לו להסרס בזה כיון דלא מלא ידיו ורגליו צבית המדעק וכ"ש סיכא דהיה לורך גדול בכך :

י לוחת אדם לאקור בצולעת היינו אפילו שהוא אינו שלם מלד הפנים ואין בו ל

פרישת בן אי"ט חי מסעי

האחר לאפילו דאין עשוי כל הניף שלם פנים ולאחר נמי אקיר אבל אם לד ספנים
עלמו אינו שלם שאין צו חלל רק לוחם טראש צלצד ואין צו ידס ורגלים מותר אפילו
צבויט יכן אם הוא חלי גוף כאלס הסיכב על לידו שאין צו חלל עין אחת ואין אחת
וחלי חוטם ויד אחת ורגל אחת מותר אפילו צילע ויש סולקין ואיסרין בכל גזולא
צבולט וכון טהוא אקיר פורס יש להחמיר כצרת האיסרין :

יא עכו"ם העובד משהה לכפואי בני או צמו ומזנין ליהודים לחבול עמו אע"פ
שהיהודים איכלים משהה והממשין ג"כ משהה עב"י אקיר דכח צ וקרא לך
ואכלת ומצחו ללמד אם קראך ומזניך נאכלת אע"פ שאכלת מאלך נחשב לך אב ת
ומצחו ואם לו אם מיחד מדי מיוחד ליהודים לצדס אקיר מייסו זה אינו ח"א אם ומצחו
לקעידה של משהה ומתחז טעויד סילחן עם פירוה וסכר אבל אם אין הגוי מביא חלל
רק כ"ס של קהו"י ורחיבה מתק כדרך טעניאין לצבאים לעשות חתי"א ליה לן צה
וגם ע"ד אינו אקיר חלל הזמנה של משהה כפואין בני או צמו אבל צלח"ה מותר
מייסו כל טע"ה הקעידה הוך שלסס יוס קודס כפואין וכו סוך שגסיס יוס רמר
כפואין אקור ואפילו המונו צמחם אקיר אבל אחר שלגסיס יוס אם ח"ל צפירוט סמונו
צבציל הכפואין אקור ואב צמחם טרי :

יב אין מייסרין מינוק ישראל לגוי ללמדו קפר וללמדו אימונה אפילו צמקוס דאין
למיס לט"ד כי יש לחוש שמו ימאך אחר מ מות ועוד יש לחוש למשכב זכיר ואע"פ
שאמרו על הינוק דמשמע טעורכו קטן שלא הניע לגלותו של י"ג טנה ויוס אחד עכ"י
לריך להסור כל היכא דעדיין אין לו חתינה זקן :

יג אין סולכין צחוקים הגוים ולא נדמין להם וכל צנד המיוחד לגוים ופרשו סיהודים
מוצוי מחנה לביעה או דבר אחר ס"י אקיר ליהודים ללבוש כיוסו כי כיון שנתייחד
להם מפי גיותן ופרשו סיהודים מוצוי מפי יהדותן אז כשליבסיס אחי סיהודים נראה
כמודס להם ומאך אחריהם וכן לריך שלא יעשה כמעשים סווי חדים להם כנון ומחזס
טכיהגיס לקח את האצור כתיחל אחר ההסתנה וכן מנחגס צקדר הרחיל"ה טריחל ס
צמיס קידס הפילחם להניח מ"ס צמקיומה סידוע"ס להם ט"ס להם חוק צבצרים אלו
וכל כיו"א צזה :

יד לא יגדל ליליה ראשו כלי"ח ראשם ולא יגלה ראשו כיוי גלות שלסם ולכן לא יגלה
חלוע הראש ולהניח מן הכלדיו ומצבי צלל גלות או יגלה מן הכלדיו ויניח
החלוע צלל גלות כי כל זה סיהם חיקות העכו"ם מוצון קדמון ועיין צמפר עכ"ה
צפירוט הרמז"ס ז"ל :

טו מחיקות הגוים להלטיער על מחיסם עד שחולסין טערס וטורטין צצטרס ואם
ישראל עישה כן ס"י לוקה מוטוס וטרטו לכפס ולריך להסיר הכסיס צזה שלא יחלשו
טערס מחרק לעוס על המה וצפני טערות חייב מוטוס קרחה וצפיער אחד איכא אקור
חורס שגס הכסיס מוזהרות על זה וכן מוזהרות צטרטו טטורטין צצטרס מחנה לערס
על המה ואע"פ שחיוצ מלק"ה ליכא חלל צטורטו על מ"ה מ"י איקורא איכא אפילו
צטורטו על שאר מיני לער וכמו צפיע ק"י ק"ף ועוד מחוקותיהם הוא טטורטיס
צצטרס ומחל"ס סטרטו צמין לצע או צדיו או טלוינע חחלה ואח"כ טורטו וישראל
טעוטה כן חייב מלקות דכתיב וכחוצת קעקע וכ"י ומ"י מותר ליהן אפר מלקה על
טעכה לרפואה אע"פ טקאך טרושס דמכחו מוצחת עליו טאינו עישה מ"סיס חיקות
קרויס וכמו צפ"ע :

מן חין מחשין ציהושין דגוים שנאמר לאתחשבו ביהו אלו ס'אומרים סוף: ופ'ה פחו
מפיו או נקלו וידו אינו סולך לעקים פי ס'ים ס'ל' יל'יה וכן כ'ול' מדברי
ס'וח כ'לה וכן ס'אומרים ס'מעו ס'רנג'ול' זו ס'קראת ס'ת'נג'ול' ו'י'ל' דוק'ל' לומר כן
צ'פ'רוס ס'ק'ר' א'ל' לס'חוט צ'ס'ס' ו'י'ל' ל'ע'ל'ו ל'י'ער צ'פ'רוס' ע'ת'ר' ד'ג'ורס'ן צ'ג'מ'ר'ל'
צ'ס' ח'ין צ'ו ד'רכ'י ס'א'מ'ו'י וס'מ'יק'ל' לס'חוט צ'ס'ס' י'ס' לו על ע'ה לס'מ'יק' וס'צ'וט'ס'
צ'ס' ס'ק'ד י'ק'ונצ'נו :

ספר דברים

פרשת ואתחנן

ויצונו סי' לעשות את כל החקים האלה ליראה את ה' אלהינו לטוב לנו כל הימים
לחיותנו כהיום הזה : ולדקת מהיה לנו וכי' כ'ל צ'ס'ד' א'ר'ז'ל' ס'ש'ט'ס' כ'ק'ר'ל'ח'
יוס ג'ס י'דוע מ'י'ס' ח'כ'ו'י ס'ע'נ'ע' כ'י ו'ס'ל'ך ס'ש'וט'ס' ו'ס'ו'ר'ח' ל'מ'ע'ר'ב' ה'ו'ל' נ'ג'ד'י' א'ל'י'ס' ו'ר'ק'
ס'י'ל' ס'ול'כ'ת' ל'ק'י'יס' ו'ל'ך'ן ס'ג'ור'ל' ס'ג'ור' ע'ל'י'ה' ו'ס'ל'ך' ז'ס' ו'א'ע'י'פ' ס'ז'ו'ל' נ'ג'ד'י' נ'ע'נ'ע'ה'
ו'כ'ר'צ'ו' כ'ן ס'ו'ל' ד'ר'ב'ן ו'ס'ל'כ'ן ס'ל' ל'ד'יק'יס' צ'ו'ע'ע'ה' ס'ו'ל'ו'ת' ס'א'ע'י'פ' ס'ס'ס' נ'ג'ד'י'יס' א'ל'
ט'נ'ע' ח'י'ו'ר' ס'א'כ'ו'ש'י' ע'כ'י'ז' ס'ס' ע'ו'ש'יס' צ'ש'ת'ח'ס' ס'ו'ל'י'ה' כ'ד'י' ל'ע'ש'ו'ת' ר'ל'ן ס'ז'ר'ל' ו'י'מ'י'ל'
ס'ס' ד'י'נ'נ'ח' ס'ש'ט'ס' ו'ל'כ'ך כ'ר'י'צ' ו'ס'י'ס'ג'ו' כ'ל'ל'ח' ס'ש'ט'ס' צ'נ'צ'ו'ת'ו' ו'ז'י'ס' ו'י'ל'ו'י' ה'ו' ל'ע'ש'י'ת'
א'ת' כ'ל' ס'ח'יק'יס' ו'כ'ו'י' צ'ס'ג'י'ל' ל'ט'ו'ב' ל'נו כ'ל' ה'י'ו'מ'יס' ל'ס'י'ח'ו'י'נו ח'י'ו'ה' ס'נ'פ'ס' ו'ט'ו'צ'ת' ס'נ'פ'ס'
ו'נ'ק'ר'י'נו צ'ס'ס' מ'ל'ד' ס'ג'י'ף ד'י'נ'ע'ה' כ'ה'י'ו'ס' ס'ז'ה' ס'ו'ל' ס'ש'ט'ס' ס'נ'ק'ר'י'ל' י'ו'ס' ס'ס'י'ל' ו'ס'ל'כ'ו'
ו'ע'ק'ץ' נ'ג'ד'י' א'ל' ט'נ'ע'ו' כ'ן נ'ו'פ'י'נו צ'ע'ס'ק' ז'ה' ס'ל' ס'ח'יק'יס' ס'ו'ל' נ'ג'ד'י' א'ל' ט'נ'ע'ו' ו'ס'ח'ו'ת'
כ'ן ו'ל'ד'ק'ה' ס'ז'י'ה' ל'נו ר'י'ל' ק'נ'ל'ח' ס'כ'ר' ס'נ'ק'ר'l' צ'ס'ס' ל'ד'ק'ה' י'ס'י'ה' ל'נו על ס'ו'ל'י'ת' ו'ס'א'ז'ר'
ס'א'ח'ט'ו' ע'ק'ק'יס' צ'ד'ב'ר' ס'ז'ו'ל' נ'ג'ד'י' א'ל' ט'נ'ע'י'נו על כ'ן י'ס' ל'נו י'ס'ר'ו'ן ס'ר'א'ו'י' ל'ק'צ'ל' ס'כ'ר' :
ובאופן א'ז'ר' כ'ל' צ'ס'ד' א'ו'ו'רו' ל'ס'י'ח'ו'י'נו כ'ה'י'ו'ס' ס'ז'ה' כ'י' צ'ח'ו'י'ף ס'ז'ו'ל' צ'ס'ח'ל'ת'
ס'ס'נ'ס' ה'י'ו'ס' מ'ל'ו'ת' ס'ע'ו'ת' ל'ל'י'ל'ה' כ'י' צ'ו'נ'ן ס'ח'ו'ר'ף ס'ל'י'לו'ת' א'ר'ו'כ'יס' ו'ס'ו'מ'יס'
ק'ל'ר'יס' ו'צ'י'נ'י' ס'ק'י'ץ' ו'ס'ל'מ'י'ן ו'ס'י'י'ע'י'ן ס'ל'י'לו'ת' ל'י'ו'מ'יס' ס'ע'ו'ר' ס'ס'ל'ו'ו' ל'ס'ס' צ'ח'ו'י'ף ו'ס'ל'ו'ל'ח' ז'ו'
ס'י'ל' ל'ל'י'ד' כ'י' ל'א' א'ז'ר'י' ל'י'ל' י'ל' א'ל'ל' ל'נ'ר'ס'l' ו'צ'ח'ו'י'ף י'ו'כ'ל' ס'א'ד'ס' ל'ל'ו'ד' ס'ר'ח' ס'ל'י'ל'ת'
ל'כ'ן מ'ל'ו'ת' ה'י'ו'ס' ל'ל'י'ל'ה' כ'ו'ו'ה' כ'ע'י'ת' כ'ד'י' ס'י'ר'צ'ה' צ'ס'ס' ס'א'ד'ס' ס'ו'ר'ה' כ'י' ז'ה' כ'ע'ס'ק' ס'ל'
ס'ח'ו'ר'ה' ה'ו'ל' ו'ס'ל'כ'ת' ס'ל'י'לו'ת' ל'ל'א' א'ז'ר'י' ל'י'ל'ת' א'ל'ל' ל'נ'ר'ס'l' א'ל'ל' צ'ק'ץ' ק'ס'ה' ס'ל'י'ו'ד' ס'ל'
ס'ח'ו'ר'ה' צ'י'l'ל'ה' ו'ס'ח'ת' ס'ח'ו'ס' א'ז' ס'ל'י'לו'ת' פ'ו'ר'ע' ל'י'ו'ס' ו'ס'ה'ל'ו'ו' י'כ'י'ל'l' ס'ל'י'לו'ת' ל'ו'ה' ו'ן
ס'ו'ס' ל'ל'י'ו'י'כ'ו' כ'א'ד'ס' ס'לו'ה' ו'ס'ח'ז'ירו' ו'ע'ו'ת' ל'ס'ה'ע'ס'ק' צ'ס'ס' צ'ס'ג'i'ל' ס'רו'ו'ח'ת'ו' ו'ס'נ'ה' י'ו'י' ס'ס'נ'ה'
ז'ו'ו' ס'ח'ו'י'ף ס'ל'ה' ס'ו'ל' ק'ו'ד'ס' ז'ו'ו' ס'ק'ץ' ו'א'ע'י'פ' ס'ה'י'יס' ו'נ'ק'ד'יס' צ'ח'ו'י'ף ל'ס'לו'ת' ל'ל'י'לו'ת'
ו'א'י'נו כ'פ'ר'ע' ו'ו'ו'נו א'ל'ל' צ'ק'ץ' צ'ו'ס'ח'l'י'ת' ס'ס'פ'י' ס'ל' ס'ס'נ'ס' ע'כ'i'z' ח'ין ס'ו'ס' ל'וק'ח' ר'צ'י'ת' על'
א'ז'ר' כ'לו'ה' ל'ל'י'לו'ת' ס'א'י'נו ל'וק'ח' צ'ק'ץ' ס'ע'ו'ת' י'ו'ס'ר' מ'ס'ע'י'ת' ס'ס'לו'ת' צ'ח'ו'י'ף א'ל'ל' ל'וק'ח' ו'ס'
ס'נ'ת'ן ד'וק'ח' ו'ז'ו'ס' ל'י'ו'ד' ס'א'ד'ס' ו'י'ק'ר' ס'נ'ס' ס'ו'ל' י'ס'ת'כ'נ'ג' צ'ל'ד'ק'ה' ז'ו' ס'ע'ו'ת' ס'ו'ס' ע'ס'
ס'ל'י'לו'ת' ל'ס'לו'ח' ל'ה' צ'ח'ס' כ'ן ס'ו'ל' י'לו'ת' ל'ס'ז'רו' צ'ח'ס' צ'ל'ל' ר'צ'י'ת' :

והנה ס'ק'צ'י'ס' ל'ו'י'ו' צ'כ'ל'ל' ס'ז'ו'ל'י'ת' צ'ל'ד'ק'ה' ס'י'ת'ן ס'ע'ס'י'ר' ל'ע'נ'י' צ'ל'ל' כ'ק'י'ס'l' ו'א'ז'ר'נו
ל'י'ו'ד' ל'ס'ז'רו' צ'כ'ל'ל' ז'ו'ו' ס'ס'י'נ'ס' ס'נ'ק'ר'i'l' י'ו'ס' ס'ע'ו'ת' ל'ד'ק'ה' ע'ס' ס'י'י'ח' ס'ז'י'ל'
ל'ל'ה' ו'ס'ו'ס'ת' ל'ה' ס'ו'ר'ה' ל'ס'l' כ'ו'נ'ע' ל'ס' ל'ל' כ'א'ס'ת' ס'ע'ז' פ'נ'י'ע'ז' ס'ל' ל'כ'נ'ס' כ'ד'י' ל'ל' ס'כ'ס'ף

פרשת בן איש חי ואתחנן

וגם אהבנו נחמנו ככך זעמי ועוד לוכו שמיית בכלל המלות במלות ג"ס להלות האדם
לחצירו חסם בלא רציה דכתיב אם כסף תלוה את עמי וכו' לא תשיעון עליו נשך
ואהבנו נלמוד להזדה במלות זו מן הימים שהם נולדים ללילות במסם בלא רציה :

והנה ידוע ע"פ רבינו הארמי ז"ל ע"פ ולקחו עוונתה לעד דרוסם אור הנעטם
על האדם ומלות הלדקה וג"ס כשאר קיים ואינו עובר וכנ"ל בשער הפקוקים
ע"פ ולפ"ז מלות לדקה ומלות ג"ס ילדק עליהם לשון אלה שהוא מורה על דבר
קיים ועוונת צעין וז"ש ויזכו ה' לעשות את כל הפקוקים האלה הם מלות לדקה ומלות
ג"ס לאם כסף תלוה את עמי וכו' שילדק עליהם לשון אלה ופני שהם קיימים ועוונתם
צעין כנ"ל לדקה עוונתה לעד גם אמר עליהם כל כי ארז"ל מלות לדקה שקולה כנגד
כל המלות והם נמוז לנו כל הימים שבקיום שלהם יש מזה לזכר אדם בעוה"ז שהוא
למיוחבו כנ"ל וחי אחיד עורך חסם אהבנו לריכס להזדה לדמות עלמיו בהם כהיום
הזה שדמותה לשונם שנקרא יום שהוא עוסק לדקה עם הירח בלא כסופה ודמותה ג"כ
ליום ונשם כמטענותו שהוא מלות שעות ללילה בחורף בחסם בלא רציה ולדקה זו
המולאה אלל השונם הנקראת יום ולדקה הנמולאת אלל יום ונשם בשלוחה לריך שהחיה
לנו כלומר המולאה אהבו שגם אהבנו כהנה בוחה במלות הלדקה ובמלות הג"ס כי
בשעור לעשות את כל המלות האלה לפני ה' כאשר לוכו ר"ל שיתן הלדקה לעני בלא
כסופה ומלות לאהבו בלא רציה כאמור :

א לריך לחסר בריציה וכונה לאוין נאמרו זו שמולות עובר בשעם לאוין האי לא
חסיס לו כנשפה הכי את כספך לא תחן לו בנשך הג' ובמריציה לא תחן אכלך כי
באמה אין חלוק בין נשך כסף לנשך אורכל ולא חלקן הכחוב אלא כדי לעבור בכל
אחד בשני לאוין והדי אל תקח ואלחו נשך ומריציה והסי לא תשיעון עליו נשך והשטי
לפני עור לא תחן ונכסול והלות עובר בשלשם לאוין האי לאחיד לא תשיך והכי לא תשיך
לאחיד ששני לאוין אלו יש בהם אזהרה ללוה ג"כ שלא לגרום לעולה ליסוך והגי לפני
עור לא תחן ונכסול והערצ והעדים והסופר עוברים בשני לאוין האי לא תשיעון עליו
נשך והכי לפני עור לא תחן ונכסול והסקרור וכל שנקייע בדבר או המורה נקום
ללוה או להלות עוברים בלאו לפני עור וכו' :

ב אע"פ שאם לא ילוה המלות האם ללוה זה ילך הלות הזה וילוח מישראל אחר חפ"ה
עובר המלות בלפני עור והלות ג"כ עובר אע"פ לאם לא היה לוח הוא וזה
ישראל היה לוח ונחנו ישראל אחר אצל הערב והעדים והסופר אינם עוברים בלפני
עור אלא דוקא בענין שאלולי הם לא היה זה המלות ונלוה לזה אצל אם גם בלעדס
היה מלות אחרו אינם עוברים בלפני עור ורק עוברים על לא תשיעון עליו נשך והע"ג
דאין עוברים בלאו לפני עור הרי הם נחזיקים ידי עוברי עברה דיש בזה איקורא
דרצנן והסקרור וכל מי שקייע בדבר אין צידם אלא איקור דרצנן דמחזיקין ציד
עוברי עברה :

ג גם בריציה דרצנן ראו רצנן על המלות כל איקורי לאוין הסו"ל אצל על הלות אל
נאו רצנן אלא רק איקור לאו לפני עור וי"א דגם העדים אין עוברים בריציה
דרצנן אלא רק על איקור לפני עור ועיין חו"ד בחדושים :

ד מן החורה מותר להלות לנכרי בריציה ובלוח וזה דכתיב לנכרי תשיך ובזמן הסכאים
אקרו סו"ל להלות להם כדי שלא ילמוד מועטיהם ולא סתירו אלא כדי סיוו ואס"כ
מזו שכתבם ז"ל וסתירו הלוואה לנכרי בריציה לגמרי אפילו יוחר נכדי סיוו כדן ע

ס
נת

פרשת בן איש חי ואתחנן קא

חורס וכל ישראל שנוהו לעשותו לישראל צריצת ותולס אחס זגוי שאוור של גוי הס
 הקצ"ה יפרע ונעו :

ה ונור טילא מן הכלל ונחר לסלוות לו צריצת אזל אקור ללוות ונעו צריצת
 ויהו אס אס המוור הוא ככנס צדה ישועאל שמודין צימוד ואין להס סיחוף אז
 גם לסלוות לו צריצת אקור וכן הקראיס אקור לסלוותם צריצת וכ"ס לאקור
 ללוות וחס :

ו מן הסורס אין הכיציא אקור אלל דרך הלואס ור"ל עשו הסחקס משפחת לדכ
 ואנרו כללל דרציחל כל שהוא אגר נטר אקור פירוש כל שמוייס צסציל הסחכס
 ועוהו אקור צין טצח לו הסוז צדך הלואס צין צדך עקס ונעכר צין דרך סכירות
 צין דרך מלאכס צין ריציא מוקדומה שוקדים הסצית קודס הסלוואס צין ריציא מוארת
 דלאחר שהפזיר לו מעות שהלוה לו כחן לו ריציא ואע"פ שלא קלץ עמו צשעת הלואס
 כלום אלל אחר עזה חצו ונעו המעות שרשס צו כחן לו ריציא כדי פירחיו לו סזמן
 ואפילו שחוז זס לא היס עיקרו הלואס אלל של עקס ונעכר וכיואל צכל זס אקרו
 ח"ל הסריצת :

ז אפילו אס ונלוה ראוון מעות לשמעון ואינו קולץ עמו הסריצת אלל ונלוהו צענין
 שאס ירויס יחן לו ריוח ואס יפטיד יהיס הספקד כולו על הלוח ונולל שסעלוה
 קרוב לסכר ומחוק וספקד גם צזה אקרו ח"ל :

ח לא יאצר ראוון לשמעון סלויכי הייס ואח"כ גם אני אלוח לך ואפילו אס ראוון
 לוח ושמעון קחס ולא אור לו כלום ואח"כ חוזר ראוון ונלוה לשמעון ואוור לו
 אני ונלוה לך צסציל שסלוותי וקודס אקור אלל ילוו זס וזה צקחס צאין אוור
 ואין דצריס :

ט לוח צקחס ופרעו ואח"כ טגר לו הלוח דוכון צסציל שסלווה זו רצית מוארת
 ואקורה ונדצכן ויהו דבר מועט פרי כיון דאינו מפרס שסולח לו צסציל שסלווה
 ויס ונחייך אפילו דצבר מרובה אס שולח לו הדוכון אחר שעצרו ימיס הרבה מעט
 שפרעון ויס ונחייך צאופן זס אע"פ שהלוה ונחייך צלצו לסלוה הדוכון צסציל שסלוואס
 שסלווה עכ"ל כיון שעצרו ימיס הרבה אחר שפרעון ואינו מפרס צפיו כלום מוחר ועיין
 צש"ע לסגאון ר"ז סעיף ז' ועיין חכ"א ושאר אחרונים :

י אס צעה שפרעון שהוא פורע לו מוסף לו יוחר מן סך שסלווה אפילו מוסף לו
 דבר מועט ואפילו שאינו מפרס כלום אקור וד"ס ד"ה א כסווא חייב לו מעות צחורס
 סלוואס וצא עתס לפרוע לו מעות שסלווה אזל אס ראוון כחן לשמעון על קחורה כגון
 שכתן לו מעות כדי לתת לו חייך וכיואל כנגד המעות ועס כשצא שמעון לפרוע לראוון
 שחייך ס'סיף לו חייך יוחר ונכנגד ועוהו מוחר דאנריכן אזלי קא מוהיל גציס כלוור
 מוכר לו סקמורס יוחר צוול ונמס שהסכס עמו וניהו אס מוסף לו הרבה סכיר צודאי
 שמוסף לו צסציל שהמתין לו צפרעון סקמורס אע"פ שסווא קבל המעות צחורס ונכר
 סרי זס חייב כופרס ואקור לקבל ונעו הסוקפת שסוקף לו ועיין צש"ע לר"ז סעיף ח' :

יא אס ונכר ראוון סמורס לשמעון צסקפס על זמן ידוע ועבר זמן שפרעון שלא פרע
 לו צזמנו ואח"כ צעה שפרע לו הוסף לו יוחר אע"פ שכתן צקחס שאינו מוכיר
 שכותן צסציל עכצס המעות שכתעכבו אללו אקור אע"פ דמעוה אלו הס דמי סמורס
 יען דסכא ליכא למינר אזלי קא מוהיל גציס ועוד כיון שוקף עליו דמי סקמורס יס לוח
 דין ונלוה ועיין חכ"א :

פרשת בן איש חי ואתחנן

יב אם הלואה בעל מלאכה ועשה למלואה ומלאכה בזול יותר מלמלאך אדם כדי
שיכריח לו הזמן כפי זה ריבית של חרפה ולא ככר הרויח לו הזמן ואינו
הוצעו ואח"כ עושה לו בזול כפי זה חכק ריבית דלקר מדרבנן :

יג אסור להקדים סכר המלאכה לאומן כדי שיעשה לו בזול מפני שנראה כמלוה לו
היום כדי שיזיל בשכרו כיון שהאומן יכול לחזור בו מן הדין שלא לעשות המלאכה
לצעה"כ והמעשה שקבל מצעה"כ הם חוב עליו והרי זה כמלוה ואסור לכל אם צעה
מקדים לו הכפר היא מתחיל לעסקו בחימה המלאכה ויותר מפני דרכי סדר דלוא
המעשה הם דמי השכירות ולא נראה כמלוה

יד ראובן שיש לו חלר וחולה להשכירו לשמעון לפנה או סתים ויותר לתחיל השכירות
כדי לקבל עתה דמי השכירות ולא עוד אלא ויותר נמי לומר לשמעון אם נתן לו
השכירות עתה לני ומכירו לך בעשרי ואם לאח"כ לני ומכירו לך צ"כ יען כי השכירות
דיכה היא לה משלמת אלא לנסיף נמלא ככוס שיסרע לנסיף אלו שווים של שכירות
החלר וכשפורע לו עכשיו עשר מוזיל הוא לו בשביל הקדמתה צ"כ כשאומר לו קום
שיקנה השכירות באחד מדרכי ההקלה אבל אם כבר גמר עמו ערך שכירות החלר
בעשרה שיפיע לו עתה צומצוין ונתן לו עשר ההקלה שאין בעל החלר יכול לחזור בו
ולא שבוכר ואחר שקנה השוכר כפי הדין בערך העשר אומר לו התחין בעד השכירות
לאח"כ ואשלם לך י"ב הכי זה חכר דלוי החספתה הוי ריבית גמורה :

טו אם ראובן מכר קחורה לשמעון בעשרה ע"ג שיהן לו הדמים מיד אכור להיסוף
אח"כ על המקה וכוונת אונחן לך עד עשרה חדשים ותתן לי י"ב צדמי הסרוס
וריבית גמורה היא זו ואפילו קודם שנבגור המקה אכור מר"ס לומר הויכר אם תקנה
צמעה מדודים לאלתר אנוכר בעשר ואם לאחר י"ב חדשים אנוכר צ"כ יען כיון שאנו
אם ישלם לאלתר ינוכר בעשרה נמלא דמי הקחורה ההא עשרה ואם אח"כ יקנה
צ"כ בשביל שמוחין לו י"ב חודש ה"ו ריבית דיצנן :

טז כל קחורה שמונחה ידועה שהיא נוכרת בעשרה צמעות מדדים אכור למוכר
בסך יותר בהקפה ויהיו צ"כ ה"ו נהגים העולם לנוכר כל מין ס וזה בהקפה בסך
יותר יען כי אח"כ שיש לה עשר ידוע בשוק באותה הער שהיא נוכרת בעשר צמעות
מדודים ו"ז נוכרה צ"כ בהקפה אין זה נקרא עשר ידוע יען כי אפשר שג"י סעעה
שהוא נוכר טוה עשר צ"כ בהקפה יבא ידועה וערי חירופא סתחדש איוה דבר הנוגע
לאותו יתן ועלה העשר שאז גם צעיר זו יעלה העשר וההיה שיה"כ צמעות מדודים
וכ"ש אחר סתחדש החילגרא"ף בעולם ולכן נהגו היתר בכל מני סמורות לנוכר דבר
שמה עשר צמדודים צ"כ בהקפה והקצות אשר יקצנו עליה העשר צמתי הסמורות
הסמוליים צ"כ וקריבית לה ות יותר מאלו העעס סתבז ראבי"ה ז"ל שהוא נשים דלפעמים
באים שרים וחמדו המעילים לקיחה ציותר משוויים וכמ"ש בשלטי ה"בזרים בשוק
איוהו בסך עיש יכן סמוך על זה הרב מהר"י הלוי ז"ל כלל וא"ו ק"י כ"א דף ק"ג ע"א
ועיין מ"ש הרב הכנה"ג ז"ל ק"י קע"ב הגה"ט אית זו יע"ש :

יז אם מכר קחורה צ"כ בהקפה לזמן י"ב חדשים ונבגור המקה בזה יקנאו הירקה
ונעקה שלו א"ז נחר לנוכר לומר לליקח אם רלוך הן לי עתה מעות מדודים ואכנה
לך עשרה למאה או י"ב למאה מן המקה ואם הל קח לה רלה בכה אלא אחר לני אשלם
י"ב צמון כפי עון כאשר קיחי אין צכך כלום ויותר לנוכר לקבל מונני י"ב צמון הפיעין
ע"ש שאנו לו שהוא מרולה לקבל פסוח ע"כ אם יתן לו מעות מדודים מפני סאלו

פרשת בן איש חי ואתוונן קב

הדברים אמנם המוכר אחר שנמנע הנזק ונעשו הי"ב חוב על הלוקח :
יח יש נחמס בחחילה הנזק שמיכרים בהקשה לכמה חלטים שכל זמן מיסים ללוקח
מעוה יציב למוכר ויכסה לו מן הדמים אחד למאה צעד כל חדש שרי זה אסור
דמייל כנפרס אם מעכסיו שרי הוא לך צעור קלעם ואם לגורן צי"ב דקיי"ל דאסור
כי"ב מהר"ט אביב ז"ל צספר הזכריות והניחו הכנה"ג קיי קנ"ג הגס"ט אוח קיי"ו
יע"ט :

ורנה כי כן אם המוכר מוכר קמורה צי"ב לזמן י"ב חלטים והחלתי הים ציניהם צמור
הנזק דמעשה ומעכסיו כל זמן שיציא הלוקח המעוה יכסה לו המוכר מן
הדמים אחד למאה צעד כל חדש וז"ל הנזק לא הציח המעוה קודם הזמן כלל חל
הצי"אם אחד ש"ש זמן י"ב חדש הכה שורה הן נותנת לדעה סרצ מהר"ט אביב ז"ל
הכ"ל סלריך המוכר לכיח ודמי הנזק י"ב למאה יען כי כפי החלתי הכ"ל אם הים
הלוקח מציא הדמים לחלחר הים מוכה לו י"ב למאה ומלא המוכר גילה דעמו טסוא
מכולם למוכר הקמורה שהיא במעוה מדודים בחקרן י"ב למאה מן הסך שנקבל עמס
ואך יקבל עמה סך זה טכנאל נקבל היחרון צטנל הזמן :

יט אם מוכר צי"ב לזמן י"ב חלטים והחנה עם הלוקח שחויב להציא המעוה אחר שכי
חלטים יאז הוא יכסה לו מדמי הנזק צסרה למאה סנה צודאי אם הלוקח הציא
המעוה כפי החלתי אין צוה חסס יען כי צ"א החלתי טעשה המוכר כחצר שהיא מרולה
למוכר קמורה זה פחית עסרה למאה מן הערך שהים ציניהם וכך הוא קבל צאמת אם
דמי הנזק פחית עסרה למאה :

כ ניה שיש לכאורה לאסור צחוסן זה ה"א צסיכל להלוקח לא הציא דמי הנזק
אחר שכי חלטים חלל נשאר חל"ו עד ס"ף י"ב חדש דלכאורה כראה דאסור
למוכר לקבל מוחי י"ב חלל לריך לכיח לו עסרה למאה מדמי הנזק מיה רחמי
להנחון מהרשד"ם ז"ל ציו"ד קיי ס"ט שהציא כדון כזה והעלה מואר טביעשה הדבר
עי"י חלתי והיה אפשר לקיימו ולא קיימו ח"כ כחצנל הנזק ומלא טלצ"ט קונה
הלוקח אם הנזק נחדש ואז המוכר יוכל ליקח מוחי י"ב דהוי מוכר במעוה מדודים
צי"ב יע"ט טעמו וימיקו עמו וכראה סנס מהר"ט גאין ז"ל צמ"ט ישרים קיי
ס"ט הסכים עמו צעיקר הדין ומה שחמה עליו ומה שכלה לייצ צבריו הערות עליו
צקה"ק נקבל"ל וסס המללתי צעד מהרשד"ם ז"ל צא"פ אחר ואך שיהיה צעיקר יש
לקמוך על מהרשד"ם ז"ל להחיר ציה ועל אוחו אופן שחסרנו צסע"ף הקידם סנה סס
צספרי הקי נקבל"ל עשיתי תקנה צסכי אופנים להחיר הדבר :

כ ראובן יש לו חוב על שמעון מואה דנרים לזמן שלשים מותר לומר לשמעון
הפחות מן החוב שלסס דנרים וחתן לי ל"ו דיכסס סיוס והפטר ואין צוה
סוס איסור כלל :

כא ראובן שיש לו חולה על פה לזמן על שמעון מותר למוכר סחיב ללוי צפחית
כדי שיקבל המעוה מלוי אך לריך לזכיה לוי צחוב ז"ל צמעוד שלסתן דאין חוב
צע"ט נקנה חלל צמעוד שלסתן שיאחר ראובן לשמעון צפכי לוי הן ללוי חוב מי שיש
לי חללך ואם לא הקנהו צמעוד שלסתן לא קנה לוי ואז המעוה סנתן לוי לראובן
סס חסיני הולח ולא דמי מוכר סס ולכ"י סנומת ספחת סלוי כוסן ל"ו
וליקח מזה הוי רבית ואסור :

כב צאי"ט שיש לישראל על יכנל שלל א"א סחיב שיש לישראל על סכרי סי"ט נקנס :

פרשת בן איש חי ואתחנן

במעמד שלשה כ"ד יעשה יאמר הקונה למוכר אחס תמחול לככרי ותפערם
ואכל וכל בעד מעות אלו שאני כותן לך ובעמות אלו אני קונה מורך כל מה שאני יכול
להוליך מן הככרי ואז אע"ג דאין הסוב הזה אשר על הככרי נקנה לישראל מ"מ הרי
קחלק מננו ישראל המוכר בהורה וחיילה ואין ישראל הקונה נוטל כלום מננו ישראל
המוכר ובלבד שלא יהיה ישראל המוכר ערצ להקונה אפילו בעד סקנן לבדו אלא תהיה
כל אחריות הסוב על הקונה ואין על המוכר כלום וכמו בש"ע להגאון ר"ץ קע"ף

ק"ט יע"ט :

כב ישראל שיש לו שט"ח על ישראל חצירו בנאה דברים לזמן שני חדשים או יותר
ורולה למוכרו לישראל אחר צפוח כדי לקבל המעות ניד לריך שימכרו לו
בכח"צ ונסיקה דהיינו שיכתוב על גוף הסטר או צטר אחר איך נוכתי לפ"פ שט"ח
זה איהו וכל שעבודא דאיה ציה כחח"ל ומכתי לו הסטר ואמתי לו קני לך האי
סטר וכל שעבודא דאיה ציה וכן יעשה נומס שימכור לו הסטר ויאמר לו קני לך האי
סטר וכל שעבודא דאיה ציה ועי"כ נקנה הסוב צטר לישראל הקונה ומותר לו
להרויח הפחה שפוחה מן הסוב וכל זה צטר שיש לישראל על ישראל אצל שט"ח שיש
לישראל על הגוי א"א למוכרו בדרך זה שאין הסוב אשר על הככרי נקנה צסום קנין
והקנהו לעקה באופן שכתבו צקע"ף הקולם :

כג אע"ג דאין הסטר נקנה אלא צכונ"ס כאמור לעיל מ"מ צ"ה"ף צטר שקורין
כונציאל"ה שכתוב בו אני נמריצ לאמ"ר פצ"פ סך כ"כ וכתוב בו הזמן וגם יכתוב
בו סם פעיר פעיר שהוא כותב ומתם צה וגם יכתוב שהסך הזה הגיע לידו צמדודים
הוא צמחצון או דמי סחורה הנה לצטר זה קורין אותו כונציאל"ה וכיון דנעשה באופןהמי
שאמרו אז זה מוכר צדינא דנלכותא כונסה הסחרים מ"ה לזה ע"י כתיבה זו שקרין
גירו דהיינו שזה רלוין אשר נמנון כחייצ לו צטר כסך הכתוב בו יכתוב הוא על גוף
הסטר כוסם זה ועכ"א חדפ"ע לאמ"ר יתודם בן יעקב סך הכתוב צטר זה וכתיבה זו
קורין אותם גירו ותקפיק צדינא דנלכותא כונסה הסחרים שיהיה נקנה סטר כונציאל"ה
הזה נאחד לאחד עד"ז ונאחר דק"ל צעכ"ים כאלה דינא דנלכותא דינא לכן גם
צדינא נקנה סטר כונציאל"ה צדרך זה ואין לריך כונ"ס ומכ"י גם לענין איקור ריציח
וכמו צפוסקים ז"ל ולכן גם אם יהיה סטר כונציאל"ה זה לישראל על הככרי יוכל למוכרו
לישראל צדרך כתיבה זו הס"ל שקורין גירו :

כד הא דאמרו דמותר לישראל למוכר שט"ח שיש לו על חצירו לישראל בכתיבה ומכירה
צפוח כדי לקבל המעות ניד היינו דוקא אם תהיה אחריות הסוב על הקונה
דהיינו שאם העני הלום ואין לו לשלם לא יוכל הקונה לחצוב מן המוכר כלום אצל אם
אחריות זו היא על המוכר שאם העני הלום יחצב הקונה את המוכר לשלם אקור לקנות
צפוח למוכר ל"ז בעד ק"י וכן היה צטר זה של כונציאל"ה אשר נקנה ע"י כתיבה
ס"ז שקורין גירו לריך שיפרע המוכר צפירות צכתיבה זו של הגירו שהוא אינו נקבל
עליו אחריות דהיינו שכותב כך ועכ"א חדפ"ע וצ"ג אל נדכו"ר לאמ"ר פלאן חח"ל"ה
קצח"לה כאל"ץ אל חובע"ה מן דו"ן רגוב שאם כותב את הגירו צכוסם זה אז צדינא
דנלכותא כונסה הסחרים סטור המוכר מן האחריות ומחילא גם צדינא הוא סטור ומותר
צ"ה יען כי לדעת מרן ז"ל ודעמיה אין היתר צוכיית השערות אי"כ יהיה המוכר
סטור נאחריות :

והנה סם עיניו צלדאד יע"א נכירה סמרום אלו שקורין כונציאל"ה שהם כתובים

פרשת בן איש חי עקב

לזון ומוכרים אותם בפתוח כדי לקבל סונונו מיד וכלים הכנסו בין ישראל וכל
 עסק המוסר בעיר זו הלוי זה והוא בלעדס אך הם כותבים בפתח ואין מפרשים
 בהם על האחריות ודיכא דמלכותא בפתח סקוירים אם כתוב ה'וירו בפתח ולא
 פירש על האחריות יחסייז המוכר באחריות לאס לא פרע המוסייז ישרע המוכר
 וקסה הדבר ואל להקן סיכתוז צפיוס בלתי אחריות ואין אכחנו מוסין גזס אע"פ
 שאכחנו קבלנו הורלח מר"ן ז"ל ולדידיה לריך שלא יהיה אחריות על המוכר ואוירין
 שיש להס על מה סימנוכו יען כי בלוח יס פוסקים דמחירים אפילו אם אחריות על
 המוכר ועיין בפר כפי אסון סי"ז שם האריך דין שטרות המוציא אל"ה הכ' וזכר
 דאיכא שלם חלוקת גזס יס פוסקים דק"ל אפילו אם אין המוכר נקבל עליו
 אלא רק אחריות הקרן דוקא אסור ויס דק"ל אם אין נקבל עליו המוכר אלא
 רק אחריות הקרן בלבד מותר והעלה דכן היא קצרה מר"ן ז"ל ויס דק"ל אפילו
 אם נקבל המוכר אחריות הקרן וסריות נמי מותר יע"ש הכה כי כן אע"ג דאין
 אכחנו מוסין ביד המוסגין סיח ע"פ בעלי קצרה המחירים גם דלאיכא אחריות
 סקרן וסריות על המוכר מ"מ ירא סמים יזכר לפתוח לעשות כקצרה המחירים
 צסיות האחריות על המוכר בעד סקרן בלבד והמוחיר גם גזס חזא עליו ברכה :

פרשת עקב

וזכרת את ה' אלפיך כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל כ"ל בק"ד דהכתוב
 לימוד אוחנו הדבר הזה שהוא יסוד קיום העולם כולו שיהיה האדם
 חושב תמיד על כל הטובה אשר ישיג בעוה"ז שאינו מוסיג בכומו ועולם ידו אלא
 הכל הוא מוגיע ונא לו מאלו יחצרך ואם יהיה האדם כפוי טובה לייחס הטובה
 לכומו ועולם ידו הרי זה מאלד עלונו וכאשר האריך רבינו משה"ס אלפיך ז"ל בענין
 זה ברמז פרשה כי הנא בנולת הצלה ביכורים יע"ש ולהיות שטובע החומר שבאדם
 מוסך לבו לחשוב הספכות שוראה לעיניו שכוחו ועולם ידו עשה לו כל החיל הזה
 לכן יתנו לבו שלשה מלות שהם מעידים ומגידים שכל קנייני עוה"ז הם שלו יחצרך
 שאז יולא הוכחה בקיומוס הסך ומחצבה רעה זו שבאלה המלות יהיה לאדם מוזכרת
 לזכור את הדבר הגדול הזה תמיד לחשוב ולהאמין כי ה' אלתינו הוא הנותן לנו כח
 לעשות חיל כי הכל שלו וממנו אכחנו נשפעים תמיד :

והם הא' מלות הסופים שבשנה הסביעית יעוז ויעוש האדם כדמו וסדהו לזרים
 כאלו אינם שלו כאשר גזר הסי"ח בחורה ובה מוכח שהאלמה אינה של
 האדם אלא היא של הסי"ח לאס היא של האדם לא יעוצנה ויעשנה הלה העולם
 שהיה מוזכרת לאדם שזכור תמיד שהיא יחצרך הנותן לנו כח לעשות חיל והצי' מלות
 שניתנה צפרי האדמה שאין האדם רשאי ליסנות מסיירותים הן באכילה הן בצית חלא
 עד שיצרך להסי"ח ומזה נפיק הוכחה דהכל שלו כי מוטלו אכחנו אוכלים ולכך אליו
 אכחנו מודים ומזכרין וזה מלות זו של הצרכה שהיה מוזכרת לאדם לזכור כי הוא
 יצרך הנותן לנו כח לעשות חיל והצי' מלות שניתנה צמוון וככסים וסי' מלות
 הריצית מלות הסי"ח שלא ילוח האדם לחצירו מעית או כל דבר קוס כסף בנשך
 ומרצית אלא ילוחו צמס ומזה עולם הוכחה דהמוון סבידנו הוא שלו יחצרך לכך
 גזר עלינו להלווחו צמס לאס הוא של האדם למע ילוח ויהסם לאיש זר צמס בלתי

פרשת בן איש חי עקב

שום הנאה ואז נזכה זו ג"כ תהיה נזכרת לזכור תמיד כי הוא יתברך הנותן לנו כח לעשות חיל :

נמצא הם שלשה נזכות שיהיו נזכרת לדבר היקר הזה מדברו הכחוז ור"ם שלשה צפ"ר שהוא ר"ת זרכות שנוטה ריבית ואם האדם יקיים שלש נזכות ויאמין בהם כחזו העולים והם להאמין שה"א יתברך הנותן לנו כח בכל קיימי עוה"ז אז ראוי הוא לגשת אל הקודש ולבא לפניו יתברך ואם לאו הוא נזכר בחכמית הנזכרות ולא יקרבו יען כי אין נזכר צעולם כאלה שהוא כפוי טובה נגדו יתברך וזוה יוצן צפ"ד שנוע תפלה עדיך כל צער יצאו וכן הוא אומר יצא כל צער להשתחות לפני אונר הי כי רק ווי שהוא צעל צער להצין אנרי צינה דנפקין וון שלשה נזכות שהם ר"ת צפ"ר זה יצא אל הקודש ולו"א נותן לחם לכל צער שנותן השפעתו לאותם שאינם כפויי טובה שהם צעלי נזכות הרעוים בצער על בן נזכר נזכות הריבית ה"א נזכר גדול כי היא חד נזכרת נזכות אשר נזכה יולא הוכחה שהכל הוא שלו יתברך והיא נזכרת לזכור לחסוד ולהאמין תמיד כי הוא יתברך הנותן לנו כח לעשות חיל אשר אנזכה זו היא יסוד קיום העולם כולו :

א חסוד ללוות קאה צקאה כל שאין לו ללוה כלל ואין שער קלוצ צקוק למין זה ואסוד ללוותו חפילו לשעה דקנא יתייקר השער וייד חל"כ עוקסו דמיים עליו כפי ונה שסוה צקעה שנולוהו ואם לא עשהו דמיים ותייקרו נותן לו דמיים שהיו שרים צקעה הלוואה ואם הוולו נותן לו סקאה שהלוהו ולכן אותם שלמים זמי"ן קאה חמיים כדי לפרוע אחר קצוב או יותר אסוד דמיים אין להם שער ידוע צקוק צעירנו ושונותן עולה ויורדת תמיד ושנא תתייקר סקאה ואסוד זה נזכר בכל העירות כי בכל העירות יש צהם יוקר וול חל"כ וולוהו דבר נועע שאין דרך צני אדם להקפיד על יוקרו וולוהו כגון ככר לחם שהאשה לוח נזכרתה שלא החמיירו חז"ל לדקדק באסוד ריבית דרצנן כ"כ ואותם צעלי צתים מדכסם ללוות זה נזה מיני נזכות שקורין צערי צערי גרדלייק עשרים או יותר צצת אחת יש לאסוד דאין זה חטיב דבר נועע :

ב הא דאנחנו אין ללוות קאה צקאה אם אין ללוה נזכותו הנזין היינו דוקא דאין לו כלל אבל אם יש לו דבר נועע נזכותו הנזין יכול ללוות עליו חל"כ קאין ויותר ואפילו חטה אחת יכול ללוות עליה כנה קאין לפי שכל חטה שנולוה לו נזכר כאלו חטה זו ככסה חתמים להיות זרקות הנלוה וכסנתייקרו חל"כ זרקותו נתייקרו ולפ"ז אותם צעלי צתים שליון זה נזה ככרות לחם או מיני נזכות הרבה שאנחנו לעיל הנה אם יש ללוה חמיים צציתו ורק ככרות אפויים אין לו נזכר ללוות ככרות הרבה כאשר יכלה על קנעך אותם החמיים שיש לו צציתו כי היקר והזול הוא צחמיים ולא ככרות גופן :

ג כל שאנחנו שיקפ"ק דבר נועע ללוות עליו הוא רק דרך הלוואה אבל צנכר לא נזכר דבר נועע חל"כ יש לו כנגד כל הנזכות :

ד יש שקולחים שותפים או שלמים צצער לזקוות הערציים לקנות נזכר למר והם יוקצים צעיר צגלדל וצחיס אלל סופר ישראל ולוקחים נזכר נזכות צחיי"ר נזכר לירא ע"ו שיונכרו לו כנגדן לזכר שביארוהו לו אחר שני מדשים ויכרו לו וון ערך השער שילא חל"כ הרבה לנזכר כפי זה נזכר לו וון ערך השער צצצ"ל

פרשת בן איש חי עקב קד

שמוקדים לו המועות קודם שימקור לו הלואה בנתי חדשים אבל אם זה צא לו ידיעה
ונוחטפו או שלוחו היוטב אלל הערביים שכבר קנה לו כו"כ סאין של לאור והם
צידו ורק לריך להם זמן הרבה עד שימלא לו ספינה וגם זמן הדרך ולכך
הוא לוקח עתה ומועה כנגד אותו הלואה וכן החגר וצטביל עכנת הזון עד
שיגיע הלואה הוא פוחח לו ווערך השער כו"כ לנאה לית נן צה ופני שאלוור
כבר קצלו וון הערביים ונעשה צידו ונקסה ללוקח במועות אלו וצסטיק וקצליאל
עשיתי אופן היחר לנחור אע"פ שעדיין לא קבל שיחפו למר וערביים ולא קנה כלום :

ה ים צני אדם שיש להם זהובים ורוצים להחליפם במוטב כסף שהוא רייאל
וגידימי וכיואל ומוקרים ונאה זהובים לחלפן ע"י סביא להם חמורחה ומוטבוע
הכסף אחר ט"ו יום או שלשים ופוסקים עמו ערך הכסף במועות צטביל קדימה
המועות אקור אבל אם יש לחלפן ומוטבוע כסף אלו בפולטיא או בסקפיה שיבואו לידו
אחר ט"ו או עשרים יום והוא נוכח איהם במועות כדי שקבל עתה הזהובים וייד
ווחר אך כיון שהוא דרך נוכח לריך שיהיה לו כסף כנגד כל הזהובים שמוקבל :

מיהו אכי לאור המוגים היתר צדנר זה פה עירנו לפקוק הערך של ומוטבוע
הכסף עם החלפן אע"פ שאין לחלפן ומוטבוע כסף צעה שמוקבל הזהובים
אין לנחוח צידם דיש להם לקטור על השונית הרשבי"א ז"ל שהביאה ורן ז"ל צ"כ
ק"י קע"ג וז"ל כחצ הרשבי"א ח"ג ק"י ר"ך ראובן נוכר לשמועון קי דננים צרלורייא
וכי אם דרכם להיות להם שער ארוך הרי הוא אקור אבל אם השער נוסחה חדי
אין זה השער קל"ז ואין צו וטוס ריבית עכ"ל יע"ש והנה פה עירנו אין למוטבוע
שער ארוך אלא ונחמים לפעמים ומוטבוע לשבוע ומוחודש לחודש ולפעמים מיום ליום
ישחנה השער ולכן אם זה צעל הזהובים פוסק עם החלפן ערך ומוטבוע הכסף במועות
ונשער הסוק או ונשים ערך הזהובים שנותן צעך יוחר ונשער הסוק הנם אפשר
שצאוהו מיום עלמו ישחנה השער של זה ושל זה שהזהובים יעלו ונעו והכסף ירד
ונמלא שלל הרויח כלום צעך זה שפסק עמו :

ך ראובן יש לו הוצ על שמועון ונאה זהובים וכשהגיע זמן פועון סמוז וא"ל תן לי
הנאה זהובים שאני רולה לקנות צהם ומוטבוע כסף שלריך לי לשלחם צטבוע
הצא בסקפיה וא"ל שמועון עשה אותם עלי ומוטבוע כסף שאתה רולה ואכי אציאם
לך צטבוע הצא אע"פ שמוטבוע הזהובים והכספים כפי ערך שמים צאוהו מיום
שחצב אותו הנה אם צטבוע הצא כשמוקר לו הכספים נחיקר השער שלהם אקור
יען כי זה לא היה לו ומועה צאוהו מיום שפסק עמו הערך כדי שאלור דסוח
אפשר לקנות צהם ומוטבוע אלו אלא זה עשה אותם עליו צמוז שהיה חייב לו ולכן
אם נחייקרו אקור לחשוב אותם כערך הזול שפסק עמו :

ז העולם נוסגין פה עירנו יע"ש ללווח ומוטבוע במוטבוע דתיינו לוח ומונו ונאה
לירא מיום ונשלב לו ונאה לירא אחר חודש וכן במוטבוע כסף ואע"פ שצעה
הפרעון נחייקר השער של הלירי"א ואין חוששין לדקדק שיהיה ללוה ומוטבוע אחר
מואוחו המין אונס הרב חכמה אדם ז"ל קל"ז סעיף ב"י כחצ שלריך להיות ללוה ונע
מואוחו המין ועיין צצנית אדם ק"י ב"י ועיין חו"ד ק"י קס"ב צצאוריס ק"ק ד' יע"ש :

ד ראובן חוטב צדלאל אור לשמועון הציא סחורה פ' וולודון ואכי אקנה אותה
מוך צריח עשרים לנאה והמועות אהן לך אחר שהמוקור לי הסחורה בנתי
חדשים או יוחר הנם זה המוקה קורין אותו צערי ונכאב"ס והוא ווחר ובלצד

פרשת בן איש חי עקב

שחסיס הקמורה עד שיתקנה לראובן על שזעזעו סווכר ועיין מהרשד"ם י"ד ק"י
ק"ח ולחס רב ק"י י"ד וכנה"ג ק"י קע"ג הגם"י אוח ד' ועוד אחרונים ויהו
עמדת החפלים אקורה :

ט ראובן חייב לשמעון ואלה ז'הוצים לזמן שלשה חדשים ואמר ראובן ללוי הא לך
ל"ז ז'הוצים ונעוה ונדודים עכשיו ואחה תשלם החוב. לשמעון בזמנו הכי ז'ס
אקור דאלו הל"ז ז'הוצים שכותן ללוי הם ונלוה ונמלח לוח לוי ונראובן ל"ז ופורע
בעדו ואלה וסרי זו ריבית גמורה ואע"פ שאסיכ לוי פ"ס את שמעון ולא נתן לו
אלא ל"ז אקור כיון דראובן חייב ואלה לשמעון וז'ס לוי פטרו ונשלם בעציל שהלוהו
ל"ז נמלח לוי הכהו לראובן בעטור זה וכאלו נתן לו השלשה וכנ"ס בע"ש להגאון
ר"ז קע"ג כ"ח יע"ש :

י הנולה ונהה לחצירו ע"ז שיתן דינר לחדם אחר אע"פ שאין הנולה היה חייב ליתן
הדינר לאוחו אדם ואפילו שא"ל שיתן הדינר ללדקה ה"ז אקור דחסי"ב כאלו
נתן הדינר לנולה עלמו ואפילו שהנולה לא א"ל כלום אלא הלוה אמר חלוקי ונהה
ואכי אתן דינר ללדקה או לשלוני והלוהו בעמס בעציל כך אקור :

יא ראובן קנה קמורה מן הגוי בנאה לזמן י"ב חודש ועשה הגוי תנאי עם ראובן
שיצאו לו הנועות אחר שני חדשים ויכנה לו עשרה לנאה בעציל העשרה חדשים
ואנה אחר ז' חדשים הצע הגוי את ראובן שיצא הנועות כפי התנאי ולא היה לראובן
נעוה אקור לשמעון ליתן החשעים לגוי והוא יקבל הנאה דמי האקס ונראובן אחר
י"ב חדשים :

יב ראובן לריך לנעוה י"ס תקנה שילך אלל שמעון ויכתוב לו שמעון שטר חוב שקורין
כנצ"יאל"ה שהוא נודה שחייב לאמר ראובן סך נאה ז'הוצים לזמן כו"כ ויכתוב
שמעון אלו הביעו לו מן ראובן נדודים או הביעו לו בעשצון או הם דמי קמורה ויכתוב
ג"כ סם העיר שהוא כותב ומחם זה כדי שיהיה לבער זה כח שטרות שקורין
כנצ"יאל"ה כדי שיוכל ראובן למכור שטר זה לאחרים על ידי כתיבה של גירו שעי"כ
ימכור ראובן שטר כנצ"יאל"ה זה ליהודה בעמס ויקבל הנועות וזמון הפרעון יקבל
יהודה מן שמעון ואלה בעטר זה שבידו ושמעון יקבל ונראובן את נאה אלו שנתן ליהודה
שי"ס היתר לעשות באופן זה ורק יהודה אקור לקבל שום דינר מן ראובן ולא יהיה לו
עסק עמו בדבר זה כלל ואע"פ דנאמה שמעון לא היה חייב לראובן כלום בעת שכתב
שטר זה וכל האדם לחייב עלמו בהודאתו אע"פ שהיא שקר ואע"ג דדין ישראל אין
קולה יהודה שטר כנצ"יאל"ה זה בכתיבה זו של גירו שכתב ראובן ונ"ו כיון דקומס
הוא דדינא דמלכותא בנכהה הקומרים מועיל גם דין ישראל ואין צום חשש נשום
ריבית ורק בתנאי שיהיה שטר זה נחוקן כפי דינא דמלכותא בנכהה הקומרים דהיינו
שכתב שמעון שהוא נחסי"ב לאמר ראובן וגם כותב סם העיר שהוא כותב ומחם
זה וגם יכתוב שהסך הזה שהוא נחסי"ב צו הביע לידו בנצ"יאל"ה או בעשצון או דמי
קמורה כי רק באופן זה נחשב דדינא דמלכותא כנצ"יאל"ה שהוא נקנה לאחר בכתיבה
זו של הגירו שכותב ראובן על גוף השטר דברים אלו וענכ"ח חדפ"ע סך וכו' לאמר
יהודה וכו' וכאשר כתבו לעיל :

מיהו אם ראובן ושמעון שניהם לריכים לנעוה כל אחד נאה ז'הוצים אין יכולים
לעשות אופן תיקון זה שיכתוב שמעון כנצ"יאל"ה לסך ראובן בנאח"ס וימכור
ראובן שטר זה ליהודה בעמס ויציא החלי לשמעון והחלי יקם לעלמו וזמון הפרעון

פרשת בן איש חי עקב קה

יקבל יסודה המאחים ומשועוין וסועוין יקבל סעוה מן רעוון דער זה אקור ועסם
שם כסך זה עוה דסייבי לשועוין דפחה שלחם כפיק מיינה והוא יוקר עוה ועלם
ליסודה וכע"ש צקונטריס הסעו"ע סצסוף ספר עוצח אלענה יע"ש :

יג ישראל שליה ועבוי אקור לישראל להיות ערב דעבוי חובע הערב אכל אם ליה
ישראל עבוי לזמן שעה מדשים וכחן סלום סך סריבית כולו לגוי תיכף ועיד עוהר
לישראל להיות ערב צטציל הקרן צלצד וכן רעוון ושועוין סלריך לכל אחד עוה
זסויים ולוי אוחס ועבוי צימד אקור לכחוי ולחחוס צטער אחד על סעוהים זסויים
צימד לע"ש שלא כחצו רלה עוה גיבה לפי סצדינל דעלכוחל צענה סקוריס כחסייבו
סניחם צעוהים שחם ירלה עבוי לחצו כל סעוהים עוהם יכול על כן לריך סכל
אחד יכחוי עטר צע"ע על עוה שלו והא פיעו לגוי חת סריבית כולו ועיד ולא כשאר
סייבים לו אלא צעד הקרן צלצד יכיליס ליתן סניחם עטר אחד צעוהים :

יד סוחפים שלוח אחד עהס ועיח צריבית מן עבוי ללורך ססוחפוח וכוחן אח
סריבית מן סעווע יס אועניס דלכו עוהר אל"כ סיה ריוח מן סעווע סאלה
שלוח סלז יטול סריבית סחלה מן סריוח וסעאר יחלוקו יס עתיכיס ליקח סריבית
מקרן ססוחפית לע"ש שלא סיה ריוח ולריך לחיש לסצרת סאיסרין ועסו חיקון לזה
כך דססוחף כל פעס סיקח מן עבוי צריבית ללריך עסק ססוחפוח יסלס לגוי חת
סריבית ועיד מן עוון ססוחפוח ולא יסאר חייב לגוי אלא רק הקרן צלצד וחס סדעון
סחול לקח עוה דנייס לזמן שעה מדשים פעילה סריבית שלחם שעה דנייס וכחן אוחס
לגוי תיכף עעווע ססוחפוח קודם סקבל עעכו עוה דנייס ואחר סעגייע זמן ספרעוין
לא סיה יכול לפיעו הקרן לגוי ורולס סינחין לו עוד שלשה מדשים ולחדש לו עטר
חדש גס צזה יעשה כך יקח סריבית ועיכ ססוחפוח של שלשה מדשים סצאיס ויחנס
לגוי קודם סיגייע זמן ספרעוין ציפס אחד ואחר סיגייע זמן ספרעוין של עטר סיטן
וכוחצ לו עטר חדש כער כחן סריבית ועיכ ססוחפוח סהס כעו עוחס לגוי כי עדיין
לא כחסייב לו ריבית צעצור שלשה מדשים סצאיס וכן עוה"ד לעעוה צבל פעס
סייכלה :

וכן כעיי סענין צרעוון חוסצ צגדלח כוחצ לשועוין חוסצ לוכדון סיקח לו עעוה
צריבית מן עבוי כדי לקניח לו צהס קסורה דג"כ יעשה כך סיתן רעוון
רשוח לשועוין לחת לגוי סריבית סעולה לו צטציל כעוה מדשים צעוון מן עוון סלי
שיס לו צידו ולא עוולל סעוון אינו ערב לגוי אלא צעד הקרן כי סריבית כחן לגוי
מן עוון רעוון צרסוחו וצטליחוחו קודם סחול נעשה ערב לגוי ואוחו סריבית סול
כעשה צהורה עוחס ערעוון לגוי על ידי סעוין ואין צזה חסס כלל וחיקון זה לסלס
סריבית מן עוון סלום צת"ילס כחצו עסר"ש אכוחצ ז"ל צספר סצכוכות וסצילו
סכנה"ג סיי קס"ח סגס"ע אוח צי יע"ש ועיין ע"ש צס"ד צסס"ק רצ צרכיח דף
קל"ח יע"ש וצאוח סול חיקון אוחי וצרוכ כיון דרעוון ערסס לשועוין לחת לגוי
מן עוון שיש לו צידו סו"ל ערססו לחת עוחס לגוי וזה סעוין סול כוחן דעו סריבית
ואח"כ עקבל סעווע מן עבוי ואין צזה סוס חסס ולכן לע"ש סהיב פני עשה ס"צ
סיי ל"ב עשה חיקון אחר עוה סעוין יקח סעווע צריבית מן עבוי לעלמו ויקנה צהס
קסורה לעלמו ואח"כ יעציר קסורה לרעוון צריוח כפי סריבית סעוקר לגוי צעד
סעווע סהס יע"ש סנה אפילו חס כניח צעווע סאין לפקפק צזה סאופו כלום עכ"ז
סקנה סעו"ל עדיפה יען דלספטר סיידעוין סעגייע זמן ספרעוין ולא סלח רעוון סדמיס

פרישת בן איש חי עקב

ועתה אם יעשה שמועון כי הגוי חושב עליו ריבית ווי"ע וא"ך יקח הריבית ומלאו
אך צדק טכחצתי יבא ככון כי ראובן ישלח לשמועון סך מועט כנגד הריבית ויחן לו
קטנה לתת וזה המועון ריבית לגוי קודם שיביע זמן הפרעון ומלא וזה שחזר ולתת
ומהשג אחר הלואה ראשונה כבר פרע ריבית שלה ממועון ראובן :

טו ראובן נתן מועות לשמועון להחעסק למחליט שכר זה ראובן לזה מועות ומכתי
צריבית ונתן לשמועון להחעסק בהם איכו רשאי ראובן לחסוד לו הריבית
להפקד לנכוחו וכן הריבית ועיין בש"ע להגאון ר"ז ס"ד :

טז ראובן שעשה לשמועון שליח לקנות לו קמורות לזמן וכן הגוים ציוהר ולמכרם לו
בפחות במועות מדולים אע"פ ששמועון נתן דמי הקמורה הסיח שמוכרה בפחות
לראובן וכשהביע זמן הפרעון שלה לקח דמיים ומלאו ונתן ראובן חסעיס וקבל
ומנו אח"כ מלא מוהר וכ"כ אם זה שמועון אחר שמוכר אותה קמורה בפחות לא נתן
הדמיים לראובן אלא קנה לו בהם קמורה דעוחר והטעם מפני כי שמועון קנה הקמורה
בשליחות ראובן ומכרה ב"כ בשליחות ראובן ומלאו הנקח הוא של ראובן וכאלו ראובן
קנה מן הגוי וראובן מוכר ואפילו צדק שמועון ידועה יש להקל דכיון דמדרכן הוא
לאסור וישראל לישראל להכי צקונה מן הגוי בשליחותו בכהאי גוונא לא אשכחנא
דגוזר כ"כ הגאון מהרי"ק שם בהגהותיו והציאו הגאון חיד"א ז"ל בש"י"ב ס"י קס"ט אות
וא"ו ומשנע מדבריו צדק שאלן שמועון ידועה אפילו לקנות לו וישראל
שכי בכהאי גוונא :

יז ישראל שנתן מועות לנכרי בעסקא להחעסק בהם למחליט שכר והלזה הנכרי וכן
מועות אלו לישראלים צריבית אע"פ שישראל צעל המועות ידע צדק שרי כיון
דהכי זוזי ומשעבדי לנכרי הנקבל למחליט שכר אפילו כי ידע לא ולי מועבד ציד
הנכרי ונלהות שהוא רולה להשחבר באשר ינאל וכי קעביד לדעתח דנפטיה קעביד
כ"כ מהרי"ט ז"ל צ"ט קי"ו וכחז שמה"ה צשוהפית עם ההקדש יע"ש והגאון חק"ל
ז"ל ביו"ד ס"ג ס"ו עו"צ האריך צענין זה לצרר הדין צשוהפוח הגוי וצדק ל"ב ע"ד
הציא דברי הגאון מהרי"ט ז"ל הכו"ף אך צדק ל"ג ע"ב ופיא צדיה טכחצו להקל
בשל חורה לריכה רבס יע"ש ועיין צנין ליון ס"י כ"ה מ"ש צענין זה יע"ש על כן ראוי
לחוט צהיכא דהגוי כותן צריבית קלולה לאסור מן החורה אצל אס הגוי כותן לישראל
צריבית דרצון יש לסמוך להסיר :

יח הנותן עסקא להצירו דהיינו שנתן לו מועות או קמורה להחעסק בהם למחליט
שכר לרי"ך שמהיה אחריות הזול ואונסין של חלי העסקא על הנותן יען כי כל
עסקא החלי שלה הוא צהורה הלואה לנקבל שהרי חלי הריוח הוא שלו והחלי הסני
של העסקא הוא פקדון חלל הנקבל שהרי חלי הריוח הוא לנותן לפיכך לרי"ך לפחות
מהיה אחריות הזול ואונסין של החלי שהוא צהורה פקדון על הנותן אצל אחריות של
גניבה ואצידס אם יהיה הכל על הנקבל לית לן צה מפני שהוא כשומר שכר עליו
פלגיך לתת הנותן להנקבל שכר ערמו צעבור ערמחו שמונה צחלי העסקא שהוא
צהורה פקדון צידו שאס לא יכן לו ש"ט ומלאו הוא טוכה צצביל הנותן צעבור חלי
הסני שהלווה והרי זה אצק ריבית אך קבי לתת לו ש"ט דצו מועט כיון שהוא מוחנה
עמו צצבר מועט ומחלה קידם שנתן לו המועות ומחלה צצק והאלס יוכל לצלול צצבר
ערמחו כפי"ה שירלה ורק שלא יפחות משיעור דיכר חמד לכל יוני השוחפות וכחז
הגאון סיו"צ ז"ל שיעור דיכר זה הוא י"ב פארס צצמן ששום כסף ומוקק הדרכה"ס

פרשת בן איש חי ראה קו

בשמונה פארה ועד"ז בשאר וקומוה לפי הוטרבע וקווי הכסף יע"ש ואם כבר נתן לו
ועוה העסקא ולא פסק עמו דזכר מועט צעבור ש"ט לא יוכל אח"כ לפסק דזכר
מועט אלא יתן לו שני שלישי ריוח ואם יהיה הפסק לא יקבל רק חלי ההפסק ומאלא
לפ"ז חלי שלישי ריוח העודף למוקבל הוא צככר עמלו ואם אחר שידע הדין רולה לעשות
חכאי ש"ט מוכאן ולהצא לריד שיצטל העסק ויקח זה את ועוה העסקא ויחזור ויחדש
אורה וחדש שיהנה עמו על ש"ט דזכר מועט ויתן לו ועוה העסקא להחעסק בהם
למחליה שכר כח"ל :

ורא דצעינן שיקל צ למחעסק שכר טרחו היינו דוקא אם המוקבל לצדו הוא עוסק
צווי"ו של ועוה אלו אצל אם גם הנותן עוסק וטווח עמו צעסק אע"פ שהמוקבל
טווח יוסר לית לן צה ואין לריד לקלוץ לו ש"ט מיהו לריד שיהיה דבר זה מפורש
צ"כיסם ומחלה להחנות שיהיה צעל המועות ג"כ מחוייב לעסק צווי"ו של העסקא
ההיא וכמ"ש צכס"ק וקצליאל :

יט יש נוחים לצעל החנות שקורין צזא"ז מעילים - שאר אשראי למכרם צמחותו וסם
עליהם ערך ומה שימכור צעל החנות יוסר וזה הערך יהיה היחנות חלי לצעל
המנות וחלי לצעל השראי הנה כיון שזה צעל החנות אינו מחוייב כלום צשום נזק והפסק
ואם לא נמכרו צאותו הערך והוכרח למכור צפחות אין צעל החנות ומסלם כלוב אין לזה
דין עסקא ש"ריד לקלוץ לו ש"ט כי זה הריוח שיזדמן לו למכור יוסר מאלוהו הערך וסו
שכר טרחו כן העליתי צס"ד צכס"ק וקצליאל ופשוט :

פרשת ראה

נתון חתן לו ואל ירע לצדך צתחד לו כי צגלל הדבר הזה יצרכך וכו' כ"ל צס"ד
ע"פ מ"ש רז"ל מה צין נדר לכדש נדר הרי עלי נדבה הרי זה וידוע דאין הקצ"ה
חפץ אלא כדכדש שאומר הרי זה שהוא נותן צמוזמן חקף ויניד אצל הסודר שאומר
הרי עלי ליתן כו"כ אע"פ שמקיים אח"כ נקנא חוטה והנה נמאלא סכדש שאומר הרי
זה עישה שתי נתינות צצ"א צזא"ז חקף כי נותן צפיו שאומר הרי זה לדקא ונותן
צידו לגצאי או לעני חקף ומש"כ הסודר נותן צפיו שעה זו וצשעה אחרת נותן צידו
שאין נתינת ה"ד סמוכה לנתינת הפה ואמרת"י צס"ד לכן הלדקא נקראת פדיון כי
לירוף פה עם יד יהיה אחריות פד"י"ה או יפד"ה לרעוה עיקר הלדקא הראויס להיות
צה פדיה לפשט על ידה שהאדם יפדה נפשו צה לריד שיהיה נתינת ה"ד סמוכה
לנתינת הפה שיהיו נמוצרים יחד שאז יהיה ונהס לירוף פדיה או לירוף יפדה וזה
יוצן נתון חתן לו ר"ל שני נתינות סמוכים זל"ז וממוצרים זע"ז והם של הפה ושל
ה"ד ולא ירע לצדך צתחד לו צאופן זה שאני מולך כי תאמר לא די שאתן כספי
לאחרים אמה אומר לי שאדמוק עלוני לתת צמוזמן וכי חוב יש לזה העני עלי לז"א
כי צגלל הדבר הזה ר"ל ליבור של הרי זה שהוא נותן צמוזמן יצרכך ה"י אלסיך הוא
צעלמו צלל אמלעי ומש"כ הכותן צמורת נדר ק"ט צזה נדרוד מטה של נדר שקנאל
חוטה לא יזכה להצצרך מאלוהו יצצרך צלי אמלעי :

א עיניי הסדרים האחד הם נדרי לדקא או שאר דבר נמאלא של ליניד וכיולא וסב"י
הם נדרי איקור שאוקר על עלמו דצרים המוצרים כגון שלא יאכל שלא יתן שלא
ילך שלא ידבר שלא יסנה וכיולא צ"ה שהם דצרים של רשות וכל הסודר ואינו מקיים

פרשת בן איש חי ראה

עובר בלאו ועשה דכתיב איש כי ידור כדר לה' או הטבע שבועה לחקור איסור על נפשו
לא יחל דברו ככל היולא ונפיו יעשה וכתיב ואלא שפתיך השמור ועשית לפיכך יזהר
האלם שלא ידור שום דבר שלא יבא לנזיל בהם ואמרו חכמים המאחר כדור שלא קיימו
ולא החירו ה"ו פלקקו נפחתה ויודקדקין בנצטיו אם הם כדאי להבין :

ב הנודר דבר הרשות אם אפשר להחיר כדור דהיינו שיש לו פתח להחיר ואינו
רובם להחירו כקרא רשע אצל אם לא ואלא פתח להחירו אע"פ שנקיימו כקרא
חוטא כל זמן שדברו עליו ד"ה בדברי רשית אצל כדרי נזילה או כדרי דקדק אם כבר נדר
אז נזילה לקיימו ולא ישאל התרה עליהם אלא מודחק וימו גם בזה יזהר לכתחילה
שלא ידור אלא יעשה המזילה ויתן הלקדק בלי קבלת שום דבר ויהיו נוחר לידור לכתחילה
דבר דקדק אם בוכחו בזה לעשות לאחרים ועיין שו"ב סי' ר"ב אות א' :

ג כשהחלם בלמה נותר לידור לכתחילה כדכתיב וידר יעקב דבר לאמר הורה לנו שידורו
בעת למה ויש אומרים שאין לכדר זה התרה כלל אלא לריך לקיימו ולענין הלכה יש
להחיר ללריך נזילה או בשביל לריך גודל נזיל או היכא דידעין בצירור שאינו יכול
לקיים כדור ועיין חכ"ה וכאז הגאון חיד"ה ז"ל צטו"ב אע"ג דעתה כהנו רבים לדור
לרובים או לשאר דליקים כדי שישגור דבר זה או ריח זה וימו עוב ליתן הכדר במוזון
מקודם שישגור הדבר וכאז צט"ס הרמ"ע ז"ל שיאמר הנודר אלמא דנאמר עכ"ל ויכוין
לכונה שכיון רובים בזה בעת שאמר לשך בית הקהה שיאמר כן ויכלל :

ד האומר אטמה הלכה זו או לעשה דבר זה והוא דבר נזילה ה"ו נדר וחי"ב לקיימו
ועכ"ז יגביל לומר על כל דבר נזילה בלי נדר ואפילו מי שהיה זולל וקובא וכיולא
בזה או שדרכו להשתחרר ביינו עד שיבא בשכחותו לדבר נבלות ושאר כיעור דנולד הדין
נזילה לעשות כדריס לחקור היין והשכר עליו דעל זה ארז"ל כדריס סייג לפריקתה
עכ"ז רוב שיחגבר על ילכו לפרוש היין ושכר בלי נדר :

ה לא יאמר אלם אדור ונהה בכך כשארלה אלך ואחירכו דנ"מ הוא כעכ"ל על מה שדבר וס'
דוונה לאדם שנופיל עלונו בלזאה ורובא שירחלו אותו וגדולי האחרונים כחצו דנאז
לקניס הנודר בלזאה דבר קודם שיחירו לו :

ו הנודר לדור בל"ה בזה"ל ג"כ כקרא דבר נזילה ואין נותירין לו אלא נדחק וס'
בנודר לעלות לזי"ארה לארץ ישראל תוצ"ב נחשב כדר נזילה וסנודר לנגך להשתטח
על קברי הדיקים ה"ו נדר ולריך לו התרה :

ז כחצו בחורה איש כי ידור כדר לה' וכיו לחקור אסר על נפשו לנודר רז"ל בזה דהנדר
האומר בחורה הוא כגון שיאמר ככר זה עלי קרבן או בקרבן ואיסור האומר הוא
כגון שאומר ככר זה אסור עלי או יאסר עלי ככר זה והכי זה אסור עליו כדכתיב
לאסור אסר על נפשו ואם אומר יאסר ייני או פתי או שאר דברים על כל ישראל ה"ו
ספק אם יכול לאסור על אחרים בלשון איסור והוי זה ספיקא דאורייתא וקיי"ל לחונתא
אצל אם אומר קונס או קרבן ככר זה על כל ישראל יש בזה איסור וכן החורה
לכ"ע ועיין חכ"ה :

ח אם היה לפניו ככר או דבר אחר שאסרו עליו בנדר או באיסור כאומר ואמר על
ככר אחר יהיה זה כזה ה"ו נאסר עליו וכן ה"ה אם היו לפניו ככר וכיולא
שנאסר על אחרים ונפני שאסרוהו על עלונו הם התפיק בו שאומר דבר זה יהיה
כזה ה"ו נאסר בכך :

ט אם היו נצקטים ונזנו לאכול ואמר יהיה בשר חזיר אם אוכל או יהיה דם חזיר

פרשת בן איש חי ראה קו

אם אוכל הכי זה אקור ונדבצן עד שיתירו לו דמן תהורה אין תפס צדק אלא על
 שיתפס צדק הכדור אכל אם התפס צדק האקור וכל עלמו בלחם אינו תפס
 אלא ונדבצן וניסו אם אור ככר זה אקור עלי כבשר חזיר יש אוננים דהוי כד
 מדאורייתא שהרי אם לא קיים כבשר חזיר היה אקור וכן תהורה צדאי מפני שאור
 בלשונו אקור ועין הכ"א :

י אדם אוקר על עלמו דבר שלא בא לכפיצא לעולם אכל על חזירו אינו יכול
 לאקור דבר שלא בא לעולם ועין ס"ד ק"י ר"ה ק"ק ט"ו :

יא אע"ג דאם אור לחזירו אינו יודר שלא אוכל או שאוכל עורך אין זה לשון כד
 כלל דלא אקר האכילה על עלמו אלא כד על גופו שיאכל או לא יאכל ולשון
 זה הוא ס"ד בשבועה שיאמר איני נשבע שלא אוכל עורך או שאוכל עורך אכל לשון
 כד הוא לריק לאקור הספן על עלמו ו"ו כיון דהאידנא מרגלא צפונייסו דאיכסי
 לנעידר צהאי ליטעא אין להקל ואם אור בן אקור עד שיתירו לו :

יב שאור לאשתו התאקרי עלי ה"ז נאשרת עליו ולריק תהרה כשאר כדרים אכל
 שאור אשתי אקורה עלי אינו כלום ואם אור נעשה ונעכסיו אקורם
 עלי הרי זו אקורה ולריק תהרה על כדו וכ"ש אם הוסיף ואמר ואיני רולם בשבתה
 דנאשרת ולריק תהרה ועין כה"ג ק"י ר"ה הגה"ט אות ז :

יג אין סדר חל אלא עד שיוציאו בשפתיו ויהיו פיו ולבו שוין לפיכך היה בלבו
 לידור נפת חיים והוציא צפיו פה שעורים ויחר בשניהם אכל היה בלבו פה
 חיים והוציא פה קחם אקור צל חיים לצד מפני שפיו אינו נכתיב וזה שבלבו
 דגם פה חיים נקרא פה קחם :

יד כד או שבועה שלא הוציאם צפיו אלא הם כהצבים צטטר הדואם ותחם צטטר
 זה אין צהם ונעם ויש נחמירין צום וכחן לחוש לדבריםם ועין כה"ג ק"י
 ר"ה הגה"ט אות ו"א :

טו הסודר או נשבע בחלום אינו כלום דאין כאן לא פה ולא לב ויש אוננים ללריק
 תהרה ואלדבא כיון דמן השמים הדירוהו לא כגי בתהרה צטלסא אלא צעי
 תהרה צערה צני אדם ידיעי למקרי ולריק לחוש לדבריהם להחיר בעשרה ידיעי
 למקרי ורק אם לא נוכל לו עשרה אלו צקל לא ונרתיק ליה ויתירו לו צטלסא
 כשאר כד ולריק שיתירו לו צטרטה כאלו כד צסקין ואפילו אם ראה סדר או נשבע
 בחלום וראה נני בחלום שיתירו לו גם צזה לריק שיתירו לו צסקין וכן אשם סדרה
 בחלום לריכה תהרה צערה כוון האיש ואין הצעל יכול להפיר לה אפילו שהוא כד
 ונדברים דנכסי צה הפרה אלא לריכה תהרה צערה ואפילו אם אדם אחר ראה
 בחלום על אית או עלו אשם סדרו או נשבעו בחלום לריכין תהרה צערה כאלו
 הם ראו בחלום על עלמן וכמ"ש צתצ"ח ח"ב ק"י קס"ה וכן הציא צסקר ידות
 כדרים ונשאלתו יע"ש :

טז הסודר או נשבע וחזר צו ונעלמו חוק כדי לציור דיינוו שיפור שיאמר שלום עליך
 רבי אם פירט חזרתו צפיו אפילו שאמר בלשון שלא השמיע אלא לאזניו בלבו
 הרי זה כדו ושבועתו צולין ואין לריק להם תהרה אכל אם חשב בלבו תהרה לא
 נכסי אע"פ שחשב חוק כדי לציור דברים צבל אינם דברים לצטל וזה שיוציא
 צפיו ונאמר כי כאשר הוציא הסדר או השבועה צפיו היו פיו ולבו שוין :
יז הכולם לנשוו להשבעות צערב ר"ה או צי"י הקוצצים או צי"ים נוכחים יאמר

פרשת בן איש חי ראה

צפיו בפירות קודם ונחגו שאינו נקבל עליו זה כדבר ולא בחורה ונחג לעולם אלא רק צעה שיראה להשענות יקבל העניית קודם ונצטיי ואם לא יראה להשענות אפילו שאין לו קיבה ונועה והכרחיה נשאי הוא שלא יתענה ולא יקבל עליו העניית ונצטיי ככה יאמר בפירות קודם שיחמיל לנהוג ואם הוא נחג צקחם ולא התנה בכך בפירות ואח"כ רולה לעזוב ונחגו ונחגות חליקות גופו או קיבה אחרת יעסק התנה ויפתח במרעה שנוחחרו על הנוכה שנהג צקחם ולא פירש קיבה צלי כדר אצל לא יסיי ונחחרו על קבלת העניות שקבל והשענה קודם לנמלא תוסה על הראשונות אלא רק ונחחרו על קבלת הנוכה בלשון קה"ס שלא התנה בפירות קיבה צלי כדר ובאשר הנמלא כחוצ בנזקת התנה נדרים באוורם אין אכחנו תוסים וכו' אלא אכחנו ונחחרים על קבלת העניינים בלשון כדר וכו' ולא אונרנו הנה אכחנו עושים זה צלי כדר וכו' :

ואותם

הכוהנים איקור בצדדים הנוחרים ונחגות שקוצרים קה"ס אקורים ועשה נחצרו קה"ס ונחרים ה"ז כדר צעעות ואינו כלום ואפילו אם היו קוצרים שהוא איקור גדול ואח"כ נחצרו להם שהיא חונרה צעלמא לא חסיב כדר :

יה

שבועה חלה ון החורה אפילו על דבר שאין צו מוצט כגון סינה ודיבור ושויעט וריח וכיואל אצל נדרים אינם חלים ון החורה אלא על דבר שיש צו מוצט אך נדרצבן גם הנדרים חלים על דבר שאין צו מוצט לפיכך האוסר עליו לשמוע הפלת שמועו ה"ז אקור ונדרצבן עד שיעסק התנה ואם אונר קונס פי ונדר עונך קונס ידי עשות עונך קונס רגלי להלוך ועיני לישן וכיואל צ"ה היו כדר ון החורה שהני הזכיר שאיצרים שיש בהם מוצט :

יז

הנדרים חלים גם על דבר ואלה אצל השבועה אינה חלה על דבר ואלה ופני שהשבועה היא על גוף האדם ולא על החפץ וכבר גוף האדם מושבע ועוונד ונחר סיני לקיים הנמלה לפיכך הנשבע לצטל דבר המפורט בחורה כגון ליאת והפלין ואלה וכיואל צ"ה הכי זה לוקה על שבועתו ופני שהיא שבועת שוא ומקיים הנמלה היא צ"ה הנשבע על הנמלה בלחודה כגון שנקבע שלא יאכל ואלה צלי פסח אצל אם כולל גם נדרים הנוחרים כגון שנקבע שלא יאכל ואלה קה"ס ונדר דחלה על שאר ינוות השנה חלה כווי על הנמלה לליל פסח :

כ

הנשבע על דבר ואלה שהיא נדרצבן כגון שלא להדליק נר חנוכה או שלא לקרות הנמלה חלה השבועה וכן אם נשבע לקיים ואלה שהיא נדרצבן ונצטלה חייב וקום שבועה וה"ה לדבר שהוא נדרש חכמים שאינו מפורט בחורה והיינו טעמא מוצט לשבועה זו שנקבע עתה החיוב שלה מפורט בחורה ולכך היא חלימה ומחורה שיכולה לחול על דבר שהוא קלוט וקיל וינה ד"ה צנקבע על ואלה נדרצבן צקצ ואל העשה או שנקבע לעשות ולקיים ואלה נדרצבן לחלימה אלמא לנמלה אצל אם נשבע לעבור על ואלה לא העשה נדרצבן לא חלה זו השבועה ופני שהיא עובר על לא העשה נדרצבן בידיים צקום עשה וכבר הוא מושבע ועוונד ונחר סיני צללו דלא חקור ומכל וקום עוב שיטאל על שבועתו :

כא

אם נשבע לעבור על לא העשה נדרצבן צכולל נדרים הנוחרים עם נדרים האקורים יש אוורים להשבועה חלה ונ"ו כושין אותה להחיר שבועתו ולא יעבור :

כב

אין שבועה חלה על שבועה כילד אונר שבועה שלא אוכל ככר זה וחור ואונר שבועה שלא אוכל ככר זה אין השמים חלה כלל שהרי הוא ככר מושבע עליו

פרשת בן איש חי ראה הח

וסרי הוא עליו כסאר איקורי תורה ודוקא בצצועה להצבא הוא לאין חלם הסנים
דהוי כקצב לקיים הוורה אזל בצצועה טלעצר כגון טאנר טצועה טלא אכלתי
היום וזמר ואמר טצועה טלא אכלתי היום יט כאן עונט טכי טצועה לטקר דתיקף
כטקצב טצועה ראטונה ילאט נפיו לטקר והלכט לה וטקיים טיא טצועה
חדטט צפ"ע :

והא דאמרינן אין טצועה חלה על טצועה להצבא אט התיירו על הראטונה חלה
הטניה דהטכט עוקר צהטרה אט הטצועה הראטונה וכלאו לא הית טצועה
ראטונה לפיכך אט נקצב על דצר אחד טכי פענטי או יוחר נותירין לו החלט
פראטונה ואט"כ החול הטניה ונאליה ולכך נותירין לו עוד פעט טכית וכן ענה"ד
דנותירין לו כל כך פענטי כפי וקספר הטצועה טקצב על כן זה טצא לטאל על
טצועהו אט יודע כוה פענטי נקצב על אותו דצר יגיד להנתידיט כדי טיחירו לו
כנגד הטצועה טקצב וצקט"ק וקצליאל אמרתי לכן טיקנו צלטון החרט ג"פ
נותרים לך וג"פ נחולטי לך וג"פ טרויין לך אע"ג דצחלא טגי וטיינו כי טענא ילא
נפיו טכית ושלט פענטי טצועה על אותו דצר ולאו אדעתיה דמחכי ליה הכפל
דנותרים ונחולטי וטרויין כאלו עטו לו טלטט החרט צוא"ט :

בג כדר חל על כדר כילד אור ככר זה אקור עלי וזמר ואמר ככר זה אקור עלי
טניטט חלין ואט אכלו הייב טכית וטעטט נטיט דצנדריט חל האיקור על
הטפן ולכן חל עליו אפילו נאה פענטי :

כד קצלו חז"ל מי טכדר וכתחרט יט לו הקנה ע"י החרט טיחירו לו כדרו וט"ט
לטצועה דמחכי החרט אפילו נקצב צהצכרת הטט אך אין נותירין לטצועה אלא
נדוחק או ללוך נווה נפטי טהגאויטי היר נותיריט הרצט צוונט טצועה ועיין
צרכ"י ק"י ר"ל ורל"ד ואין נותיריט צוה"ט פחות נטלטט צני אדט ואפילו טהט טדיוטות
טאיכט נועמיט טגי אזל ו"נ לא יהיו עניי הארץ אלא לפחות יהיו צמדרגה זו דגנייר
לפו וקצרי דהיינו טאט ונלודיט אוהט הלכות הט נציניט אע"פ טהט אינט יכולטי
נעלמן ואט לא התיירו לו טלטט אפילו התיירו לו טכית טכניט גדולטי אין
החרטן כלוט :

כה אע"ג דנולד דדין אט יאמרו פעט אחת נותר לך טגי נוסגין לוונר ג"פ נותר
לך לחזק טענין וטאידכא נסגו לוונר ג"פ נותר לך וג"פ נחול לך וג"פ טרוי לך
ויכולטי להחיר צכל לטון טיטיה נטנעוהו צלטון החרט חנוי וגט יכולטי להחיר טכית
או טלטט דכריט ציחד לוונר לו נותריט לך וכן נותריט לטניט או לטלטט אכניט ציחד
לוונר להט נותריט לכט :

כו נותריט אפילו קרוציט ואע"ג דכל דצר טלריך צ"ד אין דנין קרוציט הכא טרי
דלא דין הוא אזל נטיט וקטניט אין כאוייט להחיר דכריט ומי טהוא צן י"ג טנה
אט לא נחצור לנו טהציא טחי טענות לא טמכינן אחוקט דרצא ולכיד דיקט לידע
אט הציא טחי טענות דאז כטר להחיר ועל כן נותריט טלא ליקט נותריט אלא רק
אכניט טנחנולל זקנט ועיין פתחי טקוזה צקט רמ"א ז"ל :

כז נותריט אפילו צלילה ואפילו צקצט ואפילו טהיה יכול להחיר נחחנולל ואע"ג
לאין דנין צקצט ואין דניט צלילה טאי לאו דין הוא מיטו כטנתיריט צקצט לא
יחירו אלא דצר טהוא לורך טצט כגון טכדר טלא יאכל וכווה לאכול עתה וכוולא צוט
ורק כדרי לצור נסגו להחיר צקצט אע"פ טאיכט ללוך טצט נפטי טקצט כולט קצליט

פרשת בן איש חי ראה

וצאים ואם לא יתירו ציוס זה אין יכולים להחיר בחול דלא אהו ואם נחירים עמי
חרטה דאין לריך יסוב מדעה עמי יכולים להחיר ועומד אצל כדר פלריך לעולא לו
פתח נשים דחינו נחחרט בו אין נחירים אלא ניוסב :

כה לריך הנודר או הנשבע לזא בעלמו לפני הנחירים ולא נחירי עמי עליה וכן נמי
אם כהז ככהז ידו שנחחרט לא נחירי ואם הנחירים אין נחירים לטובו כיון
שסוף עלמו עומד לפני הנחירים יכולים לשמוע דבריו מן הנחיריגון גם לריך שיגיד
הדבר שסוף שואל עליו החרה להנחירים ויהו אם גילה רק לאחד מהם קמי :

כז הנדר והשבעה נחירי עמי שני דברים הם אם נחחרט בעיקר הנדר והשבעה
שניה רולה שלא כדר ולא נשבע נעיקרל שאומר בפיו הלוהי שלא נדרתי ולא
נשבעתי ואם זלמה הוא נחחרט חרטה גמורה הרי זה נחירי לו נחירי או נחירי לו
אם הוא אינו נחחרט על עיקר הנדר ועשה יש לו רלון בשבעה או נכדר ששעה ורק
נחחרט על זמן סבל נעשה ונעכסיו דאין לו רלון נכדר נכאן ולהבא אין נועיל לו
החרה כלל והרי הוא זאיסור כדר כל ימיו ואע"פ שאומר בפיו שסוף נחחרט נעיקרל
לא יועיל כלום :

ואופן הצי הוא אם נחחדש לו נחה קיבה שנחמהה רולה לנצל הנדר כגון נכדר
להנענות ועשה רואה עלמו חלוש נאלד דחולשתו נגדייה לקיום הנדר או כי
נחה נפליריט בו צרי אדם שיחיר את הנדר ולא ינהוג בו נכאן ולהבא והוא אינו
יכול להסגיב פניהם ומוכרח לעשות רלוס אע"ג דחרטה או אינה כלום ואין יכולים
להחיר על ידה נחחרט דחינו נחחרט גם על הנכז נעיקרל הנדר נ"ו הנועיל חרטה
זו לעשיה ננחה פתח וכך חויריט לו הנחיריט אלו הייה יודע נעה נכדרה שלא היתה
נריא אח"כ ויהיה לך קיבה נוכעה שהיה נגדייה לנדר או אלו הייה יודע שיפלירו נך
נני אדם להחיר הנדר ולא חוכל להסגיב פניהם כלום הייה נודר והוא נעסיב אלו הייה
יודע כך לא הייה נודר הרי זה נחיריין לו נפסי שצ"ה נאלא הים נדרו נעשות ונעקר
נעילא נעיקרל ואין זה חסיב כולד דקי"ל אין פוחסין נכולד יען כי זה הוא דבר נכיה
ולכחי נחירי פתח זה שסוף פתח נחחרט חרטה ורק לריכין ליזמר שלא לעשות פתח
נכזר דלא נכיה :

והנה נעחה צוה"ו נהגו לעשות לכל נדרים ונשבעים פתח נחחרט יען אין
קוואים על חרטה אפילו אם אומר שנחחרט נעיקרל הנדר דחוששים אולי
לא כן הוא זלמה וגם נפתח לחודיה לא נהגו נפסי שיש חלוקי דייטס הרבה נעלילות
שפתח שיש כנעם דברים שאין פוחסין בהם ולכן נחגיט לעשות פתח נחחרט
דחילה שואלין אהו אם נחחרט נעיקרל וכשאומר שנחחרט נעיקרל אז חויריט לו
אלו הייה יודע נעשה נכדרה נחחרט לנכסוף כלום הייה נודר והיה נעסיב לא וצוה נאלא
נעקרל הנדר נעיקרל נעשה נעשות שהי אפילו אח"כ שאינו נחחרט אלא נעכסיו
נמי נעקרל הנדר נעילא שהי אכחנו נחיריין לו נכסיו עמי פתח ולכן אין חשש גם
אם הוא נחחרט נחמה כולד דלא נכיה יען כיון דהוא נחחרט נחמה נכולד ואומר
דאלו ידע צוה לא היה נודר די נכך ועיין חכ"א כלל קי קעיק הו יע"ש :

ל החכם והיודי אע"ג דלריכין החכם אין לריכין לא פתח ולא חרטה קודם החרה
ולכן אם קבל עליו אינה נכזר לעשות או שלא לעשות נקבלו נחיריין
לו ניהו הנודה עלמו נעוסיב אם יע"ה כך כהז נקן ז"ל נכיו רכ"ה יש מי שאומר
שיש לו החכם ויש מי שאומר שאין לו החכם וכהז נוכ"ס ז"ל דנעקיס נלוס נחיריין

פרשת בן איש חי ראה קט

יע"ש וידוע וזה שהעלו הפסקים לדעה וכן ז"ל לפקוק כספרה האחרונה וכה"ז הגאון
היד"ח ז"ל בחיים שלל ח"א ק"י ע"א אות ג' דעת האחרונים להחזיר כידידי עו"ש
כאשר עלה בקצ"ץ הרב הכנה"ג ק"י רפ"ח והנוקלים להחזיר היינו בעקום ונלום כנ"ש
נור"ם וכו' וצ"ח ל"ן לחום ונלד כידידי עו"ש דכחצו החוספות וסיעהם ופקקו וכן ק"י
של"ד דא"ס החכאי צד"ר שיוכל לקיימו וקיימו לא חל הכידי וכ"כ הרד"מ וכו' יע"ש
וצק"ק רב פעלים בחסדו הארכתי בענין זה וצוה שיש לחלק בין כידידי לחסד
ודברים הנקחעפים צוה ולד"י הסיתר צוה לאדם שאמר כך יע"ש וא"א לפרש כאן
ונפני האריכות :

לא נדר על דעת חזירו בשביל שום עושה שפסקה לו בעצור שצוהם או אע"פ שחזירו
קבל עושה והנשבע ויחר ל"ן מחירין לו אלא מדעת חזירו ואם נות י"ש ונקח"קין
א"ס יורטיו ח"ס צנוקומו לחת רשית להחזיר ואם עצרו והחזירו לו שלא מדעת חזירו י"א
למסני ההתרה ד"עצד וי"א ללא מהכי :

רב ל"ן מחירין ש"ס נדר ושצוה עד שיחול לפיכך הנודר או נשבע צניקן שלא יאכל
צטר למ"ד יום וכן ר"ח אייר ל"ן מחירין לו אלא עד שיגיע ר"ח אייר וכן אם
נשבע או נדר שיחננה שכי וחמישי וכו' ל"ן מחירין לו אלא עד שיגיע יום שני הראשון
ד"ח נשבע או נדר צפ"רש ד"ס כאן נדר או שצוה וכן החורה אצל על ונכ"ג
צל"ד שלא נדר צפ"רש ד"ן כאן חוב אלא מדכ"ן מחירין קודם שיחול וכנ"ש צ"ח
י"א דה"ח צ"ק' ל"ו :

ג תקיעה כ"ף דינה כשצוה ו"ש ומחירין זה יוחר ולכן לרי"ך התרה וכו' וי"א כשהוא
עושה אותה צד"ך קבלה שצוה אצל קוחרים שחוקעין כפ"ס זל"ו לקיים העקב
ל"ן לזה ד"ן שצוה והנשבע צנו"ם וכן צנ"א והנכ"ח"ם אע"פ שא"ן לזה ד"ן שצוה
גמורה וי"א לרי"ך לו התרה והנשבע צחי נפשו אע"פ דליכ"א צוה איסור שצוה לרי"ך
ליזחר שלא ישבע צחי נפשו והאומר אם יעשה כן אינו יהודי ל"ן זה לשון שצוה אך
י"ש צ"ה איסור גדול שהוא דבר חלופות נגד האמונה והאומרים צנה שומדברים צברים
אלו אמה כוונ שהקצ"ם אמת ה"ן עון פלילי ולרי"ך ליוחר צוה מ"א :

ד מי שנשבע שלא ידבר עם חזירו יכול לכתוב לו כה"ז וכן יכול לדבר עם אחר והוא
שווע אצל אם נחכו"ן להשמיעו אע"פ שיש אחר צניק"ם לא ארי"ך לנעבד הכי :

ה אשה נד"ה שכל יו"י עבד שלה חל"ק צ"ה נר צצ"ח הכנכה ככל שצ"ח ואחר
שהחילה צד"ר זה של"ש וארבע שבתות נריח"א לה ונח"א ליל"ך כל ערב שבת
לצ"ח הכנכה לחל"ק ורול"ה לחל"ק ארבע נרות שצצ"ח אחד בעצור כל ארבע שבתות
ג"ס עוד רול"ה ליל"ך לזי"אר"ם צקפ"נה והסיה צקפ"נה כ"ל העשה העלתי צק"ד
צק"ק רב פעלים דאינה רש"א לחל"ק נרות ארבע שבתות צקצ"ח אחד ובאותה שבת
ש"ח צקפ"נה העשה שליח צנוקו"ם לחל"ק בעצורה :

ו קטן בן י"ג שנה ויום אחד וקטנה זה י"א שנה ויום אחד אם יודעין לש"ס וי
נדרו ונשבעו נדרם ונצו"עם קיימין וכנ"ז צש"ע ויהו לענין שאלה אם יכולים
להחזיר להם או לאו העלתי צק"ק רב פעלים דקפק זה נחשפקו צו האחרונ"ם ולא
נפסעו ואולי"ן צ"ה לחינור"א ועי"ן ונ"ל צ"ס"ג ונ"ה גזרה וק"ל יוד"ח צ"ק ק"י ונעו"ה דכ"ן
ד"ף כו"ן וכו"ר לאצ"רהם אצ"גדור אה"ע ק"י ד"ף לנ"ד יע"ש :

ז הנקבל הענית מעמוד השחר עוב ש"חנס קידם שיט"ן צפ"רש ש"שח"ם וי"ס וקוה"י
צאש"מרת קודם עמוד השחר אחר הסינה ואע"פ ד"ח לנ"ם נותר אפי"ו צק"ס

פרשת בן איש חי ראה

דאינו נפרט וייהו על אכילה לא ונחמי הנאי שיחכל אחר שיטן שינה קצע טלו ואם
שנה לקבל העניה צטעה ונחה וזכר צין הסנוסות קודם שהתחלל ערציה העליה
צקס"ק רב פעלים שיקבל העניה צין הסנוסות ואומר עיניו ועיין ונשי"ו ק"י תקס"ג
צריש הסיון :

לח האז ופר נדרי צחו כל זמן שהיא קטנה או נערה אפילו נדרה על דעת רבים אצל
אם נשאה קודם זמן זה אינו יכול להפר וה"ה אם צגרה דאינו יכול להפר ונקרחה
קטנה עד י"ב שנה ויום אחד ואם נעשה לה י"ב שנה ויום אחד נקרחה נערה עד ששה
חדשים ואחר י"ב שנה וששה חדשים נקרחה צוגרה והצעל ופר נדרי אשחו לצדו
ונשהכנס לחופה עד שהתגרש ויגיע הגט לידה ולאו דוקא נדרים אלא היה סצויות
נאי ופירין האז והצעל נדון נדרים וכופורש צדצרי הרוצ"ס וצדצרי ורן ז"ל ונשי"ו
הכנס"ג צגרה"ג אוח הו כבר עמד על דבריו הגאון חיד"א ז"ל צצרכי יוסף ק"י רל"ד :
רט אין האז והצעל יכולין להפר אלא רק ציום שזעס ואם שזעסו צל"ה יכולין להפר
כל הלילה וכל יום הוצחה ואם שזעסו קטוף לחשיכה אין ופירין אלא עד שהחשך
ואם שחקו ולא הפירו אע"פ שצצצס להפר ורק שחקו כדי ללערה כל שצצר יום שזעס
אין יכולים להפר ע"ד וייהו אם לא הפר נח ונח חסרון ידיעה שאינו יודע שיט לו כח
להפר הרי זה יכול להפר ציום שזעס הדין הזה אפילו אחר הנדר והסצויות צכונה ימים
ויסיה יום ידיעתו דין זה כיום שזעסו שיט לו זמן להפר עד סוף סיום :

כ כילד הספרה יאמר לה וזופר ליכי ג"פ כדי לחזק הדבר וייהו צפעס אחת נוי הוי
הפרה וכן צהקוה צפעס אחת נוי שאמר לט קיים ליכי הוי הקמה ואינו יכול להפר
אחר הקוהו ואם אומר לה צעל ליכי או א"ל אין נדר זה כלום חשיצ לשון הפרה וה"ה
אם א"ל הספרה צסאר לצווח אפר ונשזועיחס הפרה דנחמי וה"ה צענין הסקוה אצל
אם אומר לה אי אפטי שדורי או א"ל אין כאן נדר אין זה לשון הפרה ולא ונחמי וייהו
אם צצצו חסצ לשון הפרה ולא סוליא צטפתיו אלא רק אומר לה עולי אכלי כיון דחשצ
לשון הספרה צצצו ואמר כן צצפיו ונחמי והנה יש דברים שיכול להפר ויש קלא יוכל
להפר על כן הצעל עכ"פ יפר ציום שזעסו ואח"כ ישאל להצורה ויגיד לו שהלכה והצא
עליו צרכה :

פרשת שופטים

חכין לך הדרך ושלטת את בצול ארלך כ"ל צק"ד ע"פ ונשי"ו רצינו הארמי ז"ל צצסקוק
צכל דרכיך לעשו והוא יישר אורחותיך כי דרך צחאגלייא ואורה צחאכקייא ואם
האדם ישנור עלונו צעניינים הגלויים אליו שנקראים דרך אז הקצ"ה ישנור אותו
צעניינים הנקשרים שנקראים אורה ז"ש צכל דרכיך לעשו שאתה צעלונך תזדרז לשנור
דחו יחצרך צעניינים הגלויים ואז והוא יישר אורחותיך הנה עניינים הנזכרים עכ"ד
ז"ל ח"ש חכין לך הדרך עניינים הנגלים שנקראים דרך אחת חצין ענייני שזעירחס
וקיוחס ושלטת את בצול ארלך הם חיי עוה"ז שהם בצול האדם צעוה"ז שהיא ארלך
כדכתיב והארץ נתן לבני אדם כליוור השליש כל יום ויום וזן הגצול קל ארלך דאמרו
חכמים על כ"ד שעות היום יחלקם האדם שליט לעסק התורה ושליט לצו"ו ונללכה
ושליט לשניה ועשו לזה סיוון אז השכיל אז הלליח אז השיטן כל חלק ונפרו כוונין
א"ז ועעס לשילוח זה פרשתי צק"ד צו"א ונקום דארז"ל קלקת קוחפים צאדם הקצ"ה

פרישת בן איש חי שופטים קי

ואציו ואמו ולכן כל כ"ד טעות היום יהיה סי טעות וחס לעקק תחורה בצביל שלים
אל הקצ"ה וסרי שלישים ללורך הנשנוי בצביל חלקי אז ואם טחס בטויים וסן אמת
לחלקים אל אז ואם הנה כלל נבל חלקו יחצרך עכ"ז הקצ"ה בחקדו השוה חלקי
האז ואם כנגד חלקו טכתן לכל אחד וחס שליט כנגד חלקו ועל כן מדבר זה ילמוד
האלם מוסר כונה וכמה לריך הוא לשמור מלות כיבוד אז ואם ומואלן ובעוה"ר יט
כנה בני אלם אע"פ טחס מדקדקין צמלות ונילי לחסידות סס נקילין צמלות זו
ציותר וסנה צמנות מלצד טכנה העלות והנורא מאל קיס לאלם ללמוד ונוצדל דנבי
יחטע צן אלם עם נכס הקלצ סוכר בספר הדורות סנה עוד ינאל צה האלם טעס
חזק וגדול צחיוצ טלה ע"פ ססכל וע"פ ניווס העולם ודרך ארץ אשר נעלא אלל כל
נין דת ודת אשר לא ויטראל סנה ולכן ארז"ל בצמורא עד היכן כבוד אז ואם וספי
לא ולמד עם עקה גוי חסד צאשקלון כלומר דבר זה לאו דוקא מדברי תורה ודברי
סכמים הלמד אוחו אלל לא ורחס צדמות אחרים ותלמד כנה רחוי אהס לסזסר צדבר זה:
א לריך לסזסר מאל צכיבוד או"ח ומואלס ואע"פ טאין צ"ד כופין על מלות זו וטוס
דכל מלות אשר נתחן טכנה צלדה אין צ"ד כופין עליה וע"פ אס רלו לכפות סרשות
צידס אלל טאין כופין כפיה עד טחלא כפסו ועיין ט"ז וראשון לליין ז"ל וכל זה דוקא
על ונכיעת סכבוד אלל על זלול אס וזלול צחס מייציס לכפותו מדינא ועיין
כנה"ג הגס"ט אות א' :

ב איזו מורא לא יעמוד צנאקונו הנויחד לו לעמוד סס צקוד זקנים עם חציריו
או וקוס הנויחד לו לסחפלל ולא יטצ צנוקוס הנויחד לו לססצ צו צציתו אלל
וותר לעמוד צנוקוס טאציו רגיל ליטצ צציתו וכל זה הוא דוקא צפניו ואפילו טלל
צפניו אס סיו בני אלם יוטציס טס והוא צל ויטצ צנוקוס אציו ג"כ אקור דסוי
זלוחא ויט ונחעייריס לחקור אפילו טלל צפני אציו ולא צפני אחרים אלל רק צפני
עלמו צלצד ולריך לחוס לדצניהס כיון דזה הוא איקור תורה ועיין ט"ז וראשון לליין :
ג לא יכניע את דצריו צפניו אפילו לוונר כראין דצרי אצל וכל טכן טלל
יקחור דצריו צפניו צין טחולק עליו צין טאוונר לאלס החולק עליו כראין דצריך
אלל טלל צפניו טרי ונ"ו כל עם טאפטר לעשות דרך כבוד עוסה דסיינו אס הוא
חולק על דצרי אציו ויט חכס אסד ג"כ חולק הוא יוכיה ויכתוב דעתו כלעת החולק
על אציו אלל לא יזכיר טס אציו וכיולל צזס ויט ונחעיירין ויאקרין צקותר דצריו אפילו
טלל צפניו ונ"ו לכ"ע סצן עם האצ יכוליס לסקטוה ולחרץ ולהסיק וסקנת סהלכה
ואין צזס טחס וטוס קותר דצריו ועיין סחמי סשוה סק"א :

ד לא יקראו צמונו לא צחייו ולא צניתו אלל אונר אצל מארי סלוי או מור אצו סלוי
סיה טס אציו כטס אחרים ונכנס טונס אס הוא טס פלאי טאין סכל רגילין
לקרות צו אלל טס טרגילין לקרות וותר לקרות לאחרים טלל צפניו ואע"פ דיש
נחירין לקרות אחרים צטס טאיו פלאי אפילו צפניו וכן עוד יט ונחיריס לקרוא לאחרים
צטס פלאי טלל צפניו סנה לדידן טקבלנו הורחא ונן ז"ל לריך ליחס צזס ויטו וותר
לקרות צהנ"ך וצדצרי רז"ל לפני אציו ואע"פ סוכר צחס טס אציו ואע"פ טסוה טס
פלאי כיון טסוה ונחירו צד"ח וכיכר כווי דאינו קורא את אציו עלמו אלל צקורא
נכתב מאלס לחצירו סוכר צו טס א' ס טמונו כטס אציו אקור אס הוא טס פלאי סס
דוקא צפניו אלל טלל צפניו אס כיכר נחוך הדברים דלאו על אציו מדבר טרי אע"פ
טסוה טס פלאי וכאטר העלתי כן צקס"ק נקצליאל צק"ד ועוד סעלתי טס דאפילו

פרשת בן איש חי שופטים

צקס פלחי אם אציו סונו נפחלי ואין לו כימי ונשפחה וסוף וזכיר לפני אציו סס נפחלי
לוריא או אם סיה אציו ספרדי וסוף וזכיר לפני אציו נפחלי אשכנזי וגם עיוד מוכח
ונחך דצריי ססוף ונדבר על אדם אחר כגון שאינר לאציו נפחלי אשכנזי אינר או הלך
או כחצתי לו או כתב לי וכיולא צום סכיכר ונחך דצריי ללאו על אציו סוף ונדבר
ליה לן צום אע"פ ססוף סס פלחי וזכירו צפניו כיון דאיכא תרתי לנעליותא ס"ס
סינוי צקס עלמו וגם כיכר ונחך דצריי ללאו על אציו סוף ונדבר וזכיר :

ובחתימה ונחך להחוס ילחק בן אצרהס דאין כתיבה חסיצה כדיבור לענין זס
ויס ונחסקדים לכחוב ילחק בן לאדוני אציו אצרהס ואין צ"ה סיוצ מן
הדין ואע"ג דכחצנו דאין כתיבה חסיצה כדיבור לענין זס ונ"מ אם סוף כחצ כחצ לאציו
לריך סיכתוב לו ונור אציו או אצא ונאר פלוני וכן כסכותב וכתב לאחרים וזכיר בו
סס אציו ג"כ יכתוב ונור אציו פלוני וכן ה"ה כסכותב סס אציו צפנקס סלו צמסצונות
וכיולא ג"כ יכתוב ונור אציו ריין זס סל סזכרת ססס כוסג גם צאנוו סלריך ליזמר
צכל סח"ל :

ה סל דכחצנו סלריך לוונר ונור אציו או אצא ונאר כסזכיר סונו סל אציו אין סיוצ
מן הדין ליונר ונאר אלא אפילו אם יאונר אציו פלוני סני והטעם כי סס אציו ג"כ יס
צו וססונות סל ונעלה כנו ויסיוני לאצ לפרעה וכן דוד הע"ה קירא אה סאול הע"ה
צקס אציו וכן סיו קורין לרצ צקס אצא צקסס אע"פ ססיה סונו העקרי אצא וכח"י
צקוף יונא אזיל אצא למוקטל וכ"י וכ"כ סרב ראסון לליון ס"י רנ"צ ונלח אציו ונורס על
ונעלה גדולה כדאשכחן דאלישע הע"ה סיה קירא לאליהו זכור לטוב אציו אציו וכ"י
יע"ש אך עכ"ז נהגו לוונר אצא ונאר לנעלה וכבוד יונר ונליוו לסנאי קדיסי
דלא נהגו צכך דהא רצי יוקי צן סלפתח אונר אצא סלפתח וכן כסצ"י אונר
יונאי אצא וכן אונר סכס אונר ינאי אצא וכרואה דבאיתס סיוניס לל נהגו
ציפורן כבוד זס לוונר ונאר אך ענה צזס"ז סססנו צכך ראי לסזמר צכך וכחצ
סגאון סיד"ל ז"ל דאין סילוק צום לסקדים אציו על ססס או לסקדים ססס על אציו כי
כן ונליוו גצי סלונס הע"ה פעכ אונר דוד אציו ופצס אונר אציו דוד יע"ש :

וכתבת צקס"ק וקצבליאל ונח סנוליוו צמלכיס סחונר סלונס הע"ה ולדוד ולונרו
ולציתו ולכסאוו יסיה סלוס ולא אונר ולדוד אציו כ"ל דבר זס אונרו
צחורת ספלה סהצליע ספלה צחוך דצריי ולפני סקצ"ה סיה אונר כן צדך ספלה
וידוע ונ"ס סאחרוכיס ז"ל דכל ססאלדס ונדבר דרך ספלה לפני ס"י אין לורך לוונר אציו
צפירוס ולכן אע"פ ססס דוד סיה צאונר וזמן פלחי דעדיין לא נחפסטי אלל אחרים
לקירא צניכיס צקס דוד כיון דזס סיה סנווך לפעיריתו ונחסונא לא נחפסטי סנוו אלל
אחרים אלל אחר סעיריתו עכ"ז סוף סיה ונחכין צדצרים סלו דרך ספלה לפני ס"י
ולכך אין קצ"דל צום ונח סנוליוו ציעקצ אע"ה צפרסת ויס"י צלוואחו סלוס לצריי
סאונר סנח קצרו אה אצרהס ונח סרה אשחו סנח קצרו אה ילחק ונח דצקס אשחו
וסנח קצרת"י אה לנח דמן סקיוס סל ספסוק מוכח דכל ספסוק ה"ה סוף דצריי יעקצ
אע"ה ולא ונדברי כותב סחורה ונחסי לך איך וזכיר סס ילחק וסס דצקס ולינו אונר
אציו ונאי ונפילו אם נאונר סס ילחק אחר סנכקל צו ילחק אע"ה קראו אחרים
צקס זס סרנה וצאונר וזמן סדבר צו יעקצ אע"ה לא סיה סס פלחי עכ"ז איך יזכיר
אה אציו צננוו אפילו אחר פעיריתו ונפילו צקס סאינו פלחי סנה סרלחי צק"ל על
זס סקל דצרים ססס ססיה ונדבר צום יעקצ אע"ה עס צניו סיה ונדבר אונח

פרשת בן איש חי שופטים קיא

בדוה"ק ולא היו דבריו אלו כאשר ידבר עם אחרים ודעתו ורלונו אלא דוה"ק שנים
בפיו כל הדברים האלה וכן היה מוליך אותם מפיו ולכך הוא נזכר להוליך דברים
אלו מפיו בחיובותיהם ואחיותיהם כחפץ ורלון דוה"ק שהיה להם נעים כעוס בנזק זה
ולכן הוכרח לווד שמה אשה ורצקה אשהו כאלו הוא מדבר על הכחוקים מוננו וכדוה"ק
כל זה בפה"ק מקצליאל :

א עד שיבן מוראם היה הן לזבט המודות ויושב בראש הקהל וצאו אצלו או אצלו
וקצרו בגדיו והכירוהו על ראשו ויקחו בפניו לא יכלים אותם אלא יחוקו ויכחון
הואלך מלכי המלכים הקציה מלווה בך :

ב חיזהו כבוד מאכילו ומקשהו מלציג ומקסה מוכים ומוליך ויחננו לו בפר פנים
יפה שאפילו מאכילו בכל יום פעומוהו והרחה לו פנים זועפות נענש עליו וכן להפך
אם מנחין אצלו ברחיים וכוונתו לטובה כדי שייכלל אצלו מדבר קסה יותר מזה
מדבר פיוסים על לב אצלו ומראה לו טכונתו לטובה עד שיחלה אצלו לטחון ברחיים
ה"ז כחל עוה"ב ויסעטכו בשר דברים שהשעט ועשעט את רבו וה"ה לאמו כך יעסה
ויחנהג בכל הדברים האלה :

ג זה שאמרו מאכילו ומקשהו הן לאצלו הן לאמו הן ממונס הוא כפיס להם ואם
אין להם והסן יש לו ב"ד כופין אותו לזון אצלו ולאמו כפי נוס שהוא יכול אצל
אם אין לזון ומזון כלל שיוכל לזון אותם אינו חייב מן הדין לחזור על הפתחים כדי
להאכיל אותם ורק נכון לעשות כן ואלד הכימוס ודרך ארץ אם אפשר לו לחזור על
הפתחים ולא משורת הדין מיהו חייב משורת הדין לכבדו בגופו וע"ה שמוחך כך
בעל מוולאכתו כל דאית ליה מזון להסוה יונא דבעל מוולאכתו אכל אי לית ליה מזון
להסוה יונא אינו חייב משורת הדין להבעל מוולאכתו הסוה יונא ולחזור הסוה יונא
על הפתחים ואע"פ שאמרו אם יש משלו כופין אותו ב"ד לפרכסהו סיני דוקא אם
יש לו מזון שיקפיק לו לשלטים יום אצל אם אין לו מזון שיקפיק לשלטים יום אין
כופין אותו לפרכסהו משלו ועיין ראשון לליון ז"ל :

ד אב קים לו בנים רבים ומקצים ב"ד המזון של אב ואם על הבנים לפי מזון
שלם ואם מקלחן עשירים ומקלחן עניים ומחייבין את העשירים לבד :

ה היה לרף על קום דבר בעיר וידע שישלימו חפלו בצביל אצלו אע"פ שידע
דיעשו ג"כ בצבילו לא יאמר עשו לי בצבילי אלא יאמר עשו בצביל אצל כדי
לחלות הכבוד באצלו ואין להקשות ומלמה הע"ה כשקט להכניס את הארון לק"ק
ודבקו עשירים שאמר תחלה אל השב פני ומסיחך ולא נענה עד שאמר זכרה לפקדי דוד
עבדך ונענה ואנאי לא אמר ומקרא זכרה לפקדי דוד עבדך ולא הול"ל אל השב
פני ומסיחך לבקש בעצמו להסם שאכי דלמה הע"ה ידע ומקרא דבר זה שלא
דבקו העשירים אלא בעצור להראות כבודו של דוד הע"ה אצלו כי כבר הצביחהו
הקצ"ה דבר זה בחייו שאמר לו בחי"ד איני מודיע ובחי"ד שלמה בך אני מודיע ולכך
בכונה וכוונתו אמר תחלה כ"ד רכוח ואמר אל השב פני ומסיחך שידע שלא יהיה
נענה בזה כדי להראות כבודו של אצלו שיאמר שיעסה בצביל דוד אצלו ויהיה נענה
ואין להקשות ומחזקיהו הע"ה במלכים ב' שאמר אנא ה' זכור נא את אשר התלכתי
לפניך באותו ובלב שלם והטוב בעיניך עשיתי ולא בקש בצביל זכות דוד הע"ה וכאשר
באונה הקצ"ה הציב לו אח"כ למעני ולמען דוד עבדי מדא תחם לא היה דוד אצלו
ועוד כל דברים אלו לא באמרו אלא אם מדבר הן לאחרים כדי להראות כבוד אצלו

פרישת בן איש חי שופטים

לפני בני הדם אבל לדברים שמוצא לפני הסייף לא סייך בזה :
וכתב הרב נחלת לבי ז"ל דהוה איתו אלא דהסייף דמופת ואוור עשו בצבילי אבל
חס ונקט אין לריך שיאמר עשו בצביל אלא והציה רחם ורצון גמולאל
בצקתו ורבי יהושע שאמר בתחילה ומוול לי ולא אמר עשה בצביל אלא אלא אלא
כאלא רלס ונ"ל דאין עוה רחיה דהס ר"ג הוה ונקטק וועיקרא חס יאמר לו עשה
בצביל אלא ינחול או לאו ועיין בצ"ך קע"ק חו סכתז חס הוה ונקטק דבבז הרשות
צידו לעשות כונו סירלס ע"ס ולכן כ"ל דלס יודע סיעשו בצביל אציו אפילו ונקט
קחם לריך שיאמר עשו בצביל אלא ועוד י"ל ויהך דר"ג אין רחיה דהס אמר
בתחילה ומוול לי בתורה הודלס שאומר לו חני מודה דנענתי לך ולריך חני לוור לך
מוול לי וחס"כ החיל דבבזי בקסס וציקס חמילה בצביל כבוד אציו ולא בקס
בצביל כבודו :

יא חייב לעמוד מפני אציו ואם האב חלונד של בני זה עומד ומפני זה וזה עומד
ומפני זה ואם הבן רולס למוול על כבודו ולשמום לאציו רשאי דבז שמוול על
כבודו כבודו מוול ודוקא בלנעא או אפילו בפרהסיא אך רק צעירו סהכל
יודעין ססוה אציו :

יב בן הקס לפני אציו אע"פ שי"ס לו אוהה פעה לורך לילך לא ילך לרכו אחר
קיומו אלא יסב ואח"כ יקום וילך כדי שיהיה ניכר פקס לפני אציו ולא יהיה
נראה קיומו היסח בצביל לילך לרכו וכן ה"ה בתלמוד אסר קס לפני רבו ככה יעשה
וה"ה בקיומה לפני הזקן כאשר נכתב לקנות ויהו חס הים לו לורך אוהה פעה לעשות
לרכו שנעשה לו הרגשה בזה הן לגדולים הן לקטנים אין לורך ליזכר בכך אחר
קיומו ואח"כ יקום כדי שלא יהיה לו עכבה אפילו מעט בדבר זה דליה ציה חיקור
בל חקלו ועיין כה"ג בה"ט אות ד' :

יג עד היכן כבוד אור"א אפילו נטלו בים של זהובים שלו והסליכוהו לים לא יכלינן
ולא יכעוס כנגדס אלא יקבל גזירה סכתז ויסתוק ויס אווריס דלס רוליס לזרוק
ועוה של בן לים יכול למונעס ויהו כל זה דוקא קודם שזרקו דלפטר דווימנעי אבל חס
כבר זרקו אסור להכלינן ולדבר כלום כנגדס וגם בזה דוקא היכא דרוליס לעשות לו
רק חקרן בים אבל חס רוליס להעביר מוננו ריו"ג צעלנא אסור בכל ענין :

יד חייב לכבד את אציו אחר מותו שאם הוא בתוך י"ב חדש לפטירתו כמנוזכר
סם אציו יאמר היכי כפנת ונקבבו ולאחר י"ב חדש יאמר זכרנו לצרכה או עליו
הסלוס ואם כותב סם אציו בכתב יס אווריס דאין לריך לכתיב סכ"ו ויס וסמירין
לכתוב סכ"ו וכל דין זה נוהג גם באלו :

טו ווי סנטרפה דעת אציו או אמו וסחדל לכסוג עוהס כפי דעהס עד סירוחס
עליהס ואם א"א לו לעמוד ומפני סקשתו ציותר ילך לו ויניחס וילוה לאחרים
לכהס כראוי :

טז ראה את אציו סעבר על ד"ה לא יאמר לו עכרת על ד"ה אלא יאמר לו אלא
כתוב בתורה כו"כ כאלו הוה שואל מוננו ואינו מוהירו והוה יצין מעלמו ולא
יחצי"ס ואפילו היה אציו אומר סמועה בנעוה לא יאמר לו לא חתני הכי ואם אציו
עם הארץ ורלוהו עבר על ד"ה יאמר לפניו ועשה סהיה צלדס אסד סכו"כ עשה וא"ל
סחכס סדבר זה אסור דמוולא הוה ונקטר ועשה לפניו :

יז אור לו אציו הסקיני ויס או רלס מוננו סמויק אחר לסונשו ויס לפניו לעשות

פרשת בן איש חי שופטים ק"ב

מלוא עונותיו כגון קצורה וזו או ליה וכיוצא לה אפשר שהעסק ע"י אחרים ה"ז
עסק כבודו אצ"ו ולא יעקוב במלואו ואם אין המלוא עונותו יעקוב כבודו אצ"ו
ואח"כ יעשה המלוא וגם במלואו לאפשר ע"י אחרים אם התחיל בה ואח"כ בקט
אצ"ו ונזכר איזה עסק יגזור המלוא ואח"כ יעשה עסק אצ"ו :

יח א"ל אצ"ו השקני מים ואנו אוננת השקני מים וניח אנו ועסק כבודו אצ"ו
נפני שגם אנו חייבת כבודו אצ"ו ואם היא נגורשת נאצ"ו שניהם סוים ולאיה
והם סירלה יקדים אע"ב לאצ"ו זכר ויש לו יתרון בחיוב המלות על הנקבה אפ"ה
הנשות ציד הן להקדים לאחד מהם צ"ל א"ל שניהם צמיים אצל א"ל אצ"ו לזה
לעשות איזה דבר ואח"כ נח ואנו אוננת לו לעשות הפך יעשה רלון אנו
כבודו חי עדיף :

יט א"ל אצ"ו לעבור על ד"ת בין מ"ע בין מלואו ופילו מלואו דכבדן לא יסנוע
לו לפיכך אם לזהו קלא ינחול לאדם פלוני ולא ידבר ענוו והגן רולה לעשות
קלום ענוו לא יסנוע לאצ"ו וכן אם לזהו גרש את אשתו וכן קלא יעלה לארץ ישראל
לא יסנוע לו וכן א"ל קלא ילמוד עם פלוני לא יסנוע לו ואם הן רולה לישא אשה
ההוגנת לו וספן בה אין האב יכול לעכב ואם היה האב קטע ובעל עבירות אפ"ה
חייב הן לכבדו ולהיות לו מורא וננוו וי"א דאינו חייב ונ"ו חסור ללערו :

ך כתב צ"י שם אר"ה אין לצן לישב סמוך אלל אצ"ו והציא רחיה לדבר ע"ש
ונראה דהיינו דוקא צונקבה שיש עם אורחים כהך דכתיב צטמאל אי ויקם
יהונתן וישב אצ"ו א"ל שאלו אצל כשהאב צצ"ו וקצ על קלחנו עם צ"י צ"ו
אין קפידה בזה אם יש הן סמוך אלל אצ"ו וכן העולם אין כזהרים אלא צונקבה
אל אנשים וזהו דוקא צונקבה אצל צצ"ה הנכנסה צעת התפילה אין קפידה אצל
אם נקבלים לעשות ועל יש קפידה בזה :

כא אחד הא"ס ואחד האשה סוין כבודו ומורא של אב ואם אלא שפאשה כיון
שהיא נשועצבת לבעלה יש דברים של כבוד שאין צ"ה לעשות ופנורה מהם
צעודה נקואה אם בעלה נקפיד ואם נהגרשה או נחאלונה חייבת בכל דבר :

כב חסור לאדם להכבד עולו על צ"ו ולקדק עושה כדי קלא יציאם ל"די
מכסול ואב סנחל על כבודו נחול ודוקא כבודו אצל הכאה וקללתו אינו
נחול וי"א דגם לערו אינו נחול ואע"ב דנחל על כבודו חייב הן צ"די סוים ולכן
ל"ך לעשות תיקון צעבור זה :

וכתוב צעור רוס"ק לרצ"ו האר"י ז"ל תיקון לעובר על מלות כבוד אר"ה יתענה
כ"ו העניות רלופים וילקח כל יום כ"ו חלקות ויכוין צעם י"ה צולוי
אלפין כוס יו"ד ה"א שפגם צו ע"ש וכהצתי צק"ד אע"פ דדי לו תיקון אחד על
כמה פעמים מעבר בהם על מלות כבוד אר"ה ונ"ו ל"ך לעשות תיקון צצ"ל אב לחוד
וצצ"ל א"ל לחוד ולא די תיקון אחד צצ"ל שניהם כיון דהם גופים מוחלקים דדי לנו
לומר דק"י תיקון אחד על מעשים מוחלקים נוסף דלזלין צחר גוף האב וכחז עוד
צעור רוס"ק מי שמתא כבודו אצ"ו ואנו יתענה מנשה וארבעים העניות כוונין אב
ואם (ר"ל עם הכולל) ויכוין לשם י"ה שפגם צו וצחריה יכוין לשם י"ה צולוי
יוד"יין וצונקבה צולוי אלפ"יין וצערצ"ה צולוי הה"יין ועוד יש פרטי כונות בזה יע"ש
וטוב שכל אדם יעשה תיקון זה אחר פטירת אצ"ו ואנו ונקל יוכל להשתענה העניות
אלו ואם חש כח יפדס אוחס דבר יום ציונו צלדקס ויאור צקסם צמד"ן וכו"ל

פרשת בן איש חי שופטים

דתיקון זה יקפיק צעד שניהם :

כג הוקלל אציו או אמו אפילו לאחר ניתהם אם צמס ונחשמות התיזחדים חייב סקילה ואם קללם צכיניו כגון רחום חנון חייב צלאו כווקלל אחד ויישראל וקטן סקלל אציו או אמו צקטווחו לריך כפרם צגדלווחו ככו צקספר חסידים וכן מפורס צדצני רצינו הארמי ז"ל וכל הוצזם אציו או אמו אפילו צדצרים ואפילו צרועים ה"ז צכלל אכור ופי הצצורה סכאור ארור ווקלם אציו ואמו וצקספר חכדים כחצ סצכלל זה אם ווצווחו צלצו והציח וועשה ע"ש ועל זה ידוו כל הדווים :

כד צין איש צין אשה סהכו אצ ואם ועשו צהם חצורה חייצין חנק וצסכאה צלצד צלי חצורה חייצין צלאו כווח סוכה אחד ויישראל ולכן אם סיה קוז חמוצ לאציו לא יוליחו סנא יעשה צו חצורה וה"ם לאמו וכן אם חצן אוונ להקיז דם לא יקיז לאציו או לאמו ד"א כקיש אחר לעשות להם אצל אם אין אחר לעשות וולטערים ה"ז וקיז ועושה כל ויה סירסוהו לעשות להם :

כה אקור לצן לנחול על כצוד אצותיו ולעצור על מדוחיו צמילחא דאצום ואמיה וולטערים וככו צכנס"ג וכן סיודע סאציו ואמו וולטערים על סהוא ונענה לא יענה צחעניות סאינס חובה וככו צקי חסידים :

כו אם האם לוחה לצנה לעשות דצר וסואל סאצ ווי אור לך ספעשה דצר זה אם יודע סאציו יכעוק עליה ויקללם לא יאור לו סאמו לוחה וככו סם :

כז צווקים סכהגו לקרות צן סכולד ראסון על סם אציו ואמו רולס לקרותו על סם אציה לא יוכל סצעל לעשות רלון אסתו דצבר זה אלא לריך להקדים לקרוח צן סראסון על סם אציו והסכי יקראו על סם אציה ופוק חוי ווי סליק צכצד ואציהוא ופי יקרא צן סראסון על סם אציה אסתו וככו צסדה סארץ ח"ג ק"י כ"ב וכחצ צעיקרי ד"ע סאם ירלס לקרות חצן על סם סניהם יקדים סם אציו :

כח חייב לכצד אשה אציו כל זמן סאציו קיים ואע"ם סאמו ווקסדה דכחי צד אה אציק לרצות אס"ז אציק וכן חייב לכצד צעל אמו אע"ם סאציו ווקס"ד וכגון סגכסה אציו וכסאת לאחר דכחי אה אונך לרצות צעל אונך וגם זה הוא כל זמן סאמו קיימת אצל לאחר ניתה אינו חייב וצ"ע דצר הגון הוא לכצדס אף לאחר ניתה :

כט חייב אדם צכצוד אחיו סגדול צין סהוא אחיו ונאציו צין אחיו ונאמו ואפי סקטן הוא ח"ם וגדול צחורה יורר ון סגדול ג"כ חייב צכצודו וכן ססליסי חייב צכצוד ססכי וכן ער"ז ולאו דוקא סזככים אלא גם אחיהו סכקצות סהם גדולים ונכו חייב לכצדס וככו"ם רצינו הארמי ז"ל צסער עעמי סולוח :

ל חייב צכצוד חניו ולכן דוד הע"ם קרא אה סאול הע"ם אציה ראה גם ראם וה"ם דחייב צכצוד חונותו וכן האשה חייבת לכצד חנייה וסונותה וכחצ צצווי"צ צמס חכא דצי אליהו סאם כסא אשה ואינס ונכצד אציו ואמו לעת זקנתן הרי הוא כאלו כואף כל יניו לכך דצור לא חנאף סמוך לדצור כצד אה אציק ואה אונך יע"ם וחייב אדם צכצוד אציה אציו וכן צאם אציו וה"ם דחייב צכצוד אציה אמו ואם אמו וחייב כני לכצד אחי אציו ואחי אמו ועליו סצא צרכת טוב :

פרשת כי תצא

שלה חסלה אה האם ואה הצנים חסח לך לונען ייעב לך והארכת ימים כ"ל צק"ד

פרשת בן איש חי כי הצא קיג

ידוע התורה נקראה אם דכתיב כי אם לצינה תקרא אל תקרא אם צמיח
אלא אם צלוי וידוע דהלווא חורה לשונה וכל לעשות זה צירור כלוי קדושה אבל
צחורה שלא לשונה לא יוכל לעשות צירור כ"ק כיון דחכמה וולד סומחצנה דהצירור
זה גם ידוע ויש התנא גדולה חורה שהיא נוחתה חיים לעושים צעוה"ז וצעוה"ב
ופרשו דז"ה איירי צחורה לשונה ולא צחורה שלא לשונה גם ההפך צין לשונה וצין
שלא לשונה הוא בלב כי חורה לשונה יולאם וכן הפה וכן הלב דהכונה היא בלב אבל
שלא לשונה היא שלמה צפה דוקא ואיכה בלב וז"ש שלם חסלה את האם ר"ל החורה
הנקראה אם שלה חסלה חתי וכן הפה וכן הלב שזו היא חורה לשונה ועיי"כ יסיה
לך חתי לנעולותא מלא את הצנים אלו כלוי הקדושה הקם לך שצחורה לשונה יסיה
צבור כ"ק ועוד לענן יעצ לך צעוה"ב והארכה ימים צעוה"ז כו"ש על חורה לשונה
גדולה חורה שהיא נוחתה חיים לעושים צעוה"ז וצעוה"ב :

ורבן ארז"ל חייב אדם בצבור רבו יותר וצבור אצוי כי אצוי הטיב לו צעוה"ז בלבד
אך רבו שלמדו חורה הטיב לו צעוה"ז וצעוה"ב כו"ש גדולה חורה שהיא
נוחתה חיים לעושים צעוה"ז וצעוה"ב :

א חייב אדם בצבור רבו ויראתו יותר ושל אצוי כי אצוי הטיב לחיי עוה"ז ורבו
נצילו לחיי עוה"ב ואע"פ שיש אומרים דאם אצוי הוא רבו מוצהק לא יקראו אצוי
אלא יקראו רבי לא נהגו בכך אלא אפילו אם אצוי הוא רבו מוצהק יקראו אצוי
ויש טעם לנחב הזם :

ב כל שרוב הכמותו מוטו זה נקרא רבו מוצהק וכל זמן שרבו מוצהק קיים אם קוצע
התלמוד ודקש ויוסף ודורש ונלמד שלא צרטה רבו אע"פ שהוא צמודים אחרת
ה"ז כחולק על השכינה אבל עוה"ר לחלוק עליו צא"ה פסק או הוראה אם יש לו ראיות
והוכחות לדבריו שהדין כן דכל שהוא דרך משא ומתן שרי וציהו לא לחלוק כדרך החולקים
לנלא אלא אונר ראיותיו ואם ישרו צעיינו מוטב ואם לאו ישחוק וכן לכתוב לעלמו
ראיותיו אף שהם כנגד רבו מותר אבל לכתוב פסק או הוראה נגד רבו ומותר לאחרים
אקור ואם כחלקו מחכמים ועמדו למיין לא יונה כנגד רבו עם החולקים עליו וכל זה
צמייו אבל אחר מותר עוה"ר לחלוק עליו ולפסקו כפי סברתו ולעשות מעשה אף שהוא
כנגד רבו אבל לא יאמר רבי סיה אונר כך ואני אונר כך ש"ם וצ"ה את רבו אך יוכל
לכתוב סברת רבו וראיותיו ויכתוב עליו דברי עלמו וראיותיו אע"פ שהם סותרים כי
הנראה דנביהם יבחר וכן עשו כל הראשונים ועל הכל יהיו דבריו לשם שמים כ"ב
גמון הרד"מ ז"ל והציא דבריו הרב צרכי יוסף ז"ל אות ג' וסם העיר הרב ז"ל ונגמרה
דר"ם דף י"ח דא"ר סנעון דו דברים סיה דורש רבי עקיבא ואין אני דורש כמותו
ובו ונחין דברי נדבריו ור"ש תלמוד רבי עקיבא הוה זכתא אבדה שאני ודברי הרד"מ
צהלכה לנעשה טעושה נגד רבו חס זלול לרבו ופשוט עכ"ד הוה יכאם דאחמ"ר לא
העלה מזור להערתו צם החלוק ולי אלא עבדא כ"ל דברבו מוצהק גם באגדה אין
לונר כן כו"ש רצ"י אך החלוק הוא לכל זה אונר ברבו מוצהק שרוב הכמותו מוטו
אבל רבי עקיבא אע"פ דהוה רביה דרצ"י לא סיהת רוב כמותו של רצ"י מוטו כדי
שיסיה לו דין רבו מוצהק שלכך להסיר בכל אלם עוד אלא עבדא הערותי צהא דחנן
צקוף ש"ג דכתיחה א"ר עקיבא שאלתי את ר"א העושה וכו' אונר לי חייב על כל
או"א וק"ו וכו' אונרתי לו לא אם אונר צנדה וכו' אונר לו סבא וכו' אונרתי לו לא
אם אונר צבא וכו' ואין יאמר לא קדושה דבריו בלשון זה והלא איתא צקנהדקין

פרשת בן איש חי כי תצא

דא"ל רב יהודה לרב יחזקאל אציו לא תחמי הכי והוכיחו שמואל וא"ל לא תימא לאצור
הכי ותלמי דרבי עקיבא לא היתה רוב הכמות וון ר"א ולכן לית ליה דין רבו מוצסק
ולכן גם לרבי יהושע א"ל רבי עקיבא באחרו הפסק הכו' אם הלכה נקבל ואם לדין
יש תשובה דגם רבי יהושע אינו נקרא רבי מוצסק דלא הוה רוב הכמות מוננו ועיין
בפסקים פרק וא"ו וזה שהשיב רבי עקיבא על דברי ר"א ואיחא צירושלמי שם הלכה
ג' שלשה עשר שנה נכנס רבי עקיבא בצית ודרשו של ר"א ללמוד תורה מוננו ולא
החשיבו וזו התשובה של הזאת תוכיח היתה תשובה לאשונה שהשיב רבי עקיבא על
דברי ר"א וא"ל רבי יהושע לר"א הלא זה העם אשר נאמרת בו לא נא עתה והלכת
בו ע"ש וצו"א כהצחי בזה בק"ד :

ג כל העושה מריצה עם רבו המוצסק כעושה עם השכינה וכל המהרעם עליו והמסרה
לאחריו כאלו מהרעם ומהסרה אחר השכינה והאי איקורא דמהסרה לאו צנוחצב
אלא הכונה בזה לומר שהוא מדבר ומחפה עליו דברים ועיין ברכי יוסף אות צ' :
ד אסור לקבוע עלונו להוראה להורות בקצב אפילו רחוק ורבו המוצסק ונהלך כוזה
עייס א"כ נהן לו רבו רשות ואם נהן לו רשות יכול להורות אפילו בפניו ו"א
דלפניו מונש אסור ולא ונקרי הוראה אלא כשמונה על מועקה קצב לפניו אבל אם
שאלו אותו הלכה שאינה לענין מועשה יוכל לומר וזה שדעתו ואפילו אם מורה על
מועשה אינו אלא בצד שיש בו חידוש לשואל אבל בהוראה ידועה שפשוטה לכל כגון
כעל"מ או לבטל איקור צעשים וכיוצא מותר אפילו צלי כעילת רשות ויש מי שכתב
דכל הכחוצ בצפריים ופסקי הגאונים יוכל להורות צלי כעילת רשות רק לא יורה דבר
ונלצו ולא ימוך על עלונו לדמות ונלחא לנלחא וצסק וקצב"אל העליתי דכל דין
שפסקו וכן ז"ל צסק עו קבלנו הוראותיו יכול להורות צלי כעילת רשות ולאפרכושי
ואיקורא כגון שרואה אדם עושה איקור יכול לומר לו שהוא אסור צפני רבו שגבל
עוקם שיש חילול השם אין שולקין כבוד לרב :

ה אסור לחלויד לקרות לרבו המוצסק צמוצו צלצד לא צחייו ולא צמותו אלא יאמר
רבי פלוני ואפילו לקרות לאחרים ששנים כשמו אסור אם הוא שם פלאי שאין
הכל רגילין בו :

ו לא יתן שלום לרבו המוצסק ולא יחזור לו שלום כדך שאר העם אלא שוחם
לפניו ואומר לו ציראם ובכבוד שלום עליך רבי ואם נהן לו רבו שלום אומר לו
שלום עליך רבי וצורי :

ז לא יחלוץ חפילין לפני רבו המוצסק ולא יקצ לפניו אלא יקצ כיושב לפני הנולך
ולא יחפיל לפניו ולא לאחריו ולא צלדו מונש וכ"ש דאסור לילך צלדו ומוץ לארצב
אזיית הכל שרי ולא ישב לפניו עד שיאמר לו שב ולא יעמוד לילך עד שישוב רשות
מונו ובשיפטר ונלפניו לא יחזיר לו אחריו :

ח לא ישב צנוקומו ולא יכריע דבריו ולא יסחור דבריו אפילו צמילי דעלנא ומייב
לעמוד מפניו וציראמו ונחוק ונלא עיניו עד שיחכק מוננו או עד שיסב ואפילו
היה רבו רוכב לריך לעמוד מפניו דחשיב כוהסלך וכל ונלכות שהעבד עושה לרבו
חלנויד עושה לרבו :

ט ראה רבו עובר על ד"ת אפילו איקור דרצנן אומר לו כך למדתו רבינו וכשנוכר
אח רבו חוק י"ב חדש ל"ל הכ"ו ואם רק צפני רבו הוא צכלל כל מנכאי אהצו
מות אלא יסתלק עסם וירוק או יבלענו צכקותו ויש ותידין צרוק צעלנא ואין אוקרין

לחוק
אות
מוקד
ישבו
אמות
דאריית
אם

פרשת בן איש חי כי תצא

עוד העליתי עם צמ"ד להם האדם יוסב צציתו לנעלה באכסדרה שהיא
גבוה וקטנה צמ"ע והזקן או החכם ככנסו לחלל ויטבו לנעמה קטנה
לאכסדרה ולא עלו לנעלה לאכסדרה דאינו חייב לקום כיון דסוף יוסב צציתו
צמ"ע ואין זו קיומה שיש צה הידור אבל אם הוא יוסב צציתו אשר באנעל
צית הכנסת והם הולכים לנעם צצית הכנסת וקרובים לציונה יקום ופניהם
יען כי דין ציונה אשר צצית הכנסת קי"ל דבעילה היא לגבי צית הכנסת ואינה
נחשבת קטנה צמ"ע צענין הלידוף כו"ש צעלכות צית הכנסת :

יד אפילו אם החכם או הזקן רוכבים צין על צהונה צין צעגלה לריד לקום ופניהם
ועיין ע"ז קי" רנ"ב ק"ק י"א והתורה הזהירה שאסור לנעום עיניו מן החכם
או הזקן צעודנו רחוק מנעו כדי שלא יקום לתוך די אונותיו דלכן כתבי צנולות זו
ויראה מאלהיך היודע ונחשבות לז :

טו אפילו צענה צעוסק צתורה חייב לעמוד צפני החכם או הזקן ואפילו צצית
הכנסת ואפילו צענה חפילה כשקורא צוניות ויולר וק"ש שזהו כבודי יתברך כי
הוא אנור וימי הוא לוח ויעמוד לפני החכם והזקן וכמ"ס צצרכי יוסף ז"ל ואפילו אם
החכם או הזקן קבי נסור לריד לקום ופניהם וכמ"ס הרב ז"ל קס ויהו אם העמוד
הוא קבי נסור נקפח צזה נחלת לצי והינה צל"ע יע"ש וזדלי לריד לקום דקפח חורה
לחשוניר וכ"ס צהא דהקצרה נועה קיקום :

טז יש אוננים דאשה חצר דינה כחצר לענין זה ולריד לקום ופניה וי"א דאינו
חייב ודיכא חלל צעודה חקידות וכחן לחוש לצצרה לחסונה ולקום ועיין צרכי
יוסף ח"ט קי" ער"ב חות סו יע"ש והרב סני צצרכי יוסף יו"ד כחצ צצרכי האר"י
זל"ל כחצ דאין חיוצ לעמוד לפני אשה ח"ט וגם לא לעשות לה הידור יע"ש וחלל
עצדל לא ידעתי היכן ראה הרב ז"ל דבר זה צצרכי רציו האר"י ז"ל דצטער חולות
כחצ וז"ל ובאשה נאמר ויראה מאלהיך יראה צלב ואין לריד לה לא קיומה ולא הידור
עכ"ל וצרכיו חלו קאי על אשה זקנה ואשה חכמה אבל אשה ח"ט חיוצ קיומה גצה
הוא וקום כבוד צעלה שהיא כגופו והקצי כאלו הם קנים צפני צעלה וזה פשוט ודע
דאפילו וואן דק"ל אשה חצר כחצר לענין זה וי"ו מורה דלא אוננים אשה זקן כזקן
דכבוד חורה שאני וזה פשוט וצדור :

יז אין עוודין לא צצית הכסא ולא צצית המרחץ דכתבי תקום והדרת קיומה
שיט צה הידור אבל צצית החילון של המרחץ עוודין ואין צעלי אונניות
חייצין לעמוד צפני החכם או הזקן צענה צעוסקין צנולאכהס ואם רולה
לחשוניר על עלמו ולעמוד קשאי אבל אם הוא צכיר יום צעוסק צנולאכהס אחרים
אינו קשאי לחשוניר ולקום וכחצ הכנסה צצם הרי"א חלו ז"ל דאפילו צפני
רבו המוצהק אינו חייב לקום כצעוסק צנולאכהו :

יח אפילו חכם עומד צפני הזקן אך אינו חייב לקום ואלא קיומה חלל כדי
לסדרו וכן שני חכמים ושני זקנים אין אחד לריד לקום ואלא קיומה חלל
יעשו הידור זה לזה ואם חולם לקום קשאים וכן הרב לתלמידו יעשה לו הידור קלה :

יט חכם אפילו מופלג צחכמה קשאי לעמוד צפני אדם צעל מעשים וי"א שיט
חיוצ לעמוד צפני צעל מעשים וכחן לעמוד צפני גצאי לדקס צענה קרובין
וכן צפני כל עושה חולה צענה צעושיין ודוקא אם עישין צחכם אבל אם עושין צככר
אין חייצין לעמוד צפניהם ונאגו פה עירנו צגדלדל יע"ש אם אדם יוסב צציתו ויודע

פרשת בן איש חי כי תצא היה

שמולין הנה ברחוב שכנגד ביתו ומלון אוחו טיקומו כל אנשי הציה ויעמדו ואלו קומהם בחוך ציהם עד שיעברו כל המולין ומאוחו רחוב שכנגד הציה הסוף :
ד אע"פ דאז"ל אקור להסתוות צווי שסונה הלכות היינו דוקא שמוס של עבדות כגון הך דריש לקיש שנסאו על כהפי או בסך דיבמות דף מ"ג דעסקהו"ך ואזיל רבי אצום אכחפיה דרבי נחום שוועיה אצל שמוס סרגיל אדם לעשות להצירו דרף גמילות חסד אינו בכלל זה דא"כ לא מלאנו ידינו ורגליו לקבל שמוס מצוי תורה ומאחר שאין אללינו חלומיד טרוב חכמתו ורצו כיון שלומדים ומספרים כ"כ הרי צנין ליון ז"ל צקי' פיג יע"ש :

כא מלות עשה על האים ללמד את בנו תירס וכסס שמוזה ללמד את בנו כך מלה ללמד את בן בנו דכהיז והידעמס לצניך ולצני צניך ומייצ להסכיר מלמד כדי ללמד את בנו ואם בן בנו ואי לא לית להסכיר כ"יפינן לים ואם אינו צעיר ויש לו נכסים אם אפשר לאודעי לים מודיעין ליה ואם לאו צ"ד יורדין לנכסיו וסוכרין מלמד לבנו או לבן בנו :

כב ומשיחיל לדבר מלמדו אצו פסוק שווע ישראל וכו' ופסיק תורה לוס לנו משה ופסיק ברוך ה' לעולם אמן ואמן וגם מלמדו לענות אמן על הצרכות וכאשר יחמיל ללמדו ונקרא צציה הספר יחמיל ללמדו מן פרשה ויקרא דאז"ל יבואו טסורים והעסקו בעהרות ועין ספר חסידים ס"ו חש"ס וישחלל ללמדו צרכות סנהסין וצרכה אשר יר צע"פ וגם ק"ש וירגילו ללמוד ק"ש צצוקר ובערצ ועל שוועה ולא יחמו ליתן בלי ק"ש וצוה יסיה לו תיעלה סרצה ליר"ש לצקוף :

כג יסכיר לו מלמד פקח שוכיר צקדר הלימוד עם הילדים לפי טבען וגם סיסיה מלקדק סיטב כי גקסא דינקותא לא תשהכח וגם סיסיה כאמן שלא יעשה מלאכה ה' נמיה וגם סיסיה וסגיה על הילדים לשמור מכל שוועה כיעור ואיסור וגם יסגיה סיטב עליהם צהליכמס לציה סכסא ויסגיה שלא יחידו עומס צני אדם שאינם מנהוגים כי הילדים יתפתו צקקל ולא אמון צס והמלמד אם יש לו מענית יאר לייע לא יתענה וכ"ש שאר מעניות של כדצה כי צזה מוועעו ומלאכה שוים סצירו ואם אדם רואה שאין המלמד מנהג כסורה ולמודו מוקולקל יקח צבו מידו ויחמנו אלל מלמד אחר ולא יסיה לו רחמנות על המלמד צצציל פרנסתו כי צזה הוא ומחמור על צבו וגם חוועא לאלהים .

כד המלמד יזרז ללמד את הילדים שעה אחת ציום הלכות דרך ארץ ודברי מוסר חווך לנער ע"פ דרכו ויצאר להם סכתוצים צחנ"ך צסרצצה לפי סגמחמס ודעמס שלא יסיו הכתוצים צפיהם כזוג צעלמא שאין מוצימס מוס סס דצרים סולילו מפימס וכאשר יתנגס להם המקרא צלשון המדירה יזמר דלקדק צלשון הסוף סיסיה מווקן צמוקומוס הריכין סיקון כל דבר לפי עיניו :

כה המלמד חיבוקים אינו רשאי לתרגם ומגילת סיר השירים צלשון ערבי או שאר לסונות כפי וסמעווס המילות מווס צלבד יען כי דצרים אשר צמוגילת סיר השירים לא כאמרו כפי שמוען מווס אלל רק כתבו לסדרם צלבד ולכן חמלא צעל סהרגוס לא תרגם ומגילת סיר השירים כשאר תרגומים סמס תרגומי המילות צפסווען אלל הציא על כל פסוק דברי מדרש יען כי פסווען הוא כאמר דרך מכל ודעוין צלבד וגם צתרגומי סהכ"ך כולו צשאר לסונות מלמד להיבוקות יזמר ויסמור צכמה דצרים להרתיק ססגממה וכאשר המלא צתרגוס מוקלוק סעופ"ף עלות צתרגוס סמקרא

כדי להרחיק ההגשמה ודע כי חמלא מה חרגוס הווקרא בלשון ערבי ולשון פרסי
 ניוקד ורבינו סעדיה גאון ויט צו כונה דברים וחוקים סיטב בלשון ערבי ואזכיר
 מה דבר אחד אשר צו חדע יקרת פנינים של החרגוס הכ"ז והוא כי פסוק ויחם
 ה' כי עסקה את האדם בארץ ויחמל על כל לבו חרגוס הגאון הכ"ז והוא העדוס אללה
 צוה לנעמה פי אל ארץ ואולל אל עסקה אלי קלוצהם וכן פסוק כי נחמתי כי עשייתם
 חרגוס הגאון אד הוואעדחתוס צוה בלקתהם נוולא הגאון עפרט נחמה ונגזרת ועד
 סגור לאדם מועד זמן קלוצ ולא סימיה לעולם כי בתחלה כשצרח ידע סקומס
 לחטוא ולא אפשר סימיו לעולם וקלצ להם צוהשצחו זמן מוגבל סימיו חיים בארץ
 הלזו וכן חרגוס הגאון פסוק ועשו אחיך ונתחם לך להנגד ונחמלך לייקחלך כלומר
 קצע זמן ועת להריגתך אך חרגוס פסוק והנחם על סרעה לעמוד חרגוס הגאון תיבת
 והנחם ואלפח ע"ס והנה מה שחרגוס נחמה לשון ווע"ד הוא אמת וכנה ראוי לאדם
 סיחרגונו הוולמדים לילדים ועוד למדנו מחרגונו שחרגוס ויחמל על כל לבו דקאי על
 האדם והוא ביאור כנון וכן יחסר הוולמד להוסיף דבר בחרגוס צפאר לשומה כנו
 וראיה את אחרי שחרגוס הגאון אולכר נורי וכן וחסיתי צו באיוב לריך להוסיף ונת
 דמיתה יען כי את וי של תיבת וחסיתי נשמש בנאקוס תיבת דמיתה כנו אביו ואנו
 דמות וא"ו נשמש בנאקוס או וכן פסוק הכוילים עם לא יעו ויכיו בקיץ לחננס דמות וא"ו
 של ויכיו נשמש בנאקוס אעפ"כ וכן ועדיך צאו לשצר אוכל דמות וא"ו נשמש בנאקוס
 אצל וכן פסוק כי היה ארון האלהים וצני ישראל דמות וא"ו של וצני הוא בנאקוס
 תיבת עם כללו בחזו עם צני ישראל וכללה נצות וצדך זה החנהג אנקלוס בחרגוס
 שלו ינעם חכם ויוסיף לקח :

פרשת כי תבא

וראו כל עמי הארץ כי עם ה' נקרא עליך ויכלו מונך כ"ל בק"ד לידוע הטעם
 טעם אדם הוא גדול ונפאר טעות של איש וגבר ואנוס נופכי טעם אדם נכוון
 כנגד עם הוי"ה צולוי אלפי"ן טעולה ונפסרו כוונין אדם ולכן כתיב אדם אחס וארז"ל
 אחס קרויים אדם ואין העכו"ם קרוין אדם ונזה הטעם של אדם סתכבדו צו ישראל
 דוקא נודע כי רק הם וולוומדים בנכסים יען כי ידוע שפועל הנכסים יהיה ע"י עם הוי"ה
 צ"ה אצל פעולות הטבעיות נעשים ע"י עם אלהים לכן חמלא אלהים ג"י הטבע
 וכנ"ש המפרקים ז"ל ואנרתי בק"ד רנז שהנס נעשה ע"י עם הוי"ה כי עם הוי"ה
 ככתבו צולוי אלפי"ן עולה ונפסר וי"ה ובקריאתו צטס דכנ"י עולה ק"ה הרי ונפסר
 כס ח"ש וראו כל עמי הארץ כי עם ה' סמוזו צהואר אדם נקרא עליך בלצד ולכן
 ויראו מונך כי נחמה יכיו טחחס כטפעים צטפע נקים וכפלואה :

והנה עוד יט לישראל עם אחד הנשפיע להם דוקא והוא עם שדי כי ידוע טעם
 זה נשפיע לבעלי ברית קודש דוקא שהם ישראל אשר ברית קודש מחוס
 בצטסם וכאשר עושין מילה ופריעה לילד אז נפלס צו עם שדי ע"י גילוי העטרה שהיא
 צקוד וי"ד כנ"ש הווקזבלים ז"ל ולכן רק לישראל יט אחיזה צטס שדי וידוע טעם זה
 הוא ונפסר המערכות ולכן אין מול לישראל יען כי ע"י עם זה ישחנה מול להם מרע
 למוצ ולכן צו ונחצרים על אויביהם כנ"ש והיה שדי בלריך וצזס יוצן בק"ד להחמיל
 אוצני יט ר"ה הוי"ה שדי טעמות אלו נשפיעים ונחמרים לחוהצי אלו ישראל דוקא

פרשת בן איש חי כי תבא קיו

וזוה יבן הטעם ששני שנות הוי"ה שד"י רשומים במוזחם זה כנגד זה כי שדי וולבר הוא כנגד חיבת וסיה הכתובה וולגאו שבה רעוה שס הוי"ה וסייכו ופני ששני שנות אלו הם שוורים אה ישראל וזוה יבן כי בשם קדשו בנחמו לזמפר הוי"ה שד"י עולם ש"ם ולכן ומפרסם חושה פעוים חיים שעל ידם ישחלשל שפע חיים לחושה חלקים כרנח"י שלנו ולכן אין כותבין וכותבין וזוה לעכו"ם ואם ישראל דר צבית העכו"ם חייב במוזחם אצל אס ילא וצבית העכו"ם ואין ישראל כנגס לדור באוהו צית אלא העכו"ם דר עס לריד שיעול הישראל אה הומוהם כשילא :

א ו"ע לכחוב פרסה שווע וסיה אס שווע ולקצעם על ומוזחם הפתח דכתיב וכחצחם וכו' למען יבדו יו"ם וכו' ונכלל הן אהה שווע לאו ועוד שהצית כשאר צהו וכנ"ש ה' שוועך אדם ישן על מטהו צפנים והקצ"ה שווערו וצחוץ ונ"ו לא חסיה כונה האדם בהנחתה בצביל שווערה או שער עוה"צ אלא לקיים ונלות הצורה יחצרך והכל חייבין בה גם נשים ועצדים ונחנכין הקטנים לעשות ומוזחם לפתחיהן :

ב אס כודע לו בצבית ויו"ט שאין ומוזחם צפתחו ויש לו צית אחר שיש צו ומוזחם לריד שילא וצבית זה ויש צבית שיש צו ומוזחם אצל אי לית ליה צית אחר שרי לדור עס עד למחר שיתקן המוזה ועיין אשל אצרהס א"ח קי' ליה ק"ק נ"ו וס"ה צחול אס לא ונלוי ומוזחם ידור בלא ומוזחם עד שיעולל אך לא יתעלל אלא ישחלל בכל ונאולוי כוהו לנולול ועיין פ"ת יו"ד קי' רפ"ה אה אי :

ג כשילא וצביתו יכח ידו על המוזהם ויאמר ה' ישוור לאחי וצו"י לחיים טובים ולשלום ונעשה ועד עולם אל שדי יצרך אחי ותן לי רחמים :

ד כילד ונלות קציעות המוזהם כורכה וקוף הפקוק לראש הפקוק ואחר סגולה וניחה בצפופרת ונחצרה במוזחם הפתח צנוקנרים או יחפור במוזחם הפתח ויקציעה עס ולא יעניק לחפור נפח צנווק שאס עשה כן פקולה דכתיב על ומוזחם ולא חוך המוזהם ונכה עיכנו לעשות לה צית ועור גויל כוולתה והופרים אוהו ומוחכים ונעט ועור הצית כנגד עס שד"י ואין חותבין אוהו לבגדי אלא נשאר קרוח כמו וילון על עס שדי וזה העור של צית חזי' ואלא וננו חלק ונעט קרוח ונשני ראשין כדי שיקציעו עס אה שווקנרין במוזחם הפתח ומוחר לקצוע אה המוזהם צבילה דאין הפרש זוה צין לילה ליום ועיין להרצ חיים ציד יו"ד קי' פ"ו יע"ש ואע"ג דליכא נענח זוה כעין הטעם שאמרנו גבי לרקע ונקום דצבילה יש עליהם למויקין ונ"ו אס כודנו הדבר כך ואליו לא יחניץ המלוה :

ה כאשר צה לקצעה יצרך אקצ"ו לקצוע ומוזחם ואחר שיקציעה ישקנה ויאמר זה השער לה' לדיקים יצו"ו צו ויכוין אותיות שניות של השער לה' לדיקים הוא עס שדי ויאמר תחלה ליקצה"ו וכו' הניני ונקיים ונ"ע לקצוע ומוזחם ככחוב וכחצחם על ומוזחם ציתך ובשערך ויהי נועם ה' אל"הינו עלינו וכו' ויכפול אוהו צ"פ והקובע ומוזחם בשלש ודו פתחים יצרך ברכה אחת לכולן ואס הם צפני חלנות שהליכה וצבית לצית הוי הפסק אך הי"ל יש צוה פלוגתא לכך לא יקצעם שווכים אלא ישסה צין חלר לחלר איזה שעות ויעשה היסק הדעת בעסקים אחרים צייתהם כ"י ש"צרך בחלר השני לכ"ע יקבענה ציוון הנכנס ואס קצעה צנואל פקולה אפילו צדיעצד ואס יש שני חלרים שווכין זל"ץ ש"ס כוחל אחד ונפסיק צייתהם ובאוהו הכותל יש פתח וסחדרים יש להם כל אחד פתח לעלמו וצחוץ דעל כן נמלא פתח שבכותל האולעי אינו יכר איזה ומוזחם שצו נחצבת ויוין הנכנס כל כהא אזלינן צתר היכר ל"ר שהחלר אשר הליכים

פרשת בן איש חי כי תבא

הם הם נחשז פניו וחדר השני שאין זו ליריס נחשז חילין ויקצנה צינן הנכנס וחדר
שאין זו ליריס לחדר הפניווי שים זו הליריס :

כד"א כשים לאלו המדרים פחה פתוח לכל אחד בפ"ע לחלר אזל אם אין פחה
אלא רק בחדד וזה לא אזלין צדין הפחה שבכותל הופסיק צחר היכר ליר
אלא לעולם אנו מושצין לאותו המדר אשר הפחה קצוע זו הוא החילין וחדר השני
פניווי ואזלין צחר ימין הנכנס וזה המדר שהוא חילון לחדר השני שהוא פניווי ואע"פ
שכליריס של פחה שבכותל הופסיק הם נראין צזה המדר שהוא החילון וחסם דלין דרך
ליכנס צחדר השני אלל רק וחדר זה החילון אשר זו הפחה הפתוח לחלר או לרה"כ :
ף לריכה להיות זקופה לרכה לאורך מוזהת הפחה וגם לריך שיהיה נוקים קביעותה
על מוזהת ימין הנכנס צחוד החלל של הפחה החת הופסיק וצטפה הסווד לחון
וצחחילה שלים העליון של גוצה השער דהיינו החלק גוצה מוזהת הציה לשלטה
חלקים וצחחילה שלים העליון וולמעט למעלה שבו הם חניה המוזהת ועומ"ש רבינו
האר"י ז"ל צטער טעמי הוולות צפרשת ואחחון יע"ש :

ואם הכיחה למטה ושלים העליון פקולה יש ונכסרין צזה אך אין לקווד צזה על
הנכסרין אלל צדוקק גדול ועיין יד הקטנה פרק גי ס"ק כ"ב ע"ג אזל אם
הכיחה צשלים העליון אלל בלא נהנה צחחילה שלים העליון וולמעט למעלה כי אם
הכיחה צחחילעו או צראש הכיגע צומסחוף ס"ו כשרה צדיעצד לכ"ע ונאחר טעמ"ם
היא ונוחה צשלים העליון ומ"ו כל עוד שיוכל להסירה ולהכיחה צנוקים כראוי לה
דהיינו צחחילה שלים העליון וולמעט למעלה חייב להסירה ולקבעה כראוי ואין לקווד
ולווד נאחר שבצד קצעה כך נחשז צדיעצד והשאר צכך כי כיון טבאמה צידו להסירה
ולחקה כראוי לריך לעשות כן :

ח אם הכיחה למטה צשלים העליון וצירך עליה ונדע לו אח"כ דלל עשה יפה צכך
והקירה כדי להכיחה צשלים העליון העליתי צקה"ק רב פעלים צחשונה צק"ד דלל
יצרך עליה עתה כשביעלה ונכיחה כראוי והוא חדל כיון דאיכא דק"ל אם הכיחה חחת
שלים העליון כשרה נוולל איכא צזה ספק צרכה וק"ל סצ"ל ועוד אפילו לנאון דק"ל
פקולה אפטר לווד דעודה דלל יצרך יען דכ"ד דניי לו"ט מן צט"ע ח"ס ק"ו ק"ו
ס"ג העולה לקרות צחורה והראו לו נוקים שלריך לקרות וצירך על החורה והחחיל
לקרות או לא החחיל לקרות והזכירוהו שפרשה אחרת לריך לקרות וגלל הק"ח לנוקים
שלריך לקרות צו י"א שאינו לריך לחזור ולצרך וי"א שלריך עכ"ל יעס האומרים
שאין לריך לצרך מפורש הם דכיון טקה"ח וניכח לפניו ודעתו עליה לקרות צחכה
צצרכה כיללח כל הפירשיות שבחורה ואיזו פרשה שיקרא קאי עליה צרכה זו צצירך
יע"ש וה"ה צכ"ד כל מוזהת הפחה היא לפניו צעת הצרכה ואז חלה הצרכה גם על
שלים העליון ואין לחלק ולווד דזה חכה אם צירך וקצעה החת שלים העליון וחיב
הנ"ם צטעותי ונטלה וצא לקצעה צשלים העליון דנהכי לים הצרכה דנווי לקריאת
סחורה הכו אזל אם הוא לא הרביט ולא נטלה אלל אחר יום או יומים
ויותר לא הסכי לה צצרכה הראשונה דזה אינו דעולות מוזהת דינה כעולות לילית
דק"ל להלכה לענין צרכה כקצרה שהציא מו"ס ז"ל צהו לילית ס"י הו דלל פטע
עליהו שכבר צירך עליו צעה שלצבו ועמה כשפטע אוחו דעתו לחזור ללצבו מיד אינו
לריך לצרך עליו כי נפטר צצרכה צצירך עליו צפעס ראשונה ועיין ס"ע להגהון ר"ו
ז"ל צק"ח סעיף כ"ג ודין זה איירי אפילו צעולית קטן שלצבו וצירך עליו ואחר ארבע

פרשת כו איש חי ב'תבא ק"ו

וחנש ימים פשע אחיו לפי שעה אדעתא דלחזור וללבוש דג"כ ק"ל דכפער צרכה
 שצריך עליו כסלצשו פעם ראשונה ואע"י דיש פלוגתא צדין זה וזמן ז"ל פסק כח"י
 לר"ך לצרך שניה ונשום דמילת ראשונה אזל לה וגם הצרכה אזלה לה עכ"ל ק"ל
 להלכה כצרכה הנז' ללא יצרך וכן הדין צמז"ה לאם הקירה לפי שעה נשום אי"ה
 לורך אדעתא למז"ר ולקצעה ללא יצרך נשום דכפער צרכה שצריך כשקצעה ולכן לעינן
 זה דהוא מקירה כדי להכניס צמלים העליון ג"כ דינא הכי ללא יצרך גם לצרכה
 הפוסליון צהכיתם תחם שלים העליון :

ועוד העליתי שם צק"ד דאם הקירה כדי לעשות לה היק אחר וזמר וקצעה אם לא
 שמה הרבה לא יצרך ואם שמה הרבה שעות צעטיה החיק והלך נמקום
 למקום ועשה צינחיה כוונת הקמ הדעת צעמקים אחרים כל כהא יצרך כשיצא לקצו
 אותם ועיין אדמת קודש ח"א פ"י י"א ולשון לימודים ס"י טו ואקדות הפקנס ק"י טו
 ושאר אחרונים יע"ש :

ו הא דצעיין ש'תננס צעמח הקמוד לחוץ סיכו לכהמילת אכל דיעצד כשרם ועכ"ז
 אם לא הכיחה צעמח הקמוד לחוץ יסירנה ויכיחה צעמח הקמוד לחוץ ורק אם
 הוא נוכחה לדבר זה לצלתי יכיחה צעמח הקמוד לחוץ הן בצביל שמיירחה הן בצביל
 הכרה אחר חשיצ זה דיעצד וש"י :

י הכיחה אחרי הדלת דסיינו שלל הכיחה חוץ החלל שחמה העסקוף אלל הכיחה חוץ
 נהחלל כמזלחה היא אחרי הדלת ה"ז פקולה דרך צ"החך צעיין וכחצ הרצ יד
 הקטנה צפרק ג' ס"ק י"ט לחמרי הדלת לאו דוקא אלל כל שלל הכיחה חוץ החלל
 שחמה העסקוף צין שהכיחה צחלק המזוזה הנמשך ויולא ון החלל שחמה העסקוף
 לפנים צחוך הכיחה צין שהכיחה צחלק הנמשך ויולא ון החלל שחמה העסקוף ולחוץ
 ה"ז פקולה ואפילו אם הכיחה קמוד נמשך לחלל שחמה העסקוף כל שאינה צחוך החלל
 נמשך אלל חולה לה פקולה דצעיין דרך צ"החך :

יא אין הפחה חייב צמזוזה אל"כ יש לו שני מזוזות ועסקוף ושיהיה חללה גבוה עשרה
 טפחים או יותר ולכן צית שיש לו מזוזה נכאן ומזוזה נכאן וכיפ"ז כוון קסת על
 שתי המזוזות צמקום העסקוף אם יש צבוזה המזוזות עשרה טפחים צויה וישר צלי עקום
 חייב צמזוזה דהרי יש לו צ' מזוזות ועסקוף ואם אין צהם עשרה טפחים צויה וישר
 כוון שנהחיל להחגעל קודם שיגיעו לעברם טפחים פטור מפני שאין לו עסקוף והטעם
 מפני דעל כרחין לריך לחשיצ גם העקום למזוזה דהא לריכין המזוזות להיות עשרה
 טפחים ואין לחשוב חלק ון העקום למזוזה וחלק נמנו למעסקוף וכיון דשדיין לכולים
 המזוזה נמלא יש כאן מזוזות צלל מעסקוף ועיין יד הקטנה ס"ק צ' :

יב פתח שאין לו אלל מזוזה אחת כוון שצמוד צקרן צויה אלל הכותל צצוה נמלא
 מלל אחד אין צו מזוזה דהכותל עובר לפלחה ון הפחה ללל חוץ שורה הדין צ"ה
 הוא אם המזוזה הדין של הפחה היא מלל ימין ה"ז חייב ואם מלל שגאל פטור ומ"מ
 יקצע צה מזוזה צלל צרכה :

יג צית שיש צו שלשה כתלים וצרות רביעית אין כותל כלל כי הפחה נמלא כל רוח
 רביעית נדרום ללפיון ה"ז חייב צמזוזה ואע"פ שאין לו פלימין כלל מפני שראשי
 הכתלים של לפון ודרום הן הן פלימין כי הן עלמן חשיצי מזוזות :

יד אותם הנהגים לקדום צמקדה צמזוזה הפחה ומימין שם המזוזה צמור הכקדה ואין
 ריכר נצמוץ אם יש מזוזה לא חריך למעצד הכי אלל לריך לעשות קימין וסיכר על

פרשת בן איש חי כי תבא

ווקוס הנקדה שבו המזוזה ופחמי החלירות צפחומים לרקות הרצים למזוזות הפתח
הם זכין אצנים ומניחים עם המזוזה וטחין צקיד כל מזוזה הפתח כולה ירלע צאלצעו
את הקיד צעודו לח כנגד המזוזה ויעשה רוטם הרלועה צכיוון כנגד עם שדי ודי ציה
כי עם א"ח לעשות היכר וסימן יותר וטוס ההולכים צר"ה שלא יכירו טיס עם מזוזה
ועיין יד הקטנה ס"ק י"ד וציה לחם יאודה ס"י רפ"ט ס"ק צ' יע"ש :

טו צוקוס נקי ועבור חין ראוי לכקות המזוזה אצל צוקוס שימלא צו טינוף לפעמים
כגון שחינוקות וולויים עם שינפשו לפעמים וכיולא צזה עוצ לכסית המזוזה טיטיוו
כלי עץ קטן ונקוצ כנגד עם שדי וטם יניחו חתיכות זכוכית כדי שיחראה הטם וצחון
אפילו אם יזמן צחדר שהוא טינוף לפעמים כקוי הזכוכית ושהני להליל אע"פ שחראה
הטם ון הזכוכית דקי"ל לואה צעטטית יותר לקרות ק"ש כנגדה וה"ה כאן למהני
והני וילי לענין לואה וטינוף אצל לעמוד ערום כנגד המזוזה לא ושהני כקוי הטם
צזכוכית אלא לריך להניח חתיכת טעוה או דבר אחר שלא יחראה הטם וכל זה צצביל
לואה וטינוף טיהיה צוקרה אצל להניח טינוף תמיד לפני המזוזה חין לקטוף על
הכקוי ה"ה ולכן לא יניחו לפני המזוזה תמיד כלי של כטי"י דשחרית או כלי של וי
רגלים ולואה וכן לא ירחלו צגדי קטנים שהם וולוכלים צרעי וכיולא צ"ה ועיין יד
הקטנה סעיף י"ג יע"ש :

טז אם יש מזוזה קצועה צפנים צחדר שהוא צחוך החדר טיטנים צו חיס ואשחו
וועטטין וטתם לריך כלי צחוך כלי והוא שאין הטני וייוחד לה דאם וייוחד לה
אפילו וואה חטוצין כלי אחד ואם וונחה חוך קנה או ד"א ויש זכוכית על הטם די
צפריטה קודר עליה כ"כ הרצ יד הקטנה סעיף י"ג ונהגו העולם להקל אם ווקוסה
הטם כקוי גמור שאינו זכוכית כיון שהמזוזה גבוהה עטרה טפחים ון הקרקע :

יז קצעה צמזוזה הפתח צעוד הפתח ומזוזה שלו צחלוט ואח"כ חצרט פסולה ופני
טקדמה קציעוה המזוזה לעטיית מזוזה הפתח וקי"ל העטה ולא ון העטוי ואפילו
אם היה הפתח קצוע צכיתל וקצע המזוזה צו כדין ופהלכה ואח"כ קחרו הכותל וצנו
אותו וצאים להחזיר הפתח לכיתל והמזוזה עודנה קצועה צו פקילה אלא לריך אחר עטיית
הפתח צכוחל יקירכה ויחזור ויקצעה ועיין מהר"א טטון ס"י רל"צ וכחונת יוסף יו"ד ס"י ג'
יח ציה שאינו ווקורה פטור ון המזוזה ואע"ג דחלר חייב שאני חלר דלרכו צכך
להיות כולו חויר ואם היה החדר ווקורה ויש צו מזוזה צפתחו והקירו אח"כ קרוי
החדר והחזירו אותו לריך ליטול המזוזה וטם ויחזור וקצעה אחר הקירו ואע"ג דאיכא
פלוגתא צזה ספיקא דאורייתא לחומרא ויקצעה צלא צרכה צטם וולכות אלא יצרך
ויכין עם וולכות צלצו :

יט ציה שאין לו דלתות חייב צמזוזה ויש פוערין ולכן יקצעה צלא צרכה צטם וולכות
או יטחלל לקצוע אותה עם אחרים דחייצין צצרכה ופוערה צצרכה שלהם והרצה
חדרים זה לפנים וזה כולן חייצין צמזוזה וכן ה"ה ציה טיס לו פתחים הרצה אע"פ
שאינו רגיל ללחא ולצא אלא רק צאחד וטם דוקא כולן חייצין וכל ציה שאין צו די אמות
על די אמות אשר כל אמה היא כ"ד גדלים פטור ואם יש צו כדי לרצע ד"א על ד"א
צטוה אע"פ שארכו יתר על רחצו או להפך או שהיה עגול או צעל הו זויות חייב וידר
קטן שאין צו ד"א על ד"א ווטם ככנס לחדרים טיס צהם טיעור חייב לקצוע מזוזה גם
צפתח חדר הקטן ואע"ג דאיכא פלוגתא צזה קי"ל ספק איקור תורה להחזיר חך
יקצעה צלא צרכה ועיין יוסף אומן ס"י ט"ו וכן ציה גדול טיס צו חדרים קטנים

להכניח שם הפלים חייבין במזוזה אך לא יבכך ועיין פתחי חסודים :

טו אולכות יין וטוון וכיוצא וכן בית הסנין בית העלים וצית הסנין שאין בו מילוח חייבין כיוון דיוצאין וכנסין בו ומשתמשין שם חשיב בית דירה ומדל שהנשים רוחלין וכוון שמועדים שם ערומות אין כבוד שמים להיות שם מזוזה אבל אם יש בו ללה ודרכן לקבור הדלה בעת רפילה לאז המזוזה ומחוץ חייב במזוזה וצית הסנין וצית המרחץ וצית הצורקסי וצית העצילה פטורים לפי שאין עשויין לדירת כבוד :

טז צית שער שפתוח לשער ולחלל חייב צטתי מזוזה אחת במקום שפתוח לצית ואחת במקום שפתוח לחלל וכן צית שער העמוד צין הגינה לצית חייב צטתי מזוזה כמו וצית הסנין אם יש שם צית דירה לשם חלל חייב ושערי חלירות הפתוחים לר"ם אם יש לחוש שיגנבו הגוים המזוזה ויבואו כחצי הקודם ליד ציון וא"ל לשומרים פטורים :
יז חנויות של קמורה שיוצאין בהם הקומרים כל השנה כולה אע"פ שאין יושבים אלא ציום כי צלילה חולקים לצתיים הכי אלו חייבין במזוזה ועיין יד הקטנה ויסו י"ח בלא צרכה כי המ"ז ז"ל חולק בזה ופה עירנו יש פוקדקים וחללים חנויות שיוצאים בהם הקומרים כל השנה כולה ונאבו שלא להכניח שם מזוזה והטעם כי בפוקדק יש בו חנויות שיוצאים שם גוים וקונוו בזה על מ"ש רמ"א ז"ל צ"י רפ"ו קט"ף או גבי חלירות שנקלטה גוים דרים שם לפטורין :

יח הסוכר צית בל"י חייב במזוזה ויד נשום יסוב א"י אבל הסוכר צית בחו"ל והדך בפוקדק בל"י פטור ומזוזה שלשים יום ד"א צבורי צקחם אבל אם סוכר צפירות נקטם חלשים או לשנה ואחר שסוכר צפירות לזמן שהוא יותר ומשלים וקנה סכירות הנית באופן שאין אחד מהם יכול לחזור בו והולך שם כליו ומטלטליו ה"ז נחמייב ויד ואע"ג דהרב חק"ל צ"י"ד ח"ג ק"י קב"ח ק"ל דלחך שלשים יקרינה ויחזור ויקצעה אכחונו מוכין דאין לריך להסירה אחר שלשים ולקצעה נחמ"ש וכאשר הורה ציוקף אונן ק"י למ"ד להגאון אור שחיים :

מפתחות הרינים לשנה שניה

צרכאסית קדוש שצח לילה ויום . כח נר שצח ופקול שמוכח
לך לך להכין ציום וי לשצח . והכנה צצור ונלחכה צע"ש וקציעות קעודה
ויכא דיני קצלת שצח טעה צעריצית וצרכה ועיין שצע . קדור י"צ לחמ"ס לחכול
דגים . למוד על השלחן . עונה צליל שצח אזהרות לזווג .
חיי שרה הפלח נכחה של שצח וקעודה ג'
הולדות דיני הפלח שחריח והולחח ק"ת וקדר העולין והפלח נוסף
וילא דיני הפלח ערצית למו"ש והצללם . ענין אכילה ושחיה ליל מ"ו ק"ה
ערצית ונלחכה קודם הצללה והצללת נשים וקעודה ד'
וישלח דיני דצור האסור צצח . לקצל ערצות ופוליס"ה ותילגראף
נוקץ דיני טלטול צצח כלי או כל דבר וציעול כלי משיכנו
ויגש מליומתי חשיב כלי דבר העמוד לצכין ודבר נעוהף טלטול צעלי חיים וצקים
ויחי דבר האסור מפני נחליה העין ועושה דבר קסוח גמר ונלחכה ומכבס צצח צצוד
שמות דין אהל ונחילה צצח
ואכא דין לידה צצח והריגת צעלי חיים ומצורה צאלס

מפתחות

<p> בא דיני צטול צטצת וכצטסיס וויי וולח יחור דיני קחיטת צצצת מלום דיני רפואה צצצת רחילת גולו צחמין דין יולדת החילט צצו ושחיטת צצצת ללידך כי תשא הלכות קישר וצחיר פותל סבלים מוסך חוש חפירה חחיצה צצצת מוכן סכסלו ון הכסת הגוז חולט נולה או מצטרר ויקסל צבין וקחירה צכלים לפתוח כקצ ולקחוס לקלע סער טלעוול חורח כלי סקורי חחיצה צצצת קחיטת סער הרוקק צרוח לרה"ר אין עולין צחילן. הזרע חיעיס כריכה וולטפת על הכוצע סדחת כלים ויקרא הלכות ר"ח וצרכת הלצנת לו הלכות כדה ודיני קח ווי קקייס וצדיקה וממוד ויולדת הרחקות ציעי טוואח צוויי דיני טצילת כדה ומקוה וחלילה וחפיפה. טצילת ציוס. הלכות חלה חזיע סי טרפות צעוף וגיך הנקסא אפרוח עלעוף ול צחמנה אותו ואת צכו צחמנה דקס טפרות סי דס חיה ועוף חופי דס וצילים מורחות ולס ומליחת צטר חרי חס וולח וולר או וצחוך הראש וטלפסיס. צילים סנוולחיס צחרכנוליס קדוסיס דיני ללי. כורח טחיצ. כגע גציתה עם ללי. צטר טקסה גי ימים סומן סל צטר וסל אוח וקסה צולחו סונגיחיס חרכנוליס צצכר דס סנוולח צחלב חומר חקור חלב טווא וסיוולח מן סנווא וסנוולד מן טרפה צטר חלצ חקס וככרית צטר צבוריס סימני עוף טחור ודגיס צטר וצחקתי צילה כצלה וטריפה וסיס לה צו סלמוויס אפרוח וצילת כצילה להסיח אמר עם סצילים צקדרס חס צטר צילה סנוולדת ציו"ט : סי חולעיס צילי זצוציס : </p>	<p> כשא צחעלוחק סלח לך חורח קח סינחק מטוח מוקעי ואחחק כח כי חלל כי חצול . סי מוחס : </p>
<p> צצצת לין צורר צצצת מספטיס טחינה ואצ"ריה ודיני ליסה חרוונה חחיצה לגוי ומלחכת גוי צצצת וצטר הצא מוחץ לחחוס וסיעור כדי סיעסו חלום דיני רפואה צצצת רחילת גולו צחמין דין יולדת החילט צצו ושחיטת צצצת ללידך כי תשא הלכות קישר וצחיר פותל סבלים מוסך חוש חפירה חחיצה צצצת מוכן סכסלו ון הכסת הגוז חולט נולה או מצטרר ויקסל צבין וקחירה צכלים לפתוח כקצ ולקחוס לקלע סער טלעוול חורח כלי סקורי חחיצה צצצת קחיטת סער הרוקק צרוח לרה"ר אין עולין צחילן. הזרע חיעיס כריכה וולטפת על הכוצע סדחת כלים ויקרא הלכות ר"ח וצרכת הלצנת לו הלכות כדה ודיני קח ווי קקייס וצדיקה וממוד ויולדת הרחקות ציעי טוואח צוויי דיני טצילת כדה ומקוה וחלילה וחפיפה. טצילת ציוס. הלכות חלה חזיע סי טרפות צעוף וגיך הנקסא אפרוח עלעוף ול צחמנה אותו ואת צכו צחמנה דקס טפרות סי דס חיה ועוף חופי דס וצילים מורחות ולס ומליחת צטר חרי חס וולח וולר או וצחוך הראש וטלפסיס. צילים סנוולחיס צחרכנוליס קדוסיס דיני ללי. כורח טחיצ. כגע גציתה עם ללי. צטר טקסה גי ימים סומן סל צטר וסל אוח וקסה צולחו סונגיחיס חרכנוליס צצכר דס סנוולח צחלב חומר חקור חלב טווא וסיוולח מן סנווא וסנוולד מן טרפה צטר חלצ חקס וככרית צטר צבוריס סימני עוף טחור ודגיס צטר וצחקתי צילה כצלה וטריפה וסיס לה צו סלמוויס אפרוח וצילת כצילה להסיח אמר עם סצילים צקדרס חס צטר צילה סנוולדת ציו"ט : סי חולעיס צילי זצוציס : חקור צטר צחלב וצטר עוף צחלב חלב סנוולח צקיצה כלי חלב חלל כלי צטר וודליק סיגחיס מוכר חלב : דיני סל . עור הקיצה . לאכול חלב חמר צטר . צילים סנוחחיס צקדירה סיס צס צטר . גציתה וולוחה ללוט עקה וולוחה : חס חחצ כק חולצת צקדירה סל צטר ר"ט צר נ"ט קחס כלי גויס : סי סח גייס וצקול גויס וקלי גויס וכצוט ומלוח סל גויס גוי סצטר לחולה צצצת : סי וועקס . וצצריס סחקוריס מוסוס סככה . מיס סל ונת וגוי : סי טצילוח כלים : דיני ע"ז ולוחסה . וציעורה וסחי וערב . חס חמין גוי ליסכאל . סי ניחוס סי כרית : הלכות כדריס . וצצוועוח . וקצלה סעניית . וסחרס . חקיעת כק . וספרת סעל וסחצ : סופטיס סי כצור חצ וחס . וסחי סגדול ומיני כצור כצו . וס"ח . וללוגר צניו חורס : סי מוחס : </p>	

תם ונשרם שבה לאר בורא עורם

לשם
שעשו
ליקד
קמלו

שעים
עושה
ם דק

ען על
עצרת
לחמם

על
דלם

עצל

עוש
ענה
עיו

